DE VETERI MONACHATV, ET REGVLIS MONASTICIS,

LIBRI VI. *QVIBVS CVM VMBRATILES VETERIS Paginæ Monachorum lineæ, tum Christo Domino, eiusque Discipulis corporata origo; tum etiam per Orbem vniuersum propagatio, varij mores, Regulæ, Instituta, progressus, casus, ac restauratio seriò expenduntur.*

OPVS IN DVAS PARTES DISTRIBVTVM;
Monachatum Orientalem continens:

INDAGATORE, EXPOSITOREVE,

R. A. P. M. FRANCISCO BIVARIO
Hispano, Mantuæ-Carpetano, Cisterciensi, domo Nucalensi,

CONTINVATORE

M. F. THOMA GOMEZ CAVCENSI, ITIDEM NVCALENSI;

A Monastice S. Paulæ, vbi Biuarius morte interceptus desiit, alijsque argumentis ab ipso inchoatis, sed perfectis non planè.

LVGDVNI,
Sumptib. PHILIPPI BORDE, & LAVR. ARNAVD.

M. DC. LXII.

CVM APPROBAT. ET SVPERIORVM PERMISSV.

AD SACRAM
CISTERCIENSIS ORDINIS
CONGREGATIONEM
IN REGNIS CASTELLÆ ET LEGIONIS.
OPERIS NVNCVPATIO.

P*OSTHVMVS is (MATER ALMA) sed nondum postremus, Biuarij fœtus speciali prorsus Dei beneficio, Tuáque prouidentiâ separatum diù iam obtinet portum. Lachrimabaris quotidiè elucubrata à Biuario de VETERI MONACHATV, ET REGVLIS MONASTICIS: ecquis fuit disertorum quin lachrimaretur? Verùm arescat iam lachryma: cur enim doleas, si perijsse non credis? cur impatienter credas subductum, quem cernis reuertentem?* En viuit filius tuus Biuarius: *en reuertitur insigne ipsius Opus de Monachorum Institutis & operibus, super quod* tribus vicibus expansa *atque* mensa *es: nempe Moribus, Dilectione, Liberalitate. Tu namque Veterum Monachorum integra, religiosáque præcepta moribus exprimis, priscorúmque Regulas ex Magni P. N. Benedicti Regula haustas, sedulâ imitatione metiris, quâ Plinianum illud adimples:* Mores hominum senüere, non fructus. *Tu dilectionis sinum Biuario expandis, eiusq; scripta refoues gremio. Ac tandem materno affectu exuperante omnia intra vterum denuò filium recipis, adeóque beneuolè amplexaris, vt antiquis Mæcenatibus superior existens liberali largitate desideriis occurras, sumptúsque editionis adijcias, vt te Matrem Biuarius dubitare non possit, cum se experiatur in muneribus filium. Quid Te indulgentius, quid potuit esse consultius, quæ* spem superas, cupienda præuenis, vota præcurris: quæque animi nostri celeritas Diuum instar affectat, beneficiis præeuntibus anteceditur. Præstare tibi est, quam nobis optare velocius. *Quis ergo miretur gloriosâ Tui nominis inscriptione Biuarij scripta nobilitata prodire; & quod tuis conatibus redit ad vitam, & in lucem prorumpit, tibi Ma-*

Tertul. l. de pat. c. 9.

3. Reg. 17.

L. 1. c. 46.

Auson. p. Consul. ad Gratian.

ã 2 ter

ter charißima, quod tuum est, reddidisse. Quid ego in re tanta præstiterim, ne tibi fastidio sim libens supprimo, verum statim exprimo ad Lectorem. Quod autem ad honores meos pertinet, hac vna Operis huius editione totam animi mei ambitionem, votaque saturaui. Accipe Religio sacra Biuarij, meosque labores, quibus dum faues, obnoxium me, promptum, deuotum, fidelem, atque in puluere historico studiosum æmulatorem, Operísque huius continuatorem (faxit Deus argutum) habebis. Redigor nunc ad silentium, non ingratus beneficiis, sed oppressus, sermonis magis fine, quam gratiæ: namque hæc perpetua erit, & calcis terminum ignorabit. Vale.

Tuus humillimus cliens

FR. THOMAS GOMEZ.

LECTORI
CONTINVATOR.

Pauca præloquar, Lector, ſed Operis veſtibulo notatu perneceſſaria.

PRODIT in vulgus minimè vulgare BIVARII Opus de VETERI MONACHATV, ET REGVLIS MONASTICIS, prô Deum! quandiù apud diſertos & Hiſtoricos, famâ vulgatum, ac Votis expetitum. Serò quidem emergit, verùm aliquando tamen: ſerò; ſed nondum peracto negotio. Pugnauerat namque diù, & adhuc pugnat, pro cauſa communi Monachatus recentiorum Patrum ac Theologorum fortiſſimum agmen cum aduerſario non admodum facili, facile tamen effutiente Monaſticem rem nouam in Eccleſia eſſe, noſtrique æui Monachos recentioribus moribus ſtudere. Anceps ne aliquando victoria fuit? Abſit: *Hæc eſt* enim *victoria, quæ vincit mundum, Fides noſtra*; ſed diuturna tamen, ſed ſudabat tyronum robur, iuuenum vis, virorumque ſolertia. Quid quod ſalus ſociorum in diſcrimen vocatur? Vetulos nè in auxilium adiungemus? Quidni? iam enim apud Ouidium 1.Ioan.5.

Martis opus iuuenes, animoſaque bella gerebant, Faſt.5.
Et pro Dijs aderant in ſtatione Senes.

Prodeat ergo nunc in arenam veterana legio veteratore BIVARIO Nouatorum hoſtium caſtra aſceticam aciem oblatrantium debellatura. Elias, & Antonius vetuſta vtriuſque Paginæ quadrata agmina cogant, atque in puluerem veniant, ipſi enim ſunt Dij immortales, vno vtroque Deo atteſtante, *& filij excelſi omnes: Vos* autem impij Monachorum obtrectatores, *ſicut homines moriemini, & ſicut vnus de principibus cadetis.* Sed quibus armis? *Arma ſenectutis artes,* inquit Tullius, *exercitationéſque virtutum.* Ea verò non aliundè ſumenda, niſi ex perilluſtri iſto ac publico armamentario, BIVARII mente iamdiu meditato, ac tandem ipſius calamo (heu) non facto, incepto tamen, etiamne dicam perfecto? Et veriùs. Si enim Pſ.81. 8.de Sen.

Dimidium facti qui bene cœpit, habet, &
——*pro toto eſt prima operis pars,*

perfectum habere opus rectè dixerim, qui tale opus exorſus eſt.

O quale opus! O expectatas Monaſticæ Reipublicæ literas! Vidit BIVARIVS tela vndique Nouatores hæreticos in Monaſticem intendere, machináſque impiè moliri: teláque ipſe acerrima, ſi quæ alia, in armario iſto repoſuit, quibus hoſtium improbitatem funditùs retudit; quo facto paratior viſus eſt, quam ſperauerat hoſtis. Cuius namque quantumuis in Monachos infenſi ora non obſtruunt à primo hominum vſque ad Chriſtum Redemptorem, altè

doctéque ab ouo (vt aiunt) petitæ Monachatus vmbræ? veræ Monastices à Christo Domino eiusque Apostolis ducta, ac luculentissimè explanata origo? ab Apostolis vsque ad Antonium persecuta absque interruptione progressio? & tandem vsque ad Magnum Parentem Benedictum Occidentis solem successio toto Oriente continuata? Numquid ex cerebro? Inimici nostri iudicent, an odio, vel amore, verborúmve inani copia Vetustatis dogmata adstruxerit Autor, & non potius veritate, & præscripto: non enim riuulos vnquam consectatus est, sed mare, vnde exeunt flumina, adiit; vtramque videlicet Paginam sacram; fontésque purissimos hausit Patrum atque Hystoriographorum vetustissimorum, quibus nullus vnquam sui compos fidem denegauit: ac tandem M. S. exemplaria antiquissima consuluit, nactus præsertim magno Dei beneficio (vt ipse fatetur) Caradignensem Codicem membranaceum 800. abhinc annis exaratum, egregium, si quod aliud, prisci sæculi monumentum, è quo emaculatas sanctorum Patrum Posthumij, Macarij, Pachomij, & Basilij Regulas profert, quæ integritati suæ restitutæ, lucem hactenus non viderant.

Quid nunc ergo cauillaris Lutherane? quem tibi rei nouitas à te conficta attulit errorem? Nonne verba ista nos fecimus, aut nouamus? Scripsimus ne (vt nunc cætera sileam) limpidissimum illum nullaque ex parte fucatum aut vitiatum, nuper memoratum Codicem Caradignensem, in quo, præter dicta, Cassiani Collationes, ac Regulæ sanctorum Patrum Benedicti & Fructuosi, totaque substantia trium votorum sexcentis locis extant Gothicis caracteribus exarata? Certè quoties continuaturus inceptum hoc opus sacrum Codicis huius thesaurum ante oculos pono, aduersus recentes à te in nos iactatas de nouitate calumnias, nouo argumento fides mea non indiget. Tu te vide vt eripias ex ea, quam in hoc Opus congessit autor, telorum copiam, turbamque patronorum.

Sed heu dolor! obiit Madriti BIVARIVS antiquitatum lampas fulgentissima, cum iam prope diem perfecta M. Maximi Commentaria prælo dare, Opusque istud perficere parabat: immaturóque ipsius decessu hæc diu, multum, & multo labore quæsita, vna eripuit hora: huius namque editio desperata est, illius vero dilata in sexdecim annos, & ad vltimum Madritensium Typographorum oscitantia innumeris mendis prodiit respersa.

Agebam tunc 24. ætatis meæ annum, supremúmque studiorum meorum Athenis illis nostris Collegij Complutensis D.P.N. Bernardi: sed agebat iam mecum liberaliter BIVARIVS; ea enim erat à natura animi comitate constitutus, & suauitate ditatus, vt nec iuuenem barbatulum, & imperitum fere quinquagenarius, totáque Christianitate percelebris, benignè ac familiariter complecti dedignaretur: Ego autem erga eum eiusque scripta eodem affectu eram, quo erga me ipsum. Exin BIVARII Autographa ad Nucalensem ædem clarissimi huius hominis matrem (quo cum mihi fuit domus, & militia communis) delata, atque in eius tabulario reposita & inuoluta, cum fors tempusque ferret diligenter euoluere, transcribere, linire, liturisque purgare, inchoata prosequi, ac perfecta in lucem, si fas esset, edere proposui. Extitit iam tempus optatum mihi magis quam speratum, omninóque ereptum à publicis occupationibus, quibus destinebar immeritus, & inuitus: Deus nobis hæc otia fecit; & continuò quasi diuturnam sitim explere cupiens, autographum de VETERI MONACHATV celeriter & auidè arripui, lætusque complectebar, mecum

cum

cum reputans absolutum esse opus, solaque exscriptione indigere vt in vulgus emergere posset. Verum spem meam fefellit; primis namque paginis valde recreatus, cum totas deinde commouerem, dolore passim afficiebar multa inchoata, perfecta verò non planè comperiens. Sed cum ad extremam peruenissem, nimium perturbatus sum, titulum de MONACHATV S.PAVLÆ truncum omnino, ac Monasticam Palestinæ Historiam præclarè quidem incæptam, sed inexpletam, imò vix dimidiatam cernens. Verti me ad Elenchum Operis: totiusque Syriæ, Mesopotamiæ, Indiæ, & Asiæ Monasticem reperi promisisse secundo Tomo BIVARIVM, nec summo tamen leuíve calamo attigisse. Quanto statim mœrore iacuerim, non facilè dicam: dolorem adhuc minuere non possum, nec si possem vellem. Millies de proposito, imò ab incepto transcriptionis labore desistere volui, totiésque redij, iniuriam Ecclesiæ commodis atque splendori totius Monastici status inferre timens, si Opus hoc, etsi imperfectum, quocunque tamen processisset, cum trucibus blattis bella gerentem relinquerem: præsertim cum primus, secundus, tertiusque liber, quibus tenebricosa Monachatus sæcula illustrantur, penè fuerint absoluti, quartusque præclarè inchoatus. Transcripsi ergo ingenti quidem labore autographum lituris scatens, segmentisque compactum: quippè quod Autor secundis nondum linierat curis, distribui argumenta, notaui titulis marginalibus, numeros affixi, indices texui: ac tandem phrasi, stylo, methodo, studiis librisque ab Autore citatis lentè, sedulò, ac fastidiosè perpensis, exscriptoris munus Continuatoris animo expleui: quod qualiter, quantóque rubore præstiterim in præfatione secundi Tomi, Lector, aperiam. Operis namque huius progressus & continuatio fiducia dispari prodeunt; quippe Biuarij scripta possunt populum non timere: meis etiam intra me erubesco. Tandem Orientis Historiam in duos tomos partitus est autor, ne (vt rectè admonet Nazianzenus in suis Tetrastichis) curriculum totum maris simul aspiciens à toto excedas, totamque nauigationem simul obeas.

Denique vitam, moresque Biuarij in præsenti subnectere superuacaneum aliqui iudicauere, quòd in limine Commentariorum M.Maximi id me præpedito ab alio præstitum sit: sed ab alio sanè qui Biuarium vix nouerat, cuius illustriora facinorum prætermisit, quæ quidem ego à Reuerendiss. P.M. Petro Xalonio Nucalensi, Generalis Præfecturæ dignitate ornato, ipsius Biuarij in disciplinis cum Asceticis tum Scholasticis, publicisque honoribus coæuo, præsertim autem ex literis super hac re Hispano sermone ad me datis Reuerendissimi P.M. Andreæ de Aualos Sacramenensis, qui per triennium Biuarij Collegam, dimidioque anno subditum egerat, recens vero in Generalem euectus est Comitiis huius anni 1656. necnon & à R.P. Ludouico de Caspedes Spinensi Abbate, sacris olim mænibus à Biuario in Præpositum sublato, in Epistolio Latino ad me itidem conscripto, viris sane probitate morum, atque doctrinâ conspicuis, aliisque honestissimis testibus accepta, integriùs (absit verbo inuidia) sequentibus reddere curaui.

BIVARII ACTA
à Continuatore historiæ huius Integrè reddita.

Orat. in fun. S. Gorgoniæ sororis suæ. HAVDQVAQVAM, Lector (*vt verbis te Nazianzeni præmoneam*) ad gratiam nostra declinabit oratio, etiamsi cuperemus: sed in medio sermonis & veritatis statueris, tanquam dispensator quispiam prudens; quin nec præterquam quod decorum est BIVARIVM fratrem laudabo; quod verò decorum est iustus etiam exigit. Ac ideò nequaquam tali timeo timore, ne veritatem transcendam, sed penitùs contrarium, ne aliquid de veritate omittam, ac multa quæ digna sunt prætercam, gloriamque laudis diminuam. Veritate igitur tanquam canone vtemur ac termino (*ab his accepta quos nuper in calce Prologi expressimus*) ad illamque solam respiciemus.

I. Patria, parentes. *FRanciscus Biuarius natione Hispanus, honestis parentibus ex oppido Paracuellos prope Complutum progenitus, sed Madriti natus, tinctusque baptismate in Ecclesia S. Crucis, genio Historiographus, professione Theologus, Instituto Monachus, Ordine Cisterciensis, domo Nucalensis, quæ Asturicam & Interamnium interiacet, octaua die Maij apparitione S. Michaëlis Archang. in monte Gargano sacra primum hanc lucem Deo auspice vidit an. Cr. 1584. vt ipse prodit in Comment. M. Maximi an. Cr. 590. n. 1. Clara profectò die, quâ nulla vnquam Hispanis gloriosior, vtpote Synodi III. Toletanæ celebratione decorata, cuius Actis perpetuo nuntio impijs Arrianorum erroribus dato, Rex & Regina, Episcopi, Proceres Gothorum, cæterique Catholici laudes ingentes Deo reddiderunt, festiuisque præconiis Gothis omnibus ad fidem conuersis, congratulati sunt. Clara demum Biuarij exortu, cuius ibidem (& vbique) adhibita face, Hispaniæ splendores recens è tenebris emersère.*

Dies natalis.

II. Grãmaticæ & Rethoricæ tyrocinia. *Puerulus, vix circum vbera pendens ludere desierat, iamque Compluto Grammaticis Rethoricisque ludebat tyrocinijs, puerilibus aliis ludere nescius, quippe qui tot calami lusus obsequio auspicabatur Ecclesiæ. Cœperat impubes adhuc Artibus, quæ dignæ liberis sunt, Logicæ scilicet & Philosophiæ, illustri ingenio se dedere: sed ab excellentiori Monachatus Philosophia auocatus, inanemque subterfugere meditatus, Deo se consecrare decreuit, quò si forte aliquantulum illudenti sæculo impegerat, Monasticè lustraretur. Cisterciũm ordinem intemeratæ Deiparæ sacrum, cuius potissimum deuotione toto vlterius vitæ curriculo flagrabat, operi tanto delegit: Collegijque nostri Complutensis doctorum hominum consultis auribus ad Nucalense Monasterium transmissus an. Cr. 1599. ætatis suæ 15. quintâ Nouembris die à R.P.D. Prudentio Gutierrez emeritum ibi Abbatem agente, Monastico habitu donatus est. Experta verò indicio graui mater alma adolescentis in moribus honestatem, in præceptis promptitudinem, in aduersis patientiam, in prosperis humilitatem, in discendis genium, in agendis solertiam, Heroüm, quos fœcunda vetusque mater cunctis sæculis edidit, successorem Nouitium coniectabat: alium inquam Alphonsum*

Monasticẽ arripit.

Nucalium perillustres Scriptores.

sum Ruizium Niduli Philosophici *autorem, Phœnicem, prô dolor, in Nidulo suo nondum absoluto morientem; dicamne viuentem, diesque suos multiplicantem? Cyprianum alterum, quem musæi Complutensis plausus rediuiuum quotidie replicant, primariæ sacræ Scripturæ Cathedræ moderatorem, ac totius ferè sacræ Paginæ Interpretem, cuius duntaxat in Iob & Cantica lucem videre Commentaria, cætera latent in Tabulario Nucalensi aliquando Deo auspice emersura: alterum vè Ignatium de Ibero Magni Cisterciensis exordij viuidum elucidatorem, vnde fama illius exorsa & æternum duratura: compluriumque aliorum quos breuitas silentio inuoluere cogit. Nec confusa est ab expectatione sua, imò potius Biuarij studiis cumulatè satisfacta, vt iam aperiet rediens vnde digressa fuerat oratio.*

Tertiò Monachatus sui anno ingenuis Dialecticæ & Philosophiæ disciplinis in Monasterio S. Claudij ad Auiæ confluentem imbutus sub magisterio celeberrimi P. Gregorij de Aranda Mererolensis facilè naturæ penetrauit arcana; cunctisque integri auditoris apud Salmanticenses & Complutenses actis gradibusque conscensis, iterum in Artium palestram cathedræ emeritus moderator reducitur, qua pridem Vigil euaserat discipulus. Nec solum in Philosophicis & Theologicis eruditum, sed & prophanis cum Græcis tum Latinis literis, Mathematicis (maximè Gnomonicis) Poëticis, Musicisque refertum, ac tandem vniuersas ferè callentem disciplinas nouimus Biuarium cuncti eiusdem æui Cistercienses alumni: norunt, & quotquot eius scripta vtraque manu reuoluunt. Erat autem videre potissimum qualiter è cathedra docens naturæ vi geniique impetu raptus omnigenam eruditionem scholasticis lectionibus admiscebat, Historiæ præceteris, cuius pondere ferebatur quocumque ferebatur; in tantum vt quoties Veterum Patrum vel Phisiologorum nomina incidebant, quasi absque libertate digressus, eorum patriam, mores, quæ, ad quos, quo sæculo, quibusque de causis scripsissent neruosè ac luculenter discipulis aperiret. Sed quod maiori commendatione dignum est, pluribus hisce licet intentus, siue auscultator, siue Cathedræ moderator existens cunctas virtutes Monasticas (paupertatem præcipuè ac vitæ austeritatem) opere docebat. Vnde iam Cistercium in eo priscorum moribus & sapientia referto, Veteris Monachatus vsque ad ipsum penè ignoti ac tenebris offusi tam pium exemplo vitæ magistrum, quam scriptis solertem augurabatur indagatorem.

III. Traditur studiis Artium. Fit lector Artium. Scientiarũ omnium gnarus. Scholasticis Historica admiscet. Virtutibus præcipuè studet.

Florebat ætate Biuarius, térque vna hæc arbor scribendi acumine, docendi magisterio, omnique virtutum genere incredibili cunctorum gratulatione florebat. Sed mærebat honore suo, & ora laudantium fugere festinabat: soliusque Monasticæ perfectionis tentus desiderio, vno vix anno Theologicæ lecturæ expleto, Scholasticis valere iussis, Nucalensis Matris gremio se abdidit, violentam in ætate fortunaque florentissima è collo executiens ambitionis dominationem. Nihil in gratiam, vel more blandientium dico, sed omnia pro testimonio, & minus suis meritis: habitus sermo, vultus, incessus doctrina virtutum cunctis erat. Interea R.P.D. Andreas de Soto eximiæ virtutis vir cunctisque literarum ornamentis excultus An. Cr. 1617. in Abbatem assumptus, statim in Biuarium perfectum expletumque omnibus numeris Monachum in rectis oculis, Præpositi onus vnaque totius Monasticæ disciplinæ molem humeris eius imposuit. Ipse autem officioso muneri satisfacere, nihilque preter Religionis negotium, & Abbatis sui precepta exequi sic impensè flagrabat, vt pluribus, sed tepidis quidem, nimiopere feruidus videretur. Adhuc tamen Preposituræ curis (quas nostri innumeras norunt) cum animo, tum opera distentus, vt liberè vix respirare posset, Historię studio, atque antiquitatum indagine tanquam ferrum à magnete tractus & allectus, libellum illum aureum Hispano sermone exarauit, cui titulus: Perillustrium æquè atque ignotarum in vulgus Sanctarum, Historiæ mirabiles, *fuditque in lucem, quem Deo propitio latinitate donatum*

IV. Theologiæ lecturæ renunciat. Fit Nucalium Præpositus. Scribit Historiam Virginum ignotarũ.

tum

tum præsenti opere absoluto iuri communi non inuidebo.

V. Constituitur Romæ Procurator. *Euectus est vertente triennio, Anno videlicet Cr. 1623. in Generalem Ordinis Præfecturam vir ille maior suis laudibus vita sanctitate spectabilis Reuerendiss. P. D. Andreas Frugillo, cui Biuarij virtus & studia perspecta satis & cognita erant: quibus permotus eum in Procuratorem Generalē Ordinis apud Sanctissimum P.R. Vrbanum VIII. Pont. Max. ex florentissimo commilitonum coæuo sibi numero delegit. Ille verò cui solum fracto & obiecto animo obtemperare inerat, nulla de aulicorum patrociniis quibus aditur; Vrbem præmuniri solent, habita ratione, tenuis & modicus eodem anno Romam profectus est, morum dumtaxat probitate, studiorumque suorum potentia fultus. Hac bellica machina aditum pluribus obstructum cum ad Romanorum pectora, tum etiam ad Bibliothecam Vaticanam, quam ardebat, aperuit, sitimque satiauit haustis inde perillustribus Commentariis in Chronicon L.F. Dextri quæ ibidem elucubrata Parisiis prælo dedit. Rursus quinque Patres à calumnia sententiæ illis falsò adscriptæ aduersus. Deiparæ immaculatam Conceptionem luculentissimo Apologetico vindicauit. His iam cunctorum sibi in Vrbe animos iure deuinxit. Fruitus est potissimum amicitiis R. P. D. Hilarionis Rencati Abbatis Monasterij S. Crucis viri primarij: nullus in Vrbe literatus homo de Biuario ignorabat: Doctoratus lauram cunctorum plausu à Minerua suscepit An.C. 1626. Cardinales Eminentissimi (Trejo præsertim & alij complures ipsius amantissimi) certatim beneuolentia & honoribus virum ex literis complectebantur: ac tandem præclara ipsius fama in tantum percrebuit, vt ad aures Sanctissimi peruolaret, qui vt erat Ecclesiæ caput vigilantissimum, eruditorum portus, sinus, præmium, egregiisque literis politissimus, Biuarium antiquitatum Ecclesiæ excellentissimum (vt accepi à viris grauissimis qui secum Romæ conuixerant) toto pectore, ac fere aperto, Cardinalem augurabatur. Hic honorificentiùs aliquid vix nobis accidere poterat. Sed ô arcana Dei nostri indicia, quibus omnia feruntur!) elapso triennio, elapsa de manibus honorificentia est: Reuerendissimus namque P.M.D. Valerianus de Espinosa Nucalensis, vir alias doctissimus & prudentissimus, ratus negotia Ordinis in Vrbe non multum vrgere, Biuarium è Roma instanter euocauit; ipso autem nihil contra Generalis stomachum (forsam non sibi satis æquum) agere volens, statim Hispaniam repedeuit, plus prompta obedientia, quam Tyria purpura nobilitatus.*

Commentaria in Dextrum ibi excudit.

Et quinque Patrū Vindicias.

Quanto honore à Romanis cōplexus.

Sanctissimo notus.

Cardinalis ab eo auguratur.

E Roma vocatur.

VI. Præclara de ipso in Vrbe fama. *Sed prius quam hinc recedamus, qualem virtutis & literarum afflatum odorem in Vrbe reliquerit ex literis ad me datis R. P. Ludouici Cespedes subiicere libet, his verbis:* Romæ (& tunc erubui, & nunc erubesco) ei successor accitus sum in arduo illo munere Procuratoris generalis, vbi eum inueni tanto virtutis & sanctimoniæ nomine famigeratum, vt etiam si gloriosè Cistercij familia à prisca purioris Regulæ sinceritate desciuisset, vnius huius viri reuerentia sufficeret ad restituenda primordia, lucidissimumque existimationis fulgorem. In illius Curiæ ministris tam supremis quam infimis viuentem adeo omnigenæ illius sapientiæ, animi sinceritatis, dexteritatis in rebus agendis, morum integritatis, atque grauitatis cum vrbana comitate coniunctæ recordatione minueni, vt etiam si cuncti eius successores obscuri & illaudati nominis inuenirentur, eorum nuditatem (vt meam) operire posset autoritatis eius vmbra, & famæ ornamentum, quod sibi & successoribus inculpabilis vitæ testimonio, literarumque celebritate acquisiuit. Scriptorum & studiorum eius in Auctoribus melioris notæ eiusdémque literaturæ professoribus, non solum plausus acceptionem, verum adorationem inueni. Reperiuntur in Vaticana Bibliotheca manu eius annotatæ antiquitates, quæ hodie pluris fiunt, subinducta linea curiosiùs & exquisitiùs excussis, animaduersæ dubiarum sententiarum mentes,

mentes, & ad oram loci difficiliores illustrati. Abbas Caietanus scripta sua eius mentione decorat, pluribusque ipsius effert eruditionem. Abbas D. Ferdinandus identidem non minori obseruatione, cum Verbo tum scriptis in libro, quem typis dedit, cui titulus Italia sacra; vbi (vt sæpè-sæpiùs ipse mihi indicauit) si aliquando Biuarium impugnat, potius ad commendationem ipsius tendit, quem ad partem aduersam sustinendam. *Hæc ille.*

Rediȷt ergo Hispaniam Biuarius. Sicut autem Moyses ille diuinus Ægypto egressus, VII.
non aurum, non argentum, non supellectilem quibus reliqui de populo ditati & onusti Corpora SS. Mart.
recedebant, sed tulit ossa Ioseph secum, sacrarum eius exubiarum thesauro contentus: sic Valeriano
Biuarius Roma egressus vnde alij digniatibus decorati decedunt, sacra dumtaxat corpora & Floræ secum de-
Sanctorum Martyrum Valeriani & Floræ inde auellenda secumque asportanda curauit, fert.
ac propriis humeris vecta in suo Nucalensi Cænobio, aureis vrnis desuperque pulchris eorum superpositis statuis altera militari, Virgineóque altera ornatu, Lysippi opere fabri- Nucalibus collocat.
catis, magno ad sacras Lypsanas confluente populo, in supremo altari, perpetuo rei monumento, honorificentissime collocauit, die 4. Maij, qua solemni ritu eorum natalitia quotannis celebrantur: quod ipsemet prodit lib. 2. de Veter. Monach. cap. 13. num. 18. Affixit etiam serico panno à tergo statuarum appenso simulachra Sanctorum Pontificum Cistercien sium Petri de Tarantasia, & Guillermi Archiep. Bituricen. quas ipse Roma linteis depingi curauerat: pictor verò venerando Biuarij vultu sibi complacitus, ipsius effigiem in imagine S. Petri de Tarantasia, quæ dextram tenet, ad viuum expressit: quod Biuarij ef-
licet ipse pictura absoluta egrè tulerit, linteumque Nucalibus protulerit vereburdus: figies.
verum id diuina prouidentia factum arbitror, ne tanti viri Veneratione dignum simulacbrum posteris è memoria, oculisque excideret. Quibus omnibus ego nouitium agens oculatus testis interfui.

Neque hic prætereundum ratione temporum habita, eodem anno recens Roma reuer- VIII.
sum Biuarium paulo ante præfatam Sanctorum Martyrum collocationem eius opera in Prodit caput S. Hie-
Monasterio saltus nonalis (nostris Sandoual*) non multum à Nucalibus dissito, caput* rothæi.
Diuini Hierothei è tenebris emersisse. Qualiter autem id acciderit, caputque leuauerit Biuario extrahente Ecclesiæ Segouiensis vertex, ipse luculenter prodit in Apologetico pro Fil. Dextro in fronte Commentariorum M. Maximi præfixo, quem tu consulas §. V.

Eodem labente anno sublatus est in Præfecturam Generalem Ordinis mirificus ille IX.
splendor Hispaniæ Reuerendissimus P. M. D. Angelus Manrique Primariæ Cathedræ Sal- A Nucalensibus
manticensium moderator Regiæ maiestatis Philippi IV. à Concionibus, ad vltimum in repudia-
Episcopali Pacensis Ecclesiæ throno sublimatus, Biuarij studiorum excultor fidissimus, tus.
quem Nucalensibus eligendum in Abbatem proposuit. Verum etsi recti Biuarium diligerent, cumque sibi præfici totis viribus expetiissent, tepidiores tamen, quibus ante acta nouem ab hinc annis Biuarij Præpositura feruida nimis visa fuerat, ipsius (alias natura sanè lenissimi) zelum stomachati, tanquam asperum & amarum repudiauere. Vbi mirandum, quod cum ipse in Capitulo electioni præsens adesset, pluresque circa suffragia quorundam ipsum animo minus æquo videntium agitarentur de nullitate controuersia, quæ ad ipsius, vtpote Magistri, iudicium deferebantur, pro legitimitate suffragiorum probabiles excogitabat, & adhibebat rationes, plus sibi propria resolutione contrarius, quam ipsius electionis osores. Absoluta verò electione, alteróque in Abbatem publicato, alacrior cæteris ac lætior effectus Hymnum, Te Deum laudamus *primus assumpsit, &* Lætior inde effe-
ad Reuerendissimum P. Petrum Ialonium sibi amicitiis coniunctissimum hæc attestantem ctus.
conuersus, placido vultu, risúque per ora fuso dixit: Funes ceciderunt mihi in præclaris. *Verbumque ex ipsius ore nullum (vt fas erat viro præclaro) nisi gratulabundum, nisi elegans, nisi humile exiȷt.*

X. *Florebat interea laude sanctitatis in Monasterio S. Annæ Vallisoletanæ Vrbis inter alias virtute spectatissimas fœminas Maria cognomento Euangelista. Cumque ad Generalem delata fuissent Nucalensium electionis acta, ne Biuarium, nunquam veri honoris vacuum, occupatione publica vacantem relinqueret, Sanctimonialium ipsius Monasterij spiritus regendos (negotium reuera arduum) gnarò industrio, experientissimoque rei huius, si cuius fuit vnquam, huic homini commisit. Iam triennium erat; annusque aderat 1629. quo ad Abbatiam Monasterij Vallis Dei in Comitiis Generalibus nominatus est; atque à Monachis in Abbatem electus. Sed nuntio dignitati remisso, paruis Confessarij latebris contentus ad altiora abripi supplex ac demissus recusauit. Hæc dicimus, non quod honorum præclara habentibus grandia sint, sed quod contemnentibus mirabilia. Suspicimus dignitate pollentes, laudamus pro Christo honores despicientes, & mirum in modum quos habentes paruipendimus, si habere noluerint, prædicamus. Accidit autem Biuario ad regimen Sanctimonialium regresso Mariam Euangelistam celitùs præmonitam didicisse, diuino consilio se destinatam ad extruendum propriis manibus nouum aliud Instituti sui Monasterium, ipsique Antistitam fore præficiendam: neque his, vtpote ab Omnipotente decretis humilem Conuersæ (nostris* Lega*) habitum quem à consecratione gestabat obstare posse. Aperuit spiritualis filia Biuario spirituali pedagogo reuelationem, suisque ipse ponderibus diligenter examinatam aurificis statera probauit; atque in Dei laudem silentia rumpens diuinum oraculum voce vulgauit. Audiere hoc æmuli studiorum Biuarij, statimque Dei virum vt impostorem temerè sugillare cœperunt. Res percrebruit cœpitque in ore omnium ac sermone versari. Generalis vero tempestatem sedere cupiens misit comprobatores spirituum, viros quidem doctrina ac pietate praditos, sed qui plus forsam populari trutina, quam opera multa impensa reuelationem examinantes vtriusque spiritum illusionis condemnarunt. Hinc vehementiùs æmulatio Biuarium clamoribus, conuitijs, & sibilis consectabatur, & parum abfuit quin lapidibus appeteretur. Quod adeò patienter ac fortiter tulit, vt miro modo videretur Biuario patiente alium loquentem non exagitari. Sed si verum est, iuxta paræmiam, exitu acta probari, gloriosam, iustam, meritamque satisfactionem honori vtriusque reddidit Altissimus. Quatuordecim namque elapsis annis Maria Euangelista è Monasterio suo vocata & extracta Biuario ipso, Sacramentia tunc Abbatem agente comitata, primum lapidem iecit Monasterij S. Crucis oppidi Cæsarubios* del Monte *Toletanæ Diocesis, ipsique in Antistitam præfecta paucis post absolutum ædificium transacti annis vitam sanctitate conspicuam cum pretiosa morte coniunxit: sicque delusa cælitus est obtrectatorum dicacitas & cauillatio: simulque apparuit quinam fuerint hallucinati, Biuarius ne eiusque discipula, an vtriusque spiritus Censores. Interim tamen pressuram passus est vir Sanctus. Generalis namque certior factus à Legatis de existimata illusione ipsum à munere Confessarij remouit, Monasterijque nostri Madritensis nudum Conuentualem, puramque bastam adscripsit.*

Monasterij S. Annæ regendum suscipit.

Præficitur Abbas Vallis Dei.

Renuntiata dignitate redit ad Mon. S. Annæ.

Mariæ Euangelistæ propheria à Biuario probata.

Vterque illusionis condemnatur.

Impleta Prophetia.

Remouetur ab officio.

XI. *Cæterùm ea est Dei nostri fortis suauisque prouidentia, vt in his quæ casu fieri, casusque videntur, ascensum & exaltationem ad ampliorem honoris gradum molliatur. Vix namque Madriti limina attigerat Biuarius, & iam à cunctis disertis, doctisque hominibus summoperè colebatur, præcipuè verò à præcipuis, optimis, ac præstantissimis viris D. Thoma Tamayo de Vargas Indiarum Senatore. D. Laurentio Ramirez de Prado Regij Castellæ Senatus, atque ad Ludouicum XIII. Galliæ Regem Ex legato, D. Ioanne de Pelafox vtriusque Orbis cum in Senatu tum in Episcopatu splendore, quorum aliorumque compluribus ex Proceribus Aulicis, literisque ornatis hominibus amicitiis strictissimè sociatus est. Nam præterquam quod ex fusis à se Romæ Commentariis Fl. L. Dextri, Sanctorumque Vindiciis, cunctis emunctæ naris rei literariæ cultoribus notissimus erat, con-*

Madriti à cunctis celebratur.

tinuationem

tinuationem M. Maximi quam Nucalibus inchoauerat, & Vallisoleti perficiebat, tunc temporis expoliebat, typisque parabat. Auxerat hisce diebus Philippus IV. Hispaniarum Monarcha D. Thomam Tamayum de Vargas munere Historiographi generalis vtriusque Orbis: ipse verò Senatoriis curis distentus onus tantum sibi superaddere veritus, re maturè pertractata cum Excellentissimo Comite Benauentano Biuarij fidissimo patrono, cui memoratam Historiam Perillustrium & ignotarum Virginum *primum calami sui fœtum dicauerat, Chronici Generalis exarandi laborem ad humeros eius transferre apud Monarcham consultabant. Hic secundò literarum Biuarij præmium amplissimum, par meritis, & genio accommodatum nouo horizonte illucescere cœpit, placuerat enim Regi de consultatione, eamque probauerat. Sed vix dum sese visenda obtulerat secunda secundiorque fortuna, cum statim, Deo rem moderante, à Generali, nescio qua prætexta friuola causa, iussus est egredi Madrito, vt cum maximè florere posset, tum viuere etiam ipsi puderet. Ipse autem cuius cordi altius infixum erat Superioribus obedire, quam honoribus aspirare honorem maximum reputauit interim se obtemperando exhibere inhonoram, vt à facie olei humilitatis iugum putresceret elationis.*

Augetatur Historiographus Generalis Hispanicus.

Madrito euocatur.

Non satiabatur causidicus iste Sanctorum eorundem præconiis, semper auidus semperque sitiens Beatorum (Hispanorum præcipuè) celebritatem. Prætereo nunc agmina Diuorum quæ ipsius Commentariorum face ab obliuione vindicata atque Hispaniæ ab Hispano isto præclaro restituta fulgebunt in perpetuas æternitates. Verum indicari saltem præ omnibus in præsenti digna est inuentio illa miraculosa incomparabilis illius thesauri Sanctorum Martyrum Vrgabonensium, ipso indagatore inchoata, præcursore monstrata, & motore perfecta, cui toties cælestia lumina testimonium perhibuere. Sufficiat inquam pro temporum ratione hæc indicasse An. C. 1628. patrata, iamque ab ipso eleganter narrata loco supra citato §. VI. quem in consules. XII.

SS. Martyrum Vrgabonensium inuentio.

Hæc triennij clausa periodo nouum inchoatur, quo in Generalibus Comitiis Reuerendissimus P. M. D. Petrus de Andrade Valisbonensis vir doctissimus & apud Salmanticenses Doctoratus Laura insignitus Generalis Ordinis Præsulatus habenas adeptus est. An. C. 1629. Exortum est hoc anno Cistercium nouis primitiuæ austeritatis fulgoribus in Monasterio Sacrameniæ Diocesis Segouiensis sub disciplina R. P. D. Petri de Oliuares viri sanctitate morum, omnique sapientia colendissimi. Arripuere statim nonnulli nouum, seu potius vetustissimum, nouiter tamen illustratum Institutum, cunctis exordij clarissimi sub Roberto Parente restitutum apicibus; primus autem Biuarius, cui primas semper cæteri detulere. Communes vitæ illius austeritates exequi posse, sat erat: imò pro mirando erat. Verum id Biuario primoribus tantum labris primordia Cistercij attigisse videbatur: ac proinde Abbatis permissu orationis, abstinentiæ, silentij, humilitatis, corporisque afflictationum pensum penè duplicabat. Cernens autem vir ille mirandus qui ipsi præerat inter austeritates cum generales tum supererogatas vix respirandi tempus habere Biuarium, finémque scribendi penè fecisse, quo plurimum vtilitati Ecclesiæ detrahebatur, Regulam Sanctissimi P. N. Benedicti Commentario Historiali ac literali illustrare aliquandiu hortatus est, ad vltimumque præcepit. Sed verò id non aliter Biuario exequi posse visum fuit, quin prius ab ouo Monasticem totam exponeret, Vetusque illustraret Monachatum cui altis radicibus tota Sanctissimi Patris Regula infixa dignoscitur: eaque occasione præsens opus aggressus est, vt ipse prodit in Prologo: quod oliuario piissimo summæ laudi adscribendum censeo, quippe cui & argumentum & Opus debemus. Porro scribendi tempus Biuario prouidit diurnas horas, quibus eum ab Oratorio priuatis diebus vel sequestrauit: nocturnas verò preces incessanter diebus ipsis consectabatur; festisque diebus noctu diuque ad opus Dei primus occurrebat: ac reliquas horas, cum orationi potissimum, tum etiam iniuncto sibi operis huius exarandi immenso labori operam dabat. XIII.

Cistercij noua primordia incipit.

Quanto feruore.

Iubetur illustrare Regulam N. Bened.

Tot verò tantisque animo distentus, & corpore attritus, nunquam lassatus est, nunquam infirmatus segnicie, nunquam tædio fatigatus: sed addens scientiam, addebat dolorem; & quasi oleum flammæ adijciens, maioris ardoris fomenta capiebat. Inter hæc autem, aliorum minima pluris, sua maxima flocci pendebat: semperque habebat in ore, contribules suos confici laboribus, se autem solum Monasterij panem in otio comedere.

XIV. Præficitur Abbas Sacrameniæ. *Annus voluitur 1632. quo in Generalatus sede Reuerendissimus P. M. D. Michaël Belcanius Monte-Sionensis ingenio acer, ac perillustris Verbi Dei præco collocatur, & absoluto triennio Sacrorum Mœnium vacat Abbatialis noui Cistercij decorata crepundijs. Feruebat in pectore Petri Oliuarij zelus nouellæ plantationis, nouique seruoris irrigatorem deperibat. Cumque Biuarij mors & iamdiu ante nosset, & recens sub ferula sua per triennium vitæ sapientiæ & prudentiæ ipsius periculum maturè fecisset, eum sibi successorem sacris mœnijs, tunc potissimum sacris, nominari curauit, quod in Comitiis Generalibus facile obtinuit. Cauens autem Biuarium, qui scopum habebat quietis, & à negotiis liberationem, dignitati, vt pridem, valere iussurum, piam quidem, dignamque solertiæ suæ Biuario molitus est fraudem: Commissariúmque electionis potestate sibi à Capitulo Generali commissa armauit, vt si fortè Biuarius electioni Monachorum renuntiaret, sub districta obedientia omni supplicatione posthabita, Capituli nomine cogeretur onus Prælaturæ subire, hamumque hoc pacto improuisus deglutiret. Sic ab Oliuario piè, solerter, & cautè excogitatum, sicque factum est. Electus enim in Abbatem Biuarius totus contremuit, & Prælaturæ pondus quod totis hactenus viribus fugerat, vt totis viribus superiùs* Renunciat. *reformidabat: humique prostratus, tot gemitibus, fusisque per ora cadentibus lacrimis ab honore, onere potius æthna sibi grauiore absolui rogabat, vt toto Conuentu, totoque* Cogitur onus subire. *foro, fletus ingens gemitusque fieret, & congratulationes in eiulatus, signaque lætitiæ cymbalorum sonitu edita funus potiùs (heu iam propinquum) præsagirent, quam gaudium. Restitit Prælaturæ sed absque inobedientia, subijt honorem, sed ex obedientia, sed absque fastu. Qualiter autem se gesserit cum in honore esset ab eodem qui supra Ludouico de Caspedes rei oculato teste gratum erit audire.*

XV. Qualiter in honore gesserit. Ex quo (*inquit*) se totum abdidit, vt è fastigio dignitatis austerioris vitæ rationem doceret, non facile dictu est quam apte vocari potuit iustissimus vnus & seruantissimus æqui. 2. Æneid. 2. Sciebat enim curâ pro visu perinde agere, ac si hostis ingrueret. Solitus erat primus sumpsisse labores, primus iter carpsisse pedes, & tyronibus cælestis militiæ monstrabat tolerare labores, non iubebat. Nulla die etiam ferialis officij desideratus est inter Angelorum munia, itavt nobis non solum esset exemplo, sed rubori. Ibidem adamantinus manebat intentus Orationi, donec signum Primæ precationis audiretur, vbi per horam intererat conuentuali contemplationi. Cætum capitularem assiduè frequentabat, sextisque feriis decoram ac cælestibus plenam consiliis commonitionem spiritualem habebat, & vt erat sermo illius vitæ Angelicæ tenore conditus, animos ad sublimia fortiùs quam Homeri catena mirificè rapiebat. Postea agni cruentam aram super incruentam lacrimis semper profusus recolebat: gratiisque prolixè solutis cellam repetebat mutos magistros & indiuiduos amicos visendi causa, quos tertia precatio relinquere non inuitum cogebat, non enim alius prior Oratorij subsellia occupabat, ibique perstabat absque vlla requietis vel minima clausula tanquam non maximis curis distentus, vsque ad Nonam. Abstinentiam eius pene naturæ aduersariam agnoui, neque aliis pastum etiam in aduersa valetudine nisi piscibus & herbis. Non inde somnus fessos occupabat artus, sed stratis relictis incubabat doctis ingenij monumentis. Hora tertia post meridiem Vespertinis precibus, Completoriis,

riis, mentalique orationi assiduè intererat: nec parcebat pedum ablutioni quæ Sabbatis, nec Verborum pulsationi quæ quotidie fiebat ad sacellum sacrarij nuncupatum; vbi tantam vim effundebat cruoris, vt hodie solidi testes parietes irrefragabilem reddant veritatem. Noctis autem se intendentibus tenebris, postquam ego Præpositum agens vniuersum fratrum Conuentum coëgeram ad ipsum concedebam illius benedictione roborandus, vt scirem si fortè me dignum aliquo faueret imperio; & tunc iam eum admirabar ad pluteum libris vallatum, ita hilarem, paratum, & vigilantem, vt facilè mihi persuaderem eorum vsque ad intempestam noctem contubernio assiduè perfrui, vt prius oliuitas quam studium consumeretur. *Nec prætereundum (vt ab ipso aliisque oculatis testibus accepi) quod cum diu noctuque codicibus incubaret, nunquam & nullibi ad mensam sedebat, sed humi super stoream vel tegeticulam poplitibus intus modestissimè flexis, more nostrorum multa panis & aquæ pœnitentium.* Pergit Addam elingue ferè silentium: si id rumpebat (proximorum nimirum commodo) modestè, & prudenter agebat. Familiaris conuersatio æquanimiter in eo spectabatur absque personarum acceptione: non quod præter animi mentem aliquid in gratiam loqueretur, sed blandi incusatoris personam semper sustinuit, amica solatia prudenter ingerens & efficacissime monens vnumquemque in officio contineri. Egestatem voto stabilitam adeo coluit, vt his etiam caruerit quæ Regula non vetat: non duabus vsus tunicis, nam eodem modo diu cucullatus incedebat, quo se noctu somno parabat. Neque id vsquam quominus etiam conspicuus omnium oculis se præberet: nihil enim in habitu corporis apparebat (vt de P. N. Bernardo) quod posset offendere intuentes.

Præfuit sacris-mœniis biennio, sed quinquennio profuit. Perpolierat ibi M. Maximi Commentaria, typisque tradenda Madritum profectus An. C. 1634. via sua Paularium peruenit sacræ Carthusiæ per illustre Cœnobium, cui meritis & dignitate PRIOR *præerat clarissimus ille vir sui Ordinis splendor D. Ioannes de Baëza Biuarij pernecessarius: secumque tulit Autographum de Veteri Monachatu tamdiu à Baëza, quamdiu Autor desideratum. Cuius cum leuiter capitum argumenta percurrisset (neque enim hospiti otij plus erat) vehementer suadebat amicum, vt quam breuissimè potuisset, hunc aureis characteribus (vt ipse pluries aiebat) librum à cunctis Religionibus meritum exarari Typograpicæ luci mandaret. Cui cum Biuarius paupertatis cultor eximius salsissimo ioco respondisset quinque argenteos (quos secum dumtaxat deferebat) in editionis expensas congessisse, ingentique ista pecunia opus statim aggressurum, vir ille strenuus dimidium pecuniæ ad editionis expensas necessariæ, cum primum sub prælo sudaret, dare promisit. Verum, prò dolor, priusquam Biuarius inde recederet ægrotare cœpit ad mortem. Tantillum tamen morbo leuatus, iter sibi instare prætextus amico vale dicens, reliquum iter confecit, ac Madrito se contulit.* XVI. Madritum per Paularium abit. Salsi ioci Biuarij cũ D. Ioanne Baëza.

Paucissimis verò elapsis diebus, honesto conuiuio exceptus ab Illustrissimo D.D. Ioanne Palafoxio sui amantissimo de integro ægrotans è mensa surrexit. Decidit in lectum: cumque se moribundum præsensisset, statim cæteris curis abiectis, præsidia dumtaxat ad beatam vitam comparandam parare curabat: sed dum semper parabatur, mors eum inuenire non potuit imparatum. Itaque sacrosanctis Ecclesiæ Sacramentis munitus. An. C. 1634. ætatis suæ 50. Decembris 15. die factus obediens vsque ad mortem, mortem quidem immaturam, sed vitæ similem, sed pretiosam, sed cunctis adstantibus inuidiosam obiuit: corporisque sarcina deposita leuior volauit ad superos. Madriti cœlum, cunctaque astra, Religiosæ, inquam, ac literariæ myriades Biuarij raptus tonitru contremuere: vltroque XVII. Ægrotat ad mortem. Obitus. Funera.

suopte naturæ impetu ad funeris exequias confluxere cum ex Religionibus vniuersis, tum etiam ex Ecclesiæ sæculique Proceribus, Senatoribus, aulicis, academicis, totaque Curiæ frequentia omnigenæ literaturæ professores, Biuarium cunctis notum ex literis, literarúmque parentem non siccis oculis profitentes, iustáque paterno funeri persoluentes. Ac demum cunctis adstantibus in nostro Monasterio Madritensi (vbi animam egit) S. Annæ matri Matris Christi dicato, quarum potissimùm deuotione feruebat, in catacumba sacelli S. Mariæ de Exilio (nostris del destierro) *prope altare ad lauam honorificentissimè tumulatus est. Accepi autem à quodam grauissimo, fidéque dignissimo ex nostris Monachis viro probitate morum conspicuo (quem modestiæ ipsius consulens supprimo) non diu multum post Biuarij decessum ipsius requiem in celis desuper sibi fuisse reuelatam. Faxit Deus regnet. Sed finis iam sit. Iamque ipse scriptis suis pullulet rediuiuus, & loquatur.*

Sepultura.

Ipsius requies reuelata.

LECTORI

LECTORI SVO BIVARIVS

SISTE, PRECOR, PAVLISPER LECTOR, & vnde huius Operis exarandi occasio sumpta tibi aperio.

POSTQVAM à commentandis Dextri & Maximi Chronicis manum retraxi, iniunctum illico mihi nihil minus cogitanti sensi onus Regulam S. P. N. Benedicti, cuius à iuuentutis ipso lumine apicibus deuinciebar, quoad fieri daretur, illustrandi: iniunctum vero ab eo qui mihi præerat. Miraberis forsan, aut etiam condolebis mihi, vt qui ex vberrima messe, optimáque segete, in horridam salebrosamque valde aream descendisse videar deesséque modo Biuario luxuriandi copiam tacito murmure meditaberis, ratus haud dubium terram me squalidam, arentémque excolendam suscepisse, aut semitam nunc calcare tristissimam, quem multi Veterum, Recentiorúmve doctrina & autoritate conspicui exiguo percepto fructu excoluerint, & incesserint, ac nisi *de Veteribus* (quod aiunt) *vaticinari, aut aquam inaniter in mortario tundere*, nihil mihi reliquum fore. Erant profectò Autorum meorum Chronica velut amœnissima prata purissimis irrigata riuis, omnigenis florum splendoribus suáve olentium referta, vt quocumque manum verteres, fragrantissimas legere integrum esset, & totos implere calathos. Ibi hortum Gaditani Columellæ adesse diceres. Sic ad votum cuncta: (Plautus in Pseudol. — Lucianus in sect. — Columella in horto.)

Nunc & odoratæ peregrino munere planctæ
Sicaniis croceæ descendunt montibus Hiblæ,
Natáque iam veniunt hilari sampsica Canopo,
Et lachrimas imitata tuas Cynereïa Virgo.
Sed melior stactis ponatur Achaïca myrrha
Et male damnati mœsto qui sanguine surgunt
Æriaci flores, immortalésque amaranti
Et quos mille parit diues natura colores.

Et verè quidem; quippe suomet sanguine rubricatos Martyres malè damnatos, & Virginum choros stacteis lacrimis fragrantes, Confessorésque myrrham primam olentes, Doctores, Præsules, veluti odoratas peregrino munere planctas inibi intueri licebat, & tanto numero, vt cum Flora Nasonis.

Sæpè ego digestos volui numerare colores — Ouid. Fast. 5.
Nec potui: numero copia maior erat.

Nunc verò *aquam è punice postulare* videor cum Plauto & ab arida gleba succum; ab hominum inquam hirsutorum genere, in montibus & speluncis errantibus, quos Paulus melotis opertos, & caprinis pellibus describit. Sed verè quinam, rogo, Flauiana & Maximiana prata, cum pridem gelu obducta erant, tot amarantis, narcissis, violis, liliis, rosis, floribus odorem suauissimum reddentibus, oculósve tam vario ac viuido colore demulcentibus referta fuisse crederet? Et nihilominus labore pene improbo. (Plaut. in Asin.)

Roscida cum primum folijs excussa pruina est — Ouid.
Et variæ radiis intepuere comæ,

quis non flores gratissimos legit?

Conueniunt pictis incinctæ vestibus Horæ — Ouid.
Inque leues calathos munera nostra legunt

Protinus accedunt Carithes, nectuntque coronas
Sertaque, celestes implicatura comas.

Deut. 32. Et nunc quoque non me latet qui doceat *sugere me de petra oleumque de saxo durissimo:* Spiritum Domini loquor, qui humilibus dum sese insinuat mentibus ab austro *perflat* Cant. *hortum*, arentémque quantumlibet, & squalidum *fluere facit aromata illius*. Et hortus quidem Benedictinæ Regulæ, si grammata intuearis summa, quod hactenus plerique fecere, aridus & insipidus primo tibi aspectu videbitur: cum primum verò foliis excussa pruina fuerit, quos flores non hactenus produxisse, quæ non edidisse ex eis mella comperies? sane de Benedicto Regulam condente dictum reor.

Ouid. Fast. 5. *Mella suum munus, volucris ipse mella daturus*
Ad violam & cythisos, & thyma cana vocat.

Et quam latè patens deliciarum campus gelu excutiendus, dum Regulam Benedicti manibus verso, sese mihi offerat, quæris? Ipsis vniuersi cingitur finibus,

Petron. Arbit. *Qua mare, qua terra, qua sidus currit. vtrumque.*

Quæ tempora thesis hæc complectatur rogas? Quotquot Christi Ecclesia sæcula metit, ne quid vltra temerè proferam. Nonne Benedictus hic ille est, quem Monachorum Patriarcham à Domino constitutum, lyppi quoque & tonsores sciunt? Ad eum proinde respectum habuisse, haberéque procul mihi dubio est, quotquot Monasticem adhuc professi sunt, & natos natorum, & qui nascentur ab illis. Hic ille prorsus Paterfamilias à Domino datus qui Regulam Monachis condens protulit de thesauro suo noua & vetera, dum nimirum Veterum Patrum flores carpens, mores legens, mella noua, diuino afflatus spiritu dare docuit & dedit; lapis proinde Monachorum angularis effectus, cui superioris æui Patres æternitatem debeant, sequentes vitam: ipse Monachorum vita labilis adhuc statum. Seuerant sanè quidem Christi discipuli Monasticorum florum grata semina, quibus Ægyptus grauida innumeras edidit rosas vepribus sensim insertas, sed odore, & vsu mirabiles. Palestina narcissis scatuit, myrrhas dedit, Capadocia & Pontus achantos: Oriens violas, Antonio Pachomio Machario Basilioque cultoribus: sed heu me,

Ouid. 5. Fast. *Lilia deciderant, violas arere videres*
Filaque punicei languida facta croci.
Florebant oleæ, venti nocuere proterui
Florebunt segetes; grandine læsa seges.
In spe vitis erat, cælum tupescit ab austris,
Et subita frondes decutiuntur aqua

Minabantur iam iam fata Monastices ruinam, vnus tamen Nursiæ flos Benedictus hortum vniuersum mirificè restaurauit, vt iure de eo illud Moderati nostri canere queas

Columel. vbi sup. *Nube noua seritur, cæli pendentibus vndis*
—— *illustri mittit quem Nursia campo.*

Nullus toto orbe vnquam flos erupit cuius iste odorem non reddat, colorē non exprimat.

Ergo dispicienti mihi Benedictini horti suaueolentiam qui Priscorum omnium florum pulchritudinem odoremque reddit exprimit, & æterno virore donatos seruat, *à linea* quod aiunt incipere necessum fuit, floréfque maiorum exquirere, semina cuncta, mores inquam, institutaque Veterum Patrum seriò indagare, hortos vniuersos qua latè patet Orbis, & nunc & olim Monachis plenos penè superstitiosè circumspicere: vt ita quorum Benedicti disciplina odores reddat, colores exprimat, liquido eruere queam: sine quo profectò labore quantum ipsa præstet, callere nemo poterit. Id verò post homines natos conatum integrè aliquem prorsus ambigo. Conati quidem plerique sunt sic literam Regulæ interpretari, vt Benedictum ipsum si fas esset loquentem inducerent,

Pers. sect. 1 —— *An erit qui velle recuset*
Os populi meruisse, & cedro digna locutus
Linquere?

Conabor & ego prouinciam totam à me susceptam lustrare, aut illustrare: conabor *nihil* Aristid. in Pericle. *ex agro dicere* cum Suida, & si quando res se obtulerit facilis iuxta Martialis præceptum *addere piper*. Si quando verò in difficiles nodos inciderint, omnem iacere aleam, quo ve- Terent. in Heautont. ritatem fugientem assequar. Verùm *homo sum & humani à me nihil alienum puto*, quod Eclog. 8. olim Chremes ille Terentij ingenue fassus, & Maro doctus.

Eccli. 1. —— *Non omnia possumus omnes.*

Spiritu

Spiritu haud dubium ore illorum loquente Diuino, qui apud Salomonem iam omnia expertum inquit *Cuncta res difficiles* non potest *eas homo explicare sermone.* Æquè enim explodendi sunt, iuxta cum ignauissimis *qui Delphinum natare docent*, summa dementia, & *qui numeris Platonicis delectantur*, summa superstitione. Tam illi triuialia, quam abdita isti, & sibi quoque ipsis inaccessa loquuntur. Iam igitur permittamus vela ventis, & oram soluentibus bene precemur.

Sed vero quoniam gratum tibi fore reor eorum omnium, quæ paulatim à nobis expendenda, & indaganda sunt, saltem vmbram primo aspectu contueri, operepretium duxi syllabum librorum nunc ipso in capite totius Operis proponere, vt argumento vniuscuiusque & difficultatibus, quæ in eorum frontibus sese offerunt, delecteris.

CENSVRA REVERENDISSIMI P. M. Fr. ALFONSI PEREZ Sacri Ordinis Cistercienſis iam pridem Generalis, deinde Diffinitoris, in Supremo Sanctæ Inquisitionis Senatu Qualificatoris: nunc verò Almariensis Episcopi.

DE mandato Reuerendiss. P. N. Generalis Reformatoris M. F. Andreæ de Aualos, hunc primum Tomum de Veteri Monachatu à Reuerendo admodum Biuario nostro, quondam præmeditatum: immatura tamen morte (non sine ingenti omnium nostrorum dolore) sublato, vix ad limam perductum: attenta cõsideratione perlegi: si quid tamen in opere ipso desiderari posset, in M. Thoma Gomezio erudito pariter ac doctissimo cõtinuatore occurrit statim: quô ad satietatem desiderium explerem. Neque enim par fuisset, quod viro tanto (qui in dextero dexterum, & in Maximo se maximum præbuit: quique in euoluendis, eruendis, & extricandis antiquitatis monumẽtis, ipsa veluti obliuione corrasis, quam plurimis scitu dignissimis, atque ad ornatum Ecclesiæ maxime necessariis, tanto labore, vitæque suæ dispendio insudauerat.) Hæres deesset, qui tanti Patris (veluti Phœnicis cineres) codices exuflaret, vnde pulchrior Biuarius in opere suo posthumo de Veteri Monachatu, ad perpetuam iuuentutem in omnium memoriam restitueretur. Legi iterum, atque iterum Tomum istum, summa animi delectatione: nihilque in eo nostræ fidei puritati, aut bonorum morum sinceritati aduersum reperi: imò nihil quod non maximè Ecclesiæ necessarium, tum ad retundendos, infringendosque Nouatorum errores circa Monachatum, tum etiam ad inflãmandas voluntates amore tantæ perfectionis, tantorum Sanctorum Monachorum regulis, exemplo, eximiaque vitæ sanctitate comprobatæ; quare dignum opus iudico, cui facultas ad prælum concedatur. Matriti in Monasterio nostro S. Bernardi, die 5. mensis Augusti, anno 1657.

Fr. Alfonsvs Perez.

NOs M. D. Fr. Andreas de Aualos sacri Cisterciensis Ordinis in Regnis Castellæ & Legionis Generalis Reformator, facultatẽ concedimus, vt primus Tomus *de Veteri Monachatu, & Regulis Monasticis*, à R. P. M. Fr Francisco Biuario compositus (dignum quidem Autoris opus) grauium doctorúmque virorum nostræ Congregationis iudicio probatus, in lucem prodeat, typisque mandetur. In cuius rei fidem his sigillo nostro, nostrique Secretarij nomine munitis manu propria subscripsimus. In nostro Regio Monasterio S. Mariæ de Monfero, die 20. Augusti 1657.

Fr. Andreas de Avalos
Generalis Reformator.

Loc. † sigilli.

De mandato Reuerendissimi Patris nostri Generalis

Fr. Melchior Valtierra *Secretarius.*

REmitese este libro al Reuerendissimo Padre Fray Bernardo de Ontibexos Abbad de san Martin el Real d'esta Corte para quel lo vea, y con su censura se traeja. Madrid y Septiembre 11. de 1657.

D. PARGA.

REVERENDISSIMI P. MAGISTRI FR. BERnardi Hontiberensis dudum Benedictinæ Congregationis Generalis, & Sancti Martini Parochocœnobij Matritensis eiusdem Congregationis Abbatis, Cathedræ Primariæ sacræ Theologiæ in Ouetensi Academia Moderatoris emeriti, nunc verò Calaguritani & Calciatensis Episcopi, supremique Senatus sacræ Inquisitionis à censuris, de hoc opere iudicium.

PERILLVSTRISSIMI Doctoris Petri Ferdinandi à Parga, Regiæ huius Curiæ pro Eminentissimo Cardinali Toletano Vicarij, delegatione vidi, recurri, animóque lustraui hoc opus, de Veteri Monachatu, & regulis Monasticis, (tribus scilicet prioribus libris contentum) ab egregio Patre ingenio, atque eruditione præcipuo, déque historia Ecclesiastica optime meritò Magistro Fr. Francisco Biuario, Cisterciensis familiæ alumno editum: opus quidem posthumum, sed plane fælicissimum, quod eiusdem familiæ affectu, doctrinaque æqualem inuenit parentem, nimirum Patrem Magistrum Fr. Thomam Gometium, à quo beneuole detersus, excultus, atque perfectus, veluti ab eadem stirpe vegetior, fructuosiórque renascitur. Quid autem de eo sentiam ingenue profero, Opus est ex intimis vetustatis penetralibus depromptum: diuinarum scripturarum solertissima indagatione elaboratum: sacrorum interpretum, Patrum, aliorúmque multi generis scriptorum recondita lectione refertum: nec historiarum modo, verum Theologiæ, iuriumque non vulgari peritia exornatum. Monasticarum autem rerum, ad nostram eruditionem, fastidijque leuamen mira varietate distributum: copiosa aduersus hostium impugnationes farragine armatum: velut Dauidica illa Turris cum propugnaculis, clypeis, omnique armatura ædificata, qua & hæreticorum tela retundere, & aliorum opinantium machinamenta disturbare, qui monastici status institutionem, nescio quo antiquitatis iure Christo Domino exigere videntur. Doctrina ista Censores ipso consulto inserta fuit l. 2. c. 4. num. 24. per modum consequutionis necessariæ ad Autoris principia atque in præsenti obliterata, ne ex approbatione operis neuus ipsi (tametsi pulcher) accrescere videretur. Nihil ergo est in hoc opere, quod ingenio, vel industria Auctoris vacuum sit. Multo autẽ minus inuenietur in eo quippiam, quod fidei Orthodoxæ, Ecclesiasticis decretis, Authoris moribus aduersum, suspectúmve, aut ambiguũ appareat, quin potius omnia vsque adeò sana, incorrupta, docta, enucleata, atque perspicua sunt, nihil ampliùs desiderari valeat. Quod si me quispiam, ob eiusdem professionis vinculum suspectum reputet iudicem, Tu eruditè Lector periculum facere quamprimum studeas, minoraque æstimabis quæ protuli, maiora quæ taceo: omnia verò Reginæ Sabæ stupore digna comperies. Videbis itaque opus suo auctore dignissimum. Vtinam sicut opus in lucem prodire dignum est, ita auctor redire in lucem posset. Apud S. Martinum die 16. Aprilis Ann. 1658.

M. Fr. BERNARDVS HONTIBERENSIS.

NOS el Licenciado Don Alonsso de las Ribas, y Valdes Visitador Ecclesiastico de Madrid, y Vicario della y su partido; por el presente, y por lo que a Nos toca damos licentia para que se pueda imprimir, y imprima el primo Tomo *de Veteri Monachatu & & Regulis Monasticis*, compuesto por el P. M. F. Francisco de Biuar de la Orden de S. Bernardo: atento por la Censura de arriua consta no ay el cosa contra nostra Fee Catholica y buenas costumbres. Dado en Madrid 24. de Abril de 1658.

LIC. DE LAS RIBAS.

Por su mandado

DIEGO GARCIA DE ALVARADO Notario publico.

Approbationes Doctorum.

VIRI Doctissimi R. ad. P. Francisci Biuarij Ordinis Cisterciensis, *De Monachatu Veteri tum Orientis cum Occidentis, & Regulis Monasticis* Obseruationes non minus vtiles quam singulares publicandas, Nos infrascripti Doctores Theologi Parisienses censuimus hac die quinta Ianuarij anni Domini millesimi sexcentesimi sexagesimi secundi.

FR. IOANNES ROBE' *Ordinis Prædicatorum.*

FR. PAVLVS LANDRY *Ordinis Prædicatorum.*

Approbatio Ordinarij.

VIsa Doctorum Approbatione harum obseruationum R. P. Francisci Biuarij, *De Monachatu Veteri*, &c. editioni libenter annuimus, Lugduni die secunda Februarij 1662.

DENEVFVILLE *Vic. Generalis.*

Consensus Procuratoris Regij.

VIsis supradictis Approbationibus, non intercedo Regis causâ, ne liber cuius in iis fit mentio, typis vulgetur à PHILIPPO BORDE, & LAVRENTIO ARNAVD Bibliopolis Lugdunensibus: Idipsum quibuscunque aliis, vt par est, prohibendo. Lugduni die 3. Februarij, anno 1662.

VIDAVD.

PERMISSIO.

FIat iuxta Conclusiones Procuratoris Regij. Datum die tertia Februarij, anno millesimo sexcentesimo secundo.

DVSAVZEY.

LIBRORVM ELENCHVS.

I. PARTE CONTINENS.

II. PARTE.

Quibus Orientalis Monachatus absoluitur.

INDEX

INDEX

Librorum, Capitum, & Paragraphorum, quæ in hac prima parte continentur.

LIBER I.

De Veteri Monachatu ab Orbe condito ad natum Dominum.

LIB. II.

De Monachatu Apostolico à nato Domino ad S. Antonium.

VIII. Triun

LIB. III.

De Monachatu Ægypti vniuerſa.

INDICV.

INDICVLVS
Doctorum & Palæstrarum prisci Monachatus.

LIB. I.

Doctores & Palæstræ figurati Monachatus.

LIB. II.

Doctores & Palæstræ veri Monachatus, Nascentis Ecclesiæ.

LIB. III.

Doctores & Palæstræ Ægyptij Monachatus.

DE

DE VETERI MONACHATV ET REGVLIS MONASTICIS. TOMVS PRIOR.

DE MONACHATV ORIENTALI.

LIBER PRIMVS.

De veteri Monachatu ab orbe condito, ad natum Dominum.

CAPVT PRIMVM.

Quantam Nouum cum Veteri Testamento concordiam, quod spectat ad Monasticem, habeat?

VBI

Mira Ioachimi Abbatis sententia explanatur.

1. MONASTICEM viuis coloribus descripturo primas Lineas ducere in ipso picturæ vestibulo necessum est, vt paulatim ex vmbra ad extrema lineamēta veniendi aditus pateſiat: *tunica* namque (quod aiunt) *à Limbo absoluenda est*. Cauendum vero ne quis nobis improperet, quod Hermogeni olim Tertullianus, à lineis excidisse, si nimirum extra cancellos egredi contingat; & nihilominus curandum summoperè, vt nulla figuræ quam intendimus, formandæ necessaria nobis excidat linea; & cum coloribus obduci possit, ne lineam ducamus albam; quam Gellius l. 20. cap. vlt. reprehendit in Scriptoribus, translata à tabulis monochromatis metaphora vbi nulla pigmentorum varietas oculos satiare valet.

Sanè de Patribus sub Veteris vmbra Testamenti degentibus 1. Corinth. 10. *Omnia illis in figura contigisse*; quod signa alia in re, in ea quoque de qua nunc agimus verum habet. Quis enim tanti ponderis negotium, quale in Ecclesiâ Monastica vita est, absque vmbra aliqua præcedente, credat inductum? Quis præstantissimæ pulchritudinis effigiem, nullis primum diductis lineis, de repente perfectam, & perpolitam? Inde est quod communi Patrum calculo ad Eliam, & Elisæum insignes Veteris Paginæ vates, & Propheticarum turmarum doctores, vitæ huius origo reducitur, quorum mox verba producemus. Primas proinde eius lineas imaginis antiquos iecisse Prophetas certum esto, secundas, easque perfectissimas Apostolos, à quibus in Catholica Ecclesia Monachorum ordo vitam, & statum acceperit; à Benedicto extrema lineamenta; vt quidquid deinceps ei perfectionis additum sit, ab eius disciplina manauerit. Vel si mauis, ætates Monasticæ vitæ recensere, infantiæ suæ sub Veteris Testamenti vmbris primos emisisse flores, ac sub Discipulorum Domini adoleuisse doctrina: robur verò & virilitatis statum ab Antonio, Pachomio, Basilio, sed præcipuè à Benedicto suscepisse profitemur. — 2. Monachatus primæ Lineæ. — Status. Perfectio.

Habeo eius rei grauissimum B. Ioachimi Abbatis testimonium, ex concordia Veteris ac Noui Testamenti, iussu trium summorum Ecclesiæ Antistitum Lucij, Vrbani, ac Clementis eorum nominum III. ab eo exarata petitum, è cœlestis sapientiæ arcanis, diuino deprompta munere, vti ipse iisdem Romanis Pontificibus humili ingenuitate fassus est, & operis ostendere maiestas videtur. Scopus fuit, mirabili, sed facili calculatione demonstrare — 3. Ioachimi Abbatis sententia.

monstrare duo Testamenta, duobus illis Cherubim hinc inde arcam Domini mutuis aspectibus circunstantibus adumbrata non solum mysteriorum euentibus sibi inuicem correspondere; sed tempora pariter, & ætates, quibus acciderunt, ætatibus, & temporibus, quibus adumbrata fuerant, parilitate numeri seruasse concordiam: atque ea supputandi, conferendique noua veteribus, ratione habita, qua ætate Veteris Testamenti Monastica, Cœnobialisque vita sub. S. Elisæo sumpsit exordium, eâdem Noui sub S. Benedicti Magisterio extremam accepisse manum. Mira res! sed habet assertio veritatem. Enimverò floruisse sub Asa Rege pronepote Salomonis Elisæum habemus ex 3. Reg. cap. 15. & 19. Asa verò in linea Iudicum populi, quæ à Moyse Legislatore sumit exordium, situs est sub generatione 21. Ab Elisæo rursus, seu Asa, ad Achim in linea, quæ abeo ducit ad Christum intercessère itidem generationes 21. quo tempore synagogæ religio vehementer floruit, exortis in Iudæa Pharisæorum, Scribarum, & aliorum sectis, tunc temporis iusti, ac recti amantissimis, vt cap. 15. huius libri dicemus; quamquam successu temporis, cuncta edaci dente corrodentis, vehementer ab instituto desciuerint.

Deinde ab Achim enumeratis 21. generationibus, ad S. P. Benedictum iusta temporis mensura peruenimus; ab eoque post alias 21. generationes vehementius Ordinem eius refloruisse liquidum erit, Cluniacensibus, Cisterciensibus, Valumbrosanis, cæterisque eius disciplinæ addictis Congregationibus, ad multam Ecclesiæ gloriam, & pulchritudinem sponsæ augendam Diuino munere exortis.

4. Concordia veteris & noui Monachatus, & Clericatus.

Quo videas mira Dei prouidentia, *quæ attingit à fine vsque ad finem fortiter, & disponit omnia suauiter*, effectum; Vt duo illa Cherubim (quod ad mysteria Monasticæ institutionis spectat) non solum sibi mutuo re ipsa correspondeтint, vt quæ ab altero sub Veteris vmbra Testamenti ab Elisæo exordium, à sectis Pharisæorum, & Scribarum (vt interim de cæteris taceam) incrementum tum sumere videbatur; eadem ab altero sub spectatissimi Euangelij splendoribus à Benedicto statũ Cluniacensibus, cœterisque Benedictinis Congregationibus amplitudinem accipere expectaretur: verum id statis temporibus, parilique generationum transacto numero, pulcherrimo sanè prouidentiæ genere accidisse. Nec id solum obseruauit Ioachimus, spiritus illos Cherubinos mutuis suis aspectibus contuitos, sed (quod ad Clericorum Ordinem attinet) quatuor pariter, alterius & vigesimæ generationis decursus mysticé profectò elapsos ab Adam, seu ab Abele primo Sacerdote, ad S. Papam Gregorium, Benedicti nostri discipulum, sub quo, qua nunc viget gloria; & maiestas Clericalis Ordinis, præcipuum incrementum accepit: nimirum ab Adam vsque ad Iacob, à quo electus Dei populus exordium cepit, duodecim tribuum interuentu, decursæ sunt generationes 21. A Iacob vsque ad Oziam Regem, sub quo Isaïas floruit, itidem generationes 21. Isaïas autem Clericorum Princeps, Ioachimo teste, est habitus. Ab Ozia vsque ad Christum Dominum, eiusque Apostolos generationes 21. Et ab eodem Domino IESV ad eius vicarium Gregorium generationes, nec plus, nec minus 21. Quæ vt manifesta fiant, lineas personarum in eis generationibus contentarum, à Ioachimo ex Sacris paginis compilatas, ob oculos constituamus, vtcumque à nobis pro maiori rei euidentia, ex eius nihilominus doctrinâ, elucidatas.

5.

Ab *Adam* primogenitus est *Seth*, à quo cæteri.

Prima Generatio.	*Seth.*	Gen. 5.
2. Gener.	*Enos.*	
3. Gener.	*Cainan.*	
4. Gener.	*Malaleel.*	
5. Gener.	*Iared.*	
6. Gener.	*Henoch.*	
7. Gener.	*Matusalem.*	
8. Gener.	*Lamed.*	
9. Gener.	*Noë.*	Gen. 11.
10. Gener.	*Sem.*	
11. Gener.	*Arphaxad.*	
12. Gener.	*Sale.*	
13. Gener.	*Heber.*	
14. Gener.	*Phaleg.*	
15. Gener.	*Ragau* aliàs *Reu.*	
16. Gener.	*Sarugh.*	
17. Gener.	*Nathor.*	
18. Gener.	*Thare.*	
19. Gener.	*Abraham.*	
20. Gener.	*Isaac.*	
21. Gener.	*Iacob.*	

6. Duplex supputatio personarum.

En ab Adam ad Iacob 21. Generationes. Nunc bifariàm fieri poterit personarum supputatio vsque ad Dauid; nimirum, aut generationum ipsarum seriem prosequendo à Iacob & deinceps ad Dauid, aut à Moyse per Iudices populi ad primum Regum iustum Dauid; vtrâque enim viâ mysteria futurorum panduntur, & inter vetus ac nouum Testamentum correspondentia illorum desiderari potest., nec abre, cum ætates veteris Ecclesiæ, & res sub eis notatu dignissimas percurrentes, per iudices, ac Reges populi Dei, qui rerum historicarum veluti certi gradus haberi solent, non minus quàm per patres filios generantes supputare possumus; & aliter à Moyse, aliter verò à Iacobo idem populus exordium sumpserit: ab hoc nimirum per carnalem generationem, ab illo per legis diuinæ traditionem.

Linea Patrum.

7.

Post *Iacob*, primò genitus est ab eo.

Prima Generatio.	*Iudas.*
2. Generatio.	*Phares.*
3. Gener.	*Esron.*
4. Gener.	*Aram.*
5. Gener.	*Aminadab.*
6. Gener.	*Naason.*
7. Gener.	*Salmon.*
8. Gener.	*Booz.*
9. Gener.	*Obeth.*
10. Gener.	*Iesse.*
11. Gener.	*Dauid.*
12. Gener.	*Salomon.*
13. Gener.	*Roboam.*
14. Gener.	*Abias.*
15. Gener.	*Asa.* sub quo *Elisæus.*
16. Gener.	*Iosaphat.*
17. Gener.	*Ioram.*
18. Gener.	*Ochozias.*
19. Gener.	*Ioas.*
20. Gener.	*Amasias.*
21. Gener.	*Ozias.* sub quo *Isaias.*

Linea Patrum continuatio.

8.

Duplex supputatio personarum.

Prima Gener.	*Ioathan.*
2. Gener.	*Achaz.*
3. Gener.	*Ezechias.*
4. Gener.	*Manasses.*
5. Gener.	*Amon.*
6. Gener.	*Iosias.*
7. Gener.	*Ioachim.*
8. Gener.	*Iechonias.*
9. Gener.	*Salathiel.*
10. Gener.	*Zorobabel.*
11. Gener.	*Abiud.*
12. Gener.	*Elliachim.*
13. Gener.	*Azor.*
14. Gener.	*Sadoch.*
15. Gener.	*Achim,* } Sub quo floruit Sinagoga nouis exortis sectis.
16. Gener.	*Eliud.* }
17. Gener.	*Eleazar.*
18. Gener.	*Mathan.*
19. Gener.	*Iacob.*
20. Gener.	*Ioseph*, vir MARIÆ, de qua natus est
21. Gener.	*CHRISTVS* Dominus.

Linea Patrum continuatio.

9.

		Anni Domini.	
Prima Generatio secundum spiritum à Christo Domino.		30	} *Hic ab Apostolis Monachorum vita instituta.*
2. Gener.	à Chr. Dño.	60	
3. Gener.	à Chr. D.	90	
4. Gener.	à Chr. D.	120	
5. Gener.	à Chr. D.	150	
6. Gener.	à Chr. D.	180	
7. Gener.	à Chr. D.	210	
8. Gener.	à Chr. D.	240	
9. Gener.	à Chr. D.	270	} *Paulus primus Eremita.*
10. Gener.	à Chr. D.	300	
11. Gener.	à Chr. D.	330	} *Hic ab Antonio, Monachi instituti.*
12. Gener.	à Chr. D.	360	
13. Gener.	à Chr. D.	390	
14. Gener.	à Chr. D.	420	
15. Gener.	à Chr. D.	450	
16. Gener.	à Chr. D.	480	
17. Gener.	à Chr. D.	510	
18. Gener.	à Chr. D.	540	
19. Gener.	à Chr. D.	570	
20. Gener.	à Chr. D.	600	
21. Gener.	à Chr. D.	630	} *Sub hac S. Gregorius Papa floruit.*

Linea Patrum continuatio.

22. Gener.	à Chr. Dño.	660	
23. Gener.	à Chr. D.	690	
24. Gener.	à Chr. D.	720	
25. Gener.	à Chr. D.	750	
26. Cener.	à Chr. D.	780	
27. Gener.	à Chr. D.	810	
28. Gener.	à Chr. D.	840	} *Hic Canonicis regula in Concilio Aquisgranensi ex S. Augustini scriptis data est.*
29. Gener.	à Chr. D.	870	
30. Gener.	à Chr. D.	900	
31. Gener.	à Chr. D,	930	
32. Gener.	à Chr. D.	960	
33. Gener.	à Chr. D.	990	
34. Gener.	à Chr. D.	1020	
35. Gener.	à Chr. D.	1050	
36. Gener.	à Chr. D.	1080	
37. Gener.	à Chr. D.	1110	
38. Gener.	à Chr. D.	1140	
39. Gener.	à Chr. D.	1170	
40. Gener.	à Chr. D.	1200	
41. Gener.	à Chr. D.	1230	} *Hic orti Mendicantes.*
42. Gener.	à Chr. D.	1260	

Linea Iudicum.

11\. Post *Moysem*, primus Iudex creatus est.

1. *Iosue.*
2. *Othoniel.*
3. *Aoth*, & ei cœuus *Samgar.* * — *Samgar non fuit Iudex.*
4. *Debora*, cum *Balaac.*
5. *Gedeon.*
6. *Abimelech.*
7. *Thola.*
8. *Iair.*
9. *Iepte.*
10. *Abessa.*
11. *Abilon.*
12. *Abdon.*
13. *Sanson.*
14. *Hely.*
15. *Samuel*, sub quo cuneus Prophetarum.
16. *Saul.*
17. *Dauid.*
18. *Salomon.*
19. *Roboam.*
20. *Abias.*
21. *Asa*, sub quo *Elisaus.*

** NOTA.*

Quod Samgar contemporaneus fuerit Aod, & idcirco non debeat alterum gradum ab eo in linea Iudicum constituere, probat Ioachimus ex illo cap. 4. Iudic. *Addideruntque filij Israel facere malum in conspectu Domini post mortem Aoth, & tradidit illos Dominus in manus Sabim Regis Chanaam,* à qua sanè seruitute Debora eos dicitur liberasse. Cum tamen si post Aoth iudicasset populum Samgar, dici oporteret, *post mortem Samgar*, non *post mortem Aoth:* Quare quod superius dixerat sacer scriptor cap. 3. *Post hunc fuit Samgar, & ipse quoque defendit Israël*, non ad dignitatis successionem, sed ad fortitudinis gloriam referendum est: quasi secundus fuerit ab Aod, qui præcipuus erat Iudex, & Dux populi. Porrò Barac simul cum Debora iudicasse, liquidum est ex cap. 4. & 5. Iudic. Vnde non duas sed vnam ætatem Iudicum ambo constituere debent.

Linea Iudicum continuatio.

12\.

1. *Iosaphat.*
2. *Ioram.*
3. *Ochozias.*

4. *Ioas.*
5. *Amasias.*
6. *Ozias.*
7. *Ioathan.*
8. *Achaz.*
9. *Ezechias.*
10. *Manasses.*
11. *Amon.*
12. *Iosias.*
13. *Ioachim.*
14. *Iechonias.*
15. *Salathiel.*
16. *Zorobabel.*
17. *Abiud.*
18. *Eliachim.*
19. *Azor.*
20. *Sadoch.*
21. *Achim*, sub quo Scribæ, & Pharisei.

Lineæ Iudicum continuatio.

13. 1. *Eliud.*
2. *Eleazar.*
3. *Mathan.*
4. *Iacob.*
5. *Ioseph* vir *MARIÆ*, de qua.
6. *CHRISTVS Dominus.*

			Anni Domini.
7. Prima generatio secundum spiritum à Christo Dño.			30
8. II.	Gen.	à Chr. D.	60
9. III.	Gen.	à Chr. D.	90
10. IV.	Gen.	à Chr. D.	120
11. V.	Gen.	à Chr. D.	150
12. VI.	Gen.	à Chr. D.	180
13. VII.	Gen.	à Chr. D.	210
14. VIII.	Gen.	à Chr. D.	240
15. IX.	Gen.	à Chr. D.	270
16. X.	Gen.	à Chr. D.	300
17. XI.	Gen.	à Chr. D.	330
18. XII.	Gen.	à Chr. D.	360
19. XIII.	Gen.	à Chr. D.	390
20. XIV.	Gen.	à Chr. D.	420
21. XV.	Gen.	à Chr. D.	450 *

* *Post hanc S. P. Benedictus ortus est, in sequenti.*

Lineæ Iudicum continuatio

14.

1.	XVI.	Gener.	à Chr. D.	480
2.	XVII.	Gener.	à Chr. D.	510
3.	XVIII.	Gener.	à Chr. D.	540
4.	XIX.	Gener.	à Chr. D.	570
5.	XX.	Gener.	à Chr. D.	600
6.	XXI.	Gener.	à Chr. D.	630
7.	XXII.	Gener.	à Chr. D.	660
8.	XXIII.	Gener.	à Chr. D.	690
9.	XXIV.	Gener.	à Chr. D.	720
10.	XXV.	Gener.	à Chr. D.	750
11.	XXVI.	Gener.	à Chr. D.	780
12.	XXVII.	Gener.	a Chr. D.	810
13.	XXVIII.	Gener.	à Chr. D.	840
14.	XXIX.	Gener.	à Chr. D.	870
15.	XXX.	Gener.	à Chr. D.	900
16.	XXXI.	Gener.	à Chr. D.	930
17.	XXXII.	Gener.	à Chr. D.	960
18.	XXXIII.	Gener.	à Chr. D.	990
19.	XXXIV.	Gener.	à Chr. D.	1020
20.	XXXV.	Gener.	à Chr. D.	1050
21.	XXXVI.	Gener.	à Chr. D.	1080 *

* *Post hanc orti sunt Cistercienses.*

Lineæ Iudicum continuatio.

				Anni Domini.
1.	XXXVII.	Gener.	à Chr. D.	1110
2.	XXXVIII.	Gener.	à Chr. D.	1140
3.	XXXIX.	Gener.	à Chr. D.	1170
4.	XL.	Gener.	à Chr. D.	1200
5.	XLI.	Gener.	à Chr. D.	1230 *
6.	XLII.	Gener.	à Chr. D.	1260

15.

* *Hic orti Ordines Mendicantium.*

16. *Concordia generationum cum Euangelio.*

Vnam quamlibet sub Euangelio ætatum, seu generationum pari annorum numero constituendam esse, ex eo docet Ioachimus, quod *primus homo de terra terrenus, secundus vero de cælo cælestis,* Apostolo teste sit: hinc generationes. Veteris paginæ, quæ ad terrenum spectat, penes personas ipsas generantes constituentur, & consequenter disparibus annis consarcientur: Euangelica verò quæ hominibus generantur carent, omnes Christo Domino adscribendæ sunt, ipseque exemplar omnium debet esse. *At quoniam triginta annorum erat Dominus* (vt Abbatis ipsius verbis vtar lib. 2. Concord. tract. 1. cap. 16.) *Quando capit habere filios spirituales; quod etiam præfiguratum fuerat in vnctione Dauid, & inchoatione prophetiæ Ezechielis Prophetæ, & electione Ioseph in Principem Ægypti; rectè spatium generationis in nouo testamento triginta annorum numero terminatur: nimirum quia perfectio ipsius numeri ad fidem pertinet Trinitatis.* Et rursus. *Et quoniam nec facilè, nec decens fuisset inueniri in filiis Ecclesiæ veram generationum successionem; satis esse debuit, quod tam lucidè processit in ipso Christo. Quare in Testamento nouo non secundum carnem accipienda est generatio, sed secundum spiritum. Quomodo secundum spiritum? Audi ipsum Dominum in Euangelio: quod natum est ex carne caro est, & quod natum est ex spiritu spiritus est.* Sed verò *spiritus ante faciem nostram Christus Dominus.* Ac tandem: *Igitur generationes Ecclesiæ sub spatio 30. annorum singulæ sub singulis tricennariis accipiendæ sunt: ita vt sicut Matthæus comprehendit tempus primi status sub spatio generationum 42.* (id est his 21.) *ita tempus secundi super eodem generationum numero terminari non sit dubium: maximè cum hoc ostendatur significatum in numero dierum, quo mansit absconditus Elias à facie Achab, & quo mulier amicta sole, quæ designat Ecclesiam, mansit abscondita in solitudine à facie serpentis: accepto haud dubium die pro anno, & mille ducentis sexaginta diebus pro totidem annis.* Nam 42. generationes Christianæ, ex 30. annis coalescentes ascendunt ad 1260. & tres anni cum dimidio, quos latens Elias egit cum non pluit super terram, ex 42. mensibus conficiuntur. Vnde vtroque testimonio 42. numeri mysterium commendatur.

1. Reg. 5. Ezech. 1. Genes. 41.

Ioan. 3.

3. Reg. 17. Apoc. 12.

17. *Numeri 42. mysteria quãtum ad tempora Monachatus.*

Quod si quis scire velit cur potiùs in hoc numero 42. generationum spectari debeat mysterium, cùm inter se conferuntur, quàm in quouis alio, sciat id iam ante Ioachimum ab Euangelista Matthæo obseruatum, qui tribus 14. ex quibus 42. conficiuntur, terminauit tempus ab Abraham ad Christum Dominum: imò vt hoc fieret, non renuit tres interdum generationes silentio obuoluere, vt Hieronymus conceptis docuit verbis; ne quis superstitioso scrupulo in vna aliquando generatione hæsitet, dummodo in proxima superiori, aut inferiori mysterium inueniat: quòd ipse Ioachimus notatum reliquit cap. 18. illius tract. 1.

Deinde

Deinde respondemus eum numerum esse præsignatum in 42. mensibus quibus Elias latuit à facie Achab; & annis 1260. quibus mulier amicta sole egit in solitudine; qui 42. generationes annorum 30. conficiunt: eo præsertim, quòd mulier latens in solitudine figura sit Ecclesiæ, cuius in recessu diuinæ sapientiæ sub 42. numero generationum magna latebant mysteria; & Elias totidem mensibus absconditus mysteria Monasticæ vitæ præfigurabat, quæ 42. generationum numero hinc inde latebant. Et quia plerumque replicantur mysteria, ad medietatem eiusdem numeri (id est ad 21.) coarctantur. Sic inter sacrificium Isaac, & Christi Domini 42. generationes intercedunt, & totidem inter Iacob cum Tribubus. 12. populo exordium præbentem, & Christum Dominum cum 12 Apostolis Euangelicam Ecclesiam condentem: quæ nimirum generationes inter Abel, & Elisæum; & inter Elisæum, & Benedictum; & inter Benedictum, & cisterciensium exordium reperiuntur. Ita prorsus arcanis suæ prouidentiæ disposuit Deus, vt vel inde discamus recentiora à veteribus præfigurata, ante binarium 21. generationum (seu 42.) & hæc ab illis dependere, atque vtraque simul ad perficiendam eandem picturam spectare.

18. In his Benedicti tempora præfigurata esse.

Videas ex simili aliarum generationum collatione noua, ac mirifica relucere mysteria. In linea Patrum Elisæus sub Asa in 15. generatione floruit; in linea vero eadem post 42. generationes, nimirum in 15. Christi S. Benedictus nitescit, vt quæcumque supputatio fiat, hunc ab illo præfiguratum fuisse credamus, & ea propter ad Benedictum spectasse supremam manum ponere, vltimoquè tandem perficere quod ab Elisæo fuerat vtcumque inchoatum. Ad hæc in linea Patrum Asa, & Elisæus sub generatione 15. fuere; & post 42. in 15 Euangelij S. Benedictus floruit. Item quinta generatione ante Elisæum prima mentio conuentus, seu cunæi Prophetarum sub Saüle fit; & quinta generatione ante Benedictum cæpit S. Antonius Monasteria in Ægypto extruere. Deinde 15. generatio lineæ Iudicum vbi Samuel floruit, correspondet 15. generationi lineæ Patrum, vbi Elisæus sub Asa enituit vtrobique Monachorum Vmbræ. Simile quid ab Elisæo ascendendo ad Adam 42. generationes per lineam Iudicum reperire licet. Quod ergo ab Elisæo patratum est, sub Adam cæptum fuisse credamus oportet: nimirum cæptum ab Abel, à quo prima Monasticæ vitæ origo haud dubium exordium sumpsit, vt mox aperiemus. Noë (vt hoc etiam dicam 9.) Nona ab Adamo generatione fulsit, cuius Arca mystica quædam cænobiorum figuratio creditur: & nihilominus non à generatione Euangelica, & decimæ initio, habitare cæpit deserta Paulus Eremicola, & illico Antonius cænobia erigere. Quod si templorum sibi forma in Arca illa præsignata sit, habes post 21. generationem Dauidem Templi fabricam meditantem, & mox Salomonem exequentem; & post alias 21. id est à Noë 41. Zorobabelem iterum Templi maiestatem reparantem; & quod mirabile est, post alias 42 generationes, Vigesima nona, aut trigesima Euangelica, Canonici regulares reflorescere cæperunt, dum ipsi agente Ludouico Pio Imperat. a Patribus Aquisgrani Congregatis regula Augustiniana donati sunt, vt suo loco liquidò commonstrabimus. Quod etiam tempore sub S. P. Benedicti regula degentes ad eius præscriptum mores suos conformare iterato cæperunt. Demum ad annum Christi 1130. Ordines mendicantium diuino munere in Ecclesiam inducti sunt. vt more Apostolico hinc inde discursantes Euangelij fidelibus iussa refricarent: & tamen sursum ad 42. generationem eosdem reperies Apostolos Christi receptores disciplinæ intentissime attentos, & paulo post mundum ea illuminantes. Longum esset mysteria quæ in hoc concordiæ studio, testamentorumque collatione à mirabili viro Ioachim. Primum iuuenta, reperiri liceat, ad vnum omnia recensere. Sat esto ea quæ nostro conueniunt instituto vtcumque tetigisse, vt eam plurimi habendum credas, dum nos, quæ nostra sunt, speciatim perlustramus.

Margin: 1. Reg. 3. Ezech. 1. Genes. 41. — Ioan. 3. — 3. Reg. 17. Apoc. 12.

CAPVT II.

Quid de Monachorum antiquitate Patres scriptum reliquerunt?

1. D. Hieron. & communis Doctorum sententia.

QVo igitur referimus Monachorum originem? nam qui supra ætatem aliæ rem deduxerit, non facilè inuenitur. Placet in hoc in limine disquirere, vt cætera in offenso pede curramus. Quæstionem esse vetertimam, quam plerique tractauerint, sedauerit nemo, ex D Hieronymi testimonio deducimus. Is vero in vita Pauli Eremitæ, *inter multos* inquit, *sæpe dubitatum est à quo potissimum Monachorum eremo habitari capta sit?* Opinio quę tunc temporis apud omne vulgus inuolue rat asserebat: *Antonium huius propositi fuisse caput.* Sed Antonij discipuli Amathas, & Macharius, quorum superior, magistri corpus sepeleuit affirmabant: *Paulum quendam Thebanum, principem istius rei fuisse*, vt pote qui sub Decio, & Valeriano Augustis persecutioné in Ecclesiam minitantibus, & mouentibus ad A. C. 253, eam declinans eremum Vastissimam penetrauerit, anno ætatis 23. & per totos 90. eam incoluerit vsque ad ann Christi 343. quo feliciter discessit è vita; vt luculenter probat Baronius ad ann. C. 253. Atqui Antonius nec dum in hanc lucem emerserat anno illo 253 secessu Pauli illustri; cum sequenti, Eusebio, & dextro in Chron. testibus 254. natus sit. Quare in eam quoque sententiam inclinat Hieronymus, ita tamen & non suo nomini adscribatur, sed aliorum opinioni, quod mihi sonant illa eius verba, *Quod non tam nomine, quam opinione, nos quoque comprobamus.* Nec mirum cum ab aliis Eliæ, & Ioanni Baptistæ originem Eremitarum deberi, affirmatum sciret. *Quidam enim altius repetentes, à B. Elia, & Ioanne sumpsere principium.* Quid autem ea de re senciat, subdit inquiens. *Quorum & Elias plus nobis videtur fuisse quam Monachus; & Ioannes ante prophetare cæpisse, quam natus est.* Vbi non negat Eremitarum eos amplexos institutum, sed fuisse dumtaxat Monachos; erant namque simul, & præcipuo munere, Prophetæ: imò id sepe idem Hieronymus fassus reperitur. Quæris vbi? Primum in epist. ad Eustochium 22. de custodia Virginitatis. *Huius vitæ*, inquit, *autor Paulus, illustrator Antonius, & vt ad superiora conscendam, Princeps Ioannes Baptista fuit. Talem verò virum Ieremias quoque Propheta describit Trenor. 3. dicens: Bonum est viro cum portauerit iugum ab adolescentia sua, sedebit solitarius, & tacebit, quoniam substulit se super seipsum.* Quibus sane non tam de futuris prophetasse, quam rei sui temporis descripsisse videtur,

detur. Idem Epist.13.ad Paulinum. *Nos autem habemus propositi nostri principes, Paulos, Antonios, Iulianos, Hilariones, Macharios: & vt ad scripturarum authoritatem redeam, noster princeps Elias, noster Elisæus, nostri duces filij Prophetarum, qui habitabant in agris, & solitudinibus, & faciebant sibi tabernacula prope fluenta Iordanis* Denique Epist.4. ad Rusticum Monachum: *Et Ioannes Baptista,* (ait) *sanctam matrem habuit, Pontificisque filius erat: & tamen nec matris affectu, nec patris vincebatur, vt in domo parentum cum periculo viueret castitatis. Viuebat in eremo, & oculis desiderantibus Christum, nihil aliud dignabatur aspicere. Vestis aspera, zona pellicea, cibus locustæ, melque siluestre: omnia virtuti, & continentiæ præparata. Filij Prophetarum, quos Monachos in veteri Testamento legimus, ædificabant sibi casulas prope fluenta Iordanis, & turbis vrbium derelictis, polenta, & herbis agrestibus victitabant.* Et quibusdam interpositis, ad Moysi imitationem Rusticum Monachum reuocat, inquiens: *Quid desideramus vrbium frequentiam, qui de singularitate* (hoc est de Monachismo) *censemur? Moyses, vt præesset populo Iudæorum, quadraginta annis eruditur in eremo; pastor ouium, hominum factus est pastor.* Et in Comment. ad 7. Mich. *Non quod solitaria vita, & prophetica, quam habuerunt Elias, & Ioannes condemnanda sit.* Hæc perpetua sanctorum Doctorum mens fuit quorum tibi indicem semel hoc loco texere operæ pretium visum est, ne eadem sæpe refricare sit necessum.

2. S. Basilius. D. Basilius Epist. ad Chilonem discipulum, Anachoretam ex Monacho; de solitudine agens, ait: *Hic mons celeber Carmelus, in quo Elias demoratus perplacuit Deo. Hic sita est campestris planities, in quam seorsim à cæteris cum se Esdras submouisset, libros scripturæ diuinitus inspiratæ omnes, ex Dei mandato, ad communem omnium vsum eructauit, & exprompsit. Hic sita eremus est, in qua B. Ioannes esitans locustas, formulam pœnitentiæ hominibus præficiundæ sua prædicatione præscripsit, & euulgauit. Hic Doctores & Prophetæ in solitudinibus errantes, & montibus, & speluncis, & cauernis terræ. Hic Apostoli, & Euangelistæ* (de Pachmos loquitur) *ac Monachorum ab vrbium aditu longissimè disparata conuersatio.* Et in opere speciali de laudibus eremi ait: *Porro tibi Moyses debet bis accepta legis Decalogum. Per te Elias nouit Domini pertranseuntis excursum. Per te Elisæus duplicem magistri sortitus est spiritum. Te Ieremias aspexerat cum dicebat bonum est viro, &c.* Idem in constitut. Monast. c.19. *de Canonicis*, idest, *Cœnobitis* sic ait. *Hi liberatoris nostri, eiusque vitæ dum inter nos versaretur, institutorum, veri, perfectique imitatores existunt. Quemadmodum enim ille coacto Discipulorum choro; communia cuncta, seque ipsum communem Apostolis præbuit, ita hi quoque Antistiti suo obtemperantes, genus viuendi Apostolorum, ac Domini imitantur.*

3. S Gregorius Nazianz. S. Gregorius Nazianz. Orat. 5. seu Apologia, postquam ex fuga rediisset, hæc habet. *Eliæ carmelum animo agitabam, & Ioannis desertum* Potro Monachum fuisse Theologum nemini dubium, & tamen Eliam & Ioannem imitari gestiebat: quod iterat Orat.25.

4. D. Ambros. D. Ambrosius, lib.10. Epist. 81. de Monachis Vercellensibus agens, à S. Eusebio eruditis, eos ad exemplum veterum inducit, inquiens. *Hinc illi processerunt viri, Elias, Elisæus, Ioannes, & Elisabeth, qui pelliceis tunicis induti, inopes, atque egentes, angustiis, & doloribus afflicti in solitudinibus errabant: inter alta, & condensa montium, inuia rupium, specularum horrida, &c.*

S. Athanasius Epist. ad Dracontium Monachum, monens ne fugeret Episcopi onus subire: 5. S. Athanas.
Neque enim (inquit) *Tu solus ex Monachis es constitutus, neque solus Monasterio præfuisti, neque solus à Monachis dilectus es. Nosti enim Serapionem Monachum esse, & quot Monachorum fuerit præfectus.* Et post recensitos Apollonium, Agathonem, Aristonem, Amonium, Muitem, Paulum, & alios à Monachatu ad Episcopatum traductos subdit. *Et tamen isti Episcopi constituti non contradixerunt, sed habentes pro exemplari Elisæum, & conscij quid Elias egerit, & eruditi quid Discipuli Christi, Apostolique fecerint, susceperunt hanc curam.* Et post pauca: *Quando Elias assumptus est nisi cum vniuersam prophetiam suam adimplesset? quando in spiritu dupla obtinuit Elisæus, nisi cum omnibus relictis* (quod Monachorum proprium est) *assectator factus est Eliæ?* De Elia itidem, & Elisæo Eremiticam vitam agentibus, iterum loquitur lib de interpretatione Psalmorum. *Elias item, & Elisæus in monte Carmelo sedentes, Dominum inuocent, & perpetuo dicant: Viuit Dominus in cuius conspectu assisto hodie*: sed clarissimè in vita Antonij c.7. *Igitur S. Antonius secum reputans, oportere Dei famulo ex instituto magni Eliæ exemplum capere, & ad illud speculum vitam suam debere componere,*

D. Ioannes Chrysost. hom.69. in Matth. ad c.21. 6. D. Ioan Chrisost.
Amictus autem ipsis (Monachis) *Fortitudini suæ conueniens circumiacet. Non enim effœminata, ac eneruata per terram sibi vestes trahuntur, sed ita eis præparata sunt, vt beatissimis Angelis illis Eliæ dico, & Elisæo, Ioanni, ac vniuersis Apostolis; etenim aliis caprarum, aliis camelorum pilis confecta sunt; multis coria solum, & ea vetustate consumpta satisfaciunt.* Rursum pulcherrimè in libello de comparat. Regis, & Monachi, hæc habet: *Itaque non nos modo ad sanctos Monachos, dum rei vsus postulat, confugimus, sed vel reges ipsi ad eosdem in temporibus formidandis, haud aliter quam famis tempore mendicantes, ad diuitum domos confugiunt. Nonne Achab Iudæorum Rex per famem, & annonæ caritatem in Eliæ precibus spem posuit suam? Atqui bello erumpente, Palestináque in tantum adducta periculum, vt funditus excidenda esset Iudæorum Reges misso exercitu, missis peditibus, sagittariis, equitibus, ducibus, centurionibus, ad Elisæi preces se receperunt; existimabant enim Dei seruum sibi multarum myriadum instar, fore.* Idem hom. de S. Ioanne Bapt. *Considerate Monachi dignitatem vestram; Ioannes vestri Princeps est dogmatis, ipse Monachus statim vt natus, in eremo viuit, eremo innutritur.* Et hom.1. in Marc. *Sicut Sacerdotum principes sunt Apostoli, sic Monachorum princeps Ioannes Baptista est.* Eiusdem verba ex hom.56. ad populum dabimus paulò inferiùs, c.3.

Theodoretus in Philotheo, cum agit de Eusebio 7. Theodoret.
Abbate c.4. *Dominus clamat per Prophetam: O pastores? nam seipsos pastores pascunt, non oues. Et ideò magnum quoque Eliam, qui hanc vitam sequebatur iussit versari in medio impiorum: & secundum Eliam tantopere celebratum Ioannem qui amplectebatur solitudinem transmisit ad ripas Iordanis, illic baptizare iubens, & prædicare. Quoniam ergo tu quoque es Dei qui te fecit ardens amator, multos quoque tecum alios effice amatores.* His Ammianus hortabatur Eusebium ad proximorum curam suscipiendam; vnde subdit Theodoretus: *Cum hæc diceret, & similia diuinum virum mansuefecit, & voluntario illo*

effosso

effosso carcere eremi eduxit, & abduxit, & suorum sodalium ei curam tradidit. Et c. 3. Martianum Anachoretam Eliæ, & Ioanni Baptistæ comparat.

8. Theophil. Theophilactus in c. 1. Lucæ. *In virtute, ac spiritu Eliæ venit Ioannes, eo quod eremita fuit etiam ipse; & frugalis vita.*

9. Vita S. Pachomij. Author vitæ S. Pachomij à Dionysio exiguo Latinitate donata c. 1. *Erat per id tempus B. Antonij vita cunctis ad imitandum præclarè proposita; qui magni Eliæ, atque Elisæi, nec non & S. Ioannis Baptistæ æmulator existens secreta interioris eremi studio sectatus est singulari: vitámque cælestium in terris gessit amore virtutis.*

10. Sozomenus. Sozomenus lib. 1. c. 12. *Hanc præclaram viuendi rationem primus (vti quidam memorant) instituit Propheta Elias, & Ioannes Baptista.*

11. B.Piammon. B. Piammon Abbas Deiolcensis apud Cassianum collat 18. c. 5. *Itaque cænobitarum disciplina à tempore prædicationis Apostolicæ sumpsit exordium; istud ergo solum fuit antiquissimum Monachorum genus; quod non modo tempore, sed etiam gratiâ primum est, quodque per annos plurimos solum inuiolabile vsque ad Abbatis Pauli, vel Antonij durauit ætatem; cuius etiam nunc adhuc in districtis cœnobiis cernimus residere vestigia.* Et c. 6. *De hoc perfectorum numero, & vt ita dixerim fœcundissima radice, sanctorum etiam Anachoretarum, post hæc flores, fructusque prolati sunt. Cuius professionis principes hos, quos paulo ante memorauimus, sanctum videlicet Paulum, vel Antonium nouimus extitisse ad imitationem, scilicet Ioannis Baptistæ, qui in eremo tota permansit ætate Eliæ quoque, & Elisei; atque illorum, de quibus Apostolus ita commemorat: circuierunt in melotis,* &c.

12. Ioannes Cassianus. Cassianus lib. 2. instit. c. 5. *Cum in primordiis fidei, pauci quidem, sed probatissimi Monachorum nomine censerentur: qui sicut à Beatæ memoriæ Euangelistâ Marco, qui primus Alexandrinæ vrbi Pontifex præfuit, normam suscipere viuendi: non solum illa magnifica retinebant, quæ primitus Ecclesiam, vel credentium turbas legimus celebrasse.* Multitudinis scilicet credentium erat cor vnum, &c. *Verum his multò sublimiora cumulauerant.*

13. D. Isidorus. S. Isidorus lib. 7. Ethymolog. c. 13. *Anachoritæ Eliam, & Ioannem Cænobitæ Apostolos imitantur. Anachoritæ sunt, qui post cænobialem vitam deserta petunt.* Idem lib. 2. de Offic. Eccles. cap. 15. *Vnde ad Monachos studium defluxerit paupertatis, vel quis huius conuersationis extiterit autor, cuius isti habitum imitantur, videamus. Quantum enim pertinet ad autoritatem veterum scripturarum, huius princeps Elias, & discipulus eius Eliseus fuerunt, siue alij Prophetæ qui habitabant in solitudine, vrbibusque relictis faciebant sibi casulas prope fluenta Iordanis. Huius etiam propositi in Euangelio Ioannes Baptista extitit, qui eremum solus incoluit, locustâ tantùm; & agresti melle nutritus. Iam deinde progeniti sunt conuersationis huius nobilissimi principes Paulus, & Antonius, Hilarion, Macharius, cæterique Patres, quorum exemplis per vniuersum mundum adoleuit sancta institutio Monachorum.* Hæc in communi de vtráque vitâ cum dixisset subinfert quid de quâlibet in speciali sentiat, inquiens: *Primum genus est Cænobitarum, id est in commune viuentium instar sanctorum illorum, qui temporibus Apostolorum Hierosolymis venditâ, ac distributa omnia sua dabant indigentibus, qui habitabant in sanctâ communi vitâ, non dicentes aliquid proprium, sed erant illis omnia communia, & anima vna, & cor vnum in Deum. Horum igitur institutione Monasteria sumpsere principium. Secundum genus est Eremitarum, qui procul ab hominibus recedentes, deserta loca, & vastas solitudines sequi, atque habitare perhibentur; ad imitationem scilicet Eliæ, & Ioannis Baptistæ, qui eremi secessus penetrauêre.*

S. Barlaam inductus à S. Ioanne Damasc. in histor. cap. 12. solius Antonij meminit, inquiens. 14. S.Barlaam
Si de vnius ipsorum, hoc est Antonij, qui etiam Monasticæ vitæ auspex, ac princeps extitisse dicitur, vitam sigillatim exponerem, &c.

S. P. Bernardinus Mellifluus; ac Theodidactus 15. S. Bernardus
Doctor in Apolog. ad Guillel. *Ridendas (ait) An lugendas dixerim huiusmodi ineptias? Sic Macharius vixit? sic Basilius docuit? sic Antonius instituit? sic Patres in Ægypto conuersati sunt? sic denique sancti Odo, Maiolus, Odilo, Hugo, quos se, sui vtique Ordinis* (Cluniacensis haud dubium cuius fuerunt Abbates Cluniaci) *Principes, & Præceptores habere gloriantur, aut tenuerunt, aut teneri censuerunt?* Idem de vita solitaria ad fratres Carthus. de monte Dei: *Hæc nouitas non est nouella vanitas, res enim est antiqua religionis, perfectè fundata in Christo pietatis antiqua hæreditas Ecclesiæ Dei, à tempore Prophetarum præmonstrata, iamquè noua gratiæ sole exorto in Ioanne Baptista instaurata, & innouata; ab ipso Domino familiarissimè celebrata, ab eius discipulis ipso præsente concupita post passionem verò Domini calente adhuc in cordibus fidelium effusi eius sanguinis recenti memoriâ solitariam hanc vitam eligentibus paupertatem spiritus sectantibus, & in spiritualibus exercitiis, & in contemplatione Dei pingue otium, altero in alterum zelantibus, deserta repleta sunt. Ex quibus legimus Paulum Macharium, Antonium, Arsenium, & alios quam plures in sancta huius conuersationis republicâ consulares viros.* Sed & superiùs memoratus. Guillelmus cap. 7. lib. 1. de eius vitâ scribit in commendationem suorum Clareuallensium adduxisse Bernardum historiam de Elisæo Propheta, & filiis Prophetarum, cùm eo in desertis locis vitam Eremiticam ducentibus: quomodo cum aliquando ad horam refectionis ventum esset, amaritudo quædam mortis in olla decoctionis eorum inuenta per virtutem Dei, & infusionem farinulæ dulcorata est, &c.

B. Petrus Damiani in opusc. 15. de suæ Con- 16. D. Petrus Damiani.
gregationis institutis cap. 2. de origine vitæ Eremiticæ hæc habet: *Huius itaque vitâ normam, vt anteriora prætercam, in veteri testamento Elias cæpit, Eliseus vero aucto discipulorum collegio dilatauit, in nouo autem Paulus, & Antonius non dissimili ab his inuicem proportione creduntur, dum constet iuxta fidem gestorum, quod & Paulus in eremo singulariter vixit; & plures Antonius in hac professione discipulos enutriuit. Quamquam & hoc certe non lateat, quod & Moyses sub ipso tunc promulgata legis initio 40. annis populum per deserta duxerit; totidemque diebus ipse Redemptor noster, elucescente iam videlicet Euangelij gratia eremum consecrauit: teste Marco, qui post enarrationem Baptismi præsto subintulit: & statim spiritus expulit eum in desertum, & erat in deserto 40. diebus, & 40. noctibus, & tentabatur à Sathanâ, eratque cum bestiis. Baptista quoque Ioannes huius professionis assertor non mediocriter extitit, qui sine humano victu in deserto viuere non humana virtute decreuit.* Et in opusc. 28. quod est Apologetic. Monachorum aduersus Canonicos sic loquitur: *Multum fratres Carissimi, si digni estis audire, miramur, quomodo, vel ob quam causam conamini nos à consortio, & vnitate vniuersalis Ecclesiæ separare, cum constet à*

A 4 Monachis

Monachis, non à Canonicis vniuersalem Ecclesiam fundatam, & gubernatam, & à diuerso errore cribratam. Apostoli nempe fundatores, & Rectores Ecclesiarum, nostro non vestro more viuebant vt lucas Euangelista in Actibus Apostolorum refert: & Philo disertissimus Iudæorum in libris, quos in laudem nostrorum conscripsit, primitiuos Christianos Monachos, non Canonicos, vocat, & habitacula eorum Monasteria nuncupat: ac quam plurima dicit eos laudabilia egisse, & conscripsisse. Certe nostri, non vestri Ordinis Moyses, & Elias fuere, eremum qui incoluere, nostri autores greges Prophetarum, cum quibus reprobus Saül sæpe cantauit. Longum est paginas veteris Testamenti reuoluere, veniamus ad nouum, quod supra reliquimus. Apostolos certe, & successores eorum, si irreuerberatis oculis paginas Noui Testamenti percipitis, Monachico, non Canonico more viuere inuenietis.

17. Odilo Cluniacensis. S. Odilo Cluniacensis in vita S. Maioli Abbatis eius Cænobij IV. apud Surium tom. 3. die 11. Maij: *Quarto loco Monasticus ordo pullulare, aut vt verius dicam, reflorere, & reuiuiscere capit; quippe quem Beatos Eliam, & Ioannem Baptistam autores habuisse cognouimus; & ita deinceps per Apostolicam conuersationem & vitam, incrementaque virtutum, & exercitia spiritualium Patrum, ad nos vsque peruenisse lætamur. Per istos enim, & ab istis perfectissimè impleta est singularis illius Euangelici præcepti perfectio; si vis perfectus esse, &c. Inter huius quidem intentissimos auditores, & strenuissimos executores, Beatissimus Pater, & meritò Benedictus, & nomine, quasi quoddam cæleste sydus præclare enituit.*

18. Odo Cluniacensis. S. Odo pariter Cluniacensis Abbas in sermone de S. Benedicto, multus est vt eum probet spiritum Eliæ, Elisæi, & Moysi possedisse, & similibus id miraculis editis expressisse. *Hunc specialiter* (ait) *tanquam alterum Moysem Deus prædestinauit, per quem Monasticæ legis decreta sanciret. Nam in aqua ex petra producta Moysem; in ferro vero, quod ex profundo aqua reddidit, Elisæum; in corui obedientia Eliam.*

19. Smaragdus. Smaragdus Abbas ad cap. 72. regulæ, inquit *Et Eliæ enim, & aliorum illius temporis vita, doctrina, & actio Prophetarum nihil sunt aliud, nisi exemplar, & norma istius temporis Monachorum. Nam & in nouo testamento Ioannis, & omnium Apostolorum, norma sunt omnium rectè viuentium Monachorum.*

20. Aymonius. Aymonius Floriacensis in serm. de S. Benedicto, fuisse admodum Beatum Benedictum Elisæo primum comparat, & deinde Eliæ, cuius nos suis locis verba dabimus: ait vero quod ad rem spectat: *Illi ipsi antiquissimo, atque adeo primo Eremitarum Eliæ, quamuis iam per obsecundantes sibi coruos sit æquatus, videamus tamen vtrum & in eius translatione non sit dispar à Deo indicatus, &c.*

21. D. Bonauent. D. Bonauentura in expositione regulæ Fratrum Minorum c. 2. Laudat Hieronymum, quod in Epist. ad Paulinum scripserit: *Habet vnum quoque propositum principes suos, habemus & nos principes propositi nostri Paulum & Antonium.* Item *Noster princeps Elias, noster Elisæus, nostri duces filij Prophetarum, qui habitabant in agris & faciebant tabernacula iuxta fluenta Iordanis.* Et cap. 3. contendit fratres Minores dum tres quadragesimas dierum ieiunant, Moysem, Eliam, & Christum Dominum imitari quadragesimas ieiunantes. *Ieiunium Moysi* (ait) *significat mœrorem pro deletione culpæ, ieiunium Eliæ pro amotione omnis miseriæ, ieiunium autem Christi significat ieiunium gaudij, quo non tantum à cibis carnalibus, sed ab omni terrena delectatione delectabiliter abstinetur. Et ideo B. Franciscus duas quadragesimas præcipiendo imposuit, tertiam vero cum benedictione Dei suasit, sciens eam deuotione sola, & non aliqua coactione adimpleri debere.* Cæteri Religiosorum ordines duas obseruant, priscorum suorum Patrum imitantes vestigia.

Guillelmus de S. Theodorico lib. 1. de vita S. P. Bernardi cap. 7. eius discipulos Ægyptiorum Monachorum successores vocat. *Mansi autem* (inquit) *indignus ego cum eo paucis diebus, quocumque oculos vertebam mirans, quasi cælos me videre nouos, & terram nouam, & antiquorum Ægyptiorum Monachorum Patrum nostrorum antiquas semitas, & in eis nostri temporis hominum recentia vestigia.* 22. Guillelmus de S. Theod.

Mitto B. Ioachimum Abbatem, qui præ cæteris suadere conatus est ab Elia, & Elisæo Monachorum institutum descendere toto fere concordiæ opere. Eius dumtaxat præbebo verba illa lib. 4. cap. 8. quibus ait. *Sub hac etiam generatione claruit Monachorum Pater, & Dux Benedictus; nimirum quia in veteri Elisæus Propheta, qui fuit rector, & dux filiorum Prophetarum claruerat. Præcesserat enim vita Eremitica præsignata in Elia eleuato in cælo, & adhuc illa manente in claritate sua, inchoata est Conuentualis designata in Elisæo. Et notandum quod Hierico in quo præfuit Elisæus filiis Prophetarum datum fuit in possessionem filiis Beniamin, quæ sola ex omnibus cum Leuitica adhæsit Tribui Iuda, & facta est cum ea vna Tribus.* (Id est vnum regnum) *Hæc idcirco dico vt perpendat Lector, ita fuisse Elisæum quasi mediatorem inter Tribum Iuda, & Tribum Israël* (hoc est duo illa regna) *Quomodo Benedictus per obseruationem Monasticæ professionis, quæ propagata est à perfectis Patribus Græcorum, effectus mediator inter Græcos Monachos, & Latinos, tenens firmiter fidem Petri, & sequens vitam piorum Monachorum, qui claruerunt apud illos, & regulam S. Patris Basilij.* Alia testimonia pro Elia adducam cap. 10. & pro S. Ioanne Baptista lib. 2. c. 1. 23. B. Ioachim Abbas.

Fertur de propositæ quæstione iudicium.

QVid ergo in Doctrina Patrum certi definimus? Eos qui Paulo & Antonio magisterium, & principatum Monachorum tribuunt, non excludere Ioannem Baptistam, & Christi Domini Discipulos; loquiquè de eo florenti statu, quem accepit Monachorum schola ab his Patribus; imò nec Elisæi, & Eliæ spiritum à Monastico omnino excludere: vti apud Hieronymum, & Bernardum videre est, qui præ cæteris pro Paulo, & Antonio stare videbantur: quinimo quod semel siluisse apparebat, alibi diligentius re perpensa conceptis expressere verbis. Nemo igitur Eliam, & Elisæum Monachorum patronos, aut Doctores fuisse inficiatur. Est qui ad Cuneum Prophetarum sub Samuële florentem recurrat, Petrus Damiani; sunt qui ad Moysem, ipsemet scilicet, & Hieronymus, Odo, & Bonauentura: eodémque iure superiora sæcula licebit nobis intueri, si forsam alios illis priores eiusdem instituti sectatores reperiamus: maximè Bernardo nos præeunte, dum ait. *Res est antiqua religionis: antiqua hæreditas est Ecclesia Dei: à tempore Prophetarum* 24. Autoris mens.

phetarum præmonstrata, nullum antiquitati terminum præfiniens. Et Damianus, qui de Elia mentionem facturus, præmisit indefinitè, *vt anteriora prateream.* Qua in re ne sis quæso tam criticè scrupulosus, vt ab eis, aut cæteris veteris instrumenti Patribus vniuersos simul Monachorum mores obseruatos fuisse quæras: sed modo hos, modo illos, plus, minusvè, prout quisque spiritus portionem haurire quibat, aut illi seruare integrum erat. Cuius rei euidentissimo sint argumento Rechabitæ, filij Ionadab, quos sanè Hieronymus Eliæ, Elisæo, ac filiis Prophetarum annumerandos censet, cum epist. 4. ad Rusticum, tum 13. ad Paulinum, ad quem ita scribit. *Noster princeps Elias, noster Elisæus, nostri Duces filij Prophetarum, qui habitabant in agris, &c. De his sunt, & illi filij Rechab, qui vinum, & siceram non bibebant; qui morabantur in tentoriis; qui Dei per Ieremiam voce laudantur, & promittitur eis quod non deficiat de stirpe eorum vir stans coram Domino.* Et nihilominus vxores habuisse, ac stirpem ex se edidisse, conceptis verbis tradit Ieremias cap. 35. inquiens ex eorum nomine: *Obediuimus ergo voci Ionadab filij Rechab, patris nostri, in omnibus quæ præcepit nobis; ita vt non biberemus vinum cunctis diebus nostris, nos, & mulieres nostræ, filij, & filiæ nostræ, &c.*

25. Quis huius libri præcipui scopus. Nostri proinde erit instituti, quid in vnoquoque Monasticorum præceptorum obseruationis præcesserit: solerter inuestigare; ac tandem totius veteris paginæ figuris recensitis, & exquisitissima ad amussin pensitatis, illam quæstionem disquirere, quæ nonnullos vehementer torsit, *fuerint ne aliqui toto veteris instrumenti tempore, ante exortum gratiæ solem, qui Monasticas obseruationes emissione votorum celebrauerint ac firmauerint?* Vt inde liqueat præcesserint ne Christi Euangelium, mores Monachorum? Quod huius rei præcipuus scopus esse videtur.

CAPVT III.

Ad instar Protoplastorum in Paradiso degentium, & Angelorum perpetuo Deum collaudantium, Monachos mores suos conari componere.

1. Quis Monachatus Scopus. MOnachi vnde mores suos hauserint, si quæras, D. Basilij serm. de institutionibus Monachorum, à primis naturæ nostræ parentibus, cum in Paradiso agerent accepisse contendit, inquiens. *Homo ad imaginem, & similitudinem Dei fuerat factus: imaginis autem dignitatem illam, ac decorem, peccatum, animo ad vitiosas cupiditates depresso, deformauit. Agedum igitur ad eam in qua ab initio eramus, & à qua propter peccatum abalienati sumus, redeamus gratiam, nósque rursum ad Diuinæ imaginis speciem exornemus: abiectisque prorsus omnibus vitiosis animæ affectionibus, sedulo operam demus (per Monastica exercitia) vt ortus nostri auctori similes efficiamur.* Et rario in propatulo est; enimverò Monachorum scopus est congruis gradibus ad perfectionis culmen ascendere, ad idquè totis conari viribus perfectionis vtique amissæ; naturamquè, quantum fieri cum Dei adiutorio poterit, restaurare per peccatum originis labefactatam. *Finis itáque professionis nostræ*)ait Abbas Moyses, apud Cassianum collat. 1. cap. 4.) *Regnum Dei est, destinatio verò nostra, id est scopus, puritas est cordis, sine qua ad illum finem impossibile est quempiam peruenire.* Et cap. 5. *Quidquid ergo nos ad hunc scopum, idest puritatem cordis potest dirigere tota virtute sectandum est; quidquid autem ab hac retrahit, vt perniciosum, ac noxium deuitandum. Pro hac enim vniuersa toleramus, & agimus; pro hac parentes, patria, dignitates, diuitiæ, deliciæ huius mundi; & voluptas vniuersa contemnuntur.*

Id vero non aliis penè exercitiis assequi conantur Monachi, quam iis quibus primi homines vtebantur, idest continua oratione, & honesto manuum opere frugali victu, & amictu, & somno parcissimo: Homo siquidem non ad otium destinatus tunc est, quasi orationi, & supernorum contemplationi, dumtaxat incumberet, sed positus in Paradiso est, vt operaretur, & custodiret illum. 2. Quibus assequendus. Vnde scitè Nazianzenus ad vtrumque eius munus respiciens dixit, *Adam esse agricolam plantarum immortalium, & diuinarum notionum in Paradiso:* Et Bernardus serm. de sapientia, & prudentia: *Cum legatur Adam in loco voluptatis ab initio positus, vt operaretur; quis sanum sapiens filios eius in loco afflictionis ad feriandum positos arbitretur.* Ambrosius lib. de Paradiso cap. 4. opus, & custodiam hominis ita exposuit. *Non idem est operari, & custodire; in opere enim quidam virtutis processus est, in custodia quadam consumatio operis deprehenditur, eoquod quasi consumata custodiat. Hæc duo ab homine requiruntur, vt & operibus noua quæras, & parta custodiat.* Et Augustinus de Genesi ad liter. quem D. Thomas imitatus est 1. p. q. 102. ar. 3. *Quidquid ergo deliciarum habet agricultura, tunc vtique longe amplius erat. Nec erat laboris afflictio, sed exhilaratio voluntatis; cum ea quæ Deus creauerat humani operis adiutorio, lætius, feraciúsque prouenirent.* Porro Monachi opus quale esse oporteat, sic Basilius definit cap. 6. constitut. Monastic. *Cæterum in his se operibus exerceri Monachus debet, quæ Ordinis ipsius decoro conueniant: quæquè nulla longiores animi distractiones, aut improbi quæstus sequantur: sintque huiusmodi, vt manentibus intra tectum nobis magna ex parte confieri possint; ne operum laboribus contentius, quam par sit consectandis, animi in virtutis commentatione neruos, industriámque elidamus: in quo illud spectandum, vt & corpus exerceatur, & à quiete tamen non discedatur.*

Exercitij autem orationis Adæ somnus, quem in eum Deus immisit; testis locupletissimus est, vt potè quem ecstasim mentis Patres interprætati sunt, quorum vnus Augustinus *Ecstasis (ait) Adam, vt soporatus dormiret, rectè intelligitur ad hoc immissa, vt & ipsius mens per ecstasim particeps fieret, tanquam Angelicæ curiæ, & intrans in sanctuarium Dei intelligeret nouissima. Denique euigilans, tanquam Prophetia plenus magnum continuo eructauit sacramentum.* Et Bernardus sermon. 2. de septuagesim. *Mihi quidem non nisi incommutabilis veritatis intuitu & abysso diuinæ Sapientiæ, corporeis, excedens sensibus, obdormisse videtur: quod ex eius verbis maximè coniici potest, &c.* 3. Adæ somnus Monasticæ orationis typus.

Victum

4. Monachorum victus in Adami victu demonstratus.

Victum tum ex herbis, tum ex arboribus sibi sumendum fuisse, illa manifestant Domini verba Genes. 1. *Ecce dedi vobis omnem herbam super terram, & vniuersa ligna, quæ habent in se ipsis sementem generis sui, vt sint vobis in escam*: Et illa Genes. 2. *Recepitque ei dicens: Ex omni ligno Paradisi comede.* Monachi vero, quantumcunque post Noëticam inundationem hominibus carnis belluarum esus concessus fuerit, ab eis omnimodis abstinendum duxerunt; quo nimirum ad priorem hominis vitam, victumque pro viribus accedere sibi esse in animo testarentur. Ita Barlaam ille Damascenicus rogatus de victu Monachorum à Iosaphat, respondit: *Victus quidem nobis ex pomis, & stirpibus, quas solitudo cœlesti rore perfusa, & creatoris imperio parens alit, nobis suppetit. Ob quæ nemo est qui aduersum nos pugnam ineat, atque contendat, verum vberrimè omnibus illaboratus cibus, & extemporalis mensa proponitur. Quod si quando piorum fratrum, qui nobis vicini sunt, aliquis panis benedictionem afferat, hunc tanquam ad eorum, qui cum fide obtulerunt, benedictionem à diuina prouidentiâ missum suscipimus.* Sic Damascenus refert in vita Barlaam, & Iosaphat capite 18.

5. Monachorum nuditas & vestimenta Protoparentum nuditate præfigurata.

Quod ad vestes spectat non defuere in gregibus piorum Monachorum qui primos ipsos parentes nuditate ipsa referre curauerint: Talis Onuphrius fuit, *cui tanta capillorum prolixitas erat* (vt refertur lib. 6. De Vitis PP. *vt corpus illius ipsorum diffusione tegeretur*: Talis Macharius Romanus, *cuius capilli capitis totum viri corpus operuerant*: Tales duo illi, qui nudi prorsus Machario Ægyptio occurrentes dixerunt. *Noli timere, & nos homines sumus. De cœnobio fuimus, & factus est nobis consensus; & egressi sumus huc: ecce 40. anni sunt Deus fecit nobis hanc dispensationem, vt neque in hieme frigus, neque in æstate ardorem sentiamus.* Eisdem similis extitit ille de quo Hieronymus in vita Pauli fuisse asserit. *Subterraneo specu crinitum calcaneo tenus hominem.* Præ cœteris Maria illa Ægyptia, pœnitentium lux, quam more pecudis errantem in solitudine, tegmine quouis carentem reperit Zosimas, ab ea audiens: *Abba ignosce mihi, quoniam manifestare me tibi cōuersa non possum; mulier enim sum, & omni corporeo tegmine nuda.* Erat vero *nigerrimo corpore præ solis ardore denigrata capillos capitis habens vt lana albos, modicos & ipsos, non amplius quam vsque ad ceruicem descendentes.* Cæterum quamuis reliquus Monachorum chorus nuditatem tantam ferre nequiret, pellibus nihillominus, & vilissimis illi amiculis induebantur, quibus non tam frigus depellere, quam nuditatem tegere viderentur, vt eosdem humani generis parentes, saltim sub pœnitentiæ regulis, pelliculis à Deo indutos referrent. Quamobrem quidam eorum apud Damascenum; *Vestes* (inquit) *nobis ex asperis ciliciis, & ouium pellibus sunt, vetustæ omnes, atque ex variis pannis consuta, imbecillem nostram carnem atterentes: etenim eadem nobis est tum æstatis, tum hiemis vestis.* Nec defuere qui more Adamico, ex arborum foliis, vestes sibi vtcumque corpus contecturas, consueuerent; vti Paulus ille primus dictus Eremita, de quo Hieronymus; Tanto temporis spatio contextis palmarum foliis vestiebatur.

6. Paupertas Monastica à

Sed verò si de substantialibus Monachorum cōsuetudinibus sermo fiat, vulgatissimum est quod ad paupertatem attinet, illud Augustini tract. 6. in Ioan. *Tolle iura imperatorum, & quis audet dicere, hæc villa est mea, meus est iste seruus, mea est hæc domus?* quandoquidem *iure humano dicitur, hæc villa est mea, hæc domus mea est: iura autem humana, iura imperatorum sunt: quare? quia ipsa iura humana per imperatores, & rectores sæculi Deus distribuit humano generi.* Erant igitur primis hominibus omnia communia; iuxta illud D. Thomæ 22. quæst. 65. art. 2. ad. 1. *Secundum ius naturale non est distinctio possessionum, sed magis secundum humanum conditum*: vt habetur in iure Canon. dist. 8. cap. *Quo iure*, & in ciuili, leg. *Ex hoc iure* art. de iust. & iure, & apud Theologos cum Magistro in 4. dist. 15. vbi Scotus, Gabriel, Paludanus, Ricardus, Sotus & cæteri. Nec mirum in statu illo fœlicissimo omnia communiter ab omnibus possidenda fuisse, cum id in bene gubernata a Republica Plato exoptauerit, & Pythagoras κοινόβιον, hoc est communem vitam instituisse dicatur, & Apostoli in exordio nascentis Ecclesiæ. Protoparentibus obseruata.

7. Obedientia Protoplastorum.

Obedientiæ itidem ligamina eisdem Protoplastis à Deo iniecta inficiatur nemo atqui vno duntaxat tentos præcepto, de fructu vetitæ arboris non edendo, existimauit victorinus Hugo in suis ad Genes. Annotat. inquiens. *De ligno scientiæ ne comedas: quod autem præmittitur, ex omni ligno Paradisi comede, permissio est. Et primum blanditur permittendo, post durius loquuturus improhibitione. Quare tot permisit, & vnum solum prohibuit?* Sed abs re, cum solidioribus fulcris Doctoris Angelici sententia stet asserentis 1. p. q. 97. art. 3. ad 3. *Si homo non sibi subueniret de cibo, peccaret, sicut peccauit sumendo vetitum cibum. Simul enim sibi præceptum fuit, vt à ligno scientiæ boni, & mali abstineret, & vt de omni alio ligno Paradisi vesceretur.* Et quæ de eo potest esse dubitatio, cum sacer textus habeat: *Præcepitque ei dicens, ex omni ligno Paradisi comede; de ligno autem scientiæ boni, & mali ne comedas.* Vtrique pariter, idest tam affirmationi, quam negationi præceptum præmittens. Nec mirum cum de vita seruanda ab eo ageretur, non beneficio solius naturæ, sed ex virtute ligni vitæ: quod idem D. Thomas docuit quæst. 97. art. 4. ex Augustino accipiens illud lib. 14. de Ciuit. Dei cap. 26. *Aderat homini cibus, ne esuriret, potus ne sitiret; & lignum vitæ ne senectus eum dissolueret. Vitæ siquidem arbor medicinæ modo corruptionem hominum prohibebat*: Ex lib. qq. veter. & Noui Test. quæst. 19. insuper de Paradiso operando, & custodiendo, præceptum quoque ei fuisse impositum, (neque enim ille absque hominum opere, vt de creatoris manibus emerserat, seruaretur) luculenter ipsemet docuit August. de Genes. ad liter. inquiens. *Nunc verò vbi ad id ventum est, vt hominem in Paradiso cōstitueret, eumq; per præceptum, operaretur & custodiret, &c.* Et recte quidem, quæ enim ad bonum totius humani generis necessaria erant, non erant suæ arbitrio voluntatis relinquenda: vt generationis ipsius præceptum manifestum facit; indigebat enim genus humanum sicut propagatione, ita & nutritione, & sicut illi generationi indulgendo necessitati occurrebatur, ita & huic labore, & custodia arborū & herbarum Paradisi. Vide ergo plenissimam obedientiæ Protoparentibus materiam, eis à Domino ministratam: & comedere, & non comedere, & operari, & custodire, & proli generando incumbere, totum eis sub præcepto impositum est: insuper & præcepta legis naturæ, quæ humanæ conformia sunt.

Vnum

8\. Castitas Protoparentibus non fuit licita.

Vnum dumtaxat ex Monasticis institutis illis deerat, & præcipua dignum commendatione, nempe castitas, quam scilicet, si perstarent in Dei obedientia, minime custodirent: verum ea ad obedientiæ materiam tunc spectaret & eo temporis nequaquam esset virtus, vti docet D. Thomas q 98. art. 2. ad. 3. inquiens. *Continentia in statu innocentiæ non fuisset laudabilis, quæ in tempore isto laudatur: non propter defectum fæcunditatis, sed propter remotionem inordinatæ libidinis. Tunc autem fuisset fæcunditas absque libidine.*

9\. Quo pacto Monastica vita perfectior sit statu innocentiæ.

Scitissimè proinde dixit de Monachis Chrysostomus homil. 56 ad Populum Anthioch. *Opus autem eis, quod erat & Adæ ab initio, & ante peccatum, cum erat gloriam indutus, & cum Deo cum fiducia colloquebatur, & locum illum multa fœlicitate plenum habitabat, & cum ante præuaricationem ad colendum Paradisum positus fuit. Quid enim deterius hi sunt illo dispositi? Nec vna quidem ei cura secularis erat, at nec hi. Deo cum pura loquebatur conscientia? hoc & hi faciunt: quinimo multo maiorem illo fiduciam habent, quanto maiorem quoque consequti sunt gratiam per spiritus ministerium.* Quod autem inquit maiorem Monachos consequutos esse gratiam, quam Adamus per spiritus ministerium, ad id tendit, vt denotet, abundantiori merito ad scribendum, quod Monachi naturam per illius transgressionem deprauatam, & inordinatam adepti, gratia spiritus vitam innocentiæ statui conformem agant; quam ille originali præditus rectitudine, breui agere destituit. Is namquè rebelles motus inferioris partis non nouerat, rectitudinis fauore firmatus; illi vero rebelles motus gratia, & labore penè improbo vincunt, continua inedia, vigiliis, orationibus, & quæ id genus sunt exercitiis virili fortitudine incessanter incumbentes, immortalitatis fructum se assequuturos sperant. Quale enim est in corpore mortis, non mortem meditari perpetuam? Moribus proinde pares Adamus, & Monachi; sed horum magis laudi adscribendi sunt, quod inermes, & imbecilles naturam eandem perficiant, quam ille fortissimus creatus perficere, pugna victus facili destitit. Fortitudinis opus plenum est, animam suam perdere, *siue ponendo vt Martyr,* (vtor verbis Bernardi Serm. 3. in Cant) *siue affligenda, vt pænitens.* Enimvero *genus Martyrij est, spiritu facta carnis mortificare: illo nimirum, quo membra ceduntur ferro, horrore quidem mitius, sed diuturnitate molestius.*

10\. Monachorũ cum Angelis similitudo.

Inde est quod Patrum plures Adamica similitudine non contenti Monachorum mores Angelicis moribus referre non renuunt. Eiusmodi est Chrysostomus citato loco. *Itaque si videtur Adam omittentes, interrogemus quid Monachorum chorus ab Angelis differat, super terram canentibus, & dicentibus Gloria in altissimis Deo &c.* Præmiserat autem; *Hæc orbis terrarum luminaria quando Sol oritur, quin potius multo ante auroram, ex lectulo surgentes incolumes, & solertes, & sobrij (neque enim vlla tristitia vel solicitudo eos disturbat, sed tanquam Angeli degunt in cælo) chorumquè constituentes in alacri conscientia, consonanter omnes tanquam ex vno ore, hymnos omnium Deo concinunt, eum venerentes & ei gratias de omnibus agentes.* Et rursus: *vestis autem eis fortitudine Angelica digna; non enim caudatis vtentes vestibus, iuxta eneruatos & molles induuntur, sed iuxta beatos illos Angelos Eliam, Elisæum, & Ioannem, secundum Apostolos cum vestimenta ipsis sint parata, his quidem ex caprarum pilis, his autem ex pilis camelorum. Sunt & quibus sola sufficiunt pelles, & hæ iamdudum confectæ.*

Hinc senex ille apud Moschum c. 194. *An nescis* (ait) *Domine frater, quia habitum Angelorum fers?* Et Rufinus lib. 2. cap. 2. de Hor Abbate: *Hic multorum erat Monasteriorum Pater, qui habitu ipso honeris videbantur Angelici.* Et cap. 4 de Beno: *Per omnia quasi Angelici ordinis vir.* Palladius item de eodem Hor c. 9. Lausiac. *Habens Monasteria mille fratrum, habitu Angelico præditus.* Ea proter in Euchologio Græcorum in magno schemate Monastico præmittitur titulus: *Ordo magni, & Angelici habitus.* Et cum induitur dicitur: *Frater noster N. induitur tunica iustitiæ, & exultationis, magni & Angelici habitus.* Et rursus. *Sumit pallium magni, & Angelici habitus:* ideo sic dicti, quia sumens aiebat: *Tua enim obediens cooperationi, Angelicam viuendi rationem hanc accedo, amator hominum.* 11. Monacha'is habitus Angelicus.

Eius rei rationem sic reddit Petrus Damiani in Apologetico Monachorum cap. 2. *Igitur non solum prædictos Patres in vestitu sequimur* (recensuerat Eliam & Ioannem, Petrum, & Paulum, & eos, de quibus is scripserat circuierunt in melotis &c.) *Sed insuper sublimissimam cælorum curiam, quod vobis durum est audire; Seraphim scilicet quis dubitet sex alas habere? Enimvero & nos sex alis velamur, videlicet duabus in capite, & duabus dextera, læuaque, & duabus ante & retro.*

Subdit verò; *si autem hæc incredibilia vobis videntur, perquirite quod Bonifacius in nostrorum tuitione composuit.* Is est S. Papa Bonifacius eius nominis IV. Cuius decretu ex parte refertur a Gratiano 16. q. 1. c *sunt nonnulli* & integre ex Vaticano M. s. a. 5. codice à Galonio in Apolog aduersum Constantinum Bellotum, vere Caietanum, a quo prædicto Damiani opusculo subiectum fuit, Bonifacij autem verba sunt: *Vnusquisque Angelicus ordo, quanto claritatem Dei viciniùs contemplatur, tanto maiori virtute eius Diuinitati adherens, sine dubio roboratur. Eorum Cherubim* (corrige Seraphim) *ordo eximius prædicatur, nam vti Cherubim, ita Monachi sex alis velantur; duabus quidem in capucio, quo caput tegitur; alis vero duabus, quibus pedes teguntur, verisimilibus demonstratur assertionibus; illud verò cuculla, quod brachiis extenditur, alias duas alas esse dicimus & id tamen quod dicitur, sex alarum numerũ certissime impleri asseritur.* Hæc ille. 12. Cucullum in alis Seraphim adumbratum.

Vtriusque, id est Adami & Angelorum similitudinem, cuculla adumbratam Monastica B. Hildegardis Epistola ad Monachos Griseos (ij sunt cistercienses) sic complectitur. *Vestitus istorum non à sæculo est, sed mirabiliter à Deo; quemadmodum Deus in illis ordinauit, qui hunc primitus ostendendo, & docendo pratulerunt. Nam cuculla ab Angelicis spiritibus præsignata est, qui in faciem Dei, & non in alium aspiciunt; & latitudo eius ad similitudinem nubis tendit, quoniam & Angeli in nubibus multoties visi sunt: & quia etiam vestis innocentia Adæ, quasi lucida nubes erat. Homines itaque isti cuculla caput suum tegunt, ne ad sinistram, vel ad dextram declinantes, rectè coram se in impetu spiritus gradiantur.* Et paulo ante de Seraphim dixerat. *Per hos igneos ministros qui secretis Dei, vel vestimento tecti sunt, Eremitæ significantur, qui se ipsos abnegantes, quasi homines non sint, viuunt, & consortium hominum fugiunt.* Rectissimè itaque Abbas Hyperichius de verbis seniorum lib. 11. *Vita Monachi iuxta imitationem Angelorum fiat, comburens atque consumens peccata.* 13. Grisaei Adamo & Angelis similes.

Ad

14. Alredi Abb. sententia in idem.

Ad calcem operæpretium visum est doctissimi Abbatis Alredi verba in gratiam Eruditorum in medium adducere quibus eleganter propositam ὁμοίωσιν Monachorum, & Angelorum expendit, serm. de duobus discipulis euntibus in Emaus, qui hactenus per errorem Bernardi eius magistri putabatur. Enarrans itáque ea Luc. 29. verba, *Sed mulieres quædam ex nostris terruerunt nos, dicentes se etiam visionem Angelorum vidisse, &c.* inquit: *Per monumentum claustrum Religiosorum potest intelligi, in quo sumus Christo per temporalem delectationum mortificationem, & sanctæ professionis vinculum consepulti. Restat ergo vt vadam ad monumentum, idest ad Religiosorum claustrum, ad vigilias claustralium, quia ibi dilectum inueniam, etsi non secundum carnem. Ciuitatem custodiunt isti vigiles, Angeli sunt, quorum visionem se vidisse asserunt mulieres, qui dicunt eum viuere, & per feruorem veræ dilectionis ostendunt Christum in suis cordibus habitare: Isti sunt vigiles obseruantes omni tempore custodias Domini, ipsi sunt Oriones, & Hiades, & interiora Austri. Quam delectabile est eis interesse vigiliis? ibi in medio iuuencularum tympanistriarum principes coniunguntur psallentibus ipsi sunt verè similes, Angelis per studium Angelicæ conuersationis. Ipsis commissa est custodia monumenti, scilicet obseruantia regulares claustri.* Et post multa, quæ studio prolixitatis vitandæ prætereo subiungit: solerter mulieres non dixisse se Christum cum Angelis inuenisse, sed visionem Angelorum vidisse, qui dicunt eum viuere: *Quia etsi Monachi sunt verè similes Angelis, qui de die in diem, & in nocte laudem Domino decantant in terris, sicut illi in cœlis, non tamen possident gloriam æternæ beatitudinis summa sanctitate consummatam.*

CAPVT IV.

Abelem iustum, Monachorum Prototypon extitisse.

1. Vniuersi hominum status in tribus primis hominibus adumbrati.

INsolens quid; sed abs re nihil asseruisse probabitur, qui primum iustum Abelem Monachum dixerit, aut certè prototypon Monachorum id siquidem triplici nixus fundamento proferre quibit. Alterum ex illo Pauli axiomate deducendum, *Omnia in figura contingebant illis.* Quod sanè mihi sonat, sic mundum à se factum Diuinam gubernasse prouidentiã, vt præcedentia in typo facta sint futurorũ: nec id solum verum habuit cum Deus populũ suum, è deserto in promissam terram deduxit, sed pari modo cum priora formauit sæcula. Enimverò eiecto Adamo de Paradiso deliciarum, & ab statu fœlicitatis in baratrum miseriarum deiecto, rerum prius creatarum ordo valdè inuersus est; cœpítque mundus, qua deinceps ad extremam diem donandus erat, formam induere, idest pœnitentium. Mira res! tribus prioribus hominibus vniuersi hominum status, qui deinceps inualescere deberent, exordia simul, & fundamenta iecerunt, iustorum videlicet, pœnitentium, & reproborum: nam Adam cum vxore pœnitentium formam, iustorum Abel, ac reproborum Cain induit. ibi & sacerdotium præextitit, & sacrificiorum primæ ductæ sunt lineæ; ibi & plebs pro qua sacrificium efferretur non defuisse probatur. Sed & præcipua vitæ humanæ alendæ exercitia, idest agricultura, & pastoritia ars eosdem Doctores, ac discipulos habuere. Adde (quod valdè facit ad rem) ibi matrimonium, & cælibatus non defuerunt. Quid ergo? vnus dumtaxat Monachorum status careret tunc exordio & typo? nec eo bono pœnitentibus præsertim apprimè necessariò, primum illud, ad rude seculum destitutum fuisse credendum est.

2. Eædem generationes ab Abel ad Elisæum, & ab Elisæo ad Benedictum.

Accedit, hac etiam ætate concordiam vtriusque Testamenti, quam superius Ioachimo Doctore expendebamus, locum habuisse; quemadmodum si quidem ante B. Benedictum 42. generationum interstitio typus eius Elisæus præcesserat, sic ab Elisæo ad Abel totidem intercessisse, qui seriem Iudicum Israël supputarit, procul dubio reperiet: vt non minus status in Elisæo seu Elia completus credatur, qui ante 42. generationes præfiguratus esset, quam in Benedicto complementum accepisse visus sit, qui ante 42. in Elisæo, & Elia præsignatus fuerat, idest Monasticus: nam eodem generationum seruato numero, qui in Benedicto formam acceperat, in Cisterciensibus, ac Cluniacensibus, reuiuiscere notatus est.

3. Abelis obedientia.

Sed vero quod præcipuè facit ad rem, res ipsa Monachorum est, quæ ab Abele opere inchoata, vel potius completa, manifesta inductione probabitur. Obedientia erga parentes excelluisse clarius est quàm vt probatione indigeat: qui enim maioribus non detulisset, qui æquali suo, & fratri iubenti exire in agrum longè à parentum conspectibus, etiam cum mortis periculo, leniter, placidéque obediuit? Et vel in hoc Christi Domini imaginem retulit, qui Patribus suis velut ouis ad occisionem se subiecit. *Dixitque Cain* (Genes. 4.) *ad Abel fratrem suum; egrediamur foras. Cúmque essent in agro, consurrexit Cain aduersus fratrem suum Abel, & interfecit eum.* Inde Cyprianus seu Tertullianus in carmine Geneseos ad Cainum.

Desine mordaci fratrem discerpere sensu,
Qui tibi ceu Domino subiectus colla daturus.

Hinc ab Isidoro lib. de vita & morte Sanctorum vocatur, *In martyrio primus, in obedientia summus.* Abel martyrij initiator.
Eapropter à Cypriano epist. 6. lib. 4. *Initiator martyriorum* nuncupatur. Atqui *dixisse*, non *iussisse* Abeli, exire foras obiicies. Ego tunc latiores Abelis obedientiæ metas considero, qui simplici æqualis sui dicto ita obtemperauit, ac si præpositi præceptum vrgeret: Christi Domini iam tunc heroïcam præ se ferens obedientiam, qui ad subeundam pro nobis mortem factus pro nobis vsque ad eam obediens, Patris sui præcepto non indiguit, vt ex obedientia moreretur, sed solâ insinuatione Paternæ voluntatis, vt eruditè deffendit noster Lorca 3. p. disp. 73. n. 11. Nec ignorare quibat Abel fratris indignationem, vtpotè qui ab heri, & nudiustertius, idest à die immolationis vtriusque, iudicio discretæ Domini, faciem eius erga se mutatam videbat iuxta illud Domini ad Cain: *Quare iratus es & cur concidit facies tua?*

4. Abelis paupertas.

Rursus nihil Abeli, proprium erat, sed cuncta sub patris sui moderamine tenebantur: hactenus siquidem omnia communia erant, & iuxta Tibullum Eleg. 3.

Non domus vlla fores habuit, non fixus in agris,
Qui regeret certis finibus arua, lapis.
Ipsæ mella dabant quercus, vltróque ferebant
Obuia securis vbera lactis oues.

Nec mirum, cum hactenus.

Non acies, non ira fuit, non bella, nec enses
Immiti sæuus duxerat arte faber.

Qui concinit Naso Fast. 1.

Nondum

A Caino rerum diuisio primum inducta.

Nondum iustitiam facinus mortale fugarat.
Rerum autem diuisio procul dubio à Caino post fratris cædem inducta est, auaritia pectus hominis premente, cuius rei ciuitas prima omnium ab eo condita argumento est, vno tantum edito filio, multitudine, & frequentia populi adhuc carens: id námque innuerunt septuaginta dum vertunt, *Erat* (Cain) *adificans ciuitatem nomine filij sui Henoch.* Genes. 4. cum tamen Abel peregrinum egerit super terram; vel ipso docente August. lib. 15. de ciuit. cap. 1. *Scriptum est itáque de Cain, quod condidit ciuitatem: Abel autem tanquam peregrinus non condidit. Superna est enim sanctorum ciuitas, quamuis hic pariat ciues in quibus peregrinatur.* Quod sanè iustorum omnium signifer exemplo suo cæteris debuit ostendere; Doctus nihilominus ab spiritu, quod ethnicus ille Poëtarum vertex. 8. Aeneid.

Aude hospes contemnere opes, & te quoque dignum
Finge Deo: rebúsque veni non asper egenis.

Nimirum Horatio lib. 2. Carm. od. 2.

Regnum, & diadema tutum
Referens vni, propriámque laurum;
Quisquis ingentes oculo irretorto spectat aceruos.

Accedebat & Abelis cœlibatus, & adolescentia, qua sub patris adhuc cura degebat, minimè emancipatus, nec paterna donatus hæreditate: quare parentum oues, non suas pauisse dubio procul esto. Vnde subtiliter Ambrosius lib. de Naboth. c. 16. Abelem pauperem nuncupauit dicens; *Super Cain fratris munera placuit munus Abel. Sed vnde pauperis bestia magis quam diuitis placet? quia pauper fide ditior est, sobrietate locupletior; & cum sit pauper, ex illis est quibus dicitur tibi offerent Reges munera.* Vide Benedict. Fernand. tom. 1. in Genes. in c. 4. sect. 4.

5. Abelis virginitas & castitas.

Si qua tandem in re Monasticem Abel redolebat, castitatis præcipuè studium fuit, eo seculo exquisitissima Dei prouidentia sic disponente, ne mundo adhuc exorienti tantæ splendor virtutis deesset. Porro Abdon virginitati studuisse communi Patrum calculo probatum video, id est Basilij, Ambrosij, Hieronymi, Epiphanij, Ruperti, & cæterorum; vnde à quibusdam *Virginum signifer, dedicatorque illius pietatis, quam in Virginibus commendat Apostol.* 1. *Corinth.* 7. *innupta cogitat, quæ Dei sunt, quomodo placeat Deo,* nuncupatur. Vsque ad hæreticos transiit fides; nam quidam in Africa ab eo *Abelonij* dicti, etiam vxorati non miscebantur vxoribus, sed alios liberos adoptabant: quod refert August. lib. de hæres. ad quod vult Deum hæres. 87. Vnde autem id acciderit dum mente reuoluo, illud vehementer placet, quod cum exordio generis hominum tum ob ingentem fœminarum fœcunditatem, tum ob naturæ ipsius necessitatem, quouis partu masculus & fæmella edebantur, vt ita frater sororem duceret; oportterétque tunc non plures fæminas, quam mares edi; vnus Abel absque consorte fæmina partum expleuit, proinde cœlebs necessario mansurus, ita Deo disponente, eiusque res specialissima dispositione prouidente, qui filij sui vnigeniti vitâ, statu, innocentiâ, mortéque imaginem præ se ferret. Et de imagine quidem Abelis Dominum ad viuum reddente, vna est omnium Doctorum mens: videndi præ cæteris Tertullian. lib. de carne Christi, Aug. lib. 15. de ciuit. c. 18. & lib. 12. contra Faustum, c. 9. & 11. Cyrillus Alex. lib. 2. in Gen. Isidor. Hispalens.

Cur virgo permanserit.

in Genes. c. 6. Isidor. Cordubens. lib. Allegoriarũ veteris Testam. & præcipuè Rupertus lib. 4. in Genes. Vbi seriò similitudinis momenta expendit. De genitura vero Abelis orphana (vt sic dicam) cum cæteris nascerentur gemelli, testem aduoco Epiphanium lib. 1. Panarij, hæresi 39. in hæc verba aientem. *Quod autem habuerunt vxores tum Cain, tum Seth, manifestum est, Abel enim iunior occisus est nondum vxore ducta. Quemadmodum autem in Iobilæis reperitur* (libris scilicet Iudæorum) *quæ etiam Genesis exacte explicata appellatur, etiam nomina vxorum Cain & Seth is liber continet. Cum enim Adam genuerit filios & filias, necesse fuit illo tempore filios proprios sororibus copulari; non enim erat hoc iniquum, quoniam nullum aliud genus erat. Copulati sunt Cain sorori maiori Saue appellata, Seth vero tertius filius post Abel genitus, Azura sorori sua vocata.* Abelis nulla assignatur soror & sanè aliter qui fieri poterat, vt Abel Genesi solus non incumberet, præsertim præcepto Domini, *Crescite & multiplicamini*, ni solus absque consorte editus ab eadem lege, ipsius Legislatoris voluntate exemptus degeret? Habeat comestoris commentum in histor. Scholast. lib. Genes. c. 25. de reuelatione S. Methodio adscripta, vbi Abeli soror gemella consignatur Delbora nomine & Caino sua Calmanam: quod ex Epiphanio vanum redditur, diuersum valdè nomen Caini vxoris edente; & ex aliis principiis iam ante me à Peterio exibilatum est in Comment. ad cap. 4. Genes.

6. Abelis oratio & sacrificium.

Sed & orationis Abelis assiduitas, & præcipua in Deum Religio Monachum redolebat, quâ nimirum doctus erat, primum se, deinde meliora quæque ouium quas pascebat offerre Deo. *Abel obtulit de primogenitis gregis sui, & de adipibus eorum:* Quod serenus Abbas considerans apud Cassianum collat. 8. c. 23. dixit. *Quemadmodum scire potuit Abel, nec dum lege mandante, quod offerre Deo de primitiuis ouium suarum, & de adipibus ipsarum ad sacrificium debuisset, nisi per datam sibi legem* (assidua cum Deo colloquutione perceptam) fuisset edoctus. Vnde Cyprianus de eo loquens:

Ast alius mitis se deuouet agno
Exta manu sincera gerens adipémque niuallem.
Confestímque placet Domino pia vota tuenti.

Nec semel id factum ab eo: námque præmiserat.

Hi cum perpetuo ferrent sua dona, Tonanti, &c.

Et Paulus ad Hebr. 11. quam Deo Abelis munera placerent expendens, inquit: *Fide plurimam hostiam Abel quam Cain obtulit Deo, per quam testimonium consequutus est esse iustus: testimonium perhibente muneribus eius Deo, & per illam defunctus adhuc loquitur.* Sanguine nimirum innocenter effuso etiam nunc ad Deum conclamans, & laudes eius mortuus nihilominus concinens, vt solebat viuus. Quo pacto apud Gregorium 4. Dialog. c. 21. Monachi duo Valentiani cænobij ab arbore suspensi & defuncti: *Claris illic, apertisque vocibus psallere cœperunt; ita vt ipsi quoque qui eos occiderant, cum voces psallentium audirent nimium mirati terrerentur.* Et æuo parentum in Hibernia 40. Monachi Cistercienses (sic vulgatum apud incolas) ab hæreticis decapitati, vesperarium nihilominus officium de Assumptione Virginis, reassumptis capitibus expleuerunt. Ordinem oblatorum ab Abele obseruatum egregiè Rupertus expendit, inquiens; *Abel autem primò cor suum, deinde rem suam offerendo plurimam hostiam*

Oblatorum ordo ab Abele.

per fidem obtulit : Eodémque à Domino recepta sunt; *Et respexit Dominus ad Abel, & ad munera eius.* Bernardus verò serm.71. in cant. hilaritatem vultus eius, innocuã præ se ferentis vitam egregiè obseruauit: *Hilarem* (ait) *datorem diligit Deus. Nunquid & tristem? Profectò qui respexit ad Abel ob alacritatis candorem, auertit faciem à Cain, quia considerat vultus eius, vtique à tristitiâ & liuore.*

Abelis Hilaritas.

7. Eiusdem contemplandorum supernorum studij gratia ruriculturam Abel respuit, pastoritium elegit pedum.

Abel quia pastor contemplator. eximius.

Innocuas huius seruabat cura bidentes
At alius curuo terram vertebat aratro.

Ita Cyprianus: quod egregie delicatéque Ambrosius contemplatus lib. de Abel & Cain dixit: *Operari terram vsu prius est, gratia inferius, quam oues pascere: hoc enim instar est cuiusdam Doctoris, & Principis. Prior* (Cain) *se à vetustioribus inchoauit iunior* (Abel) *recentiora prætulit, quæ nullas spinas, nullos tribulos germinarent, nulli sententiæ essent obnoxia. Denique peccati reus Adam de Paradiso dimissus est voluptatis, vt operaretur terram*; Quæ scilicet spinas ei germinaret, & tribulos, cum tamen iustus, Dei ductus vnctione à terræ maledictæ se cultura compescuit; vitæque innocentiam præ se ferentis exercitium primus instituit; procul dubio eremicolarum factus Magister, operéque ipso eos docens, quorum actu se exercere debuissent, quia à continua æternorum contemplatione eos nequiret auertere præberet potius meditandi, orandíque materiam; auaritiæ pelleret stimulos, solitudinis amatores redderet. Hinc ortum vt maiores nostri Monachorum principes ac Magistri, agriculturam Monachis interdictam censuerunt. *Frater* siquidem *venit ad Abbatem Pastorem, & dicit ei: semino agrum meũ, & facio ex ipso agapem* (charitatis opus, seu eleemosynam) *Dixit ei senex : bonum opus facis. Et discessit cum proposito animi; & adiiciebat ad agapem quam faciebat. Hoc autem audiens Abbas Anub dixit Abbati Pastori: non times Deum, quia sic loquutus es fratri illi? Et tacuit senex. Post duos autem dies misit Abbas Pastor ad fratrem illum, & vocauit eum ad se, & dixit ei, audiente Anub: Quid me interrogasti illa die? quia mens mea alibi erat. Et dixit ei frater: Hoc dixi, quia semino agrum meum, & de hoc colligo, & ex ipso facio agapem. Et dixit ei Abbas Pastor: Putaui quia de fratre tuo illo, qui laicus est diceres: si autem tu facis hoc, non est opus Monachi*; ideò sanè quoniam multo sudore agricultura extenuat vires corporis, & mentem ab æternorum contemplatione distrahit; quare ita Monachis laborandum est, vt corpus lassitudine non resoluatur, & ab oratione animum impediat, quale pastorum est opus: idcirco ab Abele, Moyse, & aliis piis viris contemplantium magistris alacri vultu assumptum. Vnde Basilius oratione de S. Manmante martyre ex eremita, & pastore ait. *Quoniam Pastoris almoniti sumus, ne contemnas virum, vbi pastorem audis. Qui Deo primus placuit Abel paster fuit. Quis illum imitatus est? Moyses magnus ille Legislator qui pecudes pauit in mõte Oreb, & per pasturam ad colloquium Dei peruenit.* Idem de Iacob, & Dauid Deo amicissimis subinfert, & addit *Humilitatem illius multo sermone, imo magis encomio celebrabis. Pastor, ac pauper. Hæc sunt homini Christiano ornamenta.*

Agricultura cur antiquis Monachis interdicta.

8. Tandem illud maximè facit ad rem, quod ipsa nominis sui ethimologia, quorum esset magister futurus præsignauit. Abel namque Hieronymo in nominum Hebraicorum interpretatione, Augustino lib. 15. de ciuit. cap. 18. Isidoro lib. 7. Orig. c. 6. Rupetto lib. 3. in Genes. c. 34. & aliis Patribus & Doctoribus LVCTVM significat; qui à futuro euentu, & luctu parentibus ex morte præmatura diducto, nomen desumptum volunt; vt Isidorus, qui ait, *quo nomine præfigurabatur occidendus*, spiritum prophetiæ Euæ adfuisse in eius impositione fateri coguntur: & Augustinus, cum ad præfigurandam Christi mortem sic dictum scribit. Facilius intelligitur lacrymis à Deo obtentum ab his, quos vecordiæ prioris filij tædebat. Diuino nihilominus spiritu agente etiam Abelis credimus nomen sortitum, præsagium futurorum, & vitæ, ac status eorum quos moribus suis præfigurabat ac prædocebat: eorum, inquam, quorum munus Hieronymo Bernardoque plorare est, id est Monachorum. Aiunt & vaporem interpretari, (Hieronymus, Isidorus, & Hebræi) & iure quando quidem cuncta quæ sub sole sunt, vana esse moniturus erat, terrenorum egregius despector, cœlestium primus, summasque amator; peregrinorum super terram dux. Neque vero aliter primas iustitiæ, & sanctitatis obtinuisset; vti author libri de mirabilibus sacræ Scripturæ, olim Augustinus existimatus dilucidè expendit c. 3 inquiens: *Primus Abel totius humanæ iustitiæ princeps in ipso etiam mundi principio sanguinis sui tripudio coronatus martyrio arripitur. Hunc Abel Dominus Iesus Christus primatum iustitiæ hominum commisit, ita inquiens à sanguine Abel iusti, vsque ad sanguinem Zachariæ: vbi non addens Zachariæ iusti, cum tamen iustus esset, hereditatem iustitiæ Abel tenere Zachariam ostendit.* Sicut apud Matth. c. 1. Dauid Rex nuncupatur: *Iesse genuit Dauid Regem*, non Salomon, *Dauid genuit Salomonem ex ea quæ fuit Vriæ.* Vt eo significaretur regnum quidem Salomoni hæreditario iure competere, Dauid vero regni primatum, vt primo, & electo à Deo: & iustitiam pariter ad Zachariam ex imitatione Abelis deductam, quam ipse principatu tenuisset. *Vnde quasi hæreditario iure patrem succedunt. Sic omnes iusti vestigia Abel in cunctis iustitiæ partibus cupiunt. Tota enim iustitia hæc est, Virginitas, Sacerdotium, Martyrium, quæ triplex iustitia in Abel primo fuit, qui & munera Deo placita obtulit, prosapiam generis in sæculo non reliquit, & martyrij coronam sanguinis effusione promeruit.* Merito proindè Chrysostomus homil 23. in Genes. clamat: *Ecce occisus ille vsque nunc prædicatur, & coronatur, & tantum tempus memoriam non obscurat:* Tot præsertim iustitiæ illius imitatoribus in cœnobiis vigentibus, qui vniuersas explere iustitiæ partes moribus suis conantur. Sed de eo satis.

Nominis Abel interpretatio.

In Abele omnis militia.

CAPVT V.

Sanctos Patriarchas Monasticis præditos fuisse virtutibus: sed omnibus simul, vt perfectum Monachum facerent, neminem. Vbi multa de eorum castitate.

I. DEinceps ad Eliam, & Elisæum, imo vsque ad Ioannem Baptistam, neminem vnquam reperies, in quo vno vniuersæ iustitiæ partes, & in corrupti Monachorum mores simul splendeant.

Ab Abele ad Ioannem nullus Monachus.

Erit

Erit qui castitate polleat, sed cóiugali, vt Adamus; quod si virginitate, solum ad tempus, nuptias tandem inituros, vt Noë: non deerunt qui cotéplandis æternorum mysteriis sint dediti, ruricolani, vt Enoch, & ouium pastores, vt Abraham, & Iacob, sed diuitiis locupletes. Quod si tandem & pauper quispiam, & virgo, & propheta sit, esum tamen carnium non auersabitur, vt Elias, & Elisæus. Ab Abele igitur ad Ioannem, neminem per tantum tempus tot vt illos Monasticis præditum dotibus, vidit. Quod forsan Dominus innuere voluit, cum iustorum cathalogum ab exordio mundi ad suam texens ætatem sanguinem duntaxat Abelis, & Zachariæ recensuit, inquiens. Matth. 23. *A sanguine Abel iusti, vsque ad sanguinem Zacharia filij Barachia, quem occidistis inter templum, & altare.*

2. Quisnam fuerit Zacharias inter templum, & altare occisus.

Non me latet veterem fuisse controuersiam inter Patres, quem Zachariam voluerit Christus intelligi: & Zachariam Ioiadæ Sacerdotis filium credidisse Hieronymum lib. 4. in Matth quem scilicet Ioas Rex in atrio templi interfecit 2. Paralip. 24. & quibusdam placere de Zacharia Prophetarum minorum XI. Dominum loquutum. Refertur pro hoc placito Chrysostomus hom. de natiuitate Ioannis Bapt. tom. 2. & alios refert Hieronymus suppresso nomine à Vatablo, & Ribera sequutos. Verum quod filius Ioiadæ non sit, illud conuincit, quod eo ipso non erit filius Barachiæ, Patris ei á Domino designati: Nam quod Hieronymus, & alij meditantur, nomen Barachiæ benedictionem Domini significare, quod Ioiadæ Zachariæ Patri, vtpote Sacerdoti sancto congruit, ea facilitate contemnitur, ac proponitur (vt eisdem Hieronymi verbis vtar) vtpote quod ad significata, & mysteria deflectat, historiæ rigore neglecto, qui tamen primùm omnium saluandus est. At inquiunt in Euangelio Nazareorum de Ioiadæ filio loquutus Dominus scribitur. Miror quo pacto non plus Matthæo deferatur, quam illis, qui iure ab Ecclesia inter Apochryphos sunt reiecti. Rursus ne facta fuerit à Domino Zachariæ minorum Prophetæ métio, illud manifestat, quod (vt benè aduertit D. Thomas in catena aur. in c. 23. Matthæi) nullibi à Iudæis necatus legitur, necdum inter templum & altare, cum eius potius tempore nec altare, nec templum superessent; & eorum vix ruinæ mansissent, quando ipse Prophetæ explebat munus, natus in captiuitate Babylonica, & de reparatione templi futura loquutus. Et cur illos qui post hos sanguinem iustum dederunt, idest Isaiam Serra lignea sectum, Ieremiam lapidibus obrutum, & alios à Iudæis nequiter occisos, à cathalogo iustorum arcuisset; & non horum quóque sanguinem sicut illorum super Iudæos venturum prædiceret, cum vtrorumque parilis esset causa rei? Multa multi commentati pro nodi solutione sunt, sed quæ inextricabiliorem eum reddunt; vt legentibus facilè patebit apud D. Thomam citato loco & in Comment. Matthæi, ad c. 23.

Quorumdam placitum.

Refellitur.

3. Sententia Patrum pro Zacharia Patre Ioannis Baptistæ.

Ergo libentius manus damus Basilio homil. de humana Christi natiuit. Gregorio eius germano homil. eiusdem argumenti Cyrillo Alexand. lib. aduersus Antropomorphitas, Epiphanio de vita & interitu Prophet. c. 23. Chysostomo à D. Thoma relato in Comment. in Matth. Petro Alexand. can. 5. ex suis regulis Ecclesiasticis, quos sexta synodus c. 1. probauit apud Theodorum Balsamonem, Originem tract. 26. in Matth. quos sanè, & numero plures, ita autoritate præstantissimos sequitur Card. Baronius to. 1. Annal. Eccl. ad A. C. 1. asserunt vero Dominum de Zacharia Ioannis Patre loquutum, & Sacerdotio, & Prophetia insignem, quem Barachiæ fuisse filium prodit Hyppolitus Martyr relatus à Nicephoro lib. 2. c. 3. inquiens *Salome* filia fuit Aggæi fratris Zachariæ Prophetæ, eiusdemque Ioannis Baptistæ patris; Zacharias vero, & Aggæus filij erant Barachiæ sacerdotis: vnde & á Domino ore Lucæ c. 11. Zacharias Propheta vocatur: quo vno ariete ruit tota Riberæ moles, qui ex cognomento Prophetæ exclusum vult Ioannis Patrem à narratione Domini: nescio quo iure, cum & propheriam eius Lucas recenseat c. 1. & prophetasse spiritu sancto plenum luculenter prodat. Porro occisum fuisse à Iudæis inter templum & altare traditione constare prædicti asseuerant l'attestè quibus vnum pro multis proferam Basilium, in hæc verba aientem. *Quod autem Maria perpetua Virgo manserit, etiam Zacharia declarat historia, qua ex traditione ad nos vsque peruenit Zacharias enim Mariam post Domini conceptionem in Virginum loco constituens a Iudeis inter templum, & altare interfectus est.* Quæ vlterius narrant Origenes, & Cyrillus; is vero addit: *Quando igitur Iudei audierunt, Regem totius creationis ad humanam natiuitatem diuino consilio procedere, ex Virginis partu; veriti ne in eius Regis potestatem, & imperium venirent, eum qui hac de partu testificatus fuerat interficiunt Sacerdotem sacrificantes.* Et Epiphanius: *Ex eo sanè facta sunt in templo illo stupenda miracula, & visiones. Et Sacerdotes nequibant amplius Angelorum visa oculis vsurpare, neque oracula siue responsa populo ex datis reddere. Neque etiam poterant in Ephod per signa & portenta, quemadmodum prius soliti fuerant, vsque ad tempus hodiernum respondere.* Igitur Tertullianus in scorpiaco c. 8. *Zacharias intra altare, & adem trucidatur perennes cruoris sui maculas silicibus adsignans.* Et Chrysostomus homil superius citata: *Zacharias Propheta cuius cruor sanguinis templi marmore infecto sempiternus viuit;* Quæ tamen nequeunt Ioiadæ filio conuenire, vtpote post quem Templum funditus euersum est; neque vndecimo Prophetarum qui Templum erectum non vidit. Vide Theodoretum lib 4. hist. c. 7 testimonium Valentiniani Imperatoris afferentem. Vnus Petrus Alexandrinus non ob deffensam Deiparam à Iudæis occisum putat (quem Baronius sequitur) sed ab Herode infanticida, quod Ioannem puerum trucidandum non proderet. Quod sanè mihi minus probatur: enimverò si omnis sanguis iustus effusus vsque ad tempus quo id protulit Dominus (vt placet Baronio) eo syllabo includendus est, vltimus ergo omnium Zacharias necem pertulit, ac proinde post Ioannem filium; cuius sanè sanguis voce non carebat nec dignus erat silentio. Syllabus autem iustorum à Domino factus multo post Ioannis trucidationem ab Euangelista recésetur. Vt omittá si infanticidij tempore periisset, non videri inter templum, & altare quærendum ad necem, sed in carcere: vbi ab eo per vim de filio notitiam extorquere posset; vbi & filius tametsi sacerdotis filius) iugulum præbuit.

4. Causa necis defensio perpetua de virginitate Deiparæ.

5. Cur iustorũ syllabus Abeli, & Zacharia finitur.

Quorsum rogas hæc, tam alto repetita principio? Eo sanè vt ostendam, cum Dominus voluit iustorum cathalogum texere Abelis sanguinem, & sanguinem Zachariæ dumtaxat recensuisse quod Zachariæ sanguis Ioannis Baptistæ sit, & vno vocabulo patrem & filium concluserit; vt nimirum ordine temporis Zacharias vltimus locaretur in cahalogo, sanguis vero eius, idest Ioan-

nes, velut alterum iustorum cathalogi caput, vtrinque paris iustitiæ fœlici clausula finiri; obiter inuenis Dominus in vtroque omnes iustitiæ partes excellenter repertas, virginitatem, sacerdotium, Martyrium, & cum eis frugalitatem cultus, & victus, eremicolationem, contemplationis iugitatem, paupertatem, & si quæ sunt alia, perfectissimæ hoc est Monasticæ vitæ exercitia: ab alteroque ad alterum, hos quidem hác, illos illâ floruisse virtute, omnibus simul neminem.

6. Monasticæ virtutes inter priscos Patres dispersæ, in nullo collectæ.

Ergo rude illud tempus Patriarchis vniuersis virginitatis perpetuum decus non concedebat, vtpote humani generis aucturis numerum; sed solitudinis dilectæ frequentationem, & orationis iugitatem, quæ generandæ proli nihil oberant, omnibus concedebat Deus, imò à quibusdam extorquebat, vt ab Abrahamo, quem de terra natiuitatis suæ exire fecit, & perpetuò peregrinum agere super terram. Vnde Apostolus ad Hebr. 11. *Exiit nesciens quo iret, & demoratus est in terra sibi promissa tanquam in aliena, in casulis habitando.* Et de Isaac legitur quod meditabatur in agris: & Iacob eius gratia pastor factus est ouium, & Moyses Pharaonis filiæ adoptioni prætulit solitudinis otium: & Henoch eapropter cum Deo ambulasse dicitur, & raptus fuisse in Paradisum; & Enos Adami nepos cœpisse inuocare nomen Domini. Quonam modo inquis? Chaldaica Paraphrasis id enodatius protulit. Genes. 4. *Tunc inceperunt filij hominum orare in nomine Domini.* Nimirum (vt Docto Lyppomano placet) ab eo institutus est Dei cultus, ritusque precationibus publicis, & cærimoniis distinctus Mihi sonat docuisse homines gregatim orare, & choros instar Monachorum primum instituisse. Obedientiæ speculum quæris? audi Gregorium lib. 27. Moral. cap. 5. *Quid Abrahamo obedientius, qui ad vnam vocem Dominicam cognatos, ac patriam deserit, & pro adipiscenda æterna hæreditate ipsum, ferire non trepidat, quem senex iam, & pene moriturus acceperat hæredem.* Patientiam? *Quid Isaac patientius, qui ligna portat, de holocausto interrogat, atque post paululum ligatur, & non loquitur; aræ supponitur, & non reluctatur.* Manuum labores? *Quid Iacob laboriosius, qui apud Laban tam longo tempore propinquus iure cognationis opera exercuit seruitutis, & vice obsequutus est famuli?* Castitatem? *Quid Ioseph castius, qui a desiderio petulantis domina pretij non potuit etiam captiuus?* Mansuetudinem? *Quid Moyse mansuetius, qui commissi sibi populi seditionem tolerat; & tamen irascentem Dominum pro eisdem suis persequutoribus rogat, seque pro illis Diuino furori obiicit?* Constantiam? *Quid Iosue constantius, qui ad explorandam gentium qualitatem missus, nec proceritatis magnitudinem, nec numerositatis multitudinem expauit? Vnde, & easdem gentes, quas explorando non timuit, etiam præliando prostrauit.* De benignitate quæris? *Quid Samuele benignius, qui de principatu regendi populi deiectus successorem sibi humiliter requirit, inuentumque vngit in regem, vnctum mox tolerat persequutorem? Humilitatem veteris Patribus defuisse? Quid Dauid humilius dici potest, qui à Rege reprobo pro victoriis contumelias recipit qui de manu hostili Israeliticam gentem fortis eripuit, & tamen ipse ne moriatur, quasi debilis fugit?* Dispertiebantur igitur inter plures Monachorum futurorum mores, quos simul vnus ob iniuriam temporis non capiebat.

7. Quæ ipsis paupertas, atque virginitas.

Paupertas nihilominus, & virginitas longè aberant ab antiquorũ Patrum vita; tametsi paupertatis meritò non omnino priuarentur, nam ita Iob locuples erat, vt de diuitiis ablatis gratias ageret. Virginitas vero pro captu temporis ab eisdem Patribus in flore iuuentutis miro colebatur affectu: animo item plurimi habebatur: atque his tandem iugali vinculo subiectis nihil continentius fuit. Tria hæc virginitatis asserta ordinato explicabo sermone.

8. Abraham animo continens & virgo.

Nequiuit sanè Abraham pater Christi & populi Hebræorum futurus virginitatem ad exitum vitæ custodire: fuisse nihilominus illi virginitatis studium, quod ei parem serto virginum coronam peperit, prædicat August. lib. de bono coniug. c. 21. virgini Ioanni cum merito castitatis comparari non renuens; nam ait. *Non impar meritum est continentiæ in Ioanne, qui nullas expertus est nuptias & in Abraham, qui filios generauit.* Id verò sic explicat D. Thom. 22. q. 152. a. 4. ad. 1. *Meritum non solum pensatur ex genere actus, sed magis ex animo operantis. Habuit autem animum Abraham sic dispositum, vt paratus esset virginitatem seruare, si esset tempori congruum. Ex quo meritum continentiæ coniugalis in ipso æquatur merito continentiæ virginitatis in Ioanne, respectu præmij substantialis, non autem respectu præmij accidentalis, Vnde Augustinus dicit, quod Ioannis cœlibatus, & Abrahæ connubium, pro temporum distributione Christo militauerunt sic continentiã Ioannes in opere, Abraham vero in solo habitu habebat.* Ita prorsus qui de aliis SS. Patribus dixerit amplexatos animo virginitatem, quam opere explere nequibant, paratos nimirum, si daretur incorruptioni perpetuæ corpore ipso studere; nihil à vero aberrabit.

9. Prisci virginitatem vsque ad nuptias obseruantes.

Hinc quoque factum (quod mirabile admodum est) omnes eos vsque ad multam ætatem virginitatem coluisse, nec nuptiis, vt assolet, ineunte iuuentute copulatos; opere testantes ipso, si daretur, & tempori ipsa congrueret, ad vsque vltimum eã habitum seruaturos. Sic Seth Adami filius in locum Abelis virginis suscitatus vsque ad 105. ætatis annum à filiorũ procreatione abstinuit; quasi fraternę hæreditate incorruptionis donatus. Sic Enos 90. annos coluit integritatem; Cainam 70. Malaleel 65. & Iared præcessores omnes diuturna virginitate prælatus totos 162. ab vxorio vinculo, & liberorum cura solutus deguit. Vnde (vt reor) beatissima prole donatus est, idest Henoch, qui translatus à Domino mortem non vidit, qui & meruit tantæ sanctitatis filium edere Matusalam, quod non minus 187. annos virginitatis agrum coluerit. Ex quo pari fere laude dignus prodiit Lamech 182. annorum virgo. At ex eo, qui cæteros virginitatis studio, ac diuturnitate superauit Noë, vtpote nisi post expletos 500. ætatis annos æducandæ prolis operi non incumbens. Ita sanè ex cap. 5. Gen. colligitur. Scio haud facilè credi ab Aug. lib. 15. de ciuit. c. 15. & 20. homines non habentes votum continentiæ tot annos à nuptiis abstinuisse: viderique sibi probabilius, eo dici genitos quosdam ex multorum annorũ existentibus parentibus, quod primogeniti nõ fuerint, nominatos verò præ aliis, quod ex his potius linea ad Noë humani reparatorem generis deducenda esset, cæterorum genealogiis ab illuuione penitus deletis. Placet id multis recentioribus, quod tamen mihi nullo placere pacto quit; maximè Augustino ipso, nihil serio asseuerante, sed disputatoris more multa rimante, & suspicante; & inter alia c. 20. promente. *Videri potest in eodẽ ordine generatio*

Qui præcipuè:

generationum primogenitos fuisse connumeratos. Quid me in eam sententiam impellat requiris? Perpende quæso mecum sequentia.

10. Primogenitate à primogenituræ iure deiecti. Primum non semper primogenitos à iure primogenituræ suæ à Deo abiectos, liquidius est quam probatione indigeat; quinimo rarius id factum, raritas exemplorum manifestat, idest Iacob, Iudæ, Dauid, Salomonis, & omnium primi Seth, qui eiecto ob impietatem Cain, super inductus est. Hi penè tota Christi genealogia primogenitis sunt præpositi; cæteris qui id dixerit pariter accidisse, cum absque scripturæ testimonio ex proprio Marte loquatur, audiendus non erit: nam alias ius primogenituræ tam in populo Dei quam vbique gentium venerabile extitit; ita vt sacerdotij dignitas olim ei esset annexa. Probat id eleganter Chrysostomus ad cap. 25. Genes. emptionem primogenituræ Esau vilis edulij pretio à Iacob perceptam edisserens, his verbis, *Apud veteres summus honor erat primogenitura: & quod ita sit hoc argumento collige. Cum Deus Israëlitarum gentem ex Ægypto liberare vellet, obluctante, & detinere volente tunc Ægyptio, post varias plagas, etiam hanc postremam eis intulit, quasi faciens, vt Ægyptij manibus suis extruderent Israëlitarum genus: nam simul omnia Ægyptiorum primogenita occidi fecit: Vidissésque in singulis domibus eiulatus, & lacrymas. Vnde eis iussa vt primogeniti Hebræorum pueri sibi offerrentur: & ex illo non solum primogenita hominum oblata sunt Deo, sed & brutorum quamuis autem legislatio, hæc de primogenitis posterior fuerit, attamen iam supra & olim videbantur aliquod habere priuilegium qui vuluam matris primum adaperiebant. Hanc igitur dignitatem, quam à natura habebat Esau, propter intemperantiam suam transtulit in fratrem.* Quæ fuerit, aperit Eucherius in Comment. ad eum locum, inquiens: *Tradunt Hebræi, omnes primogenitos functos officio Sacerdotali, antequam Aaron in sacerdotium eligeretur, & habuisse vestimentum sacerdotale, quo induti victimas Deo offerebant; & hæc esse primogenita, hoc est vestimenta Esau,* cum dignitate sibi correspondenti, *quæ vendidit Iacob fratri suo.* Quare disertus Philo lib. de *Resipuit Noe*, ab eius primogenito Sem docet regnum & sacerdotium descendisse. *Nam Sem* (ait) *tam radix virtutis honestatisque supponitur, ex qua frugifera planta sapiens ille Abraham succreuit, ab hoc duodecim Tribus descendunt, quas diuina oracula aiunt esse regnum, & sacerdotium Dei, à primo Sem egregia procedente serie.* Nemo ergo dixerit ipsam mundi originem per decadem continuam generationum reiectos fuisse à iure suo primogenitos. Atqui ij omnes in textu nominati parentibus multa ætate vigentibus nati sunt: relinquitur ergo, aut eo tempore fœminas sterilitate donatas, quo maximè genus humanum propagandum erat, quod nemo sanæ mentis proferret; aut, quod inde necessariò fit consequens, veteres illos parentes multos annos virginitatem coluisse. Fauetque narrationis ipsius series, toto enim eo cap. Genes. 5. nemo illorum genuisse filios, & filias dicitur, nisi successoris recensita natiuitate, ac proinde primogeniti: v.g. *Vixit Seth 105. annis, & genuit Enos:* & postea subiungitur: *Vixitque Seth postquam genuit Enos 807. annis, genuitque filios, & filias*, & sic fit de reliquis. Vide obsecro temporum discretionem, vt genuerit Enos, dicitur pater Seth vixisse 105. annis; vt vero filios & filias, vixisse post natũ Enos 807. annos, genuisseque filios, & filias: vbi non solum ordine narrationis horum procreationes ortui Enos subiunguntur, sed sub posterioris ætatis tractu accidisse narrantur.

Pulchrius, fortiusque deductionis huius vinculum, tempus, quo Noë florebat, ostendit, cum tres filios edidit suos. *Noë* (ait) *cum quingentorum esset annorum, genuit Sem, Cham, & Iaphet.* Quo loci Caietanus, tametsi in cæteris aduersæ addictus sententiæ: *Iuxta Hebræum habetur: & fuit Noë filius quingentorum annorum. Non forte sine mysterio de Noë dicit Moyses, quod fuit filius tot annorum. Et intelligo quod hoc dixerit ad significandum abstinentiam Noë ad generandum vsque ad 500 annum suæ ætatis:* Idque inferri contendit ex eo quod cap. 7. iubet Deus Noë, *Ingredere tu & omnis domus tua in arcam:* Et tamen tres duntaxat filij eius cum vxoribus dicuntur intrasse, ipso & vxore eius exceptis: seu per omnes octo duntaxat animas, vti Petrus Apostolus enumerauit. Caietanum amplectitur Lippomanus eo loci. Siste, lector, amabo te; sistat Caietanus & dicat, 11. Noë virgo 500. annorum spatio. Alii minori tempore. num generale generandi præceptum si erat, Noë quid iuris de præcepto illo crescite. quoque comprehenderit, vt cæteros? Quis id neget? quonam autem pacto quingentos annos ab eius executione abstinuit? nemo eum transgressorem dicere audebit; maximè Spiritu sancto eius iustitiam prædicante illis verbis cap. 6. *Noë vir iustus atque perfectus fuit in generationibus suis; cum Deo ambulauit.* Et, *Noë vero inuenit gratiam coram Domino.* Cui concinit quod pater Lamech in ortu eius prophetico ductus spiritu dixit. *Iste consolabitur nos ab operibus, & laboribus manuum nostrarum in terra cui maledixit Dominus.* Innocentiæ viri non solum à tempore fabricantis arcam generi seruando præparandam, sed à pueritia in senectutem, miris, dignisque eam efferentes laudibus subscribunt vniuersi Patres, Ambrosius, Chrysostomus, Augustinus, & cæteri. Quemadmodum ergo Noë multò cæteris plures à nuptiis abstinens exegit absque culpa annos, idest 500. quemadmodum Deo etiam gratus, ita & reliqui potiori iure pauciores in virginitatis amplexu vixerunt, nimirum Enos 105. Iared 162. Matusalam 187. Lamech 182. vt de reliquis taceam. Quonam iure rogas? Sanè quoniam præceptum illud non erat negatiuum, quale esset si diceret: *Nullo tempore à generandis liberis abstineatis:* sed positiuum *Crescite & multiplicamini* de cuius natura est, D. Thomas & Theologis testibus in 4. dist. 26. quod non *pro semper* obliget (sic illi loquuntur) licet semper impositum sit obligans congruis temporibus. Mihi plus benedictionem nuptiarum sonat, quam coactionem, vt doctus Pereira probat lib. 4. Comment. in Genes. ad cap. 2. & 28. aut si præcepti vim obtinuit, communitatẽ hominum obligabat non singulos; quod docet D. Thomas 22. q. 152. a. 2. ad 1. & vt fuerit, procul omni dubio est, quod temporis non ita arctabat articulos, vt more pecudum quamprimùm homines generãdæ apti essent, proli coire impelleret. Seruanda quoque erat pulchritudini castitatis reuerentia, semper siquidem Deo in hominibus placuisse liquet, vt eius longo licet temporis ductu amore tenerentur. Vnde Chrysostomus homil. 12. in Matth. *Deus quamuis masculum, & fœminam creauit propter necessitatem filiorum generandorum tamen semper castitatis fuit amator, & continentiæ autor.* Et sanè idem ipse spiritus incorruptionis amator, qui regit nunc Ecclesiam Dei, regebat recens nati mundi Ecclesiam, & amorem castitatis sanctorum animabus ingerebat; atque dum Abraham

virginitatem perpetuò in habitu coleret, vt superiùs ex Augustino, & Thoma retulimus.

12. Inde ortum, vt prole semel obtenta præceptum vires suas, si quas habuerat, amisisse videretur, vti Noë terna suscepta sub modici temporis angustiis; deinceps etiam vniuerso hominum genere diluuij inundatione deleto, quo sanè ex paucitate virorum vrgentius illud cogere multi crederent, Iustus nihilominus continenter ad mortem vixit, quod ex vlterioris prolis eius carentia satis conuincitur, neque enim peccatum alicuius meritò sterelitate sui, vxorisvè mulctandus esset; nec ita à tempore diluuij exhaustæ erat virtutis, vt gignere nequiret, cum totos 350. rursus annos robustus agricola exegerit. Sic prorsus primus continentiæ, pœnitentiæquè doctor Adamus tanta præcelluit castitate, vt binæ prolis cumulatus honore, centum fere, aut eis amplius annis (sexaginta ducentos numerant) continens vixisse probetur, eius textus testimonio quo cap. 5. Genes. asseritur. *Vixit Adam 130. annis, & genuit filium ad imaginem, & similitudinem suam* (bonis scilicet pollentem moribus, & castimoniâ floridum, vt Abel, cuius supplebat locum) *vocauitque nomen eius Seth.* Abeant qui volunt Seth nequaquam Abeli ordine natiuitatis successisse, solo scrupulo multæ continentiæ ducti; enimverò quonam iure Eua eo nato dixisset. *Posuit mihi Deus semen aliud, pro Abel, quem occidit Cain.* Genes. 4. si Abelem immediatè non sequeretur. Consolata quippe super filij nece, ad noui ortum filij hoc dixit, minimè sane id dictura, si aliorum partubus iam esset consolata. Sed & cæterorum filiorum, & filiarum Adæ tempora natiuitatum assignatur post natum Seth; illis nimirum 800. annis, quos Adam eius natiuitati superuixit; nam ait. *Et facti sunt dies Adam postquam genuit Seth, octingenti anni; genuitque filios, & filias*, haud dubium quin iis extremis 800. ætatis Adæ annis: aliàs ante ortum Seth priorum 130. annorum tempore Genesis filiorum, filiarumque anonymarum referretur. Adde valde huic nostræ menti congruere, quod de Adamo proximè Seth genituro dicatur: *Cognouitque adhuc Adam vxorem suam. & peperit filium; vocauitque nomen eius Seth.* Quam quæso vim habeat rogo. aduerbium *adhuc*? si tempus quæris, erat ætatis Adam 130. annorum; & nihilominus tanto tempore transacto iterum *adhuc* vxori suæ iunctus est. Vide eximiam continentiam. Penè congressiones eorum numerat sacer scriptor; primum, *cognouit* (ait) *Adam vxorem suam, quæ concepit & peperit Cain* simul ac è Paradiso eiectus est libidinis æstu percitus vt fœtus prauitas demonstrauit: idcirco aliquod tempus ad secundum tempus interposuisse, vt post transgressionis lamenta, castæ amore prolis vxoris potiretur thalamo, non desunt qui adstruant: & S. Methodio dicitur reuelatum: Et ita de Eua dicitur: *Rursumquè peperit fratrem eius Abel.* Non audio Philonem Carpatium, qui vtrumque gemellum credidit vno partu editos; eo motus, quod non diceretur, *Rursum Adam cognouit vxorem suam*, sed *adiecit vt pareret fratrem eius Abel*, vt habent septuaginta. Tertiò demum: *Adam quoque adhuc*; nimirum post multum temporis in lugendo Abele impensum Chrysostomus hæc ita interpretatur; *Vix tandem aliquando tanti luctus consolationem inuenit.* Non equidem sum trinæ dumtaxat cognitionis vxoriæ Adami assertor, sed eo dicendi charactere miram coniugum illorum continentiam significari contendo: & post multorum annorum inter capedinem luctu expletam, complexus iterationem.

Mira Adami & Noë continentia.

13. An verò non suppetit nobis Raphaëlis Archangeli grauissimum testimonium, quo veterum Patriarcharum mira nuptialis vsus sobrietas euidenter significatur. Tunc Raphaël dixit ei (Tobiæ iuniori cap. 6.) *Audi me, & ostendam tibi, qui sunt quibus praualere potest demonium. Hi námque qui coniugium ita suscipiunt, vt Deum à se, & à sua mente excludant, & suæ libidini ita vacent, sicut equus, & mulus, quibus non est intellectus, habet potestatem demonium super eos Tu autem cum acceperis eam*, (Saram vtique Raguelis filiam, cuius septem maritos dæmonium prima nuptiarum nocte suffocauerat) *Ingressus cubiculum per tres dies continuos continens esto ab ea, & nihil aliud, nisi orationibus vacabis cum ea. Ipsa autem nocte incenso iecore piscis fugabitur dæmon. Secunda vero nocte in copulatione sanctorum Patriarcharum admitteris. Tertia autem nocte benedictionem consequeris, vt filij ex vobis procreentur incolumes. Transactâ autem tertia nocte accipies virginem cum timore Domini, amore filiorum magis, quam libidine ductus, vt in semine Abrahæ benedictionem in filiis consequaris.* Vnde & postea Tobias ipse Virgini intendit ipsa nuptiarum nocte: *Sara exurge, & deprecemur Deum hodie, & cras, & secundum cras, quia his tribus noctibus Deo iungimur; filij quippe sanctorum sumus, & non possumus ita coniungi sicut gentes quæ ignorant Deum.* Sanctis ergo Patriarchis vehemens inerat continentiæ amor, & priusquam thalamum ingrederentur, multos dies orationi vocabant; iure suo solo propagationis liberorum desiderio vtentes.

Tobiæ continentia.

14. Relucet istuc met ex eis Genes. 6. verbis, quibus humanis generis perditio recensetur. *Cum cœpissent homines multiplicari super terram, & filias procreassent, videntes filij Dei filias hominum quod essent pulchræ, acceperunt sibi vxores ex omnibus, quas elegerant.* Vbi multa pulchrè ad rem nostram facientia liquet expendere. *Cum cœpissent homines multiplicari*: Ergo vsque ad ad illud tempus non fuerant valde aucti numero. Quæris de quo tempore dicat? Occurrit doctè Theodoretus quæstion. 47. in Genes. *Posteri Seth tanquam pij & boni cognominati sunt filij Dei separatum enim erat genus Seth, & non permiscebatur cum cognatione Cain, propter illatam ei à Deo maledictionem*: & dissonos vtrorúmque mores. *Multo autem post tempore (nam post annos plus mille diluuium induxit Deus) videntes filias cognationis Cain speciosas permixti sunt illis & contaminauerunt nobilitatem suam.* Paulo ante diluuium id factum asserit: sed Ioseph lib. 1. Antiquitat. per septem generationes, videlicet vsque ad Henoch filios Seth *filios Dei* cognominatos, incontaminatos asserit perstitisse, & ad calcem septimæ propagationem illam exuberantem, & bonorum coinquinationem accidisse. Et iure quidem, quoniam Sapient. 4. Eapropter tunc temporis. *Viuens inter peccatores translatus* Henoch asseritur, *ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio deciperet animã illius.* Septem igitur generationibus, quæ totos 687. ann. expleuerant, non quidem homines multiplicati admodũ erant, sed nec cœperant multiplicari, Vnde id? Ego aut sterilitate parentum, aut

Totius naturæ ante diluuium continentia.

aut quia parcissimè thalamos intrabant, factum necessariò credam; cum inter duo hæc, nihil mediare posse noscatur. Sterilitatem si eligas paucitatis hominum causam, nescio an in Dei prouidentiam iniurius existas, quasi naturæ feracissimæ, & florentissimæ obicem apponeret, aut iuberet exequi, quod negante ipso homines explere nequirent. Ego autem dum castitatem in causa fuisse assero, virtutis datorem prædico, qui pluris habendam ab hominibus animi pulchritudinem, & libidinum extinctionem, quo Angelis similes fieri, cupiebat, quam corporum propagationem, quæ homines belluis efficiebat persimiles.

15. **Continentes Filij Dei, libidinosi, homines vocantur.**

Duo proinde rationalium creaturarum tunc genera valde moribus absona erat videre; qui libidini inseruiebant, homines dicebantur; qui castitati *filij Dei*, vt habet vulgatus, aut etiam *Angeli*, vt alia habet versio; quod scilicet multo æuo, neque nuberent, neque nuberentur, sed essent sicut Angeli Dei in cælis, & nuptiis tandem parcissimè fruerentur: velut Noë qui 950. annorum spatio tres duntaxat filios procreauit; velut Adam qui, Epiphanio teste, heresf. 39. duodecim tantum genuit filios. Dictos vero *filios Dei*, vel Angelos ob castitatis merita, iuxta illud Ambrosij lib. de Noë cap. 5. *Quorum carnalia sunt opera, hos filios dicimus carnis. Dedit autem Deus potestatem filios Dei fieri ijs qui non ex voluntate carnis, sed ex Deo nati sunt. Ex carnalibus gigantes nati: sed consideremus ne forte gigantibus sint similes, cultui studentes carnis suæ, animæ autem nullam curam habentes. Sanè qui solius corporis curant, corpore magni fieri, anima pusilli videntur: propterea gigantes, & monstruosi dicti. Inde liquet, quod dum libidini indulgent, esse, dicique huiusmodi desierunt Filij Dei. Videntes siquidem Filij Dei filias hominum, quod essent pulchræ, acceperunt sibi vxores ex omnibus quas elegerant. Dixitque Deus: Non permanebit spiritus meus* (quo Filius Dei fit) *in homine in æternum.* (Iam ergo homo ex libidine factus, qui erat Filius Dei, vel Angelus ex castitate) *quia caro est.*

16. **Ab incontinentia perditio.**

Nec illud omittendum castitatis insigne: *Videntes Filij Dei filias hominum, quod essent pulchræ:* Nec dum ergò eas pulchras esse perpenderant; nec dum oculos petulanter in eas iecerant. Nec illud: *acceperunt sibi vxores*: ergonè coniugium damnabat Deus? Absit; sed petulantiam etiam in coniugio. Coniicio itidem nec dum Filios Dei viros castissimos vxores eligere consueuisse, sed Dei dono vxores accipiebant, nempe gemellas sibi sorores; is quidem duplicati sexus fructus ex temperantissimo nuptiarum vsu ortum ducebat: intemperantes verò Caïni posteri inæquali admodum quoad sexum fructu, sed ob intemperantiam frequentissimo, & ob virtutis debilitatem fæmeninis vt plurimum replebantur. Inde *cœperunt homines multiplicari super terram, & fæminas procreare*: fæminas inquam, quæ non vt prius masculis comites edebantur, idcirco simul cum illis annumeratæ; tota siquidem iustorum progenie asseritur, *& genuit filios & filias* quæ totos explerent matris partus, ideo absque masculis numeratas. *Et fæminas procreare*: notatque Isidorus, quod in progenie Seth nulla fæmina nominatim progenita exprimitur, sicut in progenie Cain, eo quod carnalis admodum esset: imo finis eorum quæ recensentur de ipsa fæmina est, scilicet Noëma soror Tubal-Cain fabri ferrarij. Hinc in Caïni posteris fæminæ multo ante superarant; quippe Lamech eius abnepos bigamiæ fuit inuentor. Hinc mali origo: viderunt Filij Dei fæminas, nequaquam vt suas ortus iure coniugatas sed liberas: tunc eligere cœperunt vxores pulchritudinis dote, & libidine simul insigniores. Rectè proinde Eucherius: *Quod vero adiecit, & filias procreassent, ostendit rursum malum à sexu fæmineo prorsus inuentum.* Et certè quoad castitati consultum à Filiis Dei fuit, intemperantium, & effeminatorum Caïni progeniem tolerabat Deus: ea verò è terris valere iussa totius mundi exitium conflatum est: vno quippè duntaxat iusto existente, per quem Deus castimoniam recrearet.

CAPVT VI.

Præclarum Cœnobiorum typum Arcam Noë extitisse.

Vidisti lector virginitatem à veteribus ante nuptias multos annos enixè amatam, egregiè cultam; post nuptias eximiam interpolatam continentiam, ne tantæ virtus pulchritudinis ali quo temporis momento à mundo exularet; & sparsim vtriminimùm vniuersas iustitiæ partes, quas vna Monastices colit, ipse complecteretur. Quid deinceps actum fuerit quæris? Abluta est terra ab immunditiis quibus sorduerat, ruptis aquarum fontibus, & cataractis cælorum apertis. Tantis oportuit aquis tantam mundari sordem. Videres autem vniuersis orbis regionibus exitium perpetientibus, vnum duntaxat Monasteriorum typum tota colluuione superiorem. Nempe arcam illam Noë pulcherrimam eorum figuram extitisse D. Basilius lucidissimè prompsit serm. de abdicatione rerum sic ad Monachum loquens. *Si, vt assolet necessitas tibi incidat aliqua, quamobrem extra cellam tibi exeundum sit, negotio illo cuius causa existi expedito, domum te quamprimum referto, neuè diutius extra demoreris; sed innocentem columbam illam imitare, atque ad arcam vnde fueras emissus alis vsus volocibus redi: atque vt illa cum oliuæ ramulo in rostro reuersa est, ita tu quoque inter redeundum, cum ore tuo Christi misericordias decanta: atque hoc modo internis tuis animi cogitationibus persuade, alibi te nunquam cum salute posse consistere, quam in arca.* Cur hoc? nimirum *egressus es è cella tua? ibi continentiam reliquisti: in mundum introspexisti? ibi in mulierem aliquam meretricem incidisti, quæ & auribus tuis blando sermone delinitis* (vide coruum morticinis inhiantem carnibus) *seuerum illud tuum, & rigidum de retinenda continentia desiderium amittit, ac flectit. Quod si Dei virtute factum sit, vt ex eius retibus elabi potueris, tu quidem ad cellam tuam te recepisti, at non ille idem qui prius, sed segnis quidem, & languens, & ad omne rectum munus lentus, dissolutusque, quique non nisi magni temporis interuallo ad pristinum te habitum illum possis referre. Variis siquidem tibi vtriusque vitæ desiderium exortum cogitationibus animum tuum fatigat. Vix, & ægre poteris obtinere, vt ex ea fluctuatione* (vide effectum exeuntis de arca, vt mundi videat diluuium *ille victor emergat.* — 1. **Monachi extra arcam Monasterij pericula.**

Perpende vero mecum, lector exactissimum Monasterialis vitæ typum. Illic cernere erat perfectam omnium interius existentium obedientiam, — 2. **Obedientia paupertas & castitas intra arcam Noë obseruata.**

tiam, filiorum ac vxorum, patri ac socero vtróque, eius vero Deo, ei tandem ipsa bruta. Hoc loco Chrysostomus perpendit quod sacer textus dicat: *Ex omnibus intrauerunt in arcam, sicut præceperat Dominus Noë:* inquiens. *Non absque causa id addidit sed vt iterum augeret laudem iusti; quod omnia impleuerit sicut præceperat, & quod nihil ex dictis pretermiserat.* Sic ille per obedientiam mundum restituit, quem inobedientia sua Adam destruxerat. *Inuenit autem Deus alium virum, qui potuit innouare imaginem pristinam; magnamque in mandatis obedientiam præ se tulit, & ad primum honorem iterum rediit: quasi docens nos operibus, quantam potestatem Adam ante inobedientiam, habuerit. Virtus itaque Iusti diuinâ misericordiâ adiuta primum reparauit Dominum, agnoueruntquè bestiæ iterum subiectionem. Cum enim eæ viderint Iustum, obliuiscuntur naturæ suæ, imo non naturæ, sed ferociæ & naturæ insitam ferociam in mansuetudinem conuertunt.* Paupertate rursus omnia nitebant, quandoquidem solæ animæ congruo cibo in communi reposito ad nutum præpositi cunctis distribuendo in arcam vim aquarum declinaturæ arcam intrauerunt: mundi namque pereuntis diuitiæ vniuersæ cum eo penitus periere, nihil earum posteris reseruato. Castitate deinde non solum ibi homines, sed animalia ipsa, & pecudes procacissimæ mira puritate coluerunt. Vnde separatim introierunt in arcam, seorsum viri, seorsum fæminæ. Audi scripturam: attende ordinem ingredientium: nam intrà eodem repositos illud conuincit, quod inordinate postmodum acturi, non egerent ordinatissimè ingredi. *Et ingressus est Noë, & filij eius; vxores eius, & vxores filiorum eius cum eo in arcam, propter aquam diluuij.* Et rursus. *In articulo diei illius ingressus est Noë, & Sem, & Cham, & Iaphet filij eius; & vxor illius, & vxores filiorum eius.* Ita sanè obseruarunt pridem August. lib. 12. contra Faust. c. 21. & Isidorus Comment. in Genes. c. 7. illud itidem animaduertentes, cum inde exirent, non vt prius viros ab vxoribus separatos, sed ordinatè suis comites vxoribus effectos, thalamis vlterius fruituros exiisse. *Cur de arca coniuncti exeant, qui disiuncti intrauerunt? sic enim dictum est, quod intrauerunt in arcam Noë & filij eius, & vxor eius, & vxores filiorum eius, seorsum viri, & seorsum fæminæ commemoratæ sunt. Exeunt autem Noë, & vxor eius, & filij eius, & vxores filiorum eius, nunc coniuncti commemorati masculi, & fæminæ.* Verum cum iuxta historiam causa fuerit manifesta intra arcam separatim repositos, quod castitatis esset locus, extra positos iterum liberorum procreationi incumbere debuisse: vterque nobis (nam eisdem Isidorus, ac Augustinus vtitur verbis) quid altius, subtiliusque, & monasticæ arcæ congruentius, sic respondent: *In hoc tempore huius sacramenti, caro concupiscit aduersus spiritum, & spiritus aduersus carnem, idcircò dum viuitur, separandi sunt, vt puritas conseruetur: & in fine sæculi atque in resurrectione iustorum* (ad quam solum arca exeundum) *omnimoda, & perfecta pace spiritus adhærebit, nulla mortalitatis indigentia, vel concupiscentia resistente.* Vtiquè periculum amittendi virginitatis flores nullum deinceps erit, nec separari in cælo viros à fæminis erit necessum, futuros scilicet vt Angelos Dei. Quinimo in numero animalium intrantium in arcam castitatem commendari voluit Hieronymus Epist. 22. inquiens. *In hidus sensus congruit voluntatem etiam illud, quod animalia, quæ in arca Noë bina inducuntur, immunda sunt; impar enim numerus est mundus:* nam in imparibus aliquod est sine consorte.

3. *Monachi in clausura securitas, & labores.*

De clausura Monasterij quid Chrysostomus obseruauerit homil. 25. in Genesim accipe: *Et clausit Dominus deforis eius arcam. Animaduerte etiam hic verbi ad nostram infirmitatem accommodationem. Clausit Dominus forinsecus illius arcam, vt doceret, quod securum fecisset Iustum; ita vt ne posset videre generalem omnium interitum, qui fiebat, vnde maiori dolore conficeretur. Erat etiam ibi inclusus quasi in carcere & custodia. Et quomodo potuisset, dic, aduersus tantos fluctuum aliter impetus obsistere?* Qui enim in cœnobio sunt, velut in arca clausa sola Dei gratia tuentur, de portu tandem salis appræhendendo, dum inde non exeunt securi. Seculares autem quasi in naui aperta hoc mare magnum, & spatiosum manibus reptilibus quorum non est numerus, scatens nauigant. Vnde subdit. *Hom es qui in naui sunt, & velis vtuntur, & guberna rem* (Episcopum reor) *ad clauum sedentem vident, & sua arte ventorum, vi obsistentem, & si quando fluctuum vident insaniam, innecantur metu, & saluti suæ timent: & plerumque naufragium patiuntur. Quid igitur dicet aliquis de Iusto hoc qui quasi in carcere sedens, hinc inde circumferebatur, neque cælum videre, neque aliquò oculos vertere valens, sed intus tenebatur, nihilquè prorsus videre poterat quod consolationem afferret?* Audi Religiosi status certamina. *Anno toto* (dum viuitur) *nouum & rarum illum carcerem inhabitat, neque aërem respirare valens. Quomodo? Vndequaque enim arca munita erat. Quomodo substitit? quomodo durauit? dic mihi: nam si ferrea & adamantina illis fuissent corpora, quomodo potuissent qui neque aëre fruebantur, neque vento, qui non minus quam aër ad refocillanda corpora nostra inuentus est neque oculos pascere poterant, aut cæli, aut terræ floribus picta spectaculo? Quomodo non excæcati oculi eorum, qui tandiu ibi egerunt? Et si humanis rationibus hæc deprahendere volumus, & illud cogitandum quantam fluuialis aquæ copiam habebant in aqua viuentes?* Sanè aquam ipsam opportebat eis bibere cum mensurà. *Et vt hæc prætercam, quomodò potuit Iustus ille cum filiis, & vxoribus conuersationem cum feris, & aliis animalibus ferre?* mores scilicet duros quorundam tolerare? *Quomodò tulit fætorem, & cohabitationem?* imperfectorum. *Et quid dico; quomodò bruta ipsa potuerunt durare, & non perire in tanta temporis longitudine, quæ neque aërem attrahere valebant, neque moueri, sed in vno loco coërcebantur.* Hoc sanè mirabile in Cœnobiis est, imperfectos, durè licet amissionem mundanarum consolationum perpessi, intra septa nihilominus arcæ teneri, & saluari: sed vnde? concludit tandem: *Vnde igitur potuit Iustus cum omnibus qui in arca erant tanto tempore durare? Non aliundè, quam ex superna gratia, cui omnia sunt possibilia magna facilitate ferarum ferebat conuictum, & neque loci angustia, neque temporis productio, neque quod sic inclusus erat, & aërem respirare non posset, morosum, & difficilem reddebant; sed ob fidem in Deum omnia ipsi facilia videbantur, & sic versabatur in graui illo carcere, sicut nos in pratis, & lucis, præceptum enim Domini facilia sibi videri faciebat.*

4. *Noë Prælatorũ typus.*

Nec illud omittendum Prælatum quidem non vnum de plebe, sed virum vndecumque spectatissimum assumptum præ omnibus fuisse, tantum

moribus

motibus profuturum, morbis opportuna remedia præbiturum, talemque & ab ipso Deo electum, ab eo dici potuerit *Te enim vidi iustum in generatione hac*, non vtcumque, sed præ cæte-
4. ris omnibus; quo circa Chrysostomus hom. 23. tria in eius commendationem dicta fuisse pulchrè obseruauit. *Noë vir iustus*, qua appellatione omnis virtutis cultura complectitur: *atque perfectus in generatione sua* illa scilicet impiissima, suo æuo perditissimorum hominum, quorum consortio nihil illi detractum fuit *cum Deo ambulanis*, quod sanè vel vnica causa fuit translationis Henoch innuens profectò Monasterij Antistitem omni in se ipso virtute præstantem esse oportere; & qui imperfectis aduiuere absque sui incommodo possit: & quod caput est orationis assiduitate nitescat, quà in omnibus à voluntate Dei nunquam discedat. Addit Ambrosius sapientiâ itidem Noë præcelluisse vnicè ad subditorum gubernationem necessariâ; iustitia ne cuiquam tamquam potestatem habens iniuriam inferat: moderatione in mandatorum præceptione; patientia vt toleret humilium imperfectiones; ac tandem fortitudine, qui superbis resistat. Audi nunc aurea eius verba ex lib. 1. Offic. c. 25. *Noë quàm sapiens, qui tantam fabricauit arcam: quam ipsius, qui ad semen omnium reseruatus, solus ex omnibus & præterita generationis superstes & factus* (vide ne an magno Benedicto ad vnguē ista conueniant) *& autor futuræ, mundo potius & vniuersis quam sibi natus! quàm fortis, vt diluuium vinceret! quàm temperans, vt diluuium toleraret! quà moderatione degeret, quando coruum, quando columbam dimitteret, quando reciperet reuertentes, quando exeundi opportunitatem captaret?* Denique vt vsquequaque calleas Noë typum gessisse Prælatorum, quid fuerit in causa perpendas rogo, vt Noë seruaretur mundum redempturus? si dixeris nouam humani generis generationem illi commissam, obstare ei liquet quod ipse post diluuium nullum filium procreauit: quod olim notatum reliquit Chrysostomus homil. 29. his verbis: *Vixit Noë post diluuium annis 350. & fuerunt omnes dies Noë 950. anni, & mortuus est: neque hoc putes absque causa assignasse scripturam: sed vide & hoc loco Iusti continentiam; quia cum tanta frueretur vbertate, & prosperitate, superuiueretque tanto annorum numero, post egressum ab arca noluit vltra indulgere puerorum procreationi; non enim commemorat scriptura alios præter tres istos habuisse pueros.* Sic enim post diluuium ait: *Hæ sunt generationes filiorum Noë*; non ait *generationis Noë*, sed filiorum eius. Et enarratis eorum lineis, subdit: *Hæ familiæ Noë iuxta populos, & nationes suas: ab his diuisæ sunt gentes in terra post diluuium.* Quod ergo ad prolem edendam futuro mundo spectat superfluo relinqueretur Noë in arca: quare procul dubio doctrinæ sanæ hominibus ministrandæ causa magnâ Dei prouidentiâ relictus est pastor nouæ prolis futurus, munus quod Prælati est.

Noë post diluuium nullū procreauit filium.

5. Nec defuere in arcæ ministerio multa quæ subditorum specimen gererent; nam dein admissa quidem in arca etiam immunda animalia, sed valde pauciora numero; quippe cum ex mundis septena, & septena in eam inducta sint, ex immundis bina tantum, & bina: quo nimirum facilius ad mores bonorum assuefierent, non è conuerso: quod sanè si plures vel pari essent numero, valde esset timendum, & itidem in Monasteriis procurandum.

Animalia mūda, & immunda subditorum figura.

6. Orationum iugitatem existentium in arca ille solus inficiabitur, qui stultè assereret illos periculi inundantis diluuij fuisse aliquando oblitos: alias iugiter ad cœlum ora cum manibus oporteret eos leuare opem Domini imploraturos. Arcam quoque bicameratam fuisse idcirco obseruauit Bernardus (non Clareuallensis meus, sed Cluniacensis Abbas) lib. de modo bene viuendi ad soror. cap. 52. quod eo significarentur actiui, & contemplatiui. *Arca Noë quæ bicamerata dicitur, significat actiuos & contemplatiuos, quorum actiui deorsum stant, contemplatiui vero stant sursum.* Vnde tertiam cameram eorum esto: qui vtrique vitæ pro temporis oportunitate partes exlent. Vel si manis, incipientes, proficientes, & perfectos intellige. Vtpote quos omnes Monasterij arca complectatur.

Vita cōtemplatiua, & actiua in arca.

7. Quod deinde ex lignis leuigatis arca constructa sit, denotat ligna omnia ex quibus arca compingitur poliri, & leuigari oportere, vt alteri alterum coaptetur: vnde & aliter quadrata nuncupata fuisse notat Ambrosius, *quò inundante diluuio totus aquarum prohiberetur incursus*, quod sane fit, cum quisque cedit alteri, & mortificationi passionum suarum studet: Quo vno tentationum externarum impetus nocere religionis viroti nequibunt. *Leuigata* (ait Benardus sermone de B. Maria, cuius initium *Aue Maria*) *quia de virtutibus consummatis redificata arca est.* Quod ligna eadem intus & foris bitumine linita essent Rabano Doctore, denotat charitatis perfectissimo glutino compaginatos eius habitatores esse debere, tam erga se intùs, quam erga proximos exteriùs degentes. Rectiùs itidem ex iuuenibus virgunculis, quam ex viris aut senibus construi cœnobium illud in typo arcæ fuit, quod filij Noë cum eam intrarent tametsi posteritatis causa sponsis addicti fuissent, nec dum tamen proles susceperant, vt ex illis verbis. *Nati sunt ei filij post diluuium*, infert Caietanus inquiens: *Hoc dictum est ad explicandum quod ante diluuium non genuerunt.*

Aliæ virtutes in arcæ fabrica adumbratæ.

8. Quid plura? ipsa structuræ arcæ forma Monasterium repræsentat cellis modicis distinctum, nam de ea dictum est ad Noë *Mansiunculas in arca facies.* Vbi alia habet litera apud Originem, & Augustinum *Nidos in ea facies*, id est paruas, domunculas: vt enim argutè Epictetus ab Ariano relatus: *Ostende quid differant hominum domus, & ciconiarum nidi*; quandoquidem idem nobis domus est, quod illis nidus.

Mansiunculæ arcæ, Monasterij celiæ.

9. Demum quod ex arca tria hominum processérint genera, à Sem synagoga, à Iaphet gentium Ecclesia, à Cham paganorum & hæreticorum sectæ (quod Isidorus, & Rupertus satis prosequuntur) in figuram præcessisse coniicio, cum Religiosorum sub veteri pagina militantium, tum Monachorum, Noui; tum denique Sarabagtarum. In hos; & saducæorum, Ossenorum, & Herodianorum in illos insurgentium: quibus mox diffusiùs dicemus.

Tribus Noë filiis, tria Monachorū genera significata.

CAPVT VII.

Moyses quo iure à Petro Damiani Monachorum parens adstruatur?

1. HAc tenus ex paritate rationis, & typorum cum rebus conuenientia abditissimas Monasticæ arboris radices produximus, recensuimus: nunc

Moysem Monasticam in re vitam egisse.

nunc iam quod Veteres de illo agnouerunt Patres ordine debito perlustremus. Qua in re primus omnium se offert magnus ille legislator Moyses, quem D. Petrus Damiani verum Monachorum patentem exticisse testatus est illis verbis *certe nostri, non vestri ordinis Moyses, & Elias fuere, eremum qui incoluere.* Ita ille Opusc. 28. nec dissimilia scripserat Opusc. 15. cap. 2. Nec dissentit Odo Cluniacensis S. Bededictum Moysi similem fuisse contendens: quorum nos verba superius dedimus c. 2. num. 18. sed nunc ea de re iudicium ferre cogimur. Sane dicendusne sit Monachus necne, aliorum esto iudicium, & in quæstione de nomine non valde cruciamur. Hoc vnum mihi procul omni dubio est, rem Monachorum exercuisse longo tempore; tametsi post modum nuptiis fuerit copulatus, ob mysterium, non causa libidinis, indeque ad supremũ Præsulatum populi assumptum: haud aliter quam modo quis e Monasterio ad Episcopatum abducitur. Et persequamur singula.

Monachus ne dicendus.

2. *Moyses omnia reliquit propter Deũ.*

Primum omnium omnia propter Deum reliquisse, luculenter Paulus Epistola ad Hebræos digno vsus encomio promplit cap. 11. inquiens. *Fide Moyses grandis factus negauit se esse filium filiæ Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere iucunditatem: maiores diuitias æstimans thesauro Ægyptiorum improperium Christi, aspiciebat enim in remunerationem.* Quo loci Ambrosius serm. 8 in Psal. 118. sic inquit. *Vtique & Moyses potuit Regis esse successor, nutritus à Regis filia. Potuit ergo esse non solum quasi Pharao, sed etiam Pharao potuit esse. Moyses noluit esse Rex, cum posset; sed opprobrium Christi arbitratus est præferendum thesauris Ægypti.* Et Chrysostomus: *Tanquam si diceret Apostolus. Nullus vestrum dimisit aulam Regalem amplam & clarã, neque tales thesauros, neque cum posset filius Regis esse, contempsit sicut Moyses.* Sed quo iure Regis sceptrum si vellet, potuisset adipisci, sic exponit Philo in eius vita. *Erat Regi vnico dilecta filia: eam ferunt dudum nuptam non potuisse matrem fieri, quamuis liberorum cupidam, præsertim sexus potioris, vt esset qui infortunatam aui sortem succederet: adoptatus tunc Moyses ab ea, euectus est in summum rerum fastigium, nepos tanti Regis habitus spe omnium destinatus successor auiti solij, nec aliud quam Rex iunior appellatus.* Sed quonam modo negauit se filium filiæ Pharaonis? opere sane, & fide; neque enim Deos Ægyptios adorabat, nec Hebræos, vt auus, & filia persequebatur, sed *postquam creuerat* (ait sacer Exodi textus c. 2.) En grandis factus: *egressus est ad fratres suos, viditque afflictionem eorum.* Ægyptiumque Hebræum percutientem interfecit: Ita se Pharaonis nepotem esse opere negauit. Chrysostomus legit. *Abnegauit. Et quia non vtcumque dimisit* (ait ille) *significanter dicens: Abnegauit, hoc est horruit, auersatus est*; & cum quæreretur ad necem, relictis omnibus fugit; vide quam, quantaque dimiserit Moyses.

3. *An metus causa Moyses fugerit Ægyptum.*

Sed ais: timore mortis actum abfugisse. Atqui & Paulus *primus* Eremitarum dictus, vt mortem euaderet Chrystianis edicto Diocletiani promulgatam, eremum penetrauit; nec id illi obstitit, quominus Monachus spontaneus. Quinimo Paulus fide eum vt Ægyptum fugeret motum, scribit; *Fide reliquit Ægyptum, non veritus animositatem Regis*; aliis *iram*; Chrysostomo, *ferociam*; est enim Græce θυμὸν. Verum quomodo iram, ferociamvè, non verebatur, qui timuisse legitur: *Timuit Moyses?* Glossa ordinaria contendit Paulum loqui de egressu eius cum populo; quo tempore palam est Regis iram non timuisse. Sed D. Thomas lect. 6. de fuga priori loquutum credit cum Chrysostomo, Theodoreto, & aliis; exponitque ita, vt non dicatur timuisse timore vituperabili, cum nihil virtutis exequendæ reliquerit, sed laudabili; fuga scilicet se subducens, vt tempus iuuandis Patribus captaret idoneum. Chrysostomus ex effectu non veritus ferociam Regis infert, quoniam scilicet iterum ad patrocinium eis præstandum reuersus est. Theodoretus *Fugam* (ait) *posuit Apostolus pro causa fugæ. Aegyptum quidem timens reliquit, Ægyptium audacter confodit.* Ergo causam fugæ audacter perpetrauit, & hanc Apostolus vocauit fugam: perindeque est, ac si diceret. Fide audacter fugæ Ægyptiacæ causam dedit, non veritus animositatem Regis. Sed adhuc post messores tantos eunti spica mihi relicta est. Timuisse quidem existimo Moysem cum primum sensit homicidium suum esse vulgatum, priusquam aures Regis fama penetrasse: verum animæquior factus cum fugam iniit, non timore actus est Regis ferociam veritus sed fide, qua aspiciebat in remunerationem: & ea permotus Christi improperium maiores æstimabat diuitias thesauro Ægyptiorum. Et vide si non Textus timorem à fuga separarit; ait namque. *Egressus die altero conspexit duos Hebræos rixantes; dixitque ei qui faciebat iniuriam: Quare percutis proximum tuum? Qui respondit. Num occidere me tu vis, sicut heri occidisti Ægyptium? Timuitque Moyses & ait: Quomodo palam factum est verbum istud.* En tempus timoris. Sed quid rursus accidit? *Audiuitque Pharao sermonem hunc, & quærebat occidere Moysem, qui fugiens de conspectu eius moratus est in terra Madiam.* Satis profecto tẽporis intercessisse oportet, vt quod secreto inter duos de plebe acciderat, ad aures Regis perferretur; & mandatum ipsius de quærendo ad necem Moyse prodiret, euulgatumque ad aures Moysis pertingeret, & de fuga deliberaret: satis etiam vt timiditatem, quæ subditò cor eius peruaserat exueret; atque in remuneratorem, remunerationemque coniiciens oculos, fide, non metu fugam iniret. Ergo reliquit, ergo respuit multa, magna, denique omnia; pauperque Christi effectus eremum ingressus est. Vis scire quàm pauper? Audi Chrysostomum homil. 57. in Matth. vbi de Moysis, & Eliæ paupertate agens inquit: *Vterque sæcularium diuitiarum apprime contemptor fuit. Nam neque Moyses quicquam possidebat, neque Elias præter melotem aliquid habebat: præsertim cum veteres essent.* Tam pauper à socero rediit Moyses post 40. pastoritiæ seruitutis annos, quam Iacob, non quidem rediit post 24. cum duabus turmis ditissimus, sed abijt ad socerum in baculo suo Iordanem transiens: Moyses namque solam virgam Dei in manu portabat, tametsi non minus atque ille feliciter, Philone teste, soceri greges auxisset.

4. *Auctoris mens.*

Moysi paupertas.

5. *Moyses sapientiam & coronam Ægypti abiecit.*

Quid plura? non solum diuitias, non solum spes, sed quidquid etiam animus eius Ægyptiorum induerat propter Christum reliquit: ipsam inquam humanam sapientiam, quã Ægyptiorum eruditissimus euaserat. Ambrosius ita me docuit lib. 2. de Abraham c. 10. his: *Denique & Moyses eruditus erat in omni sapientiâ Ægyptiorum, sed abiecit eam, præferens Ægypti thesauris opprobrium pro Christi nomine: Nam si illam iudicasset alicuius momenti esse sapientiam, non vtique dixisset: Precor*

Domine,

Domine, non sum eloquens ante hesternam, & nudiustertianam diem, neque ex quo capisti loqui seruo tuo. Denique quasi in erudito respondetur ei: Ego aperiam os tuum & instruam te. Tandem non erit lectoribus iniucundum, quod hâc de re Rupertus scripserit hic subiungere ex lib. 1. Comm. in nu. c. 33. *Scriptores Iudaici tradiderunt, quod Moyses Thesmuth filia Regis Ægypti adoptiuus, ab ipso capiti suo impositam coronam regiam in terram proiecit & comminuit, quod Ægyptiis vatibus præsagientibus fuit indicium per illum destruendum Ægyptium regnum: quam rem Pharao præcauens, hunc qui regni sui prauidebatur fore exterminium, præcepit sine mora extingui: sed à filia eius offensæ propitia morti subtrahitur & suo populo incolumis remittitur.* Id si verum fuit (nam Fabellæ Iudaicæ speciem præ se fert) pueritiæ eius tempore oportuit esse, & postmodum aut reconciliari, nam ab eius filia in palatio educatum nemo ignorat.

6. **Quot annis eremum in coluerit.** Quanto autem tempore virginitatem coluerit, si quis quærat; Respondeo, id ex supputatione annorum quos egit in solitudine decidendum. Quâ in re Basilius hom. 1. in Genes. ait egisse in eremo annos 40. *Ad Æthyopiam enim vsque profectus ibique securus omnium, ac proinde liberrimum nactus est otium, totos 40. annos cõtemplationi rerum Diuinarum indulsit, qui annos natus iam 80. Deum vidit.* Et Hieronymus epist. 4. *Moyses vt præesset populo Iudæorum 40. annis eruditur in eremo; pastor ouium, hominum factus est Pastor.* Et Chrysostomus lib. 3. de prouid. ad stagirium Monachum. *Tradita autem sibi pascendi gregis custodia 40. annis ita perstitit.* Exodi sanè liber quo ætatis anno Ægyptum Moyses fugerit, non prodit, sed quod 80 esset annorum cum ab eremo ad Pharaonis conspectum rediit Exod. 7. *Erat autem Moyses 80. annorum, & Aaron 83. quando loquuti sunt ad Pharaonem.* Verùm in Noua pagina act. 7. id S. Stephanus patenter protulit inquiens. *Eruditus est Moyses omni sapientia Ægyptiorum; & erat potens in verbis, & in operibus suis. Cum autem impleretur ei 40. annorum tempus, ascendit in cor eius, vt visitaret fratres suos filios Israël. Et cum vidisset illum iniuriam patientem &c.* Et rursus *fugit autem Moyses in verbo isto, & factus est aduena in terra Madiam. Et expletis annis 40. apparuit illi in deserto montis sina Angelus in igne rubi* Quibus si addas alios 40. quos ducens populum per Ægyptum peregit, fiunt omnes Moysi anni ter 40. id est 120. qui illi in eius morte assignantur Deuter. vltimo. *Moyses 120. annorum erat quando mortuus est.* Quot ergo annos virginitatem, quot continentiam coluit? Erit qui totos 40. quos egit in solitudine Madiam vxorem habuisse credat. Quod exitus de Ægypto, & sephoræ nuptiæ, atque ex ea suscepti filij successiue recenseantur Exodi 2. Verum is procul aberrabit à vero, cum tempore reditus filij pusilli adeò fuerint, vt duos simul cum matre vnus valeret asinus ferre nam c. 40. dicitur. *Tulit ergo Moyses vxorem suam & filios suos, & imposuit eos super asinum; reuersusque est in Ægyptum.* Scio Caietanum putasse more Hebræorum singulari multitudinem asinorum significatam: sed abs re, cum illicò necdum circumcisi dicantur, & in ipso itinere, in diuersorio à matre circumcisi. Et tametsi ob vxoris idololatræ renisum necdum à Moyse fuissent circumcisione initiati; eo ipso satis superque innuitur eius fuisse ætatis, vt adhuc sub matris ferula educarentur; aliàs cur non pedites, vt pater incederent? quo iure illicò redire cum matre ethnica permissi sunt? nam & ab ipso itinere iterum Moyses dimissâ vxore cœlebs mansit: imò à tempore visionis rubi ardentis Hieronymo docente lib. 1. contra Eluid. c. 11. aiente: *Iste* (nempe Moyses) *est, qui cum visionem vidisset magnam, & Angelum, seu Dominum loquentem in rubo, nequaquam valuit ad eum accedere, nisi soluisset corrigiam calceamenti sui, & abiecisset vincula nuptiarum.* Quod sanè subtili admomodum indagine Rupertus intulit, ex eo quod circumcisione peractâ tetigisse dicatur Sephora pedes eius dicens, *Sponsus sanguinum tu mihi es?* Quibus sacer scriptor subinfert: *Et dimisit eum postquam dixerat, Sponsus sanguinum tu mihi es.* Quocirca Rupertus lib. 1. in Exod. c. 20. ait. *Vt quid tetigit pedes eius? Videlicet, vt dimitteretur. Nam protinus sequitur: Et dimisit eum. Idcircò tetigit pedes, idest importunè supplicauit, ne illum longius sequi compelleretur, exterrita, vel imparata tantis visionibus, vtpote quibus gentiliter viuens nondum interesse merebatur.* Impetrasse verò ex c. 18. liquet, vbi socer vxorem cum filiis ad Moysem in desertum agentem cum populo reduxit, *quam remiserat.* Verùm tunc ab eius abstinuisse congressu, certius est quàm probatione egeat, cum nusquam amplius ex ea filios suscepisse legatur; & Dei quotidiana colloquia maiorem puritatem exposcerent.

Quanto tempore virginitatem coluerit.

Ergo duos, aut tres duntaxat vltimos pristinæ solitudinis annos cum ea, rem egisse mihi superiora certum faciunt, & consequenter virginitati libasse totam adolescentiam, & virilitatem, & vsque ad multam senectutem continentiam post nuptias alios 40. enimverò octogenarius liquet ex eâ rediisse, vxorémque paulò antè duxisse. Quo videas non ob libidinis æstus extinguendos, sed cum eos iam iam superasset, eisque prorsus carere videretur, vxoti sociatum fuisse. Sed verò ob mysterium Patres interpretantur, è quibus Origenes in Cant. Cantic. ab Hieronymo latinitate donatus egregiè id disputat hom. 1. inducit siquidem Ecclesiam his dicentem. *Nigra sum, sed formosa. Ego sum illa Æthyopissa quam verus Moyses accepit. Quomodo ignoratis illius imaginis adumbrationem in me nunc veritate compleri? Ego sum nigra quidem pro ignobilitate generis, formosa verò propter pœnitentiam, & fidem. Suscepi in me Filium Dei, accessi ad eum qui est imago Dei &c.* Et Rupertus Comm. in Exod. lib. 1. c. 20. Quod & ipsum mysterio non vacat. *Alienigena quippè vxor Moysi Sephora, quod interpretatur pulchritudo, siuè placens, alienigenam gentium significat Ecclesiam:* quam Christus in solitudine quæsiuit, & in senio mundi vocauit, nimirum cum Deum non cognosceret. *At illa non interfuit victoria, quam vir eius Christus de principe tenebrarum Diabolo consummauit.* (Vidisti Sephoram venire gestientem, & vsquè ad stabuli diuersorium cum Magis accessisse, misisseque se ad pedes eius, sed ad tempus dimissam, nec victoriæ Moysi de Pharaone, & Ægyptiis interfuisse) *sed solus vir ille pugnauit, solus triumphauit; & postquam antiquorum populum sanctorum de tenebris* (Ægyptus tenebras sonat) *eripuit, tunc & ipsa accessit, tunc adducta est in equis, & quadrigis Euangelicis, & filios suos ad Christum adducit.* Nihil proindè miri est si Moyses 80. fere annorum, virgo, senex, vxorem accipiat alienigenam, & duas ex ea suscipiat filias, Græcam scilicet, Latinamque Ecclesiam, & ei non maius præstent impedimentum, quàm si cœlebs adhuc esse-

7. **Moyses quo tẽpore nupserit.**

Nuptiarum Moisi mysteria.

esset. Id luculenter Chrysostomus Serm. super illud Ioannis 2. *Nuptiæ factæ sunt*, prosequitur inquiens. *Moyses nonnè vxorem habuit, & liberos? Elias nonnè virgo erat? Nonne Moyses manna de cœlo deduxit? Nonne Elias ignem de cœlo deduxit? Nonne Moyses coturnices aduolare fecit? Nonne Elias verbo cœlum clausit? Nonne Moysi Deus locutus est? Nonne & cum Elia conuersatus est? Nonne Moyses mare diuisit, & transduxit populum? Nonne Elias curru igneo in cœlum sublevatus est? Vidisti Eliam aurigam in aëre? Vidisti Moysem in mari viatorē? An nocuit huic virginitas? An impedimento fuerunt illi vxor & liberi?* Verum vt virgini Eliæ conferretur, Moysis coniux oportuit esse, non quiuis de populo: cuius coniugium mysterio plenum si quis minus dignè tractet, à Deo punitur: vti soror ipsius Maria experimento lepræ perfusa didicit, docuitque malo suo cæteros. Num. 12.

8. Maria Moysi soror, ipso Doctore perpetuam colit virginitaté.

Denique primus omnium, quem sciamus, virginitatis in fœmina Moyses doctor fuit: vt cum postmodum *maledictam sterilem in Israël* protulerit, nequaquam de maledicto peccati loquutus credatur (quod doctè Bernardus meus homil. 3. *in Missus est* interpretatur (sed quod potius benedictione nuptiarum carebit; aut impropterium sustinebit: quale, illud est. *Maledictus qui pependit in ligno.* Ergo Mariam sororem Moysi perpetuam coluisse virginitatem, palam est, doctam verò à fratre suo quis inficiabitur? Hinc Ambrosius in exhortatione ad Virgines: *In Veteri Testamento* (ait) *terra, ac mari clausum Hebræorum populum virgo per maria pedes duxit.* Et inferius. *Sumite ergo & vos, sicut sumpsit Maria soror Moysi, tympanum in manibus vestris, & exite dicentes: Cantemus Domino, gloriosè enim honorificatus est &c. Mortificate membra vestra, vt tympani modo nulla in ijs lasciuia carnis exæstuet.* Et in fine: *Ergo qui & secundum Vetus Testamentum Mariæ sororis Aaron virginitatem imitata est &c.* Notat & ipse alibi virginis eiusdem verecundiæ plenum silentium, & mores virginitati congruentes; vtique fratris magisterio debitos, inquiens lib. 2. in Luc. cap. 1. *Simul illud aduerte, quam paucis Elisabeth, quam multis Zacharias prophetet; & vterque sancto repletus spiritu loquebatur. Sed disciplina seruatur, vt mulier dicere magis, quæ Diuina sunt studeat, quam docere. Ipsa Maria soror Aaron quam cito Cantici verba conclusit? eodemque vbi prolixius loquuta est cum fratre, nequaquam sui pœnam sermonis euasit.* Sanè cum choros fœminarum ad maris transitum duxit, Canticum quod multis Moyses cecinerat, primo ipsa conclusit versiculo, quantumcumque Prophetissæ tunc cohonestetur nomine. At vbi prolixius loquitur, murmurationi habenas laxat, & pœnas silentij transgressi statim soluit. Vnde idem Ambros. epist. 82. lib. 10. *Ipsa Prophetissa Maria quæ cum fratribus pede transierat freta maris, quia Æthyopissæ mysterium adhuc nesciens immurmurauerat aduersus fratrem Moysem, lepræ maculis inhorruit: vt vix tanto absoluta esset contagio, nisi Moyses rogasset.* Illud autem mirabile totos 130. annos virginitatem seruasse, vtporè eodem anno, ac fratres extincta, cum moyse maior esset 10. vt minimum annis, quos habere ætatis oportebat, cum filiæ Pharaonis dixit Exod. 2. *Vis vt vadam, & vocem tibi mulierem Hebræam, quæ nutrire possit infantulum?* Obiit autem Moyses 120. annorum, & Aaron. 123. Vide n. 10. & Deuter. vltimò, & Hieronym. lib. 3. Com. in Zachar. c. 11.

Rursus obedientiam Moysis laudare superuacaneum est, cum nemini plura Deus iusserit, nemo tot executus fuerit. Vni prælaturæ 9. Moysis obedientia.
verecundè excusationem prætexuit, obediens licet. Vnde Gregorius 1. p. Pastoralis capite septimo. *Moyses vtrumque miro opere expleuit, qui præesse tanta multitudini, & noluit, & obediuit. Superbus enim fortasse esset, si ducatum plebis innumeræ sine trepidatione susciperet; & rursum superbus existeret, si autoris imperio obedire recusaret. Vtrobique ergo humilis, vtrobique subiectus, & præesse populis semetipsum metiendo noluit, & tamen de imperantis viribus præsumendo, consensit.* Neque verò Deo duntaxat obtemperauit, hominibus quoque humiliter obediens fuit. Erga socerum talem se præbuit, & etiam mandato Domini de reditu in Ægyptum accepto, mandatum soceri expectauit *vade in pace.* Et pluris habendus est, princeps populi constitutus, & è cathedra causas eorum iudicans cum placidè ab illo audit: *Stulto labore consumeris.* Et tamen *Moyses fecit omnia quæ ille suggesserat.* Exod. 18.

Longum esset cætera Moysis studia recensere, quibus Monachis futuris magistrum se præbuit orationis assiduæ. Præsertim & ieiunij, mansuetudinis, benignitatis, patientiæ, fortitudinis, quibus mortales penè omnes vicit. 10. Cæteræ Moysis virtutes.
Ea sanè doctè admodum ac pie Ricardus de S. Victore prosequitur in Psalm. 98. ad illa verba. *Moyses, & Aaron in Sacerdotibus eius; & Samuel inter eos qui inuocant nomen eius* sic de Monachis loquens. *Si videris aliquem de sæculo nuper venientem tota die circa hoc intentum in hoc, omni hora occupatum, quid pro præteritis delictis satisfaciat, quomodo de futuris se cautum custodiat, quid, quo ordine gerendum, quantum, vel quando cuilibet rei insistendum, scias Moysem in eo qui eiusmodi est corde resurrexisse, & quasi nouam quandam quodammodo legem condere. nato namque Moysi, & adulto, iam mores componit, iam vitam disponit, cogitat quemadmodum vultum moderari oporteat, quam disciplinatè habitum, gestumquè componat, dictat quid comedendum, quantum vigilandum, qualiter resistat iræ, quomodo contradicat gulæ, quemadmodum conculcet superbiam, qua ratione extinguat luxuriam, quam promptus esse debeat ad obediendum, quam patiens ad sustinendum: multa præterea alia, quæ melius faciendo, quam legendo discimus, & arctius tenemus. Cognoscite itaque Moysem in hoc gemino signo: cum videritis dura præcipientem, districtè punientem.* Quo sanè miro modo factum est, vt cum lex eius per Christum euacuata sit, Monachorum nihilominus manserit perpetuus legislator, ac pater. Vt meritò Hieronymi sententia, ad Zachariam ostensus sit cum Elia sub typo duarum oliuarum Dominatori vniuersæ terræ assistentium, nimirum familiis Monachorum suorum per vniuersam terram distractis iram Dominatoris iure in hominū peccata minantem leniunt, & mitigant; mitigabuntque quoadusque peccauerint homines. Concinit his egregiè subtiliterquè Galfridus Bernardi mei à secretis, dum in Comm. in Apocalips. interpretatur ille, verba Exodi 17. *Manus Moysi erant graues: Aaron autem, & Hur sustentabāt manus eius:* Sic scribens. *Aaron & Hur manus Moysi sustentabant, ille quidem prælationis officio, hic perfectionis exemplo.* Quasi dixerit: Manus Moysi, idest opera perfectionis ab illo demonstrata, grauissimæ, erant; non quiuis de populo ea valebat imitari & explere: sed Prælati, & Religiosi,

9. in eius comment) *continens sacramenta, ea proferens* Religiosi, qui perfectionis statum arripiunt: nam & ipse vtrumque obiuit munus, & vtriusque procreauit filios, quippe Gersã senior aduenã denotat, religiosæ vitæ exemplum. Eliezer, iunior *Dei adiutorium*, Prælatorum conuersationem, qui populum Dei Moysi locum occupantes adiuuãt ad salutem. illorum vitam priùs Moyses exegit in eremo, prælaturam postetius. Vtrosque Hur, & Aaron referebant ait. Galfridus *namque Hur* (vt aiunt) *ignis interpretatur. Oportet sanè eos qui votum gerunt Monastica professionis, conuersatione feruentes; eos autem qui gradum tenent Ecclesiastica dignitatis vt Aaron, etiam accendentes cæteros inueniri. Et quidem non minùs ab eis quàm à cæteris religiosam vitam professis operum perfectio quaritur.* Et quis Hebræorum non diceret manus Moysi grauissimas, id est opera ab eo patrata, qualia sunt, omnia propter Deum relinquere, etiam propriam voluntatem & pristinam scientiam, cælibatũ amplecti, & virginitatem ad multam vsque senectutem, 40. dies & noctes ieiunium bis colere, quæ sane legis illius veteris, eamquè sectantiũ fines transiliunt, & Christi spectantissima documenta sunt. Dicat igitur Moysem legis veteris rudi populo promulgasse præcepta, Christiana tamen opere complexum; & quidquid perfectionis Euangelicæ sectatores Monachi, explere conatur. Atque id satis Paulus expressit, cum dixit: fide Moysem nuntium dedisse adoptioni filiæ Pharaonis, & thesauris Ægyptiorum, maioresque diuitias æstimasse improperium Christi. Quonam modo Christi imperium expetebat, qui tot sæculis Christi incarnationem præcessit. Fide in Christum concepta futurum, *aspiciebat in remuneratorem: inuisibilem enim tanquam videns sustinuit, inquit* Paulus cap. 11. citato. Epist. ad Hebræos. Nonne ipsum etiam cruci suffixum populo adorandum proposuit, licet ab illis agnitus non fuerit. quod aliena specie esset occultatus? Vnde Diuus Thomas eo loci inquit. *Ostendit Apostolus quod pradicta facta Moysis pertinebant ad fidem Christi.* Et Chrysostomus. *Quid est improperium Christi? Hoc est improperia talia sustinere, qualia nunc vos.* (Loquebatur vero ad Christi Confessores:) Opera ergo Moysis Discipuli Christi opera sunt, vt qui eius exempla virtutis sequutus fuerit, Monachus, Prælatusvè Christianus præstãtissimus euadat, qui doctrinam ab eo scriptam Hebræus.

CAPVT VIII.

Greges Prophetarum, Samuële Doctore, Cœnobitarum vitæ dedisse exordium.

1. *Prophetarũ greges, & filij Monasticẽ coluere.*

DOcti in superioribus à Petro Damiani Monachorum cætus à Grege illo, seu cuneo Prophetarum, qui sub Samuele floruit, & quibus immissus Saul itidem prophetauit, originem referre suum, cogimur recto hoc tramite orationis peruenti, quatenus id verum habeat explorare. Nonne eius verba sunt ex Opusc. 28 c. 1. petita? *Certè nostri ordinis, non vestri* (loquebatur ad Canonicos) *Moyses, & Elias fuere, eremum qui incoluere: nostri autores Greges Phophetarum cum quibus reprobus Saul sape cantauit?* Vnde autem id deduci queat? Ex eo procul dubio, quod ij primi omnium cœnobialem instituerint vitam, simul & gregatim viuentes, mores Monachorum, non quidem imitantes, cum ætate cæteros ipsi præcesserint, sed operibus referentes; seu verius, eremitarum moribus, communem vitam iungentes: vnde veri cænobitarum autores censendi sunt. Enimvero filios Prophetarum Monasticem coluisse, cænobiaque ad ripam Iordanis cællis ex arborum ramis confectis, construxisse, multorum Patrum testimonio c. 2. confirmatum reliquimus, & iterum confirmabimus, cum de Elisæo incidet sermo cap. 12. Præclara sunt illa verba Hieronymi ad Rustic. ep. 4. *Filij Prophetarum quos Monachos in Veteri Testamento legimus, adificabant casas prope fluenta Iordanis: & turbis vrbium derelictis, polenta, & herbis agrestibus victitabant.* Et Epist. 13. ad Paulinum. *Nostri duces filij Prophetarum, qui habitabant in agris, & solitudinibus, & faciebant sibi tabernacula prope fluenta Iordanis:* eosque annumerat cum Paulo, Antonio, Hilarione, Machario, quos nemo fuisse Monachorum sub Noui Testamenti gratia duces, inficiari potest.

2. *Filij gregesque prophetarũ Eliam, & Elisæum præcessere.*

Cæterum non hos primos omnium sub Elia, & Elisæo Cœnobia fundasse, ex eo diducitur, quod iam tempore Eliæ florebant, cum primum Elisæus eorum magisterium ad pallij impositionem se addixit, vt ex 3. Reg. liquet, vbi cap. 19. mittitur Elias ad vngendum Elisæum Prophetam pro se arantem in 12. iugis boum. Et c. 20. cum Benadab Rex Syriæ ab Achab captus liber dimitteretur, *Tunc vir quidam de filiis Prophetarum dixit ad socium suum in sermone Domini: Percute me.* Et infra: *& cognouit Rex Israël quod esset de Prophetis:* Et paulo prius de altero, *& ecce Propheta vnus accedens ad Achab Regem &c.* Et rursus de alio, *& accedens vnus vir Dei dixit ad Regem.* Quinimo cum Elias ad Torrentem Carith, & in Sarepta sidoniorum apud viduam latebat à facie Achab, & Iezabel, quotquot filiorum Prophetarum Iezabel capere potuit, occidit, & vnus Abdias Regiæ domus dispensator centum Prophetas à morte eripiens, duabus speluncis occlusos pane & aqua pauerat. Tam florentem eo iam tempore erat aspicere cætus Prophetarum; quo sane Elias primas Prophetiæ suæ flores emittebat. Vbi & illud solerter animaduertendum, quod cum Abdias pietatem suam erga Prophetas centum Eliæ recenseret, rem illi prorsus incompertam, hominumque nihil ad eum spectantium narrasse liquet; nam ait. *Nunquid non indicatum est tibi quid fecerim, cum interficeret Iezabel Prophetas Domini, quod absconderim de Prophetis Domini centum viros, quinquagenos, & quinquagenos in speluncis, & pauerim eos pane, & aqua?* Hos vero filios Prophetarum dictos scribit Athanasius lib. 1. contra Arianos inquiens. *Alius porro vexatis persecutionibus domum aperuit, vt Abdias filiis Prophetarum.* Et in Apolog. ad Constantium Imper. *Quid dicent isti, qui vbique temerè deblaterant, si videant Eliam Deum quidem inuocare, ac mortuum excitare, sed propter Achab sese abdere, & profugere ob minas Iezabel; quo tempore filij etiam Prophetarum quasiti ad necem, sese in speluncis Abdia subsidio recluserunt?* Certe si Filij Prophetarũ discipuli essent Eliæ, sic eos Abdias nuncupasset, cum illorum ei persequutionem referret: aut ita Athanasius exponeret, si Elianos fuisse agnouisset. Quid plura? ipsimet Prophetarũ Filij fatentur sub Eliæ magisterio Elisæi esse, nõ ipsos: enimvero cum leuare vellet Deus Eliam per turbinem in cœlum

lum, ipseque, & Elisæus locum à Deo designatum peteret (4. Reg. 2.) *Cũ descẽdissent Bethel, egressi sunt filij Prophetarũ qui erant in Bethel ad Elisæũ, & dixerũt ei: Nũquid nosti quia hodie Dominus tollet Dominum tuũ a te? Qui respondit; Et ego noui, silete.* Idẽ fecere, atque dixere tunc Elisæo Iericuntini filij Prophetarum. *Nunquid nosti quia Dominus hodie tollet Dominu tuum a te?* Erat ergo Elias Elisæi Dominus, seu magister, non vero illorum; alias omnino dicerent, *hodie Dominus tollet Dominum nostrum a te:* quod iterarunt paulo inferius: *Ecce cum seruis tuis sunt quinquaginta viri fortes qui possunt ire, & quærere Dominum tuum.* Vbi seruos se Elisæi fatentur, sicut Elisæũ Eliæ, quod in Ierico è contra dixerunt: *Requieuit spiritus Eliæ super Elisaum. Et venientes in occursum eius adorauerunt proni in terra.* Ex quo quidem illud conicio, quo tempore tulit Dominus Eliam, filios Prophetarum apud se tractasse, eum super se magistrum recepturos; sed voto ex rapto frustratis, cum viderent ex dimissione pallij Eliani, & Iordanis diuisione, cuius testes fuerant, quod Eliæ spiritus requieuisset super Elisæũ, extemplo se ad pedes eius miserunt; quos ipsum in discipulos suscepisse inferius c. 4. & 6. manifestum fit. Quod vero Eliæ discipuli non fuerint, superius posita conuincunt.

3. Greges Prophetarũ sub Samuele floruerunt.

Quidquid autem sit de magisterio, illud omnimodis liquet, ipsorum Religionem tempora Prophetiæ Elisæi, & Eliæ superasse: & ita originẽ suam ad greges illos Prophetarum referre, qui sub Samuele floruerunt. Id non leuiter Psalmographus innuisse videtur, cum Psal. 98. dixit: *Et Samuel inter eos qui inuocant nomen eius:* quo loci Lyranus, & puteus in catena, idcirco dictum monent, quod ipse *præerat Cuneo Prophetarum Deũ colentium.* Quorum vero laudes Deo canere proprium vspiam fuit nisi Monachorum? si præsertim gregatim degãt, vt illi quos Samuel docebat? Pulcherrimè eiusmodi argumentum prosequitur Ambrosius epist. 82. lib. 10. vitam Monachorum vercellensium dignis efferens laudibus: vbi cum de S. Elia multa dixisset, subdit: *Sed satis de magistro dictum puto* (neque vero vercellẽses verbis ille instruxerat, sed quod eum exemplar Eremiticæ vitæ sibi proposuissent, magistrum illorum nuncupat) *nunc discipulorum vitam prosequamur: quia in illam se laudem induerunt, hymnis, ac noctes personant. Hæc nempe Angelorum militia est, semper esse in Dei laudibus, orationibus cõciliare crebris, atque exorare Dominum studet: lectionibus vel operibus continuis mentẽ occupant, separati à cœtu mulierum, sibique ipsi inuicem vitã præbent custodiam &c.* Et Chrysost. hom. 59. ad populum Anthioch. *Mox statim surgentes stant hymnos cãtantes Propheticos, multa cum vocis cõsonantia, cum aptè compositis concentibus. Neque cythara, neque fistula nec vllum alind musicum instrumentum musicam mittit vocem, qualem audire licet in profunda quiete, & solitudine, sanctis cantantibus illis.* Et post pauca: *In quatuor partes diem dispertiti, dũ singula partes implẽtur, psalmodiis, & hymnis Deũ venerantur &c.* Samuel suos etiam instrumenta musica, quibus Dei laudes frequenter pangerent pulsare voluit: dixitq; semel ad Saul recens in Regem vnctum 1. Reg. 10. *venies in collem Dei & obuiam habebis gregem Prophetarum descẽdentium de excelso, & ante eos psalteriũ, & tympanum, & tibiam, & cytharam: ipsosque prophetantes.* Sed & Gregorius lib. 4. in 1. Reg. 10. idcirco asserit Saulem (& sub eius nomine intellectos Ecclesiæ Prædicatores) ad collem Dei ascendere à Samuele iussum, *vt remotos anachoretas videret,* quatenus *per exempla meliorum proficere in contemplationis puritate, & in officio prædicationis posset:* & D. Antoninus 1. p. histor. tit. 2. cap. 6. *Cuneum Prophetarum, id est ad modum Religiosorum* interpretatur.

Quod autem Samuel doctor, ductorque chori fuerit, habemus ex cap. 19. vbi de nuntiis Saul quærentibus ad necem Dauidem, qui Micholis beneficio per fenestram dilapsus ad Samuelem venerat, dicitur: *Qui cum vidissent Cuneũ Prophetarum vaticinantium, & Samuelem stantem super eos &c.* Vbi Chaldeus transfert: *Et Samuëlem stantem docentem super eos.* Iure igitur historiæ scholasticæ Magister inquit: *Nota quod Samuel primo instituit conuentus Religiosorum iugiter psallentium Domino: & dicebatur prophetare, id est iugiter Deum laudare. Et forte aliqui quandoque prophetabant ex eis:* de quo postea. concinit Turrecremata tract. 8. in Reg. S. Benedicti, Gazzeus in notis ad c. 4. Collat. 18. Cassiani. Illud maxime facit ad rem quod in libro Paralipomenon c. 6. obseruaui; videlicet Hemam vnum ex tribus, præcipitis Domus Domini cantoribus, sociumque Asaph, & iditum, nepotem ex filio Samuelis fuisse, ab auo scilicet in collegium Prophetarum adscitum, & inde à Dauid ad publicum Templi munus assumptum: sic enim ibi legimus. *Isti sunt quos constituit Dauid super cantores domus Domini, ex quo collocata est arca, & ministrabant coram tabernaculo testimony, cantantes, donec ædificaret Salomon domum Domini in Hierusalem. Stabant autem iuxta ordinem suum in ministerio. Hi sunt qui assistebant cum filiis suis de filiis Caath. Hemam cantor filius Ioel, fily Samuël, filij Elcana, fily Ieroham, filij Eliel, fily Thou, fily Suph,* qui sũt maiores Elcana patris Samuelis, principio lib. 1. Regum recensiti: hic vero vsque ad leui per Caath solium eius referuntur. Capite autem 25. eiusdem 1. libri Paralip. officium eorum exprimitur prophetandi. *Igitur Dauid & Magistratus exercitus se gregauerunt in ministerium filios Asaph & Hemam, & iditum: qui prophetarent in tympanis, & psalteriis, & cymbalis secundum numerum suum.*

4. Samuel chori prophetarum caput.

5. Hemam cantor eximius. Asaph Idithum.

6. Filij & filiæ Hemam cãtant in templo.

De ipso vero Hemam. *Omnes isti filij Hemam videntes regis in sermonibus Dei, vt exaltaret cornu: deditque Deus Hemam filios quatuordecim, & filias tres. Vniuersi sub manu patris sui, ad cantandum in templo Domini.* Vnde ex 24. fortibus cãtorum prophetantium, filij Hemam 14. possidebant; non aliò sanè, nisi quia à Samuele in Cœnobio illo Prophetico erant edocti. Et qui tres quoque filias Hemam pariter prophetasse, vt in nouo totidem Philippi Diaconi filiæ, dixerit, non abs re loqui censendus erit: vt quid enim inter prophetãtes filiarũ mentio, si eorum similiter munere non florebant? Porro quod (1. Reg. 8. & 1. Paralip. 6.) Hemam Ioël nequã primogeniti Samuelis, fuerit filius, & nihilominus prophetiæ, & sapiẽtiæ spiritu claruerit, inde existimamus ortũ, quod auus eum à pueritia in collegio Prophetarũ educauerit: de quo illud præclarũ refertur 3. Reg. 4. quod vt Salomonis sapientia præstantissima omnium fuisse nitesceret. cum sapiẽtia Hemam, & Etham, seu Iditũ eius socio Propheta collata sit: nam dicitur. *Et præcedebat sapiẽtia Salomonis sapientiam omniũ orientalium, & Ægyptiorum; parũ hoc: & erat sapiẽtior cunctis hominibus,* vnde id probet: ex eo quod *erat sapientior Ethã Ezraita, & Hemã.* Et quidẽ Hemaniticæ sapientiæ super cælestis eximiique prophetici spiritus argumentũ est Psalmus 87. *Domine Deus salutis meæ,* ab eo cõpositus *totius dominicæ passionis* (vtor Hieronymi verbis in

Hemam sapientissimus.

Autor psalmi 87.

vsque ad cõsummationem, qua idem Dominus passus pro mundi salute ad Patrẽ loquutus est. Ibi ab ipsa iuuentute multos labores, & paupertatẽ, humiliationem & conturbationem continuã pro nobis passus inducitur: ibi vniuersæ Dei iræ, quas peccata nostra merebantur, super eum transiisse dicuntur, & quod super eum cõfirmatus sit furor Dei, omnesq; fluctus illius pariter super eum inducti quod traditus ad mortẽ, quod tota die manus suas extẽderit in cruce quod à notis, & amicis elõgatus, & derelictus, quod mortuus, & sepultus fuerit; denique quod inter mortuos liber remanserit. Quid amplius rogo testes oculati Euãgelistæ, aut clarius scripserunt? autorem vero Psalmi non Dauid, sed Hemam fuisse, titulus ipse præ se fert, qui sic habet: *Canticum Psalmi filiis core, in finem, pro Mahelech, ad respondendum, intellectus Hemam Ezraitæ.* Id est Psalmus victori Christo dicatus (id sonat in finem Hieronymo, Augustino, & cæteris) filiis corè cantoribus traditus, vt illud palam in tẽplo cõcinãt Illud *Mahelech, ad respondendũ* sic Augustinus interpretatur. *Pro Mahelech autẽ, Latine pro choro dici potest; Mahelech enim verbo Hebræo chorus significatur. Quid ergo est pro choro ad respõdendum, nisi forte vt canenti chorus consonando respondeat?* Vnde Hieronymus ex Hebræo transfert: *Canticũ carminis filiis chore, Victori, per chorũ ad præcinendum.* Cassiodorus: *Subiecit autem ad respondendũ, significans organa musica præmisisse, & chorum solemniter respondisse.* Ad vltimum dicitur, *intellectus Hemam*, seu vt habet Hieronymus. *Eruditionis Hemam* Ezraitæ, quo cognomine primo Reg. 8. nominatur, cum socio Idithum, seu Ethan, cuius est etiam sequens Psalmus, *Misericordias Domini.* Eo vero satis manifeste dicitur ipse Psalmi autor, eiusque intellectus, & eruditionis opus fuisse. Neque eis verbis intelligi potest duntaxat ipsi datus, cum prius perspicuis traditus dicatur filiis core ad præcinendum. Nec illud otiosum, in hoc solum Psalmo *pro choro* dictum, forsam vt Cætus Prophetarum cuius autor erat alumnus, mentio fieret; nam quod vulgatus habet *Cætum Prophetarum* 1. Reg. 10. Hebraice *Chebel*, chorum etiam significat.

4. Semel de ... propheta... cum capi...

5. Heman ... cor etiam. Asaph filium.

6. & filii ... cum ... in ...

7. Cætus Prophetarum munia, & modi prophetandi.

Sed quæ munia hic Prophetarum cætus, seu chorus exercebat, rogas? Errat qui nihil eos cecinisse æstimarit, nisi futurorum vates effectos. Errat itidem qui velit nunquam illos vates fuisse; neque enim Prophetæ dicerentur, si præcipuo Prophetarum semper munere carerent: neque ex officio prout libuisset quidquam vaticinari valerent, sed quando illis à Deo esset concessum. Ergo cum multa in sacris literis sub *Prophetandi* voce intelligantur, cunctis pariter Prophetandi modis hos eximios viros claruisse reor; & nunc hoc, nunc illo, vel alio, pro rei oportunitate, & Dominici spiritus liberalitate vsos reor. Sanè plerumque Prophetare, hymnos Deo canere est, quo sensu *Cantores* 1. Paralip. 25. dicuntur prophetasse: pro quo Chaldæus sæpius vertit *canere.* Doctores itidem prophetare dicuntur apud Paul. 1. Chorinth. 14. cum ad ædificationem audientium sacræ paginæ verba explanant iuxta illud. *Potestis enim omnes per singulos prophetare, vt omnes discant, & omnes exhortentur, & spiritus Prophetarum Prophetis subiectus sit.* Quod de *Prædictionis* spiritu dici nequit, vti docte expendit Gregorius libro secundo, Moralium cap. 28. cui simile est illud num. 11. de 70. senioribus in Iudices constitutis primum à Deo: *cum, requieuisset in eis spiritus, prophetauerunt, nec vltra cessauerunt.* Pro phetare etiam est miracula edere: quopacto de Elisæo Ecclesiast. 48. dicitur, *& mortuum prophetauit corpus eius*: & quod de ossibus Ioseph. cap. 49. sequenti legimus. *Et ipsa ipsius visitata sunt & post mortem prophetauerunt.* Quonam modo? Non omnes capiunt verbum istud: at Chrysost. Comm. in Genes. cap. 50. *Videre* (ait) *licebat rem nouam, & admirabilem: cum qui omnem Isrel in Ægypto pascebat, illum & ducem reditus. & in terram Israel inducentem.* Nimirum cum Moyses ossa eius in reditu reduceret, miraculorum perpetrandorum particeps effectus, & coadiutor erat ducatus. Reuelatio etiam quæcunque qua mens hominis illustratur à Deo prophetiæ spiritus nuncupatur à Moyse num. 11. *Quid æmularis pro me? quis tribuat vt omnis populus prophetet, & det eis Dominus spiritum suum?* Vnde & aliena loqui à quibusdam prophetia vocatur. Iuxta illud Samuëlis ad Saul, *& prophetabis cum eis* 1. Reg. 10. Prophetæ cunei Samuëlis his fere modis prophetabant: Canebant siquidem laudes Deo, vt instrumenta illa musica, quibus vtebantur manifestant: Doctorum gerebant officia: unã idcirco Paraphrastes Chaldeus vocat eos nunc *turmam scribarum*, nunc *Ecclesiam Prophetarum*: Secreta pandebant cordis; Diuino illustrabantur mentes eorum spiritu: plerumque extra se raptos verisimile est; sed & filios Prophetarum futurum Eliæ conscensum præuidisse, eumque Elisæo intimasse, qui eius quoque præcursor factus fuerat, ex c. 2. lib. 4. Reg. habemus: Et quod mirabile est, non solum ij qui habitabant in Bethel, sed etiam qui in Iericho, eum præsciuerunt, vt indicant verba illa ab vtrisque successiue repetita. *Numquid nosti quia hodie Dominus tollet Dominum tuum a te? & ego noui, silete.*

Prophetare multipliciter stat.

Pro cantare.

Miracula edere.

Vehementer plane prophetico spiritu nostros fulsisse Prophetas, illud manifestat, hactenus nondum visum, & forsam nunquam rursus videndum; ita nimirum mero spiritus incaluisse, quod qui ad eos accedebant, tam malus, quam bonus fiebat particeps munere prophetandi. Id Saul semel, & iterum expertus est. Semel quidem à Samuële recens vnctus 1. Reg. 10. *Et ecce cuneus Prophetarum obuius ei & insiluit super eum Spiritus Domini, & prophetabat in medio eorum*: quæ res cum præter opinionem esset omnium, vniuersos in admirationem rapuit: & inde emanauit prouerbium: *Num & Saul inter Prophetas?* De quo Nazianzenus orat. 7. *Saul & vnctus est, & spiritum percepit: at tunc spiritualis erat, atque adeo prophetauit, sed quia præter omnium opinionem, ex illo miraculo prouerbium hoc fluxit.* Prophetasse de futuro sæculo, ac de præmiis iustorum, & pœnis malorum, & de Gog, & Magog, quæ ad iudicij extremam diem pertinent, ex Iudæorum traditionibus referunt autor. Tradit. Hebraic. apud Hieronym. & Rupertus lib. 1. in Reg. cap. 19. Iterum vero idem expertus Saul 1. Reg. 19. cum nequam esset, & Dauidis odio flagraret: quare Ambros. lib. 1. de Offic. 43. *Saul vallatus choro Prophetarum etiam ipse prophetauit; & de solo quasi indigno memoratum est; etiam Saul inter Prophetas.* Audi miraculum. *Misit Saul lictores, vt raperent Dauid; qui cum vidissent cuneum Prophetarum vaticinantium, & Samuelem stantem super eos factus est etiam spiritus Domini in illis; & prophetare cœperunt etiam ipsi. Quod cum nuntiatum esset Sauli, misit & alios nuntios; prophetauerunt autem & illi: Et rursus misit Saul tertios nũtios, qui & ipsi prophetauerũt. Et iratus*

8. Mirus prophetandi modus.

iracundia Saul abiit etiam ipse in Ramatha & factus est etiam super eum Spiritus Domini, & ambulabat ingrediens, & prophetabat vsque dum veniret in Naioth in Ramatha. Et expoliauit etiam ipse se vestimentis suis, & prophetauit cum cæteris coram Samuele, & cecinit nudus tota die illa nocte. Vnde & exiuit prouerbium; Num & Saul inter Prophetas.

9. Sub Heli, & Samuële prima cœnobia.

Auget admirationis causam, quod paulo ante Samuële pueriles nondum annos excedente, adnotatum sciamus ab scriptore sacro 1. Reg. 3. *Puer autem Samuel ministrabat Domino coram Heli; & sermo Domini erat pratiosus in diebus illis non erat visio manifesta.* Tam erat terra Prophetico spiritu destituta. Subitò autem pluit spiritus Domini in terram, & quod hactenus ipsa non videbat, greges Prophetarum intueri cœpit. Hinc duo mihi manifesta fiunt; nimirum, & hos primos omnium Cænobitæ fuisse institutores; quandoquidem huius vitæ genus Prophetarũ nomenclatura olim designatum nemo est qui nesciat; ante hos vero *Sermo Domimini erat presiosus*, seu rarus, vt vniuersi Patres interpretantur: nusquam siquidem hominum congregationi simul viuentium datus hac tenus fuerat. Et hoc prodigio, copiaq; spiritus sui voluisse Deum honorare primordia Cænobiorum futurorum quibus Ecclesia sua vbique gentium illustranda erat; signumque in eo datum haud dubito, eius vitæ sectatoribus, vt qui perfectionis collem ascendere cæteris conarentur, præ cæteris impertiendum fore spiritus Domini dona, vt experientia comprobatum videmus.

Qualiter cænobiticã obseruauerint vitam.

Sed quonam pacto mores Monachorum hos retulisse nunc videndum. Respuisse peculiares diuitias ipsa communis vita argumento est, & Samuëlis ipsorum magistri auaritiam Calcantis egregius animus, à quo tamen duo filij Heli degenerauerant. Obedientiam ab eis sub eodem Samuële cultam, ex magistro, & communi vita deducimus. Cæterum de castitate quid dicam? scio Samuëlem ex vxore filios suscepisse 1. Reg. 8. Vidimus Hemam 14. liberis, & filiabus tribus auctum esse. Sed eos omnes coniugali castitate nituisse, sanctitas & Prophetiæ nobis spiritus fateri cogit. Nec enim virginitatis candor tam multis manifestabatur legis inuolucro occultatæ. Placet Hieronimo Epist. 22. multos in virginitate perseuerasse, vt Elias, & Elisæus postea fecere. *Virgo Elias, Elisæus virgo, virgines multi filij Prophetarum.* Illud nihilominus occurrit, dum vitam cœnobialem agerent, continentiæ prorsus addictos fuisse: Quis id neget? aut vxores intra cœnobia duxisse, asserere auderet? Inde nihilominus post tempus in domum seorsim redire permissis, liberis procreandis dedisse operam, certum esto; atque hinc *Filiorum Prophetarum* emanasse cognomen.

10. Discrimẽ inter Prophetas & filios Prophetarum.

At qui hinc iam (quod valde notandum est) discrimen apparet, cur hi qui sub Samuële floruerunt *Greges*, nequaquam Filij Prophetarum dicantur, sed *Propheta*; qui vero deinceps sub Elia, & Elisæo post 150. duntaxat annos, nuncupatione mutata, non quidem *Propheta*, sed *Filij Prophetarum* dicti sint. Scio placere nonnullis subsequentes *Filios Prophetarum* dici consueuisse, quasi discipuli Prophetarum; quod videlicet magnorum Dei Prophetarum essent discipuli: quo plane sensu Elisæus in raptu magistri clamabat, *Pater mi, Pater mi.* Vnde Chaldæus, quod admirantes Hebræi Saulem inter Prophetas dixere; *Et quis Pater eorum?* transfert, *& quis magister eius?* Verum eo philosophandi modo non assignatur quæsiti discriminis causa; quamobrem antiquiores non consueuerint, filij Prophetarum vocitari, cum discipuli item fuerint magni cuiusdam Phrophetæ Samuëlis. Et vtrumque falso principio nitetetur; quandoquidem recentiores prius dicti *Filij Prophetarum* fuere, quam magni alicuius Prophetæ fuerint discipuli; vtpote qui Eliam Magistrum non agnouerunt, Elisæo autem se submiserint iam iam *filij* nuncupati *Prophetarum*: quod Paulo superius monstratum à nobis est. Vetustiores vero non plures, sed vnum duntaxat habuere magistrum, Samuëlem; & ea propter *filij Propheta*, quam *Prophetarum* potius dici deberẽt: quo tamen cognomine iure negati sunt. Ergo illud nobis vehementer arridet, hos quidem, quod priores tempore cæteris fuerint, nequaquam *Filios Prophetarum* vocitatos: illos vero propria nomenclatione *Filios* dictos fuisse, quod seniorum Prophetarum vere filij fuerint, vt filij Hemam, Asaph & Idithum manifestãt, sic prorsus à parentibus & genitoribus Prophetis nuncupati. Eoque sensu Prudentius in Enchiridio dixit.

Forte Prophetarum NATI dum ligna recidunt,
Fluminis in ripa cecidit discussa bipennis:
Gurgite submersum est ferrum: sed mox leue lignum
Iniectum stagnis, ferrum reuocabile fecit.

Sed & Amos vtriusque conceptis verbis posuit discrimen c. 7. inquiens. *Non sum Propheta ego, & non sum filius Propheta, sed armentarius ego sum Vellicans sycomoros*: Quæ verba ita Hieronymus interpretatur. *Amos iubente idolorum Pontifice, ne prophetares in Bethel non sum, inquit, non sum Propheta, siue non erã* (vt habent septuaginta) *quorum alterum humilitatis, alterum veritatis est, nec filius Propheta, nec de Prophetali stirpe descendens, sed cum essem armentarius, & ruborum mora distringerem, tulit Dominus sequentes greges.* Fassus igitur est *Filios Prophetarum* eos esse, & dici, qui de Prophetali stirpe descenderent; *Prophetas* vero, qui in eo munere essent à Domino constituti, etiã si de eorũ stirpe non essent. Ex quo illud coniicio; priores quidem cum ab aliis Prophetis descendere nequiuissent, eo natos tempore, quo sermo Domini erat prætiosus, iure ab scriptura *Prophetas* nuncupatos; & quoniam hi filios suos ad disciplinam Religiosorum adduxerunt, quæ Prophetarum & erat, & dicebatur, inde *Filij prophetarum* iuniores dici consueuisse: quo sane nomine cæteri quoque qui vndecunque eis accedebant, participes fiebant, multitudine nomen præbente. Verùm cum quispiam eorum post tempus iuuentutis in cætu peractæ domum suam se recipiebat, vxorem ducturus, & proli educandæ indulturus, is iam *Propheta* dicebatur, non *filius* quo sane sensu 4. Reg. 4. dicitur: *Mulier quadam de vxoribus Prophetarum clamabat ad Elisæum: seruus tuus vir meus mortuus est, & tu nosti, quia seruus tuus fuit timens Deum.* Nota vocum proprietatem: *Prophetas* vxores habuisse dicit; non *Prophetarum filios*; neque enim hos dum in cætu & Cænobio degerant, vxores duxisse decebat. Virum autem suum, dixit seruum fuisse Elisæi, hoc est, discipulum; quo planè sensu seipsos nũcuparunt, cum Elisæi ducatui se subdiderunt 4. Reg. 2. *Veniẽtes in occursum eius adorauerunt proni in terra: dixeruntque illi: Ecce cum seruis* — Elisæo præstant obedientiam.

tuis

tuis sunt quinquaginta viri &c. Et ipse Elisæus pueros suos eos vocare solebat c. 4. *Filij Prophetarum habitabant coram eo: Dixitque vni de pueris suis: Pone ollam.* Et ipse Elisæus seruus Eliæ dici consueuerat, & Elias Dominus eius, vt superiùs obseruauimus. Ex quo illud obiter elicimus; si à magistro illi nomen accepturi erant, *serui* potiùs *Prophetarum*, quàm *filij* dicerentur.

12. *Prima omnium cænobia.* Quod spectat ad eorum propagationem, liquet vetustiores primum cænobium erexisse in Ramatha, vrbe Samuëlis, de quo 1.Reg.19. fit mentio, & alterum in Bethel, de quo c. 10. præcedenti, & alterum in Gabaa vel Gabatha, teste Iosepho, Vrbe Beniaminia; nec desunt qui in Cariathiarim vbi erat Arca Domini cœtum Prophetarum constituant. R. Salomon, quem sequuntur Lyra, & Clauius, imò & Rupertus, verba illa *Venies in collem Dei, & cum ingressus fueris vrbem, obuium habebis gregem Phophetarum*, sic interpretatur. *Collis Dei locus erat vbi Propheta habitabant.* Collem autem Dei fuisse Cariathiarim produnt Lyra, & Salmeron. Et hæc quidem sub Samuële; sed cum eo mortuo Dauid arcam inferret in Hierusalem, paritate motum, & cantus peritiâ, quibus florebant delectatus, tres cœtus perpetuò in vrbe instituit, qui primi omnium *Filiorum Prophetarum* nuncupati sunt 1.Paralip.6.& 25.penes tres insignes Propheticæ vitæ Cultores, greges distinguens; primũ Hemam, & filiorum eius; secundum Asaph, & suorum, tertium Ethan, seu Idithum cum liberis suis; qui sanè ex totidem filiis Leui, Gerson, Caath, & Merari descendisse cap. illo 6. recensetur. Atque hi primi flores, fructusvè cænobiticæ vitæ fuerunt: quorum spiritus, plures Psalmi sunt; quod ex inscriptionibus eorum liquet. Dein in alias vrbes, colles, solitudines, forma Propheticorum cætuum deriuata est, de quibus cum de Elisæo incidet sermo, vberiùs dicemus.

13. *Vnde vsus Musicæ in templis.* Illud non est omittendum, ab his cætibus Prophetarum habuisse initium, quod ad Dei laudes in templis decantandas variis musicis vtamur instrumentis. Liquet siquidem hos præcessisse regnum Dauidis, à quibus ipse forsan dum post fœtantes patris sui Isai eremum puer incoleret, cytharam sonare edoctus fuit: quadrat siquidem tempus & locus, & musicæ facultas: námq; Dauid Bethleemites prope Ramatha, oues ducebat cum sub Samuele illi eruditi, Musica sonabant instrumenta. Quis neget bonæ indolis adolescentem, eorum se plerúmque cætibus immiscuisse; amicitias cum eis iniisse, & Musicæ, ac Diuinarum laudũ aliquem illorum Prophetam sibi adsciuisse magistrum? nam vnde tam peritus euaderet, nisi ab ipsis? Inde ortum quod postea regnans eos in Vrbe introduci curarit, & laudum. *Musicæ effectus.* Diuinarum eis præconia commiserit. Nemo tamen intelligat eos ad Prophetandum musicis vti consueuisse, quod ex vi harmonica extra se raperentur: absit; sed quoniam ad eleuandam mentem in Deum multùm conferat illa, vimque habeat ad serenandam sensuum distractionem; disturbandam tristitiam, si dulcis fuerit consonantia; & terrorem menti immittendum si grauis fuerit. Cuius sanè rei appositissima profert exempla Basilius homil. de legendis libris Gentilium, inquiens. *Timotheus si Musicâ reiectâ se in palestra exercuisset, non tantùm cæteris omnibus eâ arte præstitisset; cui tanta fuit artis excellẽtia, vt si quando austeriorem, acrioremque harmoniam emisisset, animum ad iracundiam excitaret. Rursus si dulciorem eundem, ac mitiorem; eundem emolliret, ac mansuesceret. Hâc item arte quandoque apud Alexandrum, cum Phrygios modos tibiis ederet, illum in medio conuiuio ad arma concitasse dicitur; & rursus eundem sono mutato, quietum, ac sedatum conuiuis, ac mensæ restituisse.*

Vim hanc harmonicam vsque ad fabulas Veteres produxère, cum tamen propriâ vi, ipsa miros edat effectus: de quo eleganter Horatius Mercurium Amphionis magistrum alloquitur Odar. lib. 3. num 9. 14. *Musicæ effectuum Prophana exempla.*

Mercuri (nam te docilis magistro
Mouit Amphion lapides canendo)
Tuque testudo resonare septem
Calida neruis,
Tu potes tigres, comitésque syluas
Ducere, & riuos celeres morari.
Cessit immanis tibi blandienti
Ianitor aulæ
Cerberus: quamuis furiale centum
Muniant angues caput eius, atque
Spiritus teter, saniésque manet
Ore trilingui.
Quin & Ixion, Tityósque vultu
Risit inuito: stetit vrna paulum
Sicca, dum grato Danai puellas
Carmine mulces.

Scribit Plutarchus de fortuna, & virtute Alexandri lib. 2. Aristonicum illi fuisse cytarædum: qui egregiè pugnans cecidit: *Huic Alexander statuam Pythiis aeream ponendam curauit, cytharam tenentem, hastámque protentam: non hoc modo viro illi tribuens, sed & musicám honore prosequens, quaque instinctu lymphatico, impetúque impelleret eos, qui in ea ritè educati essent. Nam & ipse olim Antigenide tibicine Harmation modum modulantè, vsque adeò mente captus modulamenti incitatu exarsit, vt concussis armis proripiens se se manus in adstantes intenderet: testimonium Spartiatis, præbens illud canere solitis.* Arma vrget.

Vrget enim in ferrum scitè fidibus canere.

Licurgus bellicæ exercitationi studium Musicæ annexuit, quo bellandi vehementia modulatione temperata consonantiam, conuenientiamque haberet. Et quidem Lacones ita se ad virtutem exhortabantur: vt refert Plutarchus de Instit. Laconicis, his verbis. *Tres chori secundum tres ætates constituebantur, quorum primus qui seniorum erat, incipiens canebat.* Nos olim validi fuimus iuuenes. *Secundus florentis ætatis respõdebat:* Nos autem sumus, ac si vis, intuere *Tertius puerorum cantabat:* At nos multò erimus fortiores. Cúmque ad tibiam cum hostibus congrederentur, ad fortitudinem, & fiduciam, & mortis contẽptum, gressuum rhythmis incitabantur. Sanè Achillem lyrâ ad temperandam animi commotionem vti solitum autor est Homerus, qui eum quãdoque inducit digerentem, loquentemque Musica, (sic à Chirone doctum) iram quam in Agamennonem conceperat. *Lacones musicâ ad virtutes hortati.* *Achilles iram musica temperat.*

Hunc inuenerunt mulcentem pectora dulci,
Formosaque lyra, multóque vincta nitebat
Argento .....

Nec illud omittendum, quod de miris Musicæ effectibus superior narrat Plutarchus lib. de musicâ: *Terpãder seditionem, quæ Lacedemonios vexabat, Musicâ sustulit. Thalensem cretensem adiisse Lacedemonios, eosque ope Musicâ vsum pestilentia liberasse, autor est Pratinas. Ipseq; Homerus cantu, & musicâ vi pestilẽtia fuisse leuatos Græcos canit.* Vt ego arbitror mærore depulso, ac lætitia concepta, quæ humanorum affectuum docta moderatrix est. Quid

plura refert Basilius, *Quod Pythagoras in ebrios olim incidens iusserit tibicinē conuiuio luxurioso præsidentem mutare harmoniam. ac Dorion ipsis canere: atque hoc modo melodia illos ad sobrietatem reduxit; qui reiectis de capite coronis sanè omnes erubuêre.* Quare iure primo Aristoteles dixit: *Harmonia cœlestis est, naturámque diuinam, & pulchram, & humana augustiorem habet.* Nam (quod scite admonuit Valgulius in Plutarchi Musicâ) inter cætera *ad purgationem animorum vtilissima est.*

15\. *Musicæ vis ad eliciendū spiritum.* His rationibus vtuntur, qui volunt Elisæum, vt prophetaret, postulasse Psaltem, quod videlicet commotus esset animo in Regem Israël, vt indicant illa verba 4. Reg. 3. *Viuus Dominus in cuius conspectu sto, quod si non vultum Iosaphat Regis Iuda erubescerem, non attendissem quidem te, nec respexissem. Nunc autem adducite mihi Psaltem.* Nimirum vnum ex filiis Prophetarum Musicæ peritis. Placet tamen quod Rupertus scripsit nullam animo viri Dei commotionem appingens, sed vim Musicæ considerans: *Ex hoc discimus quantum cum diuinæ laudis sermone Musica dulcedinis sonus ad inuocandum prosit Spiritum sanctum, Cum, inquit, caneret Psaltes facta est super eum manus Domini. Mouet enim intùs Musica. Vi quâdam, & potentiâ naturali spiritum hominis. Et tunc decenter conuenit cum verbo, vel sensu diuinæ laudis, concutit penetralia cordis, & illam quam accepit homo resuscitat in eo gratiam spiritus Dei. Quod optimè expertus est, & experiens primus Psaltes inclytus dicit: Os meum apperui, & attraxi spiritum.* Atque huc etiam refert Athanasius, *quod quandocumque spiritus nequam à Domino arripiebat Saul* (1. Reg. 16.) *David tollebat citharam, & percutiebat manu suâ, & refocillabatur Saul, & Leuiùs habebat: recedebat enim ab eo spiritus malus*: ait enim Athanasius lib. de interpretat. Psalmorum: *Qui ita concinunt, vt melodia verborum ex numeris vocum cum spiritus harmoniâ congruat, isti psallunt & linguâ, & mente: nec seipsos solum, verum etiam alios qui audire volunt, magnificè adiuuant. Certè B. David Sauli accinens, non solum ipse placuit Deo, sed & turbidum insaniæ vitium à Saule pulsabat, & serenitatem eius animo induxit.* Et Basilius citato loco. *David sacrorum canticorum Poëta, cythara ex insania Saulem Regem liberauit.* Enimverò & ipsi Saulis ministri Musicæ virium non ignari, cum viderent Dominum suum ab spiritu exagitari nequam monuerant vt quæreret *Hominem scientem psallere cytharâ; vt quando arripuerit te* (aiebant) *spiritus Domini malus, psallat manu suâ, & leuiùs feras.* Et ego quidem quod meliùs haberet, & refocillaretur, Musicæ viribus tribuo, dum tristitiam ab animo eius pelleret, quæ spiritum suffocabat: quod verò spiritus malus ab eo recederet, Diuini muneris fuisse credo, qui ad Musicæ concentum, & tristitiæ pulsationem donum libertatis impertiebatur: haud aliter quàm ad Psaltis pulsationem facta est manus Domini super Elisæum: sæpéque fieri solitam super nostros Prophetas, cum diuinos Hymnos ad cytharam, aut organum pangerent, ex supra dictis liquidum esto: de quibus loquens Athanasius ait. *Ita quoque modulantes sancti Prophetæ ad tranquillitatem animos populorum, & ad concordiam cœlestium tripudiorum cohortabantur.*

16\. *De primo Musicæ inuentore varia placita.* Sed an hi quoque primi omnium instrumentis Musicis vsi fuerint, iure quæri posset; enimverò compertissimum est, multa ethnicos à nostris furatos fuisse, vt ex scriptis Mercurij Trismegisti & Platonis liquet; fatenturque ex sanctis Patribus plurimi. Scimus quoque ab Heraclide proditum Amphionem principem cytharæ cantum excogitasse, eiúsque poësim, vt qui à patre Ioue Doctus foret; eodémque tempore Linum Eubœensem lamentationes, & fletus carmine condidisse. Et teste Alexandro in libro Phrygiorum musicorum, Olympum primum omnium in Græciam fidium pulsus transtulisse; Hiagnim primum tibiâ cecinisse, Orpheum lyrâ, quidam tibiarum cantus conditorem Clonam faciunt, Terpandrum legum cytharæ. Verùm Plutarchus ex Sotherici nomine. *Nos verò* (ait) *mortalem quenquam negamus fuisse repertorem Musicæ bonorum: sed Apollini omnibus virtutibus & scientiis ornato inuentum nuniúsque hoc tribuendum, & acceptum ferendum esse putamus.*

Cæterùm si de primo Musicæ exordio lis esset, & Scriptorum testimoniis insistamus, primum eius inuentorem non Apollinem, non Amphionem, Linum, aut Orpheum, compertum nobis fecit Moyses scriptorum vetustissimus, Genes. 4. sed Iubalem Lamechi illius bigami ex Caina posteritate *Patrem fuisse canentium cythara, & organo*: & hoc multos ante diluuium annos esse oportuit, vt videas luxus gatia primùm in mundo Musicam inuentam. Nisi quis velit priùs ab Enos Adami nepote ad inuocandum nomen Domini fuisse accommodatam, quam tamen, Adamo docente scientiarum omnium peritissimo à Deo creato accepisset; Iubalem verò primum choreas libidini inseruientes instituisse, de quo Basilius: *Hoc Musica genus seruitutis, & ignobilitatis fructus parere; præterea libidinum stimulos acuere solet.* Atqui Isidoro, & Eusebio testibus in Chron. quos Gentiles Musicorum instrumentorum autores putant, multo posteriores sunt: nimirum tempore Iosuë, Linus, & Amphion floruêre; aliis Linus sub Gedeone 200. post Iosue annos: Apollo cytharam reperit sub Debora; Mercurius, & Orpheus sub Gedeone Iudaicæ plebis Iudicibus. Et multò his priùs, si de tempore post diluuium sermonem instituamus, *cythara* quidem mentio fit Genes. 31. & Iob 21. & 38. *Tympani* ibidem, & Exod. 15. & Iudic. 11. *Tintinabuli* Exod. 28. & 39. *Tuba* Leuit. 23. Numer. 10. 29. & 31. Iob 30. & 39. Iosue 6. Iudicum 7. *Fistulæ* Iob. 40. *Organi* Iob. 21. & 30. *Buccina* Exod. 19. & 20. Leuit. 25. Iosue 6. Iudicum 3. 6. 7. Iob 39. Fallantur proinde necessum est Scriptores ethnici, & Musicorum instrumentorum à nostris inuentorum honorem subripuerunt. Verùm & ex hoc fit multò ante Samuelem, & Prophetarum cuneos ea reperta fuisse. 17. *Quando primùm instrumenta Musica inuenta*

Vnum tamen est cuius nulla in Sacris aut prophanis literis mentio fit vsque ad Prophetas, videlicet præ cæteris Musicis instrumentis sacratissimum *Psalterium*; quo tamen vno ipsi primi omnium vsi leguntur; & fortè eius rei gratia inter cætera Prophetiæ ipsorum accommodata primo loco constituitur, 1. Reg. 10. *Obuium habebis gregem Prophetarum descendentium de excelso & ante eos Psalterium & Tympanum, & Tibiam, & cytharam, ipsisque prophetantes:* Vnde & ab eo speciali cognomento *Psaltes* dicti sunt 4. Reg. 3. & 1. Paralip. 23. sanè hoc ingentem illis gloriam parit, vtpotè qui autores Psalterij extiterint, quod nomen dedit libro Psalmorum: cui inter vniuersa Prophetarum opera ab Athanasio de interpretatione Psalmorum (vt alios prætereain Patres) prima defeFuntur. *Singuli quidem* (ait) *Sacri libri suam & propriam suppeditans historiam; Pentateuchus* 18. *Prophetæ inuentores Psalterij.*

mundi

mundi ortum, acta Patriarcharum, &c. Et recensitis omnium thesibus subinfert. *Psalmorum autem volumen veluti Paradisus, in quo sunt omnia genera lignorum plantata, modulando sua quedam propria inter cantandum ostendit*, Quod cum seriò probauerit, addit: *Voluenti, legentíque Bibliorum scripta satis liquet, apparétque ea quæ legit, sui negotij non esse, sed sanctorum virorum, quæ ipsi in re sua protulerunt. Contra in Psalmis illud miri est, quòd qui eos legit (exceptis de Christo gentibus vaticiniis) sua se verba in re sua legere opinatur; & quilibet ita psallit, quasi de se ea quæ psallit conscripta essent: non tanquam alius ea diceret, aut de alio dicerentur, ita accipit, & per legit; sed tanquam de seipso sermo fieret, ita mentem suam ad Deum dirigit.* Eadem habet Basilius in præfar.ad Psalm. 1. Quod planè nouum, inclytúmque Prophetiæ genus in Psalmorum structura reperitur, quo omnium hominum ad finem mundi in hanc vitam res perventuræ, & negotia prædicuntur; & vniuersi eorum animi motus sigillatim quasi digito demonstrantur. In quo sanè prophetandi munere Dauid Rex cæteros Psaltes vicit: vnde & *Egregius Psaltes de Israël* vocitari promeruit. 2.Reg.23. At in eodem ipsum Greges Prophetarum tempore præcesserunt, à quibus vt Psalterij, ita & Psalmorum inuentionem Dauidem accepisse qui dixerit, profectò à vero non aberrabit.

19. Prophetæ aliquorum Psalmorum autores.

Enimverò qui omnium Psalmorum constructionem Dauidi attribuunt, non placent Athanasio in Synopsi. Hieronymo epist. 139. ad Cyprian.tom.3. Augustino in prologo ad Psalmos; nec mirum cum inscriptiones plurium aduersentur, quæ autores suos produnt. Scio quosdam præ se ferre quod ad cantandum traditi sunt, cum alteriùs sint autoris; verùm ij satis se produnt, cum in datiuo nomina illorum præponunt. Eiusmodi sunt quotquot *filiis Chore* inscribuntur, è quibus quidam habent, *in finem filiis Chore*: vt 41.43.44. alij *in finem pro filiis Chore* vt 45.46. nonnulli *Psalmus cantici filiis Chore*: vt 47. 86.87. Omnes enim huiusmodi *filiis Chore* præ se ferunt, quasi his dati sint: quinimò choritarum filij, non cantores, sed Ianitores Templi erant & thesaurorum eius custodes, quod ex 1. Paralip. cap.26. liquet: Vnde non ipsis dabantur ad canendum, sed vt traderent cantoribus. Hos ego Dauidi adiurem, quem Augustinus nouem duntaxat ore suo dixisse scribit, & Athanasius; eos esse propriè Dauidis quotquot habent hanc inscriptionem, *Psalmus Dauidis*, vt 25.26.27. & alij. Hieronymus contendit Psalmum 89. cuius superscriptio est, *Oratio Moysi hominis Dei*, vere ab eo conditum esse, & veré; vt quid enim orasse diceretur Moyses quod non orauit? Nec obest quod non inseruerit eum in Pentateucho; potuit siquidem seorsim scriptus ab eo filiis Israël tradi, à quibus seruatus est, & posteà inter cæterorum Psalmos reponi, cum ab Esdra hincinde quotquot inueniri potuerunt, in vnum collecti sunt. Et quis non credat multos plures à filiis Prophetarum compositos quam nunc extent? cum tot annos munus prophetandi in Psalteriis, liris, & tympanis exercuerint? Vnus Dauid quos reris edidisse? Audi Athanasium in Synopsi hæc aientem. *Propheta, qui quæ prophetarunt scriptis quidem mandarunt, sed non inueniuntur hi sunt: Psalmorum Dauidis trium millium numerum fuisse in Paralipomenis scribitur, è quibus tamen 150. tantum ab amicis Ezechiæ Regis selecti, reliqui vero absconditi sunt.* Quo loci sub nomine Dauidis etiam Cantorum, & Prophetarum Psalmos enumerat, nam non omnes 150. Dauidis opus fuisse in eadem Synopsi dixerat inquiens. *Qui vero ab aliis compositi Dauidi inscribuntur, sunt quotquot habent hanc inscriptionem: Dauidi.* Vnius Asaph qui ex tribus principibus Prophetarum cantantium alter erat, vndecim extant, ab 72. vsque 82. Putátque Hieronymus super Matth. 13. quod vbi legimus: *Sine parabolis non loquebatur eis; vt impleretur quod dictum est per Prophetam Aperiam in parabolis os meum*: Legi oportere: *per Asaph Prophetam*; non *per Isaiam*, vt quidam habent codices, eoquod illud testimonium è Psalmo 77. petatur edito ab Asaph, non ab Isaia. Idithum sunt 38. & 61. & eiusdem sub nomine Etham est 88. At Hemam vnus duntaxat reliquus est. 87. Alij recentiores sunt, vtpotè Aggæi, Ieremiæ Zachariæ, & Ezechielis, & filiorum Ionadab, id est Rechabitarum, vbi de prima & secunda populi captiuitate agitur, videlicet 64.70.95.111.145. Ex quo liquet non omnino constare de tempore, quo vnusquisque scriptus sit. Nonnulli sub Samuële conditi sunt à Dauide, cum fugeret à facie Saul, nimirum 51.53.55.56.58. Quod inscriptiones ipsæ clamant. Quis autem eodem tempore non alios edidisse Prophetas nostros asserere audebit, cum sciamus tunc quoque cum erant in Rama & Iabaa prophetasse in citharis, ac psalteriis suis? Qui autem illi sunt, diuinare non ausim, dum illud liquidò constet, & ipsos magistros, ac inuentores fuisse psalterij, & veteres Psalmorum conditores; ac proinde vehementer aberrasse ethnicos Musicorum instrumentorum, ac Poëticæ artis quosdam suorum autores extitisse leuibus ductos coniecturis asseuerantes.

Moyses Psalmi 89. autor.

Dauid quos Psalmos ediderit.

Idithum quos.

Concedimus nihilominus instrumentis, à nostris Prophetis, olim inuentis ethnicos nouas fides addidisse; atque hac in re verè adnotatum reliquisse Plinium lib. 8.cap.56. reperisse scilicet obliquam tibiam Mydam in Phrygia; geminas tibias Marsiam in eadem gente, monaulum Pana Mercurij filium, tertij scilicet inter Mercurios apud Cic.lib.3.de nat.Deor.de Pan verò Virgil.Eclog.2. 20.

20. Ethnici musicis instrumentis fides addidêre.

Pan primus calamos cerâ coniungere plures.
Instituit:

Cytharam septem chordis additis Terprandum; octauam simonidem addidisse: nonam Timotheum. Verum ob luxum potius has additas sibi ipsa Musica lepidè deplorat apud Pherecratem comicum in hæc verba.

..........Mi prima malorum labes
Menalipides fuit, qui duodenis
Fidibus me eneruauit. Nec tamen meis
Finis erumnis. Atticus cinesias
Execrabilis, exharmonios strophis
Anfractus insertans me malè perdidit.
Sed neque miseriis hic modus fuit
Meis. Phrinis iniecto strobilo quodam
Non ante cognito, irrequietis me
Flexibus, atque inflexibus versando
Totam collabefecit, quinque neruis
Duodenas obstipando harmonias.
Iamvero Timotheus, ô mi charissime
Perfodit me, & fœdissimè lacerauit.
Vicit & omnes inferendis cladibus,
ac formicarios vehemens modos, méque
...Contingens tanquam brasicas totam
Referfit exharmonils hyperbolais
Prophanisque, ac superuacuis fidium
Vocumque pertentaminibus.

Eapropter Emerepes, Phrynidis Musici duas è nouem chordis bipenni excidit, dicens: *Musicam ne depraues*: Quem mihi sanè sensum ad literam facere videtur inscriptio Psalmi 74. *Ne corrumpas*; & Psal. 56. 57. & 58. *Ne disperdas*, Musicam videlicet, modos in ea molles, ac fornicarios inferendo, fidiúmque superuacuarum, ac prophanarum pertentamine, vt à comœdis hodie lasciuiæ causa fit: quod doctè auorum æuo libris editis Franchinus Gaffurus deplorauit. Id enim è sacro choro Dauid, & Asaph perpetuo eliminari volebant, quos tamen titulos ad Pilatum Doctores detorquere solent, sed mystico planè sensu, literali prorsus omisso.

21. *Psalterij forma, eiúsque ac cæterorum instrumentorum mystica.* Quod vero ad Psalteriū spectat scribit Hieron. Comment. in Psalm. 149. *Psalterium propriè genus organi est Musici, quod est quasi cythara. Similitudinem habet cythara, sed non est cythara. Cythara deorsum percutitur, Psalterium sursum, quod verbo vulgari dicitur Polyphtongum.* Par est credere viros spiritu Prophetico plenos mysterij ergo cytharā inuersā psalterium inuenisse, decem in tabulis duabus tensis fidibus, quo nimirum decem legis præcepta in tabulis duabus à Deo scripta semper in aure viri religiosi personarent, vt ipse prodit Hieronymus in Psalm. 32.) & sonum de supernis ederent, qui maxime sanctis moribus congruat: ipsâ percussione protestantes, omne donum perfectum de sursum esse; quemadmodum per cytharam condescensum ad proximorum subuentionem significari idem ipse contendit in Ps. 57. vti per tympanum, quod de mortui animalis corio tenditur, carnis mortificatio figuratur; per tibiam verò memoria mortis, cuius assidua meditatio valdè nobis proficua est: nam & tibicines ad funera vocari solitos, testimonio Matth. 9. liquidum est. Quā de re egregiè tractat Gregorius, dum agit de quatuor his musicis instrumentis, in quibus Prophetæ nostri prophetabant, lib. 4. expofit. 1. Reg. 10.

22. *Hemam, & Etham, cur Ezraitæ dicti.* Illud tandem non omittendum, ob religiosam Prophetarum vitam Hemam Samuelis nepotem, & Etham, seu Idithum Prophetarum præcipuos *Ezraitas* vocari consueuisse, quod tituli Psalm. 87. & 88. proclamant; non quod cognomen à patre, vel patria traxerint, sed quod eo nomine *Aduenæ* cognominarentur, (Nam *Ezra* Hebraicæ, Latinè *Aduena* est.) Vitā & móribus aduenas se esse in hoc sæculo protestantes, quod sanè Religiosorum instituti est, vitam Prophetarum sectantium; iuxta illud Bernardi serm. 2. de altit. & basit. *Magnum sanè prophetandi genus, cui vos deditos esse conspicio; magnum Prophetiæ studium, cui vos video mancipatos. Quod illud nempe iuxta Apostolum non considerare quæ videntur, sed quæ non videntur, sine dubio prophetare est. Ambulare in spiritu, ex fide viuere, quæ sursum sunt quærere, non quæ super terram, obliuisci quæ retro sunt, & extendi in anteriora, ex magna parte prophetare est. Alioquin quonam modo nisi per spiritum prophetiæ conuersatio nostra in cœlis est? sic nimirum Prophetæ olim quasi non inter homines erant sui temporis, sed virtute, & impetu quodam spiritus dies illos transilientes, exultabant, vt viderent diem Domini, & videbant, & lætabantur in ea.*

23. *Concordia Monachatus Prophetarū & S. Benedicti.* Mirare ergo Lector testamentorum concordiam: 15. generatione à Moyse, & exordio Legis scriptæ primi Greges Prophetarum, cœnobiticæ vitæ autores exoriuntur: & 15. à Christo, & Euangelio eadem per S. Benedictum inualescit: & inter vtrósque mysticus ille 42. generationum numerus interiacet: vt hos illis similes moribus extitisse, non diffitearis.

CAPVT IX.

Eliam omnibus ornatum Monasticis virtutibus, Eremitam perfectum se præbuisse: & ideò Principem Monachorum.

Rem hanc abundè in superioribus cap. 2. confecimus Eliæ Monachorum omnium Patrum ore pulcherrimo decantatum ostendentes, quibus nunc addimus Rupertum lib. 3. Comment. in Cant. ad cap. 4. vbi de Eliâ ait: *Hæc dixit & fecit ille primus, & institutor eorum, qui dicti sunt filij Prophetarum, quos fuisse Monachos in veteri Testamento consentit autoritas Patrum venerabilium.* Et lib. 5. in principio ad B. Deiparam sermonem dirigens: *Cur vnquam aliquis mortalium visus est magis te assumpsisse pennas sicut columba, vt volaret, & requiesceret in solitudine? Hoc enim multi fecerunt, non solum Elias, siue Elisæus, verùm etiam quamplures filij Prophetarum.* Et infrà: *Cur non potius tanquam turtur castissima, turtur solivaga solitudinem expetisti, remotior quàm Ioannes Baptista, secretior quam Elias?* Addimus & Chrysostomum à D. Thom. opusc. 18. de perfectione vitæ spiritualis in medium adductum, & auditum; cap. si quidem 20. sic ait D. Thomas. *Sunt autem quidam qui non solum Episcoporum statum præferre Religiosorum statui contenti, sed & quorumcumque curam habentium animarum: quod multipliciter asserere conantur. Dicit enim Chrysostomus in 6. libro sui dialogi* (scilicet de Sacerdotio tom. 5.) *Si aliquem mihi talem adducas Monachum, qualis, vt secundum exaggerationem dicam, fuit Elias, tamen quamdiu solus est, si non perturbatur, neque grauiter peccat, quippe non habet, quibus stimuletur, atque exasperetur, non tamen illi comparandus est, &c.* Huic obiectioni vt satisfaciat Doctor sanctus concedit planè per exaggerationem dici posse aliquem reperiri Monachum qualis fuit Elias: ait si quidem. *Quod Chrysostomus dicit: si talem aliquem adducas Monachum, qualis fuit Elias, non tamen illi comparandus est qui multorum peccata ferre compellitur; manifestè apparet, quod non intendit statum statui comparare: sed ostendere difficultatem bene persistendi maiorem esse in eo qui præest populis, quam in eo qui solitariam vitam ducit.* Accedit Nazianzenus in oratione de laudibus Basilij: hæc de eo asserens: *Exul hic nobiscum in Pontum secessit, & Monasteriis quæ ibi sunt præfuit: quæ ipse dignissimè moderabatur, solitudinemque cum Elia & Ioanne qui admodum Philosophi fuerunt mire amplexabatur.* Clarius cæteris Ambrosius Epist. 82. lib. 10. ad Monachos Vercellenses Abbate tunc & Episcopo suo S. Eusebio destitutos, & eos quidem Eliæ sectatoribus ac discipulis: Hunc verò Eliæ luculenta ad modum oratione confert. *Hac igitur patientia in S. Eusebio Monasterij coaluit vsu, & durioris obseruationis consuetudine hausit laborum tolerantiam. Elias duratus ad patientiam est, solitudinum incolatu, & tanquam pastus ad virtutis adipalem, agresti alimento processit fortior. Et quia de S. Eliæ habitatione deserti nomina locorum non otiosa,* 1. *Eliæ mira perfectio.*

quasi

quasi feriati præterinimus, quid significent repetendum videtur. Prosequutus verò eorum interpretationem subiungit. *Sed satis de magistro dictum puto, nunc discipulorum vitam prosequamur, quia in illam se laudem induerunt hymnis dies, & noctes personant.* Sed & Onuphrius vetustissimus Monachus Paphnutio Abbati qui se testem producit: in eius vita c.4. dixit. *Profectò vitā B. Patris nostri Eliæ venerabiles fratres meos audiui frequenter laudare qui se in eremo in tantâ abstinentia & oratione studuit affligere. vt maximam virtutem meruisset à Domino accipere, & igneo curru transuectus mortis pœnam non videre.*

2. Eliæ Virginitas. Nunc vero quemadmodum numeros omnes Monasticæ vitæ Elias expleuerit videndum. Virginitatis eius eatenus Sacer lib. 3. & 4. Reg. Scriptor testis est, quatenus omnes penè vitæ illius actus seriò referans, nihil quod rei vxoriæ oleat vel leuiter scribit; quin potius quàm longissimé ab eo iugo abfuisse perpetua hominis solitudo & prophetandi munus satis supérque manifestant. Idque magnis Ecclesiæ Patribus pro comperto habitum est. Primus id docuit S. Ignatius martyr, Christi (vt equidem ex eius epistolis colligo) Discipulus, aliis, Discipuli quem diligebat Iesus auditor, in Epist. ad Philadelphienses inquiens. *Virgines solum Christum præ oculis habete, & eius Patrem in animabus vestris, illuminatæ à spiritu sancto. Memor sum sanctitatis vestræ sicut Eliæ, sicut Iesu Naue, sicut Melchisedech, sicut Elisæi, sicut Ieremiæ, sicut Ioannis Baptistæ, sicut dilectissimi Discipuli, qui in castitate de vita exierunt:* Ita in veteri translatione. Miror Mæstræi lapsum, qui in eo Virginum syllabo Eliæ: & dilectissimi Discipuli oscitanter oblitus sit, cum textus Græcus è regione positus pro vtriusque Virginitate clamet, nam habet. Ὧν ἁγίων μνημονεύω τῆς ἁγιωσύνης ὡς Ἠλία, ὡς Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ὡς Μελχισεδὲκ, ὡς Ἐλισσαίου, ὡς Ἱερεμίου, ὡς τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ὡς τοῦ ἠγαπημένου μαθητοῦ, *&c.* Quod Græcorum Menologion sic expressit. *Cum audiret de Elia Propheta, & Ioannis Præcursoris vita, egressus de cœnobio habitauit in eremo.* Imo Antonius de Paulo ad suos dixisse fert Hieronymus in vita Pauli, c.11. *Vide Eliam, vide Ioannem in deserto, & verè in Paradiso Paulum vidi.* Et Heraclides lib. 6. de Paradis. cap. 3. duorum fratrum delineans mores, quorum alter coniugio deditus erat, alter Monasticæ, dixit: *Alter quidem ex ipsius Abrahæ, alter Eliæ moribus vixit.* Rursus Hieronymus epist. 22. de custodia Virginit. *Vacuus* (ait) *erat Orbis: & vt de typicis taceam, sola erat benedictio liberorum: paulatim verò increscente segete, messor immissus est. Virgo Elias, Elisæus virgo, virgines multi filij Prophetarum. Ieremiæ dicitur: Et tu ne accipias vxorem*, cap. 16. Ambrosius itidem lib. 1. de Virginibus: *Etiam Elias nullius corporei coitus fuisse permistus cupidinibus inuenitur. Ideo ergo curru raptus in cœlum, ideo cum Domino apparet in gloriâ, ideo Dominici venturus est præcursor aduentus. Et Maria sumens tympanum pudore virgineo choros duxit.* Suffragatur prædictis Isidorus Ecclesiarum Hispaniæ Doctor lib. 2. de offic. Ecclesiast. c. 17. vbi ait. *Quantum pertinet ad vetus Testamentum, Elias & Ieremias, & Daniel castitatis & continentiæ bonum primi constituisse dignoscuntur, &c.* Dedi in superioribus de Moyse agens cap. 7. n. 7. Chrysostomum aientem. *Elias nonne virgo erat?* Dabo Ioannem Cassianum lib. 6. institu. renunt. c. 4. hæc verba promentem. *Hæc Virtus illis solis tribuitur, qui virgines vel mente, vel carne perdurant, vt vterque Ioannes in nouo Testamento, in veteri quoque Elias, Ieremias, Daniel fuisse noscuntur.* Tantorum Patrum Eliæ munita virginitas est testimoniis.

Paupertatem porro ipsius vehementer Chrysostomus commendat homil. 2. ad popul. Anthioch. 3. Eliæ paupertas.
inquiens *Qui enim dic mihi Elia pauperius? sed propterea omnes diuites vincebat, quoniā pauper hic erat, ipsam verò paupertatem ex mentis opulentiâ elegit. Quoniam enim omnem pecuniarum copiam animi sui magnitudine esse putauit inferiorem, nec Philosophia sua* (id est Monastico proposito, vt Basilius, & Nazianzenus vocant) *ideo tantam pauperiem amplexus est. Quod si magna præsentia putasset, non tantum melotem possedisset: sed ita vitæ vanitatem condemnauit, & tanquam lutum proiectum omne aurum despexit, vt præter amictum illum nihil amplius possideret. Idcirco Rex* (Achab) *pauperis indigebat, & ad corpus nihil plusquam melotem habentis inhiabat, qui tantum habebat aurum. Sic splendidior trabea erat melote, & regalibus aulis Iusti spelunca. Propterea & in cœlum ascendens nihil aliud quam melotem discipulo reliquit. Cum hoc, inquit, cum diabolo pugnaui, & tu contra illum armatus hanc capies. Validum enim telum inopia, & inexpugnabile habitaculum, & turris inconcussa. Tanquam maximam hæreditatem Elisæus melotem suscepit: etenim verè maxima fuit hæreditas omni auro pretiosior.* Non piguit tam longam Chrysostomi periodum in medium adducere, quod elegantissime propositam Eliæ pauperiem pro meritis efferat. Adduximus c. 7. n. 4. eundem Chrysostomum aientem de Elia, & Moyse cum Christo pauperum principe loquentibus. *Vterque sæcularium diuitiarum apprimè contemptor fuit, nam neque Moyses quicquam possidebat, neque Elias præter melotem aliquid habebat.* Sed audi quæso Ambrosium lib. de Naboth. c. 12. *Achab ad Eliam ait* (3. Reg. 21.) *Inuenisti me inimicus meus. Quàm misera conscientia, quæ se proditam doluit. Et dixit Elias ad eum: Inueni quoniam fecisti malum in conspectu Domini. Rex erat ille, & Rex Samariæ Achab; Elias pauper & indigens pane; cui victus defecisset substantia, nisi corui alimoniam ministrassent:* Additque Eliam typum esse pauperum Christi. Bernardus in sententiis præponere videtur Elianam Apostolicæ paupertati; nam ait. *Septem gradus descensionis habet humilitas, abdicationem rerum exemplo Apostolorum, abdicationem vestium sicut Elias & Ioannes, &c.* Vbi nequaquam sanctitatum collationem tractat, sed abdicationum gradus: plus vero est vestes quoque hominum abdicare, & more animalium vestiri pellibus, quam res solas. Gilbertus serm. 45. in Cant. ipso indicat pallio se Eliam oneratum putasse; nam eo vti corporis typo mortalis grauabatur, ne ad Deificos lucis radios admitteretur. Sic cum ad ostium speluncæ sese illi Deus ostendere vellet: *Operuit vultum suum pallio* Hinc Gilbertus: *Iecit Elias pallium dum raperetur, reliquit Ioseph dum teneretur; sponsa tulit dum tolleretur: speculi, & imaginis velamen proiecit Elias raptus ad faciem, &c.*

Ergo pauperibus Monachis pignus paupertatis suæ insigne reliquit pallium ouile Elias; quam 4. Eliæ abstinentia.
etiam in victu tenui mirabiliter nobis commendauit: nam quando non parsimoniæ cultor egregius extitit? Primùm sanè exiguum panis frustrum esse oportuit, quod coruus volans rostro pendens adunco ferre poterat; & hâc mensurâ multo tempore contentus fuit Elias. Inde à vidua Sareptana

annos

annos tres substentatus est Quã putas panis quantitate? Ad primum ingressus eius diem scio subcinericium panem sibi factum, quantæ pugillus capere poterat farinæ: & hanc ipsam cæterorum dierum mensuram cibi fuisse, illud mihi innuit, quod non promisit illis Deus hydriam farinæ replendam, & cumulandam, sed quod ex ea die non deficeret, nimirum quantum tunc ibi erat: quare nunquam ma oris ponderis inde fieri panis posset, licet eo facto alter fieri quotidie posset viduæ, alter filio: nec inde aliis prouideri potuisse lego. Demum neque Angelus ad mensuram sibi solitam aliquid addidit, qui subcineritium panem vnum duntaxat ad illum attulit, & vas aquæ. Quid vero facto ipso Monachis innueret Elias, sic Bernardus aperit in sentent. *Panes quibus alimur in hac vita sunt tres. Purgatorius cum amaritudine, quem mulier SarAptana ministrat in fame. Consolatorius cum dulcedine, quem Angelus apponit quiescenti in vmbra: Solidus cum fortitudine, qui perducit ad montem Dei Oreb.*

5 Mira de Eliæ ieiunio.

Mira sunt quæ de Eliani virtute ieiunij adnotarunt Patres. Basilius homil. 1. quæ est de laudibus ieiunij, inquit *Ieiunium Eliam magni illius miraculi spectatorem fecit; qui cum 40. dierum ieiunio repurgasset animam, ita demum in spelunca, quæ est in Oreb promeruit videre Dominum, quatenus quidem homini videre datum est. Ieiunans vidua filium suum restituit* (cum ab ea repetiti pugilli farinæ pane substentabatur) *aduersus etiam ipsam mortem robustus factus per ieiunium. Vox ab ore ieiuno proficiscens, populo transgressori clausit cælum annos tres, & menses sex. Vt enim indomitum obstinatorum, duráque ceruice cor emolliret, voluit & seipsum eâ calamitate cum cæteris condemnare. Et adegit omnem populum ad ieiunium* (vide miram rem) *ingrauescente fame: videlicet, vt malitiam, quam è deliciis viñque dissolutâ contraxerant, abstinentiâ corrigerent.* Et homil. sequenti. *Cum vidisset multam insolentiam nasci è satietate necesse erat illos per famem, inuitos ad ieiunium adigere: eoque peccata illorum iam in immensum excurrentia cohibuit, dum ieiunio, velut vstione, ac sectione progressum ad maiora mala interrumpit.* Similia habet Ambrosius lib. de Elia, & ieiunio cap. 2. vbi vniuersis eius actis virtute ieiunij decoratis, ab eo compendio recensitis subinfert: *Tunc denique plus meruit, quando plus ieiunauit, nam 40. dierum ieiunio Diuinam acquisiuit præsentiam. Merito illum dignum cælo diuina iudicauit sententia, vt cum ipso raperetur corpore, quoniam cælestem vitam viuebat in corpore.*

6. Eliæ obedientia, patientia, abstinentia.

Quod ad obedientiæ eius meritum attinet Propheta a Domino consecratus extra aleam cæterorum factus, nulli hominum fuit subiectus, quod etiam ex vitæ eremiticæ instituto ab eo diligenter culto ortum habuit. Verùm nihil vnquam egisse scribitur, quod iussus à Deo non fuerit, quod non feruenti animo exequutus fuerit, vt eius percurrens acta liquidò comperiet. Illud mihi procul omni dubio eximij eius in abstinentiæ, & patientiæ virtutibus facti progressus credere cogunt, ad summum obedientiæ apicem conscendisse; *Enimvero* (vt Docte admodum Ricardus dixit in suo Beniamin maiori. p. 1. c. 28.) *Duo sunt quæ solent imperfectionem obedientiæ præpedire, ne cogatur vel amata deserere, vel aspera tolerare: sed si semel animus amore abstinentiæ, vel patientiæ perfectè incaluerit, protinus ad omnem obedientiam absque vlla contradictione se subdit: quia timor Domini ex voluntaria abstinentia & patientia ad omnem obedientiam roboratur.* Eliam verò non solùm abstinentiæ studiis fuisse illustrem, sed etiam patientiæ nemo ambigit: Ob hanc enim dixit de eo Apostolus ad Hebr. 11. *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, angustiati, afflicti, &c.* Quo loci Chrysostomus hom. 28. *Cogita Eliam, ad quem sermo hodie noster peruenit ipsum quippe hoc loco intelligit, & in eo definit exempla, neque vestimentum habebat ex nimietate tribulationis, neque ciuitatem* (ex quo enim ex Thesba exiit, illuc nunquam recurrit) *neque domum* (sed speluncam aut vmbram iuniperi) *exagitabant illum & insequebantur, & cum fame pugnare cogebant.* Perfectissimè proinde vniuersas eius virtutes breui penicillo, sed viuis coloribus depingens, & perstringens Basilius homil. 8. in diuites auaros hæc ait: *Forsan aduocabis aliquem piorum qui precibus, vt Elias Thesbites fecit calamitatis huius molestiam tollat, qui sit homo inops* (vt ille) *pallidulus sine calceis, sine cubili, sine domo tantum melote contentus, precibus ac supplicationibus pro cibo, continentiâ verò pro contubernali vtens.*

Iure ergo primo Monachorum, non horum vel illorum duntaxat, sed quoad mundus extet; futurorum, norma paterque iudicatus Patribus est: non quod primus solitudine delectatus, rebus caducis nuntium dederit, cum id Moyses primus egisse liqueat, & Prophetarum cunei; sed ecce plus quam Moyses hic & plusquam Propheta, quippe tota vitæ periodo cælibatum, virginitatémque sectatus. Verum ad Ioannis rigorem non peruenisse, nec pari Monastices obseruantia vbique decertasse contendit D. Petrus Damiani sermone de priuileg. S. Ioannis Baptistæ his verbis: *Elias comedit carnes, & si quid aliud apponobatur cum gratiarum actione percepit.* Enimverò dum esset propè Torrentem Carith. *afferebant ei corui panem, & carnes mane, & panem, & carnes vespere:* Ioannes autem perpetuò locustas, & mel siluestre edebat. Sed Bernardus in Apolog. ad Guillelm. excusat eum dicens: *Repleri ventrem faba, mentem superbia, cibi damnamus saginatos; quasi non melius sit exiguo sagimine ad vsum vesci: quam ventoso legumine vsque ad ructum exsaturari; & præcipuè cum Esau non de carne, sed de lente sit reprehensus, & de ligno Adam, non de carne damnatus; & Ionathas ex gustu mellis, non carnis, morti adiudicatus: è contra verò Elias innoxiè carnem comederit, Abraham gratissimè carnibus Angelos pauerit.* Ergo cum aliud Eliæ non esset ad manum vnde ederet, quis innoxiè carnes tunc eum comedisse inficietur? Nam vt ait Basilius: *Viaticum cibúsque ei spes erat in Deo: & cum ita viueret, fame tamen extinctus non est, sed auium rapacissimi, ad voracissimi corui cibum ei attulêre: & qui alienas solebant escas inuadere, viro iustissimo ministri fuere; naturæ quoque obliti, in pane, carnéque ei afferendis Dominico præcepto paruerunt.*

7. Eius carnis non minuit Eliæ perfectionem.

Mendax ex his planè depræhenditur autor sermonum ad Fratres in eremo, & vel hoc vno indignum qui Augustino tribuantur; dum serm. 34. inquit *Elias tandiu miracula fecit, quandiu pane, & aqua refectus est: sed postquam carnes comedit & vinum bibit in saturitate, miracula non legitur fecisse.* Imo omnia fecisse legitur postquam à coruo allatas carnes comedit in Torrente Carith. nec vlterius eis vsum scimus. Vinum verò quis eum aliquando bibisse nouit? vt omittam perperam vtriúsque saturitatem ei obiici, qui abstinentissimus ab scriptura, & Patribus commendatur. At quamobrem, inquis, à Deo Monacho extra ægritudinem

8. Elias non attigit vltimam perfectioné Monachatus.

tudinem posito, carnes ministrari iussum, cum à coruis quoque posteà Paulus pastus, diuinitus panis quotidie dimidium solum acceperit? Sanè vt facto ipso nobis innueret, non vsquequaque in Elia Monachatum fuisse perfectum: adhuc illi vltimas defuisse lineas ab Ioanne & Apostolis spiritus fauore tempore gratiæ ducendas. Quo etiam pacto & Elias post semel vocatum ad perfectionem religiosi status Elisæum permisit ad parentes valefaciendos regredi: *Cum venisset* (ait c.19. *Elias ad eum misit pallium suum super illum*(habitu scilicet Monastico eum induit) *Qui statim relictis bobus cucurrit post Eliam, & ait: Osculer oro, patrem meum, & matrem meam, & sic sequar te. Dixitque ei: vade & reuertere; quod enim meum erat, feci tibi.* Id sanè pro temporis imperfectione permissum: aliàs auditurus esset sub gratiæ præconio à Domino. *Dimitte mortuos sepelire mortuos suos, & sequere me.*

9. *Lenitas Monastica defuit Eliæ.* Eliam item à Monachorum lenitate defecisse, tametsi innoxiè, liquidum facit 850. Prpophetarum Baal, & commensalium Iezabel Sacerdotum idolorum ab eo perpetrata occisio, & iterata quinquagenorum militum succensio; qua cœlum contriuisse Sapiens notanter dixit: *Verbo Domini contriuit cœlum; & deiecit à se ignem terra.* Sap.48. innuens planè ignem in homines quantuncumque terrenos non à cœlo prosiliisse sponte, sed nimiis criminibus irritato; Eliamque inde eum deiecisse, & patientiam, lenitatemque illius contriuisse. Quo circa non semel de mansuetudine admonitus est à Deo: nam quid ei signatur cum dicitur? *Qui audis in sina iudicium, & in Oreb iudicia defensionis.* Reuera de re sua iudicium tunc actum est, non de aliorum: cum enim vehementi ferueret zelo, iussus est ad ostium antri experimento discere non in spiritu vehementi, conterentique petras esse Dominum, nec in commotione, aut in igne, sed in sibilo tenuis auræ, præferendam scilicet itæ lenitatem. Quo nequaquàm ipse redargutus fuit, cum potius *teneamus* (Cyprianus Hispanis plebibus loquitur in causa Basilidis, lib.1.ep.4.) *Eliam Iudæis deficientibus, atque à Religione diuinâ recedentibus, stetisse, & certasse sublimiter:* & quod *iustâ sapientique indignatione* (iuxta Basilij sententiam) *in totius Israël vtilitatem 50. supra 400. turpitudinis sacerdotes, & 400. alios viros commensales Iezabel, vt morte mulctarentur effecit*: sed quæ illi tempori ira congruebat, tempore gratiæ in mansuetudinem erat. Commutanda: hominibus præsertim eadem melotâ vtentibus enixè eam apprehendere conaturis: vnde ob eam fortasse progeniem lenitatis indicandam, pallium inter se, & Dominum transeuntem opposuit.

10. *Elias adhuc translatus zelo Dei feruidus.* Dignum autem est consideratione Eliam eodem feruuisse zelo adhuc translatum: nam cum Ioram filius Iosaphat Regis Iuda sub quo ille raptus est post raptum eius reliquisset Dominum, & idolis palam præpositis in vibibus Iuda peccare fecisset populum, epistolam ei de Paradiso scripsit igneo plenam spiritu: sic 2. Paralip.c.21. scriptum est: *Hæc dicit Dominus Deus Dauid Patris tui. Quoniam non ambulasti in viis Iosaphat patris tui, & in viis Asa Regis Iuda, sed incessisti per iter Regum Israël, & fornicari fecisti Iudam, & habitatores Hierusalem, imitatus fornicationem domus Achab: Insuper, & fratres tuos domum patris tui meliores te occidisti; ecce Dominus percutiet te plagâ magnâ cum populo tuo, & filiis, & vxoribus tuis, vniuersaque substantiâ tuâ, tu autem ægrotabis pessimo langore vteri tui donec egrediantur vitalia tua paulatim, per singulos dies.* Non me latet velle quosdam literas has scriptas ab Elia adhuc in terris agente: referri vero ab autore non seruato ordine temporis. Verum vt omittam si huc ille degeret, non indiguisse literis vt Domini voluntatem Regibus intimaret, qui faciem hominis non verebatur, esséque præter morem omnium Prophetarum literis loqui, quæ verbo dicere possunt, & quod eo sentiendi modo pulcherrimum Eliani zeli argumentum obscuratur; manifesta vis textui infertur. Enimverò scriptas post scelera à Ioram in regno patrata, ipsæ satis manifestant, quæ mortuo pridem Patre eius Iosaphat, cui ille in regno successit oportuit accidisse. Liquet autem ex 4.Reg.c.3. adhuc Iosaphat regnasse post transitum Eliæ; raptúmque sub mortem Ochosiæ scribit Isidorus in Chronico, qui mortuus est anno 18. Iosaphat; hic vero septem alios supervixit, nam regnauit totos 25. Porro Ioram filius eius regnauit annos 8. literæ vero ei datæ sunt ad duos ante mortem eius annos, scilicet 6. regni sui, vt constat ex 2. Paralip. 21. quare literæ à raptu Eliæ anno 13. scriptæ sunt, postquam scilicet fluxerant 7. anni regni Iosaphat, & 6. filij sui Ioram. Quis fuerit baiulus literarum nescimus, probabilius alicui ex Filiis Prophetarum eas dedisse, cui se præbuerit conspiciendum, nam Elisæus spiritu Dei plenus non egeret Eliæ literis ad corripiendum Ioram. Consultius Ioachimus noster lib.4. Concord.c.8. scripsit: *Valde autem mirum videtur, quod Elias qui sublatus erat in cœlum in diebus Iosaphat, misit literas ad Ioram: nisi quia sicut prius rapiebatur à spiritu Domini, & ducebatur in desertum, & iterum apparebat; sic & posteà potuit iubente Domino apparere, cui voluit & has literas valde duras Regi impio destinare.* Deposuit autem igneum zelum (sic sanè opinor) cum ad Thabor adductus Dominum tanquam ouem ad occisionem ire conspexit; loquebaturque cum illo & Moyse hominum mitissimo de excessu, quem completurus erat in Hierusalem: maximè auditâ Patris voce mitissimum Iesum Filium suum compellantis: quâ auditâ solus remansit Iesus; nimirum cæteris vnum cum eo factis voluntate, vt Ambrosius interpretatur lib. 7. in Luc.c.2. *Igneum zelū quando deposuit.*

Sed quorum discipulorum Elias magister extiterit, videamus. Ego duos habuisse in obsequio lego; id est puerum, quem misit vt ascenderet & prospiceret contra mare.3. Reg. 18. Viditque tandem vice septima nebulam paruulam quasi vestigium hominis, typum Augustino humanitatis Dominicæ; & Elisæum. Puerum illum contendit Epiphanius lib. de vita, & morte SS. Id vero difficile reddit ætas illius Sareptanæ filij tenera. quippe anno fere altero ab eius resuscitatione visa fuit à puero Eliæ nubecula, vt liquet ex cap.17.& 18. lib 3. Reg. nam ea data est pluuia terræ, & cœlum tres annos cum dimidio clausum primo reseratum est: puer verò eorum interstitio & mortuus, & vitæ redditus fuit. Fuisse autem teneræ ætatis indicat Textus sacer, nam & de sinu matris tulisse eum dicitur mortuum Propheta, vt deferret suscitandum ad lectum suum: mysteriúmque notant Patres dum audiunt: *Expandit se, atque mensus est super puerum*: Quæ enim viri ad pueri mensura cogitari posset? & in similis pueri resurrectione ab Elisæo patrata, egregiè notauit Cyprian. lib.3. ep.8. ad fidum de pueris baptizandis: *Esse denique apud omnes siue infantes, siue maiores natu vnam diuinâ* 11. *Eliæ discipuli.* *An viduæ filius fuerit Eliæ discipulus.*

muneris aequalitatem (ait ille) *declarat nobis scriptura Diuinae fides, cum Elisaeus super infantem viduae filium, qui mortuus iacebat, ita se Deum deprecans superstrauit, & capiti caput, & faciei facies applicaretur; & superfusi Elisaei membra singulis paruuli membris; & pedes pedibus iungerentur. Quae res si secundum natiuitatis nostrae, & corporis qualitatem cogitetur, adulto, & prouecto infans non posset aequari, nec cohaerere nec sufficere possent parua maioribus. Sed illic aequalitas Diuina, & spiritualis exprimitur, quod pares, atque aequales sint omnes homines, quando a Deo semel facti sunt*: Nimirum quoad Baptismi illic praesignati gratiam percipiendam. Et Ambrosius lib. de Elia cap. 22. *Typum* (ait) *Baptismatis demonstrauit Elias.* Forsitan expandit se Elias super puerum Elisaeus vero se incuruauit, vt in hoc habitudo naturalis corporis viri ad puerum insinuaretur, in illo verò innocentiae pueri magnitudo; ad quam vt vir pertingat totis viribus gratiae conari necessum est; vt adimpleatur futura Christi praedicatio, *Nisi efficiamini sicut paruuli*, &c. Semper proindè viduae filiolus Prophetam nunquam vno loco consistentem pedes ad montium ardua subsequendi non habere videbatur. Nisi dixeris ob id statim ab eo relictum, cum peruenisset in Bersabee Iuda, *& dimisit ibi puerum suum*, 3. Reg. 19. nam exinde *ambulauit 40. diebus. & 40. noctibus ieiunus, vsque ad montem Dei Oreb.* Verum in eius iterum susceptum disciplina, nusquam lego: nec eius deinceps Elias indiguit ministerio, qui ab ipso monte descendens perrexit vngere Elisaeum Prophetam post se.

12\. *Fueritne Abdias Eliae discipulus.* Multi addunt Abdiam Prophetam, quem fuisse illum domus Achab dispensatorem, qui 100. Domini Prophetas in speluncis absconditos pauit, & relicto Achab Eliae vestigiis inhaeserit, donatúsque Prophetico spiritu quartus ex 12. notissimis extiterit; in eo Domino opere complente quod posteà de suscipientibus Prophetas in nomine suo promissurus erat, mercedem Prophetae acceptuum. Ita Epiphanius, & Isidorus relati. Non alium hunc Abdiam fuisse testantur ex Hebraeorum traditione Hieronymus, Rupertus, & Lira; nec dissentire tempus sentiunt Eusebius in Chron & Clemens Alexand. lib. 1. strom. tametsi refragetur Theodoretus, & ex recentioribus Ribera: Hebraeos quóque diuisos esse referens. Quod verò Eliae adhaeserit pauciores produnt: ex scriptura neutrum liquet: siletque Iosephus lib. 8. Antiq. c. 7. si esset procul dubio pro more suo dicturus. Institutum quoque Eliae renuebat; erat enim non coenobitarum pater, sed Eremita vt Paulus, quod haud scio quonam pacto oppositum asserêtes non notarunt. Enimverò ea sanctorum Patrum communis mens fuit Consule praesertim Isidori, Cassiani, & Petri Damiani verba, quae superius c. 2. protulimus, quibus & caeteri Patres concinunt, Athanasius, Basilius, Nazianzenus, Chrysostomus, Theophilactus: coenobitarum siquidem parentem Elisaeum fuisse asserunt, Anachoretarum verò Eliam: idque egregiè Ioachimus adstruit modò à me citato loco, in haec verba: *sub hac enim generatione* (18. ab incarnatione, 6. à Liberio Papa) *Claruit Monachorum Pater & Dux Benedictus: nimirum quia & in veteri Elisaeus Propheta, qui fuit rector & dux filiorum Prophetarum* (Floruerat 18. gener. à Iacob, 6. à Salomone) *Praecesserat enim vita Eremitica designata in Elia eleuato in coelo, & adhuc illo manente in claritate sua, inchoata est Conuentualis designata in Elisaeo:*

Elias eremitarum iure princeps dictus.

Quanquam cunei Prophetarum qui sponte sua se Elisaeo post raptum Eliae subdiderunt, pridem sub Samuele initium sumpserant, ante annos non minus 108. ab vnctione Saulis, vt minimum (tametsi iam florentes Prophetarum Greges inducantur 1. Reg. 9. ad 2. Ioram filij Iosaphat, quo raptum Eliae accidisse diximus) computandos hoc calculo: Saulis 40. Dauidis 40. Salomonis 40. Roboam 17. Abae 3. Asia 41. Iosaphat 25. Ioram 2. Regum scilicet Iuda. Eliam vero nunquam cuneis Prophericis praefuisse ostendimus de eis agentes c. 8. Taedet semel dicta repetere.

Qui ergo Monachorum omnium Elias Pater ac patronus asseritur, si discipulos non educauit? 13. *Quo iure Elias Monachorum princeps habeatur.* Exemplo planè, non doctrinâ aut magisterio non aliter atque Paulus primus dicitur Eremita & princeps Monachorum. *Sic Antonius secum reputans oportere Dei famulo ex instituto magni Eliae exemplum capere, & ad illud speculum vitam suam debere componere, eremi cultor effectus est.* Sic Nazianzenus de seipso: *Eliae Carmelum animo agitabam, & Ioannis desertum.* Sic Pachomius imitatus scribitur Antonij vitam; *qui magni Eliae aemulator existens secreta interioris eremi studio sectatus est singulari.* Sic denique Ioannes ipse *in spiritu ac virtute Eliae*, Theophilacto *Venisse creditur* eo quod *Eremita fuit etiam ipse, & frugalis vita.* Et eodem sensu rectè Hieronymus: *Noster princeps Elias.* Hinc ad eius imitationem Monachi tempore gratiae, autoribus Antonio & Pachomio insignibus Eliae aemulatoribus victum, & vestitum ad instar eius sibi compararunt: supersedeo de frugalitate vtrorumque dicere, multa suis locis dicturus: Solemne est illud Hieronymi ad Eustochium epist. 22. *Ad tertium genus veniam Monachorum, quos Anachoritas vocant, qui & de coenobiis exeuntes, excepto pane & sale, ad deserta nihil perferunt amplius. Huius vitae autor Paulus, illustrator Antonius, & vt ad superiora conscendam princeps Ioannes Baptista fuit.* Loquebatur de Eremitis tempore gratiae, ad Eliam aliàs more suo conscensurus. Elias vero in Bersabee, ministrante Angelo, pane & aqua, apud Sareptanam viduam pane, & oleo pastus fuerat. Gestabant olim Monachi melotem, zonam, & pellem caprinam, vt scribit Cassianus lib. 1. de instit. c. 8. & Sozomenus lib. 3. cap. 13. *Isti ad exemplum Eliae Thesbitis pellibus se induebant, vt singuli ex pelle corpori circumiecta, virtutem Prophetae semper in memoriam reuocantes, strenuè contra cupiditates venereas confligerent.* Pallium vero Eliae *melotem* septuaginta vocitant, 3. Reg. 9. & 4. Reg. 2. ipseque ad Ochozia Rege, tanquam certa tessera statim agnitus est, vt *vir pilosus, & zona pellicea praecinctus* extitisse, à nuntiis proditus est, ipse quoque D. Benedictus melotem non renuit, vti puer Placidus conclamauit, cum extraheretur de lacu.

Eremi itidem cultores Monachi posteriores ad instar Eliae effecti sunt: sed quaenam ille deserta frequentauit? sunt qui solius Carmeli meminerint, cum tamen ille multa, & varia incoluerit. 14. *Quaenam deserta Elias frequentauerit.* Vbinam iuuentutem expleuerit clam nobis est: probabilius in desertis Thesbae oppidi Galaaditis regiones. Nam 3. Reg. 17. vbi primum Propheta maturae aetatis inducitur, minas Achab Regi Samariae sterelitatis ingeminans, *Thesbites* dicitur *de habitatoribus Galaad* quanquam oportuit, vt notus esset Regi, aliquandiu in Samaria deguisse; & tunc forsan in Carmelo qui eius regionis mons est. Quare Rupertus lib. 3. comm. in Cant. ad illa

verba,

Capilli tui sicut greges caprarum quæ ascenderunt (aliàs *apparuerunt*)de monte Galaad, inquit : *Rectè dicuntur* (filij Prophetarum) *apparuisse quia iam dictus institutor eorum Elias sic repente illuc introducitur, vt antea nusquam Scriptura* meminerit, quis, vel vnde fuerit progenitus. A pueritiâ verò à spiritu sancto præuentum, & eremi incolam factum, par est credere, vtpotè cuius imitator Ioannes id gesserit. Postquam agressus est Regem in Samaria secedere iussus est ad Torrentem Carith, orientalem propè Iordanem, non longe à Thesba patria sua : ibi sex egisse menses à coruis pastus inde coniicio, quod tres annos caritatis, & siccitatis reliquos egisse constat apud sareptanam viduam:inâ ab eius domo iterum iussus est vt ostenderet se Achab, reseraturus iterum cœlum, & pluuiis gignendis locum daturus : tunc vero dicitur c.18. *Post dies multos factum est verbum Domini ad Eliam in anno tertio dicens : Vade, & ostende te Achab, vt dem pluuiam super faciem terræ.* Annus vero tertius supputari cœpit ab ipsa siccitatis interminatione, à quâ iam sex menses supra tres annos decurrerant : atque eapropter ad immediatum præcedens sareptanum latibulum applicandum est. Quo etiam pacto absconsionis Torrentis tempus subditur cap.7. *Post dies autem siccatus est torrens; non enim pluerat super terram*; paruo autem riuulo siccando sat erant adultissimæ æstatis menses sex. Ergo à Carith prope Iordanem ad sareptam sidoniorum Dei iussu oppidum sidoni proximum, ad 80. P.M. supra Carmelum in eodem Mediterranei maris littore positum secedens Elias, tres latens inter Gentiles exegit annos, cellam de viduæ cubiculo faciens. Quid ni Propheta personam gerens Domini dum ad alienigenarum transit Ecclesiam viduæ typo signatam duò ligna colligentem, mysteriorum eorundem splendore suffunderetur ? Crucis præcipuè de qua Isidorus ad lib. 4. Reg. cap. 8. ex Augustino: *Non sic solo ligni nomine, sed etiam numero lignorum signum Crucis exprimitur.* Farina, & oleum præcipua denotant Ecclesiæ Sacramenta, & diuitias mulieris iam viduatæ lege, & ad libertatem spiritus redactæ : non secus ac eisdem Doctoribus, panis à coruis allatus Christi denotabat corpus, & caro ad vesperam, ad vesperam mundi carnis resurrectionem ; & aqua Torrentis Baptismum : aliàs nisi sub mysteriis degens, aiunt, escis gentilibus quomodò vixit ? Id enim *fieri non liceret, nisi lex spiritualiter data fuisset.* Isid.l.de vocat.gent.c.18.

16. *Quo Elias à Sarepta peruenerit.* De latibulo Sareptano exitus tunc primùm ad Carmelum in occursum iturus Achab perrexisse dicitur : ibi in discrimen omnes Prophetas Baal & Prophetas lucorũ numerum 850. explentes adduxit;de fide sua periculum fecit;& victoriã per ignẽ sibi cœlitus immissum reportauit. Dicitur enim: *cõgregauit Prophetas in Monte Carmeli.* Sed post victoriã de monte descendens ad fluenta Torrentis Cison,qui fluens è mõte Thabor Galileæ in mari se exonerat,eosdẽ Prophetas trucidauit,& iterum Carmelum conscendit,septemq; institutis orationibus de nubecula vestigiũ hominis habente,quæ ascendit de terra, imbrem latissimum dedit : quo significabatur(eosdẽ audio Doctores) ideo futuræ pluuiæ signum in vestigio hominis ostensum fibi, quia *nascente Christo in vestigio hominis ad terras imber de cœlo descenderet, qui nos à peccato mundaret.* Paruam ibi egisse moram Eliam oportuit, quem illicò Iezabel ad mortem quæsiuit, vindicias de Prophetis suis actura in eius capite: sed præuentus ab spiritu missus fuit in Bersabee, australem Iudeæ terminum 180. P. M. à Carmelo in eadem maris ora dissitum. Cum vlterius procedens viam vnius diei in desertum faceret, præ fame, & tædio mori optans ab Angelo subcinericij panis, & aquæ potus subsidio confortatus, ad montem vsque Oreb perrexit, 40. dies & noctes ieiunus faciens : ibiquè mansisse in spelunca dicitur, & postea ad eius ostium mirifica visione delectatus. Tempus quod ibi confecerit clam est : mihi ad 40. dies duntaxat in itinere, & monte fecisse videtur : secus multos alios ieiunus mansisset, vtpote nihil cibi secum in subsidium portans : cum tamen 40. duntaxat ad Moysi, & Domini similitudinem ieiunasse constans Patrum assertio est. Textus totos eos in itinere, dum iret, egisse, satis innuere videtur illis : *Qui cum surrexisset comedit, & bibit, & ambulauit in fortitudine cibi illius 40. diebus, & 40. noctibus, vsque ad montem Dei Oreb : cumque venisset illuc, mansit in spelunca.* Cap. 19. Distat Oreb à Bersabee 200. fere M. P. seu Leucas 50. Quod si in eis toti illi 40. dies insumpti sunt, oportuit apud Oreb iterum de cibo cœlitus prouideri, aut à pastoribus, si qui ibi greges minabant ; vt olim Moyses suum, cibari.

17. *Quo ab Oreb peregrinauerit.* De Oreb per desertum, tota emensa ex latere Orientis Palestina, ad vsque Damascum pergere iubetur Elias, duos Reges vnctione designaturus 500. fere P.M. semel pedes exacturus : & prope Damascum ad vicum Abelmeula Elisæum tunc agricolam sibi in successorem. Quo præstito *consurgens* Elisæus *abijt, & sequutus est Eliam & ministrabat ei.* Quo abierit nescimus : probabilius in montem aliquem Samariæ ! nam paulo post iubetur *descendere*(& descensus ascensum supponit) *in occursum Achab, qui est in Samaria ; ecce ad vineam Maboth descendit, vt possideat eam.* Erat Samaria ciuitas in supercilio montis, & idcirco descendere dicitur Achab ad vineam Maboth capessendam, quæ in valle erat, vicina Regiæ domui. Verum cum iuberetur occurrere Regi Elias iamiam descendenti de Samariæ monte in planitiem, non videtur Elias longius fuisse ; imo neque in Carmelo, aut Thabor, qui non ita vbi Regiæ vicini sunt,vt descendenti occurrere posset. Aliàs non fuisse intra vrbem ipsam illa indicant verba ; *in occursum Achab qui est in Samariâ :* Significant enim locum ab eo in quo Elias erat diuersum, imo longiusculè positum: & mihi videtur tunc, quæ illi dixerat Abdias, paulò ante contigisse 3. Reg. 18 *Cum recessero a te, spiritus Domini asportabit te in locum quem ego ignoro : & ingressus nuntiabo Achab : Adest Elias, & non inueniens te, interficiet me :* Quod sanè nisi aliquando, aut sæpius illi contigisset, minimè id Abdias timeret ; & idcirco tunc forsam temporis nulla fit de Eliseo comite mentio : His miris transpositionibus ad solemnem translationem assuefiebat. Talis quoquè videbatur ea qua non multo post nuntiis Ochoziæ Regis Samariæ filij Achab ægrotantis occurrit euntibus in Acharone ad consulendum Beelzebub super Regis ægritudine. Vbi tunc Elias ageret, non dicitur : ab Angelo iussus est surgere, & ascendere in occursum nuntiorum, qui de Samaria ad austrum properabant in Acharon vrbem prope Azotum

& tamen Rex eorum monitu, datis signis Prophetæ, quòd esset *vir pilosus, & zona pellicea accinctus renibus*, mittit ad eum in montem, cuius tunc ille verticem tenebat, quinquaginta milites, quos ille deiecto de cœlo igne consumpsit. Mons autem ille siue Carmelus, siue Thabor esset, non in itinere nuntiorum erat, sed ad tergum Samariæ relinquebatur ab eis: Quã ergo qui occurrit ad austrum, quæritur ad septemtrionem? nisi quia de miraculosis eius occursibus fama erat, sed non quærebatur nisi vbi frequentiùs habitabat. Video nonnullos Patrum Carmeli eum cultorem frequentius credidisse; nam Athanasius *Elias* (ait) *item & Elisæus in monte Carmelo sedentes Dominum inuocent, & perpetuo dicant, viuit Dominus, in cuius conspectu assisto hodie*: Ita ille lib. de interpret. Psal. & nihilominus semel hoc Eliam in Carmelo protulisse liquet, ad Achab, cum Prophetas Baal ad certamen prouocaret 3. Reg. 18. sed nondum Elisæus ad Prophetiam vocatus erat. Hic vero iterum id prohibuit, sed longè à Carmelo in deserto idumeæ 4. Reg. 3. Basilius quoque; *Carmelus mons sublimis, ac desertus Eliam item desertũ habuit; viaticum cibusque ei spes erat in Deo: & cum ita viueret fame tamen extinctus non est, sed auium rapacissimi ac voracissimi corui cibum ei attulere.* Sic ille homil. in diuites auaros. Et nihilominus quãdo cibo egens Elias in Carmelo egerit, non legimus, nam corui non in Carmelum, sed ad Torrentem Carith longius distantem contra Iordanem ad Eliam cum cibis missi sunt.

16. *Vnde Elias sublevatus in cœlum.* Denique post binos quinquagenarios igne succensos, & Ochoziæ mortem prædictam, amplius Carmelum non petiit, sed *cum leuare vellet Dominus Eliam per turbinem in cælum, ibant Elias, & Elisæus de Galgalis*: ierunt autem in Bethel, & Iericho, & calcato Iordanis alueo sublatus est: quæ vrbes distant à Carmelo ad 80. vel 90. P. M. Ergo fit ex dictis Eliam præ ceteris Carmelum charum habuisse; sed propheticis impeditum muneribus paruas illic egisse moras. Sed Eliæ volanti epinicia canat Chrysostomus, cuius delectat audire verba ex homil. de Ascensione Eliæ: *Oportebat errantis populi rectorem, gubernatorem sacrorum, moderatorem discrepantium voluptatum, Israëlis aurigam, qui ad iugum timoris Dei lasciuos & vagos animos reuocauit, frenis, lorisque adstrinxit, & ad iter disciplinæ recto tenore currendum, concordi quadam copulatione composuit, ad regna cœlestia curru, atq; equis transuolaret euectus. Hinc Poetas, atque pictores in figuranda solis imagine exempla credo sumpsisse: qui curru, atque equis fulgentibus, ipse rutilans, atque radians & fluctu Occeani subleuatus inter præruptos montium scopulos euadens, quasi ad cœlestia videtur ascendere in similitudinem luminis eius inductus. Sol enim Græco sermone Elios appellatur: vnde Elias vere Elios, quoniam curru atquè equis fulgentibus, igne de Occeani fluctu, idest de mundi commotione per mõtium scopulos, id est per magnorum laborũ difficultates progrediens, ad cœlestia deuectus ascendit. Igitur postremò currus, ignei simul & equi prouectum de sæculo Prophetam præstolantur intenti. Qui opifex hũc currum, quæ manus illas rotas in orbes volumine circumegit, temonem protendit, iugũ insuper aptauit, cæteraq; composuit, cum materies omnium vnus ignis arderet? quæ regio illos equos, quavè stirpe progenitos, quorum natura ignis destinauit? si animalia dixeris, ignis occurrit; si ignem credideris, forma se animalis opponit. Si animalia cõtrectare velis, ignis vrit; si ignẽ refugis, animalia non credis. Ridiculosa sane gentium semper opinio, diuersas animalium formas, currus, atq; alias res in theatris feruẽtissimas sẽper natura singulari, quadã prædita soliditate constituit. Sed nos tam verè currum & equos fuisse, quam verè fuerit, & ignis credentes, ac profitentes, nequaquam gentiliũ vanos conformare videmur errores.* Cætera lectori ex his auiditatẽ gustus concipienti, suo loco legenda relinquimus.

Sed & pro Carmeli gloriã, ab Elia Eremitarum, Monachorumq; patrono eminẽtissimo sepius auidè salutati, liceat mihi ex Plinio recẽsere, inde primùm vitri desumptam originem in hunc modum. Lib. 36. c. 26. *Pars est Syriæ, quæ Phœnice vocatur finitima Iudeæ, intra Carmeli radices paludẽ habens, quæ vocatur cendeuia. Ex ea creditur nasci Bellus amnis quinque millia passuum spatio in mari perfluens iuxta Ptolemaidẽ coloniam. Lentus hic currit insalubris potu, sed ceremoniis sacer, limosus, vado profundus; nõ nisi refuso mari harenas fatetur, fluctibus enim volutatæ nitescũt, detritis sordibus Nunc & à marino credũtur adstringi morsu, non priùs vtiles. Quingentorũ est passuum non ampliùs littoris spatiũ; idque tantũ per multa sæcula gignendo fuit vitro. Fama est appulsa naui mercatorum nitri, cum sparsi per littus epulas pararẽt, nec esset cortinis attollendis lapidũ occasio, glebas nitri è naui subdidisse: quibus accensis permixta harena littoris transfluentis nobilis liquoris fluxisse riuos, & hãc fuisse originẽ vitri. Mox vt est astuta, & ingeniosa solertia, nõ fuit contenta nitrum miscuisse, cæpit addi & magnes lapis. Iam vero & in vulcurno mari Italiæ harena alba nascens, quæ mollissima est, pila, molaq; teritur, dein miscetur tribus partibus nitri pondere, vel mẽsura, ac liquata in alias fornaces transfunditur: ibi fit massa quæ vocatur ammonitrũ, atq; hæc recoquitur, & fit vitrum purũ, ac massa vitri cãdidi. Iam vero & per Gallias, Hispaniasque simili modo harena tẽperatur.* Refert inferius ex Xenocrate in Hispania ad Oceanũ nasci obsidianũ lapidẽ vitro nigro simillimũ. 17. *Vitri origo.*

CAPUT X.

Elisæum ex Eremita, patrem egisse Monachorum.

Venimus recto tandem orationis tramite ad Elisæum, quem vel vnũ Monachum fuisse, ac Monachorũ ducem nemo est qui abnuat. Virginitati eius testimoniũ præbuere ignatius, & Hieronymus, verbis c. præced. relatis; solus Iouinianus ore putido eis detraxisse cõperitur apud eundem Hieronymũ lib. 1. in ipsum c. 13. his *Eliam, & Elisæum, quem stultè in catalogo posuerit maritorũ, me tacente manifestum est. Si enim Ioannes Baptista venit in spiritu, & virtute Eliæ, & Ioannes virgo est vtiq; non solum in spiritu eius venit, sed etiã in corporis castitate.* Atque eodẽ telo Elisanæ virginitatis aduersarius cõfodietur, enimverò nõ solum Eliæ spiritus super Elisæum requieuit, sed duplicato munere sedit: Elias autẽ virginitatis spiritũ hausit: hauserit verò & Elisæus oportet: dignus planè qui eodẽ contegeretur pallio cum Elia, siquidẽ ad priorem pallij receptionem vniuersa dimittit, Eremitã sequitur, obediẽtiæ se subdit alterius & cælibẽ illius amplectitur viuẽdi rationẽ: Egregiè hos omnes Elisæi virtutes cõmendat Bernardus noster lib. de ordine vitæ hæc inquiẽs. *Elisæus relicto aratro, mactatis bobus, vocãtẽ Eliã sequutus est, per verã mitẽq; obedientiã ad tãtam morum venit celsitudinem, vt spiritus tam excelsi magistri dupliter in bono discipulo requiesceret.* Planè ad priorem Monastici pallij susceptionem, more Apostolico, quidquid haberet reliquisse visus est nihil siquidem præter par boum, & aratrum 1. *Elisæus omnibus relictis sequitur Eliam.*

trum vnum possedisse reperitur; vtrumque autem Deo consecrasse liquet, nimirum boues coxit, & distribuit indigentibus, aratrum verò vicem veru inseruire fecit, quo carnes assarentur: aut si mauis, aratro ignem quo carnes coquerentur fouit. Sic enim habes 3. Reg. 19. *Tulit par boum, & mactauit illud, & in aratro boum coxit carnes, & dedit populo, & comederunt, consurgensque abiit & sequutus est Eliam.* Quod si cui forsitan videatur duodecim iuga boum possedisse, eo quod textus habet, *Elias reperit Elisæum arantem in duodecim iugis boum*; subsequentia obstare videntur. *Et ipse in duodecim iugis boum arantibus vnus erat*; quo innuit socium fuisse hominum vndecim arantium, non Dominum; vnde vniuersa mox relicturus, par boum dumtaxat distribuisse dicitur. Vtut sit, reliquisse omnia constat, de quo dicitur *Qui statim relictis bobus cucurrit post Eliam*: idque ad Eliani pallij susceptionem, qui prius nihil huiusmodi cogitarat: *Cumq; venisset Elias ad eum misit palliū suum super illū, qui statim relictis bobus &c.*

2. Ecce tibi Elisæum Monachorum numeros complentem, vtpote qui à rerum omnium præstantissima abdicatione exorsus, virginitatis honorem adeptus, *Eliam sequutus, per veram mitemque obedientiam*, (vt Bernardi loquar verbis) *ad tantam morum ascendit celsitudinem.* Quæris quantam? audi Chrysostomum lib. 2. de contritione cordis hæc aientem: *Elisæus quoniam omnia mundana reliquit negotia & amauit Propheticam vitam* (religiosam vtique propheticæ eo temporis comparem) *regnum cæleste, & supernam gloriam in terris adhuc positus vidit. Vidit enim quæ nunquam mortalis visus inspexerat; montem curribus igneis, atque equis flammeis plenum, armatorum turmas, & castra cælestis exercitus.* Quid plura? obtinere meruit, *vt spiritus tam excelsi magistri dupliciter in bono discipulo requiesceret*: quod iterata pallij susceptione in magistri transitu completum est. Id vero quanto donorū cumulo? autor libri de mirabilibus sacræ Script. apud August. c. 21. vere duplicatam spiritus virtutem in Elisæo requieuisse contendit, inquiens. *Hæc vero postulans Elisæus non elationis affectum super magistrum suum voluit; sed videns peccata populi innumera à Propheta qui relinqueretur; non simplici Eliæ spiritu, sed duplici compesci posse prauidit.* Nec adeo dissident Petrus Damiani, & Rupertus, dum is lib. 5. Comment. in lib. Reg. c. 18. ille vero Serm. 2. in Natiuit. S. Ioannis contendunt duplo maiorem miraculorum virtutem in Elisæo, quam in Elia requieuisse, quandoquidem (vt breui cuncta concludamus) *Elias duodecim, Elisæus, vt Scriptura veritas tradit, viginti quatuor miraculorum signis enituit*, ait Damianus. Quæ multo prius obseruauerat Isidorus in Chron. nisi quod illum septem, hunc 14. perpetrasse contendit: inquit enim sub Ochozia Rege: *Elias rapitur, cuius septem insignia miracula numerantur:* & sub Ioas. *Elisæus moritur, cuius virtutes 14. prædicantur*: easquè enumerat lib. de vita & morte 55. c. 35. & 36. & ex eo Loaysa in notis ad Chron. ipsius Rupertus octo miracula Eliæ, sexdecim Elisæi recenset c. 37. Rectè autem animaduertit Damianus, ex duplicato Elisæi spiritu non debere duplicatā eius sanctitatem super Eliæ spiritum argui, ne eum sanctiorem Ioanne dicamus, qui in spiritu Eliæ venisse Euangelia testantur, & consequenter pari cum eo virtute; & tamen neminem eo maiorem in Prophetis de muliere natis surrexisse veritas ipsa prædicauit. Mihi neutrum timendum, inde deduci posse procul dubio est: duplex siquidem Elisæi spiritus non secundum gratiam gratum facientem, sed secūdum gratis datam intelligendus est, quâ minime subiectum sanctius redditur, qualis est gratia miraculorum, ab his Doctoribus in Elisæo decantata; hac siquidem Elisæus non solum Eliam, verum multò magis Ioannem superauit, qui miraculum edidit nullum dum vixit: quo nihilominus stante, sua cuique sanctitatis fastigia illibata manēt, Deo soli ad vnguem nota.

À quāta perfectione incepit Elisæus.

Qualiter in eo fuerit spiritus duplex.

Aliter sublimiterque Athanasius in magnam Elisæi commēdationem spiritum sibi duplicatum, seu potius geminum petiisse cōtendit, nimirùm innuens Elisæum sanctissima Trinitatis mysterij edoctum, eius spiritus super se descendum exoptasse, quem Deum esse nouerat spiritumque Patris & Filij: & quia non solius Patris spiritum, sed etiā Filij ad se venire exorabat, non vtcūque spiritum, sed geminū nominasse. *Est igitur Spiritus Sanctus Deus* (ait Athanasius lib. de communi essentia Patris, & Filij, & Spiritus Sancti) *nam cum assumeretur Elias, postulabat ad eo Elisæus, vt in se veniret geminus spiritus; promisitq; Elias, si se vidisset auferri. Cum igitur vidisset, & accepisset melotam illius, accessit ad Iordanē, & cum melota percussisset fluuium, non obtemperauit aqua. Dixit ergo Elisæus: vbi Deus ἀφφώ, qua vox significat ambo seu geminū. Vbi igitur Deus ἀφφώ pro eo quid est spiritus geminus* videlicet Patris & Filij; quo inuocato aqua diuisa est. Quem igitur priùs geminum Eliæ spiritum optauerat, Deum postea Eliæ geminū vocat. Vide ne fides Elisæi, Christiana fuerit, & cæteræ eius ex ea dimanantes virtutes, tanto exinde futuro parēti Monachorū necessariæ. 3.

D. Athanasij sententia.

Placet quoque idcirco duplicatum spiritum Eliæ petiisse, quod ex discipulo magister futurus ad eius absentiam videbatur; instabantq; iam filij Prophetarum; quos tunc interfuisse Eliano ascensui refert sacer Textus; plus siquidem multo magister indiget spiritu vtpote sibi iam & cæteris documenta, & exempla demonstraturus. Id Elias iterum pallij concessione illi impertiisse, seu impetrasse videtur; idque iste vt primum experimento se adeptum cognosceret, pallio ipso aquas fluminis diuidere aggressus est; diuisitque non pallij qualibet percussione, sed cum percutiens spiritum Eliæ geminum inuocauit, inquiens: *Vbi est Deus ἀφφώ*, seu Deus geminus, aut potius spiritus Eliæ geminus quem ille mihi exoranti promisit? Pro quo vulgatam vertisse liquet, *etiam nunc*, & in Hebræo est. *Etiam ipse*; nimirum *ambo*, aut *geminus*, vt Athanasius dixit. Ergo qui Elisæum in Prophetam pallij sui expansione sacrauerat, eiusdem pallij iterata traditione prophetarum etiam magistrum constituit: exemplum ei relinquens religiosæ vocationis in pallij eiusdem inuolutione, aut restrictione, quâ Iordanis ille aquas diuiserat. Ita sanè id pridem Galfridus noster subtiliter expenderat, inquiens: *Tulit Elias pallium suum, & inuoluit eum: virgam Moysaycam imitatus, cuius percussione Moyses rubrū mare diuisit. Sicut enim virga quam manu ferimus operum recti tu do, sic exterior quidam habitus conuersationis nostræ significatur in pallio: cuius etiam inuolutio velut quadā restrictio, & distinctio fuit.* (Vulgo dicitur reformatio, aut recollectio) *& quomodo eiusmodi pallio Iordanis iste percutitur, sic quodammodo perfecta seruorum Dei conuersatio in suis amatoribus percutit, & affligit hoc sæculum, dum grauis est eis etiam ad videndum.* 4.

Autoris mens.

Mihi Elias eo facto documentum Elisæo dedisse videtur in conspectu discipulorum suorum, conuersationis districtione, & recollectione magistrum simul 5.

Quid Eliæ pallij inuolutione & extensione figurificetur.

simul & discipulum salutē consequuturos, & à mūdi turbinibus liberationē, extensione autem eius perditum iri: idque illis innui verbis. *Quinquaginta viri de filiis Prophetarum sequuti sunt eos, qui steterunt econtra, longe. Illi autem ambo stabant supra Iordanem: Tulitque Elias pallium suum, & inuoluit illud, & percussit aquas, quæ diuisæ sunt in vtramque partem: & transierunt ambo per siccum.* Videlicet ad percussionem pallij inuoluti ambo pariter magister & discipulus sicco vestigio fluctuum discrimina superarunt. Atque huc spectat Bernardi nostri sententia pallium Eliæ sic interpretantis. *Pallia quibus nostra nuditas operitur, quatuor sunt: nouitas conuersationis, & vita, qua Rebecca descendens de camelo operuit vultum suum: integritas cœlestis sanctimonia, quam Elias reliquit Eliseo, & diuisit Iordanem, &c.* Nec longè alio tendebat, cum serm. 6. de Ascens. scripsit: *Duplicari ei spiritum oportebat, vt magistri abeuntis absentiam gratia duplicata suppleret:* Præsertim magistri officium subituro; vnde bene aptéque respondit Elias, rem difficilem postulasse: nam nec verbo, nec opere delinquere prorsus difficile est: is enim planè, non solùm affectum purgatum, sed & intellectum illuminatum habere indiget, quæ sunt duplicis spiritus ab Elisæo quæsiti munia: vti ipse Bernardus serm. 3. in eadem festiuitate grauiter expendit, & ante ipsum autor libri de Cardinalibus Christi operibus serm. de Spiritu sancto. Apud Cyprianum. Quocumque igitur modo duplex ille spiritus interpretetur, in idem recidit, ad magistrique munus necessaria illa duplicitas est: Quo loci egregiè Galfridus hæc ingeminat. *Prudens discipulus qui non nisi spiritum postulauit. Quod autem duplicem petiit, dupliciter, aut etiam tripliciter potest intelligi. Aut enim duplicem spiritum, quem etiam Elias habebat, aut duplicem quam prius ipse Elisæus haberet, aut reuera difficilem rem spiritum duplicem quem Elias haberet exoptabat. Et hoc quidem vltimum nonnulli æstimant esse impletum in exhibitione signorum, quod duplo in illis ab Eliâ Elisæus effulsit siue etiam duplicem petit spiritum magistri suscepturus officium, vt quam sibi prius acceperat gratiam, nunc acciperet proximis erogādam.* Erat autem Elisæus magistri officium subiturus erga plurimos greges Prophetarum, à quo tamen Elias liber extitit, vnius vel alterius duntaxat magisterio contentus, id est Elisæi, vel etiam Ionæ, & idcirco duplici quem Elias spiritu egere videbatur.

6. *Duplicis spiritus Elisæi signa.*

Nec ab hac sententia dissentit Ecclesiast. dum cap. 48. Laudes Elisæi recensens inquit. *In Elisæo completus est spiritus eius* (scilicet Eliæ) *in diebus suis non pertimuit principem, & potentia nemo vicit illum, nec superauit illum verbum aliquod; & mortuum prophetauit corpus eius.* Scimus autem Eliam pertimuisse vehementer Achaz & Iezabel, ita vt vitæ quoque eum tæderet Elisæus antem quæsitus ad mortem ab exercitu Regis Syriæ nullo timore perterritus, etiam puerum suum à timore liberauit, oculos illi aperiens, vt montem equorum, & curruum ignerorum plenum pro Elisæo certantem, è cœlo demissum conspiceret 4. Reg. 6. ipse vero aduersarios oculis delusos in vrbē regiā incognitus duxit inquiens: *Non est hac via neque ista est ciuitas, sequimini me & ostendam vobis virum quem quæritis,* Et eosdem tandem ab inopinā captiuitate, in quam deuenerant ignari, liberauit. Quàm liberum à timore Principum cor ei inerat, qui ad impium Israël Regem liberrimè dixit 4. Reg. 3. *Quid mihi, & tibi est? vade ad Prophetas patris tui, & matris tuæ.* Et iterum *viuit Dominus exercituum in cuius conspectu sto, quod si non vultum Iosaphat Regis Iuda erubescerem, non attendissem quidem te, nec respexissem.* Completus ergo dicitur spiritus Eliæ in Elisæo, quia vt maiora aut plura operaretur magistro multorum Prophetarum digna, timore prorsus humano, cui ille subiectus fuerat liber extitit. Et nihilominus māsuetudine præcipuâ præditus fuit, quâ nequaquam duos quinquagenarios igne cœlesti succendit, aut 450. Prophetas Baal, & 400. Iezabelis commensales Prophetas lucorum interfecit, vt ille indignatione (iustissimâ licet) cōmotus sed & hostes eum ad mortem quærēres cœlesti munere à se in ciuitate conclusos percuti à rege Israël non permisit, quin potius largiter cibo, & potu refocillatos, liberos abire concessit: & impio eodem rege caput eius sitienti, populoque Samariæ fame, & obsidione tabescenti mirâ animi alacritate promisit, crastina die hactenus inexpertâ frumenti abundantiâ, donandos esse quod & præstitit strepitu magni exercitus effecto, Syrios ab obsidione in fugam, relictis frugibus, conuertente. Inde reuerentiâ, & amore mirabili ab omnibus impiis, pariter ac piis, prosequutus est: eum quidam Dominum suum, quidam vero patrem vocitabant, & Ioas nequam Rex Israël patrem suum, Israëlis vero currum & aurigam, cum morti proximus esset, conclamauit. *Elisæi mansuetudo.*

7. *An Elisæus opprobria 42. puerorū vindicauerit.*

Quod si in pueros sibi caluitiem obiicientes aliquando excanduit 4. Reg. 2. id semel, & sui exordio magisterij fecisse liquet: & ne tunc quidem excandescentiâ motum, sed spiritu pulcherrima mysteria præuidente contendit Augustinus Serm. 204. de tempore: vbi Manicheis blasphemantibus: *Quæ fuit tanta crudelitas in Elisæo, vt propter iocularia verba infantum, 42. pueros* ab vrsis duobus *fecerit lacerari*? sic respondet. *Nemo B. Elisæo ore vipereo derogare præsumat, quia hoc quod de pueris illis tantum est, non tam ipse propriâ virtute, quam per illum Spiritus Sanctus fecisse credendus est. Et quidem, fratres charissimi, secundum literam ita credendum est, quod B. Elisæus, non iracundiæ morbo commotus, sed zelo Dei succensus ad corrigendum populum Iudæorum paruulos permisit lacerari; non vt vindicaret, sed potius vt illos corrigeret: nam illo tempore Sancti Prophetæ ita in grandi contemptu, & opprobrio habebantur vt etiam B. Elisæo, qui tanta miracula faciebat, pueri indisciplinati clamauerint; Ascende calue. Ascende calue: quam rem etiam parentibus suis instigantibus fecisse credendi sunt. Manifestè siquidem pueri illi non clamarent, si hoc eorum parentibus displiceret. Dolens ergo B. Elisæus de interitu populi, imo S. Spiritus per B. Elisæum volens reprimere superbiam Iudæorum, fecit venire duos vrsos, & dilacerauerunt 42. pueros, vt percussis paruulis maiores reciperēt disciplinam, & mors filiorum fieret disciplina parentum tamen in hoc facto etiam Passio Domini Saluatoris præfigurata fuisse euidenter ostenditur. Nam quomodo pueri illi indisciplinati clamauerunt B. Elisæo ascende calue &c. Ita & insensati populi Iudæorum Elisæo Christo tēpore Passionis. Voce sacrilega clamauerunt crucifige, crucifige. Quid est, ascende calue, &c. Nisi ascende crucem in loco Caluariæ: & hoc attendite fratres, quia sicut sub Elisæo 42. pueri lacerati sunt à duobus vrsis, ita, & post 42. annos passionis Dominicæ venerunt duo vrsi, Vespasianus, & Titus, à quibus gens illa sacrilega quod merebatur excepit.* Consonant Augustino Isid. super 4. Reg. c. 3. & Rup. lib. 5. Comm. Reg. c. 22. & elegantissimè Bern. Serm. ad milites Templi

Christus patiens in Elisæo præfiguratus.

Templi c.10. *Mali pueri qui sacri frontis caluitiem obiiciunt Elisæo. Ascendit crucem caluus noster, mundo pro mundo expositus, & reuelata facie, ac discooperta fronte purgationem faciens peccatorum, probrosa, & austera mortis ignominiam tam non erubuit, quam nec pœnam exhorruit, vt nos opprobrio sempiterno eriperet, & restitueret gloria.* Nec eo facto magistri neglexit officium, enimverò discipulorum suorum Prophetarum prospexit honori, qui passim à Iudæis irridebantur, vt ille ad vngendum Iehu in Regem Israël missus ab Elisæo 4. Reg.9. de quo principes exercitus rogarunt Iehu. *Quid venit insanus iste ad te?* Quinam autem, matrum etiam ratione carentium Læsos non vindicant filios? cuius gratiâ etiam columba iram induit. Ipsum quoque Elisæum viuum gessisse tunc Monachorum typum, Stephanus Cantuariensis his exprimit verbis. *Elisæus est claustralis, qui dum ad Bethel, idest ad domum Dei ascensiones in corde suo disponit, pueri, id est sapientes huius mundi eum derident, &c.*

8. Elisæus humilitate ad Prælaturam peruenit.

Vnde vero promeruerit Elisæus ad magisterium Prophetarum, & religiosorum assumi, dum requiro, humilitas viri eximia se se menti offert (vt de cæteris religiosis virtutibus taceam) quâ ita excelluit, vt qui in Prophetam, socium, & legitimũ successorem Eliæ vnctus Dei munere fuerat, seruus eius studuit reputari, eoque loco à cunctis habebatur, bonis, & malis: nam & filij Prophetarum nunquam Eliam eius magistrum vocabant, sed Dominum. *Nunquid nosti, quia hodie Dominus tollet Dominum tuum à te?* Non solum Betheelitæ, sed & Iericuntini dixerunt 4. Reg. 2. *Et quidam de seruis Regis Israël: & hic Elisæus qui fundebat aquam super manus Eliæ,* cap. 3. seq. quæ certa ministerij thessera erat. Accedebat iuge studium comitandi magistrum, vt vniuersos eius motus, virtutésque in se transferret: quo sanè permissus etiam ter sedere, dum ille vlterius progreditur, iureiurando interposito, nunquam ab eo ad finem vsque discedendi, raptum in æthera videre meruit, geminumque eius spiritum hæreditate cum pallij magistratu possidere. Tunc primum se se illi filij Prophetarum subdidere; *Videntes siquidem filij Prophetarum, qui erant in Ierico econtra dixerunt: Requieuit spiritus Eliæ super Elisæum. Et venientes in occursum eius adorauerunt eum, proni in terram.*

9. Elisæi duo præcepta.

Ipse vero magistri cathedram ascensus filiorum Prophetarum, virorum scilicet, qui mente Deo excedere soliti erant, & cum ipso in solitudine cõuersari, mirè eorum muneri congrua dedisse præcepta reperitur. I. Vt silentio tegerent Diuinas reuelationes, vno dempto magistro spiritualis palestræ, dum aliter ad Dei gloriam necessum non est. Cum enim illi rogantes dicerent: *Nunquid nosti, quia hodie Dominus tollet Dominum tuum à te?* Quod procul dubio nisi à Deo scite nequibant; respondit Elisæus; *Et ego noui silete*: Quasi diceret. Mihi quoque idem reuelatum à Deo est, sed eam gratiam vobis silentio tegere congruit. Atque hoc nondum magister effectus præceperat, verum magisterio proximus. II. Alterum præceptum fuit, Dei verbo sincerè fidendum eis esse; nec eius opera nimiâ curiositate peruestiganda. Enimverò recens magistrum adoratum filij Prophetarum adierunt rogantes, vt Elias tametsi à Deo raptus quæreretur: *Dixerúntque illi: Ecce cum seruis tuis sunt quinquaginta viri fortes, qui possunt ire, & quærere Dominum tuum, ne fortè tulerit eum spiritus Domini, & proiecerit eum in vnum montium, aut in vnam vallium: qui ait; nolite timere.* 4. Reg.2. ac si diceret *Qui scrutator est maiestatis opprimetur à gloriâ.* Nonne & vos ipsi testes estis Deum curru igneo Eliam tulisse per turbinem in cœlum? & vobis quidem id pridem reuelatum fuisse, notum ne fecistis? *Atqui Dei opera perfecta sunt.* Tolleretne Deus vt deiiceret? *Nolite timere.* Sed imperfecti cum adhuc essent, & rudes discipuli, *Coegerunt eum donec acquiesceret, & diceret; mittite.* Quo sanè facto discretione opus esse magistro rudium discipulorum docuit; nec omnino inuitos semper ad opus cogendos, præsertim tyrones, cum spe sua deludi queant, & inde suauiter potiora salutis haurire documenta, & maiori demum erga magistrum affici reuerentiâ: vti & illis contigisse par est credere, de quibus sequitur. *Et miserunt quinquaginta viros; qui cum quæsissent tribus diebus, non inuenerunt, & reuersi sunt ad eum,* pudore procul dubio suffusi sed cautiores effecti.

Quid ni hominum spiritualium magister fieret Elisæus idoneus, qui ea arte insigniter excelluit! Quæris quanti? Audi Chrysostomum serm. de Elisæo & Syrorum insidiis detectis, de quibus 4. Reg.6. *Sedebat Elisæus in monte altior mundo, propior cœlo, sedebat inquam, in edito, iacentia infra se despiciens, superna iam deuotus attendens: nec humano colloquio deditus, qui per precum colloquia Deo fuerat copulatus. Tunc itaque Syriæ Rex mittit exercitus, multitudines aggregat, &c.* Efficatiam autem precum eius sic describit. *O admiranda diuersitas rerum! Elisæi precibus diuersi cedunt effectus pueri enim oculi aperiuntur, & nefandi exercitus excæcantur; videt puer quæ videre non poterat, Angelorum scilicet exercitus, & quadrigam stantem ante Elisæum, & exercitus non vidit quæ videbat. Alterius reseratur visus & alterius excæcatur obtutus. O virtus admirabilis Dei! Ducuntur captiui, qui Prophetam venerant captiuare, &c.* Hinc doctè vt assolet, Ambrosius lib.3. officior. cap.1. subinfert: *Non ergo primus Scipio sciuit solus non esse, cum solus esset. Sedebat Elisæus in vno loco, & Rex Syriæ magnam belli molem inferebat populo patrum. Orauit Elisæus, & omnes illos cæcitate percuti fecit, & captiuos intrare Samariam, qui venerant obsidere eum. Conferamus hoc ocium cum aliorum ocio: Alij enim requiescendi causa abducere animum à negotiis solent, & à conuentu, cœtuque hominum subtrahere se se, & aut ruris petere secretum, captare agrorum solitudines, aut intra vrbem vacare animo, indulgere quieti, & tranquillitati. Elisæus autem aut in solitudine Iordanem transitu suo diuidit, aut in Carmelo resolutâ difficultate generandi inopina sterilem conceptione fœcundat, aut resuscitat mortuos, aut ciborum temperat amaritudines, & facit farina admistione dulcescere; aut decem panibus distributis reliquias colligit, plebe saturata: ferrum securis excussum, & in fluuij Iordanis mersum profundo, misso in aquas ligno facit supernatare, aut emundatione leprosum, aut siccitatem imbribus, aut famem mutat fœcunditate)* Placuit Elisæi facinora in solitudine patrata Ambrosij facundia retulisse) *quando ergo in ius solus est, qui cum Deo semper est! Quando feriatur à negotio, qui nunquam feriatur à merito quo consummatur negotium?* 10. Nunquam minus solus quam cum solus.

Dignus proinde vstione liber ille Francisci Petrarchæ viri latinissimi, plausum, & auram populi captantis potius scriptis, quam sanctitatem; quo in D. Ambrosium præfata verba 11. Franciscus Petrarcha reprehensus.

verba præferentem inuehitur, quod dixerit: *Scipionem non omnium primum sciuisse solum non esse, cum solus esset.* Est vero tractatus 9. de vita solitaria c.5. sub titulo, *De Scipionibus Africanis singularibus solitudinis amatoribus; tractationeque illius verbi magnifici ab altero eorum prolati, nunquam se minus ociosum, quam cum ociosus, nec minus solum quam cum solus esset; cum reprehensione Ambrosij dictum illud ad Prophetas transferentis.* O insignem ethnicorum laudatorem, qui quod audiat Ambrosium Prophetas, Elisæum præsertim & Eliam de amore solitudinis præ Scipionibus commendantem, stomachatur, & audet tantum Ecclesiæ Doctorem, ac solem reprehendere: quasi apophtegma illud à Scipione quondam, Cicerone teste lib. offic.3. prolatum, ab eoque suffuratum, Prophetis tribueret: Cum tamen in æquiuoco vir bonus laboret, quando quidem nequaquam Ambrosius dictum illud ab Elisæo, aut Prophetis ortum contendit, sed rem eo subintellectam, quod valde diuersum, & pretiosius est; ait siquidem. *Non ergo primus Scipio sciuit solus non esse cum solus esset &c.* Dicturus si de voce ageret, vt Petrarcha putat. *Non ergo primus Scipio dixit nunquam se minus solum quam cum solus:* Verum sancti, relicta ethnicis de vocibus inanibus disceptatione, rebus potiri curant. Vnde subdit Ambrosius: *Sciuit ante ipsum Moyses, qui cum taceret, clamabat cum ociosus staret, præliabatur; adeo ociosus, vt manus eius alij sustinerent: nec minus quem cæteri negotiosus, qui ociosus manibus expugnabat hostem, quem non poterant vincere qui dimicabant.* Et rursus: *Cuius autem maiora negotia, quam huius ocia, qui 40. diebus positus in monte totam legem complexus est?* Recte proinde intulit: *Conferamus hoc ocium cum aliorum ocio.* Quantumcumque Scipionum, Catonum, aut Ciceronum ocium solitudinis, parum in his ab ocio distabat, qui inanis Philosophiæ figmentis, vt plurimum dediti vacabant ocio: & qui nunquam minus ociosum fuisse protulit, inani iactantiâ delusus procul dubio mentitus est. Iusti vero ab omni iactantiâ procul acti, ocium suum miris complebant operibus.

13. *Petrarcha sanctos à carpere solitus.* Totus ergo deditus Franciscus Petrarcha ethnicorum laudibus iactantiæ verbum elogiis prædicat, sanctorum vero operosum diuinumque ocium non leuiter lapsus carpere videtur, & in Elisæi dignum laudatorem Ambrosium stylum nequiter vibrat: cuius tamen vel vna linea maiori sententiarum pondere fulget, quam totum Scipionum ocium. Atqui moris Petrarchæ fuit sanctos carpere, qui veterum Romanorum vtcumque honori detraxissent. Vnde in Bernardum ore fætido eius rei gratiâ inuectiuam occinuit in Apologia, vel epistola contra Gallum: Vbi inter cætera vstione dignissima inquit. *Nec de Bernardi sanctitate sum dubius, & adolescens esse desij: sed illud dico, quod licet hodie sanctus sit, fieri potest vt dum ad Eugenium scripsit, nondum forsitam sanctus esset.* Carpens obiter damnatum Berengarium: quod de Apologia in Bernardum pro Abaglardo scripta palinodiam decantaret, excusans, quod adolescens scripsisset, & quod sibi viri sanctitas nondum penitus nota esset. Ipse vero sanctitatem Bernardi penitus callens, & senium ingressus sanctitati nihilominus detrahit scribentis libros de consideratione; quos tamen altero ante obitum anno, idest Christi 1152. exarasse ex ipso quarti contextu probat luculenter Baronius numer. 2. qui eadem Bernardi verba in Romanos iactata non solum vera, sed prophetice dicta, contendit; vtpotè quibus ab eadem plebe recipiendum prædixerit Eugenium, tunc temporis ex vrbe profugum actum: & nihilominus paulo post eodem anno, Roberto de monte autore, *Eugenius Papa cum Romanis pace facta, vrbem ingressus est.* Ergo doctrinam prophetiis illustrem, & sanctitatem tanti viri morti proximam Petrarcha mendaciter condemnat. O nebulonem! Verum sententiam vnius suorum non euasit.

.... Poëtis
Quidlibet audendi, semper fuit aqua potestas.
At sicut impune, ita absque pœnitentia.
Scimus, & hanc veniam petimúsque damúsque vicissim.

Inquit Horatius in arte poët. sed ad Elisæum redeat oratio; quem merito ocij solitudinis suæ duplicem magistri meruisse spiritum, Basilius prædicat de laudibus eremi, inquiens. *O eremus mors vitiorum, ac procul dubio fomes, & vita virtutum! Te lex attollit: te Prophetia miratur. Per te Elias nouit Domini pertranseuntis excursum. Per te Elisæus duplicem sortitus est spiritum.*

CAPVT XI.

Sub Elisæo magistro filios Prophetarum cœnobia construxisse, cum intra vrbes, tum in solitudine. Et quæ de eorum successione memoria mansêrit.

SVperius cum de magno Dei Propheta Elia ageremus, filios Prophetarum superiorem tulisse originem, quam ab eo cœpisse potuerint, minimeque ab eodem eruditos fuisse diximus; atque vt minimum, hoc posterius qui negauerit ex se loqui facilè conuincetur, cum nullum sacræ Scripturæ testimonium pro eo stet. Eliâ autem igneo curru subleuato, Elisæo se spontè subdidisse narrat textus Sacer 4. Reg. 2. Vterque nihilominus religiosæ vitæ specimen edidisse liquet, ita vt nouum ab eis incrementum accesserit, Eremitica sub Elia, cœnobitica sub Elisæo: quo sensu illud D. Petri Damiani accipiendum est opusc. 15. cap. 2. *Huius itaque vitæ normam (vt anteriora prætercam) in veteri Testamento Elias cæpit* (splendore nouo irradiare) *Elisæus vero aucto discipulorum collegio dilatauit.* Quæ autem collegia sub eo floruerint, quibusvè legibus ea distrinxerit, nunc videndum. 1. *Primus Eremita Elias cœnobita Elisæus.*

2. *Primi cœnobitæ filij Prophetarũ.* Primi omnium, collegium filiorum Prophetarum qui degebant in Ierico spontè se disciplinis Elisæi subdiderunt: ait siquidem sacer Scriptor 4. Reg. 2. *Percussit aquas, & diuisæ sunt huc, atque illuc, & transijt Elisæus. Videntes autem filij Prophetarum, qui erant in Ierico econtra dixerunt. Requieuit spiritus Eliæ super Elisæum, & venientes in occursum eius, adorauerunt eum proni in terram.* Cum ait fuisse eos è regione cum Elias raptus fuerat, & Elisæus aquas pallio diuiserat: paulo superius retulerat, inquiens *Cum venissent Ierico,* (Elias, & Elisæus) *accesserunt filij Prophetarum qui erant in Ierico ad Elisæum & dixerunt ei. Numquid nosti, quia Dominus hodie tollet Dominum tuum à te?* Et iussi ab eo silere, *quinquaginta viri,* (ait)

(ait) *de filiis Prophetarum sequuti sunt eos, qui steterunt è contra, longè.* Esset fortè qui suspicaretur, quosdam ex his 50. fuisse de filiis Prophetarum degentium in Iericho, nonnullos vero de Ectheclitis, qui prius in occursum Eliæ migrantis egressi fuerant. Verum ea opinatio subuertitur ex his quæ subiiciuntur: *Videntes filij Prophetarum qui erant in Iericho è contra, dixerunt; Requieuit Spiritus Eliæ super Elisæum, &c.* Et ea adorato dixerunt? *Ecce cum seruis tuis sunt 50. viri fortes qui possunt ire, & quærere Dominum tuum, &c.* Iidem ergo qui de Iericho ex aduerso stabant totius negotij testes, adorauerunt, & dixerunt, cum ipsis, seu inter se 50. viros fortes, qui quærerent Eliam. Et eo quæsito, sed minimè reperto *reuersi sunt ad eum: at ille habitabat in Ierico, & dixit eis Nunquid non dixi vobis, Nolite mittere?*

3. Primum cœnobium valde numerosum.

In hoc ergo primum omnium Iericuntino Collegio Religiosorum virorum pater effectus Elisæus aliquandiu deguit, vitámque egit cœnobiticam, vt verbum *habitabat* manifestat, cum hactenus eremiticam cum Elia sectatus fuisset. Fuisse autem illud plurima filiorum Prophetarum frequentia numerosum, illud conuincit, quod quinquaginta viri illi, qui perperam Eliam reperire tentarunt, eius erant alumni, vt modo perpendimus, & præter eos alios non paucos, qui dixerunt: *Ecce cum seruis tuis sunt 50. viri fortes*: Quo intelligimus iuuenes quidem robusta ætate præditos eius Collegij fuisse 50 præter quos senes, & pueros ægros, ac imbecilles plurimos extitisse, nemo inficiabitur: nec enim soli fortes robore ad meditandum congregabantur. Eosdem quoque tanto creuisse numero, vt angustia loci, qui tot haud facilè capiebat, coloniam inde exire coëgerit ad ripam Iordanis: mox ostendemus. Illud quidem obseruatione dignissimum repetat Rupertus noster lib. 5. Comment. Reg. cap. 21. quod dicitur: *Elisæus habitabat in Ierico: Elisæus inquam habitabat in gente populoque quondam destructo, atque anathematizato, sicut in diebus Iosue illa ciuitas Ierico.* Sanè cum Iosuë eam & homo obsedit, & cæpit murique illius ad tubarum sacerdotalium clangorem funditus corruerunt, *imprecatus est Iosuë dicens: Maledictus vir coram Domino, qui suscitauerit, & ædificauerit ciuitatem Ierico. In primogenito suo fundamenta illius iaciat, & in nouissimo liberorum ponat portas eius*, Iosue cap. 6. Quasi dixerit; omnibus liberis dum reædificauerit destituatur. Quod profectò expertus fuit Hieb, dum sub exordio Prophetiæ Eliæ eam restaurauit (hactenus siquidem totis 530. annis iacuerat deserta) ita habes 3. Reg. 16. his verbis: *In diebus Achab ædificauit Hiel de Bethel Iericho. In Abiram primitiuo suo fundauit eam, & in Segub nouissimo suo posuit portas eius, iuxta verbum Domini, quod loquutus fuerat in manu Iosue, filij Num.*

4. Ierico vrbs maledicta cœnobio sanctificata.

Qui ergo filij Prophetarum, & Elisæus in Ierico vrbe maledicta habitasse leguntur? Enimuero imprecationem Iosue non in habitatores, sed in restauratores fuisse immissam nemo inficiabitur: Filij quoque Prophetarum non vrbem, sed prope eius funera collegium extruxere pauperum religiosorum, quorum habitatione accedente præsertim Elisæi præsentia maledictio omnis soluta est. Vnde Rupertus. *Verum hanc inhabitando fecit, vt quæ erat Ierico, idest defectus, nunc sit sancta indeficientis fidei Sion.* Quonam autem modo id acciderit, narrat sacer Textus, inquiens: *Dixerunt quoque viri ciuitatis ad Elisæum* (Ego & ciues, & filios Prophetarum sub nomine virorum ciuitatis intelligo: vtrósque siquidem præmebat aquarum eius amaritudo) *Ecce habitatio ciuitatis huius optima est, sicut tu ipse Domine perspicis; sed aquæ pessimæ sunt, & terra sterilis. At ille ait: Afferte mihi vas nouum, & mittite in illud sal. Quod cum attulissent, egressus ad fontem aquarum misit in illum sal, & ait. Hæc dicit Dominus; Sanaui aquas has, & non erit vltra in eis mors, neque sterelitas. Sanatæ sunt ergo aquæ vsque in hanc diem, iuxta verbum Elisæi quod loquutus est.* Vide ne quæso in ipso religiosorum collegiorum exordio miraculo demóstrasse Deum terram quantouis anathemate percussam, non solũ posse ab eis impune habitari, verum ad eorum præsentiam omnem maledictionem fore soluendam; quando quidem quæ propter peccata inhabitantium illorum damnata fuerat, ob sanctitudinem horum benedictionibus erat cumulanda. Vti his ferè diebus Vallisoleti accidisse vidimus; cum area domus Petri Cazalla Luterani, quæ ob eius crimina percussa fuerat anathemate, & solo æquata multis iacuerat annis, nunc tandem religiosis viris societatis Iesu iure cessit. S. Officij Patrum liberalitate condonata. Missum est b s in illa Sal; primum in signum sterilitatis, cum solo æquata est, pro eo quod aquæ eius fortiter pessimæ fuerunt: deinde cum aquæ sanatæ sunt, vt vbi putidæ de Luteri fontibus decucurrerant, quæ dulcissimæ sapientiæ salutaris societatis e[illegible] verè filiorum Prophetarum sobolis, in salutem gentium vbertim deinceps excurrerent.

Area Petri Cazella societatis Iesu sale sanata.

5. Bethel secundum cœnobium E[illegible] ... ed fundatione primũ.

Secundum Elisæanum collegium in Bethel fuit, non longe à Ierico, quorum alumni primi omnium ab spiritu de raptu Eliæ admoniti, in occursum abeuntis exierant. Erat hoc vetustissimum omnium, vtpotè sub Samuële à gregibus Prophetarum fundatum, vt c. 9. expendimus, reuerentiáque præstantissimum eo scilicet loci exædificatum, quo quondam Iacobo parenti cœlum reseratum est, & scala à terra ad cœlum vsque protensa demonstrata, Angelicis spiritibus euntibus illuc & redeuntibus ornata: & de eo prolatum quod esset locus terribilis, porta cœli, & domus Dei, quod sonat Bethel. Vnde Hieronymus epist. 35. ad Iulianum: *Vidit scalam de terra vsque ad cœlum & ascendentes per eam Angelos & descendentes, & desuper innitentem Dominum, vt lapsis manum porrigeret, vt a[illegible]ndentes suo ad laborẽ prouocaret aspectu. Vnde & vocatur locus ipse Bethel, id est domus Dei, in qua quotidie ascenditur. Atq; descẽditur:* Porro filiæ Prophetarum dolor immodicus cruciabat, quod post collegium à Patribus eorũ, & Samuële ibidem extructum Ieroboam idolum in eodem loco collocauerat, vt filios Israël auerteret à cultu veri Dei, cum primo Iudaicum in duo regna diuisum est 3. Reg. 12. & ea propter multo magis Dei laudibus institisse, rationi congruum est, vt credamus. Eius collegij alumnus fuisse videtur Propheta ille qui hospitalitatis ductus specie, virum Dei illum fecit ad se diuertere, qui contra Ieroboam, & altare suum verba tulerat, & verbo suo altare scidit, manumque Regis ad impietatem extensam, sed arentem restituit sanitati: ipse tamen à leone percussus interiit, & sepultus est à Propheta de quo dicitur: *Prophetes quidam senex habitabat in Bethel, ad quem venerunt filij sui, & narrauerunt ei omnia opera, quæ fecerat vir Dei illa die in Bethel, &c.* Suspicor autẽ hos ipsos eius filios in eodẽ fuisse cooptatos collegio; nam lego eos filios fuisse

Prophetæ & vitam egisse in Bethel. Suspicor etiam inde coloniam religiosorum migrasse in Iericho, nam & vetustas Bethelici, & vtriusque loci vicinitas id suadent; & quod restauratio ipsius vrbis Ierico à Bethelicis hominibus facta fuerit, duce Hiel de Bethel, vt paulo superius ostendimus ex 3. Reg. 16.

6. Bethelicum post Iericuntinū Elisæo subiectum.

Quod vero immediate post Ierichuntinum hoc Bethelicum Elisæo subiectum fuerit, ipse sacræ Historiæ contextus prodit: enarrata siquidem mirabili sanitate ac dulcedine aquis Iericho à Propheta præstita, subditur: *Ascendit autem inde Bethel*, nimirum vt filios Prophetarum inuiseret, Deo ibidem adorato, quibus scilicet de Eliano transitu prodendo silentium indixerat illis verbis *cumque descendisset Bethel* (Elias cum Elisæo) *egressi sunt filij Prophetarum qui erant in Bethel ad Elisæum, & dixerunt ei; Nunquid nosti, quia hodie Dominus tollet Dominum tuum à te? qui respondit; Et ego noui, silete.* Vtrum autem & ipsi vlterius processerint testes transitus Eliæ futuri, non liquet. Videntur autem mihi domi remansisse, quod soli Ierichuntini ad Elisæum tunc tempore adoraturi accesserint, cum quibus aliquandiu deguerit. Ascendente autem Elisæo in Bethel illos visitationis gratia conuenturus, à pueris de caluitie irrisus fuit; & ad eius maledictionem 42. pueri à duobus vrsis de saltu egressis dilacerati vt iam diximus. Pueros autem hos filios fuisse Bethelicorum ciuium idolum Ieroboam adorantium, & pro religionis diuersitate Prophetarum filios irridentium, dubium non sit.

7. Tertium cœnobium in Galgalis.

Galgalæ tertium ab Elisæo moderatum Prophetarum collegium: vrbs satis celebris prodit vltra Iordanem non procul à Iericho sita, dequa Iosue 4. dicitur. *Populus autem ascendit de Iordane & castrametati sunt in Galgalis, contra orientalem plagam vrbis Ierico. Duodecim quoque lapides, quos de Iordanis alueo sumpserant posuit Iosue in Galgalis* in æternum testimonium quod per arentem alueum transiisset Israël Iordanem, siccante Domino aquas, sicut prius fecerat in mari rubro. Ibi circumcisi sunt omnes (cap. 5.) qui nati fuerant in deserto; Dixitque Dominus ad Iosue. *Hodie abstuli opprobrium Ægypti à vobis, vocatumque est nomen loci illius Galgala vsque in præsentem diem*: nam *Galgal* ablatio est. Quod vero in ibi collegium Prophetarum fuerit sub Elisæo, ex 4. Reg. 4. liquido habemus; vbi filio sunemitidis rediuiuo facto, & matri restituto, in vrbe sunam (aliis sunem) à qua mulier sunamitis vocitata est, quemadmodum sareptana Eliæ à sarepta, sic habemus. *Elisæus reuersus est in Galgala. Erat autem fames in terra, & filij Prophetarum habitabant coram eo.* Vbi pulmentum ex colocynthidis factum iniecta farina ab amaritudine liberauit, & viginti panibus hordeaceis populū pauit copiosum, & superfuit. Hinc egressus dicitur Elias, cum vellet eum tollere Dominus per turbinem in cœlum 4. Reg. 2.

8. Quartum in mōte Ephrain.

Præter hæc tria Elisæana collegia aliud constituendum nobis videtur in mente Ephrain, loco prædictis vicino, sique fides puero viri Dei habenda est. Is namque vt à Naaman tepedente munera extorqueret. *Modo venirunt* (ait 4. Reg. 5.) *ad me duo adolescentes de monte Ephrain ex filiis Prophetarum: Da illis talentum argenti, & vestes mutatorias duplices.* Non inficior Giezi tunc temporis ementitum Elisæo, & ipsi quoque Naaman: verum id in eis quæ ad furtum conducebant, credibile: non in his quæ nihil proposito proderant. Quod autem in monte Ephrain degerent Filij Prophetarum, vel non degerent, nihil ad rem quam intenderat faciebat, quin potius cum de republica ageret oporteret vera supponere vt falsa crederentur. Nulla tamen vel tenuis vlterius de eo collegio (si quod ibi vnquam fuit) mansit memoria.

9. Quintum ad fluenta Iordanis.

Quintum (ni mauis quartum) omniumque celeberrimum collegiorum sub Elisæo extantium fuit illud quod denuò ad confluenta Iordanis in solitudine filij Prophetarum extruxerunt, tantoque cæteris illustrius, quanto perfectione vitæ monasticæ accommodatius. Cum enim reliqua in vrbibus erecta fuissent, vel in suburbiis, scilicet Bethel, Iericho, & Galgalis, hoc in solitudine constructum est, de quo 4. Reg. 6. *Dixerunt autem filij Prophetarum ad Elisæum: Ecce locus inquo habitamus coram te angustus est nobis. Eamus vsque ad Iordanem, & tollam singuli de silua materias singulas, vt ædificemus nobis ibi locum ad habitandum. Qui dixit; Ite. Et ait vnus ex illis: veni ergo & tu cum seruis tuis. Respondit; Ego veniam. Et abiit cum eis. Cumque venissent ad Iordanem cædebant ligna* vnde D Hieronymus epist. 4. *Filij Prophetarum quos Monachos in Veteri Testamento legimus, ædificabant sibi casas prope fluenta Iordanis, turbis vrbium derelictis.* Nec sibi dissimilis epist. 13. inquit: *Habitabant in agris & solitudinibus, & faciebant sibi tabernacula propè fluenta Iordanis.* Quamquam si ad fontes recurrimus, non multas cellas, casas, seu tabernacula fecisse videntur, sed vnam omnibus communem, cœnobitis pulchrum reddentes exemplar: Hebræus siquidem textus cui Chaldeus, & septuaginta concinunt, pro *Tollant singuli de sylua materias singulas*, quod habet vulgata editio, legunt. *Tollant singuli de sylua trabem vnam*; & Pagninus vertit, *tignum vnum*: Nec dissonat Vulgatus reddens *materias singulas*, cum proximè hispanè sonet *maderas singulares*. Nemo vero tigno vnico suo, aut trabe vna cellulam sibi ædificare valebat, sed omnibus simul tignis in vnum collatis, locus communis extrueretur. Tunc illud accidit miraculum, vt securis ferrum quo ligna cædebantur, incuria cuiusdam sub aquis mersum, præcipiente Elisæo natauit, & vsque ad manubrium ligneum, & manum hominis peruenit. Totidem igitur Prophetica Collegia Elisæum moderatum fuisse scimus.

10. Quæ in his cœnobiis obseruantiæ.

Quosnam autem mores, quas leges inibi seruandas filiis Prophetarum indixit? Cum hæc perpendo exemplar sese mihi offert totius cœnobiticæ vitæ præstantissimum, typusque non solum œconomiæ cuiusuis cœnobij, sed etiam multorum sub vno capite politicæ, seu monachicæ gubernationis. Videre erat in his collegiis paupertatis extremæ diuitias, seruatas ab omnibus; proprietatis vitium seuerissime punitum; obedientiam in arduis etiam cum vitæ periculo præceptam, & exhibitam; parsimoniæ cœnobiticæ gloriam; eleemosinam egentibus ad portam monasterij largiter affluentem; orationis; & diuinarum laudum iuge studium, cum mysteriorum sacrorum repræsentatione; omnes denique vni subesse capiti, à quo doctrinam, & omnia necessaria expectarent, frequentes eiusdem capitis visitationes, & monasteriorum explorationes; nec illis defuisse comitiorum, seu capitulorum (vt vocant) typum, vbi Prælati cum capite quid bono vniuersitatis expediret, conferrent. Breui calamo enodabo singula.

Sanctæ

11. *Paupertatis studium.* Sanctæ inhabitantium paupertatis testimonium pauper tugurium reddebat, quod ex lignis ramisque vt cumque compaginatum ad ripam Iordanis vidisti. Mihi cætera claustra eorum non valde ab his discrepasse, conuictus vniformitas credere facit: & quod non dicantur hi id fecisse reformationis gratia, sed angustiæ potius vitandæ. Adde securim ipsam, qua sola vsi sunt, habitaculum sibi construentes, mutuo accepisse (tanta florebant paupertate) & quia aliena erat, dum excisa à manubrio submergitur causa fuit tanti doloris. *Accidit autem, vt cum vnus materiam succidisset, caderet ferrum securis in aquam; exclamauitque ille & ait. Heu, heu, heu Domine mi, & hoc ipsum mutuo acceperam.* Horum procul dubio subsequenter

Ædificiorũ humilitas. Ægypti Monachi *Sanctæ huius vitæ ardentissimi æmulatores* (liceat verbis Bernardi mei vti epist. ad Fratres de Monte Dei) *in solitudinibus degentes ipsi sibi cellas ædificabant, in quibus tecti tantum modo, & circumsepti à turbine, & à pluuia tutabantur.* Et intonans monet. *Ergo obsecro ædificemus nobis in peregrinatione huius sæculi non domos ad habitandum, sed tabernacula ad deserendum. Facile est quidquid naturale est. Nunquid non facile est solitario, & sufficiens natura, ipsi sibi cellam de virgis contexere, de luto plasmare, vndecunque operire, & decentissimè inhabitare?*

Vestes vestes quoque eiusdem illis fuisse paupertatis consortes, vestes indicant magistri, quas ad melotæ Elianæ receptionem in duas diuisit partes; nam dicitur 4. Reg.

Melota. 2. *Ascendit Elias per turbinem in cœlum Elisæus autem non vidit eum amplius; apprehenditque vestimenta sua, & scidit illa in duas partes, &*

Pallium. *leuauit pallium Eliæ quod ceciderat.* Recepturus denuo melotam noluit sanum possidere saccum, cuius spiritum discipulos hausisse par est credere. Nec absonum est quod cap. 5. refertur, vestes quas à Naaman Giezi acceperat sub Elisæi nomine, vt duobus filiis Prophetarum largiretur, longe ab spiritu eius fuisse, vtpotè minimè pauperibus viris vtiles, & eorum statutis dissentientes, quod essent valde prætiosæ, quarum potius prætio non minus quam argenti expensione Giezi superbas sibi diuitias emeret. *Nunc igitur* (ait illi Elisæus) *accepisti argentum, & accepisti vestes, vt emas oliueta, & vineas, & oues, & boues, & seruos, & ancillas.* Et quænam vestium illorum virorum materia erat, quæ melotis tegebantur.

Vt vt sint, egregium paupertatis illorum stu-

12. dium in omnibus vnicè seruatæ proprietatis vnius

Proprietatis rigida punitio. seuerissima punitio manifestum facit. Nota historia rei est 4. Reg. 5. Remiserat Elisæus Naaman in syriam lepra mundatum, diuitiisque omnibus quas adduxerat locupletatum; nam nihil penitus ab eo accipere etiam coactus voluerat. Fugit Giezi oculos (vt sibi videbatur) patris sui Elisæi, & ementito mandato talenta argenti duo, & vestes mutatorias duplices sibi dari fecit. Sed mentita est iniquitas sibi; non enim Elisæus spiritu abfuit, qui dixit. *Nonne cor meum in præsenti erat, quando reuersus est homo de curru suo in occursum tui?* Ergo furti patrator compræhensus illicò sententiam damnationis accepit: opere ipso, quasi dicens; *Pecunia tua tecum sit in perditionem.* Ait namque. *Nunc igitur accepisti argentum &c. Sed & lepra Naaman adhærebit tibi, & semini tuo vsque in sempiternum.* Nec pœna dilata multum est, sed statim appræhendit eum; *& egressus est ab eo leprosus quasi nix.* Qua in re exclamat Chrysostomus Serm. de Naaman ab Elisæo curato: *O sublime meritum Elisæi! Vno tempore duplex meritum ostenditur, & gemina potestas Prophetam sanctissimum demonstrat. Curatur Naaman syrus & lepra Giezi perfunditur. Per Naaman Deus collaudatur, per Giezi iudicium metuitur. Inde salus nascitur, hinc metus.* Ne mireris tam graui supplicio proprietatis vitium in Giezi mulctatum, ita enim in exemplum posteris fieri oportuit, vt à tanto malo animum potenter auerterent: eò præsertim quod plurima alia secum mala proprietas viri religiosi adducere soleat. Et peccatum quidem Giezi cupiditatis fuisse nemo inficiatur. De eo Basilius agens in epist. ad Chilonem. *Ipsi Giezi rursus quid per hoc accreuit emolumenti, quod domestico vsus sit Elisæi congressu, cum ardor impotens, quo exæstuabat, congregandæ pecuniæ lepram illi adsciuit.* Et Augustinus Serm. 108. de tempore, audet illum Iudæ proditori comparare, rationem reddens his verbis. *Sicut enim Giezi ideo seruiebat B. Elisæo, vt pecuniam posset acquirere; ita & Iudas propterea adhæserat, Domino saluatori, vt fraudem faceret, & terrenas diuitias congregaret.* Vnde autor de modo bene viuendi apud Bernardum (mihi Bernardus Abbas Cassinensis est) cap. 48. *Qui postquam ad conuersionem Monasterij venit, de rebus Monasterij facere fraudem præsumit, Iudas est, & pœnam Iudæ sustinebit. Quod si id quod in domo sua habere non potuit, illud in Monasterio habere voluerit vel requisierit, sine dubitatione lepra Giezi adhærebit ei.*

Nihilominus idem perditionis opus; aliorum quoq; scelerum maculas induit. Quæris quas? Rupert. lib. 5. in Reg. c. 35. Simoniacam labem in- 13.

curisse putat; aitque. *Hoc Giezi exemplum gratiæ Dei venditoribus in hac scripturæ arce propositum est. Qui lucrum ex Euangelio, imo quod pessimum est, ex impositione manuum quærit, ipse est Giezi: peccata quippe quæ emundare videtur, in se transponit, lepram tantorum suscipit quantis illo detestabili mercimonio talentum callidus emunxit.* *Vitium proprietatis aliorum maculas induit.* *Simonia.* Cui Doctor Angelicus subscribit. 22. q. 100. a. 1. ad 4. inquiẽs. *Illi qui spiritualiter vẽdũt in actu imitãtur Giezi discipulum Elisæi, de quo legitur 4. Reg. 5. quod accepit pecuniam à leproso mũdato. Vnde venditores spiritualium possunt dici non solum simoniaci, sed etiam Gieziitæ.* Gratia siquidem mundationis cœlitus Naaman impertitæ voluit exigere pecunias: conatumque ne immunis abscederet, illa Textus indicant verba. *Dixit Giezi puer viri Dei: Pepercit Dominus meus Naaman syro isti, vt non acciperet ab eo quæ attulit: viuit Dominus quia curram post eum, & accipiam ab eo aliquid.* Accessit iuramentum promissorium de re non illicita solum, sed etiam abominabili. *Viuit Dominus quia curram &c.* Admista quoque sunt *Iuramenti falsi.* mendacia non pauca, sed qualia? sit officiosum quod rogatus ab Elisæo; *Vnde venis Giezi*, respondit *non iuit seruus tuus quoquam:* Sed impo- *Mendacij.* nere magistro suo viro per omnia sanctissimo labem symoniacam, cum dixit: *Dominus meus misit me ad te dicens: Modo venerunt ad me duo adolescentes de Monte Ephraim, ex filiis Prophetarum; da eis talentum argenti, & vestes mutatorias duplices:* Quantum nefas? Imposuit & pudendam animi leuitatem, vt qui constantissimè munera respuerat inquiens: *Viuit Dominus, ante quem sto, quia non accipiam. Cumque vim faceret, penitus non acquieuit*, is ipse propositi sanctissimi pœnitens, non post tempora multa, aut etiam horas, sed statim ac ille discessit, quæ rogata abnueret, cum pudore rogaret. O perfidiam! Eam sane tum Augustinus, tum Chrysostomus Giezi obiecerunt.

Huius

Huius verba sunt. *Alius exemplum virtutis ostendit* (scilicet Naaman) *alius meritum fallaciæ demonstrauit. Curatur fide, qui fuerat maculatus; & maculatur perfidia, qui fuerat sanus.* Augustini vero Serm. 207. *seruo Syro fideli gloriam attulit & seruo perfido intulit pœnam. Ille de Syria veniens quod desiderauit accepit; hic puer Prophetæ plagam sibi de perfidia sumpsit.* Tot igitur, tantaque mala malum vnum proprietatis incurrit. Merito proinde tam graui, diuturnaque vindicatur pœna.

14. *Obedientiæ promptitudo.* Quod ad Obedientiæ bonum spectat; postquam semel iussi non quærere in vallibus, aut montibus Eliam, cum verecundia ad nouum magistrum reuersi sunt, miram ei filij Prophetarum præstiterunt obedientiam; cuius vel illud egregium signum est, quod in rebus captu difficillimis elingues, cæcasque aures perpetuo accomodarunt. Perfectæ siquidem obedientiæ hieroglyphicum aures fuisse veteribus, nemo est qui abnuat. Vnde horatius.

Nemo adeo ferus est, vt non mitescere possit.
Si modo culturæ patientem accommodet aurem.

Auris pro Obedientia. Vbi *aurem* pro obedientia posuit. Socij quoque Iob post lamenta *dederunt ei vnusquisque ouem vnam, & in aurem auream vnam* Iob 42. videlicet autore Gregorio lib. 35. c. 9. signa ei obtulerunt præstantissimæ obedientiæ, qualia sunt aurium monilia, & oues sine voce ad quodcunque vultis obtemperantes. Vide nunc discipulorum Elisæi obedientiæ monumenta. Rogant, vt aquarum Iericho temperet amaritudinem: ipse vero iubet 4. Reg. 7. *Afferte mihi vas nouum, & mittite in illud sal.* Nemo autem statim non mente præcurreret, salem amaritudinem potius aquis daturam, quam dulcedinem, vt maris vnda probat, salsissima quidem, sed amarissima: *Et vas* quidem perperam addi, ac superfluè omnino *nouum*; nam quid minus virtutis dulcorandi habeat vetus? Et nihilominus illi nihil obiicientes obtemperant. *Quod cum attulissent, egressus ad fontem aquarum misit in illum sal.* Simile huic Galgalitanis fratribus accidit. *Erat fames in terra, & filij Prophetarum habitabant coram eo* (4. Reg. 4.) *Dixitque vni de pueris suis: Pone ollam grandem, & coque pulmentum filiis Prophetarum.* Facile quiuis de his iussis diceret: Si fames est in terra, quænam grandis olla pulmenti coqui poterit, quando scilicet diuites, qui frumento & escis abundare solent, fame pereunt? Vnde olla grandis replenda est? Obediens autem discipulus, elinguis effectus, auribus duntaxat præditus, *egressus est in agrum, vt colligeret herbas agrestes.* Nec valdè virtutum illarum peritus, quas afferat, quasvè dimittat, non interrogat, nihil curans etiamsi colocynthidas amarissimas legat, & in ollam cum mortis edentium periculo immittat, vt reipsa facit. Reliquorum etiam obedientiæ experimentum fecit tunc temporis Elisæus; nam periculo exitij comperto, & conclamato *Mors in olla vir Dei:* iubentur afferre farinam amaritudinem temperaturam, aut potius effugaturam; & obediunt nihil prorsus interrogantes. *Cumque tulissent, misit in ollam.* Cum tamen subdubitare possent de farinæ virtute quam ad id valere nesciebant, & forte non valere sciebant.

15. *Mirum obedientiæ exemplum.* Verum enimverò sint quæ prædiximus perfectæ obedientiæ insignia; illa tamen cœteras vicisse, in comperto sit, de qua c. 9. scribitur. Elisæus autem Prophetes vocauit vnum de filiis Prophetarum, & ait illi: *Accinge lumbos tuos* (periculo mortis se exponi sciat, idcirco viriliter agere iubetur.) *Et tolle lenticulam olei hanc in manu tua, & vade in Ramoth Galaad. Cumque veneris illuc videbis Iehu filium Iosaphat, filij Namsi; & ingressus suscitabis eum de medio fratrum suorum, & introduces in interius cubiculum. Tenensque lenticulam olei fundes super caput eius, & dices: Hæc dicit Dominus: Vnxi te Regem super Israël. Aperiesque ostium, & fugies, & non ibi subsistes.* Porro si de periculo, quo se ille exposuit, quæris, recolas, quæso, Iehu fectuum fuisse Ioram Regis Israël, filij impiissimorũ Achab & Iezabel vnumque ex principibus exercitus eius; & insurgere modo iubebatur, ac rebellare in Dominos suos, eosque ad internetionem delere: vnde filius ille Prophetarum dum oleum super caput eius effudit, dixisse liquet: *Hæc dicit Dominus Deus Israël: Vnxi te Regem super populum Domini Israël, & percuties domum Achab Domini tui, & vlciscar sanguinem seruorum meorum Prophetarum, & sanguinem omnium seruorum Domini de manu Iezabel &c.* Et post pauca: *Coniurauit ergo Iehu contra Ioram,* quem percussum sagitta inter scapulos interfecit, & Iezabelem præcipitem de fenestra dare fecit, & à canibus laniari: dein septuaginta filios Achab neci dedit, & Ochoziam Regem Iudæ, ac 41. fratres ipsius. Tot tantisque stragibus causa fuit Prophetes ille, qui Iehu pacificè Domino suo morem gerentem in Regem vngere censes est. Sed ille de periculo suo cogitans nihil, intrepide obedire disposuit, vitam suam solo obedientiæ clypeo tutissimam credens. *Abiit ergo adolescens puer Prophetæ in Ramoth Galaad & ingressus est illuc. Ecce autem Principes exercitus sedebant.* (Ecce pericula) *& ait: Verbum mihi ad te ô Princeps. Dixitque Iehu: Ad quem ex omnibus nobis? At ille dixit: Ad te, ô Princeps. Et surrexit, & ingressus est cubiculum; at ille fudit oleum super caput eius, & ait: Hæc dicit Dominus. Vnxi te in Regem &c.* Quo dicto *aperuit ostium & fugit.* Fuga Prophetæ cæteros exercitus principes mysterij ignaros de insidiis solicitos fecit: quare rogarunt Iehu, cum foras egressus esset. *Rectène sunt omnia? Quid venit insanus iste ad te?* Quo loci animaduersionis dignissimum est sanctitatis vim etiam apud homines perdite vanam mundi gloriam sectantes, vt simul & insanos *Iustos* vocitent, & indubitatam nihilominus verbis eorum fidem præbeant. Audito siquidem principes cæteri exercitus Regis Israël iuuenem vnxisse Iehu (mirum dictu) *festinauerunt vtique, & vnusquisque tollens pallium suum posuerunt sub pedibus eius in similitudinem tribunalis, & cecinerunt tuba, atque dixerunt Regnauit Iehu.* Quis non hos potius insanire diceret, videns veri futuri Regis tribunal ex palliis proprijs extruentes? Ergo qui insanus falso putabatur, insanorum munia à subsannatoribus suis extorsit; vt cuius obedientiam eximiam, meritoque prædicandam, insaniam esse dicebant, eius obedientes voci insanire prorsus reputari à videntibus possent. *Sanctitas etiam apud perditos fide digna.*

Quali deinde parsimoniæ studio discipuli Elisæi addicti fuerint, olla illa grandis agrestibus herbis plena palam fecit, quæ colocynthidas nonnunquam Dei munere absque damno edentium præbuit: quibus addita farina pultem, & polentas deliciarum loco fecit. Id tu semel contigisse ais? Cœterum ita ibi vsu receptum, non leuiter mihi innuit minister ille, qui iussus ollam ponere, illico in agrum vt colligeret herbas agrestes 16. *Parsimoniæ studium.*

profectus

profectus est; quod nisi ex more fieret, de eo accepisset speciale mandatum. Ambrosius (ni fallor) præit me, cuius do tibi aurea verba ex lib. de Elia, & ieiunio cap. 6. decerpta. *Elisæus vates quidem à magistro didicerat parsimoniam; cum filios aleret Prophetarum, vitis agrestis grumulis mensas onerabat, & inemptis syluestribus oleribus hospitalitatis humanitate implebat officium. Quorum offensi amaritudine, cum manducare non possent lenis farinæ aspersione omnem amaritudinem temperauit, abstinentiæ Propheticæ munere veneni vires enacuans.* Et ironicè lib. 10. Ep. 81. *Ostultum Elisæum, qui syluestribus ramis, amaris pascebat Prophetas.*

17. Eleemosina ad portam monasterij.
Eadem instanti fame pauperes alere docuit (vt modo ad portas Monasteriorum fit) de eleemosinis fratribus exhibitis: accidit que vt 20. panibus hordeaceis centum saturaret viros, vt 4. Reg. 4. refertur; vbi à fideli quodam viro sibi sub nomine primitiarum datos legimus.

18. Dei laudes.
Rursus Diuinis laudibus filios Prophetarum fuisse addictos, iugeque illorum fuisse studium eas quotidie canere ad psalterij, & cæterorum instrumentorum artis musicæ sonum, satis in superioribus à nobis probatum est, dum de gregibus Prophetarum, à quibus isti, descendebant, cap. 8. egimus: vnumque illorum psalrem fuisse, quem adduci ad se Elisæus iussit, vt harmonicis sonuum numeris mentem ad Deum puram facilius erigeret, vti Rupertus docuit eo loci à nobis relatus.

19. Incarnati verbi mysteria Elisæus celebrauit.
Nunc illud addere placet, Elisæum cum collegia visitabat suorum, varia, miraque (mirum dictu) de Redemptore, redemptioneque humani generis celebrabat mysteria. Apud Iericho Incarnationem Verbi celebrauit; apud Galgalam prædicationem, & miracula; apud Bethel crucifixionem; apud Iordanis eremicolas sepulturam & resurrectionem, & alibi alia; nisi quod hæc figuris, & enigmatibus repræsentabat, paucis Dei vnctione cognita, quæ tamen ipse, vtpotè Dei Propheta insignis, futuris temporibus absque inuolucro Sanctam Ecclesiam visuram & prædicaturam præsciebat, iuxta illud Augustini lib. 12. de Genes. ad lit. c. 9. *Quibus signa per aliquas rerum corporalium demonstrabantur in spiritu, nisi accessisset mentis officium, vt etiam intelligerentur, nondum erat Prophetia.* Quod de veris Prophetis, quorum mens diuinitus illustratur perfectè interpretatur D. Thomas 22. q. 171. att. 4. D. P. Bernardus Serm. 70. in Cant. colligit ex verbis Domini Lucæ 10. *Dico vobis, quod multi Prophetæ & Reges voluerunt videre quæ vos videtis, & non viderunt*; inquiens. *Quid? dilectus non amatus est à Patriarchis & Prophetis? Est: sed non prius quam visus est & ab ipsis inter lilia pasci: neque enim non viderunt, quem præuiderunt; nisi ita quis absque spiritu sit, vt videntem in spiritu putet videre nihil. Vnde ergo videntes (nam sic Prophetæ appellati sunt) si nihil viderant? Inde est quod voluerunt videre, quem non viderunt: neque enim poterant velle videre in corpore, quem in spiritu non vidissent.* Idem ferè habet Serm. 66. ex paruis agens de Elisæo infundente farinam in ollam discipulorum. Nunc vide mysteria ab eo in cœnobiis suis cum discipulis celebrata.

20. Incarnatio Dominica in Iericho celebratur.
De Incarnatione Verbi in Iericho mysticè prænuntiata hæc luculenter scribit Isidorus ad c. 2. lib. 4. Reg. *Postulatur Elisæus à populo, vt aquas Iericho steriles & malignas sanaret. Accepit vas rude fictile, & deiecit in eo sal, & demersit illud in flumine, & statim sanata sunt. Quo facto pronuntiabat Propheta, quod Verbum caro fieret, & habitaret in nobis. Inde similitudinem Verbi salem, idest sapientiam dedit in vas fictile, in corpus scilicet humanum, immittens, in aquam demersit: quod quidem significabat quia omnes populi, qui sub figura aquarum in toto mundo steriles erant, per Christi incarnationem, fœcunditatem, & benedictionem accepturi essent.* Vidit procul dubio à longe; vidit, & gauisus est: nisi quod ipse *facto pronuntiabat*, (vt ait Isidorus,) nesciens dicere; quod de Caipha, & similibus duntaxat concedit D. Th. citato art. 4.

Deinde quod in Bethel Crucifixionem Domini in Caluariæ loco peractam vociferantibus Iudæis *Crucifige, Crucifige eum* enigmate puerorum clamantium *Ascende Calue, Ascende Calue*, facto ipso pronuntiauerit Elisæus deuastationemque Ierusalem à duobus vrsis Tito, & Vespasiano, docuimus ex Augustini mente in superioribus c. 10. num. 7. cui Isidorus c. 3. subscribit, & Rupertus cap. 22. 21. Crucifixio celebratur in Bethel.

Sed verò prædicationem Domini miraculis roboratam apud Galgala testatus est ipso miraculo saturationis turbæ viginti panibus hordeaceis perpetratæ. De quo Rupertus c. 28. *Turbam hominum Elisæus paucis de panibus saturauit, videlicet in typum eius, qui & ipse de paucis panibus multa hominum millia corporaliter saturauit; & nunc vsque spiritualiter de paucis Prophetarum, & Apostolorum libris vniuersam Ecclesiam reficit. Comedent, inquit, & supererit.* Plane vtrobique ita factum est: *& fit quotidie; legendo, atque exponendo comedimus quantum possumus, & multum superest, quod in intellectus vel memoriæ nostræ ventrem transmittere non valeamus.* Illuc quoque cum accessit, famem fuisse, obseruat Scriptura: Veniente siquidem Domino, *erat fames in terra, idest penuria Verbi Dei in mente humana*: vt Bernardus Serm. illo 66. interpretatur; & si quæ doctrina magni tunc habebatur, qua mens reficeretur, Pharisæorum, & Saducæorum erat, amaris Colocynthidis similis, vt mors in olla prorsus esset. Hanc vero prædicatione Euangelicæ veritatis, velut mundissima farina, dulcorari opus fuit. Vbi Bernardus eleganter animaduertit, notanter Prophetam discipulis præcepisse; *Afferte farinam: etenim sapiens dispensator non affert, imo afferri iubet farinam, quoniam non præbet, sed hortatur habere charitatem, cuius condimento redduntur dulcia, quæ prius videbantur amara.* Quo sanè prædicationem Apostolicam præfigurauit, sicut superiori facto Christi: quod illi non charitatem infunderent, sed monita charitatis; Christus verò qui charitas est, eam venit mittere in terram. Nec à vero aberrabit qui dixerit eiusmodi farinæ condimento sacramentum Eucharistiæ præfiguratum, de quo Propheta. *Parasti in dulcedine tua pauperi Deus.* Ps. 67. & iterum: *Qui simul mecum dulces capiebas cibos* Ps. 54. quemadmodum & Naamanis mersio in Iordane in Baptismi figuram facta est vt docuit Origenes homil. 33. in Lucam; Ambrosius de initiandis myst. Ser. 3. Rupertus lib. 5. in Reg. c. 29. cum communi Patrum sententia. Et in alueo torrentis fossas, & fossas præcepit Elisæus fodere, quibus vulnera Christi, & diuina inde nobis excurrentia sacramenta signantur. Porrò celestis Elisæi doctrinæ per omnia Christi Domini consonæ illud est præclarum testimonium quo inimicis bonum pro malo reddendum, & prædicauit, & reddidit cum enim exercitus Syriæ capere eum vellet, & ducere in captiuitatem, ipse vero eos oculis delusos 22. Prædicatio in Galgalis.

delusos captiuos in Samariam duxisset, velletque Rex Israël eos perdere inquiens. *Nunquid percutiam eos Pater mi?* respondit 4. Reg. 6. *Non percuties; neque enim capisti eos gladio, & arcu tuo, vt percutias, sed pone panem & aquam coram eis, vt comedant, & bibant, & vadant ad Dominum suum. Appositaque est eis ciborum magna praparatio, & comederunt, & biberunt; & dimisit eos, abieruntque ad Dominum suum.* In quæ verba Chrysostomus ait: *Docuit prius inimicos foueri, docuit primus debere hostibus parci, docuit aduersariis pro pœna epulas exhiberi. O Dominum Christum, & in veteribus nouum, & in nouis exemplis veterem figuratum!* Et paulo superius. *Discant hostibus parcere qui innocentes persequi consueuerant; discant parcendo vincere, ignoscendo terrere, furias hostium humanitate lenire. Dimisit Elisæus tot prædicatores, quot habuit hostes, tot relatores virtutum, quot homines hostium.* Sermone de syrorum insidiis detectis.

23. Sepultura & resurrectio in Iordane.

Sed vero in collegio Iordanis sepulturæ & resurrectionis Dominicæ typum celebratum ab Elisæo, ita exposuit Isidorus cap. 5. *Cum securibus ligna caderentur de lignis ferrum exiliens in profundum fluminis immersum est, atque in lignum desuper ab Elisæo proiectum reuersum est. Ita cum impios Iudæos operata præsentia [illegible] tanquã infructuosas arbores cæderet, quia de illo Ioannes dixerat: Ecce securis ad radicem arboris posita est: ab eis interueniente passione corpus ipsum deseruit* (quasi manubrium, quo anima securi assimilata erat vnita) *atque ad inferni profunda descendit. Quod in sepultura depositum tanquam ad manubrium spiritu redeunte surrexit.* Addit August. Serm. 210. de Tempore, securim quæ in profundum ceciderat genus humanum intelligens in Adam lapsum. *Veniens Elisæus misit lignum, & natauit ferrum. Quid est lignum, mittere, & ferrum in lucem producere, nisi patibulum crucis ascendere, & de profundo inferni humanum genus erigere, ac de omnium peccatorum limo per Crucis mysterium liberare?* interuentu etiam gloriosæ eius resurrectionis, vt dicatur nobis: *Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt quærite, vbi Christus est in dextera Dei sedens.* Colos. 3. Hanc ipsam à Christo nobis prouenturam libertatem virtute Crucis & resurrectionis eius, sanctique spiritus ad homines descensionem designasse Elisæum, cum puerum sunamitidis suscitauit, sic exposuit August. Serm. 106. *Abiit Giezi missus ab Elisæo, & posuit baculũ super faciem pueri, & penitus non surrexit. Puer iste typum habuit B. Moysi. Misit eum Dominus cum baculo in Ægyptum, sed baculus sine Christo flagellare Ægyptum potuit: de originali, vel actuali peccato liberare vel resuscitare eum non potuit. Nihil enim dicente Apostolo ad perfectum adduxit lex. Opus erat, vt qui baculum miserat, ipse descenderet. Venit ergo Elisæus, & ascendit in cœnaculum, quia venturus erat Christus, & ascensurus Crucis patibulum. Inclinauit se Elisæus vt puerum resuscitaret; humiliauit se Christus vt mundum in peccatis iacentem erigeret. Misit Elisæus oculos super oculos, manus super manus. Videte fratres quantum se vir ille perfectæ ætatis contraxit, vt paruulo mortuo, & iacenti congrueret. Quod enim Elisæus in puero præfigurauit, hoc in toto genere humano Christus impleuit. Audi Apostolum dicentem: Humiliauit semetipsum factus obediens vsque ad mortem. Quia paruuli eramus, paruulum se fecit: quia mortui iacebamus, pius medicus se inclinauit. Quod autem puer oscitauit septies, septiformis gratia S. Spiritus ostenditur, quæ humano generi vt resuscitetur in aduentu Domini tribuitur.* Hæc Augustinus. Elegantissime Isidorus c. 4. *venit ipse descendens de cœlorum sublimitate, quasi de mentis altitudine* (sic Elisæus de Carmelo suscitaturus puerum descenderat) *humiliauit seipsum, conformauit se nobis, mortuisque membris sua membra composuit, nostraque mortalitati de suo corpore medicinam aptauit. Denique suscitat mortuum septies oscitantem, quia septiformem spiritum humano dat generi, per quod viuificatum a morte peccatorum resurgat.* Eandem S. Spiritus gratiam præfigurauerat paulò prius oleo illo, quod mulieri viduæ Ecclesiæ gentium typo, vt debita redderet, multiplicauit. Enimverò autore Augustino. *Vidua illi debitum creuerat, quia oleum gratiæ, & misericordiæ peccando perdiderat. Creuit oleum, & pergit debitum.*

His sanctis operibus Elisæus occupatus apud 24. Frequens Monasteriorum visitatio.
suos, prophetico plenus spiritu celebrabat festa ventura: fœlicissima proinde collegia, vbi hæc solemnia peracta sunt. Obiter etiam vidisti ipsum fuisse illorum omnium caput, ac Antistes, instar ministri cuiusdam Generalis, quem vniuersi filij Prophetarum reuerebantur vt patrem. Quantâ vero solicitudinê circa eos gereret, quantaque frequentia eos visitaret, continua eius hinc inde excurrentis itinera demonstrant. Eorum autem egregium reddit mulier sunamitis testimonium, inquiens marito suo. *Animaduerto quod vir sanctus est iste, qui transit per nos frequenter. Faciamus ei cœnaculum paruum, & ponamus in eo lectulum, & mensam, & sellam, & candelabrum, vt cum venerit ad nos maneat ibi.* 4. Reg. 4. scriptorque sacer similiter præmiserat. *Transibat Elisæus per Sunam. Erat autem ibi mulier magna, quæ tenuit eum vt comederet panem: cumque frequenter inde transiret, diuertebat ad eam vt comederet panem.* Tanta erat profectionum per sunam ciuitatem Elisæi frequentia vt nobilis mulier iudicaret congruum esse illi extruerê, & decenti supellectile præparare cubiculum, vbi Deo, & sibi à strepitu familiæ alienus vir Dei vacare quiret. At quorsum hæc? Nimirum sita erat suna (aliis sune) inter loca collegiis discipulorum eius illustria, Iericho, Galgala, Bethel &c. Et Carmelum, quem ille studiosè orationis gratia frequentabat. Ita ex cap. 9. Iosue habemus, vbi suna vrbs prope Carmelum cecidit in sortem filiorum Issacar, & ex tabulis Orthelij. Ex quo fit manifestus amor, quo ardebat Elisæus, solitudinis, exemplum Præsulibus præbens, non solum subditis, sed sibi quoque nonnunquam esse viuendum: vti & ipse fecisse liquet, toties in Carmelum secedens, quoties inuisebat discipulorum conuentus. Illud obiter adnotarim, nusquam à Scriptura Collegij Prophetarum in Carmelo existentis mentionem fieri, sed solius Elisæi, cum puero, aut socio Giezi, illuc secedentis solitudinis, & orationis gratia; vbi erat, cum sunamitidis filius mortuus est: Et ipsa *propheta est, & venit ad virum Dei in monte Carmeli.* Nouerat siquidem illuc esse, quem paulo ante montem viderat repetentem. Porro Elisæus præmisso cum baculo Giezi *surrexit, & secutus est eam*, & puero ad vitam reuocato, *Elisæus reuersus est in Galgalis, & filij Prophetarum habitabant coram eo*: videlicet recto itinere à Carmelo per mediam sunam in Galgalam prope Iericho existentem profectus est.

Quod vltimo promisimus loco typi Comitio- 25. Capitulorum typus.
rum ab Elisæo cum præfectis cœtuũ celebratorum

reperi cap.6. lib.4. Reg vbi tempore illius famosæ famis, quo Samaritæ caput asini 80. argenteis venundabatur, legimus: *Elisæus autem sedebat in domo sua, & senes sedebant cum eo.* Quæ verba mihi sonant, Prophetam cum senibus discipulorum collationem habuisse de his præsertim quæ vitam illorum spectabant. Domum autem Elisæi nisi cœnobialis fuerit prope Samariæ vrbem, vbi illa agebantur, diuinare non possumus; cum nihil ille possideret. Atqui senes illos suos fuisse discipulos, inde coniicimus, quod contra Regem, ipsum ad necem quærentem vt deffensores insurgerent iussit. *Præmisit Rex itaque virum, & antequam veniret nuntius ille, dixit ad senes. Nunquid scitis quod miserit filius homicidæ hic* (videlicet Ioram filius Achab occisoris Naboth) *vt præcidat caput meum? Videte ergo cum*
24. Frequens Monasteriorum visitatio. *venerit nuntius, claudite ostium, & non sinatis eum introire.* Fidissimos igitur sibi viros, quos alios nisi ex filiis Prophetarum fuisse dicamus? Senes autem solos cum eo fuisse legimus, non pueros, aut iuuenes, vt alibi Prophetarum Filij solent vocitari: innuens Præfectos cœtuum fuisse, & de suis solerter tunc temporis cum illo egisse.

26. In quo disciplina Elisæi à vero Monachatu defecerit? Hactenus quæ religionis forma sub Elisæo fuerit filiis Prophetarum expendimus: quibus autem nihilominus ea ab Ecclesiastica defecerit, reliquum est vt dicamus. Sane vna eis deficiebat certa, ac secura status stabilitas, quę sine emissione votorum stare nequit. Eius vero perspicua argumenta sunt, cum vidua illa quæ vna asseritur *de vxoribus Prophetarum* cap.4. vxor videlicet fuerit discipuli, serui Elisæi ab ea vocati, Giezi notissimi discipulorum. Enim vero vtriusque exemplo perspicuum habemus, filios Prophetarum tandem & vxoribus, & diuitiis innexos fuisse: nam & viduæ illius vir discipulus Elisæi fuerat, vt illa indicant verba: *Seruus tuus vir meus mortuus est, & tu nosti, quod seruus tuus fuit timens Deum.* Reliquit autē ex ea duos filios, quos in seruos pro debitis exoluendis creditor assumere sibi volebat: debita autem rerum possessionem supponunt. Giezi itidem filios habiturum, & diuitias, ipse vir Dei veraciter pronuntiauit, inquiens capite 5. *Accepisti argentum, & accepisti vestes, vt emas olueta, & vineas, & oues, & boues & seruos, & ancillas.* En diuitias. De vxore autem & filiis subiunxit: *Sed & lepra Naaman adhærebit tibi, & semini tuo vsque in sempiternum.* Quis ergo habuisse Giezi filios, & nepotes, cæterosque posteros neget, cum id Elisæus in verbo Domini prædixerit? Emisse vero oues, & boues, vineas, & olueta, seruos, & ancillas, ex proposito animi eius sequutum, quod Elisæo reuelatum est: ab eodem autem minimè resilisse egresus illius à domo, & disciplina Prophetæ commonstrat: de quo subditur. *Et egressus est ab eo leprosus quasi nix.* Et quoniam minimè talenta argenti, & vestes Græcè acceptas ab eo abstulit Elisæus; nec quidquam de eius pœnitentia actum est. Quare puer ille cuius Propheta paulo post aperuit oculos, vt castra Dei videret, nequaquam potuit esse Giezi (quidquid aliter quidam senserunt vtpotè qui lepra perpetua percussus è domo eius exierat, & remearat ad suam. Forte obiicias, perperam proprietatis nos illi vitium intulisse, si paupertatis stabilitatem voto non firmauerat. Verum ideo proprietatis notam illi iure adscripsimus, quod dum in collegio erat, suæ paupertatis communi proposito viuebat, & furtum manifestum commisit, retinens domo secretò quod alterius nomine acceperat: quo non obstante integrum illi erat ad sua redire, vxori adherere, familiam alere, & locupletare, de his quæ licitè acquirere valeret.

Porro familiæ huiusmodi quanto tempore steterint, cum mortuo Elisæo omnis filiorum Pro- 27. Quanto tēpore durauerit Elisæi institutum?
phetarum memoria prorsus à sacris litteris extincta sit, diuinare non possumus de his loquor quos in Samaria & in Israel educebat Elisæus; nam ij qui in Iudæa à Samuelis tempore floruerant, sub Elisæo nunquam egisse leguntur, vt minimum tres illæ Cantorum & Psalmographorum familiæ, Heman, Idithum, & Asaph longo post tempore perstitisse liquet. Enim vero post annos 140. ab obitu Elisæi, cum S. Ezechias Rex abolitum Dei cultum aperto templo, restitutisque Sacerdotibus & Leuitis instaurauit, cantores quoque prædictorum sanguinis, & instituti hæredes restituit, qui hactenus à templi aditu arcebantur. Vnde 2. Paralip. 29. dicitur. *De filiis Asaph, Zacharias, & Machanias, nec non de filiis Heman, Iahiel, & Semei; & de filiis Idithum Semeias & Oziel.* Et inferius de Rege. *Constituit quoque Leuitas in domo Domini cum cymbalis, & Psalteriis & cytharis secundum dispositionem Dauid Præcepitque Ezechias, & principes Leuitis, vt laudarent Dominum, sermonibus Dauid, & Asaph videntis, qui laudauerunt eum magnâ lætitiâ, & incuruato genu adorauerunt*, hoc est, canentes ingenti iubilo Psalmos à Dauid, & Asaph eorum parente compositos. Post 100. deinde annos sanctus Rex Iosias idolorum cultu sublato iterum templum instaurat, & cum solemni ritu immolat Phase (2. Paralip. 35.) *restitutique Cantores filij Asaph stabant in ordine suo, iuxta præceptum Dauid, & Asaph, & Heman, & Idithum Prophetarum Regis.*

Inter cæteros Prophetarum filios spiritu Pro- 28.
phetiæ insignes fuerunt Azarias filius Obed, & Insignes aliquot filiorū Prophetarū
Iahaziel filius Zachariæ ambo de filiis Asaph, vti de Iahaziele expresse asseritur 2. Paralip. 20. & Obed Azariæ pater liquet eius esse stirpis ex 1. Paralip. 26. Insignis quoque fuit Iehu filius Hanani 2. Paralip. 19. Hanani vero filius fuit Heman 1. Paralip. 25. cuius erat sors inter cantores 18. Porro de Azaria Propheta sic legimus 2. Paralip. capite 15. *Azarias autem filius Obed facto in se spiritu Dei egressus est in occursum Asa Regis Iuda & dixit ei Audite me Asa, & omnis Iuda, & Beniamin, Dominus vobiscum, quia fuistis cum eo si quæsieritis eum, inuenietis; si autem dereliqueritis eum derelinquet vos. Transibunt autem multi dies in Israel absque Deo vero, & absque Sacerdote Doctore, & absque lege &c.* Quibus Asa commotus, & confortatus abstulit sordes Idolorum de Regno Iuda, matremque idolatram imperio priuauit. Cap. vero 19. cum Iosaphat auxilio dato Achab domum rediret, *occurrit Iehu filius Anani videns, & ait ad eum: Impio præbes auxilium, & his qui oderunt Dominum amicitiâ iungeris; & idcirco iram Domini merebaris. Sed bona opera inuenta sunt in te, eò quod abstuleris Lucos de terra Iuda, & præparaueris cor tuum, vt requireres Dominum Deum patrum tuorum.* Rex verò ita correptus constitutos à se Iudices admonuit de seruanda iustitia, & Leuitas de promouendo cultu Dei, populoque rectè insti-

uiendo. Denique capite vigesimo sequenti Amonitis, Moabitis ac Syris contra Iosaphat Regem insurgentibus, & idcirco cum ad edictum eius populus celebraret ieiunium, & simul coram Domino stantes clamarent. *Erat Iahaziel filius Zachariæ de filiis Asaph, super quem factus est spiritus Domini in medio turbæ, & ait: Attendite omnis Iuda & tu Rex Iosaphat: Hæc dicit Dominus vobis. Nolite timere, nec paueatis hanc multitudinem, non est enim vestra pugna, sed Dei. Cras descendetis contra eos: ascensuri enim sunt per cliuum nomine Cis, & inuenietis illos, non eritis vos qui dimicabitis, sed tantummodo confidenter state, & videbitis auxilium Domini super vos. O Iuda & Ierusalem nolite timere, nec paueatis, cras egrediemini contra eos, & Dominus erit vobiscum.* Tunc Rex dedit consilium populo, & statuit Cantatores Domini, qui canerent: *Quoniam in sæculum misericordia eius.* Cumque cœpissent laudes canere, vertit Dominus insidias eorum in semetipsos: atque in semetipsos versi mutuis concidere vulneribus; Rex autem & populus accesserunt ad detrahenda spolia mortuorum, inueneruntque inter cadauera variam supellectilem, vestes quoque, & vasa pretiosissima, & diripuerunt, ita vt omnia portare non possent, nec per tres dies spolia auferre, præ prædæ magnitudine. Hæc fusius aliquantulum ibi. Quæ sane non minimam gloriam filiis Prophetarum Asaph, Heman & Idithum afferunt, quorum interuentu, ac Prophetico spiritu patrata sunt.

19. An perpetuò durauerint familiæ, Asaph, Heman & Idithum & filiorum Prophetarũ.

Vtrum autem perpetuò filij Asaph, Heman & Idithum religiosos parentum mores seruauerint, necne, quis diuinare queat? Probabilius pedetentim, sicut rebus cunctis humanis accidit, ab eis descíuisse, ac tandem defecisse. Nam quod non nemo existimauit, multos eorum à sancto Petro Actor 3. ad fidem conuersos, quod inter cætera dixerit, *Vos estis Filij Prophetarum*, probabile non est, cum liqueat hæc ad vniuersum populum dixisse, quos fide Prophetarum filios fuisse quis abnuat? Eodemque tenore verborum dixerat. *Vos autem sanctum, & iustum negastis, & petistis virum homicidam donari vobis; autorem vero vitæ interfecistis.* Cum vero præmisisset: *Omnes Prophetæ à Samuel, & deinceps annuntiauerunt dies istos*; subdit: *Vos estis filij Prophetarum, & testamenti quod disposuit Deus ad patres nostros vobis primùm Deus suscitauit filium suum &c.* Ita Chrysostomus homil. 9. Theophilactus, & Euthimius.

CAPVT XII.

Rechabitarum religiosorum exordium, mores, & durationis instituti tempus.

1. Rechabitæ Monachorũ principes ex Hieronymo.

LOcum hunc postulant Rechabitarum familiæ, quòd procul dubio apud Hebræos magni habiti sunt, & religiosam liqueat gessisse vitam: sanè eos non semel Hieronymus inter Monachorum principes annumerat, cuius tibi verba proferã, quæ cum de eis disceptaturi simus, procul dubio nos cogunt. Itaque epistol. 13. ad Paulinum sic ait. *Nos autem habeamus propositi nostri principes Paulos, Antonios, Iulianos, Hilariones, Macharios, & vt ad scripturarum authoritatem redeam: noster princeps Elias, noster Elisæus, nostri duces filij Prophetarum de his sunt, & illi filij Rechab, qui vinum, & siceram non bibebant, qui morabantur in tentoriis, qui Dei per Ieremiam voce laudantur, & promittitur eis, quod non deficiat de stirpe eorum vir stans coram Domino. Hoc reor & 70. Psalmi titulum significare. Filiorum Ionadab, & eorum qui primi in captiuitatem ducti sunt. Iste est Ionadab filius Rechab, qui in Regnorum libro scribitur currum ascendisse Iehu, & huius filij sunt qui in tabernaculis semper habitantes, ad extremum propter irruptionem Chaldaici exercitus, Ierosolymam intrare compulsi, hanc primi captiuitatem sustinuisse dicuntur, quod post solitudinis libertatem, vrbe quasi carcere sunt reclusi.* Epistol. item 4. viuendi formam Rustico Monacho præscribens, cum exemplum Ioannis Baptistæ singularissimi eremi sectatoris præmisisset, subdit. *Filij Prophetarum, quos Monachos in Veteri testamento legimus, ædificabant sibi casulas prope fluenta Iordanis, & turbis vrbium derelictis, polenta, & herbis agrestibus victitabant.* Et post pauca in eiusdem vitæ exemplum adducit Rechabitas. *Filij Ionadab qui vinum & siceram non bibebant, qui habitabant in tentoriis, & quos nox compulerat, sedes habebant: scribuntur in Psalmo quod primi captiuitatem sustinuerunt, qui ab exercitu Chaldæorum vastante Iudæam, vrbes introire compulsi sunt. Viderint quid alij sentiant, vnusquisque enim suo sensu ducitur: mihi oppidum carcer, & solitudo paradisus est. Quid desideramus vrbium frequentiam, qui de singularitate censemur?* In Commentario quoque Aggæi capite 1. iterum agit de instituto eorum non bibendi vinum; promittitque se de eis vberius ad caput 35. Ieremiæ acturum, quod tamen aliis intentus non præstitit.

Porro illud initio, quod ad Rechabitas spectat, mihi certum est, eos nequaquam sub Elisæi disciplina eruditos fuisse, longéque alterius (liceat modo sic loqui) ab eius discipulorum religione; quandoquidem instituti illius autor non alius quam Ionadab fuerit pater ipsorũ à quo & vitæ huius auram, & viuendi religiosè instituta acceperunt. Is vero ipsi Elisæo coæuus fuit; hoc ex cap. 10. lib. 4. Regum habemus; illud vero testimonio Ieremiæ cap. 35. Namque cum Iehu à filio Prophetarum Elisæi nuntio & discipulo vnctus in Regem, progeniem impiissimi Achab Regis Israel deleret, & eius 70. filios occidisset, & 42 fratres Ochoziæ Regis Iuda, quod de stirpe Iezabel essent, *inuenit Ionadab filium Rechab in occursum sibi, & benedixit ei* (id est optauit ei pacem, seu salutauit eum, vt vertunt Chaldæus, & Sanctes & ait ipse Iehu ad Ionadab. *Nunquid est cor tuum rectum, sicut cor meum cum corde tuo?* Quasi dicat: Amas ne me, vt ego te diligo? *Et ait Ionadab. Est, si est*, inquit Iehu, *da manum tuam: Qui dedit ei manum suam: at ille leuauit eum ad se in currum: Dixitque ad eum. Veni mecum, & vide zelũ meum pro Domino. Et impositum in curru suo duxit in Samariam, & percussit omnes qui reliqui fuerant de Achab in Samaria, vsq; ad vnum.* Deinde præsente Ionadab Prophetas omnes Baal congregari iussos, vt sacrificium offerrent 2. Rechabitæ discipuli fuere Ionadab.

rent

rent percussit in ore gladij. Superuixit vero Elisæus totos 18. annos Regni Iehu, & 17. Ioachaz filij eius, & aliquot Ioas nepotis Iehu, vide capite 10. & 13. libro quarto Reg.) & nihilominus cum tanto tempore ab eo instrui possent Rechabitæ, minime id agisse constat, sed potius solius parentis sui Ionadab verbis obtemperasse, vt ipsi Ieremiæ post annos fere 300. liquido testati sunt, à quo propinatum bibere vinum iussi, responderunt. *Non bibemus vinum, quià Ionadab filius Rechab pater noster præcepit nobis dicens: Non bibetis vinum vos & filij vestri vsque in sempiternum, & domum non ædificabitis, & sementem non seretis. & vineas non plantabitis, nec habebitis; sed in tabernaculis habitabitis cunctis diebus vestris, vt viuatis diebus multis super faciem terræ in qua vos peregrinamini. Obediuimus ergò voci Ionadab patris nostri in omnibus quæ præcepit nobis.* Ierem. 35. Idemque Dominus ipse testatus est, filiis Israel obiiciens literatoriam Rechabitarum obedientiam præceptis hominis obtemperantium, inquiens: *Prævaluerunt sermones Ionadab filij Rechab quos præcepit filiis suis, vt non biberent vinum, & non biberunt vsque ad diem hanc, quià obedierunt præcepto patris sui: Ego autem loquutus sum ad vos de mane consurgens, & loquens, & non obedistis mihi.* Hinc verò manifesta consecutione colligimus, solius præceptis patris sui Ionadab Rechabitas de religiosis moribus instructos fuisse, minime vero Elisæi, cum potuissent: atque adeo diuersum ab Elisæano prorsus Rechabitarum institutum esse iudicandum.

3. *Rigida eorum obseruantia.* Inst tuta vero illorum rigidam paupertatem, parsimoniam, rerum omnium & ipsius mundi contemptum expressisse palam est. Fallitur qui pastoritiæ artis exercendæ gratia, non æternorum meditandorum, & Diuinitatis amore hæc fuis Ionadab præcepta intimasse, ne videlicet vnquam ab eâ recederent, cuius nimirum proprium erat in tentoriis habitare, & possessiones non habere, libertasque hinc indè peregrinandi. *Abstinentia à vino.* Verum rigidissimam à vino abstinendi consuetudinem nihil pastoribus interesse quis non videt? nemo siquidem id pastoribus prohibuit. Satius ad præscriptum legis Nazaræorum Numer. sexto, quod ad vini abstinentiam spectat, voluisse Ionadab filios suos viuere: Enim vero fuisse virum sanctitudine præcelsum, quartus liber Reg. satis indicat capite decimo, dum ipsum sponte occurrisse Iehu zelo Dei feruido refert; vtiquè gratias pro eo acturum; Iehu vero ipsum in testem induxisse & cum suo subleuasse, his: *Veni mecum & vide zelum meum pro Domino:* plurimosque habuisse eius beneuolentiam, vtpote serui, & amici Dei nominatissimi. Id quoque eleganter Spiritus Sanctus prompsi 1. Paralyp. secundo laudans feruorem zeli, ac sanctitatis Ionadab, inquiens. *Hi sunt Cinæi, qui venerunt de calore patris Rechab.* Patrem autem domus Rechab fuisse Ionadab, quis inficiabitur, audiens Dominum ad Ieremiam dicentem? *Vade ad domum Rechabitarum &c.* & ipsum Ieremiam subdentem. *Et posui coram filiis domus Rechabitarum sciphos plenos vino qui responderunt: Non bibemus vinum, quia Ionadab filius Rechab pater noster præcepit nobis &c.* Scis septuaginta Interpretes pro verbo *calore* reliquisse vocem Hebraicam *Chamath*, & ita cum eis Pagninum vertisse. *Hi sunt qui venerunt de Chamath patris domus Rechab*, existimabantque nonnulli nomen fuisse proprium viri. Cæterum plus multò ponderis habere debet apud Catholicos vulgatæ editionis authoritas, quæ *Calorem* habet patris domus Rechab, iuxtà quam feruor patris domus Rechabitarum præclaro elogio commendatur vt omittam verbum *Chaman* rigore suo idem esse, quod feruere, seu calidum esse; in idemque recidere, si seruetur verbum originale, vt apud 70. aut latinè reddatur, vtroque enim pacto feruor zeli hominis extollitur, cum nequeat esse nomen viri; nam *Camath* non fuit pater domus Rechabitarum, sed Ionadab, vt euidenti Domini, & Prophetæ testimonio monstratum est: maximè cum vox patris in Hebræo in casu possessionis sit, vt Sanctes fatetur, *de Chamat patris.* Sensus igitur est, *Hi sunt qui venerunt de calore patris domus Rechab*; id est, Hi sunt Rechabitæ, quorum viuendi institutum ex feruentissimo zelo Ionadab ortum duxit, quem ergà Dei seruitium gerebat: & adhuc seruent patris calorem, cum rigorem pristinum non deseruerint, nec calore tepuerint; vti Ieremias experimento comprobauit.

2. echabitæ discipuli fue- Ionadab.

Quapropter. D. Thomæ consentio, qui in Commentario capite trigesimoquinto Ieremiæ docet, Rechabitas eo à vino abstinuisse, & absque domo, & diuitiis vitam transegisse, quià *dediti erant* (ait) *studio scripturarum*: Probatque, quoniam 1. Paralip. secundo Scribæ, hoc est diuinarum literarum periti nuncupantur: *de quibus 1. Paralip. 2. cognationes scribarum habitantium in Iebes, canentes, atque resonantes, & in tabernaculis commorantes. Hi sunt Cinæi, qui venerunt de calore patris domus Rechab:* & inferius: *Primo inducitur paterna iussio de non bibendo vino. Non bibetis &c. iuxta illud Eccles. 2. cogitaui à vino abstrahere carnem meam, vt animum meum transferrem ad sapientiam.* 4. *Studio scripturarum vacabant.* Contendit deinde mirificam laudari eorum obedientiam, & paupertatem, quibus profectò se religiosè viuere profitebantur. *Eorum obedientia.* *Tertio ponitur obedientia protestatio ibi: Qui responderunt, non bibemus vinum, quià Ionadab filius Rechab pater noster præcepit nobis, &c. & inducitur paterna iussio de non bibendo vinum. Et de paupertate, ne sollicitudine temporalium sapientia studium intermitteretur, ibi. Et domum non ædificabitis &c. iuxtà illud secunda Corinth. sexto. Tanquàm nihil habentes, & omnia possidentes &c.* Sed quid est quod Petrus Damiani libro sexto. Epist. 23. ad Guillelmum Monachum, locum istiusmodi Ieremiæ expendens, ait? *Dabis eis bibere vinum. Ecce præceptum diuinitùs datum; Vbi etiam paulo-post subditur; Et posui coram filiis domus Rechabitarum sciphos plenos vino, & calices, & dixi ad eos: Bibite vinum. Ecce quod Deo autore præcipitur, quod Propheta ministerio denuntiatur, nequaquam cognoscitur fuisse completum.* Videntur itaque, ne parentis præceptum transgrederentur, diuino reluctasse. Vbi ergo meritum suæ obedientiæ, quam commendamus? Respondet Damianus: *Enim vero in his quæ secundum indulgentiam permittuntur, magis placet sæpe discipulus, si iussionem*

iussionem simpliciter præterit, quam si promptus obediat. Sed numquid in hac reluctatione Rechabitarum Deus ostenditur? Numquid hoc illis ad inobedientiam reputatur? Sed audi quid illis postmodum diuina vox dicat: Pro eo quod obedistis præcepto Ionadab fratris vestri &c. Hæc Dicit Dominus: Non deficiet vir de stirpe Ionadab filij Rechab stans in conspectu meo cunctis diebus. O fœlix inobedientia, quæ tanti iudicis digna fuit habere præconium; quæ diuini obsequij perpetuò meruit famulatum. Is ipse Damianus sibi constans opusc. 4. de Discept. Synodali, inquit: *Isti fœliciter inobedientes perpetuum conditoris sui meruere conspectum.* Sed verò si res ipsa perpendatur, nullum Deus Rechabitis per Ieremiam præceptum posuit, vel leuiter de bibendo vino, sed Ieremiæ de experiendâ obedientia illorum paternâ præceptum impositum fuit: & vterque obediens fuit, id est, Rechabitæ Ionadab parenti præcipienti abstinentiam à vino, & Ieremiæ experimento id comprobanti. Ita prorsus placet D. Thomæ, qui ait. *Primo proponit obedientiæ experimentum. Et rursus ponitur experiendi iussio à Domino ad Prophetam.* Et inferius cum dicit ex persona Domini, *Dabis eis bibere vinum;* ait: *probans eorum obedientiam:* suprà capite sexto, *Probatorem te dedi populo meo robustum.*

5\. Transgredi in patris præceptum absque culpa.

Vna duntaxat re transgressos Rechabitas patris sui præceptum liquet, idque ipsi fassi sunt Ieremiæ, dicentes. *Cum autem ascendisset Nabuchodonosor Rex Babilonis ad terram nostram, diximus: Venite & ingrediamur Ierusalem à facie exercitus Chaldæorum, & à facie exercitus Syriæ; & mansimus in Ierusalem.* Verùm transgressionem hanc nullo fuisse crimine contaminatam, quod non sponte sua, sed necessitate compulsi, ob vitæ securitatem captandam fecerint, ipsa Domini totam eorum obedientiam remunerantis obtestatio manifestum facit: fateturque D. Thomas, inquiens. *Tertio excusatur necessaria transgressio ibi; cum autem ascendisset &c.* Verùm quo tempore Ieremias obedientiæ illorum experimentum fecit, recenter in vrbem fuisse ingressos, ex eo constat, quod obsidio vrbis adhuc perstabat, vt sequentia capita videntur innuere: Et D. Augustinus exponens titulum Psalmi 70. concedit, cui titulus est. *Psalmus Dauid filiorum Ionadab, & priorum captiuorum.* Vbi Augustinus. *Videtur ergò indè coloratus titulus huius Psalmi, vt cum dixisset filiorum Ionadab, subijceret, & eorum qui primi captiui ducendi erant, oppositi sunt filij Ionadab* (à Deo per Ieremiam) *quià patri obedientes erant, vt intelligerent illi propterea se fieri captiuos, quia Deo obedientes non fuerant.* Non me latet Psalmum 70. in Hebræo titulum non habere, vt Basilius, & Euthimius annotarunt, & ex translatione Hieronymi, ex Hebraica veritate constat: Cæterùm apud septuaginta celebris est titulus, quem nimirum ipse Hieronymus verbis superius adductis exposuit, idcircò Rechabitas primos ex adductis in captiuitatem dictos fuisse, quod priusquàm cæteri vrbe euersa abducti sunt, ipsique dum relicta solitudine vrbem introire coacti sunt, captiuos se esse deplorarunt, edito Psalmo septuagesimo, quem ab eis compositum ex titulo liquet quod vero simul à Dauid editus dicatur, *Psalmus Dauid, & filiorum Ionadab &c.* non temporum diuersorum quibus vtriquè floruerunt perperam facta contractio innuitur, sed quod priores Psalmi versus *In te Domine speraui &c.* accepti ab eis sunt ex Psalmo trigesimo à Dauid edito sub titulo *Psalmus Dauid pro extasi;* & pariter incipit *In te Domine speraui.*

Ergo & filij Ionadab quandoque spiritu Prophetico donati sunt, vtpotè Psalmum septuagesimum edentes. Sed nihil mirum cum ex 1. Paralip. secundo certum sit eos fuisse ex Cantoribus tribus Iuda: nam de Salma Filio Caleb, filij Hur primogeniti Ephratha ex Esron filio Iudæ dicuntur processisse; *Filij Salma Bethleem, & Netophathi, corona domus Iacob, & dimidium requietionis Sarai: cognationes quoque scribarum habitantium in Iabes, canentes atque resonantes, & in tabernaculis commorantes.* Hos vero vt exponat qui fuerint, subdit: *Hi sunt Cinæi, qui venerunt de calore patris domus Rechabitarum.* Ita ante nos docuisse Didymum, & Theodoretum tradit Agelius. Verum quod eos dixerit Cinæos quidam ex Neothericis suspicatur fuisse origine Madianitas, ex progenie Iethro cognati Moysi: constat siquidem ex capite decimo. Numer. Hobab filium Raguel Madianitæ cognatum. Moysi adhesisse, & in terram promissionis intrasse: ex cuius filiis dicitur Iudic. quarto, fuisse Heber, cuius vxor Iahel Sisaram interfecit, clauo per tempora transfixo; & tunc tota progenies Cinæorum vocatur: habitasseque dicitur in tabernaculis veterem Madianitarum morem seruans, iuxta illud Habacuc tertio. *Turbabuntur pelles terræ Madiam.* Verba quarto capite Iudic. sunt: *Heber Cinæus recesserat quondam à cæteris Cinæis fratribus suis filiis cognati Moysi: & retenderat tabernacula vsque ad vallem Sennin.* Et capite primo dicitur: *Filij autem Cinæi cognati Moysi ascenderant de ciuitate Palmarum cum filiis Iuda in desertum sortis eius, quod est ad meridiem Arad; & habitauerunt cum eo.* Sed non omnes Cinæi eius valuerunt esse familiæ, sic enim dicti sunt habitatores vrbis Cinæ tribui Iudæ contributæ iuxta terminos Edon: & eadem nomenclatura vsi qui fuerunt de stirpe Cin, quos Numer. vigesimoquarto perstrinxit Balaam inquiens: *Robustum quidem est habitaculum tuum, sed si in petra posueris nidum tuum, & fueris electus de stirpe, Cin, quandiu poteris permanere?* Hos vero fuisse Madianitas ex contextu liquet; Rechabitas autem à Cina ciuitate sic dictos probabilius est: enim verò & ipsos de tribu Iudâ fuisse, cuius erat Cina monstratum à nobis est. Nec mihi à veritate omninò abhorrere videtur dictos *Cinæos,* quasi lamentantes, nam *Cin* lamentationem sonat, & *Cinoth* lamentationes, quibus nimirum suas dederit Ieremias in templo ad populum canendas: nam *Treni* Græcè & Hebraicè *Cinoth* inscribitur. Vt-vt fuerit, longè has ab illis dissidere parentes familiarum produnt; illorum siquidem Hobab filius Raguelis, horum verò Ionadab filius Rechab, princeps, & pater fuit.

6\. Spiritu Prophetico donati.

Erant

8. Erant quoque Rechabitæ leuitis permixti, imò & Sacerdotibus; nam quod lege Numer. vlt. sancitum erat, *Omnes viri ducant vxores de tribu, & cognatione sua vt hereditas permaneat in familiis* ratione legis cessante, & pari nobilitate regni, & Sacerdotij instante inter tribum Iuda, & Leui, non semper fuisse obseruatum liquidum est: communisque Patrum sententia in id conspirat, dum de B. Maria cognata Elisabeth Sacerdotis Vxore disceptant. Vndè Ionadab ipsum familiæ caput fuisse Sacerdotem prodit Isidorus in Chron. anno Mundi 4307. inquiens, *Ionadab filius Rechab Sacerdos clarus habetur.* Idque sonat promissio illa à Deo per Ieremiam filiis eius facta: *Non deficiet vir de stirpe Ionadab fillij Rechab stans in conspectu meo cunctis diebus.* Maximè cum testimonio Egesippi, quem referunt Eusebius lib. 2. hist. cap. 22. & Metaphrastes apud Lipomanum & Surium tom. 3. martyrio S. Iacobi Alphæi Apostoli interfuerit vnus de Sacerdotibus Rechabitis, *Cum lapidibus illum obruere pergerent Scribæ, & Pharisæi, vnus è Sacerdotibus de filiis Rechab filij Rechabim, qui sunt Ieremiæ testimonio commendati, clamauit dicens: Cessate, quid facitis? Iustus pro vobis Deum precatur.* Ex quo etiã fit Rechabitas vsq; ad prædicationẽ Apostolorum permansisse; quos tamen Euangelistæ nunc Scribas, nunc Sacerdotes nuncupauerint: proptereà quod à patriis iam institutis forte omninò desciuissent, & aliis mixti essent sectis antiquorum.

Sacerdotes fuere Rechabitæ.

9. Ergo, vt de his iudicium feramus, Rechabitas, si cum filiis Prophetarum conferantur perseuerantia illos vicisse manifestum est, temporis diuturnitate & religionis: Rechabitæ siquidem ad mortem vsquè morum suorum tenaces obseruatores extabant, quod illi (vti superius vidimus) nequaquàm præstabant. Verùm & isti à veræ Ecclesiæ religionis præstantia longè aberant, vtpote vxores perpetuò apud se habentes, & ex eis filios & filias procreantes: quod ipsi apud Ieremiam conceptis verbis mos monuerunt aientes: *Obediuimus ergò voci Ionadab ita vt non biberemus vinum cunctis diebus nostris, nos & mulieres nostræ, filij, & filiæ nostræ.*

In quo præstantiores filiis Prophetarum.

In quo à vera Monachatu desciuerint.

10. Ad calcẽ admonitum lectorem velim Abbatem Ioachim, qui in opere concordiæ docuerat Elisæum figuram gestasse S. Benedicti, nunc in Comment. cap. 35. Ieremiæ contendit S. Bernardum in Ionadab fuisse figuratum. Eius verba in gratiam lectorum non grauabor adducere. *Quod verò Ionadab filius Rechab præcepit vinum non bibere filiis suis, nec domos constituere, sed in tabernaculis habitare, ad S. Bernardum sermo dirigitur, qui & Monachis suis vagationem seu occupationem prohibuit, & eos simpliciter in monasteriis subesse præcepit. Et benè filius Rechab subscribitur, quem non aliam quam* (parentis sui) *Benedicti regulam est professus. Verum quia contra clericos Rechabitarum obedientia, idest Monachorum inducitur, ad elidendam contumaciam clericorum quorundam, videant ipsi pontifices seculares, ne veluti cæcorum duces, cum excæcatis filiis Sedechiæ in Babylonem vadant, & suam per tempora captiuitatem gemant. Quòd autem dicitur non deesse de semine Ionadab, sed stare semper in conspectu Domini, videtur quod Cisterciensis religio* (à Bernardo edocta.) *Sit vsque ad finem seculi processura.* Porro de mysticis Rechabitis eleganter loquitur Balduinus apud Tilmanum in Allegoriis, quem tu consules, & Theodoretum, atque Hugonem Victorinum.

Ionadab Bernardi typus ex oblatis Ioachimo.

Cistercij perpetuitas in Ionadab prophetata.

CAPVT XIII.

Quinam fuerint esseni veteres? Deque eorum religione, ac moribus.

1. ESsenorum res adeò perplexæ sunt, vt non facilè quis de eis valeat ferre iudicium; sunt qui contendant vetustissimos esse, vtpotè Elisæo æquales, seu discipulos, quod placuisse Genebrardo in Chronol. à M. 3172. Nonnulli contendunt: sunt qui primum sub Apostolis exortos credant, quod Baronius data opera funeque longo deducere nititur à cap. 64. Ex multis hinc deindè petitis ratiociniis. Nec desunt qui ad Machabæorum tempora illorum exordium referant: quod scilicet Iosephus eorum studiosissimus, non maiorem illis tribuat antiquitatem, lib. 13. de Antiquit Iud. cap. 9. Nonnulli quidquid à Philone, & Iosepho de Essenis proditum est Christianis duntaxat, Alexandrinis præcipuè, aiunt conuenire, aliis oppositum verius creditur, de solis Iudæis egisse, vtpotè eius religionis scriptores. Plures vtrumque confusè loquutos arbitrantur, quæ nostrorum sunt sui, & è conuerso quæ sua erant nostris attribuendo: vt nescias discernere, quid sibi tandem voluerint, aut quos nobis viros commendauerint. Solos Iudæos ab eis collaudatos, soli Iudæi, & hæretici Nouatores contentiosè defendunt; nimirum nostræ fidei, & Monachis eius sectatoribus infensissimi hostes. Sed verò à Philone Monachos à sancto Marco in Ægypto eruditos laudibus fuisse dignis commendatos, concors Catholicorum sententia est. Ità Eusebius lib. 2. Histor. cap. 15. & 16. Hieronymus epist. 22. ad Eustoch. & libro de script. Eccles. in Marco, & Philone, Epiphanius heres. 29. Cassianus lib. 2. de Institut. cap. 5. Beda in præfatione in Marcum. Sozomenus lib. 1. cap. 12. Cassiodorus in Tripartita lib. 1. cap. 11. Nicephorus lib. 2. cap. 15. & 16. & lib. 9. cap. 14. Cedrenus in compend. citans epistolam Eusebij ad Marianum. Antoninus in hist. tit. 6. cap. 11. §. 7. & ex Recentioribus Card. Belarminus lib. 2. de Monachis c. 2. Baronius modo citatus Serarius in Trihæresio & Mineruali, & Comm. ad 1. & 2. lib. Machab. Tormielus tom. 1. Annal. Salianus, Suarez, & alij innumeri; resque ipsa tàm manifesta est, cunctis Philonem legentibus, vt cœcutire necesse sit in meridie, qui aduersari voluerit, vti ex subiungendis à nobis liquidum erit.

Varia de Essenorum origine placita.

2. Quid ergò sub tantâ caligine sentiendum? re attentius consideratâ illud certum mihi est, negari non posse sectam Essenorum, vel Essæorum apud Hebræos olim floruisse: quod ita sancti Epiphanij, S. Ioannis Damasc. Philonis, & vtriusque Iosephi irrefragabilibus liqueat testimoniis: longè tamen diuersos ab eis fuisse, qui sub D. Euangelista Marco in Ægypto floruere, & Philone enixè commendati sunt, ipsius Philonis scriptis, si bene perpendantur, manifestum esse; non solum, quoniam hi Christiani professione, illi Hebræi; sed quoniam hi sanctitate ac religione conspicui, illi hæresi, & prauis moribus conspersi, & à vera sanctitate prorsus alieni: hi tandem veri Monachi, & Monasticæ vitæ splendidissima exemplaria; illi verò hypocritæ, ac pseudo monachi extiterint: vel ipsis eorum scriptoribus sanè fatentibus, quo-

Hebræos à modernis fuisse diuersos.

rum verbis prædicta omnia comprobanda à nobis sunt: pedetentim tamen, quoniam res hactenus implexa,& tenebricosa habita est.

3. Esseni tempora Christi præcessere. Ergò quinquagesimo vt minimum ante Christum natum anno, sub Herodis pueritia Essenorum sectam floruisse, ex his quæ narrat Iosephus lib.15.Antiq.cap.13. certum esse,videlicet: *Quidam Essenorum nomine Monachemus fuit, per omnem vitam benigna voluntate probatus, præscientiam à Deo futurorum habens. Is dum adhuc Herodem puerum ad doctores pergentem vidisset, vt Regem Iudæorum salutauit; qui illusum se putans commonebat eum sermone ad huc priuatus. Monachemus hic ridens, & feriens manu posteriora eius, Regnabis, inquit, fœliciter, nam iam à Deo dignus iudicatus es: & recole Monachemi plagas, vt hoc tibi sit signum de peccatis in regno committendis. Quibus statim nullatenus animum intendit, dum spes Herodi deesset, paulatim verò, cum eleuatus vsque ad regnum fuisset, & fœliciter principatum egisset, accersit Monachemum, & de tempore, quantum regnaret, consuluit eum. Monachemus autem cum omninò nihil respondisset, sed tacuisset, interrogauit eum, si decem tantum anni regni sui essent? Respondit, & 20. & 30. Sed finem non addidit. Herodes autem istis contentus Monachemum cum honore dimisit, & omnes Essenos propter illum honorauit*, in tantum vt cum Pharisæos ad iusiurandum ei præstandum de fidelitate constringeret, *liberati sunt* (ait Iosephus) *de hac necessitate hi qui dicuntur apud nos Esseni.* Porrò cum natus fuerit Dominus anno regni Herodis 29. (vt probat Cardin. Baronius in Apparatu ad Annal.) Herodes verò ætatis 33. regnum inchoauerit, vtpotè 37. in eo explens, cum obierit ætatis 70. indè fit vt congressus Monacheni Esseni cum Herode puero 50. ante natum Dominũ acciderit, illo prope 12. agente: &, quod inde fit consequens, Essenos apud Hebræos iam tunc floruisse. Quæ de ætate & annis regni Herodis attuli, ex eodem Iosepho desumpsi lib.1.de Bello Iudaic. c.21.de Antiq.lib.17.c.8.qui etiam l.17.c.14.autor est, Herode annũ ætatis 15.agente, Antipatro eius parenti, traditam fuisse à Iulio Cæsare Iudææ administ ationem; vnde si à Manachemo Esseno de futuro regno admonitus vltrà omnem spem fuit, minoris ætatis fuisse oportuit, & ante Iudææ administrationem patri datam. Rursus lib.13.Antiq.cap.8.sub Ionatha Mechalco Essenorum mentionem facit, inquiens. *Eodem tempore tres hæreses Iudæorum fuerunt, quæ de rebus humanis diuersa credebant; quarum vna Pharisæa dicebatur, altera Saducæa, tertia verò Essenorum.* Quibus fane innuere videtur, tunc eas primum in lucem emersisse; quo sanè tempore res Iudæorum valde innouatæ sunt; neque verò earum totis duodecim libris meminerat.

4. Iosephi & Plinij de eorum antiquitate sensus. Sed verò multo maiorem eis præbet Plinius antiquitatem, dum lib.5. histor cap.17. cuius titulus *Gens Essenorum* eos in exordio Iudææ inter lacum Asphaltitem, seu mortuum mare, & Vrbem Engaddi constituit inquiens, *Ab Occidente littora le. us Essæni fugitant vsquequo nocent* (fugiunt auram lacus nociuam) *gens sola, & in toto Orbe inter cæteras mira; sine vlla fœmina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum. Quomodò autem cum sine vxoribus degat perseuerat? Nimirum in diem ex æquo Conuenarum turba renascitur* (quotidie multiplicantur.) *Largè frequentantibus, quos vitâ fessos ad mores eorum fortuna fluctus agitat* (quos enim vitæ tædet, & fluctibus agitantur fortunæ, hunc sibi portum quærunt.) *Ita per sæculorum millia (incredibile dictu) gens æterna est, in quâ nemo nascitur. Tam fæcunda illis aliorum pœnitentia est. Infra hos Engadda oppidum fecit.* Solinus Plinij vmbra, ne dicam simia, qui cuncta ex eo mutuatur, lib.36. histor. eidem subscribit his: *Interiora Iudææ Esseni tenent ita per immensum spatium sæculorum (incredibile dictu) æterna gens est, cessantibus puerperiis.* Sed certe dum à sæculorum millibus, aut per immensum spacium sæculorum Essenos asserunt perdurasse, proculdubio ab Hebræo aliquo facile deceptos fuisse, certum est; & vehementi hyperbole vsos; cum Hebræorum quoque sapientissimi, qui de his agunt, nequaquam ante Machabæorum principatum eius sectæ meminerint; & ex Ethnicis priscis nemo, qui ante Iosephum, & Plinium scripserit, vti in Trogo, Iustinoue, Strabone & aliis doctè obseruauit Baronius. Mirum sanè esset rem scitu digniorem ab his scriptoribus præteriri, qui mores Iudæorum vniuersos, & quidquid ad eorum spectaret gloriam scripserint, prorsus omitti.

Sunt qui velint Essenos in sacris litteris *Assidæos* vocari. Sed præterquam quod Assidæorum, nisi in libris Machabæorum nusquam fit mentio, & ita ab eis nequeant Esseni plus venari antiquitatis, mihi gratis omninò videtur hos cum illis confundi, cum nihil vtriusque commune sit, quod certis queat scripturæ, aut Doctorum testimoniis comprobari: & nomina ipsa *Essenorum*, & *Assidæorum* satis dissentiant; nec minus ipsi inter se instituto. Enim verò Assidæos viros fuisse militiæ & armis deditos, præcipuum scilicet Iudæ Machabæi robur, satis innuere videtur Sacer Scriptor lib.1.cap.14.de eis siquidem quærebatur Alcimus inquiens ad Demetrium Regem: *Ipsi qui dicuntur Assidæi Iudæorum, quibus præest Iudas Machabæus, bella nutriunt, & seditiones mouent, nec patiuntur regnum esse quietum.* Occiderat vero 60. viros illorum Alcimus in dolo lib.1. cap. 7. Atqui Esseni omnimodis à militia abstinebant, vti de eis prodit Philo lib. *Quod omnis probus sit liber*, quo veterum Essenorum mores graphicè descripsit: vbi inter cætera. *Tela, iacula, gladios, thoraces, scuta, nemo apud eos fabricat, sicut nec arma cætera, nec machinas aut aliud quidpiam bello vtile.* Sed ad eos quoque conuertat oratio stilum, quo liqueat, quam longè fuerint à vera sanctitate. Referam verò ipsissima Iosephi verba, quòd cum honorem suæ genti vndecunque captauerint, testis totius probationis omni exceptione maior sit. 5. Diuersos ab Assidæis fuisse.

Essenorum veterum mores ex Iosepho.

IOsephus lib.15. Antiquitatum cap.13. inquit. 6. Eorum mores

1. *Hi qui dicuntur apud nos Esseni, genus est quod conuersatione vtitur, quam apud Græcos Pythagores tradidit.*

Idem lib.13. cap.8.

2. *Genus autem Essenorum omnia sub fato esse confirmat & nihil esse quod hominibus non illius decreto proueniat.*

Idem lib. 18. cap.2.

3. *Esseni autem ad Deum cuncta redigunt.*

4. *Immortalem animam dicunt.*

5. *Iustitiam autem rem præcisam, proprie etiam vsquè ad mortem pugnandum esse prædicant.*

6. *In templo autem anathemata proponenda prohibent.*

7. *Sacrificium, vel hostias cum populo non celebrant,*

brant, quod se plurimum ab eis putant munditiâ, vel sanctitate differre. Et meritò se à communi congregatione discernunt remotim sacrificia facientes, cultu verò morum, atque conuersationis optimi.

8. *Ad colendam terram, & exercendam, omni studio intenti.*

9. *Illud etiam habent dignum, & valde mirabile, quod in aliis non inuenias gentibus tam Græcorum, quam etiam Barbarorum; quod omnes illis opes in medio sunt, & ab eis omnia communia possidentur, nihil amplius inter eos ditior fruitur, nihil pauperior defraudatur, ac si nihil omninò possideat. Et illi quidem hoc modo se gerunt, sunt autem super quatuor millia hominum numero.*

10. *Vxores non ducunt; neque seruos habere festinant, aliud quippè iniquitatis, aliud seditionis opportunitatem existimant.*

11. *Isti ergò semoti apud semetipsos aduiuunt, mutuas sibi vicissitudines ministrantes.*

12. *Susceptores autem redituum promouent, curatoresque constituunt, qui cuncta, quæ terra profert, in vsus necessarios administrant.*

13. *Sacerdotes autem optimos viros eligunt.*

14. *Cibus illis simplex est.*

15. *Habitus insumptuosus, & mundus.* Hactenus ille.

7. Repugnantes inter se & erroribus pleni.

Bone Deus, quis laude huiusmodi homines, & non potius exsibilatione dignos iudicet? Minus attentior Serario lib. 3. de Trihæres. cap. 5. & in Mireual. cap. 5. mitto Iosephum sibi non consistere; nam in primo, & nono instituto, sibi prorsus ex aduerso fronte pugnantia inducit, In nono quod ab eis omnia communia possideantur, nequaquàm apud Græcos, aut Barbaros reperiri docet: & tamen in primo ait Essenos genus viuendi Pithagoricorum elegisse: & verè, nam de Pythagora Diogenes Laertius scriptum reliquit lib. 8. de vitâ Philosoph. *Primus (Timæo autore,) amicorum omnia communia dixit, amicitiaque æqualitatem. Ipsius quoque discipuli facultates omnes in vnum deponebant, communesque faciebant.* Similiter secundum tertio contrariatur: enimuerò si omnia sub fato esse confirmant, quonam pacto ad Deum cuncta redigunt? nisi velint Deum fatum esse, ipsum hominibus liberum adimere arbitrium. Vtrumque hæreticum, hoc etiam blasphemiâ plenum. In eadem salebra hærere Iosephum certum esto, dum mira inconstantia lib. 13. cap. 8. de Pharisæis Scribit. *Pharisæi dicebant fata non omnia, sed aliqua gubernare, altera verò quæ accidunt per se consistere:* lib. autem 18. cap. 2. de eisdem inquit. *Fato geri omnia credunt*, septimum deinde Essenorum institutum superbiam illorum patentissimè prodit Pharisaicæ simillimam: *Non sum sicut cæteri hominum*, & hypocrisi plenos fuisse demonstrat. Octauum tantisper auaritiam redolet, (vt 13.) illis verbis *omni studio intenti*: Decimum hæresi plenum est, seruorum dominationem iniquitatis arguere, cum bellorum iustitia seruitutem generet iustam, aliàs etiam Abrahamus, Iacob, Dauid, & innumeri Patrum notâ iniustitiæ nequiter inurendi forent, quod seruos & ancillas possedissent. Et tamen constanter Essenos in ea fuisse hæresi etiam Philo fatetur dicens: *Dominationem damnant vt iniustam, atque impiam, repugnantem iuri naturæ, quæ omnes ex æquo genuit, educauitque tanquàm mater germanos fratres reuera, non solo nomine.* Hinc in alium prolapsi sunt errorem, omnem mortalem dominum à se reiiciendum censentes; quem ita de eis refert Rodiginius lib. 5. cap. 9. *Inuenimus apud autores hosce ita esse libertatis insitam auiditatē, vt principem vnum, solumq; fateantur Deum*: Cum tamen Apostolus scribat: *Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit*: ad Rom. 13. de quo statim. Deindè sextum de anathematibus non suspendendis in templo, errorem quoque inducebat Dauidi, & Iudith impietatis notam inurentem; nam ille gladium Goliath suspendit in tabernaculo, in anathema, hoc est execrationem obliuionis, seu, quod idem est, inmemoriam beneficij accepti à Deo: vndè postea illud recepit de manu Abimelech Sacerdotis 1. Reg. 21. Iudith vero cap. 16. *Vniuersa vasa bellica Holofernis, quæ dedit illi populus, & conopæum, quod ipsa sustulerat de cubili eius, obtulit in anathema obliuionis.* Ex sese verò pietatis opus est memoriam beneficiorum à Deo acceptorum posteritati velle commendare, Vti instrumentorum, vel donorum suspensione protestantur homines, & vox ipsa ἀνάθημα quæ Doctore Hieronymo lib. in epist. ad Galat. cap. 1. propriè Iudæorum est, etiamsi alioqui Græca sit, hoc ipsum opus significat. Qua de re Augustinus lib. 4. qu. super Numer. quæst. 41. *Origo huius verbi est in Græca lingua ab his rebus, quæ vota, & persoluta hoc est promissa & reddita sursum ponebantur in templis ἀπὸ τοῦ ἄνω τίθεσθαι, hoc est, sursum ponere, vel figendo, vel suspendendo.*

Certè cum tales essent, ea etiam eorundem instituta, quæ virtutem sonant, suspecta mihi sinistri intellectus sunt: & tutè lector, vt reor, mecum iudicabis. Quid speciosius quarto, quo *immortalem animam dicunt?* Et tamen quænam sensu id intelligerent, prodit ex Porphirio, & aliis Rodiginius citato loco inquiens. *Animas putant immortales, & de æthere subtilissimo commeantes; quasi carceribus ita corporibus implicari; ad quæ tamen, vt Chæremon narrat apud Porphirium, φύσει, id est impetu, & instinctu naturali trahuntur. A corporibus verò absolutas tanquàm è longa, & proindè graui seruitute, lætitia perfundi maxima, & ferri sublimes, vltraque Occeanum degere in locis peramœnis, quæ nec imbribus pulsantur, nec item niuibus, aut omninò vlla infestentur intemperie, quando ex Occeano Suboriens Zephirus suauissima perflat suauitate. Nihilominus pollutis animis procellosas, hyemalesquè destinabant regiones.* Animas proindè nequaquam spirituales credebant, sed corporeas, ex subtilissimo constantes æthere, quæ foras ante corporationem existerent: & pro factis non maiori gloriâ, aut pœnâ donandas, quam aëris temperie, vel distemperie, quæ sanè principiis veræ Fidei aduersantur, & immortalitati ipsi, quam aliàs adstruere conantur: cum hæc nisi spiritualis anima sit consistere nequeat. 8. Errabāt circa animarū immortalitatem.

Quintum quod pro Iustitia vsque ad mortem decertandū illis esset, iniustitiæ speciem habet, & crudelitatis, cum non liceat pro quālibet illata iniuria vitam ponere: quam potius vera iustitia in iniuriarum condonatione sita sit: vel Christo Domino id nos edocente. Verùm hoc dogma cognatum est vndecimo de abnegatione totius super se humanæ dominationis, quam vt effugerent, ad mortem vsque suam, & suorum decertandum esse proponebant. Ita de eis Rodiginius. *Argumentum vero euidens libertatis auidissimè sibi insita est quod speciem mortis formidolosa, & terra nullam expauescant, cognatorum negligant supplicia, amicorum interitus faciant non magni, modo ne quenquam vt dominum cogantur agnoscere.* Quod proculdubio à Philone mutuatus est, qui cum præmisisset, *Hi* 9. Iustitiæ titulo, libertatis auidi.

Palestinis Essenis certa perpetuaque libertas constabilitur : probans subdit. *Id compertum est in multis, & variis temporum difficultatibus, sub tyrannide potentiorum ; diuersis proditorum ingeniis. Ex quibus alij conati feroces bestias immanitate superare, nullam omiserunt crudelitatis speciem, gregatim mactando subditos, aut laniorum more viuos frustratim concidendo ; nec prius finis fuit, quam in eosdem calamitates incidere, vindicante Diuinâ prouidentia. Alij vero suam rabiem celantes diuerso malitia genere acerbas clades dederunt, placido sermone susurrisque clancularijs dissimulantes odium, canum maleficorum more blandiendo, moxque infligendo morsus insanabiles, vt oppidatim monumenta impietatis sua relinquerent, ad perpetuam afflictionum memoriam. Nemo tamen vel è crudelibus illis, vel ex alteris fucatis ac subdolis modo dictos catus Essenorum, siue sanctorum inculpam inducere : sed omnes discesserunt victi virtute horum virorum, laudantes eos vt liberos ciues, & suo iure viuentes accepto à natura.* O miras laudes iniustè super se dominationem vsurpantium sub specioso iustitiæ titulo, pro insensibilitate ad mortem defendendæ.

10. *Ab vxoribus quo fine abstinebant.*

Ipsa deindè ab vxoribus abstinentia non multa in eis laude digna erat, quandoquidem non propter Deum, aut exercendæ continentiæ gratia (qui soli fines bono nuptiarum præponendi sunt) Esseni dicuntur à Iosepho in decimo instituto ab vxoribus abstinuisse, sed causa opportunitatis, seditionis vel adulteriorum iniquitatis vitandæ ; qui tamen finis inferioris iustitiæ est præcisè acceptus ; cum per sese non consequatur ad nuptias, tanquam bonum nuptiarum. Non me latet Philonem innuere, amore Dei & virtutis id eos egisse. Sed cum de Palestinis sermo est, stare potius Iosepho occulato testi oporteret, quam Philoni Alexandriæ demoranti, & laudes gentis suæ ex proprio Marte meditanti, & non pauca quæ Essenorum Alexandrinorũ propria erant, S. Marci discipulorum Palestinis ob nominis homonimiam accommodanti : Et quis credat Iosephum, id si esset, silentio præteriturum ? Verùm in hac re præcipuè standum D. Hieronymi testimonio Traductionum Hebraicarum serenissimi indagatoris in Traditionibus & in Paralyp. 1. capit. 28. super illa verba. *Qui præerant substantia Regis cum Eunuchis.* Vbi hæc habet. *Quæri potest cur hic Eunuchi ad tam grande consilium vocati esse dicantur, cum Israelitas abscinda lex prohiberet, & alienigena non facilè possint admitti ad tam grandè consilium. Tradunt Hebræi in hoc loco eos vocari Eunuchos, qui ab omnibus actibus sæculi alieni, orationi tantum & lectioni vacabant ; & vxores non causa libidinis sed suscipienda prolis gratia habebant, quos Iosephus secundum eorum hæresim Essenos vocat.* Quibus apertè ex Hebraica traditione contra Iosephum Essenos quidem vxores duxisse prodit, præcipuò matrimonij fine ductos nempe prolis gratia & filiorũ procreationis. Contra Philonem verò castitatem quidem coluisse, non tamen absolutam, sed coniugalem, quippe quibus extra Matrimoniũ libidini indulgere fas non esset, neque matrimonio ipsi libidinis gratia, vbi idem notauit Rabanus in Gloss. Ord.

11. *In abstinentia à carnibus superstitiosi.*

Denique simplicitas ciborum de qua in quarto decimo instituto taxata extat, damnaturque à Strabone libro decimo sexto Geograph. aiente. *Successores Moysi aliquando in eisdem institutis permansere, cum reuera, & iusti essent, & religiosi : posteà cum Sacerdotio præessent, primum superstitiosi homines, deindè etiam tyranni ; ex superstitione instituta est carnium abstinentia, à quibus adhuc abstinent.* Non me latet non esse audiendos Ethnicos scriptores, cum rectæ fidei sectatorum mores carpunt ; verùm Essenos inter eos annumerandos non esse, quæ hactenus diximus conuincunt, & quæ dicenda sunt vberius manifestabunt. Sed ais Strabonem loqui de omnibus Iudæis. Verùm cum Strabo laudet Moysis instituta, consequens est vt non carpat omnes Iudæos à carne suillâ iuxtà præceptum Leuit. 11. abstinentes, sed solos Iudæos qui omnes animalium carnes recusabant, quorum vel solos, vel præcipuos Essenos fuisse, nonnulli putant. Ego Nazaræos id fecisse lego apud Epiphanium. hæres. 18. *Nefas erat apud ipsos carnibus vesci* : & de Dosithæis hæres. 13. *Ab animatis abstinent.* Quod si Esseni Pythagoricorum vitam amplexi sunt, quod Iosephus docuit, à carnibus quoque abstinuisse necesse est, nam eodem Epiphanio teste in prologo Ancorati, *Pythagoras docuit animata non in cibum assumere, & à vino abstinere.* Cui Damascenus subscribit lib. de hæresibus, testaturque Plutarchus lib. de animalium, vbi Autobulus. *In abstinenda ferarum, cade clementiam Pythagorica humanitatis, & ad misericordiam propensionis exercitium fecere.* Diogenes vero lib. 8. *Solo melle, siue fauo, ac pane contentum vixisse* Pythagoram *quidam autumant ; obsonium illi erat vt plurimum cruda, vel elixa olera, marinis raro vtebatur.* Quis ergò veræ virtutis cupidos dixerit Essenos, qui Pythagoram, non Moysem, aut aliquem ex Prophetis magistrum sequebantur ?

Iam quæ apud illos vigebat futurorum prædictio, & in Monachemo Iosephus laudauit, cum erroribus rectæ fidei aduersantibus, & impiis moribus respersi essent illis veteres, vanissimæ obseruantiæ, aut diuinationi adscribamus, necessum est: & ità à Cyrillo Alexandrino obseruatum reperio lib. 5. in Iulianum ad finem, vbi testimonio Porphirij ait. *Meminit & Porphirius Essenorum, qui in Iudæa erant* (vtique veterum) *& de illis sic dicit. Ab illa autem victitandi consuetudine, & ad veritatem, & pietatem exercitatione* (ne cures multum laudes Apostatæ) *merito in illis multi etiam futura pranoscunt.* Sed qua arte ? *vtpotè qui versantur in sacris libris, & variis purificationibus, Prophetarumque responsis.* Quasi versari sacros codices, & Prophetarum responsa (ne dicam variis vti purificationibus, more Hemerobaptistarum) hominem ad futura prædicendum instruat. Sed id ex se ipsis, non Dei instinctu agere solitos, quæ subiungit manifestant. *Raro autem in prædictionibus aberrant.* Enim verò qui à Spiritu Sancto moti loquuntur, nunquàm à vero aberrare queunt : qui aliquando, vel raro aberrat, fatidicus est. Tales igitur veteres Esseni Iosephi testimonio fuerunt ; vt pudeat ab his Monachismum in Ecclesia propagatum, vel deriuatum asserere. Tale quoque eos agnouit multo ante nos Chrysostomus homil. 46. in Act. Apostol. inquiens. *Tres secta illis* Hebræis scilicet) *erant, Pharisæi, Saducæi, & Esseni, qui etiam Osij, id est sancti dicuntur, hoc enim vult nomen Essenorum à vita honestate. Illi ipsi & sicarij dicti, eo quod essent zelotæ. Ne igitur doleamus quod secta sint, & Pseudo-Christi : etiam Christo insidiari voluerunt ante hoc, & post hoc vt veritatem adumbrãt: sed illa magis fulget manifestaque est vbiquè. Hoc & sub Prophetis fuit ; fuerunt Pseudo-propheta, & ex comparatione magis claruerunt. Etenim morbus sanitatem*

13. *Vanis diuinationibus dediti.*

sanitatem manifestam facit, & tenebræ lucem, & tempestas tranquillitatem. Existimauit proinde Chrysostomus Essenos sectarios, & hæreticos fuisse Hebræorum, non minus quam Saducæos & hos ipsos sicarios illos fuisse, de quibus in Actibus Apost. cap. 2. agitur. At sicarij quales? Audi Horatium 1. serm. Satyr. 4.

Si quis erat dignus describi, quod malus aut fur,
Quod mæcus foret, aut sicarius, aut alioqui
Famosus: multa eum libertate notabant.

& Cicero pro Rosc. *Vetus sicarius homo audax, & sæpe in cæde versatus.* Aliquantulum meliores eos reddere conatus est Philo, sed qui fucati nihilominus non alios fuisse appareat recte inspicientibus. Quod vt liqueat reddam ego ipsissima ipsius verba quibus eorum instituta complexus est, lib. *Quod omnis probus sit liber.*

Essenorum veterum mores ex Philone. (ipse Essæos vocat)

13. Eorum mores ex Philone.

1 *Apud Persas magni naturæ scrutatores, præ veritatis cognoscendæ studio per otium diuinas virtutes contemplantur clarius, & alios eisdem initiant mysteriis. Apud Indos Gymnosophistæ, qui cum naturali moralem coniungunt Philosophiam. Nec Palestina Syriaque deest hoc genus hominum virtutem sectantium, cuius regionis non paruam partem populosa Iudæorum gens incolit. In his quidam nominantur Essæi circiter quatuor millia à sanctitate dicti, qui summa religione Deo seruiunt.*

2. *Non mactando victimas, sed suas metipsorum mentes componendo ad sanctimoniam.*

3 *Hi vicatim habitant, vrbes fugiunt propter familiaria ciuibus eorum vitia, gnari non minus periculi esse ab eorum conuictu, quam ab aëris intemperie pestifera propter contagium incurabile.*

4 *Viuuntque partim ex agricultura, partim ex opificiis in pace florentibus.*

5 *Benefici erga suos, & proximos.*

6. *Nullam condentes pecuniam, nec parantes ampli redditus latifundia, sed quotidianis necessitatibus quærentes remedium. Nam penè soli hominum degunt sine prædiis, sine pecuniis, & propter vitæ institutum diuites habentur, magis quam ob rerum copiam: frugalitatem non vana existimatione ducentes esse quæstum maximum.*

7. *Tela, iacula, gladios, galeas, thoraces, scuta, nemo apud eos fabricat, sicut nec arma cætera, nec machinas, aut aliud quidpiam bello vtile.*

8. *Imò nec ea quidem studia reperias ibi, quibus in pace facile abutuntur homines, negotiatores, institores, naucleros, ne in somnis quidem viderunt, subtrahendo materiam auaritiæ.*

9. *Nemo ex illis seruit, omnes liberi ministrant sibi inuicem, dominationem damnant vt iniustam, atque impiam, repugnantem iuri naturæ, quæ omnes ex æquo genuit, educauitque tanquàm mater germanos fratres reuera, non solo nomine: eam cognationem labefactatam conuulsamque insidiis auaritiæ, huius opera inductam, pro familiaritate abalienationem animi, & odium pro beneuolentia.*

10. *Philosophiæ partem ratiocinatoriam, vt parandæ virtuti non necessariam, relinquunt verborum captatoribus: eam vero quæ naturam scrutatur, disputatoribus, vt humano captu sublimiorem, nisi quatenus de creatore mundi, & eius creatione disserit. In sola morali se exercent sub pædotribis legibus patriis, quas non potest concipere humanus animus absque afflatu numinis.*

11. *Has ediscunt & alio tempore, sed præcipuè recurrente die septimo, quem sacratum existimant, feriantur que tunc ab omnibus negotiis.*

12. *Quoties sacras ædes, quas synagogas tunc vocant, adeunt, pro ætatis ordine iuniores ad seniorum pedes sedent, & ad audiendum se componunt. Ibi alius libro prælegit, alius quispiam vnus è peritioribus accedens, quæ abscura sunt, explicat: nam pleraque per figuras more veterum Philosophorum in eis sunt tradita. Discunt autem sanctitatem, iustitiam, curam rei vel domesticæ vel publicæ; verorum bonorum, malorumque scientiam, atque rerum indifferentium, insuper quid expetendum, quid contra fugiendum: Quæ triplici regula examinant, amore Dei, virtutis, & hominum.*

13. *Pietatis erga Deum argumenta præseferunt plurima castitatem in tota vita perpetuam: à iureiurando mendacioque abstinentiam; & quod ad Deum auctorem bona omnia, malum vero nullum referunt.*

14. *Virtutemque sibi esse cordi satis declarant, dum pecunias, honores, voluptatesque contemnunt fortiter; viuuntque continenter in laboribus complexi frugalitatem, simplicitatem, facilitatem, modestiam, legum reuerentiam, & id genus cætera.*

15. *Charitatem porrò eorum erga homines indicant beneuolentia, mira dictu æquabilitas, & omnium rerum societas: de qua non intempestiuum fuerit nunc paucis dicere.*

16. *Patent eorum sodalitia hominibus etiam aduenis idem institutum seruantibus.*

17. *Vnum est promptuarium, vnde vestitus, & mensa communis sumitur; nam contubernium victusque ac mensæ societas apud alios laudatur magis, quam recipitur, nec mirum.*

18. *Quidquid enim lucrantur è quotidianis operæ mercedibus, non sibi quisque seruat, sed in medium conferendo, cuicunque volenti fruendi potestatem faciunt.*

19. *Tum siqui valetudinarij nequeunt victum quærere, non negliguntur, paratum habentes è publico infirmitatis subsidium, quam securè sustentant ex communi copia.*

20. *Senioribus iuniores debitam curam, honorem, reuerentiam exhibent, tanquàm germani filij labentem eorum ætatem fulcientes modis omnibus, tàm consiliis, quàm ministeriis.*

Conclusio. *Tales virtutis athletas reddit Philosophia, absque omnibus curiosis, & ambitiosis Græcorum vocabulis, exercens eos in laude dignis actionibus: quibus certa perpetuaque libertas constabilitur. Id compertum est in multis, & variis temporum difficultatibus &c.* Quibus coniungit Philo perpetuæ Essæorum libertatis probationem verbis à nobis superius adductis.

Specioso sanè paludamento turpis, ac barbara disciplina contegitur, sed haud erit difficile detracta persona turpitudinem reuelare. Et hos quidem Philonianos Essæos non alios quam Essenos Iosephi fuisse, & prouincia quæ eos alebat, id est sos. Palestina, vbi etiam eos Plinius, & Solinus cognouerunt, & numerus illorum ad 4000. ascendentium, quem Iosephus quoque affixit, & ex agricultura vtrobique victus parandi ratio, & cæterorum identitas (vt sic dicam) dogmatum manifestissimum faciunt. Verum præcipuas eorum hæreses, erroresque in fide & moribus, quantumcumque fucatam disciplinam edere studuit, minimè prætermisit. Nimirum num. 2. legis Mosaycæ præcepta de mactandis sæpius victimis neglexerunt: 14. Essæos ab Essenis nomine diuersos. Errorum vtrorumque identitas.

quod dogmaticè præstare, contra fidem erat. Sed ei consonum est, quod Iosephus retulit n.7.de supercilio subtrahentium se à consortio sacrificantis populi: ex quo tandem ad eam insaniam deuenere, vt nullas mactarent victimas, quod egregià sanctitudine præditi nequaquam eis indigere arbitrarentur. Expressius n 9. crassum errorem apposuit condemnantium humanam dominationem, velut iniustam, impiam, & repugnantem iuri naturæ; quē expressius ad calcem velut acerbissimis multorum necibus defensum commendat: & supra in Iosepho retudimus, instituto 5. & 10. Quod item num.13.asserantur æque iusiurandum, ac mendacium recusasse proculdubio vt illicitum, hæreticum est, cum solum lex prohibeat assumere nomen Dei in vanum, & plerumq; teneamur ipsum in veritatis testem adducere: vti luculenter tractant Augustinus lib. de mendacio cap.15. Hieronymus ad illa verba Domini Matth 5. *Ego dico vobis non iurare &c.* & D.Thomas.2 2. q.89. artic.2. probat ex illo Deuter.6. *Dominum Deum tuum timebis, & per nomen eius iurabis*: & artic.4. docet esse actum latriæ, cum emittitur *in veritate, iudicio, & iustitia.* Vt prodit Ieremias cap.4. Esseni autem sicut Pharisæi potius mori, quam iurare sibi persuasum habebant, teste Iosepho lib.15. Antiq.cap.13. Quam prauè autem (quod in eodem num.13.continetur) interpretæntur omnia bona in Deum referenda, diximus ad 3.Iosephi institutum.

15. *Præcipuus Essenorum error.* Quod Essenorum tandem extremam barbariem seu dementiam manifestam reddit, illud est quod num.18.Philo innuit, & ex 9. deducitur, videlicet ità ipsos gregatim deguisse, vt more pecudum absque vllo essent capite, qui tyrones instrueret, prouectos regeret, cuius etiam arbitratu, opes quæ in communi positæ erant, prout cuique opus erat distribuerentur. Non ita fiebat, sed Acephali cum essent quod Phil o vocat, fuisse miræ dictu æquabilitatis, & ea quæ è quotidianis operæ mercedibus lucrabantur in medium conferrent, *cuique volenti fruendi potestatem faciebant*: non ait, cuique indigenti ad maioris arbitrium, quoniam solum Deum super se maiorem agnoscebant, *sed cuique volenti*, quod ineuitabilem necessario pareret confusionem. Iam verò vel hinc lector disces qualis Essenorum Hebræorum fuerit religio, vbi nullus ordo fulgebat, quæ eorum virtutes, quas edocebat nullus, à superiore capiebat nemo. Quanta charitas, quæ ad suos duntaxat extendebatur, vt num.5. & 15. exprimitur? qualis castitas à barbaris seruari potuit? Vt proculdubio infæliciores Pythagoricis extiterint, & reliquis Philosophorum cœtibus, qui magistros, & doctores sectæ, & morum suorum amplectebantur. Indigni proindè qui Persarum magis, aut Indorum Gymnosophistis comparentur à Philone, aut Pythagoricis à Iosepho. Quod si tandem quales hi fuerint, larua detracta scire cupis, audi Egesippum temporibus Apostolorum vicinum, quem Nicephorus refert lib.4.cap.7. dicens: *Scribit vero Egesippus de Iudæorum hæresibus dicens fuerunt autem variæ quoque in circuncisione inter filios Israël aduersus tribum Iuda, & Christum ipsum sententiæ, & sectæ, videlicet Essæorum, Galilæorum Hemerobaptistarum, Saducæorum, Pharisæorum &c.* Eadem habet Eusebius lib 4.hist.cap.21. Præcipuè vero audi Epiphanium, & Damascenum, qui eisdem prorsus verbis sectam, & mores Essenorum viuis coloribus depingunt, duoque illorum nobis genera proponunt; quod quidam Samaritæ fuerint, quidam Iudæi; *Essenos* illos, hos vero *Ossenos* vocitantes.

Essenorum Samaritanorum mores, ex Epiphanio.

Epiphanius lib. 1. hæresi 10.

1. *In quatuor hæreses Samaritæ secti sunt, verùm æqualiter inter se sentiunt de circuncisione, & Sabbato, & de aliis quæ sunt in lege. In exigua, & omninò aliqua re hæ præcipuæ tres sectæ inter se dissentiunt, exceptis solis Dosithæis. Permanserunt enim Esseni in prima institutione.* (Samaritanorum videlicet quorum sectæ erant) *nulla extensione facta. Post hos Gorthæni dissenserunt paululum ab aliis, quoniam contradictio quædam in medio eorum exorta est inter Sebuæos & Essenos, ac Gorthenos.* 16. *Samaritanorum mores.*

Ibidem hæresi 11.

2. *Sebuæi ira & indignatione in Iudæos transposuerunt tempora festiuitatum. A mense Augusto anni principium ducunt, & statim Azima perficiunt, in autumno verò Pentecostem faciunt, Scenopegiam autem tunc celebrant, cum Iudæi Azima & Pascha.* & ibidem hæresi. 12. *Verùm Esseni quidem vicini ipsis eadem quæ illi faciunt. Gortheni autem, & Dosithei cum Iudæis celebrant.*

Ibidem hæres 9.

3. *Samaritæ* (quorum Esseni secta vna sunt) *errarunt, & non clarè totam fidei partem, & vitæ nostræ sinceritatem comprehendunt. Et mortuorum quidem resurrectionem ignorant, ac non credunt: Spiritum autem Sanctum non admittunt, nam & ipsum ignorant.*

4. *Et hæc est hæresis reprobans quidem mortuorum resurrectionem, depellens autem idololatriam, in ipsa verò per ignorantiam simulacra colens reperitur, propterea quod absc ondita sunt simulacra quatuor gentium in monte apud Garizin per calumniam vocato.* Quod quonam modo verum sit, latius ipse declarat.

5. *Cæterum de Prophetis, quoniam prius dati erant ipsis quinque libri Moysis, non amplius iuxta alias scripturas processerunt, sed solum iuxtà quinque libros Moysis, & non iuxtà reliquos deinceps sequentes. Et si quis etiam nunc ipsis dicat de aliis, de Dauid videlicet, & Isaia & sequentibus, non suscipiunt, sed immorantur traditioni, à propriis ipsorum panibus inuectæ.*

6. *Habent autem, & alias quasdam dementiæ consuetudines antiquas, quod videlicet vrina se proluunt vbi ab externis venerint, polluti nimirum; & quod in aquam se vnà cum vestibus immergunt vbi contigerint alium ex alia gente; inquinationem enim putant aliquem hominem alterius dogmatis tangere; multa est enim horum dementia.*

Hæc de Essenis Samaritis Epiphanius, cum vero Samaritæ, teste Samaritide Euangelica non commisceantur neque conuersentur cum Iudæis, Esseni Iudæi, quorum plane Plinius, & Solinus meminerunt, non eadem seruasse instituta certum esto. Hos Epiphanius *Ossæos* nuncupatos dicit: forsitam postquam succedente tempore in nouam hæresim *Elxai* prolapsi sunt, vt modo exponit.

Ossænorum mores Iudæorum, ex Epiphanio.

Epiphanius heres. 19.

1. *Post hanc Nazaræorum rursus alia quædam hæresis est ipsis implicata, & Ossænorum appellata.* 17. *Ossænorum mores.*

Iudæi

Iudæi autem sunt hi, velut etiam prædicti, moribus hypocritæ, mentis industria versuti.

2. *Originem verò ducunt velut traditio ad nos delata habet, à Nabatica regione, & Iturga. Moabitideque, & Areilitide, quæ est vltra vallem salsam, seu mare mortuum.*

3. *Hoc autem Ossænorum genus si quis interpretetur, fortè genus appellatur.* In summario vero lib. 1. ait: *Ossæni, quos impudentissimos interpreteris,* quasi dicat obduratæ sponsis. *Hi omnia secundum legem perficiebant; vtebantur autem & scripturis aliis post legem, plerosque verò ex posterioribus Prophetis reiiciebant.*

Idem hæres. 18.

4. Quod si cum Nazaræis sentiebant, hæc quoque dogmata obseruasse certum sit. *Omnia quidem Iudæorum seruant, cum sint Iudæi, victimas autem non mactabant.* (In his Iosepho, & Philoni consentit) *neque animatis fruebantur, sed nefas erat apud ipsos carnibus vesci, aut ab ipsis sacrificari.*

Hæresi 19.

5. *Hæc autem heresis Ossænorum detegit quidem Iudæorum politiam secundum Sabbati celebrationem, & circuncisionem, solum autem reprobat libros similiter vt Nazaræi:* Quonam modo? Hæresi 13. inquit. *Patres quidem suscipiebant quæ in quinque libris Moysis habentur; duo autem Adam, & Seth-Abraham &c. vsque ad Moysem: ipsos autem quinque libros Moysis non assumebant; sed confitebantur quidem Moysem, & quod legem accepisset, non autem hanc inquiebant, sed aliam. Dicebant enim fictos esse hos libros, & nihil horum à Patribus factum esse:* Et tamen post legem aliquot Prophetas recipiebant.

Hæresi 19.

6. *Coniunctus est autem his postea Esxai appellatus in temporibus Traiani Regis qui fuit Pseudo propheta.* Sub quo studium antiquæ continentiæ ad hanc transiit legem doctore Elxai. *Aduersatur autem virginitati, & odio habet continentiam, & cogit ad nuptias.*

Idem hæresi 20.

7. *Item Ossænorum reliquiæ non amplius Iudaizantes, sed Sampsitis coniunctæ per successionem, vltra mortuum mare habitantibus; nunc vero Ebionæorum heresi coniunctæ sunt. Et contigit quidem ipsos desinere Iudaismum, verum velut radicem, aut corpus reptilis bestiæ dissecari, & ex ipso nasci bicipitem, ac radice carentem serpentem in vno corpore semisecto enatum ac dependentem.* Nimirum desinens Iudaismum innata est eiusmodi secta, quidam Sampsitis, seu Elxaitis, quidam Ebionitis coniuncti sunt.

8. Rursus de vtroque Essænorum genere, & fine hæc ait. *Essæni non ita valde apparent* (scilicet Samaritæ) *sed velut in tenebris desossi sunt, ac consepulti. Ossæni transierunt à Iudaismo ad Sampsiensium heresim, & non amplius neq; Iudæi sunt, neque Christiani.* Errat ergo qui putat eos ad Christianos transiisse: de quo suo loco incidet sermo.

18. Satis superque Essænorum putidos mores euoluimus. Verùm ad calcem rogabit quis: Quinam ergo illi sunt, quos Philo consequenti libro mitis effert laudibus, & velut oculatus testis exercitiorum Alexandriæ, & in Ægypto degentium multa commendatione digna scribit? Prorsus longè alterius virtutis, & doctrinæ homines fuisse sanctorum Patrum concors sententia est; id est præstantissimæ vitæ Monachos disciplinam Christianam sectantes: siue eos homo Iudæus in gratiam suorum Essæos pariter nuncupatit, vt multi autumant cum Hieronymo, & Chrysostomo; siue non Essæos, sed Iessæos dixerit, quod Epiphanius contendit heresi. 29. sic à IESV seruatore nostro vocitatos, vt aliquandiu cæteros quoque nouimus Christianos, inquiens. *Reperies, ô studiose, etiam hoc argumentum in commentariis Philonis in libro de Iessæis ab illo inscripto. Fuerunt enim hæc omnia à viro peracta ad tractationem argumenti de fide ac conuersatione Christianorum; tunc igitur vocabantur Iessæi, per modicum tempus post assumptionem saluatoris, & Marco in Ægyptiorum regione Euangelium prædicante.*

Quinam Esseni à Philone laudati.

Iessæorum religio qualis.

19. Sanè si Philonis serio, & vt oportet, euoluamus scripta, duo procul omni dubio erunt; alterum est ipsum manifestissimis verbis hos ab illis omnimodis sequestrasse, ita vt nec viuendi scopo, nec moribus, nec prouinciis, quàs vtrique incolebant, conuenisse doceat; alterum proprio, & vero nomine nequaquam Essæos sicut veteres, sed *Therapeutes* fuisse nuncupatos: quod haud scio quonam pacto alij non viderint. Breuiter enodemus singula. Cùm Philo de Essæis Hebræis latè egisset libro superiori: *quod omnis probus sit liber,* & hoc confirmasset Essæorum exemplo, quos dixerat eius libertatis ab omni dominatione assertores fuisse potissimos, scripsissetque eorum instituta, quæ superius ex ea recensuimus, & ità libro finem imposuisset, exorditur nouum sub titulo *de vita contemplatiua*, his verbis: *Postquam de Essæis disseruimus qui vitam actiuam exercent, omnibus, aut (quod minus inuidiosum dictu est) plerisque facilius, ordo postulat, vt deinceps dicamus quæ dicenda sunt de contemplationi deditis, nihil affingendo rei ornandæ gratia, sicut poetæ, scriptoresque solent destituti vera honestaque materia, sed simplicissimè veritatem sectando, quam vix vlla eloquentia potest assequi.* Ergò de vitam exercentibus actiuam superiori dixerat libro: sequenti verò de contemplatiuam profitentibus dicturum se promittit. Contemplatiuos autem ab actiuis differre valde, quis non videat? At hos quoque *Essæos* videtur vocitasse? Nequaquam, *sed Dei cultores contemplationi deditos.* Ne tamen hæreamus vocibus, & coniecturis detur locus, duabus duntaxat lineis interpositis, ità se explicat. *Institutum autem huius Philosophiæ mox apparet ex ipsis appellationibus. Vocantur enim Therapeutæ, Therapeutrides que, hoc est, curatores, & curatrices, siue cultores, & cultrices, vero nomine.* Non igitur vero nomine *Essæi*, vt priores vitæ actiuæ, qui nimirum agriculturæ erant addicti, sed *Therapeutæ* viri, fœminæ vero sanctimoniales *Therapeutrides* vocabantur &c. Ex ipsis appellationibus mox institutum illorum apparere contendit. Vnde ad calcem libri de quibus egerit prodit; vbi de Essæis mentio nulla, sed de contemplatiuis Therapeutis inquit: *Hactenus de Therapeutis naturæ contemplatoribus, & huic tantum studio, curandæque animæ per totam vitam deditis, cæli & mundi ciuibus, Patri, Conditorique rerum propter suam virtutem commendatissimis &c.* Quæ sanè, cum de eorum moribus agamus, liquidius constabunt; nam eorum domos non *Synagogas*, vt Essæorum sed *Monasteria*: non acephalos, vt illi, sed sub Præfectis vixisse multis erroribus respersos, aut prauis inquinatos moribus, quod illos nota iniquitatis vrebat, sed omni virtute, & iustitia florentes, & veræ Ecclesiasticæ Religiosorum vitæ deditos, multis refert, essetque de quibus plura lib. 2. toto capite 12.

Essænos & Therapeutides perperã confundi.

CAPVT XIV.

De Pharisæis, Scribis, Nazaræis, & Nathinæis.

I. Pharisæorũ origo. DE Pharisæorum exordio tres apud scriptores sentiendi modos reperio. Epiphanius contra Martionem disputans hæresi 42. ante captiuitatem Babylonicam sectam ab Achiba præceptore exortam contendit, inquiens. *Vnde non redargueris Marcion? si enim dixeris* (seu legeris in Euangelio) *contineris traditiones seniorum vestrorum, & præteritis misericordiam, & iudicium Dei? disce à quo tempore eos accusat (Pharisæos) quod hoc faciunt. Quando verò traditio, & inuentio seniorum ipsos contigit? Nimirùm Dauidis quidem post reditum ex Babylone. Aciba verò etiam ante captiuitatem Babylonicam facta est: filiorum autem Isamonai, temporibus Alexandri, & Antiochi, ante aduentum Christi 190. annis.* Hieronymus verò lib. 3. in Isaiam ad cap. 8. verba illa, *Erit in lapidem offensionis, & petram scandali duabus domibus Israel:* prope Christi natiuitatem cæpisse docet, his: *Duas domus Nazaræi duas familias interpretantur, Sammai, & Hillel, ex quibus orti sunt Scribæ, & Pharisæi, quorum suscepit scholam Achibas, quem magistrum Aquilæ Proselyti autumant; & post eum Meir, cui successit Ioanam filius Zachai; & post eum Eliezer, & per ordinem Delphon; & rursus Ioseph Galilæus, & vsque ad captiuitatem Ierusalem Iosue.* Quo tempore exorti. *Sammai igitur, & Hillel non multo prius quam Dominus nasceretur orti sunt in Iudæa, quorum prior dissipatur interpretatur, sequens prophanus, eo quod per traditiones, & δευτερώσεις suas, legis præcepta dissipauerint, atque maculauerint.* Verùm apud Iosephum, qui eius sectæ erat, prima eorum notitia sicut Essenorum, & Saducæorum ad Machabæorum tempora ponitur, vt videre est lib. 13. Antiq. cap. 8. Huic Ioachimus Abbas subscripsisse videtur, dum Pharisæos sub Achim cæpisse scribit, qui sextus ante Ioseph Virginis Matris sponsum, Matthæo teste cap. 1. vixit: videlicet plus minusvè 180. anno Domini exortum; Nec dissentit omninò Hieronymus; nam cum ab Hillel principe Pharisæorum, ad Hierosolymorum per Titum, & Vespasianum destructionem octo viri scholam regendam susceperint, si (quod minimum videtur) cuilibet 20. aut 25. magisterij annos consignamus, quod tota durauerit vita, ad 200. annos ascendemus. Cum verò destructio vrbis 72. Domini (iuxtà Baronij calculum) contigerit, fit vt Nazaræorum familiæ à Hieronymo recensitæ, exortæ fuerint 130. ante natum Dominum annum. Maximè cum ad eo syllabo absit Nathanael, ad cuius pedes Saulus se Pharisæorum dogmata didicisse fatetur Act. 22 qui quidem cap. 5. dicitur Pharisæus legis doctor venerabilis vniuersæ plebi, & facilè sit abesse alios. Et in hunc sensum trahendum quod ipse refert. *Non multò prius quam Dominus nasceretur orti sunt.*

2. Quo pacto Pharisæi Scribis priores fuerint. Illud omnimodis reiiciendum, Achibam Hillelis successorem magistrum fuisse Aquilæ Pontici, cum certum sit hunc multò post vixisse, vtpotè A cap. 137. ab Hadriano Principe nouæ Ecclesiæ ex ruinis Ierosolymorum extruendæ præfectum, vt prodit fuisse Epiphanius lib. de mensuris, & ponderibus. Facit ad rem quod lib. 1. Machabæorũ congregationis Scribarum mentio fiat, illis verbis: *Et conuenerunt ad Alcimum, & Bachidem congregatio Scribarum requirere quæ iusta sunt.* Fatentur verò omnes Scribas Pharisæis æquales ætate fuisse, & quodammodò eiusdem sectæ. Enim verò quamquàm Scribarum munus longè antea fuisset in vsu (sonat enim *Scriba* legis expositorem) redacti autem in congregationem tunc primum Pharisæi videntur emersisse: Rechabitis duntaxat exceptis, qui 1. Paralip. 2. nuncupantur *Cognationes Scribarum*, vt superius adnotauimus. Verùm Rechabitæ ex vna omnes stirpe orti fuere, & valde à cæteris diuersi. Demus tam eorum instituta ex Iosepho, & Epiphanio petita.

Pharisæorum instituta ex Iosepho.

Iosephus. lib. 1. Antiquit c. 2.

3. Eorum mores. 1. *Pharisæi quotidianam conuersationem exiguam habent, & prorsus obiectam, nihil mollitudini, aut delicatudini penitus indulgentes; sed quæcunque indicio rationis oportere comperta sunt, illa sequuntur.*

2. *Præpositis nullo modo reluctantur.*

3. *Maiores natu competenti honore venerantur, ita vt nec contrarium quiddam alicui aliquando respondeant.*

4. *Fato geri omnia credunt: sed neque liberum arbitrium hominis auferunt.*

5. *Iudicium Dei futurum esse sentiunt, illic cunctos homines propria merita recepturos, tàm eos quidem qui secundum virtutem vixerint; quàm illos qui nequitia deprauati sunt.*

6. *Animas autem immortales dicunt.*

7. *Sed etiam in inferno congrua vnicuique habitacula pro merito vel virtutis, vel iniquitatis attribui, sicut vnicuique viuenti gerebatur studium, & alias quidem animas æternis retrudi carceribus, alias autem facultatem reuiuiscendi percipere. Et ob hæc populis quidem sunt acceptabiles, credibilesque.*

8. *Quantumcunque item ad culturam Diuinitatis pertinet, orationum celebrationes, templorum constructiones, expositionibus facienda esse prædicant. Nam tantum virtutibus eorum prælatum est testimonium, vt ad eos plurima ciuitates, & maxima multitudo cum studio grandi confluerent opinione adducti, quæ meliores cæteris existimantur.*

4. Eorum errores. Duplicem in his minime tolerabilem errorem Pharisæos profiteri solitos, palam est: nimirum in 4. & 7. de fato, & de Pythagorica transanimatione, quam vocat Iosephus *facultatem reminiscendi*, cuius sane specimen ediderunt, cum de Ioanne dicebant esse Eliam, & Iesum Dominum esse aut Eliam, aut Ieremiam, aut vnum ex Prophetis, aut randem Ioannem iam occisum in carcere. Nec fatum excludit quod subiungit, *sed neque liberum arbitrium hominis auferunt*: quoniam hæc duo prorsus sibi inuicem contrariantur, & altero alterum destruitur, quemadmodum & positione fati iudicium nequiter de gestis hominum futurum esset à Deo quod tamen num. 5. adstruitur: namque (vt doctè arguit Epiphanius) *ex duobus necessarium est alterum, aut fatum esse, aut non esse iudicium, propterea quod qui facit, non à se ipso facit, sed secundum necessitatem dominij ipsius facit: aut si iudicium est, & reuera minæ nobis intentatæ sunt, & leges indicant, & qui malum fecerunt pœnam dant, & legem iustam esse confitemur, ociosum esse fatum & penitus nullam constitutionem habere.* Sic prorsus si liberum

liberum non læditur arbitrium, otiosum fatum esse necesse est. Vt ommittam Iosephum non sibi constantem li. 13. cap. 8. quibusdam in rebus concedere fatum apud Pharisæos, quibusdam minime; quo innuit, nonnunquam lædi libertatem arbitrij, nonnunquam illæsam deficiente fato manere. Sed libet de moribus eorum vberius Epiphanium recensentem audire.

Pharisæorum mores ex Epiphanio.

5. Alia eorum instituta. Epiphanius lib. 1. hæresi 16.

1. *Pharisæi eadem cum scribis sentiebant, & alia etiam præter hos; ac maiores politias habebant.*

2. *Quidam ipsorum cum se exercebant præscribebant decennium, aut octennium, aut quadriennium virginitatis siue continentiæ.*

3. *Et frequentius orantes, certamen hoc crebrius agrediebantur, ne videlicet corporale quid ipsis accideret, aut clandestinè per somnia tristi corpori defluxio contingeret.*

4. *Et alij ex ipsis asseres sibi ipsis parabant dodrantis tantum latitudine; & in has se ad vesperam collocabant, vt siquis dormisset, in panimentum decideret, & rursus exerceretur ad orationem, per hoc quod vigilantem vitam haberet, quantum eius fieri posset.*

5. *Alij lapillos ex aquis collectos sibi ipsis substernebant, vt dum his pungerentur, non in profundum somnum deferrentur, sed vigilantiam sibi ipsis parare cogerentur.*

6. *Alij spinas pro strato habebant, ob eandem causam.*

7. *Ieiunabant autem bis in Sabbato secunda, & quinta die.*

8. *Decimabant decimationes dabant primitias trigesimas, & quinquagesimas.*

9. *Sacrificia, & vota exactissimè exoluebant.*

10. *In Scribarum habitu progrediebantur: per amicula, & alios ornatus, ac muliebria pallia, in latis crepidis & calceamentorum ligulis procedentes.*

11. *Dicebantur autem Pharisæi, pro eo quod separati essent ab aliis, propter spontanea & superfluam religionem apud ipsos receptam: Phares enim Hebraica lingua separationem significat.*

12. *Confitebantur autem hi resurrectionem; credebant Angelos & spiritum.*

13. *Ignorauerunt autem Filium Dei, velut etiã alij.*

14. *Sed & fatum, & Astronomia apud ipsos valde erat in vsu; statim itaque Græca nomina ex erronea Astronomia in Hebraica lingua aliis nominibus, apud ipsos transnominata sunt: velut Sol, Ema, casemes, Luna, Iereecè, albana, Mars Choreb Baal &c.*

Porro scribarum obseruantias, quas Pharisæi quoque custodiebant, ex eodem Epiphanio subiungemus.

Scribarum instituta ex Epiphanio.

6. Scribarum mores. Epiphanius hæres. 15.

1. *Scribæ sanè expositores legis fuerunt, velut Grammaticam quandam scientiam exponentes.*

2. *Reliqua quidem velut Iudaifacientes, verùm superfluam quandam sophisticam expositionem inducentes: non solum secundum legem viuentes, sed etiam abundantius, vrceorum demersiones, ac purificationes seruantes, poculorum item, ac patinarum, & aliorum ministerij vasorum; tanquam videlicet ad sinceritatem & sanctitatem dispositi. Crebro manus lauantes, crebro item purificationes quasdam per aquas, & lauacbra detergentes.*

3. *Habebant autem fimbrias quasdam significatiuas politiæ ipsorum, quoniam stolas, seu pallia tales induebant, & dalmaticas, seu amicula, ex latis notis, seu signis purpuræ patentas, ac prætextas. Dicit enim Dominus; dilatatis phylacteria, & fimbrias palliorum vestrorum magnificatis. Nam fimbrias, ac prætextis quosdam in quatuor alis amiculi vnusquisque habebat ex ipso stamine illigatos; quo tempore continenter agebant, aut virginitatem exercebant.*

4. *Singuli eorum determinatum castitatis, aut continentiæ tempus habebant. Et hæc* (philacteria) *ipsorum exemplaria erant, ad declarandum hominibus suam professionem, vt nemo scilicet contingeret sanctificatos.*

5. *Expositiones, seu repetitiones apud ipsos quatuor erant, vna in nomen Moysis Prophetæ: secunda in præceptorem ipsorum Achibam appellatum; tertia in Anna, qui & Iudas, quarta in filios Assamonei. Ex his quatuor expositionibus sunt quæ apud ipsos receptæ sapientiæ opinione.* Hæc ille.

* De his fere mentio solemnis est in Euange- 7. Eorum mores in Euangelio relata.
gelio voto 4. numero, vbi de castitate, excepto. De magisterio legis apud Matth. 23. *Super Cathedram Moysi sederunt Scribæ & Pharisæi.* De lauacris Marc. 7. *Pharisæi enim, & omnes Iudæi nisi crebro lauerint manus, non manducant; & à foro nisi baptizentur non comedunt: & alia multa sunt quæ tradita sunt illis seruare, baptisma calicum, & vrceorum, & æramentorum, & lectorum.* De fimbriis Matth. 23. *Dilatant phylacteria sua, & magnificant fimbrias.* Denique de traditionibus suis Matth. 15. *Quare discipuli tui transgrediuntur traditiones seniorum?* Vbi, & Marc. 7. multa de eis, & Paul. ad Galat. 1. cum esset olim Pharisæus, abundantius se æmulatorem fuisse fatetur, supra multos coætaneos suos paternarum suarum traditionum.

Illud nihilominus mihi vehementer pro- 8. Pharisæi, recti & iusti amatores.
batur, scribarum, & Pharisæorum congregationes, quantumcunque decursu temporis (quod plerisque rebus humanis accidit) erroribus, & superfluitatibus fuerint implicatæ, in exordio tamen suo probæ, ac sanctæ fidei fuisse sectatrices. Adducor verò tum quoniam in libro 1. Machab. cap. 17. egregio encomio commendantur; nam de eis dicitur: *Conuenerunt ad Alcimum, & Bachidem congregatio Scribarum requirere quæ iusta sunt, & primi Assidei qui erant in filiis Israel, & exquirebant ab eis pacem.* Vbi Pharisæos pridem Assidæos nuncupari soliros mihi probabile facit, quod Scribarum socij referantur, quemadmodum vbique fuisse reperimus; & quod dicentur primi in Israel; quod notauit Augustin. 9. serm. 15. de verbis Apostoli, inquiens: *Primarij quidem erant, & quasi ad nobilitatem Iudaicam segregati, non contemptibili plebi commixti, qui dicebantur Pharisæi: nam dicitur hoc verbum quasi segregationem interpretari, quomodo in Latina lingua egregius, quasi à grege separatus: fuerunt autem Israelitæ, id est ex genere Israel.* Et serm. 36. se verbis Domini secundum Lucam. *Pharisæi isti Iudæi erant, quasi egregij Iudæorum: nobiliores enim, atque doctiores tunc Pharisæi vocabantur.* Vnde & Nicodemus Pharisæus dicitur à Ioanne 3. *Princeps Iudæorum*, & Gamaliel Actorum quinto *Doctor*

Doctor honorabilis vniuersæ plebi. Qui ergo primi probitate, & nobilitate, ac doctrina primarij erant, & Assidæi vocabantur; postmodum quod cæremoniis quoque, ac religione à plebe seiuncti essent, Pharisæi cognominati sunt. Tum etiam quoniam multi ex ipsis ad martyrij coronam peruenerunt: nam Alcimus (1. Machab. 7.) fraudulenter *comprehendit ex eis 60. Viros, & occidit eos in vna die secundum verbum quod scriptum est: Carnes sanctorum tuorum, & sanguinem ipsorum effuderunt in circuitu Ierusalem, & non erat qui sepeliret*, & libro 2. cap. 6. *Igitur Eleazarus vnus de primoribus scribarum, vir ætate prouectus, & vultu decorus, aperto ore hians compellebatur carnem porcinam manducere. At ille gloriosissimam mortem magis quam odibilem vitam complectens, voluntarie præibat ad supplicium.* Et cum ab eo solum simulatio esus exquireretur; *cogitare cæpit ætatis ac senectutis suæ eminentiam dignam, & ingenitæ nobilitatis canitem atque à puero optimæ conuersationis actus, & secundum sanctæ, & à Deo conditæ legis constituta, respondit cito dicens: Non enim ætati nostræ dignum est fingere; vt multi adolescentes arbitrantes Eleazarum 90. annorum transisse ad vitam alienigenarum, ipsi propter meam simulationem decipiantur.* Et ita fortiter gloriosam mortem oppetiit. Tum denique quoniam à Paulo eximiè de puritate vitæ laudantur. Actor. 22. cum ait. *Viri fratres, & patres. Ego sum vir Iudæus, natus Tarso ciliciæ, nutritus autem in ista ciuitate secus pedes Gamaliel, eruditus iuxta veritatem paternæ legis*, & ad Philipp. 3. *Ego circumcisus octauo die, ex genere Israel, de Tribu Beniamin, Hebræus ex Hebræis, secundum legem Pharisæus secundum iustitiam, quæ ex lege est, conuersatus sine quærela.* Nusquam tamen eis ex secta errorem obiecisse liquet, quem sane Apostolus, si esset, non sileret. Et quod valde facit ad rem, nec ipse Dominus toto Euangelio obiecisse eis hæresim in doctrina legis reperitur, quod proculdubio faceret, cum in eos acrius inuectus est Matth. 23. Vbi quidem traditiones eorum taxauit, de superfluitate lauacrorum, & personarum deprauatos mores, nimirum elationem, iactantiam, hypocrisim, iniustitiam, & id genus alia. Solum reperio taxatam eorum dementiam (quoad doctrinam spectat) de iuramento per templum friuolo, sed per aurum templi illicito; similiter, per donum altaris illicito, per altare vero ipsum non vituperando. At de fato, & vana Astronomia, quod eis imponitur, nec verbum. Quem potius doctrinam illorum accipiendam à plebe salubriter monuisse videtur, cum dixit. *Super Cathedram Moysi sederunt Scribæ, & Pharisæi: omnia ergo quæcunque vobis dixerint seruate, & facite*: quamquam de moribus eorum subiecerit, *secundum vero opera eorum nolite facere: dicunt enim, & non faciunt.* Quare supradicti errores ab Epiphanio recensiti aut non erant omnibus communes, aut post Christi Crucem in eos incidisse, necesse est vt dicamus. Quibus accedit non leuis pristinæ puritatis fidei, & morum sanctitatis illorum coniectura, quod Hieronymo interprete, à Isaia 8. cap. Scribarum & Pharisæorum congregationes vocantur *duæ domus Israel*, quæ in Christum lapidem suæ offensionis inspecturæ erant: quod planè nomen honoris est, & bonorum casum eò deplorare Propheta videtur: alios non valde curaret de casu eorum, qui iam reptare viderentur, cæci, & duces cæcorum. Cœperunt igitur feruoris eximij manifestis argumentis, de quibus Dominus. *Hæc oportuit facere, & illa non omittere.* Sed pedetentim non omnino corporis afflictationibus derelictis, in iactantiam, & superbiam stupidissimè deuoluti, tandem in miseriarum baratrum prolapsi sunt, ipsum vitæ autorem crucifigentes & cætera facinora perpetrantes, quibus Euangelia, & Apostolorum acta sunt plena, quo merito sectæ ipsorum simul cum vrbe Hierosolyma euanuerunt. *Casus.*

Quænam fuerit Nazaræorum religio?

9. *Nazaræorum mores.*

NOn est animus eorum Nazaræorum meminisse, qui Apostolorum disciplinam abiicientes in eam hæresim deuenerunt, quam abusiuè à Iesu Nazaræno nuncupauerunt; qui dum vtriusque Testamenti præceptis satisfacere curabant, vtriusque rei facti sunt. Horum est Euangelium quod ab eis Nazaræorum vocitatur, quem D. Hieronymus aliquando vt apochryphum allegat, videlicet lib. 4. in Isay. cap. 11. & in præfatione ad lib. 18. & in Ezech. lib. 4. cap. 16. & lib. 16. ad cap. 18. Refert vero lib. 11. in Matth. ad cap. 12. Euangelium quo vtuntur Nazaræni nuper à se in Græcum e Hebræo sermone translatum. In ipsos vero Nazaræos stilum vibrat epistol. 89. ad August. cap. 4. inquiens. *Vsque hodie per totas Orientis Synagogas inter Iudæos hæresis est, quæ dicitur Minæorum, quos vulgo Nazaræos nuncupant, qui credunt in Christum filium Dei natum de Virgine Maria, & eum dicunt esse qui sub Pontio Pilato passus est, & resurrexit, in quem & nos credimus: sed dum volunt, & Iudæi esse & Christiani, nec Iudæi sunt, nec Christiani.* Fuse & acriter in eos inuehitur Epiphanius libr. Panar. 1. hæres. 18. Damascenus lib. de hæres. Augustinus lib. de hæres. ad Quod vult Deum hæres. 9. & alij; sermo igitur nobis est de Nazaræis, quibus Dominus ipse leges præscripsit, Numeror. 6. his verbis.

1. *Vir siue mulier cum fecerint votum, vt sanctificentur, & se voluerint Domino consecrare, à vino, & omni quod inebriare potest abstinebant.*

2. *Acetum ex vino, & ex alia qualibet potione, & quidquid ex vua exprimitur, non bibent.*

3. *Vuas recentes, siccasque non comedent cunctis diebus quibus ex voto Domino consecrantur, quidquid ex vinea esse potest ab vua passa, vsque ad acinum non comedent.*

4. *Omni tempore consecrationis suæ nouacula non transibit super caput eius, vsque ad completum diem, quo Domino consecratur. Sanctus erit crescente Cæsarie capitis eius.*

5. *Omni tempore consecrationis suæ supermortuum non ingredietur, nec super patris quidem, & matris, & fratris, sororisque funere contaminabitur, quia consecratio Dei sui super caput eius est.*

6. *Sin autem mortuus subitò fuerit quispiam coram eo, polluetur caput consecrationis eius: quod radet illico eadem die, & rursum septima; in octaua autem die offeret duos turtures &c. ita tamen vt dies priores irriti fiant.*

7. *Cum dies quos ex voto decreuerat complebuntur, adduceret eum Sacerdos ad ostium tabernaculi fœderis, & offeret oblationem eius Domino. Tunc radetur Nazaræus ad ostium tabernaculi.*

Hoc vnum Nazaræorum votum per antonomasiam

10. votum Nazaræorum magnum per Antonomasiam.

masiam magnum dicebatur, & ita legunt septuaginta. *Vir siue mulier cum magnum vouerit votum* : & Augustinus in libr. loquut. *Nazaraus seipsum dedicat, ideo magnum hoc votum appellatur, nihil enim quisquam possidet seipso pretiosius, qua possessione tunc creditur.* Cyrillus libro 16. de Adorat. magnum interpretatur quod *seipsum Deo excellentissima conuersationis modo, & perfecta iustitia, recta integraque vita consecrauerit.* Pulcherrimeque Origenes hom. 24. in Numer. collatione facit inter consecrationem Nazaræi, & oblationem quam fecit Iepte, filiæ suæ, & Abraham filii sui, & hos illi subiici contendit. *Nam filium offerre vel filiam, aut pecus, aut prædium hoc totum extra nos est; semetipsum Deo offerre, & non alieno labore, sed proprij placere, hoc est perfectius, & eminentius omnibus votis.*

11. Quid in eorum obseruantiis significatur?

Prædictis vero institutis & obseruantiis religionis totius perfectio, & obseruantia illis seruanda tradebatur. Vnde eleganter Isidorus lib. Comment. Numer. capite tertio ait, *Quid ergo Nazaræorum nomine nisi abstinentiam, continentiumque vita designatur?* (diceret clarius Monachorum.) *His in vino luxuria prohibetur, in sicera omnis voluptas terrena. Sicera enim ex diuerso conficitur genere, sicut voluptas ex diuersa vitiorum oritur passione. Illi enim vinum non bibunt, & siceram bibunt, qui ad decipiendas hominis vmbras quasdam; & imagines simulant habere virtutem. Vua passa illi vescuntur qui propter humanos oculos abstinentia pallore inficiuntur, vt gloriam capiant ab hominibus. Acetum autem hi bibunt, qui post vita sanctitatem in vetustatem præteritorum vitiorum labuntur, & corruptione veteris nequitia delectantur. Præcepit itaque Deus vt qui sanctitatis induerant titulum cunctis his careant vitiis, nullamque huiusmodi perturbationem appetant, quæ statum mentis euertat.*

12. Quid in Cæsarie Nazaræorum intelligatur?

Chrisostomus in Cæsarie Nazaræi castitatem illorum innui docet, hom. 4. in varia Matthæi locainquiens. *Nazaræi secundum legem hi nuncupabantur, qui castitatem Deo insigni voto mancipabant, nutrientes comam capitis.* Sed resistit Samuel perpetuo Nazaræus, & vxori alligatus, & Samson vxorem ducens, & concubinam. Placet Gilberti nostri sententia, obedientiam religiosorum sub Cæsarie intelligens serm. 23. in Cant. vbi eleganter, *Si in oculis* (ait) *Prælati, in capillis qui sunt intelligendi nisi discipuli? Et boni discipuli, qui se capillorum more tractabiles, & flexibiles exhibent ad omnem nutam magistri, sicut ad nutum venti: qui graciles, & spiritualibus extenuati disciplinis, penè sine corpore sunt, & penitus sine carne; ad omnem insensibiles iniuriam, vt nec tondentis instrumenti sentiant læsionem, in hoc tantum passionis sustinentes molestias, si à capite cui inhæserunt contingat euelli. Reliquo enim emortuo corpore, vitalem ibi tantum sensum retentant, Vbi capiti de quo oriuntur iunguntur. Qui ipsi vicini cerebro, vbi sapientia dicitur recessus, quasi ad intima ipsius arcana nituntur intrare: quibus hoc eradicari, & quasi inde euelli videtur, exteriores qualibet occasione curas vocari. Nam qui inde sine sensu doloris effluunt, quomodo ibi, aut nati, aut radicati credentur?* Docte proinde Abredus quoque noster Guillermi amicitiis designatus de Samsone loquens dixit ad Monachos suos. *Si rasi fuerint septem crines capitis mei, deficiet fortitudo mea. Custodite fratres maximam fortitudinem vestram, quam instar Sansonis septem vobis crines conseruant. Instant Philistæi dormientibus funes iniiciunt, sed nisi prius radantur crines septem, nihil proficiunt.* Funes peccatorum laqueos interpretari, crines cogitationes cordis, & opus contemplationis, quibus deficit sensim fortitudo resistendi Diaboli funibus. Et Stephanus Cantuariensis ad caput primum lib. 1. Regum, cum de Samuele dicitur à matre. *Nouacula non ascendet super caput eius*, subdit: *Filius Anna est opus aliquod contemplatiua. Huius filij caput raditur, quando opus contemplationis ad inanem gloriam refertur.* Et Abredus. *Has sanè cogitationes si lethali somno sopitus prodideris meretrici, id est vana gloria absorbendas tradideris, quasi impotens & infirmus veris Philistæis traderis continuo illudendus.*

13. Quid? non contingere mortuum?

A contractu mortuorum pollui omnibus accidere poterat Numer. 19. à solo aspectu inquinari religiosorum est, quorum Nazaræi typum gerebant. Sanantur ab his iuxta præceptum Dominicum mortui sepelire mortuos suos. Matth. 8. Quo circa Ambrosius serm 3. in Ps. 118. *Relinque mortuos. Ideo tibi alibi dicitur. Surge qui dormis, & exurge à mortuis. Quomodo tibi diceretur surge à mortuis, nisi inter mortuos viueres? Quantos tangimus mortuos? Inter quantos mortuos versamur? Indigemus ergo purgatione, quia tetigimus mortuos: Lex nos mundari iubet. Quis tantus, vt supra legem sit? Ipsum Nazaræum sanctum Dei lege, si tetigerit* (vel solo visu) *mortuum, lex immundum pronuntiat. Ideoque radit caput suum, & deponit capillum quasi non sanctum, & iterum orat, vt exaudiatur, qui ante propter mortui attactum exorare non potuit: irrationabiles duxit dies, quia irrationabili appropinquauerat.* Quid vero sit ad finem voti iterum radi, sic exponit Gregorius lib. 1. Moral. cap. 16. *Quid est quod caput Nazaræus radere, capillosque in igne sacrificij ponere iubetur; nisi quod tunc ad perfectionis summam pertingimus, cum sic exteriora vitia vincimus, vt etiam cogitationes superfluas à mente resecemus?* Placet quoque de eisdem pulchram Hieronymi sententiam subnectere, qua priscorum Nazaræorum cathalogum texit lib. 1. Comm. in Ezechiel ad illa verba, cap. 7. *In vniuersis capitibus eorum caluitium*; sic ait: *Soli sancti, hoc est Nazaræi non radunt capita sua: neque enim habent mortis opera, neque immundi sunt, quia Nazaræi, id est sancti Domini sunt. Quod si iuxta eos quispiam mortuus fuerit, omnes dies pristini non reputabuntur sanctificationis eorum. Samuel Dei Sanctus erat, & propterea aterna capitis ornamenta possedit; audiuitque illud de Cant. Cincinni tui nigri sicut coruus. Porro Sanson quia perdidit comam, perdidit fortitudinem: paulatimque renescentibus capillis vires rediere pristina, vt multo plures moriens quam viuus occideret* (ita virtute post amissionem restaurata, cautior, fortiorque homo fit) *Elisæus vero licet corporis haberet caluitium, tamen quia Nazaræus Domini erat, cincinnis capitis fruebatur. Vnde paruuli quia paruuli erant, & necdum ad ætatem viri peruenerant, illudentes caluitio eius ferarum laniati sunt morsibus.*

14. Noui Nazaræi veteribus religiosiores.

Liquet ex dictis hos cæteris veteribus religiosiores fuisse Nazaræos, quod religionem suam voti nuncupatione consecrauerint, quod de cæteris non legimus. Cæterùm nostros Monachos magis adumbrasse, quam imitasse, ex eo fit liquidum quod nec paupertatis, nec obedientiæ Prælatis præstandæ, imo nec castitatis, aut virginitatis votis religabantur

bantur quæ religiosi status substantialia sunt, sed abstinentiæ à vino, & vineæ fructibus, Cæsariei conseruandæ, mortui non tangendi, quæ religiosum Dei cultum concernunt, & religiosum statum adumbrant. Tempus quoque Nazaræatus votiui non totam metiebatur vitam, quod status religiosi proprium est; sed ad arbitrium vouentis. Quare his potius è nobis respondent, qui inter sæculares degentes vouent certos dies abstinentiæ, peregrinationis, pœnitentiæ, aut orationum.

Quænam fuerint Nathinæorum statuta.

15. *Nathinæi Conuersi & Donati.* HOc solum pro materiæ propositæ complemento reliquum est, vt explicemus. Non defuit qui crederet, Nathinæis subdiacones successisse: Is est autor epistolæ de septem ordinibus Ecclesiæ apud Hieronymum tom.9. epist. 13. & Isidorus lib.7.orig.cap.12. Alij Nathinæos veteris legis credunt Donatis, aut Conuersis nostris correspondere, quod nimirum & nomen, & opera ita persuadere videantur. *Nathinæi* siquidem Hebræa lingua *Donati* Latine dicuntur: nam Nathan, *donum*, vel *datũ* sonat, & Nathanael *donũ Dei*: & vbi Is.33. legimus, *Panis ei datus est*; Hebraicè est *Panis eius Nathã*, vel si Pagnino credimus *Nathan*, vnde Nathinæi seu Nethinin *Dati*, vel *Donati* dicuntur. Donati vero creduntur à Iosue, & perpetuis templi ministeriis dicati: videlicet Gabaonitæ sunt, qui simulato longo itinere, attritæ vestris, & calceamentorum veterum testimonio, medio iuramento saluati sunt: insecuto tamen murmure, perpetuo famulatu adstricti Iosue 9. illis verbis. *Fecit ergo Iosue vt dixerat, & liberauit eos de manu filiorum Israel vt non occiderentur. Decreuitque illo die eos esse in ministerio cuncti populi, & altaris Domini, cædentes ligna, & aquas comportantes vsque in præsens tempus, in loco quem Dominus elegisset.* Ita factum est, & ita 1. Paralip.9. inter eos recensentur, qui primi omnium habitauerunt in Ierusalem: *Qui autem habitauerunt primi in possessionibus, & vrbibus suis, Israel, & Sacerdotes, & Leuitæ, & Nathinæi* & 1. Esdræ cap.7. recensentur inter eos qui primi redierunt de Babylonica captiuitate in Ierusalem & recensitis familiis subiungitur. *Omnes Nathinæi, & filij seruorum Salomonis 318. Hi sunt qui ascenderunt in Themela & non potuerunt indicare domum patrum suorum semen suum, vtrum ex Israel essent.* Nec mirum cum essent origine Gabaonitæ. Consequenter quoties nominantur, vltimi ministrorum templi consignantur, vt lib.2. c.10. *Sacerdotes, Leuitæ, Ianitores, & Cantores, Nathinæi, & omnes qui se separauerunt de populis terrarum ad legem Dei*: & cap.7. *Habitauerunt autem Sacerdotes, & Leuitæ, & Ianitores, & Cantores, & reliquum vulgus, & Nathinæi, & omnis Israel in ciuitatibus suis.* Idem habet lib.1.cap.7. Semel, & iterum. Habitasse verò in Ophiel muro Ierusalem propè templum Dei, habetur ex lib.2. cap.3. Mittuntur ab Esdra Nathinæi, vt adducerent de captiuitate Sacerdotes de filiis Leui, nimirum quia erant ipsis equi, & muli, quibus Templo aquam, & ligna portabant. Subscribunt his Abulensis. 1.Paralipom. cap.9. consentiens Hieronymo, & Lyræ, Sigonius lib.5. de Republica Hebraica cap.7. Villalpandus lib 3. de Vrbe cap.23. Masius ad cap. Iosue 9. Serarius quæst.20. ad eumdem locum: & alij ex Neothericis. Nihil tamen religiosum in Nathinæis video, præter seruile ministerium aquæ & lignorum Templi, quo eos religiosos fuisse censeam. Vxores vero habuisse liquet ex lib.1.Esdræ cap.7.& 10.

CAPVT XV.

Fertur iudicium de toto Veteris Testamenti Monachatu.

PErcurrimus, ni fallor, quæcumque in Veteri Pagina, & Sanctorum Patrum doctrina ad Monachatum Veterum pertinere scitu dignissima visa sunt: deduximusque librum vsque ad vmbilicum. (Martialis lib 4. epigr. 1. *Monachatus antiquæ legis vmbra & hyems.*

Ohe iam satis est, ohe libelle
Iam peruenimus vsque ad vmbilicos:
Tu procedere adhuc, & ire quæris.

Sed restat summum ei fastigium imponere: vt enim Poëta Ouidius.

Nec tamen ille legi poterit patienter ab vllo
Nesciat his summam siquis abesse manum.

Et Seneca ad lucillum: *Vino deditos delectat potatu extrema, illa quæ mergit, quæ ebrietati summam manum imponit.* Polidorus in Adagiis selectionibus. *Vidimus sanè* (vt est in prouerbio) *montium vmbras*: sit Zebul ad Gaal, Iudic.9. Mons enim magna moles est, eiusque vmbra Sole præsertim præcipitante longe maxima; vana tamen, minusque extimescenda. Vidimus inquam homines miræ abstinentiæ, paupertatis pænu, & habitu extremæ, maximarum vigiliarum, præcipuè castitatis, cæterarumque corporis afflictationum exercitiis deditissimos: à quibus mollis magnitudine obruendos nos diceres. Verùm vel hac maximè in re verum habere comperi, quod dixit Apostolus. *Nihil ad perfectum perduxit lex.* Ad Hebr.7. vel vt legit Bernardus serm. 14. in Cant. *Neminem vnquam duxit ad perfectum.* Et Philastrius Epist. Brixiensis vir in diuinis scripturis doctissimus, S. Ambrosius Mediolanẽsis coæuus quẽ Augustinus ibidẽ vidisse testatur in Catalog. Hæreseon aduersus hæresim dicentium. *Christianos nuperrimos & posteriores Iudæis, & Paganis fuisse creatos* hæc habet: *Omnia quæ in Christianitate sunt, sine fides, siue vita, siue Sacramentum non temporalia, sed ab Origine mundi statuta & nuntiata in Christo & Christum per quem cuncta facta sunt, oportuerat nos ab eo videre, & cognoscere, & quod erat maius in lege mysterium de eo ante nuntiarum ab ipso plenius excipere completum, consummatumque: Nã quod & castitas similis fuerit in Prophetis quam plurimis non est dubium, vt in Helia, Helisæo, Daniele, Hieremia Esdra, tribus pueris & aliis multis, vt in Christi præsentia quod supra legem erat annuntiatum ab eis cognosceretur, & quod per legem coniunctum erat, ipsius firmaretur diuina sententia.* Vndẽ aptissima figura lex vetus à Sponso hyems vocata est Cant.2. & Ecclesia ver floridissimum, Gregorio Magno interprete, cuius hæc sunt verba. *Iam enim hyems transiit. Quid per hyemem nisi legis austeritas intelligenda est? Quæ dum in carnalibus sacrificiis populum antiquum detinuit, ad appetenda spiritualia & cælestia observatores suos non adduxit.*

Ergo perpensis omnibus quæ idcirco in medium à nobis adducta sunt, vt de eis nunc perspicuum iudicium ferre valeamus, liquidò relinquitur, multos quidem sub legis vmbra fuisse eximiæ 2. *In quo veteres à vero Monachatu defecerint?*

sanctitatis,

sanctitatis, & præstantis perfectionis viros, varia religiosorum cœtuum instituta, & mores; in quibus has vel illas Monasticæ vitæ virtutes seorsim meteris; nihil tamen, aut neminem quod pertinet ad Monachalem statum, ad perfectum adduxit lex. Enim vero qui eminebant in vna, destituebantur cæteris. Erant sanè cœtus Prophetarum, & filiorum Prophetarum mira contemplatione feruentium, & eorum quidam Psalmigraphorum Pneumate donati, nonnullos solitudinis, & paupertatis amor ad ripas Iordanis traxit tuguriolis ex arborum ramis confectis à turbinibus tectis: castitate multi floruere virginitate perpetua Elias & Elisæus præceptores: non desiit sua flos primitiuis Pharisæis ac Scribis obedientia, Rechabitæ præstantissimi extitere; votum semel arreptæ perfectionis Nazaræi emittebant: religiosi status perseuerantia apud Rechabitas commendabilis fuit. Quid plura? Sacrarum literarum peritia apud ipsos erat; nam & Prophetæ, & filij Prophetarum, Rechabitæ, Scribæ, & Pharisæi clauem scientiæ habebant. Verum neminem perfectè Monachum, omnibusque numeris absolutum, cætumvè Monastice vndequaque excultum, & florentem videre licebat. Prophetarum gregibus, aut filiis, virginitatis tandem marcescebat flos, vtpotè inter quos coniugia celebrabantur, vnde illis status relio si perseuerantia, & votorum emissio deerat. Rechabitæ sola abstinentia à vino, solitudinis cultu, agrorum satione, ac messione, obedientia paterna, & status eiusmodi perseuerantia erant illustres; sed Aberat illinc castitas, & perfecta paupertas, dum coniugia inibant, & familias quique suas alebant. Pharisæi, & Scribæ possidebant diuitias; nemini præstabant obedientiam, & sociali, aut Monasteriali vita destituebantur: post tyrocinium castimoniæ vinculis soluti (tametsi illud nonnunquam ad decennium extenderetur) vxores accipiebant. Nazaræis denique penè nihil erat Monachorum moribus simile, nisi abstinentia, & obfirmare voto propositum: Nathinæis solum operis ministerium, perpetuum licet, non tam voto, quam necessitate conditionis, & sobolis. De Essenis dicere supersedeo, cum sectarij inter Israelitas perpetuo fuerint, & nullius veræ pietatis viri.

3. Nihil proinde, quod ad Monasticum statum spectat, toto Veteris instrumenti curriculo perfectum extitit, cum ex quocunque defectu, iuxta Philosophorum axioma, perfectum, ac bonum esse desiit, & hoc ex integra causa coalescat. Et quanquam gratis omnino Eliæ & Elisæo concederemus quod castitatem suam, & vitæ Monasticæ institutum voto firmauissent, adhuc tamen iis votis minime religiosi status vera membra forent reputandi, cum Religionis status necdum promulgatus esset, nec vota Ecclesiæ nomine ab aliquo eius ministro acceptarentur: imo sub lege Moysi non esset facultas promulgandi religiosi status vsque ad Christum: vti fusius explicabitur lib. 2. cap. 6. & tamen absque his nemo veri Monachatus particeps esse posset. Quare scientissimè Cassianus lib 1. de instit. c. 8. de Melote Elcana loquens, inquit, Monachos eam gestasse, *ad imitationem eorum, qui professionis huius PRÆFIGURAVERE LINEAS in Veteri Testamento*, non qui vera Monastices fundamenta iacere; sed qui sub inductis lineis eam præfigurauerunt. Quamobrem optimè Chrysostomus hom. 57. in Matth. cum præmisisset quod *Elias præter Melotem nihil habebat*, & nihilominus addidisset, cum Discipuli Luc. 9. dixissent Domino: *Vis dicimus vt ignis descendat de cœlo, & consummat illos?* ad instar iubentis Eliæ; responsumque illis à Domino; *Nescitis cuius spiritus estis*; subintulit. *Ad innocentiam eos charismatis, & doni præstantiam exercebat. Non putet autem aliquis Eliam nos tanquam imperfectum vilipendere; perfectum enim illum omnino, temporum tamen suorum consideratione arbitramur fuisse. Nam cum puerilior tunc (vt ita dicam) mens hominum fuerit, non tam exquisita egebat doctrina. Hac ratione quoque Mosen perfectum æstimamus fuisse:* (de quo etiam præmiserat) *neque Moses quicquam possidebat, & tamen plus ab Apostolis petitur, quam ab illo fuit desideratum.* Quod subinde fusius probat: namque hæc quoque prærogatiuæ veræ Monastices Euangelio debebatur, in cuius signum Vetus Lex in igne & fumo data legitur, Noua in igneis linguis absque vllo prorsus fumo. Vnde arguè Paulus ad Heb. 7. cap. 12. *Reprobatio quidem fit præcedentis mandati, propter infirmitatem eius, & inutilitatem: introductio vero melioris spei, perquam proximamus ad Deum.* Et ibi cap. 9. *Hoc significante Spiritu Sancto nondum propalatam esse Sanctorum viam, adhuc priore tabernaculo habente statum, quæ parabola est temporis instantis*: nimirum, *Omnia in figura contingebant illis.* Sat ergo fuerit virtutes Monachatus nostri honorem vetustatis sub lege habuisse, complementum perfectionis à Christo, vt acutè & grauiter Ambrosius dixit lib. 3. de Virginit.

Perfectus Monachatus tempori Euangelij reseruatur.

4. Nec omittendum quo tempore Sol iustitiæ exortus est, & à multis retro annis religiosorum cœtuum instituta, ac cœtus ipsos defecisse, & euanuisse. Enim vero Filiorum Prophetarum à tempore Babylonicæ captiuitatis mentio nulla reperitur: si qui illorum reliqui erant, & Cantorum, ac Ianitorum officio fungebantur in templo, minimè Monasticem colebant, quod vel leuiter monstrans possit, Rechabitas itidem defecisse, illud mihi argumento est, quod postquam semel metu Nabuchodonosor ingredi vrbem coacti sunt, nunquam solitudinis incolatum arripuisse liquet, cum possent tutò iterum in agris, vt prius, victitare. Quinimo vnus ille qui neci S. Iacobi Apostoli legitur apud Egesippum interfuisse, in vrbe erat prope Apostolum à pinaculo templi præcipitem datum. Nazaræi ipsi, quo tempore prophetabat Amos sub Ozia Rege Iuda ante Babylonicam captiuitatem, bibere cœperant vinum, vti ipse deplorat cap. 2. *Nunquid non est ita filij Israel, dicit Dominus? Et propinabatis Nazaræis vinum.* In quæ verba videndus est Hieronymus & Rupertus obseruat Hebræos in tantam iam insaniam prorupisse, vt Nazaræorum institutum commacularent: *Nazaræis namque habentibus super se continentiæ votum vinum propinare, & veti reos facere, satis pro argumento est, nullum velle habere sanctum.* Hinc est quod post multa annorum spatia commaculati Nazaræatus, de Machabæis scriptum est lib. 1. cap. 3. *Et suscitauerunt Nazaræos*: id est suscitauerunt illum ritum, qui in dissuetudinem abierat, Pharisæos autem & Scribas, omne verè virtutis specimen à se ab legauisse non opus est dicere, cum hac de re Euangelia plena sint. Ita prorsus fieri oportebat, vt eam ortus sui occasionem. Sol iustitiæ eligeret, cum nihil non esset corruptione, & abominatione plenissimum, vt probat Apost. ad Rom. 3. & ad Galat. 3. ostendens vt Deus Filium suum mitteret, spectasse

Ante aduentum Christi omnia Monastica defecisse instituta.

omnes fere homines sub peccato, & incredulitate concludi: quo cœlestis medicus periculosiùs ægrotanti mundo succurreret. Vnde D. Thom. 3. p. quæst. 1. artic. 6. sequutus Augustinum lib. 2. qq. ex Nouo Testamento quæst. 83. inquit: *Deus per Moysem legem litteris dedit: & quia eam gentes spreuerunt, non se subycientes ei, neque hi qui acceperunt Deum seruauerunt, motus misericordia Dominus misit Filium suum, qui data omnibus remissione peccatorum, Deo Patri illos iustificatos offerret.* Vide Bernardum serm. 1. de Aduentu Domini, de tempore eius differentem.

5\. Regula Ioannis Ierosolimitani falso ei attributa.

Sed quid ad Ioannem Ierosolymitanum respondebimus, qui in regula sua multus est vt ostendat, in monte Carmelo, & prope Iordanis fluenta multas Monachorum turmas perseuerasse incorruptæ Elianæ disciplinæ vsque ad Apostolorum tempora, à quibus tunc Baptismate ablutis Monastices propagata sit? Fateor plane libenter, si fas esset, me ab hac difficultate supersessurum, quod piè aliquos eius testimoniis vti videam: sed cum ita Monachatum illustrare decreuerim, vt eius nihil non perspicuis S S. Patrum, aut Diuinarum Scripturarum testimoniis sartum tectumque relinquam, qui Magdeburgensibus hæreticis, cæterisque sectariis, contra ipsum oblatrantibus os retundere his scriptis decreui, & liber is à multis flocci habeatur, cogor eius doctrinis neque inniti, neque offici. Quid autem de ipso sentiam, opere pretium tibi lector aperire duxi. Persuasum habeo minime Ioannis illius opus esse, sed autoris multo recentioris. Moueor autem ex multis planè id indicantibus. Primum est autorem perpetuo vi editione vulgata, cuius plures, longosque centones sæpe refert, vt proposita themata confirmet.

Prima ratio.

At vero Ioannes nunquam Vulgata vsus fuisse liquet, ex ipso quod Græcè scripserit; nemo enim Græcorum Hieronymi translatione vsus est, nec vero vti potuit: imo nec Ioannes veritatis Hebraicæ fontes petebat, sed septuaginta interpretum, Theodotionis, Symachi, aut Aquilæ translationes, Eò etiam quod ipsius Hieronymi acer Antagonista fuit, & eius studia insectatùs potius quam sectatus, vt Epist. 61 aduersus errores Ioannis Ierosolymitani, etiam nunc extans abundè probat; & in 62. id quoque Hieronymus de eo notat ad Theophilum Alexandrinum, inquiens, *Recordetur legis antiquæ, & post 25. annos à Leuitica Tribu eligi in Sacerdotium peruidebit. Aut si in hoc testimonio solo Hebraicam sequitur veritatem, nouerit 30. annorum fieri Sacerdotem.* Taxabat Ioannes Epiphanium, quod Paulinianum Hieronymi fratrem iuuenem fecerat Sacerdotem; qui tamen annū 30. ætatis attigerat. Et Epist. 31. recenset Hieronymus fragmentum epistolæ Ioannis ipsius ad Theophilum, vbi tamen testimonium promens ex epistola S. Iudæ Apostoli non sequitur Hieronymi vulgatam translationem: nam pro, *Vinculis æternis sub caligine reseruauit*, habet, *Vinculis æternis in tenebris custodiuit*,

6\. Secunda ratio.

Accedit totos 800. annos post Ioannis obitum, id est vsque ad annum Christi. 1200. neminem antiquorum eius operis seu Regulæ meminisse; & cum Gennadius Ioannem inter Scriptores Ecclesiasticos recenseat, & eius Lucubrationes enumeret, de regula summum silentium. Nec vnde post tot sæcula emerserit, promitur. Hieronymus item epist. 89. ad August. cap. 2. prodit Ioannem scripsisse super cap. 2. epist. ad Galatas: de regula vero neque vnum verbum.

Item caput 29. ipsius regulæ his exorditur verbis: *Hinc illi viri processerunt Elias, & Elisæus, Ioannes, & Elizabeth, qui pelliceis tunicis, & caprinis induti, inopes, atque egentes, angustiis, & doloribus afflicti, in solitudinibus errabant inter alta & condensa montium, inuia rupium, inter speluncarum horrenda, & fouearum Vadosa: quorum conuersatione dignus non erat orbis terrarum.* Hæc autem verba vt iacent sunt S. Ambrosij in epist. 82. lib. 10. scripta ad Vercellenses. Fieri autem nequit, vt Ioannes Ambrosij coæuus in Oriente existens illius mutuatus sit verba, vtpotè in angulo Occidentis degentis & epistolam vicinis sibi Vercellensibus mittentis, non librum euulgantis. Scripsisse eum epistulam A. C. 382. probat Baronius tomo 4. Ioannes vero sedere cæpit eodem autore A. C. 386. Adde ex eodem adducto testimonio haberi regulam ipsam nequaquam Græcè scriptam, sed Latinè; nam attexuit Latinum testimonium tanquam proprium, Latinè proculdubio sonantem: aliàs translator qui alterius esse ignorauit, nequiuisset de Græco sermonem in eadem latina verba illud transferre, orationis eodem ordine seruato. Quis id non videat? Rursus quo fructu verba Ambrosij suffuraffet facundissimus homo, de quo Hieronymus. *Te fautores tui disertiorem Demosthene, acutiorem Chrysippo, sapientiorem Platone contendunt*: namque si vt tanti Patris testimonio securum redderet Monachatum Ioannis, & Eliæ, de quo agebat, oporteret nomen ipsius prodere, quod non fecit: sin autem, vt solo illius frueretur dicendi flore, non egebat Ioannes aliorum emendicare facundiam, præsertim Latinorum. 7. Tertia Ratio.

Ad hæc verbo *huius nostræ religionis* vtitur vsque ad nauseam; at eiusmodi forma loquendi multo post Ioannem emersit; nimirum postquam Monachorum institutiones diuersæ non solum esse, sed dici *Ordines* & *Religiones* diuersæ cæperūt: de qua re latè egimus in Comment. ad Chron. M. maximi. In Epistol. nuncup. num. 30. Autor vero ideonea voce vtitur, vt ostendat religionem suam à cæteris multum differre, præstareque omnibus vetustate, qui sanè præcipuus libri scopus est, valde tamen à sæculo Ioannis alienus. Sed & cap. 30. illud Act. 2. *Erant autem in Ierusalem habitantes Iudæi, viri religiosi*, perperam ad Monachos detorquetur, cum subsequentia, *ex omni natione quæ sub cælo est &c.* declarent eos qui vndecumque ad diem festum celebrandum aduenerant, viros religiosos vocatos ob cultum Dei, cuius gratia venerant, qui est actus virtutis religionis. Eiusdem generis est quod cap. 31 illud Petri Act. 3. *Vos estis filij Prophetarum*, quod ad omnes Iudæos dictum est, ad solos Elisæi discipulos contorquet. 8. Quarta Ratio.

Quædam etiam sunt in meo libro quæ Ioannis non esse satis ostendant; verbi causa, quod sæpe *Carith* cap. 6. 7. & 9. nomen Torrentis in quo Elias abscondit se, *Charitatem* interpræte tur, ex solo vocis Latinæ sono, quod tamen Ioanni imponi nequit Græco autori, qui suo idiomate dilectionem nequaquam charitatem, sed ἀγάπη, seu ζῆλος, aut χάρις, vel χάρισμα, leporem, seu gratiam, & χάριτας gratias vocaret. *Carith* vero Hebraicè potius sonat *concisionem*, seu *exterminationem*, quæ charitati ex diametro aduersatur. Capite item 3. 4. 5. & 9. specialissime agit de tribus Monachorum votis, docens earum virtutum obseruantiam cum charitate perfectum facere religiosum; 9. Quinta Ratio.

giosum; quod licèt verum semper fuerit, nemo tamen vsque ad tempora Mendicantium tam clare expressit; quod suo loco lib. 2. inferius sumus demonstraturi ex ipsa Monachorum professione, & regulis Monasticis sanctorum Patrum Basilij, Pachomij, Benedicti, & cæterorum.

10. Plura falsa in libro illo contineri.

Quædam denique falsa, aut Apochrypha in eodem libro continentur, quæ autorem non valde eruditum arguunt, nimirum cap. 10. & 17. contendit in *Torrente Carith* primum omnium Eliam discipulos congregasse, & instruxisse, cum tamen Sacer Textus 3. Reg. 17. reluctetur, docens illic latebras ab hominum aspectu quærere iussum, solis auibus cognitum, pastum à coruis? tam ignarum de Prophetarum conuictu, vt paulo post viuus ne aliquis eorum mansisset, ignoraret. De quo latè egimus cap. 9. Vbi nullibi discipulis instruendis institisse probauimus. Rechabitas vero minimo ab Elisæo edoctos, sed à Ionadab ipsorum parente, perspicuo satis Ieremiæ testimonio ostendimus in superioribus cap 12. cui autor reluctare videtur cap. 25. Quale autem est illud quod cap. 34. inquit? *Fuerunt docti professores Religionis huius in Ierusalem à summo Templi Pontifice*; Quod *beata Maria Virginitatem Deo seruare proposuerat, ad exemplum Eliæ.* Cui subiungit cap. 36. *Propter quod sicut religiosi Carmelitæ sunt primicerij virorum virginum; ita B. Maria est feminarum Virginum voto primiceria. Quæ conformitas primiceriatus spontaneæ virginitatis singulariter inter Dei Genitricem, & religiosos Carmelitas, dudum prophetata, & postea adimpleta fuit: ita quod religiosi Carmelitæ Virginem Mariam iam tempore Apostolorum dicebant sororem suam, & propter dictam conformitatem seipsos fratres B. Mariæ Virginis appellabant.* In his multa perperam, quædam vero parum reuerenter pro dignitate Dei Genitricis dicta sunt. Apochryphum est ipsam publicè dum esset in Templo Virginitatis emisisse votum, vt de eo à summo Sacerdote Monachi admoneri potuissent: Qui enim cogeretur ad nuptias, si Virginitatem palam vouisset? Scio equidem de tempore voti emissionis Deiparæ multa multos scripsisse: valde autem rectæ rationi consentaneum reor, quod docuit D. Thomas 3. p. quæstion. 28. articul. 4. *Mater Dei non creditur antequam desponsaretur Ioseph, absolutè virginitatem vouisse, sed licet eam in desiderio habuerit, super hoc tamen voluntatem suam Diuino commisit arbitrio. Postmodum vero accepto sponso, secundum quod mores illius temporis exigebant, simul cum eo votum Virginitatis emisit*: & quæst. seq. articul. 1. ad 1. *Ex familiari instinctu Spiritus Sancti credenda est desponsari voluisse, confidens de Diuino auxilio, quod nunquam ad carnalem copulam perueniret. Hoc autem Diuino commisit arbitrio, vnde in nullo detrimentum passa est virginitatis.* Sic prorsus & veritati coniugij datus locus, & veræ nuptiæ absque calumnia defenduntur, & perpetuum virginitatis Deiparæ propositum, cui, nec pudori Virginis quicquam derogare queat: qua de re iterum incidet sermo libro secundo cap. 7. Ergo cum tot tantaque librum commaculent, nihil nobis negotij facesset, quominus expediti ex potioribus fontibus veritatem indagemus.

Finis libri primi de Veteri Monachatu.

DE VETERI MONACHATV ET REGVLIS MONASTICIS.

LIBER SECVNDVS.

DE MONACHATV NOVI TESTAMENTI à nato Domino ad Sanctum Antonium.

CAPVT PRIMVM.

Ioannem Baptistam Monachatus iterati Princ.pem velut sydus matutinum in aurora legis gratiæ refulsisse.

1. Ioannes Baptista primus ianuam Monachatus aperuit.

PERVENIMVS, Deo auspice, ad veri Monachatus exordium, eiusque non iam vmbratilem, & imperfectam, sed corporatam originem: qui nimirum ad exortum solis iustitiæ vitam & incrementa suscepit: vtpotè monitis Euangelicis, atque Apostolorum doctrina, & institutis, & genitus, & nutritus. Ianuam tantis fulgoribus primus apenuit Ioannes Baptista, quem Monachorum Principem Sancti Doctores fatentur, è quibus Hieronymus epist. 22. ad Eustochium: *Ad Anachoretas veniam, qui de cœnobiis exeuntes, excepto pane, & sale, ad deserta nihil perferunt amplius. Huius vitæ autor Paulus, illustrator Antonius, & vt ad superiora conscendam, princeps Ioannes Baptista fuit.* Chrysostomus vero hom. de D. Ioanne Baptista tom. 2. quæ est. 2. ex diuersis ad Euangelium Ioannis. *Considerate Monachi dignitatem vestram, Ioannes princeps vestri est dogmatis, ipse Monachus statim vt natus est, in eremo viuit, in eremo nutritur.* Et hom. 1. in Marcum: *Sicut Sacerdotum principes sunt Apostoli, ita & Monachorum princeps Ioannes Baptista.* Dedimus multa huius generis testimonia lib. 1. cap. 2. Bernardus etiam in Epistol. ad Fratres de Monte Dei: *Res est antiqua religionis perfectè fundata in Christo pietatis iamque noua gratia Sole exorto in Ioanne Baptista instaurata, & renouata.* Ita planè quandoque Luca autore cap. 1. *Puer Ioannes Crescebat, & confortabatur spiritu, & erat in deserto, vsque in diem offensionis suæ in Israel*: nimirum *intra teneritudinem annorum* (Damiani vtor verbis serm. de priuileg. S. Ioann.) *beatus iste puer ad eremum deductus est*; quod ad eum loquens canit Ecclesia.

Antra deserti teneris sub annis
Ciuium turmas fugiens petisti.

& Iuuencus lib. 1. historiæ Euangelicæ.

Ex in secretis in vallibus abdita semper
Vita fuit puero, donec poscentibus annis
Vatis ad officium pleno pubesceret æuo.

& Damianus: *Sic, sic Ioannes ætatis supergressus infantiam, & nobilioris generis generositatem oblitus soli vacat Diuinitati, forma vitæ, Monachorum propositum, Anachoretarum principium, totius religionis assertio.* S. Onuphrius dixit Pachomio: *Venerabiles fratres meos audiui frequenter quod insuper ad exemplum* (vitæ eremiticæ) *B. Baptistam Ioannem protulerunt, qui in Noui Testamenti serie clarissimus effulsit; perquè plurima annorum spatia diuino mancipatus officio corpus suum macerauit*: Quod etiam refert Menologium die 11. Iunij.

Instituta vitæ eremiticæ ab ea prærepta recensuere Matthæus 3. & Marcus 1. cap. Vestimentum scilicet ei fuisse de pilis camelorum, zona circa lumbos constrictum; escam vero locustas & mel siluestre: de cella altum silentium, nisi cauea instar pecudis se reciperet, subdio habitabat. Quo loci Chrysostomus hom. 10. in Matthæum. *In solitudine hyemes, pluuiasque sustinuit: & hoc tenero adhuc corpore, atque ætate puerilis. Valuit rudis adhuc natura carnis tantas inæqualitates aërum cum illa ciborum tenuitate tolerare; vt de reliqua eremi afflictione sileamus.* Et paulo superius: *Erat omnino mirabile humano in corpore tantam videre tolerantiam. Itaque non aratro curuus incubuit, non in sulcos campum scidit, non in sudore faciei suæ panem* 2. Vestis eius asperitas, & mysterium.

comedit

comedit sed erat illi impraeparata mensa, & faciles amictus & habitatio facilior amictu, neque enim vel tecto indiguit ille, vel lecto; non mensam, vel aliqua huiusmodi requisiuit, sed Angelica quadam vita mortali in carne resplenduit. Propterea etiam vestimentum de pilis camelorum habuit, vt habitu quoque ipso mundi contemptum doceret, suadens caeteris nihil cum terra habere commune, sed ad priorem nobilitatem reuerti, quam certè habuerat Adam, priusquam de victu vestituque curaret. Ita ille tunc habitus (Ioannis) *poenitentiae pariter, & regni indicia praeferebat.* Hic sanè Monachorum scopus est, Angelicam in carne meditari vitam, aemulari paradisi malè perditam philosophiam. Vnde illis vestibus, & escis, non solum poenitentiae ergo vsus est Ioannes, sed mysterio: vti circunspectè obseruauit Ambrosius lib. 2. in Luc c. 3. sub titulo, *de exordio praedicationis Ioannis*, Sic inquiens: *Praenuntius Christi non patiebatur immundarum perire exuuias bestiarum, ipso quoque vestitus iudicio designans Christum, qui belluinis induuiis, quae contexta sunt per nostrorum deformitatem meritorum, gentilitatis immunda peccata suscipiens in illo trophaeo crucis amictu quodam se nostrae carnis exueret. Quid autem sibi vult cinctus Zona pellicea, nisi quod caro ista quae mentem prius grauare consueuerat, non iam impedimento coepit esse, sed cingulo?* Ergo & habitus asperitate Monachi praeferunt Christi trophaeum virtute crucis de peccatis obtentum; Zona carneâ, seu pelliceâ innuentes carnem non iam illis impedimento esse, sed adiumento, seruire eam facientes spiritui, vt sit ad omnem illius peregrinationem praeparata, *Sic itaque* (ait Chrysostomus) *& Petrus cinctus inuenitur, & Paulus; Elias quoque, Sanctique caeteri istud insigne virtutis gesserunt: quod scilicet in iugi opere versabantur, siue iter agerent, siue aliud quid necessarij, ac properandi laboris arriperent. Nec propter ista tantummodo, sed vt omnem quoque superbiendi rationem conculcarent, seque ad omnem laborem ipso quoquè habitu pararent.* Vnde Benedictus Parens ita Monachos cinctos vult, vt ne etiam dormientes zonas deponant.

3. *Victus, ac ieiunium.* Quod ad victus mysterium Ioannis spectat, obseruat Ambrosius. *Cibus quoque Propheticus index officij, nuntiusque mysterij est. Quid enim tam otiosum ad hominis officium, quam locustas quaerere, & quid tam plenum ad vatis mysterium? Nam quo magis ad fructum inutiles, ad vsum laboris inertes, ad tactum fugaces, vaga saltu, ore stridula sint locustae, eo conuenientius his populi figura gentilis aptatur, qui nullo vsu laboris, nullo operis sui fructu, sine grauitate, sine voce sonum quaerela ederet, verbum vitae ignoraret. Hic igitur populus cibus est Prophetarum.* Idipsum si quis Monachis conuenire dixerit, circa cogitationes suas locustarum proprietatibus designatas, & circa peccata populi, quae deuorare debent; fletibus minimum Diuinam pro ipsorum remissione misericordiam interpellantes, nequaquã à vero mihi aberrare videbitur. Quod si iuxta

Locustorum Ioannis qualitas, & mysteria. Isidori Pelusiotae lib. 1. epist. 5. ad Nilum, & 132. ad Timoth. locustae non bestiolae agri, sed herbarum ac plantarum summitates erant, quibus Ioannes victitabat, euidêtius forma in eis victus Monachis praefigitur, quibus scilicet per multa saecula fuit in vsu herbis, & leguminibus pasci. Sed siue ex fuerint animalia, sicuti Beda contendit lib. de locis Sanctis cap. 14. & Euthymius in Euang. (nec absrè, cum Leuit. 11. locustae inter animalia munda esui apta recenseantur, & Plinius, Parthis lib. 2. cap. 9. Strabo Hethyopibus lib. 16. Geogr. Hieronymus Lybis, & Orientalibus in cap. 4. Ionae, & lib. 2. aduersus Iouinian. pro cibo vsitatas tribuat.) siue herbarum summitates sint, proculdubio Monachis parsimoniam suo exemplo commendauit: nam ea propter (quod ait Petrus Damiani) *coeli rore pascitur, & animalis vilissimi satiatur edulio; nihilque coctum accipit ieiunantis austeritas, castigato quippe ventre & diuturna maceratione distento, ignota fuit varietas ferculorum, nec intrauit in os eius quod gulam alliceret ventri, stomacho blandiretur.* De melle altero Ioannis edulio ait Ambrosius: *Ecclesia gratia praefiguratur in melle siluestri, non intra aluearium legis reperta, sed in campis, & foliis sylua gentilium errore diffusa, iuxta quod scriptum est: Inuenimus eam in campis sylua. Potest & ea gratia completionis denotari, qua Monachi in deserto animum nutriunt.* *Melle siluestri quid significatum.*

Paupertatem eius ac Virginitatem superfluè demonstrare conabimur cum vtraque solitudinis indiuiduae sint comites. Vnde idem Ambrosius serm. 65. de S. Ioanne Baptista. *Fuit vtique ieiunus, humilis, parcus, & Virgo. Omnes enim has virtutes eius Euangelista describens ait. Ipse autem Ioannes vestitum habebat de pilis camelorum &c. Quae igitur maior causa humilitatis in Propheta, quam contemptis mollibus vestimentis, pilorum asperitate vestiri? Quae deuotior fides, quam praecinctum zona paratum esse semper ad omne seruitutis obsequiũ? Quae praeclarior abstinentia, quam spretis vitae huius deliciis stridulis vesci locustis, ac melle siluestri?* Adderet consequenter; quae commendabilior paupertas, quam recto etiam, lecto, & mensa, ac vestitu humano carere, cum praesertim à puero omnia propter Deum reliquisset? Quae purior virginitas, quam eius qui Angelis meruit à Domino comparari, cum dixit: *Hic est de quo scriptum est: Ecce mitto Angelum meum.* Porro firmitatem animi in proposito vitae semel arreptae (nam haec statum Monasticum perficit) ipsa eius perseuerantia abundè probat, & vox Domini mirificè commendauit aientis ad turbas. Matth. 11. *Quid existis in desertum videre? Arundinem vento agitatam?* Quem locum expendens Ambrosius lib. 5. in Luc. monet *iurè arundini comparandos mente carnis inflatos, vacuosque virtutis internae viros, & fragili se gloria saecularis sublimitate iactantes, quos procellis mundi huius obnoxios vita mobilis inquietat, in quibus solidae iustitiae nullus est fructus, qui forensibus criniti phaleris, nodis obsiti, vacuo oris strepitu sonori, nulla sui vtilitate, frequenti etiam offensione, intus inania, foris speciosa sectantur, nulla validioris naturae fundati. Arundines fluuios amant, & nos labentia mundi caducaque delectant. Tamen hanc arundinem siquis de terra euellat plantariis, & superfluis exuat* (à saeculari vita ad solitariam transiens, vt Ioannes fecit, & docuit) *expolians veterem hominem cum actibus eius & scribae velociter scribentis manu temperet.* (Spiritus inquam Domini, qui solitarium facit leuare se supra se) *incipit non arundo esse, sed calamus, qui praecepta caelestium scripturarum penetralibus mentis imprimat, tabulis cordis inscribat. De quo calamo habes dictum Ps. 44. Lingua mea calamus Scribae velociter scribentis.* Ergo & Ioannes qui arundo vento agitata mentis nobilitate non erat, calamus scribae factus est velociter scribentis, & vox verbi praescribentis peccatoribus poenitentiam leges solitariae, ac perfectae in Christo vitae.

4. *Paupertas & Virginitas.*

Animi firmitas.

Huc profectò respicit quod de Ioanne Dominus prodidit Matth. 11. *A diebus Ioannis Baptistae* 4. *Monachi violentiam coelo inferunt.*

Regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud: nam tametsi ad multitudinem credentium extendatur cum hi non tam Ioannis, quam Christi, & Discipulorum suorum prædicatione ad Fidem,& pœnitentiam conuertendi essent: proprius quodammodo de Monachis intelligi potest, qui, eisdem licèt autoribus,ad exemplum nihilominus Ioannis deserta replerent; hi enim selectissimi omnium milites futuri deinceps erant,maiori præ cæteris violentia Regno cœlorum vim inferentes. Vnde Hieronymus libr. 2. Comment. in Matth. cap.11. *Si primus*, ait, *Ioannes pœnitentiam populis nuntiauit, dicens, Pœnitentiam agite, appropinquauit enim Regnum cœlorum, consequenter à diebus illis Regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. Grandis enim est violentia in terris nos esse generatos, & cœlorum sedem quærere, possidere per virtutem quod non tenuimus per naturam.* Et Augustinus serm. 44. de sanctis: *Non sine violentia fieri potest, vt de abundantia,& deliciis ad famem, & sitim, ad abstinentiam, & crucem transeat quis, vt somno prius atque otio amicam carnem contritione vigiliisque conficiat*, quæ sanè Monachorum instituta sunt: & quæ subiungit: *Non inquam sine violentia fieri potest, vt vnusquisque iracundiam patientia, superbiam humilitate commutet; amore paupertatis diuitiarum,ac sufficientia affluentiam superet, vinolentiam sobrietate, luxuriam castitate condemnet, & homo subitò in virum transformetur perfectum, & quodammodo alter reddatur ex altero: ac sic à talibus per violentiam Regnum cœlorum diripitur.* Et hoc quidem bellum contra carnem à Monachis initur. *Cæterùm alterum abstinentiæ, & Crucis genus est pretiosius, atque sublimius, motus animi regere, & perturbationes illius modestia tranquillitate placare; litigare quotidiè contra vitia sua, increpare se quadam censura austeritatis, & virtutis, & rixam quodammodo cum homine interiori conserere. Hæc qui facit prærupto passionis muro, violenter ad cælorum Regna conscendit.* Quod tamen diurnum nocturnumquè Monachorum esse propositum, bellumque perpetuum, negabit nemo, qui eorum scholam vel summis labiis attigerit. Et nihilominus à diebus Ioannis Baptistæ, ab his Regnum cœlorum vim patitur, & huiusmodi violenti rapiunt illud. Ex quo relinquitur vt Domini testimonio ante Ioannem Baptistam, verè ij violenti milites Christi non fuerint: nimirum omnibus Monasticis numeris absoluti.

6\. *Monachorũ exercitus Ioanne duce cœlum cogere capeSrunt.*

Quanta verò Monachorum examina post Ioannem futura essent, alia lectio eiusdem testimonij indicat, quæ dicitur: *A diebus Ioannis Baptistæ Regnum cœlorum cogitur*: quam sic elegantissimè Ambrosius expendit. *Cogi autem verbum tunc solet dici, cum res aliqua rarior assidua operatione densatur. Ex quo ergo Ioannes Baptista saluatoris annuntiauit aduentum, ex eo regnum cœlorum, quod prius flacidum apud Iudæos iacebat, credentium populorum cœpit assiduitate densari, & omnis illa regni raritas prædicationem frequentatione solidari. Tam enim rarum fuit apud Iudæos regnum, vt transiret ad gentes; tan fluidum, vt emanaret ad populos. Nunc autem tanta credentium cogitur densitate, vt fixum, & solidum maneat sine fine. Cogimus ergo regnum cœlorum, & vim facimus Domino, non compellendo, sed flendo* (en militiæ Monachorum tesseram) *non prouocando iniuriis, sed lacrymis exorando, non blasphemando per superbiam, sed per humilitatem mœrendo. O beata violentia, quæ non indignatione percutitur, sed misericordia condonatur. Beata inquam violentia, quæ vim patienti bonitatem elicit, & vtilitatem tribuit inferentis. Quisquis enim violentior Christo fuerit, Religiosior habebitur à Christo. Aggredimur ergo in itinere Dominum, siquidem ipse est via; & more latronum suis tum spoliare nitimur: cupimus illi auferre regnum, thesauros, & vitam: sed ille tam diues, & largus est, vt non abnuat, non resistat, & cum omnia dederit, nihilominus omnia ipse possideat. Aggredimur inquam illum, non ferro, non fuste, non saxo, sed mansuetudine, bonis operibus, castitate. Hæc sunt arma Fidei nostræ, quibus in congressione certamus. Vt autem his armis vti in vi inferenda possimus, ante corporibus nostris. Vim quodammodo faciamus prius enim regnare debemus in nobis, vt regnum possimus diripere saluatoris.* Lege etiam quæ in hanc habet sententiam lib.5. in Luc cap.7. & Augustin. serm. prædicto: in quam etiam Origenes hom. 21. in Numer. cap. 16. agens de Militibus Domini selectioribus, qui secundo iussu Domini recensiti sunt, apti bello, terram promissionis aggressuri. *Per hos* (ait ille) *videntur indicari, qui nullis corporeæ naturæ obstaculis hebetati, sed omnium visibilium gloriam supergressi, in sola sibi sapientia Dei, & Verbo eius viuendi vsum, exercitiumque posuerunt: qui corporeum nihil requirunt, nihil rationis alienum; qui hæreditatem non habent in terris, sed supergrediuntur summa cœli fastigia.* Et Lauretus verbo *Bellum* in Allegor. selectos milites (Iudic. 5.) lambentes aquas Gedeonis patentes imperio, Religiosorum typos fuisse scribit: nimirum, quod remissis in domum formidolosis, & timidis, & eis qui rerum caducarum saturitate pinguescunt, violenti inuenti sunt, qui inimicis populi Dei vim inferrent: quod clangore Diuinarum laudum, incendio bonorum operum, & ducis sui obedientia præstant; vt illi, quibus dictum est. *Quod me facere videritis, hoc facite: & cum hydrias confregissent* (Sic Ascetæ conterunt corpora sua) *tenuerunt sinistris manibus lampades, & dextris sonantes tubas, clamauerunt; Gladius Domini, & Gedeonis.* In his etiam notat Stephanus de Languetona Comment. in lib. Iud. quod manu & lingua lambunt quas; nam *per aquas temporalia designantur, quæ lambere est summatim tangere, vt canes lambere solent.* Horum fortium nisi in typo ante Ioannem non erat exercitus reperire, sed à diebus ipsius Regnum cœlorum eorum numerositate cogitur, & violenti rapiunt illud.

Nec omittendum quibusdam placere ad Monasticam vitam Ioannis respexisse Angelum, cum de eo patri prædiceret: *Ipse præibit ante illum in spiritu, & virtute Eliæ parare Domino plebem perfectam.* Luc. 1. Vbi siquis spiritum Ioannis & Eliæ ad officium Præcursoris vtriusque aduentus Domini velit accommodare, iuxta Augustini & cæterorum Ecclesiæ Doctorum placitum, virtus ad mores respexisse videtur, in quibus Ioannes Eliæ similis extitit, solitudinem, & abstinentiam, carnisque macerationem sectatus; eò vel maxime, quod virtutis voce gratia miraculorum qua Elias enituit intelligi nequit, cum Ioannes miracula nulla viuens ediderit. Verum ecce plusquam Elias hic: *enim vero* [ait Chrysostomus hom. 10. in Matth.] *erat omnino mirabile humano in corpore tantam videre tolerantiam. Quod certè Iudæos magis ad credendum trahebat, cum in Ioanne Eliam cernerent, atque in illius beati recordationem per istius virtutem redirent: imò multi maiore admiratione raperentur, siquidem ille in vrbibus pascebatur, hic vero ab ipsis in cunabulis in eremo semper*

7\. *Oraculum de Ioannis Monachatu.*

emper habitauit. Et Petrus Damiani. *Elias comedit carnes,& si quid aliud apponitur cum gratiarum percipit actione : nec aliquem (ni fallor,) legimus in veteri officina ad legis huius aspiraße fastigium. Vestis aspera, cibus tenuis, mens deuota perfectum consecrant Patriarcham.*

8. Verùm non ideo credas Ioannem venire in spiritu & virtute Eliæ, quasi ab aliquo eius discipulinæ Monacho, aut Essæno in eremo fuerit eruditus,vt aliqui perperam suspicantur : siquidem tantum Prophetam non decebat ab homine erudiri: aut quispiam hominum tantam Ioanni iustitiam docere valuerit: vt omittam quod lib. superiori cap. 13. an.7. docuimus Essænos sectarios perpetuos in lege fuisse,erroribusque conspersos ; discipulorum vero Elisæi (nam Elias nullos habuit) nec tenuis superetat memoria. Audiendus præ iis Magnus Gregorius qui lib.1.Dialog.cap.1.vt probet D. Honoratum Abbatem nullius Monachi fuisse discipulum, exempli gratia sub infert. *Sic quippe etiam Ioannes Baptista magistrum habuisse non legitur,neque ipsa veritas,quæ corporali præsentia Apostolos docuit,eum inter discipulos aggregauit: Sed quem intrinsecus docebat, extrinsecus quasi in libertate reliquerat.* Et in expositione cap.3.lib.1.Regum, doctè promit Baptistam nequaquam secutum fuisse superioris hominis arbitrium, sed Diuinitatis inspirationem ait enim. *Perfecti quique viri, & docibiles Dei ministri quidem in conspectu Domini sunt, sed ante faciem hominis ministri eius non sunt,quia ipsa eos intus Diuinitas erudit,qualiter foris etiam vita,& moribus,ac doctrina disponantur. Vnde & Præcursori Redemptoris paterni oraculi laude promittitur. Tu quidem puer Propheta Altissimi vocaberis, præbis ante faciem Domini parare vias eius. Ante faciem quidem Domini præire describitur, qui in ministerio suo non erat secuturus arbitrium superioris hominis,sed inspirationem Diuinitatis.* Idquè mihi colligo ex Luca dicente; (*confortabatur à spiritu, & erat in desertis.* A spiritu quidem confortabatur,vt eremum incolens sanctitatis eremiticæ fastigia conscenderet, non ab homine. Sic ipse Elias magisterium hominis non agnouit,non solum in prophetia, sed nec in solitudinis institutis. Sic & Benedictus pallium quidē Monasticum à Romano accepit, sed ab ipsa specu & solitudine nullo præeunte magistro Monasticem plenè edoctus in Monasterij Abbatem assumptus est. Ecquis vero Basilium & Gregorium Theologum, quæ eius vitæ regulæ sunt erudiuit? Quis Paulum? Quis Antonium? vt cæteros omittam.Ergo & Baptistam idem ipse Dei edocuit spiritus absque humano magisterio. Lego aliquando comitem in solitudine habuisse matrem Elizabeth, sed quæ magistro potius indigeret, missa vt puerulo præberet alimoniam; non quæ filio solitaris vitæ magistra esset. Ita Ambros.lib.10. Epist.82. cuius verba dedi lib.1.cap.vlt.num.1. Nizephorus lib.1. Hist. Eccles.cap. 14. *Vna cum matre Elizabeth spelunca quadam* (ait) *ad regionem montanam saluus conseruabatur, fortasse Herodes sanguinariam effugiens manum, atque inde in solis locis libenter versari solitus Angelo duce vsus, in remotiores syluarum recessus secessit.* Petrus item Alexandrinus Canon.5. suarum Regul. cuius ad dextrum verba dedi. A cap.6. num.1.

Non habuit Monachatus magistrum.

Neque Elias

Neque S. P. Benedictus.

9. Sed verò de discipulis Ioannis quæret quis,num Magistri scholam aliquandiù illo de medio sublato rexerunt, aut conseruauerunt, ab eisvè propagata Monastices sit, nec ne? Procul omni dubio sit, Ioannis discipulos nullatenus Monachatum professos vnquam fuisse, vt ad instar magistri mores suos componerent : sed pœnitentiam ante actorum criminum ad prædicationem eius complexi,cuius perpetua erat vox, *Pœnitentiam agite*,ieiuniis, & obsecrationibus addicebantur.Video eos de ieiuniis apud Matth.9.& Marc.2.iactabundos, & de obsecrationibus etiam apud Luc.cap.5.de discipulis Domini apud ipsum quærelam mouentes : qui tamen si pilis camelorum induti incederent, ederent vè nihil præter locustas & mel siluestre, vt magister, nequaquam tantam iactantiæ causam silentio inuoluerent. *Accesserunt ad eum discipuli Ioannis dicentes: Quare nos & Pharisæi ieiunamus frequenter : discipuli autem tui non ieiunant?* Ita Matthæus. Lucas vero: *Quare discipuli Ioannis ieiunant frequenter, & obsecrationes faciunt, similiter & Pharisæorum; tui autem edunt,& bibunt?* Vt ex sociis & amicis eorum (Pharisæos loquor) quantæ sanctitatis essent homines, facilè perpendas. Inuidia etiam ferbuisse, quærela in Christum ipsum ad Ioannem ab ipsis deleta, quam refert Ioannes cap.3. satis manifestat, *Facta est* (ait) *quæstio ex discipulis Ioannis cum Iudæi de purificatione. Et venerunt ad Iordanem, & dixerunt ei. Rabbi, qui erat tecum trans Iordanem, cui testimonium perhibuisti,ecce hic baptizat,& omnes veniunt ad eum.* Vbi Interlin. *Facta est quæstio ex discipulis Ioannis,defendentibus baptismum magistri,& putantibus Ioannem maiorem Christo : quasi instigarent in inuidiam contra Iesum.* Et Hieronymus ad illa verba, *Quare nos & Pharisæi ieiunamus frequenter? &c.* inquit : *Superba interrogatio,& plena supercilio Iudæorum. Certè, vt aliud non dicamus, reprehendenda ieiunij iactantia. Nec poterant discipuli Ioannis non esse sub vitio, qui calumniabantur eum, quem sciebant magistri vocibus prædicatum,& iungebantur Pharisæis, quos à Ioanne nouerant condemnatos; cum ait Genimina viperarum &c.* Id circo Ioannes morti proximus duos illorum ad Iesum mittit,vt quod de ipsius maiestate eos ipse verbo docuerat, miraculorum exhibitione confirmaret; & rogare iubet : *Tu es qui venturus es, an alium expectamus?* Verùm Interlin. innuit eos idcirco à Ioanne missos, quia scandalizati fuerant in eum. Nam ad illa verba; *Et respondens Iesus ait illis : euntes renuntiate Ioanni quæ audistis & vidistis Cæci vident &c.* ait; *respondens, non ad interrogata sed ad scandalum nuntiorum.* Ergo ex cunctis Ioannis discipulis duos duntaxat Christo adhesisse profert Ioannes, è quibus Andreas vnus erat: de cæteris postquam corpus magistri truncum sepelierunt, quid factum sit ambigimus, cum nulla deinceps de eis fiat mentio.

Ioannis discipuli eius Monachatū non sequuntur.

Cur autem Ioannes Baptista Monachorum alioquin Princeps Monachos non erudierit,causa in propatulo est: cum enim ad Monasticum se exercebat, Anachoreta erat, & solitarius, & eo ipso absque discipulis : cum prædicationi institit, tota eius cura fuit peccatores ad pœnitentiam reuocare,& vniuersos ad Agni Dei agnitionem, perfectionis; doctrinam cuius erat, ipsi relinquens. Et sanè scholam perfectionis erigere, ad eamque animos hominum instruere, & erudire, non erat legis opus, aut hominis sub lege militantis,sed autoris Euangelij & gratiæ, iuxta illud Baptistæ ipsius testimonium Ioann.1. *Lex per Moysem data est : gratia & veritas per Iesum Christum facta est.* Vnde Monachatu Ioannis loquens Chrysostomus 10.

Cur Ioannes discipulos Monasticem non docuerit.

hom.10.

hom. 10. in Matth. ait. *Eremum ita ille habitauit, vt cælum & hoc nondum destructo vtique peccato, nec dum lege cessante, aut morte deuicta nec confractis certè aneis portis, sed vetere adhuc morte regnante.* Vt ita eius stupenda facinora gratiæ Dei specialissimæ adscribenda essent, non legis virtuti, quæ infirma & debilis tantum vitæ miraculum in Ioanne perficere non valeret. Quod similiter de Elia, & Elisæo, & si qui alij fuerunt sub lege Christiani sentiendum est. Quo etiam respexisse mihi videtur Dominus, cum ad Ioannis discipulos accusantes suos, quod non vt ipsi ieiunarent, duas subintulit similitudines: Matth. 9. *Nemo immittit commensuram panni rudis in vestimentum vetus; tollit enim plenitudinem eius à vestimento, & peior scissura fit. Neque mittunt vinum nouum in vtres veteres, alioquin rumpuntur vtres, & vinum funditur, sed vinum nouum in vtres nouos mittunt, & ambo conseruantur.* Ambrosius ad cap. 5. notat has omnium primas similitudines à Domino dictas fuisse. Has cum Dominus prompserit, vt probet non oportere discipulos suos tunc ad eius præsentiam ieiunare, ieiunaturos cum ab eorum aspectibus auferretur, consequens est vt voluerit innuere, perfectionem vitæ Euangelicæ non à lege ortū duxisse, & ideo minime cum ea coniungenda; vnde nec oportuisse vt ieiunantibus sub lege discipulis Ioannis, & Pharisæis, Apostoli pariter ieiunarent: ne videlicet ieiunium aut cæteræ Euangelicæ perfectionis consuetudines à lege ortum duxisse crederentur; quæ vetus hominis vestimentum erat, iamiam vetustate sua periturum; assumentum vero panni noui. *Euangelicam doctrinam significat* (ait Remigius) *cuius particula quædam ieiunium.* Et item: *Post resurrectionem vinum nouum receperunt discipuli; vnde quidam dixerunt; musto pleni sunt isti.* Missum vero tunc fuit in vxores nouos, in mentes scilicet spiritus Domini descensu innouatas. Quorsum hæc? Nimirum vt videas Monasticæ vitæ verum initium à Christo Domino sumendum fuisse; non à Doctoribus sub lege degentibus, etiamsi Ioannes Baptista sit: quandoquidem nec ieiunij duntaxat assumentum monachis familiarissimum voluit vt Apostoli à lege & vestimento veteri susciperent: & ea propter *panni rudis* vocatum, nimirum hactenus inusitatum, & illustre, quatenus sub Euangelij gratia, vt gradus quo perfectionis culmen superatur, Christo Doctore in visu acceptum est. Quare nec Ioannes ipse omnibus veri Monachatus numeris perfectus & absolutus Monachus extitit. Nam & vota eius siquæ emisit, non solum simplicia fuere, sed à nemine sub Ecclesiæ nomine acceptata: præcessitque ipsam Monasticis status promulgationem à Christo Domino editam in promulgatione Euangelij. Qua de re cap. 6. huius lib. disceptabimus. Suscitauit nihilominus Ioannes primordia illa Monachatus ab Elia, Elisæo, & filiis Prophetarum olim exculta, sed iam ab hominum memoria remotissima, præstantiusque cæteris excoluit, viamque status proximè futuri mirabilis vitæ perfectiones aperuit: de quo iam dicam.

CAPVT II.

Christum Dominum vnicum Monasticæ perfectionis, ac status extitisse Doctorem, & Principem: à quo cæteri exempla vitæ, doctrinamque hauserint suis tradendam discipulis.

NOn contendimus vocandum Dominum Monachum, qui non venerat vt solus vitam ageret in eremo, aut Monachorum greges solus regeret: quod vtique ipse satis innuisse videtur ad Pharisæos inquiens. *Venit Ioannes Baptista neque manducans panem, neque bibens aquam, & dicitis Dæmonium habet. Venit filius hominis manducans & bibens, & dicitis, Ecce homo deuorator, & bibens vinum, amicus publicanorum & peccatoris.* Luc. 7. Quasi diceret, vt exponit Interlin. *Venit Ioannes exemplo abstinentiæ suæ pœnitentiam vobis indicens* (vt Monachus) *& noluistis humiliari cum illo. Venit Filius hominis in cibo & potu lætitiam regni præsignans, & noluistis cum illo gaudere, sed calumniati estis*, quamquam habitu communi, & sociali vita inter vos incederet, quo omnes ad se attraheret, qui pro omnibus redimendis venerat. Qua de re agit D. Thom. 1p. quæst. 40. artic. 1. & 2. Et August. lib. 2. de qq Euang. 9. *Illud, lamentauimus & non plorastis* (quod Christus præmiserat) *ad Ioannem pertinet, cuius abstinentia à cibis & potu luctum pœnitentiæ significabat: Illud autem, Cantauimus, & non saltastis, ad Christum, qui vtendo cum cæteris cibo, & potu, lætitiam regni significabat.* Contendimus nihilominus Christum Dominum instituta Monachis præfixisse, suoque exemplo eadem sanctificasse, vt iure optimo Monachorum præcipuus Doctor & Princeps habendus sit, & adorandus. Quare Basilius Constitutiones Ascetarum edens, sic exorditur cap. 1. *Omnis actio, omnis itemque sermo saluatoris nostri Iesu Christi excolendæ pietatis, virtutisque obeundæ regula est. Propter hoc enim etiam humanam naturam suscepit, vt in se, velut in tabula quadam veram nobis pietatem ac virtutem depingeret, eamque omnibus nobis, maribus simul ac fœminis ante oculos statutam vnicuique pro viribus imitandam ceu archetypon proponeret*, & cap. 5. *Verum quoniam quæ diximus* (de Monasticis plane Constitutionibus, ac moribus) *ea non rationibus tantum roboranda sunt, sed exemplis etiam rerum gestarum nostra confirmanda sententia est; ad ipsum iam liberatoris nostri institutum pergamus, quod mortali in corpore ab ipso seruatum omnibus quicunque pietatem in vita colere vellent virtutis exemplar ac picturam, veluti probè expressam effigiem quandam proposuit; vnde cunctis lineamentis illius inspectis cum nulla in parte à propositio ipsius exemplaris imitatione declinarint, simile inde pro se quisque in vitam suam exemplum transferret.* Quod sanè intimasse nobis Dominum docet illis verbis Ioannis. 12. *Si quis mihi ministrat, me sequatur. Quibus verbis nequaquam affectationem eam ille, quæ corpore fit sed acerrimam, quantum fieri possit, vitæ ipsius institutorum imitationem, &c.* Concinit Athanasius lib. de Interpret. Psalm. in hæc verba. *Celestem, & probatissimam viuendi rationem nobis ostendere volens, eam in se ipso expressam exhibuit: ne quis facile*

post hac

1\. Christus Dominus Monachorum Magister & forma.

posthac ab inimico circumueniretur, cum possideat ex eius de diabolo victoria certa pignora securitatis: ideoque non solum docuit, sed & fecit, vt & ipsum audiremus loquentem, eumque veluti imaginem formamque intuentes faciendi exemplar mutuaremur. Addit vero. Neque est vt quispiam inuenias perfectiorem virtutis disciplinam, quam eam quam Dominus exhibuit in semetipso: siue enim malorum tolerantiam, siue humanitatem, siue bonitatem, siue fortitudinem, siue misericordiam expectes, omnia in eo deprehendas, vt nullum ei exemplar ad virtutem desit, qui in humanam Domini vitam oculos intendat.

2 De eadem re præclara D. Ambrosij sententia.

Multa in hanc sententiam sancti Doctores calamo doctrinæ & pietatis scitu dignissima exararunt, quæ ne fastidio sim lectoribus inuitus licet prætermitto. Vnus præ cæteris Ambrosius luculentius cæteris rem hanc mihi videtur explicasse. De piis ad perfectionis culmen conducentibus constitutionibus doctrinam edens generalem lib. 3. de Virgin. dicens. *Sed esto non sit improbum, nunquid, nouum est? Nos enim noua omnia quæ Christus non docuit, iure damnamus, quia fidelibus via Christus est. Si igitur Christus non docuit quod docemus, etiam nos id detestabile iudicamus.* Et hoc argumento probat integritatis meritum, virginitatis prærogatiuam. *Discutiamus ergo vtrum Christus integritatem docuerit, an repudiandam putauerit?* Diceret etiam an non docuerit, non commendauerit? hoc siquidem solo de tota re periculum faciendum monuerat: *Nam si Christus non docuit quod docemus, etiam nos id detestabile iudicamus.* Quod proculdubio de cæteris asserendum ipsa doctrinæ communis conuincit.

3 Christus integritatis, paupertatis & obedientiæ Magister.

Cæterum nihil totis Monasticis institutionibus reperies, quod à Christo non edoctum verbo, non commendatum suo exemplo sit. Integritatis vexillum immaculato erexit corpore suo: monuit vero Matth. 19. seruandam ab his qui capere possent; inquiens. *Sunt Eunuchi qui se castrauerunt propter Regnum Cœlorum. Qui potest capere capiat.* Vbi Ambrosius: *Qui sciret prædicandam omnibus integritatem; imitanda paucis: Non omnes, inquit, capiunt verbum istud; sed quibus datum est, Hoc est, non est communis plurimis, & vulgaris integritas, nec pro infirmitate promittitur, sed pro virtute conceditur.* Paupertatis dein Encomiastes factus Regnum cœlorum pauperum esse dixit, & ad discipulos Ioannis pauperes euangelizari, & perfectionem absque diuitiarum renunciatione non contingere, cum diuites difficiliùs intrent in Regnum cœlorum, quam camellus foramen acus. Sed quo sui exemplo? Vt nasceretur locus non fuit ei in diuersorio; vt caput reclinaret habuit nihil, cum vulpes ipsæ foueas habeant, & volucres cæli nidos: cum mortuus est, vestibus nudatus est, & sepulchro alieno eguit. Vnde Autor libri de Passione Domini apud Bern. cap. 2. piè dixit. *Pauper in Natiuitate, pauperior in vita, pauperrimus in Cruce.* Non me latet à Ioanne XXII. definitum Christum Dominum ita fuisse pauperem, vt quarundam rerum dominium sibi retinuerit. Verum id Dominus fecisse dicitur ab Strabo in Glossa ad illud Ioannis 12. *Ea quæ mittebantur portabat; nimirum cui Angeli ministrabant, loculos habuit in sumptus pauperum, condescendens infirmis.* Et pro articulo necessitatis, quando transire opportebat per Samaritanos, quibus Iudæi non continebantur. Ita D. Bonauentura in Opusc. de Christi paupertate; de qua videndus est D. Thomas 3. part. quæst. 40. cap. 3. & 4. & 4. Contra gent. cap. 55. ad argum. 12. & Opusc. 17. c. 15. & Opusc. 20. cap. 3. Igitur qui omnibus omnia factus, fuerat, propter perfectos paupertatem pene extremam Sectatus est: propter infirmos dominium quarundam rerum sibi retinuit. De obedientia à Christo Verbo & opere commendata dicere supersedeo, cum ipse factus fuerit obediens vsque ad mortem: & totos 30. annos Mariæ & Ioseph subditus fuerit. Taceo, & reliquarum virtutum doctrina, & exercitio, cum de his plenæ sint Euangeliorum paginæ.

Rationi etiam id esse quod intendimus maximè consentaneum, vel inde conuincitur, quod Monastices nihil est aliud quam status hominis ad culmen vniuersæ Christianæ perfectionis tendentis; perfectio vero in charitate, & dilectione Dei, & proximi constitit per se & principaliter (vt Theologis hoc demus) in consiliis autem Euangelicis secundario, & tanquam in instrumentis, quod iis mediis fastigium charitatis ascendatur. Ita docuit Angel. Doctor. 22. 184. artic. 3. Nihil proinde tota serie præceptorum, & consiliorum Euangelicorum est, quod Monachi non curent opere adimplere. Regulæ ergo Monachorum Euangelia sunt, Cuius rei duo adhuc profetam argumenta: Alterum sit specialissimas Monachorum obseruantias verbo aut exemplo Domini esse introductas: Alterum verò Autores & Præceptores vitæ regularis non aliunde quam ex Euangelio regulas transisse. 4 Ratione idē probetur.

Obseruantias Monasticas voco silentij iuge studium, secessus in solitudinem, ieiunium, parca, & communis Mensa, Diurna & Nocturna Oratio, ad Mensam benedictio; cum necessitas posceit non solos sed binos procedere in ciuitatem, vestitus vilitas, vt interim cætera prætermittam. Hæc autem quis ab Euangelio mutuasse eos non videat? Silentij formam dedit Dominus triginta annos ætatis ei sedulò studens, non integros quatuor prædicationi insistens. Sanè totis illis 30 semel locutus scribitur (apud Luc. cap. 2.) cum in templo in medio Doctorum sedit, audiens illos, & interrogans eos: Et ad parentes, qui anxiè eum quærebant, dixisse. *Quid est quod me quærebatis, &c.* Quid vltra toto illo tempore dixerit, silent Euangelistæ, silentio styli modestissimam eius loquelam commendantes. Vbi & illud consideratione dignum est, quod septennis puer cum alloqui parentes posset, vt redirent de Ægypto in terram suam, quod perisset iam qui quærebat animam eius, Angelum ad Ioseph loquentem inducit silentij procul dubio tempora reuerenter obseruans discipulis præsertim, & iunioribus maximè congrua. Docens verò de omni verbo ocioso reddendam esse rationem, os nostrum perpetuo conclusit silentio circa ea, quæ maximè necessaria non sunt. 5 Obseruātiarum omniū magister.

Solitudinis secessum vtpote orationi congruum, & obseruauit, & docuit: nam & ascendisse dicitur in montem solus orare: & quandoque auulsus à Discipulis, quantùm iactus est lapidis, orauit ad Patrem: & clauso ostio intra 6 Orationis.

cubiculum à nobis orandum edixit. Quo circa Bernardus sermon. 4. de Ascens. Domini elegantissimè ait. *Tertium montem lego in quem ascendit solus orare. Vides ergo quam bene Sponsa in Cant. Ecce iste venit, inquit, saliens in montibus. In primo transfiguratus est, vt scires quò tenderes: in secundo verba vitæ loquutus est, vt scires quà peruenires: orauit in tertio vt eundi, & perueniendi bonam ostenderet voluntatem. Et vide quam vtiliter orationis tempore etiam corporalis loci secretum quærimus, quando hoc ille non solum docuit. Verbo, Intra (inquiens) in cubiculum tuum, & clauso ostio ora Patrem tuum: sed & commendauit exemplo, nec domesticorum quemquam admittens, sed solus ascendens ad orationem.*

7. Ieiunij. De ieiunio Dominico 40. dierum ac noctium solemnis apud Euangelistas mentio est: nisi quod ei ieiunium necessarium non erat, vt nobis: quod vtique dilucidè Basilius exposuit in Comment. cap. primo, Isaiæ ad illa verba. *Ieiunium verum odiuit anima mea.* Sic inquiens. *Ob hoc Moses, vt mente Deum contemplaretur, conscenso monte diebus 40. perseuerauit, cibo, potuque impastus, ac ieiunus; secum ita constituens, vt princeps animæ facultas mens persisteret seiuncta ab omni turbulenta intemperie. Non secus Elias Deum quæsiturus parui temporis intercapedine neglectim transmisit alimenta, ne qua mentem obumbraret caligo epularum. Sed enim ipse Dominus abijt ab his diuersus. A resurrectione enim ex mortuis, inquè cælos rediturus, gustauit cibum, fidem vt faceret, se naturam assumpsisse excitati corporis. Condescensione autem se attemperans hominibus ieiunabat, per hoc declarans necessariam esse ieiunij exercitationem ei qui se exuturus esset ad fortiter sustinendos agones tentationum.* Modum vero ieiunij nobis præscripsit, dum dixit. *Cum ieiunatis nolite fieri sicut hypocritæ tristes, &c.* Consule D. Thomam 3. p. 40. artic. 2.

8. Christi mensæ frugalitas. Porro mensæ frugalis, & communis methodum ipse simul cum discipulis suis edens indixit: quos præter pœnam & aquam, pisces, & fauum mellis, nisi inuitati cum essent ab aliis, comedisse simul nihil reperire licet: vno dempto agni mystici esu. Audi ea de re superioris Basilij temperatissimam Dominicis exemplis fistulam caput 19. regul. fusius disp. *Sanè recta ratio vsus ciborum id replendum admonet, quod exinanitum sit. Proinde quod minori negotio a naturalis nos desiderij molestia liberet, illud adhibendum nobis est. Hoc autem ita fieri conuenire facto illo Dominus declarauit, cum delassatam illam ingentem multitudinem epulo illo accepit, ne deficerent in via, sicut scriptum est. Etenim eam miraculi vim magnifico excogitando epularum apparatu in solitudine ei liceret exaugere; adeo simpliciter, adeo frugaliter eos accepit, vt ad panem, qui ipse etiam erat hordeaceus, fructum tantummodo piscis adiectum sit. Nam de potione prorsus nulla mentio, quippe tanquam videlicet aqua sponte sua ex humo scaturiens omnibus esset in promptu, quæ naturalem vniuscuiusque desiderium affatim possit explere.* Animaduertit verò Isidorus libr. 1. de Offic. Eccles. cap. 44. *Piscem sanè, quia eum post resurrectionem accepit Dominus, possumus manducare, hunc enim nec Saluator, nec Apostoli prohibuerunt:* Cum tamen factum Domini legem interpræitans Paulus, Laudauerit à carnibus & vino abstinentiam, & olerum esum, inquiens: *Bonum est non manducare carnem, & non bibere vinum.* Et iterum: *Qui infirmus est olera manducet.* Quod eo loci obseruauit Isidorus Monachi vero pro lege sibi præscripserunt.

Benedicendi Deum ad mensam tam proprius Christo Domino mos fuit, vt qui Discipuli ex sublimitate doctrinæ adhuc ipsum non nouerant, ex fractione panis tandem ipsum cognouerint: nimirum teste Luc. cap. 24. *Dum recumberet cum eis accepit panem, & benedixit, ac fregit, & porrigebat illis. Et statim aperti sunt oculi ambórum & cognouerunt eum.* Hunc morem à Monachis sibi vsurpatum sæpe mirabatur, & Laudabat Chrysostomus, & nonnunquam ad eum obseruandum populum Antiochenum inuitabat inquiens hom. 57. *Rursum ad deserta proficiscar, quoniam cum maiori voluptate vos audientes video. Veni, & mihi manum porrige, & eamus ambo in hanc expeditionem, & instructas acies videamus. Propterea hoc præsertim laudo, & admiror, tum propter alia, tum propter hanc dictionem. Illi namque postquam pransi fuerint, imo vero post cœnam, nunquam enim prandium norunt scientes quod præsens tempus est luctus, & ieiunij. Itaque post cœnam Deo quosdam gratiarum hymnos dicentes.* (Nonne & de Domino & Discipulis Euangelista ait. *Et Hymno dicto &c.* Marci 14. Vbi Hilarius: *Docuit ante cibum & post, gratias agere*) *& huius vocis reminiscuntur. Et si vultis etiam ipsos hymnos audire, vt & vos continuo dicatis illum, omnem sacrum vobis cantum recensebo.* (quem vti Monachus memoriæ mandauerat Chrysostomus.) *Ipsius itaque verba sic se habent. Benedictus Deus, qui pascis me à iuuentute mea. Qui das escam omni carni, imple gaudio & lætitia corda nostra, vt omnem sufficientiam habentes, abundemus in omne opus bonum in Christo Iesu Domino nostro; cum quo tibi gloria, honor, & imperium cum Sancto spiritu in sæcula. Amen. Gloria tibi Domine, gloria tibi Sancte, gloria tibi Rex, quoniam dedisti nobis cibos in lætitiam: imple nos Spiritu Sancto, vt inueniamur in conspectu tuo beneplacentes, non erubescentes, quando reddes vnicuique secundum opera sua.* Hactenus hymnus ex Chrysostomo, qui deinceps eius mysteria commentatur. 9. Mensæ benedictio. Antiqua gratiarum actio post pœnam

Nocturna tempora orationibus complere, & frequentare docuit eos exemplo suo Dominus, qui teste Euangelista, *Erat pernoctans in oratione Dei:* Vnde & nocte, qua se ad passionem præparabat, tres peregit Nocturnos, vt cum Monachis loquar, ter siquidem orasse ad Patrem reperitur Matth. 26. Et vt mihi ab Euangelista innui videtur, quolibet Nocturno horam insumens: nam de primo increpatio illa Domini manifestat, *Non potuistis vna hora vigilare mecum?* minime *vna hora* dicturi, ni eam orando insumpsisset. De posteriori teneo Lucæ testimonium cap. 22. aientis, postquam ab Angelo confortatus est, *factus in agonia prolixius orabat:* quod proculdubio accidit, cum tertio secessit oraturus Patrem, atque ex prolixitate & agonia, *factus est sudor eius, sicut gutta sanguinis decurrentis in terram.* Porrò secundam orationem primæ fuisse æquè prolixam, id est horariam, inde deduco, quod in ea dicatur Dominus eundē sermonem atque in prima repetiuisse. Quod ad diurnas spectat, quid manifestius eo, quod orationem perpetuam suis indixit, *Oportet semper orare, & non deficere.* Luc. 18. Quod vt Ecclesiã perficere videatur, cum numero septenario perpetuitas significetur, septies (præeūte Propheta, qui pridem Spiritum Domini hauserat) 10. Christi nocturna, & diuina oratio.

in die

in die laudem dicit Deo: quibus horis Monachi solemnius se præsentant ei, Diuinas laudes persoluturi, & præter eas priuato studio tota die.

11. Binos & binos Monachos incedere ex Christi doctrina desumptum.

Consuetudinem Monachorum, vt bini, & bini incedant, cum foras eundum cuipiam est, quis dubitat à Dominica missione Discipulorum sumpsisse exordium, qua Lucas cap. 10. ait. *Et misit illos binos ante faciem suam.* Quo sanè & charitas conseruatur, & alter alterius custos efficitur. Vnde Pachomius in regula: *Nullus solus mittatur foras ad aliquod negotium, nisi iniuncto ei altero.* Et Macharius in sua. *Ad necessariam rem perquirendam de Monasterio bini egrediantur, vel terni.* Concinit Basilius. serm. 1. de Instit. Mon. Poritheus serm. 40. Cassianus lib. 5. cap. 40. Gregorius libr. 10. Regist. epist. 22. August. epist. 109. quæ in regulam transiit caput 19. Qua de re alibi fusius agemus.

12. Ex vilitas vestium.

Vilitatem vestium suarum Monachi ex sententia Domini desumpserunt: *Ecce qui mollibus vestiuntur domibus Regum sunt.* Quo sanè suas, & suorum vestes vilis fuisse pretij pronuntiauit.

Christi vestis duplex.

Ego tunicam & pallium gestasse Dominum reor; ex quibus pallium in passione milites in quatuor partes diuiserunt, vnicuique militi partem suam concedentes; tunicam vtpotè inconsutilem scindere noluerunt, & idcirco super eam miserunt sortem. Atque hæc duo vt nimirum gestasse cum ad lauandos Discipulorum pedes deuentum est, satis ostendit Euangelista: tunc siquidem deposuit primum vestimenta sua, pallium scilicet, & statim linteo succinxit se, tunicam stringens. *De multitudine vero vestium Monachorum nihil sane nunc attinet dicere* (ait Basilius regul. 22. fusius disput.) *cum de hac re superius disputatum à nobis sit. Etenim si quis duas tunicas habet, is ei qui nullam habeat alteram iubetur à Domino impartiri, haud dubie huic plurium retentio, ipsius causa, interdicta est. Quod si ita est, quibus habere duas tunicas vetitum est, his quid attinet de illarum vsu legem sancire?* Sed nos suis locis de his multa. Atque hæc de priori ex promissis argumentis satis dicta modò sint.

13. Euangelium Christi regula perfectionis.

Accedat & posterius de Præceptoribus vitæ Monasticæ, qui Euangelio audito eam vitam arripuere. Sane Antonius Monachorum conclamatissimus Princeps ab Euangelio Domini hausit sibi vitæ Monasticæ instituta, quæ postea discipulis propinaret. De quo hæc Magnus Athanasius.

B. Antonij regula Euangeliũ ipsum.

Post mortem parentum annorum circiter 18. aut 20. Necdum sex menses fluxerant, quibus ad Ecclesiam, vt solebat, accurrens, recordabatur quomodo & Apostoli omnibus spretis sequuti fuissent saluatorem, & multi, vt legitur in Actis Apostolorum, facultatibus, suis venditis, pretia ad pedes eorum detulissent egentibus partienda: quave, aut quanta spes iisdem reposita esset in cœlis. Talia secum voluens intrauit Ecclesiam, & accidit, vt tunc Euangelium legeretur, in quo Dominus dicit ad diuitem: Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæcumque habes, & da pauperibus, & veni sequere me, & habebis thesaurum in cœlo. Quo audito, quasi diuinitus huiusmodi ante memoriam concepisset, & veluti propter se hæc esset Scriptura recitata, ad se Dominicum traxit imperium: statimque regressus, possessiones quas habebat vendidit. Rursus autem Ecclesiam ingressus, cum audisset Dominum in Euangelio dicentem, Nolite cogitare de crastino, reliquam quoque portionem parentibus distribuit: neque se versari passus est domi, sed iam omnibus sæculi vinculis liber, asperum, atque arduum arripuit institutum. Hinc factum est vt succedente tempore, nullam aliam discipulis suis regulam vitæ indiderit, ratus nimirum sacrosanctum Christi Euangelium affatum sibi suisque, & cunctis veram pietatem sectantibus sufficere. Vnde & apud eos inoleuit mos, vt quisque illud apud se haberet in vnissimam morum amussim. Cuius rei appositissimum prodit exemplum Palladius in Lausiaca. cap. 116. de Bisarione Abbate. *Is habebat semper paruum Euangelium sub axilla, aut ad sui faciendum periculum, num perpetuo voci Domini obediret, aut potius gestans sermonem quam esset opere exequuturus. Tam admirabili enim vita vsus est hic vir, & citra vllum dedecus, vt perinde ac terrestris Angelus cæleste iter legitimè peregerit. Cum vidisset mendicum nudum in foro mortuum, se protinus exuens super humerali eo induit mortuum. Vnam quidem ferens tunicam conuenienter Euangelicæ traditioni, & paruum superhumerale, nihil possidebat præter hoc necessarium tegumentum. Et rursus cum parum processisset nudo egeni occurrit, & cum apud se disceptasset, dicit: Damni ne? aliquid patiemur si plusquam sit præceptum faciamus? Generosus itaque hic athleta nudum sua tunica inducens, stetit nudus, se operiens manibus, genua flectens, & subsidens, solum habens sub axilla verbum quod facit diuites. Quidam autem de equo descendens rogauit Sanctum dicens: Quis te exuit Abba? Ille vero dextra protendens Euangelium; Hoc, inquit, me exuit.* Mira Euangelij vis: Sed vlteriùs adhuc sectatorem suum perduxit. Enim vero *postquam omne præceptum Euangelicum rectè esset exequutus, cum in transitu vidisset pauperem, cursu in forum contendit, vbi cum paulisper constituisset, vendidit Euangelium. Paucis igitur post diebus, qui cum eo esset Abbatis discipulus Dulas nomine, rogauit senem dicens: Quid paruo libello factum est, ô Abba? Cui senex placidè verbum pulchrum admodum, & valde scitum est loquutus, Sic dicens: Ne tristitia afficiaris, ô frater; nam vt illic habeamus fiduciam, propter obedientiam vendidi ipsum sermonem, qui mihi semper dicebat: Vende quæ habes, & Da pauperibus.*

Bisarion medico Euãgeliũ dedit. Euangelij librum vendidit. Mira ab eius sententia.

Generalem de Monachis omnibus sententiam protulit ille in Christi doctrinis versatissimus Barlaam Asceta, cum ad Iosaphat Indiæ principem teste Damasceno in Actis cap. 15. ita exorsus est. *Non recens inductam legem tibi affero (absit istud) verum antiquitùs nobis traditam. Dixit enim Dominus ad diuitem. Vnum tibi deest: Vade & vende omnia &c. Hoc igitur mandato audito Sancti omnes id studuerunt, vt ab huiusmodi operum difficultate sese abstraherent, ac per largitionem erga pauperes dispersis omnibus facultatibus, sempiternisque diuitiis sibi ipsis reconditis Crucem sustulerunt, Christumque sequuti sunt. Sic nimirum vt quidam martyrio perfungerentur, quidam autem Religiosa vita exercitatione concertarent; atque quantum ad vera Philosophiæ rationem attinet, nihilo illis inferiores essent.* Id sanè doctus cum esset Magnus ille Monachorum princeps Basilius, ad hoc suum animum induxit, vt editis Monasticis Regulis, consuetudinibusq; vniuersis, ostenderet eas omnes S. Euangelij præceptis 14.

14. Monachorũ omnium Regula S. Euãgelium.

consiliisvè à Christo Domino hominibus, vt perfectionis culmen ascenderent, impertitis, per omnia consonas esse; ediditque primum Regulas quas vocauit *fusius disputatas* numero 55. deinde quas è re ipsa vocauit breuiores, vel concisius disputatas numero 313. de quibus inferius in 5.lib.ex professo sumus acturi.

15. S Francisci Regula Euangelium. Illud demum intentionis nostræ præclaro exemplo est, quod ex S.P. Francisci regula depromitur: de quo in eius vita hæc scribit sanctus Bonauentura cap. 3. *Cernens autem famulus Dei paulatim accrescere numerum fratrum, scripsit sibi, & fratribus suis simplicibus verbis formulam vitæ; in qua sancti Euangelij obseruantia pro fundamento indissolubili collocata, pauca quidem alia inseruit, quæ ad vniformem viuendi modum necessaria videbantur.* Sed vnde id in mentem venerit, paulo superius his dixerat. *Dum die quodam Missam de Apostolis deuotus audiret, perlectum est Euangelium illud, in quo Christi discipulis ad prædicandum mittendis, formam tribuit Euangelicam in viuendo: ne videlicet possideant aurum, vel argentum, nec in Zonis pecuniam, nec peram in via, nec duas tunicas habebant, neque calceamenta deferant, neque virgam. Quod audiens & intelligens, ac memoriæ cõmendans Apostolicæ paupertatis amicus indicibili mox perfusus lætitia: Hoc est, inquit, quod cupio; hoc quod totis præcordiis concupisco. Soluit proinde calceamenta de pedibus, deponit baculum, peram, & pecuniam execratur, vnaque contentus tunicula, reiecta corrigia, pro cingulo funem sumit, omnem solicitudinem cordis apponens, qualiter audita perficiat, & Apostolicæ rectitudinis regula per omnia se coaptet.* Et tunc quidem Franciscus solus erat; Verum mox vt Bernardo, cui nomen à quinta valle eius primo socio quid de eis vellet ostenderet, *oratione præmissa, cultor Trinitatis Franciscus ter Euangeliorum librum aperuit, trino exposcens à Deo testimonio sanctum Bernardi propositum confirmari. In prima libri apertione illud occurrit* (Matth.19.) *Si vis perfectus esse vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus. In secunda: Nihil tuleritis in via* (Luc.9.) *In tertia vero: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam & sequatur me.* Matth. 16. *Tunc Franciscus, hac est,* ait, *vita, & regula nostra, omniumque qui nostræ voluerint societati coniungi. Vade igitur si vis perfectus esse, & perfice quæ audisti.* Quamobrem ipse postmodum sic regulam suam exorsus est: *Regula & vita Minorum fratrum hæc est: scilicet Domini nostri Iesu Christi S.Euangelium obseruare.* Clauditque eam inquiens: *Semper subditi, & subiecti pedibus eiusdem S. Romanæ Ecclesiæ, stabiles in fide Catholica paupertatem, & humilitatem, & S.Euangelium Domini nostri Iesu Christi, quod firmiter promisimus obseruemus.* Accidit proinde cum Regulam suam ad summum Pontificem approbandam deferret, illeque renueret, quod nimirum paulò ante in generali Concilio ad Lateranum celebrato multiplicationẽ Regularium ordinum vetuisset, *Vir venerandus Sabiniensis Episc. Diuino afflatus spiritu summo Pontifici dixit: Si petitionem pauperis tanquam nimis arduam, nouamque refellimus, cum petat confirmari sibi normam Euangelicæ vitæ, cauendum est nobis ne Christi Euangelium offendamus. Nam si quis intra Euangelicæ perfectionis obseruantiam, & votum ipsius dicat contineri aliquid nouum, aut irrationabile, aut impossibile ad obseruandum, contra Christum Euangelij autorem blasphemare conuincitur.* Quo sanè, & visione Innocentio in somnis ostensa Basilicæ Lateranensis ruinam minitantis, & à Francisco sustentatæ, tandem Regulam, & Religionem Apostolico calculo confirmauit.

Elaborauit opusculum B.Cæsarius de Spira, quo ostenderet totam S. Francisci Regulam Euangelicam esse, nec quicquam habere quod in sacro Euangelio non præscribatur, aut insinuetur, è regione vniuscuiusque præcepti, vel moniti locum Euangelij sibi correspondentem indicans; Quæ de re multa apud Lucam Vvadingum tum in opusculis S. Francisci, tum in Annal. Minor.tom.1. A.C. 1223.num.13. & 14. Ex quo dubitatio apud ipsos Minores non semel orta est, tenerentur ne sub mortali ad omnia Euangelij consilia opere exequenda: quem scrupulum ad Apostolicam sedem delatum sederunt Nicolaus III. dictus IV.in cap. *Exijt qui seminat* de Verbor. signif. in VI. & Clemens V. in Clement. *Exiui de Paradyso.* Et non defuit, qui eo ipso Minorum Ordinem adstruere conaretur de iure Diuino, itaut nequiret à quo vis licitè conuelli. Sed abs re: & iure de ea taxatur à supremis S.Inquisitionis Iudicibus Emanuel Rodericus: nisi velit nunquam posse Regulam Minorum de errore damnari; in quo tamen nihil noui inducit, cum de Regulis cæterarum Religionum à S.Romana Ecclesia approbatis id ipsum affirmare teneamur, eo ipso quod semel ab Apostolica sede approbatæ sint. Cæterum sodalitium illud fratrum illam profitentium, vt libero S. Ecclesiæ, & Apostolicæ sedis assensu cæpit exordium, libero etiam decreto eiusdem rescindi poterit: vti de Ordinibus Humiliatorum, & Templariorum factum videmus, meritis fratrum exigentibus: quo non obstante Regulæ, quibus ex voto ij fuerant addicti, ab omni semper labe immunes extiterint vtpote Euangelicæ doctrinæ per omnia consonæ; in quo sanè omnes conuenire debent; cum extra Euangelium perfectio vitæ nulla queat reperiri. Illud nihilominus voluisse videtur Emanuel, formam illam missionis Apostolorum à Domino præscriptam. *Nolite portare sacculum, neque peram, neque calceamenta* Luc.10. sibi specialibus, suisque B.Franciscum assumpsisse substrictioris obligationis pondere, quam cæteri omnes Regulares; quod neutiquam ambigimus: Dum tamen nobis autor concedat Monachorum omnium verum Doctorem Dominum nostrum Iesum Christum extitisse vt iam probauimus: de quo nobis in præsentiarum sermo est. Sed de his satis.

16. Minorum Ordo non est de iure diuino.

Eman. Rod. tom.1. qq. Reg. q. 4. artic. 1.

CAPVT III.

Hierosolymis sub Apostolis cæpisse Cænobitarum statum, & vitam, concors Sanctorum Patrum sententia fert.

1. B. Lucæ Euangelica sententia. Ergo Apostoli sancti Dominicis muniti institutis primi omnium homines Monachatum complecti docuerunt, exemplum ipsis totius perfectionis se præbentes. Cuius rei locupletissimus testis est Euangelista

gelista dum cap. 4. & 5. Actor primitiuæ Ecclesiæ mores luculenter describit dicens. *Multitudinis autem credentium erat cor vnum, & anima vna. Nec quisquam eorum quæ possidebat aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia. Et gratia magna erat in omnibus illis: neque enim quisquam egens erat inter illos: quotquot enim possessores agrorum aut domorum erant, vendentes afferebant pretia eorum quæ vendebant, & ponebant ad pedes Apostolorum. Diuidebatur autem singulis, prout cuique opus erat. Ioseph autem qui cognominatus est Barnabas ab Apostolis cum haberet agrum, vendidit eum, & attulit pretium, & posuit ante pedes Apostolorum.* Hæc Lucas cap. 4. Subiungitque cap. 5. dolum Ananiæ, & Saphiæ suffurantium sibi quidpiam de pretio agri venditi, ob quod subitanea morte mulctati sunt. Ita prorsus communi Patres calculo & senserunt, & scriptum reliquerunt; videlicet hoc tempore ab Euangelista notato verum Monachatum sumpsisse exordium, legemque, vt sic dicam, de Monachorum perfecto statu ab Apostolis promulgatam, eisque regulam scriptam, & latam, quasi nunquam variationem acceperit, prædictis verbis contentam. Hæc vt palam fiant, opere pretium est præcipuos Patrum loquentes audire: ex eorum siquidem doctrinis argumenta à nobis formanda sunt pro veritate, quam modo disceptandam assumimus.

2. *Patrum doctrina. Macharius.* Id imprimis perspicuis verbis fassus est sanctus Macharius Antonij discipulus in Regula sua, inquiens. *Si quis de seculo ad Monasterium conuerti voluerit, Regula ei legatur.* Sed quæ? Apostolica proculdubio: nam subdit: *Si aliquam in cellulam voluerit inferre substantiam, in mensa ponatur coram omnibus fratribus, SICVT REGVLA CONTINET: scilicet, ponebant ante pedes Apostolorum.* Hæc Macharius antiquissimus Monachus, Monachorumque Magister: vt is cuneum Doctorum nobis aperiat.

3. *Hieronymus* Hieronymus in Cathalogo scriptor. Eccles. in Philone hæc habet: *Philo librum de prima Marci Euangelistæ apud Alexandiam scribens Ecclesia, in nostrorum laude versatus est; non solum eos ibi, sed in multis quoque Prouintiis esse memorans, & habitacula eorum dicens Monasteria. Ex quo apparet tales primum Christo credentium fuisse Ecclesiam, quales nunc Monachi esse nituntur, & cupiunt: vt nihil cuiusquam proprium sit, nullus inter eos diues, nullus pauper, patrimonia egentibus diuidantur, orationi vacetur, & Psalmis, doctrina quoque, & continentiæ, quales & Lucas refert primum, Ierosolymæ fuisse credentis.* Quibus verbis duo præcipuè consideranda sunt ex Hieronymi mente: videlicet Monachos nunc eorum vitam imitari studere, qui primùm in Christo credidere, de quibus Lucas in Actis disseritur rursus Therapeutas Alexandriæ à S. Marco edoctos ad pietatem tales fuisse, quales primi credentes apud Hierosolymam. Liquet verò & hos, & nos verè Monachos fuisse & esse (nostraque habitacula dici *Monasteria*) ergo & illos ad quorum exemplar nostros componere mores studemus. Dixerat tantumdem in Marco; nimirum: *Marcus assumptu Euangelio quod ipse confecerat, perrexit in Ægyptum, & primus Alexandriæ Christum annuntians constituit Ecclesiam tanta doctrina, & vita continentia, vt omnes sectatores Christi ad exemplum sui cogeret:* videlicet, *quomodo Lucas narrat, Herosolymæ credentes omnia habuisse communia: Sic Philo quod Alexandriæ fieri sub Marco Doctore cernebat, memoriæ tradidit.* Tradidit autem eos fuisse Therapeutas, seu Monachos, singulos illorum mores recensens: de quibus late infra cap. 12.

Basilius in Regulis fusius disputatis responsione, hæc habet in eandem sententiam. *Concludendum est igitur, certaminis curriculum, & progressionis ad virtutem facilitatem, mandatorum Domini executionem assiduam ac meditationem: fratrum habitationem esse vno, & eodem in loco: quæ cum propositum sibi finem habeat gloriam Dei ex præcepto Domini Iesu Christi dicentis: videant opera vestra bona & glorificant &c. tum eorum de quibus in Actis mentio est sanctorum virorum præcipuum insigne illud obtineat. Ita enim de illis scriptum est: Omnes autem qui credebant erant pariter in eodem loco, & habebant omnia communia: Et Iterem: Multitudinis autem credentium erat cor vnum, & anima vna; nec quisquam eorum possidebat aliquid suum esse dicebat sed erant illis omnia communia.* Vide igitur Basilium asserere, vitam Cœnobiticam, seu Monasticam obtinere præcipuum illud insigne Sanctorum virorum, de quibus in Actis cap 4. mentio est; vtpote idem cum illis propositum consectantem, quod illi primitus cæpisse noscuntur: vti ipse Basilius vterum in Constit. Monast. cap. 19. his verbis adstriuit, & commendat. *Quoniam maximam partem qui se colendæ pietati dederunt ij in societate cum aliis degunt, in qua inter se vicissim alter alterius sui propositum animi ad virtutem exacuunt, seque inter se rectè factorum æmulatione ad maiores quotidie in studiis rerum honestarum faciendos progressus impellunt, æquum facturos nos arbitrati sumus, si ad hos quoque aliquid cohortandi gratia scriberemus. Hi liberatoris nostri, eiusque vitæ, dum inter nos versaretur, institutorum viri perfectique imitatores existunt. Quemadmodum enim ille coacto Discipulorum chori communia cuncta, seque ipsum communem Apostolis præbuit, item hi quoque Antistiti, suo obtemperantes (qui modo vita sua præscripta rectè conseruant) genus viuendi Apostolorum ac Domini imitantur.* 4. *Basilius.*

Augustinum Hieronymo & Basilio adiungo, qui multus est in hac re, serm. 1. de communi vita Clericorum hæc ait. *Nostis omnes aut penè omnes, sic nos viuere in eadem domo, quæ dicitur domus Episcopi, vt quantum possumus imitemur eos Sanctos; de quibus loquitur liber Actuum Apostolorum: Nemo dicebat aliquid proprium, sed erant illis omnia communia.* Loquitur vero de his fratribus, quos à Monasterio Monachorum ad domum Episcopi secum vitam Religiosam acturos transtulerat: quod sic ipse declarat: *Ego, quem Deo propitio videtis Episcopum vestrum, iuuenis veni ad istam ciuitatem* (annorum scilicet ætatis suæ 30.) *& quærebam vbi construerem Monasterium, & viuerem cum fratribus meis* (quos ex Italia traduxerat Monastices professores) *Spem quippe omnem sæculi reliqueram: Veni ad istam ciuitatem propter videndum amicum, quem putabam me lucrari posse Deo, vt vobiscum esset in Monasterio. Apprehensus, & Presbyter factus per hunc gradum perueni ad Episcopatum: non non attuli aliquid, nec veni ad hanc Ecclesiam nisi cum his indumentis, quibus illo tempore vestiebar* (haud dubium Monasterialibus.) 5. *Augustinus.*

Et quia hic deponebam esse in Monasterio cum fratribus, cognito instituto, & voluntate mea, beatæ memoriæ senex Valerius dedit mihi hortum illum, in quo nunc est Monasterium. Cœpi boni propositi fratres colligere, compares meos nihil habentes, sicut nihil habebam, & imitantes me: vt quomodo ego tenuem paupertatem meam vendidi, & pauperibus erogaui, sic facerent & illi, qui mecum esse voluissent, vt de communi viueremus. Commune autem nobis erat magnum & vberrimum prædium ipse Deus. Perueni ad Episcopatum, & vidi necesse habere Episcopatum exhibere humanitatem assiduam quibusque venientibus, siue transeuntibus: quod si non fecissem Episcopus inhumanus diceret. Si autem consuetudo ista (tan frequentis hospitalitatis) *in Monasterio permissa esset, indecens esset* (nimirum silentij grauitas, & ieiuniorum frequentia deperirent.) *Et ideo volui habere in ista domo Episcopi mecum Monasterium Clericorum. Ecce quomodo viuimus. Nulli licet in societate nostra habere aliquid proprium &c.* Et inferius: *Ecce dico, audite: Qui societatem communis vitæ iam susceptam, quæ laudatur in Actis, Apostolorum, deserit, a voto suo cadit, & à professione sancta cedit.* Quid manifestius dici potuit? Verum hæc verba iterum à nobis inferius expendenda sunt Deo dante.

6. Idem. Serm. 2. sequenti iterat Augustinus eandem prorsus doctrinam, ita inquiens: *Quomodo viuere vellemus quomodo? Deo propitio, iam viuamus, quamuis de scriptura sancta multa noueritis, tamen ad commonendos vos, ipsa de libro Actuum Apostolorum vobis lectio recitabitur, vt videatis vbi descripta sit forma quam desideramus* (id est, conamur) *implere. Dum ergo recitatur, vos intentissimos esse volo, vt post eius recitationem quod institui loquar, Domino donante, intentionis vestræ. Et Lazarus Diaconus legit. Multitudinis credentium &c. vsque diuidebatur autem singulis, prout cuique opus erat. Cumque Lazarus Diaconus recitasset, & Episcopo codicem tradidisset, Augustinus Epis. dixit. Et iam ego legere volo: plus enim me delectat huius verbi esse lectorem, quam verbi mei disputatorem.* Et postquam eadem verba legit subditur. *Cumque Episcopus legisset, dixit: Audistis quæ iam velimus, orate vt possimus. Contigit autem quædam necessitas, vt hæc diligentius agerem; quoniam sicut nostris, iam Præsbyter in nostra societate constitutus, quali societati perhibet testimonium lectio, quam modo cum recitaretur audistis, moriens testamentum fecit, quia habuit vnde faceret. Erat quod diceret suum, cum in ea societate viueret, vbi nemini licebat suum aliquid dicere; sed erant illis omnia communia? Siquis dilector, & laudator noster apud detractorem nostrum prædicaret istam societatem, & diceret: Cum Episcopo Augustino sic viuunt omnes cohabitatores eius, quomodo scriptum est in Actibus Apostolorum; continuò ille detractor caput mouens, dentem promouens diceret: Ita verè sic ibi viuitur, quomodo tu dicis? Quare mentiris? Nonne ibi modo in eorum societate positus Præsbyter testamentum fecit, & quod habuit quomodo voluit disposuit & reliquit?* Respondet verò ipsum iniquè prorsus egisse: *Ecce dico, & audistis: Qui habere voluit proprium, & de proprio viuere, & contra ista præcepta nostra facere, parum est vt dicam: Non mecum manebit; sed nec Clericus erit. Ante oculos posui quantum mali sit à proposito cadere, &c.*

7. Idem. Idem ipse epist. 109. Regulam sanctimonialibus præscribens, hæc ait. *Hæc sunt quæ vt obseruetis præcipimus in Monasterio constitutæ. Primum propter quod estis in vnum congregatæ, vbi vnanimes habitetis in domo Domini, & sit vobis cor vnum, & anima vna in Deo. Et non dicatis aliquod proprium, sed sint vobis omnia communia, & distribuatur vnicuique vestrum à Præposita vestra victus, & tegumentum, non æqualiter omnibus, quia non æqualiter valetis omnes, sed vnicuique sicut opus fuerit. Sic enim legitis in Actis Apostolorum: Quia erant eis omnia communia, & distribuebatur singulis prout cuique opus erat.* Hæc in Regulam eremitarum, & Clericorum translata sunt vbi ad verbum reperiuntur: Hoc siquidem vnicum totius Monastices fundamentum perpetuò existimauit Augustinus, ad exemplar primitiuorum fidelium vitam agere; quod si hos verè Monachos aiebat, quia illos imitabuntur; quod & illos à fortiori Monachos credebat, qui cæteris in exemplar vitæ dati sunt in Actis Apostolorum. Vnde & lib. 5. de Curt. Dei. cap. 18. de Monachis sui temporis inquit. *Si ita illi* (Romanorum proceres L. Valerius, Q. Cincianatus, & Fabricius) *pauperes erant, quorum triumphis publicum ditabatur ærarium; nonne omnes Christiani, qui excellentiori proposito diuitias suas communes faciunt, secundum id quod scriptum est in Actibus Apostolorum, vt distribuatur vnicuique, sicut cuique opus est, & nemo dicat aliquid proprium, sed sint illis omnia communia, intelligunt se nulla ad hoc ventilari oportere iactantia, id faciendo pro obtinenda societate Angelorum, cum penè tale aliquid illi fecerint pro conseruanda gloria Romanorum.* In quæ verba legendus est L. Viues, & præ ipsum Liuius, Valerius, Plutarchus, Dionysius, & Eutropius.

Augustino accedat Possidius, (quem alij Possidonum vocant) Magistro discipulus qui in vita ipsius hæc habet. *Factus ergo Presbyter Augustinus Monasterium intra Ecclesiam mox instituit, & cum Dei seruis viuere cœpit, secundum modum, & regulam sub sanctis Apostolis constitutam: maximè vt nemo quicquam proprium in illa societate haberet, sed eis essent omnia communia, & distribueretur vnicuique prout cuique opus erat: quod iam ipse prior fecerat, vt de transmarinis ad propria remeasset.* Quam Possidius Regulam sub sanctis Apostolis constitutam vocat Augustinus serm. 2. de Communi vita Clericorum professionem istam, & istam lectionem *Apostolorum* nuncupat, inquiens de Patricio Nepote suo: *Ipse faciat quod Dei seruum decet,* (id est Religiosum) *& quod ista professio, & ista exigit lectio.* 8. Possidius.

Chrysostomus edisserens ipsum Actuum Apostolorum testimonium cap. 4. hom. 11. *In Monasteriis* (ait) *nunc viuunt quemadmodum olim fideles. Nonne diuisio semper minora commode affert, vnanimitas autem & consensus incrementum? Bene autem dixit quod gratia Dei erat in omnibus. Propter hoc enim gratia, quia nullus erat indigus: hoc est ob magnam dentium alacritatem nullus erat indigus. Non enim partem quidem dederunt, partem autem recinderunt. Sic inæqualitatem è medio eiiciebant, & in multa abundantia viuebant: & cum multo honore hoc faciebant: neque enim in manus.* Apostolorum *audebant dare, neque cum fastu suppeditabant*, diuitias tantisper æstimantes, *sed ad pedes afferebant*, nihil illas ducentes: *& illos dispensatores permiserunt fieri, & dominos fecerunt, vt quasi ex communibus postea alantur, & non ex propriis.* Ex quo infert: *Sic qui in Monasteriis, nunc viuunt quemadmodum olim fideles.* Egregius eiusdem locus est in hom. 57. in Matth. vbi agens de Monachis, ait: *Qui ab Apostolis in principio initiati fuerunt, vrbes quidem habitabant,* 9. Chrysostomus.

habitabant, & eorum qui in eremo conuersantur, vitam viuebant. Et hom. 18. ex variis in Matth. locis: *Et hoc propriè loquitur ad Monachos: Monachus enim Apostolicam vitam desiderat imitari. Vis ô Monache esse discipulus meus? imo vis Discipulorum meorum esse discipulus? fac tu quod fecit Petrus, quod fecit Iacobus, & Ioannes.* Et infra: *Monachi Apostolorum imitatores sunt: non ergo possumus eos imitari, nisi fecerimus quod fecerunt & Apostoli.* Et libello de Comparatione Regis & Monachi: *Itaque qui solitarius viuit, is animum suum ad Apostolorum, & Prophetarum mores conformat.* Vnde in hom. 56. ad populum Antioch. Monachis vestes esse, ait, fortitudine dignas: *non enim caudatis vtentes vestibus iuxta eneruatos & molles induuntur, sed iuxta beatos illos Angelos Eliam Elisæum; Ioannem; & secundum Apostolos:* nimirum asperis ad instar Eliam Elisæum, & Ioannem; & singulis tunicis vtuntur iuxta Apostolorum consuetudinem, & institutionem. Et lib. 3. aduersus vituperatores vitæ Monasticæ, asserit *ea ab Apostolis impleta, quæ nunc à Monachis implentur.* Et tandem Ep. ad Theodorum Monachum lapsum, vt eum ab illicitis nuptiis retraheret: *Speramus*, ait, *quod etiam à te inuicem nobis votiua refferentur, & quod iterato te sancto, atque fœlici saluatoris Discipulorum choro videbimus aggregatum:* Monachorum cætum vocitans *sanctum ac fœlicem saluatoris Discipulorum chorum*; quod videlicet eisdem prorsus vtrique institutis coërceri degant, illique ab his originem trahant.

10. Piammon. Piammon Abbas doctrina & sanctitate celebris, quem Sozomenus lib. 6. cap. 29. & Nicephorus lib. 11. cap. 35. vehementer commendant, & cuius est doctrina Collationis 18. apud Cassianum cap. 5. perspicuis verbis pro veritate proposita decertat, inquiens: *Itaque Cœnobitarum disciplina à tempore prædicationis Apostolicæ sumpsit exordium. Nam talis extitit Ierosolymis omnis illa credentium multitudo; quæ in Actibus Apostolorum ita scribitur: Multitudinis credentium &c.* Vsque, *prout cuique opus erat. Talis, inquam, erat omnis Ecclesia, qualis nunc perpaucos in Cœnobiis inuenire difficile est. Sed cum post Apostolorum excessum decrescere capisset credētium multitudo, hi quibus adhuc Apostolicus inerat feruor, memores illius pristinæ perfectionis, discedentes à ciuitatibus suis, illorumque consortio qui sibi vel Ecclesiæ Dei remissionis vitæ negligentiam licitam esse credebant, in locis suburbanis, ac secretioribus commanere, & ea quæ ab Apostolis per vniuersum corpus Ecclesiæ generaliter meminerant instituta, priuatim, ac peculiariter exercere cæperunt. Atque ita coaluit ista, quam diximus, Discipulorum, qui se ab illorum contagio sequestrauerunt disciplina: qui paulatim tempore procedente separati à credentium turbis, Monachi, siue Monazontes, singularis, ac solitariæ vitæ districtione nominati sunt: ab eo quod à coniugiis abstinerent, & à parentum se consortio, mundique istius conuersatione secernerent. Vnde consequens fuit, vt ex communione consortij Cœnobitæ, cellaque, ac diuersoria eorū cœnobia vocarentur. Illud ergo solum fuit antiquissimum Monachorum genus, quod non modò tempore, sed etiam gratia primum est: quodque per annos plurimos solum inuiolabile, vsque ad Abbatis Pauli, vel Antonij durauit ætatem. Cuius etiam nunc adhuc in districtis Cœnobiis cernimus residere vestigia.* Quod sanè testimonium vel se solo (quamquam cætera deessent, quæ tamen numero & virtute multa sunt) rem conficeret, veritatemque intentam demonstrare sufficeret, tum claritate sua, tum dicentis autoritate, & venustate eximia, qua proximè ab his qui Discipulos Christi Domini cognouerunt notitiam haurire potuit; vel ab his qui illis temporibus fuerunt vicini, & rem ipsam viuida memoria conseruabant.

Piammoni succedat Ioannes Cassianus, qui eum ea de re disserentem audiuit. Is vero libr. 2. 11. Cassianus. de Instit. renunt. cap. 5. hæc scribit in eandem sententiam. *Cum in primordiis Fidei, pauci quidem, sed probatissimi Monachorum nomine censerentur, qui sicut à beatæ memoriæ Euangelista Marco, qui primus Alexandrinæ vrbi Pontifex præfuit, normam suscepere viuēdi, non solū illa magnifica retinebant, quæ primitus Ecclesiam, vel credentium turbas in Actis Apostolorum legimus celebrasse, Multitudinis scilicet credentium &c.* Vsque, *prout cuique opus erat; verum etiam his multò sublimiora cumulauerant; etenim sedentes insecutiora suburbiorum loca &c.* Vbi Alexandrinos S. Marci discipulos, quorum ex Philone consequenter recenser instituta, conceptis verbis discipulos, & successores facit Apostolorum, de quibus agitur in Actis cap. 4. quamquam & ipse Marcus Apostolorum coæuus cum sit, ac S. Petri discipulus & comes, non aliam suis disciplinam certum est edocuisse, quem illi Ierosolymis promulgarunt: vitæ scilicet communis, & perfectæ, Christi vestigia per omnia sectantium. Plura Cassianus lib. 7. de Inst. c. 17. 18. & 19.

Gregorius Magnus eam Monachis viuendi 12. Gregorius Magnus. formam præscriptam fuisse luculenter docet in Comment. ad cap. 1. lib. 1. Reg. in hæc verba: *Perfectio igitur viri in præconio ponitur vnitatis* (expendebat illud? Fuit *vir vnus de Ramataim*) *vt qui sæculum potenter despicit, mentem non diuidat, solis supernis inhiet, ad ea tantum quæ de visione conditoris sunt æterna gaudia suspicit. Hinc Lucas de perfecto credentium numero loquens ait: Erat eis cor vnum, & anima vna. Vnum quippe eis cor erat, quia per intentionem rationis solum conditorem aspexerant: vnam animam habebant, quia per affectionem amoris solum eius faciem videre desiderabant. Pro hac vnitate obtinenda veritas docens ait Luc. 14. Qui non renuntiauerit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Quæ etiam nostra sunt; quia hi qui abrenuntiantes sæculo remotioris vitæ secretum petiuimus, Monachi vocamur. Monos quidem Græcè, Latinè autem vnus dicitur. Hoc quippe titulo appellationis inscribimur, vt vox nominis nostri nobis insinuet altitudinem dignitatis; & animus noster tanto ardentius ad Conditoris sui visionem se erigat, quanto sublimitatem claritatis, in qua semper debet consistere, quasi in fronte prælatam portat.* Quasi dixerit, Monachos ad monadem aspirare debere, à qua descendunt: vtpote quæ Act. 4. describitur, *Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna.*

Isidorus Gregorij Synchronos libr. 2. de offic. 13. Isidorus. Eccles. cap. 15. de Monachis, *Huius propositi*, ait, *in Euangelio Ioannes Baptista extitit. Sex autē sunt genera Monachorum. Primum genus est Cœnobitarum, id est in commune viuentium, instar sanctorum illorum, qui temporibus Apostolorum Ierosolymis vendita, ac distributa omnia sua debent indigentibus, qui habitabant in sancta communi vita, non dicentes aliquid proprium; sed erant illis omnia communia, & anima vna, & cor vnum in Deum. Horum igitur institutione* (attende verbum) *Monasteria sumpsere principium.* Consonat sibi lib. 7. Ethimolog. cap. 13. inquiens: *Plura autem sunt genera Monachorum,*

chorum. Cœnobitæ, quos in commune viuentes, poſſumus appellare : Cœnobium enim plurimorum eſt. Anachoritæ, qui poſt cœnobialem vitam deſerta petunt. Sed Anachoritæ Eliam & Ioannem, Cœnobitæ Apoſtolos imitantur. Iuxta quod de eis ſcribit Lucas in Actibus Apoſt. Vide iterum Iſidorum in Regula Monach. c. 3. & 12.

14. Petrus Damiani. Petrus Damianus S. R. E. Cardinalis opuſc. 28. qui eſt Monachorum Apologeticus aduerſus Canonicos ſic ait. *Multum fratres dilectiſſimi, ſi digni eſtis audire, miramur, quomodo, vel ob quam cauſam conamini nos à conſortio, & vnitate vniuerſalis Eccleſiæ ſeparare; cum conſtet à Monachis, non à Canonicis vniuerſalem Eccleſiam fundatam, gubernatam, & à diuerſo errore cribratam, Apoſtoli nempe fundatores & Rectores Eccleſiarum noſtro, non veſtro more viuebant, vt Lucas Euangeliſta in Actibus Apoſtolorum refert; & Philo diſſertiſſimus Iudæorum in libris quos in laudem noſtrorum conſcripſit, primitiuos Chriſtianos Monachos, non Canonicos, vocat, & habitacula eorum Monaſteria nuncupat.* Et rurſus, *Longum eſt paginas Veteris Teſtamenti reuoluere : veniamus ad Nouum Apoſtolos certè & ſucceſſores eorum, ſi irreuerberatis oculis paginas Noui Teſtamenti perſpicuis, Monathico, non Canonico more viuere inuenietis.* Mitto in hoc autore, quod velit Canonicos tunc temporis non cœpiſſe, quod mihi non ſatis arridet; cum nihil aliud ſua origine ſint, quam Cœnobitæ, Clericis ordinibus, & oneribus inſignitis cuius generis multos Diſcipulorum fuiſſe dubium non ſit. Illud nihilominus de eius teſtimonio liquidò conſtat Monachorum vitam ibi exordium ſumpſiſſe: quod nunc in præſenti intendimus.

15. S. P. N. Bernardus. Iam quid de his ſenſerit S. P. N. Bernardus Damiano non valde ætate inferior, ſi rogas, audi quid ſcripſerit ad Guillelmum Abbatem in Apologia, cum de mitigato à Cluniacenſibus quibuſdam Monaſtico ordine diſſereret. *Pudendas an legendas, dixerim huiuſmodi ineptias? Sic Macharius vixit? ſic Baſilius docuit? ſic Antonius inſtituit? Sic Patres in Ægypta conuerſati ſunt? ſic denique Sancti Odo, Maiolus, Odilo, Hugo, quos ſe ſuique Ordinis principes, & præceptores habere gloriamur, aut tenuerunt, aut tenere cenſuerunt? Sed hi omnes Sancti, imo quia Sancti fuerunt, à S. Apoſtolo non diſſenſerunt, qui nimirum ita loquitur : Habentes victum, & veſtitum, his contenti ſumus. Nobis autem eſt pro victu ſatietas, nec veſtitum appetimus, ſed ornatum. Quæritur ad induendum non quod vtilius, ſed quod ſubtilius inuenitur : non quod repellat frigus, ſed quod ſuperbire impellat : non denique iuxta Regulam quod vilius comparari poteſt; ſed quod venuſtius, imo vanius oſtentari. Heu me miſerum qualemcumque Monachum. Cur adhuc viuo videre ad id deueniſſe ordinem noſtrum, Ordinem ſcilicet qui primus fuit in Eccleſia, imo à quo cæpit Eccleſia: quo nullus in terra ſimilior Angelicis Ordinibus, nullius vicinior ei quæ in cœlis eſt Ieruſalem mater noſtra, ſiue ob decorem caſtitatis, ſiue propter charitatis ardorem; cuius Apoſtoli inſtitutores : cuius hi quos Paulus tam ſæpe Sanctos appellat inchoatores extiterunt.* Nihil clarius, nihil præclarius dici, aut concipi potuit. Attende quæſo illa verba, *Ordinem ſcilicet qui primus fuit in Eccleſia; imo à quo cæpit Eccleſia :* Et illud : *Cuius Apoſtoli inſtitutores extiterunt.* Sed quando? Vt id explicat, ſubdit. *Et quidem inter illos cum nihil quod ſuum eſſet quiſpiam retinuiſſet, diuidabatur, vt ſcriptum eſt, ſingulis prout cuique opus erat : Non igitur quod quiſque pueriliter geſtire poterat. Sanè vbi tantum quod opus erat accipiebatur, ibi nihil procul dubio ocioſum admittebatur, quanto magis nihil curioſum, quanto magis nihil ſuperbum. Quod, inquit, opus erat, hoc eſt quantum ad indumenta quod & nuditatem tegeret, & frigus repelleret. Putas ne ibi cuiquam galabrunum, aut iſembrunum, quærebatur ad induendum; cuiquam ducentorum ſolidorum mula parabatur ad equitandum? Putas ne, inquam, cuiuſpiam ibi lectuli opertorium catticum, aut diſcolor barricanus oportebat, vbi ſingulis diuidebatur tantum prout cuique opus erat? Non illis arbitror valde curatum fuiſſe de pretio, de colore, de cultu veſtimentorum, vbi tam indefeſſum inerat ſtudium in concordia morum, animorum cohærentia, profectuque virtutum. Multitudinis, inquit, credentium erat cor vnum, & anima vna. Vbi nunc illud vnanimitatis exercitium &c.*

Semitam prædictorum Patrum terrere etiam ſcholaſticos Doctores, manifeſtum eſto, illorum nimirum veſtigia ſequutos. Eorum vero D. Thomas eandem ſæpe doctrinam inculcat : nam opuſc. 17. Contra retrahentes homines ab ingreſſu Religionis cap. 15. Sic inquit: *Eccleſia in ſui primordio in omnibus ſuis membris talis fuit, qualis poſtmodum fuiſſe apud perfectos quoſcunque inuenitur. Sic & gratia debuit à perfectis initium ſumere: & ideo Apoſtoli ſecundum illum ſtatum fidelium vitam ordinauerunt perfectioni conuenientem. Vnde dicit Hieronymus in lib. de Viris Illuſtr. Apparet talem primam Chriſto credentium fuiſſe Eccleſiam, quales nunc Monachi eſſe mittuntur, & cupiunt, vt nihil cuiuſpiam proprium ſit, nullus inter eos diues, nullus pauper : patrimonia egentibus diuidebantur orationi vacabatur & Pſalmis, doctrinaque, & continentia. Hic autem modus viuendi perfectioni congruus fuit apud primos credentes, non ſolum in Iudæa ſub Apoſtolis, ſed etiam apud Ægyptum ſub Marco Euangeliſta, vt ibidem Hieronymus dicit, & ſicut in 2. lib. Eccleſ. Hiſt. narratur. Proceſſu vero temporis multi in Eccleſiam erant intraturi, qui ab hac perfectione deficerent; quod non erat futurum ante Iudæorum excidium, ſed Eccleſia apud gentes multiplicata. Fuerunt tamē & aliqui poſtmodum primæ perfectionis æmuli, qui in congregationibus viuentes his poſſeſſionibus caruerunt, ſicut plurima Monachorum collegia in Ægypto.* Similia opuſc. 18. de perfectione vitæ ſpiritualis c. 22. inquit. *Aliud eſt eſſe in gradu perfectionis, & aliud eſſe in ſtatu : & tamen verum eſt illos ſeptem Diaconos* (ab Apoſtolis electos) *etiam in ſtatu perfectionis fuiſſe, illius, inquam, perfectionis, de qua Dominus dicit : Si vis perfectus eſſe, vade, & vende omnia quæ habes, & veni, ſequere me. Matt. 19. nam relictis omnibus ſequuti fuerant Chriſtum, nihil proprium poſſidentes, ſed erant illis omnia communia, vt dicitur Actorum 4. à quorum exemplo omnes Religiones deriuatæ ſunt.* Rurſus opuſc. 19. cap. 4. hæc habet. *His ipſis oſtendendum eſt, aliquam Religionem ad hoc ſpecialiter ſalubriter poſſe inſtitui, ad cooperandum Prælatis Eccleſiarum in prædicatione, & confeſſionibus audiendis ex commiſſione Prælatorum. Primo quod omnis Religio ad exemplar vitæ Apoſtolicæ formata eſt. Vnde dicitur Actor. 4. ſemper illud. Et erant illis omnia communia: Gloſ. Græcè Cœna, vnde Cœnobitæ, id eſt communiter viuentes: Cœnobia, id eſt habitacula eorum. Hæc autem fuit vita Apoſtolica, vt relictis omnibus per mundum diſcurrerent, euangelizando, & prædicando, vt patet Matth. 10. & in Regula quadam quæ eis inſcribitur.* Et 22. quæſt. 187. artic. 3. in arg. 3. aſſumit hanc propoſitionē, quam in Reſponſione libenter concedit.

concedit. Religiosi præcipuè videntur teneri Apostolorum vitam imitari qui statum perfectionis profitentur.

17. Bonauentura. D. Bonauentura D. Thomæ consentit, tum alibi, tum præsertim in expositione Regulæ frat. Min. cap. 6. inquiens. *Res quibus vtuntur fratres aut sunt propriæ, aut communes. Si propriæ, damnabiliter habentur: si communes, ergo sunt de numero illorum, de quibus dicitur Act. 4. Et erant illis omnia communia.* Certe si fratres Minores de numero illorum sunt, illos quoque Monachos fuisse necesse est vt dicamus. Et paulo inferius: *Dicendum, quod licet illa quibus vtimur, in nullius sint bonis proprietariè quoad personam: sunt tamen propria communitatibus Ecclesiarum. Vnde dicitur in Act. Apost. Nec quisquam eorum ex his quæ possidebant, aliquid suum esse dicebat. Ergo possidebant in communi, sed non proprietariè: & pro tanto dicuntur talia in nullius bonis esse. Iuxta quod dicit lex. ff. de Rerum dominio quod Respublicæ in nullius sunt bonis, ipsius enim Vniuersitatis esse creduntur.* Et in qq. circa Regulam quæst. 19. *Non solum Ordines Religiosorum, sed etiam Episcoporum, & Clericorum, & Vniuersalis status multum deficit ab eo quod in principio fuit, cum omnes fideles erant perfecti, & Sancti, quales nunc raro videmus. Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna.* Ex quo de mente Bonauenturæ deducitur, sicut Ordinem Episcoporum, & Clericorum, ita & Religiosorum fuisse sub Apostolis in principio Ecclesiæ, quandoquidem omnes sub eis verbis Act. 4. significari contendit.

18. D. Antoninus. D. Antoninus cæteris concinens hæc habet 1. p. Hist. tit. 6. cap. 2. §. 2. de morte Ananiæ & Saphiræ loquens: *In quo insinuatum est, quam sit damnabile & mortiferum vitium proprietatis in Religione, vbi omnia esse debent in communi, sicut primi Christicolæ degebant Ierosolymis. Et de hoc 12. q. 1. C. Dilectissimis, V. C. Futuram.*

19. S. Clemens Papa. Recensitis Ecclesiæ Doctoribus quorum adiuti doctrinis periculum de re facere quiuimus, placet tres summorum Ecclesiæ Antistitum sententias adiungere, quibus ipsa magis magisque illustrata nitescat. Magnus ille Clemens voluntate Petri primus, re autem tertius successor in sede Vrbis, & Orbis magisterio, testis & ipse oculatus, vtpote vnus de vita priori communi, in Epist. 5. Decret. hæc inquit. *Communis vita omnibus, fratres, necessaria est, & maxime iis qui Deo irreprahensibiliter militare cupiunt, & vitam Apostolorum, eorumque Discipulorum imitari volunt. Vnde & Domini per Prophetam loquitur Ps. 132. Ecce quam bonum & quam iucundum &c. Istius enim consuetudinis more retento, etiam Apostoli, eorumque discipuli vna nobiscum, & vobiscum communiter vitam duxerunt.* (Scribentes Ecclesiæ Ierosolymorum) *Vt enim bene nostris, erat multitudinis eorum cor vnum, & anima vna: nec quisquam eorum, aut nostrum de his quæ possidebant aliquid suum esse dicebant, sed omnia nobis & illis erant communia, nec quisquam egens erat inter eos. Omnes vero qui domos, vel agros possidebant, vendebant eos, & pretia eorum, & reliquas res quas habebant afferebant ponentes ante pedes Apostolorum, sicut vobiscum quidam vestrum cognouerunt, & viderunt, & diuidebatur singulis prout cuique opus erat.* Subnectit proprietatis criminosæ vindicationem in Ananiam & Saphiram à Petro perpetratam; & de obligatione quæ illius communitatis homines tenebantur, & successores illorum tenentur. *Quæ propter hæc verbis cauenda mandamus, & doctrinis, & exemplis Apostolorum obedire præcipimus: quia ij qui eorum mandata postponunt, non solum rei, sed etiam Dei extorres fiunt. Quæ non solum vobis cauenda, sed omnibus prædicanda sunt. Vnde consilium dantes vestram prudentiam hortamur, vt ab Apostolicis regulis non recedatis, sed communem vitam ducentes, & scripturas sacras rectè intelligentes, quæ bene nouistis adimplere satagatis.* De auctoritate Epistolarum S. Clementis egit doctè & neruosè Turrianus contra Magdeburdensem, quem lectores dubitabundi consulant. Refertur vero hæc quinta à Gratiano 12. q. 1. *C. Dilectissimis.*

Deinde S. Vrbanus Papa huius nominis primus in Epist. Decret. ad omnes Episcopos hæc habet, quæ idem Gratianus refert ibidem: *C. Scimus. Scimus* (ait) *vos non ignorare quæ hactenus vita communis inter Christianos viguit, & adhuc gratia Dei viget: & maxime inter eos qui in sortem Domini sunt electi, id est Clericos, sicut in Actibus Apostolorum legitur: Multitudinis autem credentium &c. Quicumque vestrum communem vitam susceptam habet, & vouet se nihil proprium habere, videat ne pollicitationem suam irritam faciat, ne damnationem, sed premium sibi acquirat, &c.* 20. S. Vrbanus Papa.

Tandem Eugenius Papa I. in Synodo Romæ celebrata. *Ergo res Ecclesiæ* (inquit) *non quasi propria, sed quasi communes habendæ sunt, cum de communi nullus dicat; hoc est meum: nec de rebus Ecclesiæ, hæc est mea, potest aliquis dicere, ne videatur non imitari Charitatem illorum, in qua nulli aliquid erat proprium, sed erant illis omnia communia.* 21. Eugenius Papa.

Claudat sanctorum Doctorum cuneum S. P. Benedictus Dux & legifer noster, quem de industria huc remisi; qui dum Monachos suos sub illis Apostolorum legibus militare edocet, & illis prorsus teneri, manifestum fit eius testimonio hos ab illis originem duxisse: vitamque horum ab Apostolis fuisse promulgatam, & constabilitam. Ait igitur cap. 33. suæ Regulæ: *Omnia necessaria à Patre Monasterij sperare debent; nec quicquam liceat habere quod Abbas non dederit, vel permiserit: omniaque sint omnibus communia sicut scriptum est; nec quisquam suum aliquid esse dicat, vel præsumat.* Et cap. seq. 34. *Sicut scriptum est: Diuidebatur singulis prout cuique opus erat. Vbi non dicimus vt personarum (quod absit) acceptio sit, sed infirmitatum consideratio. Vbi qui minus indiget, agat Deo gratias, &c.* Et cap. 57. *Si quid ex operibus artificum venundandum est, videant ipsi per quorum manus transigenda sunt, ne aliquam fraudem præsumant inferre. Memorentur semper Ananiæ, & Saphiræ, ne forte mortem quam illi in corpore pertulerunt, hanc illi, vel omnes qui aliquam fraudem de rebus Monasterij fecerint in anima patiantur.* 22. S. P. N. Benedictus.

23. Concors igitur SS. Patrum sententia fert vitam cœnobiticam, & communem quam Monachi sectantur, sub SS. Apostolis ortam fuisse, ab eisque accepisse leges: quas nemo ausus est immutare; nimirum omnia illis esse communia, cum nihil suum quisque dicere queat: Diuidi ea singulis prout cuique opus erat: nullumque inter eos esse egentem: à quo sanè cætera Monachorum pendent instituta. Verum hæc pressius insequentibus exponenda, enucleanda sunt.

CAP. IV.

CAPVT IV.

Non vt cumque Monasticæ vitæ exemplar, sed nouum, ac perpetuum eius statum virorum emissione subnixum sub sanctis Apostolis vigere cæpisse.

1. Ratio dubitandi.

ENim verò cum vitam Monachorum imitari, non idem sit atque Monasticem quemquam profiteri, existimare posset quis primitiuos illos fideles Apostolorum discipulos, rem quidem Monachorum imitatione egisse, minime tamen proprio Monastices caractere insignitos fuisse, nec propriè Monachos, seu Cœnobitas vocari posse, dum eam professi non probantur. Atque in hunc sensum interpretandos esse superius relatos Patres contendet; quasi dixerint Monachos illorum vitam consectari, tametsi longe aliter atque illi eadem seruent instituta, nimirum professione eius, status facta, quam veteres emisisse non liquet. Quinimò cum ad essentiam status Religiosi tria vna concurrant, paupertatis castitatis, & obedientiæ, ex quibus is integratur, & coalescit, Apostolorum discipuli paupertatem complexi dicuntur, de eiusque obseruantia laudantur: de obedientia, & castitate eorum altum silentium à Luca Euangelista fit; quod ex verbis eius quiuis facile consequi poterit. Vnde ergo veram Monastices originem ab Apostolis deriuari contendimus? Ita sane Osores Monasticæ antiquitatis garriunt: sed mentitam sibi esse iniquitatem à nobis in præsentiarum liquidò monstrandum erit.

2. Quæ requiruntur ad veram Monasticem.

Fatemur igitur cum D. Thoma 22. quæst. 186. per totam veram Monasticem reperiri nequaquam posse absque tribus illis virtutibus, obedientia, paupertate, & castitate: requirique non solum ab aliquo amari, & opere ipso consequi, & exerceri, sed quod id fiat ex votorum emissorum obligatione. Rursum vt non sint vita Nazaræorum, id est temporaria, sed perpetua, saltem quantum est ex parte vouentis. Demum quod ea sint solemnia vel in Religione autoritate Apostolica comprobata ritè emissa. His societatem Iesu cum æteris Regularibus Ordinibus compræhendo, in qua vota simplicia ritè post biennium emissa propriè Religiosum faciunt: ita Gregorio XIII. in Extrauag. *Ascendente* perspicuis verbis edocente. Tot igitur tantaque vt aliquis Monachus seu Religiosus fiat concurrant necesse est, itaut quouis eorum deficiente verus Monachatus euanescat. Et nihilominus his omnibus vestitam circunstantiis Monasticem sub SS. Apostolis vigere cepisse profitemur: Quod modò bifariam à nobis stabiliendum est; nimirum primo argumentis totam in communi essentiam status Monastici complectentibus, & deinceps singulatim ad vnam quamuis eius circunstantem particulam descendendo.

3. Ecclesiastica Monarchia à Christo Domino instituta.

Quod ad primum spectat, inficiari absque periculo temerandæ veritatis Catholicæ nequaquam potest quis, quin tota Ecclesiastica Hierarchia à Christo Domino eiusque discipulis constituta fuerit, non solum in generali, sed quoad singula eius membra: tum ob negotij ipsius præstantiam, & magnitudinem, quæ se ipsa autorem manifestat Deum: tum ob Apostoli testimonium cap. 4. Epist. ad Ephes. aientis. *Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, alios verò Euangelistas, alios autem Pastores, & Doctores ad opus ministerij, in ædificationem corporis Iesu Christi &c.* Tum etiam ex D. Dionysij doctrina, qui speciali libro vniuersam Ecclesiasticam Hierarchiam expendens & exponens, eius omnimodis Apostolos Christi tubas cognoscit autores, partim verbo, partim scriptis eam posteris commendantes; ait enim. *Est itaque Hierarchia omnis (vt se habet veneranda ac sacrosancta nostra traditio) omnis sacrarum rerum illi quidem subiectarum ratio, generalisque prorsus eorum quæ in hanc fermè cadunt functionem sine sacrarum eius rerum comprahensio. Substantia autem Sacerdotij nostri* (quod supremum Hierarchiæ huius est.) *Scriptura Sacra est nobis diuinitus tradita. Porro huiusmodi plena venerationis eloquia dicimus, quæque à beatissimis Patribus nostris à quibus sacris mysteriis imbuti sumus, in sanctis ac Theologicis commendata sunt libris: ac præterea quæque ab eis sanctissimis viris sacratiore & purgatiore, & propinqua quodammodo cælesti Hierarchiæ doctrina, sancti Duces, ac Præceptores nostri didicerunt* (Paulum & Hierothæum dicit) *ex animo in animum, medio intercurrente verbo, corporali quidem, sed quod carnis penitus excedat sensum sine literis transfusa sunt.* Ita ex interpretatione Cameldulensis. Partem verò non minimam Ecclesiasticæ Hierarchiæ Monachos esse, ipse Dionysius inferius declarat. cap. 6. de *Initiandis Ordinibus*: Vbi inter cætera: *Porro initiandorum* (ait) *omnium excellentior, ac sublimior Ordo, Monachorum est sancta distinctio; expiatione omni, tota virtute, atque exactissima suarum operationum castitate mundata: omnis item (quantum sibi licet inspicere) Sacra operationis spiritualiter speculatrix, & particeps facta, Pontificumque consumantibus virtutibus tradita: quorum diuinis fulgoribus, & Pontificalibus traditionibus conspecta, pro Ordine suo sanctorum mysteriorum sacrificia ediscens, à sacra eorum scientia ad exactissimam perfectionem Diuina ratione subuehitur. Vnde & sancti præceptores nostri,* (Paulus & Hierotheus, vt nimirum, quas perpetuò præceptores Dionysius agnoscit.) *Diuinis eos appellationibus sunt prosecuti, partim Therapeutas, id est cultores à sincero Dei famulatu, atque cultu, partim Monachos ab indiuidua & singulari vita appellantes: vt quæ illos sanctis diuisibilium complicanibus in diuinam, & Deo gratam monadem, perfectionemque promoueat. Idcirco & perficientem eis indulsit gratiam diuina sanctio, eosque consecrante quadam inuocatione dignata est.* Ex diuina ergo sanctione, quæ vt minimum Apostolica est, Monachi institutionem & benedictionem acceperunt Doctore Dionysio.

Monachatus est pars Ecclesiasticæ Monarchiæ.

Monachi Therapeutæ i. Dei cultores.

Dionysio planè concinit S. Clemens libr. 8. Const. Apost. cap. 10. vbi Ordinem eorum, qui ad communionem. Ex Apostolica constitutione accedere debent, præscribens, Ascetas post Clericorum ordinem collocat, ante Diaconissas, & Virgines, inquiens: *Episcopus alloquatur populum his verbis Sancta Sanctis* (quasi dixerit. Probet se ipsum homo, & sic de pane isto edat) *& populus subiungat: Vnus sanctus, vnus Dominus, vnus Christus in gloria Dei Patris benedictus in sæcula Amen &c. Post hoc sumat Episcopus, deinde Presbiteri & Diaconi, & Hypodiaconi, & Anagnastæ* (sic Lectores Græci vocant) *& Cantores, & ASCETÆ, & ex mulieribus Diaconissæ, & Virgines, & viduæ, postea pueri, & omnis populus ordine, cum pudore, & reuerentia,* 4

4 Gradus Monachatus inter partes Ecclesiasticæ Monarchiæ.

rentia, absque tumultu. Et Episcopus dat oblationem dicens: Corpus Christi: & sumens dicat Amen. Nemo autem ignorat Ascetas Monachos dictos, id est pugiles, seu exercitatores, eo quod tota eorum exercitatio, & conuersatio velut quædam virtutum palæstra esse debeat; cum alij homines exerceantur in sæculi artibus, id est bello, mercatura, causis forensibus &c. Ita Basilius lib. de vita solit. & ep. 63. qui sermones de rebus Monasticis vocat *Asceticos*, & ipsa cœnobia *Asceteria*. Eosdemque Ascetas seu Monachos vocat *Eunuchos* cap. 13. eiusdem lib. 8. vbi vniuersos Ecclesiæ Ordines recensens Diaconus, vt populus pro eis oret, post Episcopum Presbyteros & Clerum subdit. *Pro Eunuchis sanctè ambulantibus orate:* maxime quia eos à cæteris castè viuentibus distinguit, subiungens; *Pro continenter, & castè viuentibus orate:* Et item: pro Virginibus viduis &c. Illos ergo *Eunuchos* dicit *qui* Verbo Domini *se castrauerunt propter regnum cælorum* castitatem ei in Religione consecrantes.

Asceta quid.

5. *Monachatus traditio Apostolica.*

Insuper Epiphanius in Compendiaria doctrina Monachatum ex traditione Apostolica haberi contendit, & iuxta primam traditionum omnium recenset, inquiens: *Et quæ quidem de fide habet hæc de sola Catholica Ecclesia breuiter diximus. At vero de statutis ipsius, ac traditionibus eiusdem rursus necessarium est me breuibus apponere earundem formam ex parte. Et primum quidem velut crepido, & (vt ita dicam) fundamentum in ipsa est Virginitas, quæ exercetur, & seruatur à multis, & glorificatur. Sequitur autem ad eandem Virginitatem solitudo apud plerosque vtriusque sexus solitariam vitam degentes. Post hanc continentia super eundem cursum fundata. Postea viduitas &c.*

6. *Therapeutæ Apostolorū tempore à D. Marco instituti.*

Nec id mirum cum sub S. Marco Euangelistà innumeri Monachorum in Ægypto floruerint, in qua nemo quantumcumque stupidus sit herere, ne dicam reluctari poterit: cum id non solum Ecclesiæ filij, aut Patres, sed & hostes ingenuè fateantur. Hostem voco Philonem natione & professione Iudæum, qui de Therapeutis illis insigne opusculum conscripsit: de quibus à nobis inferius fusè agendum erit. Atqui Marcus martyrio sublatus est anno Imperij Neronis 8. vt eius acta, & Romanum Martyrol. perspicuè testantur: cui S. Petrus Apostolorum vertex aliquot annos super vixit, vtpote 12. Neronis cum Paulo de medio sublatus. Sed & Philo sub Claudio Cæsare, qui Neronem præcessit, Romæ periclitatus est, vt Eusebius & Hieronymus scribunt. Ex quibus liquet institutum Monachorum à D. Marco in Ægypto introductum Apostolicum fuisse, & à D. Petro Apostolo acceptum, vtpote cuius nomine & doctrinis ipso viuente Ecclesia Alexandrina & Ægyptia ad Fidem & Christianos mores perducta fuit. Nec si Marcus aliud quid vellet inducere, Apostolus consentiret: eo vel maxime quod teste Simeone Metaphraste, illinc aliquando Petrus concessit, rectam sentiendi, viuendique normam inspecturus, & si opus esset, correcturus. Accedit quod eidem Philone autore Therapeutarum institutum, quo tempore sub Marco in Ægypto florere cæpit, vigebat itidem in cæteris Orbis plagis, ac regionibus. Ait siquidem. *Hoc genus reperitur in multis Orbis regionibus, meritò vt absoluta probitatis receptum à Græcis, atque Barbaris: maxime tamen in Ægypto frequentatur per Præfecturas singulas; præsertim circum Alexandriam. Ex omnibus autem locis optimus quisque Therapeutarum &c. Singuli autem habent Sacras ædiculas, quæ vocant Monasteria, vbi solitarij sanctæ vitæ mysteriis dant operam.* Cum vero S. Marci prædicatio ad omnes orbis prouintias non quiuerit extendi, imo nec Petri; reliquum est, vt a cæteris Apostolis vbique terrarum therapeuticum piorum hominum genus propagatum sit vno eodemque tempore. Vnde Matthæum in Hethiopia scimus Iphigeniam Regis filiam Virginem consecrasse, & ducentis Virginibus præfecisse, vt habent vtriusque acta, & promptit in Cathal. SS. Equilinus libr 8. cap. 100. & 101. inquiens: *Matthæus Regem cum vxore, & filio suscitato, & omni familia baptizauit; & Iphigeniam eius filiam virginem sacro velamine consecrauit, & plusquam ducentis virginibus præfecit. Ipseque Matthæus Therapeutarum more seminibus, baccis, atque oleribus absque carnibus vescebatur;* vt autor est Clemens Alex. 61. Pædag. cap. 1.

Eodem tempore toto Orbe floruerunt.

Celebris quoque fama est S.Ountham Mariæ & Lazari sororem Monasterium Virginum in Galliis erexisse, & ad præscriptum legis Domini, & Apostolorum eius rexisse & instruxisse, vt ex eius actio refert Equilinus lib. 6. cap. 151. illis verbis *Ibi igitur Martha de licentia S. Maximini & sororis mansit, & sororum, multarum congregato Conuentu Ecclesiam in honorem Dei Genitricis ædificauit, monasteriumque construxit: ibique ieiuniis & orationibus quotidie vacabat, & mira se pœnitentia affligebat.* Meminit itidem (vt hoc quoque argumento inseruiat) Collegij Virginum sacrarum Philippis & tota Syriæ commorantium S. Ignatius in Epist. ad Philippenses his: *Saluto Collegium Virginum, & cætum viduarum.* Et epist. ad Antioch. *Populus pareat Presbyteris & Diaconis Virgines agnoscant cui seipsas consecrarunt.* Et ad Smyrnensis: *Saluto familias fratrum meorum, atque eas quæ in perpetua degunt virginitate.* Ignatius verò aut Ioannis discipulus fuit, vt plærique autumant illis moti Epistolis, quæ sub nomine Ignatij ad Ioannem circumferuntur: aut quod multo verisimilius est, ipsius Domini fuit discipulus, quod ipse non leuiter innuit in Epist. ad Ephesios, dicens: *Quamuis vinctus sum propter nomen Iesu, nec dum tamen perfectus sum in Christo Iesu. Nunc incipio discipulus esse.* Idem repetit Epist. ad Romanos. *Nunc incipio discipulus esse cum nihil expetam aut visibilium, aut inuisibilium, vt Iesum Christum assequar.* Quod fuit dicere: quod nomine hactenus vocitabor, nunc opere compleo. Et Epist. ad Smyrnenses: *Ego vero non modo in carne venisse ipsum agnosco, sed & post resurrectionem vidi eum in carne.* Quod teste Hieronymo de Script. Eccles. iterum dixit ad Policarpum. Testis proinde resurrectionis Christi ab ipso affectus est, vt cæteri Discipuli: quod tamen egrè puero illi quibit competere, quem Dominus exemplum posuit humiliantium se vt intrent in Regnum cælorum. Et hic igitur Collegium Virginum apud Antiochiam instituit, vel à Petro institutum gubernauit. Nec ea Virginum Sanctimonialium institutio defuit S. Marco in Ægypto, vno & cæteris Apostolis alibi gentium, si Philoni fides adhibenda est, qui non Therapeutas duntaxat tunc temporis floruisse scribit, sed & *Therapeutrices*, seu *Cultrices*, de qua re inferius. Quorsum hæc? Nimirum, vt liqueat Monachos, & Moniales Apostolicis viguisse temporibus, vtpote ab eis institutos ad præscriptum Euangelicorum consiliorum ea ipsa Religionis præstantia & vigore, quibus nunc florent, prorsusq; mentitum Vviclephū, Monasticem

7. *Virginum Collegia à tempore Apostolorum.*

Ignatius Marc. discipulus Christi Iesu.

Monasticem hominum inuentum fuisse dicentem, quem ab orco Nauatores suscitarunt sed in casum, vt præclarissimis testimoniis à nobis monstratum est.

8. Nullus ex Monachorũ Patriarchis Monachatus inventor exiat.

Eadem prorsus veritas patefiet, si in medium producamus in testes eos omnes de quibus inuentionis huius posset esse suspicio, id est præcipuos Monachorum Doctores, & institutores: nemo namque est qui non eorundem vitæ exordium longe supra se petendum fateatur; Quo ascensu nisi ad Apostolos tandem riuulum (vt ad verum sui fontis originem trahat, non est vbi sist. re probabiliter queat. Enim vero siquis à R P.N. Benedicto velit Monachorum originem deducendam, plane ipsius S.Patris testimonio mētiri conuincetur, cum ipse ab alio Monacho, Romano scilicet vicini Monasterij habitum acceperit Magno Gregorio teste: & Regulam scripturus, quatuor tunc temporis Monachorum viguisse genera fateatur cap.1. *De Quatuor generibus Monachorum*: quorum duo nouissima, & præclarissima fuerint, Cœnobitarum, de Anachoretarum; duo reliqua: duo reliqua ipsa Monachatus vetustate valde defecissent, Sarabaytarum scilicet, & Girouagorum. Rursus Augustino iam olim per calumniam obiectum est à Petiliano Pseudo Episcopo Cirthensi Donatistarum antesignano, quod vitæ Monasticæ primus inuentor fuerit, vti ipse reffert lib.3. contra Epist. Petiliani cap.40 dicens. *Deinceps Petilianus perrexit ore maledicorum vituperationem Monasteriorum, & Monachorum, arguens etiam me, quod hoc genus vitæ à me fuerit institutum.* Respondet vero ridendam esse vestri hominis ignorantiam: *Quod genus vitæ omnino quale sit nescit, vel potius toto Orbe notissimum nescire se fingit.* Quasi apertius dixerit, quale sit nescit, est enim à Christo Domino prædicatum, & ab Apostolis exequutioni mandatum. Aut supinam potius de re toto Orbe notissima ignorantiam affectat, vt vitæ probatissimæ, absque dubio à Christo Domino & Apostolis institutæ, dentem infigat. Verùm ipse Augustinus ingenuè fassus est lib.8. Confess. cap.6. Mediolano hausisse eius notitiam, vbi sub Ambrosio Monasterium viderat. *Omnes* (ait) *mirabantur, quia tam magna erant*, quæ de Antonio Ægyptio Monacho dicebantur: *& ille quia inaudita nobis erant* [mirabatur Potitianus miraculorum Antonij recensitor quia Augustino, & sociis erant inaudita] *Inde Sermo eius deuolutus est ad Monasteriorum greges; & mores suæ violentiæ tuæ, & vbera desertæ eremi, quorum nos nihil sciebamus. Et erat Monasterium Mediolani plenum bonis fratribus extra Vrbis mœnia sub Ambrosio nutritore, & non noueramus.* Quod si ad Ambrosium recursus fiat, ipse lib.10. Epist.82. S. Eusebium Vercellensem Antistitem, qui eum præcesserat ætate, refert Monachos in Ecclesiam suam adduxisse: at non vult Monasticam vitam primum omnium instituisse, sed quod ibi duo pariter iungeret, Monasterij continentiam, & Ecclesiæ Clericalem disciplinam. *Hæc enim primus* (ait) *in Occidentis partibus diuersa inter se Eusebius sanctæ memoriæ coniunxit, vt & in ciuitate positus instituta Monachorum teneret: & Ecclesiam regeret ieiunij sobrietate.* Fatetur proinde ante Eusebium etiam in Occidente fuisse Monasterialem vitam, sicut & Clericalem, sed separatas: nec mirum, cum Mediolani etiam, Turonis, & alibi S. Martinus multa Monasteria construxisset, qui Ambrosium aliquo tempore præcesserat: vt prodit Seuerus in eius vita, cap.4.5.7. 10. & aliis. Quinimo & Ambrosio pro deffensione Orientalium Monachorum cum Theodosio Imper. decertauit, qui grauiter in eos animaduerti ex calumnia Valentinianorum hæreticorum præceperat: quod reffert Paulinus in eius vita.

Hieronymus quoque auctor est in Epist.16. ad Principiam D. Athanasium Romæ Monasteria fœminarum erexisse, cum prius nulla nobilium nosset Romæ propositum Monachorum, nec auderet, propter rei nouitatem, ignominiosum, vt tunc putabatur, & vile in populis nomen assumere. Verum non eum fuisse illius vitæ inuentorem patet ex his quæ subiungit Hieronymus: *Hæc* (de Marcella vidua nobilissima loquitur) *ab Alexandrinis prius Sacerdotibus, Papaque Athanasio, & postea Petro, qui persequutionem Arianæ hæreseos declinantes, quasi ad tutissimum communionis suæ portum Romam confugerant, vitam B. Antonij adhuc tunc viuentis, Monasteriorumque in thebaide Pachumij, & Virginum, ac viduarum didicit disciplinam: nec erubuit profiteri, quod Christo placere cognouerat.* Sed vero Hieronymum nemo dixerit Monachorum autorem, vtpotè qui Antonium & Pachomium præceptores produxit modò recensitis verbis; & qui Epist. 22. ad Eustochium de custodia Virgine: tria genera existere suo æuo dixerit Monachorum in Ægypto, moresque virorumque luculenter descripserit. 9. Neque Athanasius.

Sed neque Antonius autor Monachorum fuit, quandoquidem & ipse [Athanasio teste in eius vita] ab aliis Monachis instructus fuit: ait enim de Antonio iuuenculo recens ad solitudinis studia conuerso. *Nec dum autem tam crebra erant in Ægypto Monasteria. Erat igitur in agello vicino senex quidem vitam solitariam à prima sectatus ætate: hunc Antonius cum vidisset, æmulatus est ad bonum.* Et rursus de multis aliis. *Sic secum vitam instituens* (puer) *ad vniuersis fratribus puro diligebatur affectu, & omnibus ad quos studio discendi pergebat obediens, proprias singulorum gratias hauriebat, &c.* Neque Hilarion, cum is Hieronymo scriptore cap.1. eius vitæ ab Antonio Monasticam viuendi rationem didicerit. Nec Pachomius, vtpote Palæmonis Anachoretæ discipulus, vt de eo Dionysius exiguus refert. cap.6. Sed nec Basilius, quem Amphilochius refert in Ægypto à Porphirio Archimendrita instructum: semperque Basilius ipse de Monachorum statu loquatur tanquam de re vetustissima: Consule eius verba quæ cap. præced. retulimus num.4. Nec id mirum, cum sub Diocletiano Imper. ad A.cap.300. in Oriente Epitectus, & Aristion insignes pietate Monachi passi sint, quorum extant Acta in Vitis Patrum: & in Hispaniis eodem tempore Monasterio constructo propè Toletum floruerint SS. Abbates & Martyres Philibertus, & Fabricianus, quorum festum in Breuiario S. Isidori celebrabatur; & nos meminimus cum Dextro A cap.308. Comment. 1 num.6. Rursus S. Onuphrius migrasse dicitur in Florario M.S. apud Rosuuerdum. A cap.370. & ante annos 70. in eremo exactos nutritus fuerat in Monasterio centum Monachorum Hermopoli in Thebayde. Et ex vita S. Eugeniæ liquet propè Alexandriam Monasterium extitisse, A cap.194. quod proculdubio siue antiquitate Therapeutas Philonianos refferebat. 10. Neque Antonius eius ue doctores Pauci.

Ex quo tandem fit, minime originem Monasticæ vitæ assignari posse infra Apostolicam ætatem & doctrinam: non solum si doctrinæ ipsius substãtia consideretur liberè à quouis exequutione 11. Conclusio ex dictis.

mandata, sed etiam prout statum Ecclesiasticorum hominum denotat, qui constanter viguit absque notabili variatione tota mille sexcentorum annorum intercapedine. Quod amplius ex dicendis patebit.

12. *In quo tota veri Monachatus perfectio sita sit?* Enimverò quoniam (vt docet Dei Angelicus 22. quæst. 186. art. 6.) *Ad statum perfectionis requiritur obligatio ad ea quæ sunt perfectionis: nam ad perfectionem vitæ, Dominus pertinere dixit quod aliquis eum sequatur, non qualitercumque, sed vt vlterius retrò non abiret:* iuxta illud; *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò aptus est regno Dei.* Luc. 9. Et ipsa status ethymologia, & conditio perpetuitatis securitatem requirit: quæ solo voto fieri posse liquet: *Cum enim homo non possit totam vitam suam actu exhibere, quæ non tota simul, sed successiuè agitur, consequens est, vt non alter homo possit totam vitam suam Deo exhibere, nisi per voti obligationem.* Religiosos vero esse in statu perfectionis, seu statum eorum scholam illius esse, per sese perspicuum est; docetque id D. Thomas, tum citato loco, tum paulò superiùs q. 184. art. 4. & 5. *Quamobrem ad statum perfectionis eorum requiritur obligatio perpetua ad ea quæ sunt perfectionis:* Hæc verò præcipuè sunt tria illa toties decantata, paupertas, continentia, & obedientia. Relinquitur ergo, vt quicunque Monachorum statum appræhenderint, quocunque id tempore contigerit, votis ad earum virtutum se obseruationem adstrinxerint; an à vera & propria Monachorum familia, statu, & nuncupatione ablegandi sint. Quod si primitiuos ea non emisisse constiterit, vt recentiores faciunt, longè præstantiorem Monasticem nostram quam illorum esse, necesse est vt dicamus: & consequenter status rigorosè acceptus Monachorum recentior erit, quam ab Apostolis institutus fuisse dicatur.

13. *Primitiui Monachi tria professionis Monasticæ vota emisisse, ex PP. mente. Hieronymus* Ego sicut doctrinæ D. Thomæ acquiesco, ita & conditioni propositæ sto, quæ proculdubio ex illa euidenter infertur. Cæterum votorum Monasticorum apud veteres assertores habeo antiquos Patres, quorum dictis resistere, maxime cum testium funguntur munere, extremæ clementiæ, & vecordiæ erit. Hieronymus itaque lib. 1. Comment. in lament. Hieremiæ cap. 3. ad illa verba, *Bonum est viro cum portauerit iugum, &c.* Hæc scribit: *Militum ergo Christi perfectio est, exutam mentem habere à terrenis negotiis, & tumultu sæculi iuxta illud Apost. 2. Timoth. 2. Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus, &c. eamque quantum humana imbecillitas sinit festinat vnire cum Christo. Quam quidem speciem conuersationis, boni Eremitæ & Monachi, qui VOTO MONASTICÆ DISCIPLINÆ OBLIGATI SVNT, imitari contendunt; sed rara est; & paucißimis dono Dei hæc perfectio concessa.* Non inquam quod professionem perfectionis Monasticæ emittant, sed quod eam in vtraque simul vita assequantur, vt subdens explanat: *Is enim verè, & non ex parte perfectus est, qui & in eremo squalorem solitudinis, & in Cœnobio infirmitatis fratrum æquali magnanimitate sustentat. Et ideo in vtraque PROFESSIONE per omnia consummatum inuenire difficile est; quia nec Anachoreta contemptum, ac priuationem materialium rerum, nec Cœnobita Theoricam* (id est contemplatiuam) *ad integrum potest assequi puritatem.* Vnde lib. 3. Comm. Ezech. cap. 8. ad illa verba: *Putasne vides tu quid isti faciant?* de scelere commaculantium Sanctimoniales, quæ voto suam consecrauerant perfectionem, inquit; *Quod quidem potest & de nostra Ierusalem, nostroque templo intelligi: quando in exemplum Ophni & Phinees idolorum scelera operamur* (Christiani) *in tabernaculo Dei, & fornicamur cum eis qui se militiæ, & ministerio Dei vouerint.* Non enim eo nomine vtrumque sacratas Virgines intelligit, sed Sanctimoniales: quæ solæ *Militiam Dei* vouerunt: atque ita de Hieronymi mente intelligit Marianus Victor in Iudice operum eius. Verbo *Vota.*

Suffragatur Augustinus Hieronymo, qui serm. 1. de Communi vita Cleric. hæc habet: *Si vellet discedere à proposito, rectè illi tollerem Clericatum: quia desereret SANCTÆ SOCIETATIS PROMISSVM, cœptumque consortium. Ego scio quantum mali sit profiteri sanctum aliquid, nec implere. Vouete, inquit, & reddite Domino Deo vestrò Ps. 75. Et Melius est non vouere, quam vouere, & non reddere:* Eccles. 5. quod probat exemplo. *Virgo etsi nunquam fuit in Monasterio, & Virgo sacrata est, illi nubere non licet, quamvis esse in Monasterio, & deseruit, & tamen virgo est, dimidia ruit.* (Hoc est dimidium votorum transgreditur; nimirum Monasterij votum & professionem) *Sic & Clericus duas res PROFESSVS est, & SANCTITATEM, & Clericatum. Ergo professus est sanctitatem, professus est communiter viuendi Societatem, & professus est quam bonum, & quam iucundum habitare fratres in vnum. Si ab hoc proposito cecidit, & extra manens Clericus fuerit, dimidius & ipse cecidit. Quid ad me? Non eum iudico.* Dixerat verò paulò ante: *Ecce dico, audite. Qui societatem communis vitæ iam susceptam, quæ laudatur in Actibus Apostolorum deserit, à VOTO suo cadit: & à PROFESSIONE sancta cadit. Obseruet iudicem, scilicet Deum, non me.* Quo nihil clarius, & ad rem conducibilius dici potuit. Audiendi autem vel maximè hi duo Patres, tum ob eximiam sanctitatem, & doctrinam, ob quam etiam ab hostibus Ecclesiæ audiuntur: tum quia & ipsi etiam Cœnobij vitam professi fuerunt ante annos mille ducentos, & amplius. 14. *Augustini mens.*

Verum quoniam ij de voto vniuersæ vitæ Monasticæ loquuti sunt, quamquam id nobis satis superque ad propositam thesim comprobandam erat, placet nihilominus quæ de votis peculiaribus triũ illarum virtutum à Monachis emitti solitis inueniantur testimonia, in medium afferre. Quod ad votum paupertatis attinet, ipse per se Ananiæ, & Saphiræ casus ab Euangelista Act. 5. relatus fidem facit, initio Monastici status paupertatem suam vnumquemque eorum, qui sub Apostolis communi vitæ adscribebatur, voto confirmasse. Quid enim aliud est Spiritui sancto Ananiam & Saphiram meritos esse, nisi à promissione ipsi facta decidisse? Ita sanè Hieronymus ad Demetriadem ep. 8. *In Actis Apostolorum quando Domini nostri adhuc calebat cruor Ananias & Saphira dispensatores timidi, imò corde duplici, & ideo condemnati, quia post VOTVM obtulerunt quasi sua, & non eius cui semel ea VOVERANT, partemque sibi iam alienæ substantiæ reseruarunt, præsentem meruisse vindictam; non crudelitate sententiæ, seu correptionis exemplo.* Et ad Heuidiam scribens q. 1. *Ananias* (ait) *& Saphira Apostoli meruere sententiam, quia sua timidè reseruarunt. Ergo ne, inquies, puniendus est qui sua non dederit? Minime. Ideo puniti sunt, quia mentiri voluerunt Spiritui sancto, & reseruantes necessaria victui suo, quasi perfectè SÆCVLO RENVNTIANTES, vanam gloriam sectabantur.* Clarissimè Chrysostomus in eum Act. locum hom. 12. 15. *Paupertatis votũ ab initio Monastici status.*

Vides quod hoc crimen imputatur, eo quod pecunias suas accepit, quas consecrarat. Nunquid non poteras illis, etiam cum vendideras, tamquam propriis uti? (aiebat Ananiæ Petrus) *Nunquid probibitus es? Quare accipis, postquam promisisti?* Et infrà. *Oportebat initio habere, & non promittere. Hæc autem postquam consecrasti, maius sacrilegium commisisti.* Et autor Comment. 1. ad Chorinth. c. 7. apud Hieronymum: *Quod erat licitum, per votum sibi fecit illicitum: sicut Anania & Saphira, quibus de pretio possessionis suæ retinere nihil licuit; ob quam causam & subita morte prostrati sunt.* Et Ambrosius serm. 9. inter suos de vnitate Charitatis, quam alij Augustino adscribunt, & excudunt de verbis Apostoli serm. 25. aliàs 27. *Namque Ananias dum ex eo quod promiserat partem subtrahit, sacrilegij simul condemnetur, & fraudis: sacrilegij, quod Deum impollicitatione fefellerit; fraudis, quod de integris muneribus portionem quamdam putauerit subtrahendam: ait enim Petrus: Non es mentitus hominibus, sed Deo.*

16. Inde verò ad Monachos paupertatis deriuatum votum dilucidè Basilius promptsit serm. de Institut. Monast. his: *Danda omnino nobis* (Monachis) *sedulò opera est, ne quid quoquo pacto professione nostra indignum faciamus; ne ve simul atque Ananias iudicio, efficiamur obnoxij. Licebat enim initio Ananiæ possessiunculam suam Deo non polliceri, ac vouere: sed postquam humana gloria cupiditate inductus, quidquid in bonis habebat per professionem Deo consecrauit, quo videlicet egregio istiusmodi pacto hominum de se admirationem excitaret: de pretio autem callidè postea nescio quid interuertit: eiusmodi aduersum se Dei indignationem prouocauerit, cuius Petrus minister fuit, vt ne ad pœnitentiam aditum inuenire potuerit. Quo circa ante Religiosæ istius vitæ professionem liberum est vnicuique quatenus per Dei indulgentiam leges permittunt communem cum cæteris viuendi morem sequi: vbi verò iam quis sponte sua ipse professus est, hic Deo custodire seipsum debet, ne sacrilegij iudicium incurrat, cum videlicet quod semel Deo consecrauit, ministerio rursum communis vitæ contaminet.* Consonat sibi in Respons. 9. ex Regulis fusius disp. dum ait: *Admonendi sunt qui tales sunt* (videlicer professi Monasticem, nec tamen sua distribuentes) *seduloque testificandum sacrilegij scelere seipsos obstringere*: vtpote transgressi voti reos. Et cap. 35. Constitut. Monast. Iudæ comparat Monachum aliquid secretò possidentem. *Alter Iudas efficitur, à furto exordiatur* (*furtum est enim priuata possessio*) *& in proditionem desinat*, quod sine voti transgressione fieri nequiret.

Ab Apostolorum tempore votum paupertatis deriuatum.

17. S. Clemens Papa epist. 1. ad Hierosolymitanos adducto in medium exemplo Ananiæ, Saphiræ infert simili voto paupertatis teneri omnes communem & Apostolicam vitam Sectantes. Vnde & eos rogat præcepto ad votum exoluendum inquiens: *Quapropter hæc vobis cauenda mandamus, & doctrinis & exemplis Apostolorum obedire præcipimus.* Et infrà: *Vt ab Apostolicis regulis non recedatis, sed communem vitam ducentes, & Scripturas sacra rectè intelligentes, quæ Domino VOVISTIS, adimplere satagatis.* (Perperam apud Gratianum 12. q. 1. C. *Dilectissimis*, pro *vouistis* legitur *nouistis*, libris S. Clementis repugnantibus, & doctorum consequentia) vnde & subdit: *& cum oratione assidua Dei gratiam detinere merueritis, tunc sine suspicione mali interitus VOTA possint celebrari festiua.*

Voti paupertatis antiqua intimatio.

18. Adstipulatur cæteris Patribus Gregorius Magnus, lib. 1. epist. 33. ad Venantium ex Monachum Italiæ Cancellarium, sed qui ex causa Ananiæ totius Monachatus votum argumentetur, & venantium transgressionis & Apostasiæ ob dimissionem habitus increpet, dicens: *Pensa ergo quid facturus es de peruerso opere, si quosdam in iudicio suo Deus reprobat de sermone otioso. Ananias Deo VOVERAT, quas post diabolica victus persuasione subtraxit: sed qua morte mulctatus est scis. Si ergo ille mortis periculo dignus fuit, qui eos quos dederat nummos Deo abstulit, considera quanto periculo in diuino iudicio dignus eris, qui non nummos, sed temetipsum Deo omnipotenti, cui sub Monachali habitu deuoueras, subtraxisti? Considera iudicium Dei, quod mereatur, qui seipsum Deo vouit, continuoque mundi desideriis irretitus mentitus est quod vouit*, Sed & Isidorus lib. 2. Offic. Eccles. cap. 17. *Quod erat per naturam licitum, per votum sibi fecit illicitum.* (scilicet quia primam fidem irritam fecit) *sicut Ananias & Saphira, quibus de pretio possessionis suæ retinere nihil licuit; ob quam causam subita morte prostrati sunt.*

Ex voto paupertatis pro Monachatu integro argumentum.

19. Mitto multa quæ huc facere videbantur, sed suis forsan locis inserentur. Vnum Augustinum præterire nequeo hac de re imprimis audiendum serm. 1. & 2. de Communi vita Clericor. quos habuit; cum suis nimio mœrore consternatus de eo quod Ianuarius vnus ex suæ sodalitatis Presbyteris moriens testamentum fecisset, paupertatis professæ transgressor factus: ait vero inter multa. *Testamentum, inquam, fecit Presbyter socius noster; nobiscum manens, de Ecclesia viuens, communem vitam Profitens: testamentum fecit, hæredes instituit. O dolor illius societatis! O fructus natus non de arbore quam plantauit Dominus. Sed Ecclesiam scripsit hæredem. Nolo numerare ista: non amo amaritudinis fructum. Ego illam Deo quærebam; Deo societatem PROFESSVS fuerat, hanc teneret, hanc exhiberet, nihil haberet, testamentum non faceret, non se nostrum socium, quasi Dei pauperem fingeret Magnus inde mihi dolor est fratres. Dico charitati vestræ, propter hunc dolorem statui hæreditatem ipsam in Ecclesia non suscipere.* Hæc ille serm. prioris nam in posteriori facto scrutinio diligenti per singulos Diaconos, & Presbyteros suos, probat omnes à vitio proprietatis alienos fuisse. Denique vnde rogo, Monachum in eo deprehensum in morte: velut à sanctorum consortio perpetuò extorrem Ecclesiastica sepultura Patres olim etiam priuandum censuerunt, & cum pecunia ipsa sepeliendum clara voce ingeminantes. *Pecunia tua tecum sit in perditionem*: vt in Nitria aliquando de consensu Macharij; Pambi, & Isidori factum scribit Hieronymus epist. 22. & à Magno Gregorio iteratò perfectum, vt de se refert ipse? Vnde inquam tam seuerè improprietarium, ab eis vindicatum, nisi quia primam voti sui fidem irritam fecisset? Idemque Doctor Hieronymus epist. 4. de altero Anachoreta in vitio proprietatis mortuo: *Vidimus, ait, nuper & planximus Cresi opes vnius morte deprahensas, vrbisque stipes quasi in vsus pauperum congregatas. Egentium famem suas fecit diuitias, & miseris derelicta in suam seruauit miseriam: quorum clamor tandem peruenit ad cœlum, & patientissimas Dei vicit aures: vt missus Angelus pessimus Nabal Carmelo diceret; Stulte, hac nocte auferent*

Monachus testamentum faciens damnatus.

ferent animam tuam à te: quæ autem præparasti, cuius erunt.

20. *Castitatis votum ab initio Monachatus inductum.*

Notius adhuc est in Dei Ecclesiis votum Castitatis quod Monachi à sua institutione adstringi consueuere. De eo Basilius testimonium perhibet in Monast. Instit. serm. inquiens: *Ante Religiosæ huius vitæ professionem liberum est vnicuique sibi vxorem adiungere: vbi verò iam quis sponte sua ipse professus est, hic Deo custodire se ipsum debet, veluti eorum aliquid quæ dicata sunt Deo, ne sacrilegij iudicium incurrat. Et inferius Hæc omnia ab eo diligenter sunt cauenda, qui per virginitatem Deo seipsum consecrauit. Nullumque esse in eo studium debet, in quo non perpetuò celibis integritatem præseferat.* Et in regulis fus. disp. Resp. 15. *Qui verò vitam cum virginitatis professione suscipere nolit, is tanquam qui res Domini accurare sollicitè non possit, ipsis iisdem adhibitis testibus dimittitor.* Et ad virginem sanctimonialem lapsam: *Reuoca in memoriam honestam professionem quam professa es coram Deo, & Angelis, hominibus. Reuoca in memoriam venerandam Congregationem, & sacrarum Virginum chorum, & Concilium Domini, & Ecclesiæ sanctorum ac auiculæ in Christo auiæ* (Sic vocat Abbatissam.) *Et matris in Domino &c. Recordare dierum canentium tumultu, & noctium illuminatarum, & cantilenarum spiritualium, & psalmodiæ canoræ, & cubiculi casti, & mensæ temperantis, &c.*

21. *Nuptiæ ab eodem tempore Monachis prohibitæ.*

Addo Chrysostomum qui in Epist. 6. ad Theodorum Monachum lapsum nuptias ambientem inter cæteras hæc ait. *Bonam quidem nuptias, & ipse confiteor. Honorabiles, inquit Apostolus, nuptiæ, & cubile immaculatum: fornicatores autem & adulteros iudicat Deus. Sed te iam seruare non conuenit priuilegia nuptiarum. Angelorum enim Societate semel iunctum, illud relinquere, & vxoris laqueis implicari, adulterij crimen incurrere est. Quamvis frequenter hoc ipsum nuptias voces, ego tamen, & adulterio illud tanto peius affirmo, quanto maior, ac melior mortalibus Angelus. Neque vllus tibi fortè persuaserit dicens. Nihil de non accipienda vxore Dominus præcepit: Nec me ignorare confiteor, quod adulterium interdixit. Non nuptias vetuit, verùm ante adulterij nomen accipiet, si volueris vnquam (quod absit) nuptias cogitare.* Et rursus: *Atque vt illud repetam, quod in principio posui epistolæ; si militiæ* (Monasticæ haud dubium) *vincula non tenerent, quis tibi desertionis crimen obiiceret? Nunc autem nihil in te penitus tui iuris est, quippe qui tanto Imperatori militare cœpisti. Nam si mulier proprij corporis non habet potestatem, sed vir; multo magis hi, qui Christo potius quam sibi viuunt, conditionem corporis sui habere non possunt. Iste qui nunc, à Theodore, contemnitur, ipse tunc sine dubio indicabit.* In quibus sanè & voti Monastici vincula, & vinculorum antiquam originem rationemque luculentissimè expressit. Eodem ferè, sed festiuo, dicendi caractere inuehitur Hieronymus in Iouinianum lib. 1. cap. 25. quod de Monachatu ad nuptias transiisset: Inquit enim: *Descripsit sermo Apostolicus Iouinianum loquentem buccis tumentibus, & inflata verba trutinantem, repromittentem in cœlis libertatem, cum ipse corruptionis seruus sit, atque luxuriæ, canis reuertens ad vomitum suum. Nam cum Monachum se esse iactitet, & post sordidam tunicam, & nudos pedes, & cibarium panem, & aqua potum; ad candidam vestem, & nitidam cutem, ad mulsum, & elaboratas carnes se conferat: manifestum est quod terram cœlo, vitia virtutibus, ventrem præferat Christo, & purpuram coloris eius putet regna cœlorum. Et tamen iste formosus Monachus, crassus, nitidus, dealbatus, & quasi sponsus semper incedens, aut vxorem ducat, aut æqualem virginitatis nuptiis probet.* Ecce quali consequentia vetus Monastices castitatem vouerit, & nuptias prohibuerit. Eorum qui se suaque corpora ad seruiendum Deo per castitatis possessionem consecrarunt.

22. *Professio tacita castitatis.*

Illud tamen monere non omittimus, quandoque viros tacitè Castitatem professos: quod & nunc omnes Benedicti P. N. discipuli faciunt, solam obedientiam in formula professionis exprimentes, & conuersionem morum. Sed audi Basilium in epist. 1. ad Amphilochium can. 19. *Virorum professiones non nouimus* (agebat de virginitatem vouentibus) *præterquam qui se ipsos Monachorum Ordini adiudicauerint.* (Et verè; nunquam enim in Ecclesia sæcularis viri voto virginitatis publicis cæremoniis adstringi consueuerunt, quemadmodum fœminæ) *Qui tacitè videntur cælibatum admittere. Sed nullis quoque illud existimo præcedere oportere, vt ipsi interrogentur, & euident ipsorum accipiatur professio: vt postquam se ad libidinosam, & voluptuariam vitam conuerterint, eorum qui fornicantur punitioni subiiciantur.* Vbi bene Balsamon annotauit; *Etsi autem hæc ita se habeant* (quod scilicet de Basilij consilio exprimere iubeantur votum) *ne dixeris quod Monachi, qui hanc possessionem non fecere, insontes nullique culpæ obnoxij seruabantur. Etsi enim non fuerit tonsus quispiam, sed ῥασοφόροι* (Laicos vocamus, seu conuersos) *Non poterit mutare habitum, & ad nuptias conuolare, sed inuitus ad habitum Monasticum reuerti cogetur. Idem erit & de Monachis, & de omnibus Clericis tribunalis: nam & ij omnes tacitè profiteri videntur se matrimonium non contracturos post ordinationem, &c. Canonem transgredientes deponuntur. Quare sanctorum Apostolorum, Can. 26. Ancyrana Synodi Can. 10. & Synodi in Trullo Can. 6.*

23. *Obedientiæ votum ab initio Monachatus.*

Demum obedientiæ votum, dum cætera consent; non multum nobis facessit negotij; nemini enim dubium est, eò præcipuè Monachorum constringi statum, vt status sit, & vitæ cursum perpetuum complectatur, quod Prælatis obedientiam præstent, & ad eorum nutum regantur atque formentur. De eo agens Basilius in Monast. constit. cap. 20. inquit: *Oportet igitur, & quidem in primis, vt qui ad vitæ se huius rationem contulerit, is stabili, firma, immobilisque voluntatis constantia sit, iudicioque eiusmodi quod à maleuolis spiritibus neque attentari possit, neque à loco depelli: animi præterea firmitate tanta, vt ad mortem vsque Martyrum constantiam præseferat, tum diuinis præceptis retinendis, tum obedientia aduersus Magistros suos conseruanda.* Sed cur? *Siquidem hoc totius vitæ huius instituti caput est. Quemadmodum enim Deus qui omnium Pater est, summam à quibus colitur obedientiam requirit, sic cui spiritualis in hominibus Pater est, præscripta sua ad diuinarum legum exemplum ancommodet, perfectissimam ipse quoque obedientiam requirit.* Egregiè proinde S. Barlaam ad Iosaphat apud Damasc. cap. 12. Monachi, *qui dein magno numero in vnum coacti vnius Præfecti atque Antistitis, qui omnibus virtute præstat imperio se ipsos subdunt, ac voluntatem suam obedientiæ mucrone*) En obligationem, quæ ex voto consurgit) *prorsus truncantes, seque velut emptitia mancipia vltro reputantes, non tam sibi ipsis viuunt, sed ei cui* ob

consiliisvè à Christo Domino hominibus, vt perfectionis culmen ascenderent, impertitis, per omnia consonas esse; ediditque primum Regulas quas vocauit *fusius disputatas* numero 55. deinde quas è re ipsa vocauit breuiores, vel concisius disputatas numero 313. de quibus inferius in 5.lib.ex professo sumus acturi.

15. S Francisci Regula Euãgelium.

Illud demum intentionis nostræ præclaro exemplo est, quod ex S.P. Francisci regula depromitur: de quo in eius vita hæc scribit sanctus Bonauentura cap. 3. *Cernens autem famulus Dei paulatim accrescere numerum fratrum, scripsit sibi, & fratribus suis simplicibus verbis formulam vitæ; in qua sancti Euangelij obseruantia pro fundamento indissolubili collocata, pauca quidem alia inseruit, quæ ad vniformem viuendi modum necessaria videbantur.* Sed vnde id in mentem venerit, paulo superius his dixerat. *Dum die quodam Missam de Apostolis deuotius audiret, perlectum est Euangelium illud, in quo Christi discipulis ad prædicandum mittendis, formam tribuit Euangelicam in viuendo: ne videlicet possideant animum, vel argentum, nec in Zonis pecuniam, nec peram in via, nec duas tunicas habebant, neque calceamenta deferant, neque virgam. Quod audiens & intelligens, ac memoriæ comẽdans Apostolicæ paupertatis amicus indicibili mox perfusus lætitia: Hoc est, inquit, quod cupio; hoc quod totis præcordiis concupisco. Soluit proinde calceamenta de pedibus, deponit baculum, peram, & pecuniam execratur, vnaque contentus tunicula, reiecta corrigia, pro cingulo funem sumit, omnem solicitudinem cordis apponens, qualiter audita perficiat, & Apostolicæ rectitudinis regulæ per omnia se coaptet.* Et tunc quidem Franciscus solus erat; Verum mox vt Bernardo, cui nomen à quinta valle eius primo socio quid de eis vellet ostenderet, *oratione præmissa, cultor Trinitatis Franciscus ter Euangeliorum librum aperuit, trino exposcens à Deo testimonio sanctum Bernardi propositum confirmari. In prima libri apertione illud occurrit* (Matth.19.) *Si vis perfectus esse vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus. In secunda: Nihil tuleritis in via* (Luc.9.) *In tertia vero: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam & sequatur me.* Matth. 16. *Tunc Franciscus, hac est,* ait, *vita, & regula nostra, omniumque qui nostræ voluerint societati coniungi. Vade igitur si vis perfectus esse, & perfice quæ audisti.* Quamobrem ipse postmodum sic regulam suam exorsus est: *Regula & vita Minorum fratrum hæc est: scilicet Domini nostri Iesu Christi S.Euangelium obseruare.* Clauditque eam inquiens: *Semper subditi, & subiecti pedibus eiusdem S. Romanæ Ecclesiæ, stabiles in fide Catholica paupertatem, & humilitatem, & S.Euangelium Domini nostri Iesu Christi, quod firmiter promisimus obseruemus.* Accidit proinde cum Regulam suam ad summum Pontificem approbandam deferret, illeque renueret, quod nimirum paulò ante in generali Concilio ad Lateranum celebrato multiplicationẽ Regularium ordinum vetuisset, *Vir venerandus Sabiniensis Episc. Diuino afflatus spiritu summo Pontifici dixit: Si petitionem pauperis tanquam nimis arduam, nouamque refellimus, cum petat confirmari sibi normam Euangelicæ vitæ, cauendum est nobis ne Christi Euangelium offendamus. Nam si quis intra Euangelicæ perfectionis obseruantiam, & votum ipsius dicat contineri aliquid nouum, aut irrationabile, aut impossibile ad obseruandum, contra Christum Euangelij autorem blasphemare conuincitur.* Quo sanè, & visione Innocentio in somnis ostensa Basilicæ Lateranensis ruinam minitantis, & à Francisco sustentatæ, tandem Regulam, & Religionem Apostolico calculo confirmauit.

Elaborauit opusculum B.Cæsarius de Spira, quo ostenderet totam S. Francisci Regulam Euangelicam esse, nec quicquam habere quod in sacro Euangelio non præscribatur, aut insinuetur, è regione vniuscuiusque præcepti, vel moniti locum Euangelij sibi correspondentem indicans; Quæ de re multa apud Lucam Vvadingum tum in opusculis S. Francisci, tum in Annal. Minor.tom.1. A.C. 1223.num.13. & 14. Ex quo dubitatio apud ipsos Minores non semel orta est, tenerentur ne sub mortali ad omnia Euangelij consilia opere exequenda; quem scrupulum ad Apostolicam sedem delatum sederunt Nicolaus III. dictus IV in cap. *Exijt qui seminat* de Verbor. signif. in VI. & Clemens V. in Clement. *Exiui de Paradyso.* Et non defuit, qui eo ipso Minorum Ordinem adstruere conaretur de iure Diuino, itaut nequiret à quo vis licitè conuelli. Sed abs re: & iure de ea taxatur à supremis S.Inquisitionis Iudicibus Emanuel Rodericus: nisi velit nunquam posse Regulam Minorum de errore damnari; in quo tamen nihil noui inducit, cum de Regulis cæterarum Religionum à S.Romana Ecclesia approbatis id ipsum affirmare teneamur, eo ipso quod semel ab Apostolica sede approbatæ sint. Cæterum sodalitium illud fratrum illam profitentium, vt libero S. Ecclesiæ, & Apostolicæ sedis assensu cæpit exordium, libero etiam decreto eiusdem rescindi poterit: vti de Ordinibus Humiliatorum, & Templariorum factum videmus, meritis fratrum exigentibus: quo non obstante Regulæ, quibus ex voto ij fuerant addicti, ab omni semper labe immunes extiterint vtpote Euangelicæ doctrinæ per omnia consonæ; in quo sanè omnes conuenire debent; cum extra Euangelium perfectio vitæ nulla queat reperiri. Illud nihilominus voluisse videtur Emanuel, formam illam missionis Apostolorum à Domino præscriptam. *Nolite portare sacculum, neque peram, neque calceamenta* Luc. 10. sibi specialibus, suisque B.Franciscum assumpsisse substrictioris obligationis pondere, quam cæteri omnes Regulares; quod neutiquam ambigimus: Dum tamen nobis autor concedat Monachorum omnium verum Doctorem Dominum nostrum Iesum Christum extitisse vt iam probauimus: de quo nobis in præsentiarum sermo est. Sed de his satis.

16. Minorum Ordo non est de iure diuino.

Eman. Rod. tom. 1. qq. Reg. q. 4. artic. 1.

CAPVT III.

Hierosolymis sub Apostolis cæpisse Cænobilitarum statum, & vitam, concors Sanctorum Patrum sententia fert.

1\. B. Lucæ Euangelica sententia.

Ergo Apostoli sancti Dominicis muniti institutis primi omnium homines Monachatum complecti docuerunt, exemplum ipsis totius perfectionis se præbentes. Cuius rei locupletissimus testis est Euangelista

gelista dum cap.4. & 5. Actor primitiuæ Ecclesiæ mores luculenter describit dicens. *Multitudinis autem credentium erat cor vnum, & anima vna. Nec quisquam eorum quæ possidebat aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia. Et gratia magna erat in omnibus illis: neque enim quisquam egens erat inter illos: quotquot enim possessores agrorum aut domorum erant, vendentes afferebant pretia eorum quæ vendebant, & ponebant ad pedes Apostolorum. Diuidebatur autem singulis, prout cuique opus erat. Ioseph autem qui cognominatus est Barnabas ab Apostolis cum haberet agrum, vendidit eum, & attulit pretium, & posuit ante pedes Apostolorum.* Hæc Lucas cap. 4. Subiungitque cap. 5. dolum Ananiæ, & Saphiæ suffurantium sibi quidpiam de pretio agri venditi, ob quod subitanea morte mulctati sunt. Ita prorsus communi Patres calculo & senserunt, & scriptum reliquerunt; videlicet hoc tempore ab Euangelista notato verum Monachatum sumpsisse exordium, legemque, vt sic dicam, de Monachorum perfecto statu ab Apostolis promulgatam, eisque regulam scriptam, & latam, quasi nunquam variationem acceperit, prædictis verbis contentam. Hæc vt palam fiant, opere pretium est præcipuos Patrum loquentes audire: ex eorum siquidem doctrinis argumenta à nobis formanda sunt pro veritate, quam modo disceptandam assumimus.

2. Patrum doctrina. Macharius. Id imprimis perspicuis verbis fassus est sanctus Macharius Antonij discipulus in Regula sua, inquiens. *Si quis de sæculo ad Monasterium conuerti voluerit, Regula ei legatur.* Sed quæ? Apostolica proculdubio: nam subdit: *Si aliquam in cellulam voluerit inferre substantiam, in mensa ponatur coram omnibus fratribus, SICVT REGVLA CONTINET*: *scilicet, ponebant ante pedes Apostolorum.* Hæc Macharius antiquissimus Monachus, Monachorumque Magister: vt is cuneum Doctorum nobis aperiat.

3. Hieronymus. Hieronymus in Cathalogo scriptor. Eccles. in Philone hæc habet. *Philo librum de prima Marci Euangelista apud Alexandiam scribens Ecclesia, in nostrorum laude versatus est; non solum eos ibi, sed in multis quoque Prouinciis esse memorans, & habitacula eorum dicens Monasteria. Ex quo apparet tales primum Christo credentium fuisse Ecclesiam, quales nunc Monachi esse nituntur, & cupiunt: vt nihil cuiusquam proprium sit, nullus inter eos diues, nullus pauper, patrimonia egentibus diuidantur, orationi vacetur, & Psalmis, doctrina quoque, & continentia, quales & Lucas refert primum, Ierosolyma fuisse credentis.* Quibus verbis duo præcipuè consideranda sunt ex Hieronymi mente: videlicet Monachos nunc eorum vitam imitari studere, qui primùm in Christo credidere, de quibus Lucas in Actis disseruit: rursus Therapeutas Alexandriæ à S.Marco edoctos ad pietatem tales fuisse, quales primi credentes apud Hierosolymam. Liquet verò & hos, & nos verè Monachos fuisse & esse (nostraque habitacula dici *Monasteria*) ergo & illos ad quorum exemplar nostros componere mores studemus. Dixerat tantumdem in Marco; nimirum: *Marcus assumpto Euangelio quod ipse confecerat, perrexit in Ægyptum, & primus Alexandriæ Christum annuntians constituit Ecclesiam tanta doctrina, & vitæ continentia, vt omnes sectatores Christi ad exemplum sui cogeret*: videlicet, *quomodo Lucas narrat, Herosolymæ credentes omnia habuisse communia: Sic Philo quod Alexandriæ fieri sub Marco Doctore cernebat, memoriæ tradidit.* Tradidit autem eos fuisse Therapeutas, seu Monachos, singulos illorum mores recensens: de quibus late infra cap.12.

Basilius in Regulis fusius disputatis responsione, hæc habet in eandem sententiam. *Concludendum est igitur, certaminis curriculum, & progressionis ad virtutem facilitatem, mandatorum Domini executionem assiduam ac meditationem: fratrum habitationem esse vno, & eodem in loco: quæ cum propositum sibi finem habeat gloriam Dei ex præcepto Domini Iesu Christi dicentis: videant opera vestra bona & glorificant &c. tum eorum de quibus in Actis mentio est sanctorum virorum præcipuum insigne illud obtineat. Ita enim de illis scriptum est: Omnes autem qui credebant erant pariter in eodem loco, & habebant omnia communia: Et Iterum: Multitudinis autem credentium erat cor vnum, & anima vna; nec quisquam eorum possidebat aliquid suum esse dicebat sed erant illis omnia communia.* Vide igitur Basilium asserere, vitam Cœnobiticam, seu Monasticam obtinere præcipuum illud insigne Sanctorum virorum, de quibus in Actis cap. 4. mentio est; vtpote idem cum illis propositum consectantem, quod illi primitus cæpisse noscuntur: vti ipse Basilius vtetum in Constit. Monast. cap.19. his verbis adstriuit, & commendat. *Quoniam maximam partem qui se colendæ pietati dederunt ij in societate cum aliis degunt, in qua inter se vicissim alter alterius sui propositum animi ad virtutem exacuunt, seque inter se rectè factorum æmulatione ad maiores quotidie in studiis rerum honestarum faciendos progressus impellunt, æquum facturos nos arbitrati sumus, si ad hos quoque aliquid cohortandi gratia scriberemus. Hi liberatoris nostri, eiusque vitæ, dum inter nos versaretur, institutorum viri perfectique imitatores existunt. Quemadmodum enim ille coacto Discipulorum chori communia cuncta, seque ipsum communem Apostolis præbuit, item hi quoque Antistiti, suo obtemperantes (qui modo vita sua præscripta rectè conseruant) genus viuendi Apostolorum ac Domini imitantur.* 4. Basilius.

Augustinum Hieronymo & Basilio adiungo, qui multus est in hac re, serm.1. de communi vita Clericorum hæc ait. *Nostis omnes aut penè omnes, sic nos viuere in eadem domo, quæ dicitur domus Episcopi, vt quantum possumus imitemur eos Sanctos, de quibus loquitur liber Actuum Apostolorum: Nemo dicebat aliquid proprium, sed erant illis omnia communia.* Loquitur vero de his fratribus, quos à Monasterio Monachorum ad domum Episcopi secum vitam Religiosam acturos transtulerat: quod sic ipse declarat: *Ego, quem Deo propitio videtis Episcopum vestrum, iuuenis veni ad istam ciuitatem* (annorum scilicet ætatis suæ 30.) *& quærebam vbi construerem Monasterium, & viuerem cum fratribus meis* (quos ex Italia traduxerat Monastices professores) *Spem quippe omnem sæculi reliqueram: Veni ad istam ciuitatem propter videndum amicum, quem putabam me lucrari posse Deo, vt vobiscum esset in Monasterio. Apprehensus, & Presbyter factus per hunc gradum perueni ad Episcopatum: non non attuli aliquid, nec veni ad hanc Ecclesiam nisi cum his indumentis, quibus illo tempore vestiebar* (haud dubium Monasterialibus.) 5. Augustinus.

Et quia hic deponebam esse in Monasterio cum fratribus, cognito instituto, & voluntate mea, beatæ memoriæ senex Valerius dedit mihi hortum illum, in quo nunc est Monasterium. Cœpi boni propositi fratres colligere, compares meos nihil habentes, sicut nihil habebam, & imitantes me: vt quomodo ego tenuem paupertatem meam vendidi, & pauperibus erogaui, sic facerent & illi, qui mecum esse voluissent, vt de communi viueremus. Commune autem nobis erat magnum, & vberrimum prædium ipse Deus. Perueni ad Episcopatum, & vidi necesse habere Episcopatum exhibere humanitatem assiduam quibusque venientibus, siue transeuntibus: quod si non fecissem Episcopus inhumanus diceret. Si autem consuetudo ista (tan frequentis hospitalitatis) *in Monasterio permissa esset, indecens esset* (nimirum silentij grauitas, & ieiuniorum frequentia deperirent.) *Et ideo volui habere in ista domo Episcopi mecum Monasterium Clericorum. Ecce quomodo viuimus. Nulli licet in societate nostra habere aliquid proprium &c.* Et inferius: *Ecce dico, audite: Qui societatem communis vitæ iam susceptam, quæ laudatur in Actis, Apostolorum, deserit, à voto suo cadit, & à professione sancta cedit.* Quid manifestius dici potuit? Verum hæc verba iterum à nobis inferius expendenda sunt Deo dante.

6. Idem. Serm. 2. sequenti iterat Augustinus eandem prorsus doctrinam, ita inquiens: *Quomodo viuere vellemus quomodo? Deo propitio, iam viuamus, quamuis de scriptura sancta multa noueritis, tamen ad commonendos vos, ipsa de libro Actuum Apostolorum vobis lectio recitabitur, vt videatis vbi descripta sit forma quam desideramus* (id est, conamur) *implere. Dum ergo recitatur, vos intentissimos esse volo, vt post eius recitationem quod institui loquar, Domino donante, intentionis vestræ. Et Lazarus Diaconus legit. Multitudinis credentium &c. vsque diuidebatur autem singulis, prout cuique opus erat. Cumque Lazarus Diaconus recitasset, & Episcopo codicem tradidisset, Augustinus Epis. dixit. Etiam ego legere volo: plus enim me delectat huius verbi esse lectorem, quam verbi mei disputatorem.* Et postquam eadem verba legit subditur. *Cumque Episcopus legisset, dixit: Audistis quæ iam velimus, orate vt possimus. Contigit autem quædam necessitas, vt hæc diligentius agerem; quoniam sicut nostris, iam Præsbyter in nostra societate constitutus, quali societati perhibet testimonium lectio, quam modo cum recitaretur audistis, moriens testamentum fecit, quia habuit vnde faceret. Erat quod diceret suum, cum in ea societate viueret, vbi nemini licebat suum aliquid dicere; sed erant illis omnia communia? Siquis dilector, & laudator noster apud detractorem nostrum prædicaret istam societatem, & diceret: Cum Episcopo Augustino sic viuunt omnes cohabitatores eius, quomodo scriptum est in Actibus Apostolorum; continuò ille detractor caput mouens, dentem promouens diceret: Ita verè sic ibi viuitur, quomodo tu dicis? Quare mentiris? Nonne ibi modo in eorum societate positus Præsbyter testamentum fecit, & quod habuit quomodo voluit disposuit & reliquit?* Respondet verò ipsum iniquè prorsus egisse: *Ecce dico, & audistis: Qui habere voluit proprium, & de proprio viuere, & contra ista præcepta nostra facere, parum est vt dicam: Non mecum manebit; sed nec Clericus erit. Ante oculos posui quantum mali sit à proposito cadere, &c.*

7. Idem. Idem ipse epist. 109. Regulam sanctimonialibus præscribens, hæc ait. *Hæc sunt quæ vt obseruetis præcipimus in Monasterio constitutæ. Primum propter quod estis in vnum congregatæ, vbi vnanimes habitetis in domo Domini, & sit vobis cor vnum, & anima vna in Deo. Et non dicatis aliquod proprium, sed sunt vobis omnia communia, & distribuatur vnicuique vestrum à Præposita vestra victus, & tegumentum, non æqualiter omnibus, quia non æqualiter valetis omnes, sed vnicuique sicut opus fuerit. Sic enim legitis in Actis Apostolorum: Quia erant eis omnia communia, & distribuebatur singulis prout cuique opus erat.* Hæc in Regulam eremitarum, & Clericorum translata sunt vbi ad verbum reperiuntur: Hoc siquidem vnicum totius Monastices fundamentum perpetuò existimauit Augustinus, ad exemplar primitiuorum fidelium vitam agere; quod si hos verè Monachos aiebat, quia illos imitabantur; quod & illos à fortiori Monachos credebat, qui cæteris in exemplar vitæ dati sunt in Actis Apostolorum. Vnde & lib. 5. de Curt. Dei. cap. 18. de Monachis sui temporis inquit. *Si ita illi* (Romanorum proceres L. Valerius, Q. Cincianatus, & Fabricius) *pauperes erant, quorum triumphis publicum ditabatur ærarium; nonne omnes Christiani, qui excellentiori proposito diuitias suas communes faciunt, secundum id quod scriptum est in Actibus Apostolorum, vt distribuatur vnicuique, sicut cuique opus est, & nemo dicat aliquid proprium, sed sint illis omnia communia, intelligunt se nulla ad hoc ventilari oportere iactantia, id faciendo pro obtinenda societate Angelorum, cum penè tale aliquid illi fecerint pro conseruanda gloria Romanorum.* In quæ verba legendus est L. Viues, & præ ipsum Liuius, Valerius, Plutarchus, Dionysius, & Eutropius.

Augustino accedat Possidius, (quem alij Possidonum vocant) Magistro discipulus qui in vita 8. Possidius.
ipsius hæc habet. *Factus ergo Presbyter Augustinus Monasterium intra Ecclesiam mox instituit, & cum Dei seruis viuere capit, secundum modum, & regulam sub sanctis Apostolis constitutam: maximè vt nemo quicquam proprium in illa societate haberet, sed eis essent omnia communia, & distribueretur vnicuique prout cuique opus erat: quod iam ipse prior fecerat, vt de transmarinis ad propria remeasset.* Quam Possidius Regulam sub sanctis Apostolis constitutam vocat Augustinus serm. 2. de Communi vita Clericorum professionem istam, & istam lectionem *Apostolorum* nuncupat, inquiens de Patricio Nepote suo: *Ipse faciat quod Dei seruum decet,* (id est Religiosum) *& quod ista professio, & ista exigit lectio.*

Chrysostomus edisserens ipsum Actuum Apostolorum testimonium cap. 4. hom. 11. *In Mona-* 9. Chrysostomus.
steriis (ait) *nunc viuunt quemadmodum olim fideles. Nonne diuisio semper minora commode affert, vnanimitas autem & consensus incrementum? Bene autem dixit quod gratia Dei erat in omnibus. Propter hoc enim gratia, quia nullus erat indigus: hoc est ob magnam dentium alacritatem nullus erat indigus. Non enim partem quidem dederunt, partem autem recinderunt. Sic inæqualitatem è medio eiiciebant, & in multa abundantia viuebant: & cum multo honore hoc faciebant: neque enim in manus. Apostolorum audebant dare, neque cum fastu suppeditabant,* diuitias tantisper æstimantes, *sed ad pedes afferebant,* nihil illas ducentes: *& illos dispensatores permiserunt fieri, & dominos fecerunt, vt quasi ex communibus postea alantur, & non ex propriis.* Ex quo infert: *Sic qui in Monasteriis, nunc viuunt quemadmodum olim fideles.* Egregius eiusdem locus est in hom. 57. in Matth. vbi agens de Monachis, ait: *Qui ab Apostolis in principio initiati fuerunt, vrbes quidem*

habitabant, & eorum qui in eremo conuersantur, vitam viuebant. Et hom. 18. ex variis in Matth. locis: *Et hoc propriè loquitur ad Monachos: Monachus enim Apostolicam vitam desiderat imitari. Vis ô Monache esse discipulus meus? imo vis Discipulorum meorum esse discipulus? fac tu quod fecit Petrus, quod fecit Iacobus, & Ioannes.* Et infra: *Monachi Apostolorum imitatores sunt: non ergo possumus eos imitari, nisi fecerimus quod fecerunt & Apostoli.* Et libello de Comparatione Regis & Monachi: *Itaque qui solitarius viuit, is animum suum ad Apostolorum, & Prophetarum mores conformat.* Vnde in hom. 36. ad populum Antioch. Monachis vestes esse, ait, fortitudine dignas: *non enim caudatis vtentes vestibus iuxta eneruatos & molles induuntur, sed iuxta beatos illos Angelos Eliam Elisæum, Ioannem, & secundum Apostolos*: nimirum asperis ad instar Eliam Elisæum, & Ioannem; & singulis tunicis vtuntur iuxta Apostolorum consuetudinem, & institutionem. Et lib 3. aduersus vituperatores vitæ Monasticæ, asserit *ea ab Apostolis impleta, quæ nunc à Monachis implentur.* Et tandem Ep. ad Theodorum Monachum lapsum, vt eum ab illicitis nuptiis retraheret: *Speramus*, ait, *quod etiam à te inuicem nobis votiua refferentur, & quod iterato te sancto, atque fœlici saluatoris Discipulorum choro videbimus aggregatum*: Monachorum cætum vocitans *sanctum ac fœlicem saluatoris Discipulorum chorum*; quod videlicet eisdem prorsus vtrique institutis coërceri degant, illique ab his originem trahant.

10. Piammon. Piammon Abbas doctrina & sanctitate celebris, quem Sozomenus lib. 6. cap. 29. & Nicephorus lib. 11. cap. 35. vehementer commendant, & cuius est doctrina Collationis 18. apud Cassianum cap. 5. perspicuis verbis pro veritate proposita decertat, inquiens, *Itaque Cænobitarum disciplina à tempore prædicationis Apostolicæ sumpsit exordium. Nam talis extitit Ierosolymis omnis illa credentium multitudo, quæ in Actibus Apostolorum ita scribitur: Multitudinis credentium &c.* Vsque, *prout cuique opus erat. Talis, inquam, erat omnis Ecclesia, qualis nunc perpaucos in Cænobiis inuenire difficile est. Sed cum post Apostolorum excessum decrescere cæpisset credentium multitudo, hi quibus adhuc Apostolicus inerat feruor, memores illius pristinæ perfectionis, discedentes à ciuitatibus suis, illorumque consortio qui sibi vel Ecclesiæ Dei remissionis vitæ negligentiam licitam esse credebant, in locis suburbanis, ac secretioribus commanere, & ea quæ ab Apostolis per vniuersum corpus Ecclesiæ generaliter meminerant instituta, priuatim, ac peculiariter exercere cæperunt. Atque ita coaluit ista, quam diximus, Discipulorum, qui se ab illorum contagio sequestrauerunt disciplina: qui paulatim tempore procedente separati à credentium turbis, Monachi, siue Monazontes, singularis, ac solitariæ vitæ districtione nominati sunt: ab eo quod à coniugiis abstinerent, & à parentum se consortio, mundique istius conuersatione secernerent. Vnde consequens fuit, vt ex communione consortij Cænobitæ, cellæque, ac diuersoria eorũ cænobia vocarentur. Illud ergo solum fuit antiquissimum Monachorum genus, quod non modò tempore, sed etiam gratia primum est: quodque per annos plurimos solum inuiolabile, vsque ad Abbatis Pauli, vel Antonij durauit ætatem. Cuius etiam nunc adhuc in districtis Cænobiis cernimus residere vestigia.* Quod sanè testimonium vel se solo (quamquam cætera deessent, quæ tamen numero & virtute multa sunt) rem conficeret, veritatemque intentam demonstrare sufficeret, tum claritate sua, tum dicentis autoritate, & venustate eximia, qua proximè ab his qui Discipulos Christi Domini cognouerunt notitiam haurire potuit; vel ab his qui illis temporibus fuerunt vicini, & rem ipsam viuida memoria conseruabant.

Piammoni succedat Ioannes Cassianus, qui eum ea de re disserentem audiuit. Is vero lib. 2. de Instit. renunt. cap. 5. hæc scribit in eandem sententiam. *Cum in primordiis Fidei, pauci quidem, sed probatissimi Monachorum nomine censerentur, qui sicut à beatæ memoriæ Euangelista Marco, qui primus Alexandrinæ vrbi Pontifex præfuit, normam suscepere viuẽdi, non solũ illa magnifica retinebant, quæ primitus Ecclesiam, vel credentium turbas in Actis Apostolorum legimus celebrasse, Multitudinis scilicet credentium &c.* Vsque, *prout cuique opus erat; verum etiam his multò sublimiora cumulauerant; etenim sedentes in secretiora suburbiorum loca &c.* Vbi Alexandrinos S. Marci discipulos, quorum ex Philone consequenter recenset instituta, conceptis verbis discipulos, & successores facit Apostolorum, de quibus agitur in Actis cap. 4. quamquam & ipse Marcus Apostolorum coæuus cum sit, ac S. Petri discipulus & comes, non aliam suis disciplinam certum est edocuisse, quem illi Ierosolymis promulgarunt: vitæ scilicet communis, & perfectæ, Christi vestigia per omnia sectantium. Plura Cassianus lib. 7. de Inst. c. 17. 18. & 19. 11. Cassianus.

Gregorius Magnus eam Monachis viuendi formam præscriptam fuisse luculenter docet in Comment. ad cap 1. lib. 1. Reg. in hæc verba: *Perfectio igitur viri in præconio ponitur vnitatis* (expendebat illud? Fuit *vir vnus de Ramataim*) *vt qui sæculum potenter despicit, mentem non diuidat, solis supernis inhiet, ad ea tantum quæ de visione conditoris sunt æterna gaudia suspicit. Hinc Lucas de perfecto credentium numero loquens ait: Erat eis cor vnum, & anima vna. Vnum quippe eis cor erat, quia per intentionem rationis solum conditorem aspexerant: vnam animam habebant, quia per affectionem amoris solum eius faciem videre desiderabant. Pro hac vnitate obtinenda veritas docens ait Luc. 14. Qui non renuntiauerit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Quæ etiam nostra sunt; quia hi qui abrenuntiantes sæculo remotioris vitæ secretum petiuimus, Monachi vocamur. Monos quidem Græcè, Latinè autem vnus dicitur. Hoc quippe titulo appellationis inscribimur, vt vox nominis nostri nobis insinuet altitudinem dignitatis; & animus noster tanto ardentius ad Conditoris sui visionem se erigat, quanto sublimitatem claritatis, in qua semper debet consistere, quasi in fronte prælatam portat.* Quasi dixerit, Monachos ad monadem aspirare debere, à qua descendunt: vtpote quæ Act. 4. describitur, *Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna.* 12. Gregorius Magnus.

Isidorus Gregorij Synchronos libr. 2. de offic. Eccles. cap. 15. de Monachis, *Huius propositi*, ait, *in Euangelio Ioannes Baptista extitit. Sex autẽ sunt genera Monachorum. Primum genus est Cænobitarum, id est in commune viuentium, instar sanctorum illorum, qui temporibus Apostolorum Ierosolymis vendita, ac distributa omnia sua debant indigentibus, qui habitabant in sancta communi vita, non dicentes aliquid proprium; sed erant illis omnia communia, & anima vna, & cor vnum in Deum. Horum igitur institutione* (attende verbum) *Monasteria sumpsere principium.* Consonat sibi lib. 7. Ethimolog. cap. 13. inquiens: *Plura autem sunt genera Monachorum,* 13. Isidorus.

chorum. Cœnobitæ, quos in commune viuentes, possumus appellare: Cœnobium enim plurimorum est. Anachoritæ, qui post cœnobialem vitam deserta petunt. Sed Anachoritæ Eliam & Ioannem, Cœnobitæ Apostolos imitantur. Iuxta quod de eis scribit Lucas in Actibus Apost. Vide iterum Isidorum in Regula Monach. c. 3. & 12.

14. Petrus Damiani. Petrus Damianus S. R. E. Cardinalis opusc. 18. qui est Monachorum Apologeticus aduersus Canonicos sic ait. *Multum fratres dilectissimi, si digni estis audire, miramur, quomodo, vel ob quam causam conamini nos à consortio, & vnitate vniuersalis Ecclesiæ separare; cum constet à Monachis, non à Canonicis vniuersalem Ecclesiam fundatam, gubernatam, & à diuerso errore cribratam, Apostoli nempe fundatores & Rectores Ecclesiarum nostro, non vestro more viuebant, vt Lucas Euangelista in Actibus Apostolorum refert; & Philo dissertissimus Iudæorum in libris quos in laudem nostrorum conscripsit, primitiuos Christianos Monachos, non Canonicos, vocat, & habitacula eorum Monasteria nuncupat.* Et rursus, *Longum est paginas Veteris Testamenti reuoluere: veniamus ad Nouum Apostolos certè & successores eorum, si irreuerberatis oculis paginas Noui Testamenti perspicuis, Monathico, non Canonico more viuere inuenietis.* Mitto in hoc autore, quod velit Canonicos tunc temporis non cæpisse, quod mihi non satis arridet; cum nihil aliud sua origine sint, quam Cænobitæ, Clericis ordinibus, & oneribus insignitis cuius generis multos Discipulorum fuisse dubium non sit. Illud nihilominus de eius testimonio liquidò constat Monachorum vitam ibi exordium sumpsisse: quod nunc in præsenti intendimus.

15. S. P. N. Bernardus. Iam quid de his senserit S.P.N. Bernardus Damiano non valde ætate inferior, si rogas, audi quid scripserit ad Guillelmum Abbatem in Apologia, cum de mitigato à Cluniacensibus quibusdam Monastico ordine dissereret. *Pudendas an legendas, dixerim huiusmodi ineptias? Sic Macharius vixit? sic Basilius docuit? sic Antonius instituit? Sic Patres in Ægypta conuersati sunt? sic denique Sancti Odo, Maiolus, Odilo, Hugo, quos se suique Ordinis principes, & præceptores habere gloriantur, aut tenuerunt, aut tenere censuerunt? Sed hi omnes Sancti, imo quia Sancti fuerunt, à S. Apostolo non dissenserunt, qui nimirum ita loquitur: Habentes victum, & vestitum, his contenti sumus. Nobis autem est pro victu satietas, nec vestitum appetimus, sed ornatum. Quæritur ad induendum non quod vtilius, sed quod subtilius inuenitur: non quod repellat frigus, sed quod superbire impellat: non denique iuxta Regulam quod vilius comparari potest; sed quod venustius, imo vanius ostentari. Heu me miserum qualemcumque Monachum. Cur adhuc viuo videre ad id deuenisse ordinem nostrum, Ordinem scilicet qui primus fuit in Ecclesia, imo à quo cæpit Ecclesia: quo nullus in terra similior Angelicis Ordinibus, nullius vicinior ei quæ in cœlis est Ierusalem mater nostra, siue ob decorem castitatis, siue propter charitatis ardorem; cuius Apostoli institutores: cuius hi quos Paulus tam sæpe Sanctos appellat inchoatores extiterunt.* Nihil clarius, nihil præclarius dici, aut concipi potuit Attende quæso illa verba, *Ordinem scilicet qui primus fuit in Ecclesia; imo à quo cæpit Ecclesia:* Et illud: *Cuius Apostoli institutores extiterunt.* Sed quando? Vt id explicat, subdit. *Et quidem inter illos cum nihil quod suum esset quispiam retinuisset, diuidabatur, vt scriptum est, singulis prout cuique opus erat: Non igitur quod quisque pueriliter gestire poterat. Sanè vbi tantum quod opus erat accipiebatur, ibi nihil procul dubio ociosum admittebatur, quanto magis nihil curiosum, quanto magis nihil superbum. Quod, inquit, opus erat, hoc est quantum ad indumenta quod & nuditatem tegeret, & frigus repelleret. Putas ne ibi cuiquam galabrunum, aut isembrunum, quærebatur ad induendum; cuiquam ducentorum solidorum mula parabatur ad equitandum? Putas ne, inquam, cuiuspiam ibi lectuli opertorium catticum, aut discolor barricanus oportebat, vbi singulis diuidebatur tantum prout cuique opus erat? Non illis arbitror valde curatum fuisse de pretio, de colore, de cultu vestimentorum, vbi tam indefessum inerat studium in concordia morum, animorum coherentia, profectuque virtutum. Multitudinis, inquit, credentium erat cor vnum, & anima vna. Vbi nunc illud vnanimitatis exercitium &c.*

Semitam prædictorum Patrum terrere etiam scholasticos Doctores, manifestum esto, illorum nimirum vestigia sequutos. Eorum vero D. Thomas eandem sæpe doctrinam inculcat: nam opusc. 17. Contra retrahentes homines ab ingressu Religionis cap. 15. Sic inquit: *Ecclesia in sui primordio in omnibus suis membris talis fuit, qualis postmodum fuisse apud perfectos quoscunque inuenitur. Sic & gratia debuit à perfectis initium sumere: & ideo Apostoli secundum illum statum fidelium vitam ordinauerunt perfectioni conuenientem. Vnde dicit Hieronymus in lib. de Viris Illustr. Apparet talem primam Christo credentium fuisse Ecclesiam, quales nunc Monachi esse mituntur, & cupiunt, vt nihil cuiuspiam proprium sit, nullus inter eos diues, nullus pauper: patrimonia egentibus diuidebantur orationi vacabatur & Psalmis, doctrinæque, & continentiæ. Hic autem modus viuendi perfectioni congruus fuit apud primos credentes, non solum in Iudæa sub Apostolis, sed etiam apud Ægyptum sub Marco Euangelista, vt ibidem Hieronymus dicit, & sicut in 2. lib. Eccles. Hist. narratur. Processu vero temporis multi in Ecclesiam erant intraturi, qui ab hac perfectione deficerent; quod non erat futurum ante Iudæorum excidium, sed Ecclesia apud gentes multiplicata. Fuerunt tamẽ & aliqui postmodum primæ perfectionis æmuli, qui in congregationibus viuentes his possessionibus caruerunt, sicut plurima Monachorum collegia in Ægypto.* Similia opusc. 18. de perfectione vitæ spiritualis c. 13. inquit. *Aliud est esse in gradu perfectionis, & aliud esse in statu: & tamen verum est illos septem Diaconos* (ab Apostolis electos) *etiam in statu perfectionis fuisse, illius, inquam, perfectionis, de qua Dominus dicit: Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & veni, sequere me. Matt. 19. nam relictis omnibus sequuti fuerant Christum, nihil proprium possidentes, sed erant illis omnia communia, vt dicitur Actorum 4. à quorum exemplo omnes Religiones deriuatæ sunt.* Rursus opusc. 19. cap. 4. hæc habet. *His ipsis ostendendum est, aliquam Religionem ad hoc specialiter salubriter posse institui, ad cooperandum Prælatis Ecclesiarum in prædicatione, & confessionibus audiendis ex commissione Prælatorum. Primo quod omnis Religio ad exemplar vitæ Apostolicæ formata est. Vnde dicitur Actor. 4. semper illud. Et erant illis omnia communia: Glos. Græcè Cœna, vnde Cœnobitæ, id est communiter viuentes: Cœnobia, id est habitacula eorum. Hæc autem fuit vita Apostolica, vt relictis omnibus per mundum discurrerent, euangelizando, & prædicando, vt patet Matth. 10. & in Regula quadam quæ eis inscribitur.* Et 2. 2. quæst. 187. artic. 3. in arg. 3. assumit hanc propositionẽ, quam in Responsione libenter concedit.

concedit. *Religiosi præcipuè videntur teneri Apostolorum vitam imitari qui statum perfectionis profitentur.*

17. Bonauentura D. Bonauentura D. Thomæ consentit, tum alibi, tum præsertim in expositione Regulæ frat. Min. cap. 6. inquiens. *Res quibus vtuntur fratres aut sunt propria, aut communes. Si propria, damnabiliter habentur: si communes, ergo sunt de numero illorum, de quibus dicitur Act. 4. Et erant illis omnia communia.* Certe si fratres Minores de numero illorum sunt, illos quoque Monachos fuisse necesse est vt dicamus. Et paulo inferius: *Dicendum, quod licet illa quibus vtimur, in nullius sint bonis proprietariè quoad personam: sunt tamen propria communitatibus Ecclesiarum. Vnde dicitur in Act. Apost. Nec quisquam eorum ex his quæ possidebant, aliquid suum esse dicebat. Ergo possidebant in communi, sed non proprietariè: & pro tanto dicuntur talia in nullius bonis esse. Iuxta quod dicit lex. ff. de Rerum dominio quod Respublica in nullius sunt bonis, ipsius enim Vniuersitatis esse creduntur.* Et in qq. circa Regulam quæst. 19. *Non solum Ordines Religiosorum, sed etiam Episcoporum, & Clericorum, & Vniuersalis status multum deficit ab eo quod in principio fuit, cum omnes fideles erant perfecti, & Sancti, quales nunc raro videmus. Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna.* Ex quo de mente Bonauenturæ deducitur, sicut Ordinem Episcoporum, & Clericorum, ita & Religiosorum fuisse sub Apostolis in principio Ecclesiæ, quandoquidem omnes sub eis verbis Act. 4. significari contendit.

18. D. Antoninus. D. Antoninus cæteris concinens hæc habet 1. p. Hist. tit. 6. cap. 2. §. 2. de morte Ananiæ & Saphiræ loquens: *In quo insinuatum est, quam sit damnabile & mortiferum vitium proprietatis in Religione, vbi omnia esse debent in communi, sicut primi Christicolæ degebant Ierosolymis. Et de hoc 12. q. 1. C. Dilectissimis, V. C. Futuram.*

19. S. Clemens Papa. Recensitis Ecclesiæ Doctoribus quorum adiuti doctrinis periculum de re facere quiuimus, placet tres summorum Ecclesiæ Antistitum sententias adiungere, quibus ipsa magis magisque illustrata nitescat. Magnus ille Clemens voluntate Petri primus, re autem tertius successor in sede Vrbis, & Orbis magisterio, testis & ipse oculatus, vtpote vnus de vita priori communi, in Epist. 5. Decret. hæc inquit. *Communis vita omnibus, fratres, necessaria est, & maxime iis qui Deo irreprahensibiliter militare cupiunt, & vitam Apostolorum, eorumque Discipulorum imitari volunt. Vnde & Domini per Prophetam loquitur Ps. 132. Ecce quam bonum & quam iucundum &c. Istius enim consuetudinis more retento, etiam Apostoli, eorumque discipuli vna nobiscum, & vobiscum communiter vitam duxerunt.* (Scribentes Ecclesiæ Ierosolymorum) *Vt enim bene nostris, erat multitudinis eorum cor vnum, & anima vna: nec quisquam eorum, aut nostrum de his quæ possidebant aliquid suum esse dicebant, sed omnia nobis & illis erant communia, nec quisquam egens erat inter eos. Omnes vero qui domos, vel agros possidebant, vendebant eos, & pretia eorum, & reliquas res quas habebant afferebant ponentes ante pedes Apostrorum, sicut vobiscum quidam vestrum cognouerunt, & viderunt, & diuidebatur singulis prout cuique opus erat.* Subnectit proprietatis criminosæ vindicationem in Ananiam & Saphiram à Petro perpetratam; & de obligatione quæ illius communitatis homines tenebantur, & successores illorum tenentur. *Quæ propter hæc verbis cauenda mandamus, & doctrinis, & exemplis Apostolorum obedire præcipimus: quia ij qui eorum mandata postponunt, non solum rei, sed etiam Dei extorres fiunt. Quæ non solum vobis cauenda, sed omnibus prædicanda sunt. Vnde consilium dantes vestram prudentiam hortamur, vt ab Apostolicis regulis non recedatis, sed communem vitam ducentes, & scripturas sacras rectè intelligentes, quæ bene nouistis adimplere satagatis.* De autoritate Epistolarum S. Clementis egit doctè & neruosè Turrianus contra Reagdeburdensem, quem lectores dubitabundi consulant. Refertur vero hæc quinta à Gratiano 12. q. 1. C. *Dilectissimis.*

Deinde S. Vrbanus Papa huius nominis primus in Epist Decret. ad omnes Episcopos hæc habet, quæ idem Gratianus refert ibidem: *C. Scimus. Scimus* (ait) *vos non ignorare quæ hactenus vita communis inter Christianos viguit, & adhuc gratia Dei viget: & maxime inter eos qui in sortem Domini sunt electi, id est Clericos, sicut in Actibus Apostolorum legitur: Multitudinis autem credentium &c. Quicumq; vestrum communem vitam susceptam habet, & vouet se nihil proprium habere, videat ne pollicitationem suam irritam faciat, ne damnationem, sed premium sibi acquirat, &c.* 20. S. Vrbanus Papa.

Tandem Eugenius Papa I. in Synodo Romæ celebrata. *Ergo res Ecclesiæ* (inquit) *non quasi propria, sed quasi communes habendæ sunt, cum de communi nullus dicat; hoc est meum: nec de rebus Ecclesiæ, hæc est mea, potest aliquis dicere, ne videatur non imitari Charitatem illorum, in qua nulli aliquid erat proprium, sed erant illis omnia communia.* 21. Eugenius Papa.

Claudat sanctorum Doctorum cuneum S. P. Benedictus Dux & legifer noster, quem de industria huc remisi; qui dum Monachos suos sub illis Apostolorum legibus militare edocet, & illis prorsus teneri, manifestum fit eius testimonio hos ab illis originem duxisse: vitamque horum ab Apostolis fuisse promulgatam, & constabilitam. Ait igitur cap. 33. suæ Regulæ: *Omnia necessaria à Patre Monasterij sperare debent; nec quicquam liceat habere quod Abbas non dederit, vel permiserit: omniaque sint omnibus communia sicut scriptum est; nec quisquam suum aliquid esse dicat, vel præsumat.* Et cap. seq. 34. *Sicut scriptum est: Diuidebatur singulis prout cuique opus erat. Vbi non dicimus vt personarum (quod absit) acceptio sit, sed infirmitatum consideratio. Vbi qui minus indiget, agat Deo gratias, &c.* Et cap. 57. *Si quid ex operibus artificium venundandum est, videant ipsi per quorum manus transfigenda sunt, ne aliquam fraudem præsumant inferre. Memorentur semper Ananiæ, & Saphiræ, ne forte mortem quam illi in corpore pertulerunt, hanc illi, vel omnes qui aliquam fraudem de rebus Monasterij fecerint in anima patiantur.* 22. S. P. N. Benedictus.

Concors igitur SS. Patrum sententia fert vitam cœnobiticam, & communem quam Monachi sectantur, sub SS. Apostolis ortam fuisse, ab eisque accepisse leges: quas nemo ausus est immutare; nimirum omnia illis esse communia, cum nihil suum quisque dicere queat: Diuidi ea singulis prout cuique opus erat: nullumque inter eos esse egentem: à quo sanè cætera Monachorum pendent instituta. Verum hæc pressius insequentibus exponenda, enucleanda sunt. 23.

CAP. IV.

CAPVT IV.

Non vt cumque Monasticæ vitæ exemplar, sed nouum, ac perpetuum eius statum virorum emissione subnixum sub sanctis Apostolis vigere cæpisse.

I. Ratio dubitandi. ENim verò cum vitam Monachorum imitari, non idem sit atque Monasticem quemquam profiteri, existimare posset quis primitiuos illos fideles Apostolorum discipulos, rem quidem Monachorum imitatione egisse, minime tamen proprio Monastices caractere insignitos fuisse, nec propriè Monachos, seu Cœnobitas vocari posse, dum eam professi non probantur. Atque in hunc sensum interpretandos esse superius relatos Patres contendet; quasi dixerint Monachos illorum vitam consectari, tametsi longe aliter atque illi eadem seruent instituta, nimirum professione eius, status facta, quam veteres emisisse non liquet. Quinimò cum ad essentiam status Religiosi tria vna concurrant, paupertatis castitatis, & obedientiæ, ex quibus is integratur, & coalescit, Apostolorum discipuli paupertatem complexi dicuntur, de eiusque obseruantia laudantur: de obedientia, & castitate eorum altum silentium à Luca Euangelista fit; quod ex verbis eius quiuis facile consequi poterit. Vnde ergo veram Monastices originem ab Apostolis deriuari contendimus? Ita sane Osores Monasticæ antiquitatis garriunt: sed mentitam sibi esse iniquitatem à nobis in præsentiatum liquidò monstrandum erit.

2. Quæ requiruntur ad veram Monasticem. Fatemur igitur cum D. Thoma 22. quæst. 186. per totam veram Monasticem reperiri nequaquam posse absque tribus illis virtutibus, obedientia, paupertate, & castitate: requirique non solum ab aliquo amari, & opere ipso consequi, & exerceri, sed quod id fiat ex votorum emissorum obligatione. Rursum vt non sint vita Nazaræorum, id est temporaria, sed perpetua, saltem quantum est ex parte vouentis. Demum quod ea sint solemnia vel in Religione autoritate Apostolica comprobata ritè emissa. His societatem Iesu cum æteris Regularibus Ordinibus comprehendo, in qua vota simplicia ritè post biennium emissa propriè Religiosum faciunt: ita Gregorio XIII. in Extrauag. *Ascendente* perspicuis verbis edocente. Tot igitur tantaque vt aliquis Monachus seu Religiosus fiat concurrant necesse est, itaut quouis eorum deficiente verus Monachatus euanescat. Et nihilominus his omnibus vestitam circunstantiis Monasticem sub SS. Apostolis vigere cepisse profitemur: Quod modò bifariam à nobis stabiliendum est; nimirum primo argumentis totam in communi essentiam status Monastici complectentibus, & deinceps singulatim ad vnam quamuis eius circunstantem particulam descendendo.

3. Ecclesiastica Monarchia à Christo Domino instituta. Quod ad primum spectat, inficiari absque periculo temerandæ veritatis Catholicæ nequaquam potest quis, quin tota Ecclesiastica Hierarchia à Christo Domino eiusque discipulis constituta fuerit, non solum in generali, sed quoad singula eius membra: tum ob negotij ipsius præstantiam, & magnitudinem, quæ se ipsa autorem manifestat Deum: tum ob Apostoli testimonium cap. 4. Epist. ad Ephes. aientis. *Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, alios verò Euangelistas, alios autem Pastores, & Doctores ad opus ministerij, in ædificationem corporis Iesu Christi &c.* Tum etiam ex D. Dionysij doctrina, qui speciali libro vniuersam Ecclesiasticam Hierarchiam expendens & exponens, eius omnimodis Apostolos Christi tubas cognoscit autores, partim verbo, partim scriptis eam posteris commendantes; ait enim. *Est itaque Hierarchia omnis (vt se habet veneranda ac sacrosancta nostra traditio) omnis sacrarum rerum illi quidem subiectarum ratio, generalisque prorsus eorum quæ in hanc fermè cadunt functionem siue sacrarum eius rerum comprahensio. Substantia autem Sacerdotij nostri* (quod supremum Hierarchiæ huius est.) *Scriptura Sacra est nobis diuinitus tradita. Porro huiusmodi plena venerationis eloquia dicimus, quæque à beatissimis Patribus nostris à quibus sacris mysteriis imbuti sumus, in sanctis ac Theologicis commendata sunt libris: ac præterea quæque ab eis sanctissimis viris sacratiore & purgatiore, & propinqua quodammodo cælesti Hierarchiæ doctrina, sancti Duces, ac Præceptores nostri didicerunt* (Paulum & Hierothæum dicit) *ex animo in animum, medio intercurrente verbo, corporali quidem, sed quod carnis penitus excedat sensum sine literis transfusa sunt.* Ita ex interpretatione Cameldulensis. Partem verò non minimam Ecclesiasticæ Hierarchiæ Monachos esse, ipse Dionysius inferius declarat. cap. 6. de *Initiandis Ordinibus*: Vbi inter cætera: *Porro initiandorum* (ait) *omnium excellentior, ac sublimior Ordo, Monachorum est sancta distinctio; expiatione omni, tota virtute, atque exactissima suarum operationum castitate mundata: omnis item (quantum sibi licet inspicere) Sacræ operationis spiritualiter speculatrix, & particeps facta, Pontificumque consumantibus virtutibus tradita: quorum diuinis fulgoribus, & Pontificalibus traditionibus conspecta, pro Ordine suo sanctorum mysteriorum sacrificia ediscens, à sacra eorum scientia ad exactissimam perfectionem Diuina ratione subuehitur. Vnde & sancti præceptores nostri,* (Paulus & Hierotheus, vt nimirum, quas perpetuò præceptores Dionysius agnoscit.) *Diuinis eos appellationibus sunt prosecuti, partim Therapeutas, id est cultores à sincero Dei famulatu, atque cultu, partim Monachos ab indiuidua & singulari vita appellantes: vt quæ illos sanctis diuisibilium complicanibus in diuinam, & Deo gratam monadem, perfectionemque promoueat. Idcirco & perficientem eis indulsit gratiam diuina sanctio, eosque consecrante quadam inuocatione dignata est.* Ex diuina ergo sanctione, quæ vt minimum Apostolica est, Monachi institutionem & benedictionem acceperunt Doctore Dionysio.

Monachatus est pars Ecclesiasticæ Monarchiæ.

Monachi Therapeutæ i. Dei cultores.

4 Gradus Monachatus inter partes Ecclesiasticæ Monarchiæ. Dionysio planè concinit S. Clemens libr. 8. Const. Apost. cap. 10. vbi Ordinem eorum, qui ad communionem. Ex Apostolica constitutione accedere debent, præscribens, Ascetas post Clericorum ordinem collocat, ante Diaconissas, & Virgines, inquiens: *Episcopus alloquatur populum his verbis Sancta Sanctis* (quasi dixerit. Probet se ipsum homo, & sic de pane isto edat) *& populus subiungat: Vnus sanctus, vnus Dominus, vnus Christus in gloria Dei Patris benedictus in sæcula Amen &c. Post hoc sumat Episcopus, deinde Presbiteri & Diaconi, & Hypodiaconi, & Anagnastæ* (sic Lectores Græci vocant) *& Cantores, & ASCETÆ, & ex mulieribus Diaconissæ, & Virgines, & viduæ, postea pueri, & omnis populus ordine, cum pudore, & reuerentia,*

rentia, absque tumultu. *Et Episcopus dat oblationem dicens: Corpus Christi: & sumens dicat Amen.*

Asceta quid. Nemo autem ignorat Ascetas Monachos dictos, id est pugiles, seu exercitatores, eo quod tota eorum exercitatio, & conuersatio velut quædam virtutum palestra esse debeat; cum alij homines exerceantur in sæculi artibus, id est bello, mercatura, causis forensibus &c. Ita Basilius lib. de vita solit. & ep. 63. qui sermones de rebus Monasticis vocat *Asceticos*, & ipsa cœnobia *Asceteria.* Eosdemque Ascetas seu Monachos vocat *Eunuchos* cap. 13. eiusdem lib. 8. vbi vniuersos Ecclesiæ Ordines recensens Diaconus, vt populus pro eis oret, post Episcopum Presbyteros & Clerum subdit. *Pro Eunuchis sanctè ambulantibus orate:* maxime quia eos à cæteris castè viuentibus distinguit, subiungens; *Pro continenter, & castè viuentibus orate:* Et item: pro Virginibus viduis &c. Illos ergo *Eunuchos* dicit *qui* Verbo Domini *se castrauerunt propter regnum cælorum* castitatem ei in Religione consecrantes.

5. Monachatus traditio Apostolica. Insuper Epiphanius in Compendiaria doctrina Monachatum ex traditione Apostolica haberi contendit, & iuxta primam traditionum omnium recenset, inquiens: *Et quæ quidem de fide habet hæc de sola Catholica Ecclesia breuiter diximus. At vero de statutis ipsius, ac traditionibus eiusdem rursus necessarium est me breuibus apponere earundem formam ex parte. Et primum quidem velut crepido, & (vt ita dicam) fundamentum in ipsa est Virginitas, quæ exercetur, & seruatur à multis, & glorificatur. Sequitur autem ad eandem Virginitatem solitudo apud plerosque vtriusque sexus solitariam vitam degentes. Post hanc continentia super eundem cursum fundata. Postea viduitas &c.*

6. Therapeutæ Apostolorũ tempore à D. Marco instituti. Nec id mirum cum sub S. Marco Euangelistà innumeri Monachorum in Ægypto floruerint, in qua nemo quantumcumque stupidus sit herere, ne dicam reluctari poterit: cum id non solum Ecclesiæ filij, aut Patres, sed & hostes ingenuè fateantur. Hostem voco Philonem natione & professione Iudæum, qui de Therapeutis illis insigne opusculum conscripsit: de quibus à nobis inferius fusè agendum erit. Atqui Marcus martyrio sublatus est anno Imperij Neronis 8. vt eius acta, & Romanum Martyrol. perspicuè testantur: cui S. Petrus Apostolorum vertex aliquot annos super vixit, vtpote 12. Neronis cum Paulo de medio sublatus. Sed & Philo sub Claudio Cæsare, qui Neronem præcessit, Romæ periclitatus est, vt Eusebius & Hieronymus scribunt. Ex quibus liquet institutum Monachorum à D. Marco in Ægypto introductum Apostolicum fuisse, & à D. Petro Apostolo acceptum, vtpote cuius nomine & doctrinis ipso viuente Ecclesia Alexandrina & Ægyptia ad Fidem & Christianos mores perducta fuit. Nec si Marcus aliud quid vellet inducere, Apostolus consentiret: eo vel maxime quod teste Simeone Metaphraste, illinc aliquando Petrus concessit, rectam sentiendi, viuendique normam inspecturus, & si opus esset, correcturus. Accedit quod eidem Philone autore Therapeutarum institutum, quo tempore sub Marco in Ægypto florere cæpit, vigebat tridem in cæteris Orbis plagis, ac regionibus. Ait siquidem. *Hoc genus reperitur in multis Orbis regionibus, meritò vt absoluta probitatis receptum à Græcis, atque Barbaris: maxime tamen in Ægypto frequentatur per Præfecturas singulas; præsertim circum Alexandriam. Ex omnibus autem locis optimus quisque Therapeutarum &c. Singuli autem*

Eodem tempore toto Orbe floruerunt.

habent Sacras ædiculas, quæ vocant Monasteria, vbi solitarij sanctæ vitæ mysteriis dant operam. Cum vero S. Marci prædicatio ad omnes orbis prouintias non quiuerit extendi, imo nec Petri; reliquum est, vt a cæteris Apostolis vbique terrarum therapeuticum piorum hominum genus propagatum sit vno eodemque tempore. Vnde Matthæum in Hethiopia scimus Iphigeniam Regis filiam Virginem consecrasse, & ducentis Virginibus præfecisse, vt habent vtriusque acta, & promptsit in Cathal. SS. Equilinus libr 8. cap. 100. & 101. inquiens: *Matthæus Regem cum vxore, & filio suscitato, & omni familia baptizauit; & Iphigeniam eius filiam virginem sacro velamine consecrauit, & plusquam ducentis virginibus præfecit. Ipseque Matthæus Therapeutarum more seminibus, baccis, atque oleribus absque carnibus vescebatur*; vt autor est Clemens Alex. 62. Pædag. cap. 1.

Celebris quoque fama est S. Mattham Mariæ & Lazari sororem Monasterium Virginum in Galliis erexisse, & ad præscriptum legis Domini, & Apostolorum eius rexisse & instruxisse, vt ex eius actio refert Equilinus lib. 6. cap. 151. illis verbis *Ibi igitur Martha de licentia S. Maximini & sororis mansit, & sororum, multarum congregato Conuentu Ecclesiam in honorem Dei Genitricis ædificauit, monasteriumque construxit: ibique ieiuniis & orationibus quotidie vacabat, & mira se pœnitentia affligebat.* Meminit itidem (vt hoc quoque argumento inseruiat) Collegij Virginum sacrarum Philippis & tota Syriæ commorantium S. Ignatius in Epist. ad Philippenses his: *Saluto Collegium Virginum, & catum viduarum.* Et epist. ad Antioch. *Populus pareat Presbyteris & Diaconis Virgines agnoscant cui seipsas consecrarunt.* Et ad Smyrnenses: *Saluto familias fratrum meorum, atque eas quæ in perpetua degunt virginitate.* Ignatius verò aut Ioannis discipulus fuit, vt plærique autumant illis moti Epistolis, quæ sub nomine Ignatij ad Ioannem circumferuntur: aut quod multo verisimilius est, ipsius Domini fuit discipulus, quod ipse non leuiter innuit in Epist. ad Ephesios, dicens: *Quamuis vinctus sum propter nomen Iesu, nec dum tamen perfectus sum in Christo Iesu. Nunc incipio discipulus esse.* Idem repetit Epist. ad Romanos. *Nunc incipio discipulus esse cum nihil expetam aut visibilium, aut inuisibilium, vt Iesum Christum assequar.* Quod fuit dicere: quod nomine hactenus vocitabor, nunc opere compleo. Et Epist. ad Smyrnenses: *Ego vero non modo in carne venisse ipsum agnosco, sed & post resurrectionem vidi eum in carne.* Quod teste Hieronymo de Script. Eccles. iterum dixit ad Policarpum. Testis proinde resurrectionis Christi ab ipso affectus est, vt cæteri Discipuli: quod tamen egrè puero illi quibit competere, quem Dominus exemplum posuit humiliantium se vt intrent in Regnum cælorum. Et hic igitur Collegium Virginum apud Antiochiam instituit, vel à Petro institutum gubernauit. Nec ea Virginum Sanctimonialium institutio defuit S. Marco in Ægypto, vno & cæteris Apostolis alibi gentium, si Philoni fides adhibenda est, qui non Therapeutas duntaxat tunc temporis floruisse scribit, sed & *Therapeutrices*, seu *Cultrices*, de qua re inferius. Quorsum hæc? Nimirum, vt liqueat Monachos, & Moniales Apostolicis viguisse temporibus, vtpotè ab eis institutos ad præscriptum Euangelicorum consiliorum ea ipsa Religionis præstantia & vigore, quibus nunc florent, prorsusq; mentitum Vviclephũ, Monasticem

7. Virginum Collegia à tempore Apostolorum.

Ignatius Marc. discipulus Christi Iesu.

Monasticem hominum inuentum fuisse dicentem, quem ab orco Nauatores suscitarunt sed in casum, vt præclarissimis testimoniis à nobis monstratum est.

8. Nullus ex Monachorũ Patriarchis Monachatus inventor exit.

Eadem prorsus veritas patefiet, si in medium producamus in testes eos omnes de quibus inuentionis huius posset esse suspicio, id est præcipuos Monachorum Doctores, & institutores: nemo namque est qui non eumdem vitæ exordium longe supra se petendum fateatur; Quo ascensu nisi ad Apostolos tandem riuulum (vt ad verum sui fontis originem trahat, non est vbi sist. re probabiliter queat. Enim vero siquis à R P.N. Benedicto velit Monachorum originem deducendam, plane ipsius S.Patris testimonio métiri conuincetur, cum ipse ab alio Monacho, Romano scilicet vicini Monasterij habitum acceperit Magno Gregorio teste: & Regulam scripturus, quatuor tunc temporis Monachorum viguisse genera fateatur cap.1. *De Quatuor generibus Monachorum*: quorum duo nouissima, & præclarissima fuerint, Cœnobitarum, de Anachoretarum; duo reliqua: duo reliqua ipsa Monachatus vetustate valde defecissent, Sarabaytarum scilicet, & Girouagorum. Rursus Augustino iam olim per calumniam obiectum est à Petiliano Pseudo Episcopo Cirthensi Donatistarum antesignano, quod vitæ Monasticæ primus inuentor fuerit, vti ipse refert lib.3. contra Epist. Petiliani cap.40 dicens. *Deinceps Petilianus perrexit ore maledicorum vituperationem Monasteriorum, & Monachorum, arguens etiam me, quod hoc genus vitæ à me fuerit institutum.* Respondet vero ridendam esse vestri hominis ignorantiam: *Quod genus vitæ omnino quale sit nescit, vel potius toto Orbe notissimum nescire se fingit.* Quasi apertius dixerit, quale sit nescit, est enim à Christo Domino prædicatum, & ab Apostolis exequutioni mandatum. Aut supinam potius de re toto Orbe notissima ignorantiam affectat, vt vitæ probatissimæ, absque dubio à Christo Domino & Apostolis institutæ, dentem infigat. Verùm ipse Augustinus ingenuè fassus est lib.8 Confess. cap.6. Mediolano hausisse eius notitiam, vbi sub Ambrosio Monasterium viderat. *Omnes* (ait) *mirabantur, quia tam magna erant*, quæ de Antonio Ægyptio Monacho dicebantur: *& ille quia inaudita nobis erant*[mirabatur Potitianus miraculorum Antonij recensitor quia Augustino, & sociis erant inaudita] *Inde Sermo eius deuolutus est ad Monasteriorum greges; & mores sua violentia tue, & vbera deserta eremi, quorum nos nihil sciebamus. Et erat Monasterium Mediolani plenum bonis fratribus extra Vrbis mænia sub Ambrosio nutritore, & non noueramus.* Quod si ad Ambrosium recursus fiat, ipse lib.10. Epist.82. S. Eusebium Vercellensem Antistitem, qui eum præcesserat ætate, refert Monachos in Ecclesiam suam adduxisse: at non vult Monasticam vitam primum omnium instituisse, sed quod ibi duo pariter iungeret, Monasterij continentiam, & Ecclesiæ Clericalem disciplinam. *Hæc enim primus* (ait) *in Occidentis partibus diuersa inter se Eusebius sanctæ memoriæ coniunxit, vt & in ciuitate positus instituta Monachorum teneret: & Ecclesiam regeret ieiunij sobrietate.* Fatetur proinde ante Eusebium etiam in Occidente fuisse Monasterialem vitam, sicut & Clericalem, sed separatas: nec mirum, cum Mediolani etiam, Turonis, & alibi S. Martinus multa Monasteria construxisset, qui Ambrosium aliquo tempore præcesserat: vt prodit Seuerus in eius vita, cap.4.5.7. 10. & aliis.

Quinimo & Ambrosio pro deffensione Orientalium Monachorum cum Theodosio Imper. decertauit, qui grauiter in eos animaduerti ex calumnia Valentinianorum hæreticorum præceperat: quod reffert Paulinus in eius vita.

Hieronymus quoque auctor est in Epist.16. ad Principiam D. Athanasium Romæ Monasteria fœminarum erexisse, cum prius nulla nobilium nollet Romæ propositum Monachorum, nec auderet, propter rei nouitatem, ignominiosum, vt tunc putabatur, & vile in populis nomen assumere. Verum non eum fuisse illius vitæ inuentorem patet ex his quæ subiungit Hieronymus: *Hæc* (de Marcella vidua nobilissima loquitur) *ab Alexandrinis prius Sacerdotibus, Papaque Athanasio, & postea Petro, qui persequutionem Arianæ hæreseos declinantes, quasi ad tutissimum communionis suæ portum Romam confugerant, vitam B. Antonij adhuc tunc viuentis, Monasteriorumque in thebaide Pachumij, & Virginum, ac viduarum didicit disciplinam: nec erubuit profiteri, quod Christo placere cognouerat.* Sed vero Hieronymum nemo dixerit Monachorum autorem, vtpotè qui Antonium & Pachomium præceptores produxit modò recensitis verbis; & qui Epist. 22. ad Eustochium de custodia Virgine: tria genera existere suo æuo dixerit Monachorum in Ægypto, moresque virorumque luculenter descripserit. 9. Neque Athanasius.

Sed neque Antonius autor Monachorum fuit, quandoquidem & ipse [Athanasio teste in eius vita] ab aliis Monachis instructus fuit: ait enim de Antonio iuuenculo recens ad solitudinis studia conuerso. *Nec dum autem tam crebra erant in Ægypto Monasteria. Erat igitur in agello vicino senex quidem vitam solitariam à prima sectatus ætate: hunc Antonius cum vidisset, æmulatus est ad bonum.* Et rursus de multis aliis. *Sic secum vitam instituens* (puer) *ad vniuersis fratribus puro diligebatur affectu, & omnibus ad quos studio discendi pergebat obediens, proprias singulorum gratias hauriebat, &c.* Neque Hilarion, cum is Hieronymo scriptore cap.1. eius vitæ ab Antonio Monasticam viuendi rationem didicerit. Nec Pachomius, vtpote Palæmonis Anachoretæ discipulis, vt de eo Dionysius exiguus refert. cap.6. Sed nec Basilius, quem Amphilochius refert in Ægypto à Porphirio Archimendrita instructum: semperque Basilius ipse de Monachorum statu loquatur tanquam de re vetustissima: Consule eius verba quæ cap. præced. retulimus num.4. Nec id mirum, cum sub Diocletiano Imper. ad A.cap.300. in Oriente Epitectus, & Aristion insignes pietate Monachi passi sint, quorum extant Acta in Vitis Patrum: & in Hispaniis eodem tempore Monasterio constructo propè Toletum floruerint SS. Abbates & Martyres Philibertus, & Fabricianus, quorum festum in Breuiario S. Isidori celebrabatur; & nos meminimus cum Dextro A cap.308. Comment. 1 num.6. Rursus S. Onuphrius migrasse dicitur in Florario M.S. apud Rosuuerdum. A cap.370. & ante annos 70. in eremo exactos nutritus fuerat in Monasterio centum Monachorum Hermopoli in Thebayde. Et ex vita S. Eugeniæ liquet propè Alexandriam Monasterium extitisse. A cap.194. quod proculdubio siue antiquitate Therapeutas Philonianos refferebat. 10. Neque Antonius eiusue doctores Pauci.

Ex quo tandem fit, minime originem Monasticæ vitæ assignari posse infra Apostolicam ætatem & doctrinam: non solum si doctrinæ ipsius substãtia consideretur liberè à quouis exequutione 11. Conclusio ex dictis.

mandata,

mandata, sed etiam prout statum Ecclesiasticorum hominum denotat, qui constanter viguit absque notabili variatione tota mille sexcentorum annorum intercapedine. Quod amplius ex dicendis patebit.

12. In quo tota veri Monachatus perfectio sita sit?

Enimverò quoniam (vt docet Dei Angelicus 22. quæst. 186. art. 6.) *Ad statum perfectionis requiritur obligatio ad ea quæ sunt perfectionis: nam ad perfectionem vitæ, Dominus pertinere dixit quod aliquis eum sequatur, non qualitercumque, sed vt vlterius retrò non abiret*: iuxta illud; *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò aptus est regno Dei.* Luc. 9. Et ipsa status ethymologia, & conditio perpetuitatis securitatem requirit: quæ solo voto fieri posse liquet. *Cum enim homo non possit totam vitam suam actu exhibere, quæ non tota simul, sed successiuè agitur, consequens est, vt non aliter homo posit totam vitam suam Deo exhibere, nisi per voti obligationem.* Religiosos vero esse in statu perfectionis, seu statum eorum scholam illius esse, per sese perspicuum est; docetque id D. Thomas, tum citato loco, tum paulò superiùs q. 184. art. 4. & 5. *Quamobrem ad statum perfectionis eorum requiritur obligatio perpetua ad ea quæ sunt perfectionis*: Hæc verò præcipuè sunt tria illa toties decantata, paupertas, continentia, & obedientia. Relinquitur ergo, vt quicunque Monachorum statum appræhenderint, quocunque id tempore contigerit, votis ad earum virtutum se obseruationem adstrinxerint; an à vera & propria Monachorum familia, statu, & nuncupatione ablegandi sint. Quod si primitiuos ea non emisisse constiterit, vt recentiores faciunt, longè præstantiorem Monasticem nostram quam illorum esse, necesse est vt dicamus: & consequenter status rigorosè acceptus Monachorum recentior erit, quam ab Apostolis institutus fuisse dicatur.

13. Primitiui Monachi tria professionis Monasticæ vota emisisse, ex PP. mente. Hieronymus

Ego sicut doctrinæ D. Thomæ acquiesco, ita & conditioni propositæ sto, quæ proculdubio ex illa euidenter infertur. Cæterum votorum Monasticorum apud veteres assertores habeo antiquos Patres, quorum dictis resistere, maxime cum testium funguntur munere, extremæ clementiæ, & vecordiæ erit. Hieronymus itaque lib. 1. Comment. in lament. Hieremiæ cap. 3. ad illa verba, *Bonum est viro cum portauerit iugum, &c.* Hæc scribit: *Militum ergo Christi perfectio est, exutam mentem habere à terrenis negotiis, & tumultu sæculi iuxta illud Apost. 2. Timoth. 2. Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus, &c. eamque quantum humana imbecillitas sinit festinat vnire cum Christo. Quam quidem speciem conuersationis, boni Eremitæ & Monachi, qui VOTO MONASTICÆ DISCIPLINÆ OBLIGATI SVNT, imitari contendunt; sed rara est; & paucißimis dono Dei hæc perfectio concessa.* Non inquam quod professionem perfectionis Monasticæ emittant, sed quod eam in vtraque simul vita assequantur, vt subdens explanat: *Is enim verè, & non ex parte perfectus est, qui & in eremo squalorem solitudinis, & in Cœnobio infirmitatis fratrum æquali magnanimitate sustentat. Et ideo in vtraque PROFESSIONE per omnia consummatum inuenire difficile est; quia nec Anachoreta contemptum, ac priuationem materialium rerum, nec Cœnobita Theoricam* (id est contemplatiuam) *ad integrum potest assequi puritatem.* Vnde lib. 3. Comm. Ezech. cap. 8. ad illa verba: *Putasne vides tu quid isti faciant?* de scelere commaculantium Sanctimoniales, quæ voto suam consecrauerant perfectionem, inquit; *Quod quidem potest & de nostra Ierusalem, nostroque templo intelligi: quando in exemplum Ophni & Phinees idolorum scelera operamur* (Christiani) *in tabernaculo Dei, & fornicamur cum eis qui se militia, & ministerio Dei vouerint.* Non enim eo nomine vtrumque sacratas Virgines intelligit, sed Sanctimoniales: quæ solæ *Militiam Dei* vouerunt: atque ita de Hieronymi mente intelligit Marianus Victor in Iudice operum eius. Verbo *Vota.*

Suffragatur Augustinus Hieronymo, qui serm. 1. de Communi vita Cleric. hæc habet: *Si vellet discedere à proposito, rectè illi tollerem Clericatum: quia desereret SANCTÆ SOCIETATIS PROMISSVM, cœptumque consortium. Ego scio quantum mali sit profiteri sanctum aliquid, nec implere. Vouete, inquit, & reddite Domino Deo vestrò Ps. 75. Et Melius est non vouere, quam vouere, & non reddere*: Eccles. 5. quod probat exemplo. *Virgo etsi nunquam fuit in Monasterio, & Virgo sacrata est, illi nubere non licet, quamvis esse in Monasterio, & deseruit, & tamen virgo est, dimidia ruit.* (Hoc est dimidium votorum transgreditur; nimirum Monasterij votum & professionem) *Sic & Clericus duas res PROFESSVS est, & SANCTITATEM, & Clericatum. Ergo professus est sanctitatem, professus est communiter viuendi Societatem, & professus est quam bonum, & quam iucundum habitare fratres in vnum. Si ab hoc proposito cecidit, & extra manens Clericus fuerit, dimidius & ipse cecidit. Quid ad me? Non eum iudico.* Dixerat verò paulò ante: *Ecce dico, audite. Qui societatem communis vitæ iam susceptam, quæ laudatur in Actibus Apostolorum deserit, à VOTO suo cadit: & à PROFESSIONE sancta cadit. Obseruet iudicem, scilicet Deum, non me.* Quo nihil clarius, & ad rem conducibilius dici potuit. Audiendi autem vel maximè hi duo Patres, tum ob eximiam sanctitatem, & doctrinam, ob quam etiam ab hostibus Ecclesiæ audiuntur: tum quia & ipsi etiam Cœnobij vitam professi fuerunt ante annos mille ducentos, & amplius. 14. Augustini mens.

15. Paupertatis votū ab initio Monastici status.

Verum quoniam ij de voto vniuersæ vitæ Monasticæ loquuti sunt, quamquam id nobis satis superque ad propositam thesim comprobandam erat, placet nihilominus quæ de votis peculiaribus triū illarum virtutum à Monachis emitti solitis inueniantur testimonia, in medium afferre. Quod ad votum paupertatis attinet, ipse per se Ananiæ, & Saphiræ casus ab Euangelista Act. 5. relatus fidem facit, initio Monastici status paupertatem suam vnumquemque eorum, qui sub Apostolis communi vitæ adscribebatur, voto confirmasse. Quid enim aliud est Spiritui sancto Ananiam & Saphiram meritos esse, nisi à promissione ipsi facta decidisse? Ita sanè Hieronymus ad Demetriadem ep. 8. *In Actis Apostolorum quando Domini nostri adhuc calebat cruor Ananias & Saphira dispensatores timidi, imò corde duplici, & ideo condemnati, quia post VOTVM obtulerunt quasi sua, & non eius cui semel ea VOVERANT, partemque sibi iam alienæ substantiæ reseruarunt, præsentem meruisse vindictam; non crudelitate sententiæ, seu correptionis exemplo.* Et ad Heuidiam scribens q. 1. *Ananias* (ait) *& Saphira Apostoli meruere sententiam, quia sua timidè reseruarunt. Ergo ne, inquies, puniendus est qui sua non dederit? Minime. Ideo puniti sunt, quia mentiri voluerunt Spiritui sancto, & reseruantes necessaria victui suo, quasi perfectè SÆCVLO RENVNTIANTES, vanam gloriam sectabantur.* Clarissimè Chrysostomus in eum Act. locum hom. 12.

Vides quod hoc crimen imputatur, eo quod pecunias suas accepit, quas consecrarat. Nunquid non poteras illis, etiam cum vendideras, tamquam propriis vti? (aiebat Ananiæ Petrus) *Nunquid prohibitus es? Quare accipis, postquam promisisti?* Et infrà. *Oportebat initio habere, & non promittere. Hæc autem postquam consecrasti, maius sacrilegium commisisti.* Et autor Comment. 1. ad Chorinth. c. 7. apud Hieronymum: *Quod erat licitum, per votum sibi fecit illicitum: sicut Anania & Saphira, quibus de pretio possessionis suæ retinere nihil licuit; ob quam causam & subita morte prostrati sunt.* Et Ambrosius serm. 9. inter suos de vnitate Charitatis, quam alij Augustino adscribunt, & excudunt de verbis Apostoli serm. 25. aliàs 27. *Namque Ananias dum ex eo quod promiserat partem subtrahit, sacrilegij simul condemnetur, & fraudis: sacrilegij quod Deum in pollicitatione fefellerit; fraudis, quod de integris muneribus portionem quamdam putauerit subtrahendam: ait enim Petrus: Non es mentitus hominibus, sed Deo.*

16. Ab Apostolorum tempore votum paupertatis deriuatum.

Inde verò ad Monachos paupertatis deriuatum votum dilucidè Basilius promptsit serm. de Institut. Monast. his: *Danda omnino nobis* (Monachis) *sedulò opera est, ne quid quoquo pacto professione nostra indignum faciamus; ne ve simul atque Ananias iudicio, efficiamur obnoxij. Licebat enim initio Ananiæ possessiunculam suam Deo non polliceri, ac vouere: sed postquam humana gloriæ cupiditate inductus, quidquid in bonis habebat per professionem Deo consecrauit, quo videlicet egregio istiusmodi pacto hominum de se admirationem excitaret: de pretio autem callidè postea nescio quid interuertit: eiusmodi aduersum se Dei indignationem prouocauerit, cuius Petrus minister fuit, vt ne ad pœnitentiam aditum inuenire potuerit. Quo circa ante Religiosæ istius vitæ professionem liberum est vnicuique quatenus per Dei indulgentiam leges permittunt communem cum cæteris viuendi morem sequi: vbi verò iam quis sponte sua ipse professus est, hic Deo custodire seipsum debet, ne sacrilegij iudicium incurrat, cum videlicet quod semel Deo consecrauit, ministerio rursum communis vitæ contaminet.* Consonat sibi in Respons. 9. ex Regulis fusius disp. dum ait: *Admonendi sunt qui tales sunt* (videlicet professi Monasticem, nec tamen sua distribuentes) *seduloque testificandum sacrilegij scelere seipsos obstringere*: vtpote transgressi voti reos. Et cap. 35. Constitut. Monast. Iudæ comparat Monachum aliquid secretò possidentem. *Alter Iudas efficitur, à furto exordiatur* (*furtum est enim priuata possessio*) *& in proditionem desinat*, quod sine voti transgressione fieri nequiret.

17. Voti paupertatis antiqua insinuatio.

S. Clemens Papa epist. 1. ad Hierosolymitanos adducto in medium exemplo Ananiæ, Saphiræ infert simili voto paupertatis teneri omnes communem & Apostolicam vitam Sectantes. Vnde & eos rogat præcepto ad votum exoluendum inquiens: *Quapropter hæc vobis cauenda mandamus, & doctrinis & exemplis Apostolorum obedire præcipimus.* Et infrà: *Vt ab Apostolicis regulis non recedatis, sed communem vitam ducentes, & Scripturas sacras rectè intelligentes, quæ Domino VOVISTIS, adimplere satagatis.* (Perperam apud Gratianum 12. q. 1. C. Dilectissimis, pro *vouistis* legitur *nouistis*, libris S. Clementis repugnantibus, & doctorum consequentia) vnde & subdit: *& cum oratione assidua Dei gratiam detinere mereritis, tunc sine suspicione mali interitus VOTA possitis celebrari festiua.*

18. Adstipulatur cæteris Patribus Gregorius Magnus, lib. 1. epist. 33. ad Venantium ex Monachum Italiæ Cancellarium, sed qui ex causa Ananiæ totius Monachatus votum argumentetur, & venantium transgressionis & Apostasiæ ob dimissionem habitus increpet, dicens: *Pensa ergo quid facturus es de peruerso opere, si quosdam in iudicio suo Deus reprobat de sermone otioso. Ananias Deo VOVERAT, quas post diabolica victus persuasione subtraxit? sed qua morte mulctatus est scis. Si ergo ille mortis periculo dignus fuit, qui eos quos dederat nummos Deo abstulit, considera quanto periculo in diuino iudicio dignus eris, qui non nummos, sed temetipsum Deo omnipotenti, cui sub Monachali habitu deuoueras, subtraxisti? Considera iudicium Dei, quod mereatur, qui seipsum Deo vouit, continuoque mundi desideriis irretitus mentitus est quod vouit*, Ses & Isidorus lib. 2. Offic. Eccles. cap. 17. *Quod erat per naturam licitum, per votum sibi fecit illicitum.* (scilicet quia primam fidem irritam fecit) *sicut Ananias & Saphira, quibus de pretio possessionis suæ retinere nihil licuit; ob quam causam subita morte prostrati sunt.* Ex voto paupertatis pro Monachatu integro argumentum.

Mitto multa quæ huc facere videbantur, sed suis forsan locis inserentur. Vnum Augustinum præterire nequeo hac de re imprimis audiendum serm. 1. & 2. de Communi vita Clericor. quos habuit; cum suis nimio mœrore consternatus de eo quod Ianuarius vnus ex suæ sodalitatis Presbyteris moriens testamentum fecisset, paupertatis professæ transgressor factus: ait vero inter multa. *Testamentum, inquam, fecit Presbyter socius noster; nobiscum manens, de Ecclesia viuens, communem vitam Profitens: testamentum fecit, hæredes instituit. O dolor illius societatis! O fructus natus non de arbore quam plantauit Dominus. Sed Ecclesiam scripsit hæredem. Nolo numerare ista: non amo amaritudinis fructum. Ego illam Deo quærebam; Deo societatem PROFESSVS fuerat, hanc teneret, hanc exhiberet, nihil haberet, testamentum non faceret, non se nostrum socium, quasi Dei pauperem fingeret Magnus inde mihi dolor est fratres. Dico charitati vestræ, propter hunc dolorem statui hæreditatem ipsam in Ecclesia non suscipere.* Hæc ille serm. prioris nam in posteriori facto scrutinio diligenti per singulos Diaconos, & Presbyteros suos, probat omnes à vitio proprietatis alienos fuisse. Denique vnde rogo, Monachum in eo depræhensum in morte: velut à sanctorum consortio perpetuò extorrem Ecclesiastica sepultura Patres olim etiam priuandum censuerunt, & cum pecunia ipsa sepeliendum clara voce ingeminantes. *Pecunia tua tecum sit in perditionem*: vt in Nitria aliquando de consensu Macharij; Pambi, & Isidori factum scribit Hieronymus epist. 22. & à Magno Gregorio iteratò perfectum, vt de se refert ipse? Vnde inquam tam seuerè improprietarium, ab eis vindicatum, nisi quia primam voti sui fidem irritam fecisset? Idemque Doctor Hieronymus epist. 4. de altero Anachoreta in vitio proprietatis mortuo: *Vidimus*, ait, *nuper & planximus Cresi opes vnius morte deprehensas, vrbisque stipes quasi in vsus pauperum congregatas. Egentium famem suas fecit diuitias, & miseris derelicta in suam seruauit miseriam: quorum clamor tandem peruenit ad cœlum, & patientissimas Dei vicit aures: vt missus Angelus pessimus Nabal Carmelo diceret; Stulte, hac nocte auferent* 19. Monachus testamentum faciens damnatus.

firent animam tuam à te : quæ aut'm præparasti, cuius erunt.

20. *Castitatis votum ab initio Monachatus inductum.*

Notius adhuc est in Dei Ecclesiis votum Castitatis quod Monachi à sua institutione adstringi consueuere. De eo Basilius testimonium perhibet in Monast. Instit. serm. inquiens: *Ante Religiosæ huius vitæ professionem liberum est vnicuique sibi vxorem adiungere : vbi verò iam quis sponte sua ipse professus est ; hic Deo custodire se ipsum debet , veluti eorum aliquid quæ dicata sunt Deo , ne sacrilegij iudicium incurrat.* Et inferius *Hæc omnia ab eo diligenter sunt cauenda , qui per virginitatem Deo seipsum consecrauit. Nullumque esse in eo studium debet ; in quo non perpetuò celibis integritatem præseferat.* Et in regulis fus. disp. Resp. 15. *Qui verò vitam cum virginitatis professione suscipere nolit , is tanquam qui res Domini accurare sollicitè non possit , ipsis iisdem adhibitis testibus dimittitor.* Et ad virginem sanctimonialem lapsam: *Reuoca in memoriam honestam professionem quam professa es coram Deo , & Angelis , hominibus. Reuoca in memoriam venerandam Congregationem , & sacrarum Virginum chorum , & Concilium Domini, & Ecclesiæ sanctorum ac auiculæ in Christo auiæ* (Sic vocat Abbatissam.) *Et matris in Domino &c. Recordare dierum canentium tumultu , & noctium illuminatarum , & cantilenarum spiritualium , & psalmodiæ canoræ, & cubiculi casti, & mensæ temperantis , &c.*

21. *Nuptiæ ab eodem tempore Monachis prohibitæ.*

Addo Chrysostomum qui in Epist. 6. ad Theodorum Monachum lapsum nuptias ambientem inter cæteras hæc ait. *Bonum quidem nuptias , & ipse confiteor. Honorabiles, inquit Apostolus , nuptiæ, & cubile immaculatum : fornicatores autem & adulteros iudicat Deus. Sed te iam seruare non conuenit priuilegia nuptiarum. Angelorum enim Societate semel iunctum, illud relinquere, & vxoris laqueis implicari ; adulterij crimen incurrere est. Quamvis frequenter hoc ipsum nuptias voces , ego tamen , & adulterio illud tanto peius affirmo, quanto maior , ac melior mortalibus Angelus. Neque vllus tibi fortè persuaserit dicens. Nihil de non accipienda vxore Dominus præcepit : Nec me ignorare confiteor , quod adulterium interdixit. Non nuptias vetuit, verùm ante adulterij nomen accipiet, si volueris vnquam* (*quod absit*) *nuptias cogitare.* Et rursus : *Atque vt illud repetam , quod in principio posui epistolæ ; si militiæ* (Monasticæ haud dubium) *vincula non tenerent, quis tibi desertionis crimen obiiceret ? Nunc autem nihil in te penitus tui iuris est , quippe qui tanto Imperatori militare cœpisti. Nam si mulier proprij corporis non habet potestatem , sed vir ; multo magis hi , qui Christo potius quam sibi viuunt , conditionem corporis sui habere non possunt. Iste qui nunc, à Theodore , contemnitur , ipse tunc sine dubio indicabit.* In quibus sanè & voti Monastici vincula , & vinculorum antiquam originem rationemque luculentissimè expressit. Eodem ferè , sed festiuo, dicendi caractere inuehitur Hieronymus in Iouinianum lib. 1. cap. 25. quod de Monachatu ad nuptias transiisset : Inquit enim : *Descripsit sermo Apostolicus Iouinianum loquentem buccis tumentibus , & inflata verba trutinantem , repromittentem in cœlis libertatem , cum ipse corruptionis seruus sit, atque luxuriæ , canis reuertens ad vomitum suum. Nam cum Monachum se esse iactitet , & post sordidam tunicam , & nudos pedes , & cibarium panem , & aquæ potum ; ad candidam vestem , & nitidam cutem , ad mulsum , & elaboratas carnes se conferat : manifestum est quod terram cœlo vitia virtutibus , ventrem præferat Christo , & purpuram coloris eius putet regna cælorum. Et tamen iste formosus Monachus , crassus , nitidus , dealbatus , & quasi sponsus semper incedens, aut vxorem ducat, aut æqualem virginitatis nuptiis probet.* Ecce quali consequentia vetus Monastices castitatem vouerit , & nuptias prohibuerit. Eorum qui se suaque corpora ad seruiendum Deo per castitatis possessionem consecrarunt.

Illud tamen monere non omittimus , quandoque viros tacitè Castitatem professos : quod & nunc omnes Benedicti P. N. discipuli faciunt , solam obedientiam in formula professionis exprimentes, & conuersionem morum. Sed audi Basilium in epist. 1. ad Amphilochium can. 19. *Virorum professiones non nouimus* (agebat de virginitatem vouentibus) *præterquam qui se ipsos Monachorum Ordini adiudicauerint.* (Et verè ; nunquam enim in Ecclesia sæcularis viri voto virginitatis publicis cæremoniis adstringi consueuerunt , quemadmodum fœminæ) *Qui tacitè videntur cælibatum admittere. Sed nullis quoque illud existimo præcedere oportere , vt ipsi interrogentur , & euidens ipsorum accipiatur professio : vt postquam se ad libidinosam , & voluptuariam vitam conuerterint , eorum qui fornicantur punitioni subiiciantur.* Vbi bene Balsamon annotauit; *Etsi autem hæc ita se habeant* (quod scilicet de Basilij consilio exprimere iubeantur votum) *ne dixeris quod Monachi , qui hanc possessionem non fecere , insontes nullique culpæ obnoxij seruabantur. Etsi enim non fuerit tonsus quispiam , sed ῥασοφόρος* (Laicos vocamus , seu conuersos) *Non poterit mutare habitum , & ad nuptias conuolare , sed inuitus ad habitum Monasticum reuerti cogetur. Idem erit & de Monachis , & de omnibus Clericis tribunalis : nam & ij omnes tacitè profiteri videntur se matrimonium non contracturos post ordinationem, &c. Canonem transgredientes deponuntur. Quare sanctorum Apostolorum , Can. 26 . Ancyranæ Synodi Can. 10. & Synodi in Trullo Can. 6.* 22. *Professio tacita castitatis.*

Demum obedientiæ votum , dum cætera constent ; non multum nobis facessit negotij; nemini enim dubium est, eò præcipuè Monachorum constringi statum, vt status sit, & vitæ cursum perpetuum complectatur , quod Prælatis obedientiam præstent, & ad eorum nutum regantur atque formentur. De eo agens Basilius in Monast. constit. cap. 20. inquit: *Oportet igitur, & quidem in primis, vt qui ad vitæ se huius rationem contulerit , is stabili , firma , immobilisque voluntatis constantia sit, iudicioque eiusmodi quod à maleuolis spiritibus neque attentari possit , neque à loco depelli : animi præterea firmitate tanta , vt ad mortem vsque Martyrum constantiam præseferat , tum diuinis præceptis retinendis , tum obedientia aduersus Magistros suos conseruanda.* Sed cur ? *Siquidem hoc totius vitæ huius instituti caput est. Quemadmodum enim Deus qui omnium Pater est, summam à quibus colitur obedientiam requirit , sic cui spiritualis in hominibus Pater est , præscripta sua ad diuinarum legum exemplum accommodet , perfectissimam ipse quoque obedientiam requirit.* Egregiè proinde S. Barlaam ad Iosaphat apud Damasc. cap. 12. *Monachi , qui dein magno numero in vnum coacti vnius Præfecti atque Antistitis, qui omnibus virtute præstat imperio se ipsos subdunt , ac voluntatem suam obedientiæ mucrone*) En obligationem , quæ ex voto consurgit) *prorsus truncantes, seque velut emptitia mancipia vltro reputantes , non tam sibi ipsis viuunt , sed ei cui* 23. *Obedientiæ votum ab initio Monachatus.*

consiliisvè à Christo Domino hominibus, vt perfectionis culmen ascenderent, impertitis, per omnia consonas esse; ediditque primum Regulas quas vocauit *fusius disputatas* numero 55. deinde quas è re ipsa vocauit breuiores, vel concissius disputatas numero 313. de quibus inferius in 5. lib. ex professo sumus acturi.

15. Illud demum intentionis nostræ præclaro exemplo est, quod ex S. P. Francisci regula depromitur: de quo in eius vita hæc scribit sanctus Bonauentura cap. 3. *Cernens autem famulus Dei paulatim accrescere numerum fratrum, scripsit sibi, & fratribus suis simplicibus verbis formulam vitæ; in qua sancti Euangelij obseruantia pro fundamento indissolubili collocata, pauca quidem alia inseruit, quæ ad vniformem viuendi modum necessaria videbantur.* Sed vnde id in mentem venerit, paulo superius his dixerat. *Dum die quodam Missam de Apostolis deuotus audiret, perlectum est Euangelium illud, in quo Christi discipulis ad prædicandum mittendis, formam tribuit Euangelicam in viuendo: ne videlicet possideant animum, vel argentum, nec in Zonis pecuniam, nec peram in via, nec duas tunicas habebant, neque calceamenta deferant, neque virgam. Quod audiens & intelligens, ac memoriæ cõmendans Apostolicæ paupertatis amicus indicibili mox perfusus lætitia: Hoc est, inquit, quod cupio; hoc quod totis præcordiis concupisco. Soluit proinde calceamenta de pedibus, deponit baculum, peram, & pecuniam execratur, vnaque contentus tunicula, reiecta corrigia, pro cingulo funem sumit, omnem solicitudinem cordis apponens, qualiter audita perficiat, & Apostolicæ rectitudinis regulæ per omnia se coaptet.* Et tunc quidem Franciscus solus erat; Verum mox vt Bernardo, cui nomen à quinta valle eius primo socio quid de eis vellet ostenderet, *oratione præmissa, cultor Trinitatis Franciscus ter Euangeliorum librum aperuit, trino exposcens à Deo testimonio sanctum Bernardi propositum confirmari. In prima libri apertione illud occurrit* (Matth. 19.) *Si vis perfectus esse vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus. In secunda: Nihil tuleritis in via* (Luc. 9.) *In tertia vero: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam & sequatur me.* Matth. 16. *Tunc Franciscus, hæc est,* ait, *vita, & regula nostra, omniumque qui nostræ voluerint societati coniungi. Vade igitur si vis perfectus esse, & perfice quæ audisti.* Quamobrem ipse postmodum sic regulam suam exorsus est: *Regula & vita Minorum fratrum hæc est: scilicet Domini nostri Iesu Christi S. Euangelium obseruare.* Clauditque eam inquiens: *Semper subditi, & subiecti pedibus eiusdem S. Romanæ Ecclesiæ, stabiles in fide Catholica paupertatem, & humilitatem, & S. Euangelium Domini nostri Iesu Christi, quod firmiter promisimus obseruemus.* Accidit proinde cum Regulam suam ad summum Pontificem approbandam deferret, illeque renueret, quod nimirum paulò ante in generali Concilio ad Lateranum celebrato multiplicationẽ Regularium ordinum vetuisset, *Vir venerandus Sabiniensis Episc. Diuino afflatus spiritu summo Pontifici dixit: Si petitionem pauperis tanquam nimis arduam, nouamque refellimus, cum petat confirmari sibi normam Euangelicæ vitæ, cauendum est nobis ne Christi Euangelium offendamus. Nam si quis intra Euangelicæ perfectionis obseruantiam, & votum ipsius dicat contineri aliquid nouum, aut irrationabile, aut impossibile ad obseruandum, contra Christum Euangelij autorem blasphemare conuincitur.* Quo sanè, & visione Innocentio in somnis ostensa Basilicæ Lateranensis ruinam minitantis, & à Francisco sustentatæ, tandem Regulam, & Religionem Apostolico calculo confirmauit.

S. Francisci Regula Euãgelium.

Elaborauit opusculum B. Cæsarius de Spira, quo ostenderet totam S. Francisci Regulam Euangelicam esse, nec quicquam habere quod in sacro Euangelio non præscribatur, aut insinuetur, è regione vniuscuiusque præcepti, vel moniti locum Euangelij sibi correspondentem indicans; Quæ de re multa apud Lucam Vvadingum tum in opusculis S. Francisci, tum in Annal. Minor. tom. 1. A. C. 1223. num. 13. & 14. Ex quo dubitatio apud ipsos Minores non semel orta est, tenerentur ne sub mortali ad omnia Euangelij consilia opere exequenda; quem scrupulum ad Apostolicam sedem delatum sedetunt Nicolaus III. dictus IV. in cap. *Exijt qui seminat* de Verbor. signif. in VI. & Clemens V. in Clement. *Exiui de Paradyso.* Et non defuit, qui eo ipso Minorum Ordinem adstruere conaretur de iure Diuino, itaut nequiret à quo vis licitè conuelli. Sed abs re: & iure de ea taxatur à supremis S. Inquisitionis Iudicibus Emanuel Rodericus: nisi velit nunquam posse Regulam Minorum de errore damnari; in quo tamen nihil noui inducit, cum de Regulis cæterarum Religionum à S. Romana Ecclesia approbatis id ipsum affirmare teneamur, eo ipso quod semel ab Apostolica sede approbatæ sint. Cæterum sodalitium illud fratrum illam profitentium, vt libero S. Ecclesiæ, & Apostolicæ sedis assensu cæpit exordium, libero etiam decreto eiusdem rescindi poterit: vti de Ordinibus Humiliatorum, & Templariorum factum videmus, meritis fratrum exigentibus: quo non obstante Regulæ, quibus ex voto ij fuerant addicti, ab omni semper labe immunes extiterint vtpote Euangelicæ doctrinæ per omnia consonæ; in quo sanè omnes conuenire debent; cum extra Euangelium perfectio vitæ nulla queat reperiri. Illud nihilominus voluisse videtur Emanuel, formam illam missionis Apostolorum à Domino præscriptam. *Nolite portare sacculum, neque peram, neque calceamenta* Luc. 10. sibi specialibus, suisque B. Franciscum assumpsisse substrictioris obligationis pondere, quam cæteri omnes Regulares; quod neutiquam ambigimus: Dum tamen nobis autor concedat Monachorum omnium verum Doctorem Dominum nostrum Iesum Christum extitisse vt iam probauimus: de quo nobis in præsentiarum sermo est. Sed de his satis.

16. Minorum Ordo non est de iure diuino.

Eman. Rod. tom. 1. qq. Reg. q. 4. artic. 1.

CAPVT III.

Hierosolymis sub Apostolis cæpisse Cænobilitarum statum, & vitam, concors Sanctorum Patrum sententia fert.

1. ERgo Apostoli sancti Dominicis muniti institutis primi omnium homines Monachatum complecti docuerunt, exemplum ipsis totius perfectionis se præbentes. Cuius rei locupletissimus testis est Euangelista

B. Lucæ Euangelica sententia.

gelista dum cap. 4. & 5. Actor primitiuæ Ecclesiæ mores luculenter describit dicens. *Multitudinis autem credentium erat cor vnum, & anima vna. Nec quisquam eorum quæ possidebat aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia. Et gratia magna erat in omnibus illis: neque enim quisquam egens erat inter illos: quotquot enim possessores agrorum aut domorum erant, vendentes afferebant pretia eorum quæ vendebant, & ponebant ad pedes Apostolorum. Diuidebatur autem singulis, prout cuique opus erat. Ioseph autem qui cognominatus est Barnabas ab Apostolis cum haberet agrum, vendidit eum, & attulit pretium, & posuit ante pedes Apostolorum.* Hæc Lucas cap. 4. Subiungitque cap. 5. dolum Ananiæ, & Saphiæ suffurantium sibi quidpiam de pretio agri venditi, ob quod subitanea morte mulctati sunt. Ita prorsus communi Patres calculo & senserunt, & scriptum reliquerunt; videlicet hoc tempore ab Euangelista notato verum Monachatum sumpsisse exordium, legemque, vt sic dicam, de Monachorum perfecto statu ab Apostolis promulgatam, eisque regulam scriptam, & latam, quasi nunquam variationem acceperit, prædictis verbis contentam. Hæc vt palam fiant, opere pretium est præcipuos Patrum loquentes audire: ex eorum siquidem doctrinis argumenta à nobis formanda sunt pro veritate, quam modo disceptandam assumimus.

2. Patrum doctrina. Macharius.

Id imprimis perspicuis verbis fassus est sanctus Macharius Antonij discipulus in Regula sua, inquiens. *Si quis de sæculo ad Monasterium conuerti voluerit, Regula ei legatur.* Sed quæ? Apostolica proculdubio: nam subdit: *Si aliquam in cellulam voluerit inferre substantiam, in mensa ponatur coram omnibus fratribus, SICVT REGVLA CONTINET*: scilicet, *ponebant ante pedes Apostolorum.* Hæc Macharius antiquissimus Monachus, Monachorumque Magister: vt is cuneum Doctorum nobis aperiat.

3. Hieronymus

Hieronymus in Cathalogo scriptor. Ecclesi. in Philone hæc habet. *Philo librum de prima Marci Euangelistæ apud Alexandiam scribens Ecclesia, in nostrorum laude versatus est; non solum eos ibi, sed in multis quoque Prouintiis esse memorans, & habitacula eorum dicens Monasteria. Ex quo apparet tales primum Christo credentium fuisse Ecclesiam, quales nunc Monachi esse nituntur, & cupiunt: vt nihil cuiusquam proprium sit, nullus inter eos diues, nullus pauper, patrimonia egentibus diuidantur, orationi vacetur, & Psalmis, doctrina quoque, & continentiæ, quales & Lucas refert primum, Ierosolymæ fuisse credentis.* Quibus verbis duo præcipuè consideranda sunt ex Hieronymi mente: videlicet Monachos nunc eorum vitam imitari studere, qui primùm in Christo credidere, de quibus Lucas in Actis disseruit: rursus Therapeutas Alexandriæ à S. Marco edoctos ad pietatem tales fuisse, quales primi credentes apud Hierosolymam. Liquet verò & hos, & nos verè Monachos fuisse & esse (nostraque habitacula dici *Monasteria*) ergo & illos ad quorum exemplar nostros componere mores studemus. Dixerat tantumdem in Marco; nimirum: *Marcus assumptis Euangelio quod ipse confecerat, perrexit in Ægyptum, & primus Alexandriæ Christum annuntians constituit Ecclesiam tanta doctrina, & vitæ continentia, vt omnes sectatores Christi ad exemplum sui cogeret*: videlicet, *quomodo Lucas narrat, Herosolymæ credentes omnia habuisse communia: Sic Philo quod Alexandriæ fieri sub Marco Doctore cernebat, memoriæ tradidit.* Tradidit autem eos fuisse Therapeutas, seu Monachos, singulos illorum mores recensens: de quibus late infra cap. 12.

Basilius in Regulis fusius disputatis responsione, hæc habet in eandem sententiam. *Concludendum est igitur, certaminis curriculum, & progressionis ad virtutem facilitatem, mandatorum Domini executionem assiduam ac meditationem: fratrum habitationem esse vno, & eodem in loco: quæ cum propositum sibi finem habeat gloriam Dei ex præcepto Domini Iesu Christi dicentis: videant opera vestra bona & glorificant &c. tum eorum de quibus in Actis mentio est sanctorum virorum præcipuum insigne illud obtineat. Ita enim de illis scriptum est: Omnes autem qui credebant erant pariter in eodem loco, & habebant omnia communia: Et Iterum: Multitudinis autem credentium erat cor vnum, & anima vna; nec quisquam eorum possidebat aliquid suum esse dicebat sed erant illis omnia communia.* Vide igitur Basilium asserere, vitam Cœnobiticam, seu Monasticam obtinere præcipuum illud insigne Sanctorum virorum, de quibus in Actis cap. 4. mentio est; vtpote idem cum illis propositum consectantem, quod illi primitus cœpisse noscuntur: vti ipse Basilius vterum in Constit. Monast. cap. 19. his verbis adstriuit, & commendat. *Quoniam maximam partem qui se colendæ pietati dederunt ij in societate cum aliis degunt, in qua inter se vicissim alter alterius sui propositum animi ad virtutem exacuunt, seque inter se rectè factorum æmulatione ad maiores quotidie in studiis rerum honestarum faciendos progressus impellunt, æquum facturos nos arbitrati sumus, si ad hos quoque aliquid cohortandi gratia scriberemus. Hi liberatoris nostri, eiusque vitæ, dum inter nos versaretur, institutorum viri perfectique imitatores existunt. Quemadmodum enim ille coacto Discipulorum chori communia cuncta, seque ipsum communem Apostolis præbuit, item hi quoque Antistiti, suo obtemperantes (qui modo vitæ suæ præscripta rectè conseruant) genus viuendi Apostolorum ac Domini imitantur.* 4. Basilius.

Augustinum Hieronymo & Basilio adiungo, qui multus est in hac re, serm. 1. de communi vita Clericorum hæc ait. *Nostis omnes aut penè omnes, sic nos viuere in eadem domo, quæ dicitur domus Episcopi, vt quantum possumus imitemur eos Sanctos, de quibus loquitur liber Actuum Apostolorum: Nemo dicebat aliquid proprium, sed erant illis omnia communia.* Loquitur vero de his fratribus, quos à Monasterio Monachorum ad domum Episcopi secum vitam Religiosam acturos transtulerat: quod sic ipse declarat: *Ego, quem Deo propitio videtis Episcopum vestrum, iuuenis veni ad istam ciuitatem* (annorum scilicet ætatis suæ 30.) *& quærebam vbi construerem Monasterium, & viuerem cum fratribus meis* (quos ex Italia traduxerat Monastices professores) *Spem quippe omnem sæculi reliqueram: Veni ad istam ciuitatem propter videndum amicum, quem putabam me lucrari posse Deo, vt vobiscum esset in Monasterio. Apprehensus, & Presbyter factus per hunc gradum perueni ad Episcopatum: non non attuli aliquid; nec veni ad hanc Ecclesiam nisi cum his indumentis, quibus illo tempore vestiebar* (haud dubium Monasterialibus.) 5. Augustinus.

Et quia hic deponebam esse in Monasterio cum fratribus, cognito instituto, & voluntate mea, beata memoria senex Valerius dedit mihi hortum illum, in quo nunc est Monasterium. Cœpi boni propositi fratres colligere, compares meos nihil habentes, sicut nihil habebam, & imitantes me: vt quomodo ego tenuem paupertatem meam vendidi, & pauperibus erogaui, sic facerent & illi, qui mecum esse voluissent, vt de communi viueremus. Commune autem nobis erat magnum, & vberrimum prædium ipse Deus. Perueni ad Episcopatum, & vidi necesse habere Episcopatum exhibere humanitatem assiduam quibusque venientibus, siue transeuntibus: quod si non fecissem Episcopus inhumanus diceret. Si autem consuetudo ista (tan frequentis hospitalitatis) *in Monasterio permissa esset, indecens esset* (nimirum silentij grauitas, & ieiuniorum frequentia deperirent.) *Et ideo volui habere in ista domo Episcopi mecum Monasterium Clericorum. Ecce quomodo viuimus. Nulli licet in societate nostra habere aliquid proprium &c.* Et inferius: *Ecce dico, audite: Qui societatem communis vitæ iam susceptam, quæ laudatur in Actis, Apostolorum, deserit, à voto suo cadit, & à professione sancta cedit.* Quid manifestius dici potuit? Verum hæc verba iterum à nobis inferius expendenda sunt Deo dante.

6. Idem. Serm. 2. sequenti iterat Augustinus eandem prorsus doctrinam, ita inquiens: *Quomodo viuere vellemus quomodo? Deo propitio, iam viuimus, quamuis de scriptura sancta multa noueritis, tamen ad commonendos vos, ipsa de libro Actuum Apostolorum vobis lectio recitabitur, vt videatis vbi descripta sit forma quam desideramus* (id est, conamur) *implere. Dum ergo recitatur, vos intentissimos esse volo, vt post eius recitationem quod institui loquar, Domino donante, intentionis vestræ. Et Lazarus Diaconus legit. Multitudinis credentium &c. vsque diuidebatur autem singulis, prout cuique opus erat. Cumque Lazarus Diaconus recitasset, & Episcopo codicem tradidisset, Augustinus Epist. dixit. Etiam ego legere volo: plus enim me delectat huius verbi esse lectorem, quam verbi mei disputatorem.* Et postquam eadem verba legit subditur. *Cumque Episcopus legisset, dixit: Audistis quæ iam velimus, orate vt possimus. Contigit autem quædam necessitas, vt hæc diligentius agerem; quoniam sicut nostris, iam Præsbyter in nostra societate constitutus, quali societati perhibet testimonium lectio, quam modo cum recitaretur audistis, moriens testamentum fecit, quia habuit vnde faceret. Erat quod diceret suum, cum in ea societate viueret, vbi nemini licebat suum aliquid dicere; sed erant illis omnia communia? Siquis dilector, & laudator noster apud detractorem nostrum prædicaret istam societatem, & diceret: Cum Episcopo Augustino sic viuunt omnes cohabitatores eius, quomodo scriptum est in Actibus Apostolorum; continuò ille detractor caput mouens, dentem promouens diceret: Ita verè sic ibi viuitur, quomodo tu dicis? Quare mentiris? Nonne ibi modo in eorum societate positus Præsbyter testamentum fecit, & quod habuit quomodo voluit disposuit & reliquit?* Respondet verò ipsum iniquè prorsus egisse: *Ecce dico, & audistis: Qui habere voluit proprium, & de proprio viuere, & contra ista præcepta nostra facere, parum est vt dicam: Non mecum manebit; sed nec Clericus erit. Ante oculos posui quantum mali sit à proposito cadere, &c.*

7. Idem. Idem ipse epist. 109. Regulam sanctimonialibus præscribens, hæc ait. *Hæc sunt quæ vt obseruetis præcipimus in Monasterio constitutæ. Primum propter quod estis in vnum congregatæ, vbi vnanimes habitetis in domo Domini, & sit vobis cor vnum, & anima vna in Deo. Et non dicatis aliquod proprium, sed sint vobis omnia communia, & distribuatur vnicuique vestrum à Præposita vestra victus, & tegumentum, non æqualiter omnibus, quia non æqualiter valetis omnes, sed vnicuique sicut opus fuerit. Sic enim legitis in Actis Apostolorum: Quia erant eis omnia communia, & distribuebatur singulis prout cuique opus erat.* Hæc in Regulam eremitarum, & Clericorum translata sunt vbi ad verbum reperiuntur: Hoc siquidem vnicum totius Monastices fundamentum perpetuò existimauit Augustinus, ad exemplar primitiuorum fidelium vitam agere; quod si hos verè Monachos aiebat, quia illos imitabuntur; quod & illos à fortiori Monachos credebat, qui cæteris in exemplar vitæ dati sunt in Actis Apostolorum. Vnde & lib. 5. de Curt. Dei. cap. 18. de Monachis sui temporis inquit. *Si ita illi* (Romanorum proceres L. Valerius, Q. Cincianatus, & Fabricius) *pauperes erant, quorum triumphis publicum ditabatur ærarium; nonne omnes Christiani, qui excellentiori proposito diuitias suas communes faciunt, secundum id quod scriptum est in Actibus Apostolorum, vt distribuatur vnicuique, sicut cuique opus est, & nemo dicat aliquid proprium, sed sint illis omnia communia, intelligunt se nulla ad hoc ventilari oportere iactantia, id faciendo pro obtinenda societate Angelorum, cum penè tale aliquid illi fecerint pro conseruanda gloria Romanorum.* In quæ verba legendus est L. Viues, & præ ipsum Liuius, Valerius, Plutarchus, Dionysius, & Eutropius.

Augustino accedat Possidius, (quem alij Possidonum vocant) Magistro discipulus qui in vita 8. Possidius. ipsius hæc habet. *Factus ergo Presbyter Augustinus Monasterium intra Ecclesiam mox instituit, & cum Dei seruis viuere cæpit, secundum modum, & regulam sub sanctis Apostolis constitutam: maximè vt nemo quicquam proprium in illa societate haberet, sed eis essent omnia communia, & distribueretur vnicuique prout cuique opus erat: quod iam ipse prior fecerat, vt de transmarinis ad propria remeasset.* Quam Possidius Regulam sub sanctis Apostolis constitutam vocat Augustinus serm. 2. de Communi vita Clericorum professionem istam, & istam lectionem *Apostolorum* nuncupat, inquiens de Patricio Nepote suo: *Ipse faciat quod Dei seruum decet,* (id est Religiosum) *& quod ista professio, & ista exigit lectio.*

Chrysostomus edisserens ipsum Actuum Apostolorum testimonium cap. 4. hom. 11. *In Mona-* 9. Chrysostomus. *steriis* (ait) *nunc viuunt quemadmodum olim fideles. Nonne diuisio semper minora commode affert, vnanimitas autem & consensus incrementum? Bene autem dixit quod gratia Dei erat in omnibus. Propter hoc enim gratia, quia nullus erat indigus: hoc est ob magnam dentium alacritatem nullus erat indigus. Non enim partem quidem dederunt, partem autem recinderunt. Sic inæqualitatem è medio eiiciebant, & in multa abundantia viuebant: & cum multo honore hoc faciebant: neque enim in manus. Apostolorum audebant dare, neque cum fastu suppeditabant,* diuitias tantisper æstimantes, *sed ad pedes afferebant,* nihil illas ducentes: *& illos dispensatores permiserunt fieri, & dominos fecerunt, vt quasi ex communibus postea alantur, & non ex propriis.* Ex quo infert: *Sic qui in Monasteriis, nunc viuunt quemadmodum olim fideles.* Egregius eiusdem locus est in hom. 57. in Matth. vbi agens de Monachis, ait: *Qui ab Apostolis in principio initiati fuerunt, vrbes quidem habitabant,*

habitabant, & eorum qui in eremo conuersantur, vitam viuebant. Et hom. 18. ex variis in Matth. locis: *Et hoc propriè loquitur ad Monachos: Monachus enim Apostolicam vitam desiderat imitari. Vis ô Monache esse discipulus meus? imo vis Discipulorum meorum esse discipulus? fac tu quod fecit Petrus, quod fecit Iacobus, & Ioannes.* Et infra: *Monachi Apostolorum imitatores sunt: non ergo possumus eos imitari, nisi fecerimus quod fecerunt & Apostoli.* Et libello de Comparatione Regis & Monachi: *Itaque qui solitarius viuit, is animum suum ad Apostolorum, & Prophetarum mores conformat.* Vnde in hom. 56. ad populum Antioch. Monachis vestes esse, ait, fortitudine dignas: *non enim caudatis vtentes vestibus iuxta eneruatos & molles induuntur, sed iuxta beatos illos Angelos Eliam Elisæum, Ioannem, & secundum Apostolos:* nimirum asperis ad instar Eliam Elisæum, & Ioannem; & singulis tunicis vtuntur iuxta Apostolorum consuetudinem, & institutionem. Et lib. 3. aduersus vituperatores vitæ Monasticæ, asserit *ea ab Apostolis impleta, quæ nunc à Monachis implentur.* Et tandem Ep. ad Theodorum Monachum lapsum, vt eum ab illicitis nuptiis retraheret: *Speramus*, ait, *quod etiam à te inuicem nobis votiua refferentur, & quod iterato te sancto, atque fœlici saluatoris Discipulorum choro videbimus aggregatum:* Monachorum cætum vocitans *sanctum ac fœlicem saluatoris Discipulorum chorum;* quod videlicet eisdem prorsus vtrique institutis coërceri degant, illique ab his originem trahant.

10. Piammon. Piammon Abbas doctrina & sanctitate celebris, quem Sozomenus lib. 6. cap. 29. & Nicephorus lib. 11. cap. 35. vehementer commendant, & cuius est doctrina Collationis 18. apud Cassianum cap. 5. perspicuis verbis pro veritate proposita decertat, inquiens: *Itaque Cœnobitarum disciplina à tempore prædicationis Apostolicæ sumpsit exordium. Nam talis extitit Ierosolymis omnis illa credentium multitudo, quæ in Actibus Apostolorum ita scribitur: Multitudinis credentium &c.* Vsque, *prout cuique opus erat. Talis, inquam, erat omnis Ecclesia, qualis nunc perpaucos in Cœnobiis inuenire difficile est. Sed cum post Apostolorum excessum decrescere capisset credentium multitudo, hi quibus adhuc Apostolicus inerat feruor, memores illius pristinæ perfectionis, discedentes à ciuitatibus suis, illorumque consortio qui sibi vel Ecclesiæ Dei remissionis vitæ negligentiam licitam esse credebant, in locis suburbanis, ac secretioribus commanere, & ea quæ ab Apostolis per vniuersum corpus Ecclesiæ generaliter meminerant instituta, priuatim, ac peculiariter exercere cæperunt. Atque ita coaluit ista, quam diximus, Discipulorum, qui se ab illorum contagio sequestrauerunt disciplina: qui paulatim tempore procedente separati à credentium turbis, Monachi, siue Monazontes, singularis, ac solitariæ vitæ districtione nominati sunt: ab eo quod à coniugiis abstinerent, & à parentum se consortio, mundique istius conuersatione secernerent. Vnde consequens fuit, vt ex communione consortij Cœnobitæ, cellæque, ac diuersoria eorũ cœnobia vocarentur. Illud ergo solum fuit antiquissimum Monachorum genus, quod non modò tempore, sed etiam gratia primum est: quodque per annos plurimos solum inuiolabile, vsque ad Abbatis Pauli, vel Antonij durauit ætatem. Cuius etiam nunc adhuc in districtis Cœnobiis cernimus residere vestigia.* Quod sanè testimonium vel se solo (quamquam cætera deessent, quæ tamen numero & virtute multa sunt) rem conficeret, veritatemque intentam demonstrare sufficeret, tum claritate sua, tum dicentis autoritate, & venustate eximia, qua proximè ab his qui Discipulos Christi Domini cognouerunt notitiam haurire potuit, vel ab his qui illis temporibus fuerunt vicini, & rem ipsam viuida memoria conseruabant.

Piammoni succedat Ioannes Cassianus, qui eum ea de re disserentem audiuit. Is vero libr. 2. de Instit. renunt. cap. 5. hæc scribit in eandem sententiam. *Cum in primordiis Fidei, pauci quidem, sed probatissimi Monachorum nomine censerentur, qui sicut à beatæ memoriæ Euangelista Marco, qui primus Alexandrinæ vrbi Pontifex præfuit, normam suscepere viuẽdi, non solũ illa magnifica retinebant, quæ primitiùs Ecclesiam, vel credentium turbas in Actis Apostolorum legimus celebrasse, Multitudinis scilicet credentium &c.* Vsque, *prout cuique opus erat; verum etiam his multò sublimiora cumulauerant; etenim sedentes in secretiora suburbiorum loca &c.* Vbi Alexandrinos S. Marci discipulos, quorum ex Philone consequenter recenset instituta, conceptis verbis discipulos, & successores facit Apostolorum, de quibus agitur in Actis cap. 4. quamquam & ipse Marcus Apostolorum coæuus cum sit, ac S. Petri discipulus & comes, non aliam suis disciplinam certum est edocuisse, quem illi Ierosolymis promulgarunt: vitæ scilicet communis, & perfectæ, Christi vestigia per omnia sectantium. Plura Cassianus lib. 7. de Inst. c. 17. 18. & 19. 11. Cassianus.

12. Gregorius Magnus. Gregorius Magnus eam Monachis viuendi formam præscriptam fuisse luculenter docet in Comment. ad cap. 1. lib. 1. Reg. in hæc verba: *Perfectio igitur viri in præconio ponitur vnitatis* (expendebat illud? Fuit *vir vnus de Ramataim*) *vt qui sæculum potenter despicit; mentem non diuidat, solis supernis inhiet, ad ea tantum quæ de visione conditoris sunt æterna gaudia suspicit. Hinc Lucas de perfecto credentium numero loquens ait: Erat eis cor vnum, & anima vna. Vnum quippe eis cor erat, quia per intentionem rationis solum conditorem aspexerant: vnam animam habebant, quia per affectionem amoris solum eius faciem videre desiderabant. Pro hac vnitate obtinenda veritas docens ait Luc. 14. Qui non renuntiauerit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Quæ etiam nostra sunt; quia hi qui abrenuntiantes sæculo remotioris vitæ secretum petiuimus, Monachi vocamur. Monos quidem Græcè, Latinè autem vnus dicitur. Hoc quippe titulo appellationis inscribimur, vt vox nominis nostri nobis insinuet altitudinem dignitatis; & animus noster tanto ardentius ad Conditoris sui visionem se erigat, quanto sublimitatem claritatis, in qua semper debet consistere, quasi in fronte prælatam portat.* Quasi dixerit, Monachos ad monadem aspirare debere, à qua descendunt: vtpote quæ Act. 4. describitur, *Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna.*

13. Isidorus. Isidorus Gregorij Synchronos libr. 2. de offic. Eccles. cap. 15. de Monachis, *Huius propositi*, ait, *in Euangelio Ioannes Baptista extitit. Sex autẽ sunt genera Monachorum. Primum genus est Cœnobitarum, id est in commune viuentium, instar sanctorum illorum, qui temporibus Apostolorum Ierosolymis vendita, ac distributa omnia sua debent indigentibus, qui habitabant in sancta communi vita, non dicentes aliquid proprium; sed erant illis omnia communia, & anima vna, & cor vnum in Deum. Horum igitur institutione* (attende verbum) *Monasteria sumpsere principium.* Consonat sibi lib. 7. Ethimolog. cap. 13. inquiens: *Plura autem sunt genera Monachorum,*

chorum. Cœnobitæ, quos in commune viuentes, possumus appellare: Cœnobium enim plurimorum est. Anachoritæ, qui post cœnobialem vitam deserta petunt. Sed Anachoritæ Eliam & Ioannem, Cœnobitæ Apostolos imitantur. Iuxta quod de eis scribit Lucas in Actibus Apost. Vide iterum Isidorum in Regula Monach. c. 3. & 12.

14. Petrus Damiani. Petrus Damianus S. R. E. Cardinalis opusc. 18. qui est Monachorum Apologeticus aduersus Canonicos sic ait. *Multum fratres dilectissimi, si digni estis audire, miramur, quomodo, vel ob quam causam conamini nos à consortio, & vnitate vniuersalis Ecclesiæ separare; cum constet à Monachis, non à Canonicis vniuersalem Ecclesiam fundatam, gubernatam, & à diuerso errore cribratam, Apostoli nempe fundatores & Rectores Ecclesiarum nostro, non vestro more viuebant, vt Lucas Euangelista in Actibus Apostolorum refert; & Philo disertissimus Iudæorum in libris quos in laudem nostrorum conscripsit, primitiuos Christianos Monachos, non Canonicos, vocat, & habitacula eorum Monasteria nuncupat.* Et rursus, *Longum est paginas Veteris Testamenti reuoluere: veniamus ad Nouum Apostolos certè & successores eorum, si irreuerberatis oculis paginas Noui Testamenti perspicuis, Monathico, non Canonico more viuere inuenietis.* Mitto in hoc autore, quod velit Canonicos tunc temporis non cœpisse, quod mihi non satis arridet; cum nihil aliud sua origine sint, quam Cœnobitæ, Clericis ordinibus, & oneribus insigniti; cuius generis multos Discipulorum fuisse dubium non sit. Illud nihilominus de eius testimonio liquidò constat Monachorum vitam ibi exordium sumpsisse: quod nunc in præsenti intendimus.

15. S. P. N. Bernardus. Iam quid de his senserit S. P. N. Bernardus Damiano non valde ætate inferior, si rogas, audi quid scripserit ad Guillelmum Abbatem in Apologia, cum de mitigato à Cluniacensibus quibusdam Monastico ordine dissereret. *Pudendas an legendas, dixerim huiusmodi ineptias? Sic Macharius vixit? sic Basilius docuit? sic Antonius instituit? Sic Patres in Ægypta conuersati sunt? sic denique Sancti Odo, Maiolus, Odilo, Hugo, quos se suique Ordinis principes, & præceptores habere gloriantur, aut tenuerunt, aut tenere censuerunt? Sed hi omnes Sancti, imo quia Sancti fuerunt, à S. Apostolo non dissenserunt, qui nimirum ita loquitur: Habentes victum, & vestitum, his contenti sumus. Nobis autem est pro victu satietas, nec vestitum appetimus, sed ornatum. Quæritur ad induendum non quod vtilius, sed quod subtilius inuenitur: non quod repellat frigus, sed quod superbire impellat: non denique iuxta Regulam quod vilius comparari potest; sed quod venustius, imo vanius ostentari. Heu me miserum qualemcumque Monachum. Cur adhuc viuo videre ad id deueniße ordinem nostrum, Ordinem scilicet qui primus fuit in Ecclesia, imo à quo cœpit Ecclesia: quo nullus in terra similior Angelicis Ordinibus, nullius vicinior ei quæ in cœlis est Ierusalem mater nostra, siue ob decorem castitatis, siue propter charitatis ardorem; cuius Apostoli institutores: cuius hi quos Paulus tam sæpe Sanctos appellat inchoatores extiterunt.* Nihil clarius, nihil præclarius dici, aut concipi potuit. Attende quæso illa verba, *Ordinem scilicet qui primus fuit in Ecclesia; imo à quo cœpit Ecclesia:* Et illud: *Cuius Apostoli institutores extiterunt.* Sed quando? Vt id explicat, subdit. *Et quidem inter illos cum nihil quod suum esset quispiam retinuisset, diuidabatur, vt scriptum est, singulis prout cuique opus erat: Non igitur quod quisque pueriliter gestire poterat. Sanè vbi tantum quod opus erat accipiebatur, ibi nihil procul dubio ociosum admittebatur, quanto magis nihil curiosum, quanto magis nihil superbum. Quod, inquit, opus erat, hoc est quantum ad indumenta quod & nuditatem tegeret, & frigus repelleret. Putas ne ibi cuiquam galabrunum, aut isembrunum, quærebatur ad induendum; cuiquam ducentorum solidorum mula parabatur ad equitandum? Putas ne, inquam, cuiuspiam ibi lectuli opertorium catticum, aut discolor barricanus oportebat, vbi singulis diuidebatur tantum prout cuique opus erat? Non illis arbitror valde curatum fuisse de pretio, de colore, de cultu vestimentorum, vbi tam indefessum inerat studium in concordia morum, animorum coherentia, profectuque virtutum. Multitudinis, inquit, credentium erat cor vnum, & anima vna. Vbi nunc illud vnanimitatis exercitium &c.*

Semitam prædictorum Patrum terrere etiam scholasticos Doctores, manifestum esto, illorum nimirum vestigia sequutos. Eorum vero D. Thomas eandem sæpe doctrinam inculcat: nam opusc. 17. Contra retrahentes homines ab ingressu Religionis cap. 15. Sic inquit: *Ecclesia in sui primordio in omnibus suis membris talis fuit, qualis postmodum fuisse apud perfectos quoscunque inuenitur. Sic & gratia debuit à perfectis initium sumere: & ideo Apostoli secundum illum statum fidelium vitam ordinauerunt perfectioni conuenientem. Vnde dicit Hieronymus in lib. de Viris Illustr. Apparet talem primam Christo credentium fuisse Ecclesiam, quales nunc Monachi esse mittuntur, & cupiunt, vt nihil cuiuspiam proprium sit, nullus inter eos diues, nullus pauper: patrimonia egentibus diuidebantur orationi vacabatur & Psalmis, doctrinæque, & continentia. Hic autem modus viuendi perfectioni congruus fuit apud primos credentes, non solum in Iudæa sub Apostolis, sed etiam apud Ægyptum sub Marco Euangelista, vt ibidem Hieronymus dicit, & sicut in 2. lib. Eccles. Hist. narratur. Processu vero temporis multi in Ecclesiam erant intraturi, qui ab hac perfectione deficerent; quod non erat futurum ante Iudæorum excidium, sed Ecclesia apud gentes multiplicata. Fuerunt tamē & aliqui postmodum primæ perfectionis æmuli, qui in congregationibus viuentes his possessionibus caruerunt, sicut plurima Monachorum collegia in Ægypto.* Similia opusc. 18. de perfectione vitæ spiritualis c. 22. inquit. *Aliud est esse in gradu perfectionis, & aliud esse in statu: & tamen verum est illos septem Diaconos* (ab Apostolis electos) *etiam in statu perfectionis fuisse, illius, inquam, perfectionis, de qua Dominus dicit: Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & veni, sequere me. Matt. 19. nam relictis omnibus sequuti fuerant Christum, nihil proprium possidentes, sed erant illis omnia communia, vt dicitur Actorum 4. à quorum exemplo omnes Religiones deriuatæ sunt.* Rursus opusc. 19. cap. 4. hæc habet. *His ipsis ostendendum est, aliquam Religionem ad hoc specialiter salubriter posse institui, ad cooperandum Prælatis Ecclesiarum in prædicatione, & confessionibus audiendis ex commissione Prælatorum. Primo quod omnis Religio ad exemplar vitæ Apostolicæ formata est. Vnde dicitur Actor. 4. semper illud. Et erant illis omnia communia: Glos. Græcè Cœna, vnde Cœnobitæ, id est communiter viuentes: Cœnobia, id est habitacula eorum. Hæc autem fuit vita Apostolica, vt relictis omnibus per mundum discurrerent, euangelizando, & prædicando, vt patet Matth. 10. & in Regula quadam quæ eis inscribitur.* Et 22. quæst. 187. artic. 3. in arg. 3. assumit hanc propositionē, quam in Responsione libenter concedit.

concedit. Religiosi præcipuè videntur teneri Apostolorum vitam imitari qui statum perfectionis profitentur.

17. Bonauentura D.Bonauentura D.Thomæ consentit, tum alibi, tum præsertim in expositione Regulæ frat. Min. cap.6. inquiens. *Res quibus vtuntur fratres aut sunt propria, aut communes. Si propria, damnabiliter habentur: si communes, ergo sunt de numero illorum, de quibus dicitur Act.4. Et erant illis omnia communia.* Certe si fratres Minores de numero illorum sunt, illos quoque Monachos fuisse necesse est vt dicamus. Et paulo inferius: *Dicendum, quod licet illa quibus vtimur, in nullius sint bonis proprietariè quoad personam: sunt tamen propria communitatibus Ecclesiarum. Vnde dicitur in Act. Apost. Nec quisquam eorum ex his quæ possidebant, aliquid suum esse dicebat. Ergo possidebant in communi, sed non proprietariè: & pro tanto dicuntur talia in nullius bonis esse. Iuxta quod dicit lex.ff. de Rerum dominio quod Respublicæ in nullius sunt bonis, ipsius enim Vniuersitatis esse creduntur.* Et in qq. circa Regulam quæst.19. *Non solum Ordines Religiosorum, sed etiam Episcoporum, & Clericorum, & Vniuersalis status multum deficit ab eo quod in principio fuit, cum omnes fideles erant perfecti, & Sancti, quales nunc raro videmus. Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna.* Ex quo de mente Bonauenturæ deducitur, sicut Ordinem Episcoporum, & Clericorum, ita & Religiosorum fuisse sub Apostolis in principio Ecclesiæ, quandoquidem omnes sub eis verbis Act. 4. significari contendit.

18. D.Antoninus. D.Antoninus cæteris concinens hæc habet 1.p. Hist.tit.6.cap.2.§.2. de morte Ananiæ & Saphiræ loquens: *In quo insinuatum est, quam sit damnabile & mortiferum vitium proprietatis in Religione, vbi omnia esse debent in communi, sicut primi Christicolæ degebant Ierosolymis.* Et de hoc 12.q.1.C. *Dilectissimis*, V.C. *Futuram.*

19. S. Clemens Papa. Recensitis Ecclesiæ Doctoribus quorum adiuti doctrinis periculum de re facere quiuimus, placet tres summorum Ecclesiæ Antistitum sententias adiungere, quibus ipsa magis magisque illustrata nitescat. Magnus ille Clemens voluntate Petri primus, re autem tertius successor in sede Vrbis, & Orbis magisterio, testis & ipse oculatus, vtpote vnus de vita priori communi, in Epist.5. Decret. hæc inquit. *Communis vita omnibus, fratres, necessaria est, & maxime iis qui Deo irreprehensibiliter militare cupiunt, & vitam Apostolorum, eorumque Discipulorum imitari volunt. Vnde & Domini per Prophetam loquitur Ps. 132. Ecce quam bonum & quam iucundum &c. Istius enim consuetudinis more retento, etiam Apostoli, eorumque discipuli vna nobiscum, & vobiscum communiter vitam duxerunt.* (Scribentes Ecclesiæ Ierosolymorum) *Vt enim bene nostris, erat multitudinis eorum cor vnum, & anima vna: nec quisquam eorum, aut nostrum de his quæ possidebant aliquid suum esse dicebant, sed omnia nobis & illis erant communia, nec quisquam egens erat inter eos. Omnes vero qui domos, vel agros possidebant, vendebant eos, & pretia eorum, & reliquas res quas habebant afferebant ponentes ante pedes Apostororum, sicut vobiscum quidam vestrum cognouerunt, & viderunt, & diuidebatur singulis prout cuique opus erat.* Subnectit proprietatis criminosæ vindicationem in Ananiam & Saphiram à Petro perpetratam; & de obligatione quæ illius communitatis homines tenebantur, & successores illorum tenentur. *Qua propter hæc verbis cauenda mandamus, & doctrinis, & exemplis Apostolorum obedire præcipimus: quia ii qui eorum mandata postponunt, non solum rei, sed etiam Dei extorres fiunt. Quæ non solum vobis cauenda, sed omnibus prædicanda sunt. Vnde consilium dantes vestram prudentiam hortamur, vt ab Apostolicis regulis non recedatis, sed communem vitam ducentes, & scripturas sacras rectè intelligentes, quæ bene nouistis adimplere satagatis.* De auctoritate Epistolarum S. Clementis egit doctè & neruosè Turrianus contra Reagdeburdensem, quem lectores dubitabundi consulant. Refertur vero hæc quinta à Gratiano 12.q.1.C. *Dilectissimis.*

Deinde S. Vrbanus Papa huius nominis primus in Epist Decret. ad omnes Episcopos hæc habet, 20. S. Vrbanus Papa. quæ idem Gratianus refert ibidem: C. *Scimus. Scimus* (ait) *vos non ignorare quæ hactenus vita communis inter Christianos viguit, & adhuc gratia Dei viget: & maxime inter eos qui in sortem Domini sunt electi, id est Clericos, sicut in Actibus Apostolorum legitur: Multitudinis autem credentium &c. Quicumq; vestrum communem vitam susceptam habet, & vouet se nihil proprium habere, videat ne pollicitationem suam irritam faciat, ne damnationem, sed premium sibi acquirat, &c.*

Tandem Eugenius Papa I. in Synodo Romæ 21. Eugenius Papa. celebrata. *Ergo res Ecclesiæ* (inquit) *non quasi propriæ, sed quasi communes habendæ sunt, cum de communi nullus dicat; hoc est meum: nec de rebus Ecclesiæ, hæc est mea, potest aliquis dicere, ne videatur non imitari Charitatem illorum, in qua nulli aliquid erat proprium, sed erant illis omnia communia.*

Claudat sanctorum Doctorum cuneum S.P. Benedictus Dux & legifer noster, quem de industria 22. S.P.N. Benedictus. huc remisi; qui dum Monachos suos sub illis Apostolorum legibus militare edocet, & illis prorsus teneri, manifestum sit eius testimonio hos ab illis originem duxisse: vitamque horum ab Apostolis fuisse promulgatam, & constabilitam. Ait igitur cap.33. suæ Regulæ: *Omnia necessaria à Patre Monasterii sperare debent; nec quicquam liceat habere quod Abbas non dederit, vel permiserit: omniaque sint omnibus communia sicut scriptum est; nec quisquam suum aliquid esse dicat, vel præsumat.* Et cap.seq.34. *Sicut scriptum est: Diuidebatur singulis prout cuique opus erat. Vbi non dicimus vt personarum (quod absit) acceptio sit, sed infirmitatum consideratio. Vbi qui minus indiget, agat Deo gratias, &c.* Et cap.57. *Si quid ex operibus artificum venundandum est, videant ipsi per quorum manus transfigenda sint, ne aliquam fraudem præsumant inferre. Memorentur semper Ananiæ, & Saphiræ, ne forte mortem quam illi in corpore pertulerunt, hanc illi, vel omnes qui aliquam fraudem de rebus Monasterii fecerint in anima patiantur.*

Concors igitur SS.Patrum sententia fert vitam 23. cœnobiticam, & communem quam Monachi sectantur, sub SS. Apostolis ortam fuisse, ab eisque accepisse leges: quas nemo ausus est immutare; nimirum omnia illis esse communia, cum nihil suum quisque dicere queat: Diuidi ea singulis prout cuique opus erat: nullumque inter eos esse egentem: à quo sanè cætera Monachorum pendent instituta. Verum hæc pressius insequentibus exponenda, enucleanda sunt.

CAP. IV.

CAPVT IV.

Non vt cumque Monasticæ vitæ exemplar, sed nouum, ac perpetuum eius statum virorum emissione subnixum sub sanctis Apostolis vigere capisse.

1. Ratio dubitandi.

ENim verò cum vitam Monachorum imitari, non idem sit atque Monasticem quemquam profiteri, existimare posset quis primitiuos illos fideles Apostolorum discipulos, rem quidem Monachorum imitatione egisse, minime tamen proprio Monastices caractere insignitos fuisse, nec propriè Monachos, seu Cœnobitas vocari posse, dum eam professi non probantur. Atque in hunc sensum interpretandos esse superius relatos Patres contendet; quasi dixerint Monachos illorum vitam consectari, tametsi longe aliter atque illi eadem seruent instituta, nimirum professione eius, status facta, quam veteres emisisse non liquet. Quinimò cum ad essentiam status Religiosi tria vna concurrant, paupertatis castitatis, & obedientiæ, ex quibus is integratur, & coalescit, Apostolorum discipuli paupertatem complexi dicuntur, de eiusque obseruantia laudantur: de obedientia, & castitate eorum altum silentium à Luca Euangelista fit; quod ex verbis eius quiuis facile consequi poterit. Vnde ergo veram Monastices originem ab Apostolis deriuari contendimus? Ita sane Ossores Monasticæ antiquitatis garriunt: sed mentitam sibi esse iniquitatem à nobis in præsentiarum liquidò monstrandum erit.

2. Quæ requiruntur ad veram Monasticem.

Fatemur igitur cum D. Thoma 2. 2. quæst. 186. per totam veram Monasticem reperiri nequaquam posse absque tribus illis virtutibus, obedientia, paupertate, & castitate: requirique non solum ab aliquo amari, & opere ipso consequi, & exerceri, sed quod id fiat ex votorum emissorum obligatione. Rursum vt non sint vita Nazaræorum, id est temporaria, sed perpetua, saltem quantum est ex parte vouentis. Demum quod ea sint solemnia vel in Religione autoritate Apostolica comprobata ritè emissa. His societatem Iesu cum æteris Regularibus Ordinibus comprehendo, in qua vota simplicia ritè post biennium emissa propriè Religiosum faciunt: ita Gregorio XIII. in Extrauag. *Ascendente* perspicuis verbis edocente. Tot igitur tantaque vt aliquis Monachus seu Religiosus fiat concurrant necesse est, itaut quouis eorum deficiente verus Monachatus euanescat. Et nihilominus his omnibus vestitam circunstantiis Monasticem sub SS. Apostolis vigere cepisse profitemur: Quod modò bifariam à nobis stabiliendum est; nimirum primo argumentis totam in communi essentiam status Monastici complectentibus, & deinceps singulatim ad vnam quamuis eius circunstantem particulam descendendo.

3. Ecclesiastica Monarchia à Christo Domino institut a.

Quod ad primum spectat, inficiari absque periculo temerandæ veritatis Catholicæ nequaquam potest quis, quin tota Ecclesiastica Hierarchia à Christo Domino eiusque discipulis constituta fuerit, non solum in generali, sed quoad singula eius membra: tum ob negotij ipsius præstantiam, & magnitudinem, quæ se ipsa autorem manifestat Deum: tum ob Apostoli testimonium cap. 4. Epist. ad Ephes. aientis. *Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, alios verò Euangelistas, alios autem Pastores, & Doctores ad opus ministerij, in ædificationem corporis Iesu Christi &c.* Tum etiam ex D. Dionysij doctrina, qui speciali libro vniuersam Ecclesiasticam Hierarchiam expendens & exponens, eius omnimodis Apostolos Christi tubas cognoscit autores, partim verbo, partim scriptis eam posteris commendantes; ait enim. *Est itaque Hierarchia omnis (vt se habet veneranda ac sacrosancta nostra traditio) omnis sacrarum rerum illi quidem subiectarum ratio, generalisque prorsus eorum quæ in hanc fermè cadunt functionem siue sacrarum eius rerum comprahensio. Substantia autem Sacerdotij nostri* (quod supremum Hierarchiæ huius est.) *Scriptura Sacra est nobis diuinitus tradita. Porro huiusmodi plena venerationis eloquia dicimus, quæque à beatissimis Patribus nostris à quibus sacris mysteriis imbuti sumus, in sanctis ac Theologicis commendata sunt libris: ac præterea quæque ab eis sanctissimis viris sacratiore & purgatiore, & propinqua quodammodo cælesti Hierarchia doctrina, sancti Duces, ac Præceptores nostri didicerunt* (Paulum & Hierothæum dicit) *ex animo in animum, medio intercurrente verbo, corporali quidem, sed quod carnis penitus excedat sensum sine literis transfusa sunt.* Ita ex interpretatione Cameldulensis. Partem verò non minimam Ecclesiasticæ Hierarchiæ Monachos esse, ipse Dionysius inferius declarat. cap. 6. de *Initiandis Ordinibus*: Vbi inter cætera: *Porro initiandorum* (ait) *omnium excellentior, ac sublimior Ordo, Monachorum est sancta distinctio; expiatione omni, tota virtute, atque exactissima suarum operationum castitate mundata: omnis item (quantum sibi licet inspicere) Sacræ operationis spiritualiter speculatrix, & particeps facta, Pontificumque consumantibus virtutibus tradita: quorum diuinis fulgoribus, & Pontificalibus traditionibus conspecta, pro Ordine suo sanctorum mysteriorum sacrificia ediscens, à sacra eorum scientia ad exactissimam perfectionem Diuina ratione subuehitur. Vnde & sancti præceptores nostri,* (Paulus & Hierotheus, vt nimirum, quas perpetuò præceptores Dionysius agnoscit.) *Diuinis eos appellationibus sunt prosecuti, partim Therapeutas, id est cultores à sincero Dei famulatu, atque cultu, partim Monachos ab indiuidua & singulari vita appellantes: vt quæ illos sanctis diuisibilium complicationibus in diuinam, & Deo gratam monadem, perfectionemque promoueat. Idcirco & perficientem eis indulsit gratiam diuina sanctio, eosque consecrante quadam inuocatione dignata est.* Ex diuina ergo sanctione, quæ vt minimum Apostolica est, Monachi institutionem & benedictionem acceperunt Doctore Dionysio.

Monachatus est pars Ecclesiasticæ Monarchiæ

Monachi Therapeutæ i. Dei cultores.

Dionysio planè concinit S. Clemens libr. 8. Const. Apost. cap. 10. vbi Ordinem eorum, qui ad communionem. Ex Apostolica constitutione accedere debent, præscribens, Ascetas post Clericorum ordinem collocat, ante Diaconissas, & Virgines, inquiens: *Episcopus alloquatur populum his verbis Sancta Sanctis* (quasi dixerit. Probet se ipsum homo, & sic de pane isto edat) *& populus subiungat: Vnus sanctus, vnus Dominus, vnus Christus in gloria Dei Patris benedictus in sæcula Amen &c. Post hoc sumat Episcopus, deinde Præsbiteri & Diaconi, & Hypodiaconi, & Anagnastæ* (sic Lectores Græci vocant) *& Cantores, & ASCETÆ, & ex mulieribus Diaconissæ, & Virgines, & viduæ, postea pueri, & omnis populus ordine, cum pudore, & reuerentia,* 4

4 Gradus Monachatus inter partes Ecclesiasticæ Monarchiæ.

rentia, absque tumultu. Et Episcopus dat oblationem dicens: Corpus Christi: & sumens dicat Amen.

Asceta quid. Nemo autem ignorat Ascetas Monachos dictos, id est pugiles, seu exercitatores, eo quod tota eorum exercitatio,& conuersatio velut quædam virtutum palestra esse debeat; cum alij homines exerceantur in sæculi artibus, id est bello, mercatura, causis forensibus &c. Ita Basilius lib. de vita solit. & ep. 63. qui sermones de rebus Monasticis vocat *Asceticos*, & ipsa cœnobia *Asceteria.* Eosdemque Ascetas seu Monachos vocat *Eunuchos* cap. 13. eiusdem lib. 8. vbi vniuersos Ecclesiæ Ordines recensens Diaconus, vt populus pro eis oret, post Episcopum Presbyteros & Clerum subdit. *Pro Eunuchis sanctè ambulantibus orate:* maxime quia eos à cæteris castè viuentibus distinguit, subiungens; *Pro continenter, & castè viuentibus orate:* Et item: pro Virginibus viduis &c. Illos ergo *Eunuchos* dicit *qui* Verbo Domini *se castrauerunt propter regnum cælorum* castitatem ei in Religione consecrantes.

5. Monachatus traditio Apostolica. Insuper Epiphanius in Compendiaria doctrina Monachatum ex traditione Apostolica haberi contendit,& iuxta primam traditionum omnium recenset, inquiens: *Et quæ quidem de fide habet hæc de sola Catholica Ecclesia breuiter diximus. At vero de statutis ipsius, ac traditionibus eiusdem rursus necessarium est me breuibus apponere earundem formam ex parte. Et primum quidem velut crepido,& (vt ita dicam) fundamentum in ipsa est Virginitas, quæ exercetur, & seruatur à multis, & glorificatur. Sequitur autem ad eandem Virginitatem solitudo apud plerosque vtriusque sexus solitariam vitam degentes. Post hanc continentia super eundem cursum fundata. Postea viduitas &c.*

6. Therapeutæ Apostolorũ tempore à D. Marco instituti. Nec id mirum cum sub S. Marco Euangelistà innumeri Monachorum in Ægypto floruerint, in qua nemo quantumcumque stupidus sit herere, ne dicam reluctari poterit: cum id non solum Ecclesiæ filij, aut Patres, sed & hostes ingenuè fateantur. Hostem voco Philonem natione & professione Iudæum, qui de Therapeutis illis insigne opusculum conscripsit: de quibus à nobis inferius fusè agendum erit. Atqui Marcus martyrio sublatus est anno Imperij Neronis 8. vt eius acta,& Romanum Martyrol. perspicuè testantur: cui S. Petrus Apostolorum vertex aliquot annos super vixit, vtpote 12. Neronis cum Paulo de medio sublatus. Sed & Philo sub Claudio Cæsare, qui Neronem præcessit, Romæ periclitatus est, vt Eusebius & Hieronymus scribunt. Ex quibus liquet institutum Monachorum à D. Marco in Ægypto introductum Apostolicum fuisse, & à D. Petro Apostolo acceptum, vtpote cuius nomine & doctrinis ipso viuente Ecclesia Alexandrina & Ægyptia ad Fidem & Christianos mores perducta fuit. Nec si Marcus aliud quid vellet inducere, Apostolus consentiret: eo vel maxime quod teste Simeone Metaphraste, illinc aliquando Petrus concessit, rectam sentiendi, viuendique normam inspecturus, & si opus esset, correcturus. Accedit quod eidem Philone autore Therapeutarum institutum, quo tempore sub Marco in Ægypto florere cæpit, vigebat tridem in cæteris Orbis plagis, ac regionibus. Ait siquidem. *Hoc genus reperitur in multis Orbis regionibus, meritò vt absoluta probitatis receptum à Græcis, atque Barbaris: maxime tamen in Ægypto frequentatur per Præfecturas singulas; præsertim circum Alexandriam. Ex omnibus autem locis optimus quisque Therapeutarum &c. Singuli autem habent Sacras ædiculas, quæ vocant Monasteria, vbi solitarij sanctæ vitæ mysterijs dant operam.*

Eodem tempore toto Orbe floruerunt.

Cum vero S. Marci prædicatio ad omnes orbis prouintias non quiuerit extendi, imo nec Petri; reliquum est, vt a cæteris Apostolis vbique terrarum therapeuticum piorum hominum genus propagatum sit vno eodemque tempore. Vnde Matthæum in Hethiopia scimus Iphigeniam Regis filiam Virginem consecrasse, & ducentis Virginibus præfecisse, vt habent vtriusque acta,& prompsit in Cathal. SS. Equilinus libr 8. cap. 100. & 101. inquiens: *Matthæus Regem cum vxore, & filio suscitato, & omni familia baptizauit; & Iphigeniam eius filiam virginem sacro velamine consecrauit, & plusquam ducentis virginibus præfecit. Ipseque Matthæus Therapeutarum more seminibus, baccis, atque oleribus absque carnibus vescebatur*; vt autor est Clemens Alex. 62. Pædag. cap. 1.

Celebris quoque fama est S. Mattham Mariæ & Lazari sororem Monasterium Virginum in Galliis erexisse, & ad præscriptum legis Domini, & Apostolorum eius rexisse & instruxisse, vt ex eius actio refert Equilinus lib. 6. cap. 151. illis verbis *Ibi igitur Martha de licentia S. Maximini & sororis mansit, & sororum, multarum congregato Conuentu Ecclesiam in honorem Dei Genitricis ædificauit, monasteriumque constraxit: ibique ieiuniis & orationibus quotidie vacabat, & mira se pœnitentia affligebat.* Meminit itidem (vt hoc quoque argumento inseruiat) Collegij Virginum sacrarum Philippis & tota Syriæ commorantium S. Ignatius in Epist. ad Philippenses his: *Saluto Collegium Virginum, & cætum viduarum.* Et epist. ad Antioch. *Populus pareat Presbyteris & Diaconis Virgines agnoscant cui seipsas consecrarunt.* Et ad smyrnensis: *Saluto familias fratrum meorum, atque eas quæ in perpetua degunt virginitate.* Ignatius verò aut Ioannis discipulus fuit, vt plærique autumànt illis moti Epistolis, quæ sub nomine Ignatij ad Ioannem circumferuntur: aut quod multo verisimilius est, ipsius Domini fuit discipulus, quod ipse non leuiter innuit in Epist. ad Ephesios, dicens: *Quamuis vinctus sum propter nomen Iesu, nec dum tamen perfectus sum in Christo Iesu. Nunc incipio discipulus esse.* Idem repetit Epist. ad Romanos. *Nunc incipio discipulus esse cum nihil expetam aut visibilium, aut inuisibilium, vt Iesum Christum assequar.* Quod fuit dicere: quod nomine hactenus vocitabor, nunc opere compleo. Et Epist. ad Smyrnenses: *Ego vero non modo in carne venisse ipsum agnosco, sed & post resurrectionem vidi eum in carne.* Quod teste Hieronymo de Script. Eccles. iterum dixit ad Policarpum. Testis proinde resurrectionis Christi ab ipso affectus est, vt cæteri Discipuli: quod tamen egrè puero illi quibit competere, quem Dominus exemplum posuit humiliantium se vt intrent in Regnum cælorum. Et hic igitur Collegium Virginum apud Antiochiam instituit, vel à Petro institutum gubernauit. Nec ea Virginum Sanctimonialium institutio defuit S. Marco in Ægypto, vno & cæteris Apostolis alibi gentium, si Philoni fides adhibenda est, qui non Therapeutas duntaxat tunc temporis floruisse scribit, sed & *Therapeutrices*, seu *Cultrices*, de qua re inferius. Quorsum hæc? Nimirum, vt liqueat Monachos, & Moniales Apostolicis viguisse temporibus, vtpotè ab eis institutos ad præscriptum Euangelicorum consiliorum ea ipsa Religionis præstantia & vigore, quibus nunc florent, prorsusq; mentitum Vviclephũ, Monasticem

7. Virginum Collegia à tempore Apostolorum.

Ignatius Marc. discipulus Christi Iesu.

Monasticem hominum inuentum fuisse dicentem, quem ab orco Nauatores suscitarunt sed in casum, vt præclarissimis testimoniis à nobis monstratum est.

8. Nullus ex Monachorũ Patriarchis Monachatus inuentor extitit.

Eadem prorsus veritas patefiet, si in medium producamus in testes eos omnes de quibus inuentionis huius posset esse suspicio, id est præcipuos Monachorum Doctores, & institutores: nemo namque est qui non eorundem vitæ exordium longe supra se petendum fateatur; Quo ascensu nisi ad Apostolos tandem riuulum (vt ad verum sui fontis originem trahat, non est vbi sist. re probabiliter queat. Enimvero siquis à R. P.N. Benedicto velit Monachorum originem deducendam, plane ipsius S.Patris testimonio metiri conuincetur, cum ipse ab alio Monacho, Romano scilicet vicini Monasterij habitum acceperit Magno Gregorio teste: & Regulam scripturus, quatuor tunc temporis Monachorum viguisse genera fateatur cap.1. *De Quatuor generibus Monachorum*: quorum duo nouissima, & præclarissima fuerint, Cœnobitarum, de Anachoretarum; duo reliqua: duo reliqua ipsa Monachatus vetustate valde defecissent, Sarabaytarum scilicet, & Girouagorum. Rursus Augustino iam olim per calumniam obiectum est à Petiliano Pseudo Episcopo Cirthensi Donatistarum antesignano, quod vitæ Monasticæ primus inuentor fuerit, vti ij se reffert lib.3. contra Epist. Petiliani cap.40 dicens. *Deinceps Petilianus perrexit ore maledicorum vituperationem Monasteriorum, & Monachorum, arguens etiam me, quod hoc genus vitæ à me fuerit institutum.* Respondet vero ridendam esse vestri hominis ignorantiam: *Quod genus vitæ omnino quale sit nescit, vel potius toto Orbe notissimum nescire se fingit.* Quasi apertius dixerit, quale sit nescit, est enim à Christo Domino prædicatum, & ab Apostolis exequutioni mandatum. Aut supinam potius de re toto Orbe notissima ignorantiam affectat, vt vitæ probatissimæ, absque dubio à Christo Domino & Apostolis institutæ, dentem infigat. Verùm ipse Augustinus ingenuè fassus est lib.8. Confess. cap.6. Mediolano hausisse eius notitiam, vbi sub Ambrosio Monasterium viderat. *Omnes* (ait) *mirabantur, quia tam magna erant*, quæ de Antonio Ægyptio Monacho dicebantur: *& ille quia inaudita nobis erant* [mirabatur Potitianus miraculorum Antonij recensitor quia Augustino, & sociis erant inandita] *Inde Sermo eius deuolutus est ad Monasteriorum greges; & mores sua violentia tua, & vbera deserta eremi, quorum nos nihil sciebamus. Et erat Monasterium Mediolani plenum bonis fratribus extra Vrbis mœnia sub Ambrosio nutritore, & non noueramus.* Quod si ad Ambrosium recursus fiat, ipse lib.10. Epist.81. S. Eusebium Vercellensem Antistitem, qui eum præcesserat ætate, refert Monachos in Ecclesiam suam adduxisse: at non vult Monasticam vitam primum omnium instituisse, sed quod ibi duo pariter iungeret, Monasterij continentiam, & Ecclesiæ Clericalem disciplinam. *Hac enim primus* (ait) *in Occidentis partibus diuersa inter se Eusebius sanctæ memoriæ coniunxit, vt & in ciuitate positus instituta Monachorum teneret: & Ecclesiam regeret ieiunij sobrietate.* Fatetur proinde ante Eusebium etiam in Occidente fuisse Monasterialem vitam, sicut & Clericalem, sed separatas: nec mirum, cum Mediolani etiam, Turonis, & alibi S. Martinus multa Monasteria construxisset, qui Ambrosium aliquo tempore præcesserat: vt prodit Seuerus in eius vita, cap.4.5.7.10. & aliis.

Quinimo & Ambrosio pro deffensione Orientalium Monachorum cum Theodosio Imper. decertauit, qui grauiter in eos animaduerti ex calumnia Valentinianorum hæreticorum præceperat: quod reffert Paulinus in eius vita.

9. Neque Athanasius.

Hieronymus quoque auctor est in Epist.16. ad Principiam D. Athanasium Romæ Monasteria fœminarum erexisse, cum prius nulla nobilium nosset Romæ propositum Monachorum, nec auderet, propter rei nouitatem, ignominiosum, vt tunc putabatur, & vile in populis nomen assumere. Verum non eum fuisse illius vitæ inuentorem patet ex his quæ subiungit Hieronymus: *Hæc* (de Marcella vidua nobilissima loquitur) *ab Alexandrinis prius Sacerdotibus, Papaque Athanasio, & postea Petro, qui persequutionem Arianæ hæreseos declinantes, quasi ad tutissimum communionis suæ portum Romam confugerant, vitam B. Antonij adhuc tunc viuentis, Monasteriorumque in thebaide Pachumij, & Virginum, ac viduarum didicit disciplinam: nec erubuit profiteri, quod Christo placere cognouerat.* Sed vero Hieronymum nemo dixerit Monachorum autorem, vtpotè qui Antonium & Pachomium præceptores produxit modò recensitis verbis; & qui Epist. 22. ad Eustochium de custodia Virgine: tria genera existere suo æuo dixerit Monachorum in Ægypto, moresque virorumque luculenter descripserit.

10. Neque Antonius eiusue discipuli.

Sed neque Antonius autor Monachorum fuit, quandoquidem & ipse [Athanasio teste in eius vita] ab aliis Monachis instructus fuit: ait enim de Antonio iuuenculo recens ad solitudinis studia conuerso. *Nec dum autem tam crebra erant in Ægypto Monasteria. Erat igitur in agello vicino senex quidem vitam solitariam à prima sectatus ætate: hunc Antonius cum vidisset, æmulatus est ad bonum.* Et rursus de multis aliis. *Sic secum vitam instituens* (puer) *ad vniuersis fratribus puro diligebatur affectu, & omnibus ad quos studio discendi pergebat obediens, proprias singulorum gratias hauriebat, &c.* Neque Hilarion, cum is Hieronymo scriptore cap.1. eius vitæ ab Antonio Monasticam viuendi rationem didicerit. Nec Pachomius, vtpote Palæmonis Anachoretæ discipulus, vt de eo Dionysius exiguus refert. cap.6. Sed nec Basilius, quem Amphilochius refert in Ægypto à Porphirio Archimendrita instructum: semperque Basilius ipse de Monachorum statu loquatur tanquam de re vetustissima: Consule eius verba quæ cap. præced. retulimus num.4. Nec id mirum, cum sub Diocletiano Imper. ad A.cap.300. in Oriente Epitectus, & Aristion insignes pietate Monachi passi sint, quorum extant Acta in Vitis Patrum: & in Hispaniis eodem tempore Monasterio constructo propè Toletum floruerint SS. Abbates & Martyres Philibertus, & Fabricianus, quorum festum in Breuiario S. Isidori celebrabatur; & nos meminimus cum Dextro A cap.308. Comment. I. num.6. Rursus S. Onuphrius migrasse dicitur in Florario M.S. apud Rosuuerdum. A cap.370. & ante annos 70. in eremo exactos nutritus fuerat in Monasterio centum Monachorum Hermopoli in Thebayde. Et ex vita S. Eugeniæ liquet propè Alexandriam Monasterium extitisse. A cap.194. quod proculdubio siue antiquitate Therapeutas Philonianos refferebat.

11. Conclusio ex dictis.

Ex quo tandem fit, minime originem Monasticæ vitæ assignari posse infra Apostolicam ætatem & doctrinam: non solum si doctrinæ ipsius substãtia consideretur liberè à quouis exequutione mandata,

mandata, sed etiam prout statum Ecclesiasticorum hominum denotat, qui constanter viguit absque notabili variatione tota mille sexcentorum annorum intercapedine. Quod amplius ex dicendis patebit.

12. In quo tota veri Monachatus perfectio sita sit?

Enimverò quoniam (vt docet Dei Angelicus 22. quæst. 186. art. 6.) *Ad statum perfectionis requiritur obligatio ad ea quæ sunt perfectionis: nam ad perfectionem vitæ, Dominus pertinere dixit quod aliquis eum sequatur, non qualitercumque, sed vt vlterius retrò non abiret*: iuxta illud; *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò aptus est regno Dei*. Luc. 9. Et ipsa status ethymologia, & conditio perpetuitatis securitatem requirit: quæ solo voto fieri posse liquet: *Cum enim homo non possit totam vitam suam actu exhibere, quæ non tota simul, sed successiuè agitur, consequens est, vt non alter homo possit totam vitam suam Deo exhibere, nisi per voti obligationem*. Religiosos vero esse in statu perfectionis, seu statum eorum scholam illius esse, per sese perspicuum est; docetque id D. Thomas, tum citato loco, tum paulò superiùs q. 184. art. 4. & 5. *Quamobrem ad statum perfectionis eorum requiritur obligatio perpetua ad ea quæ sunt perfectionis*: Hæc verò præcipuè sunt tria illa toties decantata, paupertas, continentia, & obedientia. Relinquitur ergo, vt quicunque Monachorum statum appræhenderint, quocunque id tempore contigerit, votis ad earum virtutum se obseruationem adstrinxerint; an à vera & propria Monachorum familia, statu, & nuncupatione ablegandi sint. Quod si primitiuos ea non emisisse constiterit, vt recentiores faciunt, longè præstantiorem Monasticem nostram quam illorum esse, necesse est vt dicamus: & consequenter status rigorosè acceptus Monachorum recentior erit, quam ab Apostolis institutus fuisse dicatur.

13. Primitiui Monachi tria professionis Monasticæ vota emisisse, ex PP. mente. Hieronymus

Ego sicut doctrinæ D. Thomæ acquiesco, ita & conditioni propositæ sto, quæ proculdubio ex illa euidenter infertur. Cæterum votorum Monasticorum apud veteres assertores habeo antiquos Patres, quorum dictis resistere, maxime cum testium funguntur munere, extremæ clementiæ, & vecordiæ erit. Hieronymus itaque lib. 1. Comment. in lament. Hieremiæ cap. 3. ad illa verba, *Bonum est viro cum portauerit iugum, &c.* Hæc scribit: *Militum ergo Christi perfectio est, exutam mentem habere à terrenis negotiis, & tumultu sæculi iuxta illud Apost. 2. Timoth. 2. Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus, &c. eamque quantum humana imbecillitas sinit festinat vnire cum Christo. Quam quidem speciem conuersationis, boni Eremitæ & Monachi, qui VOTO MONASTICÆ DISCIPLINÆ OBLIGATI SVNT, imitari contendunt; sed rara est; & paucissimis dono Dei hæc perfectio concessa.* Non inquam quod professionem perfectionis Monasticæ emittant, sed quod eam in vtraque simul vita assequantur, vt subdens explanat: *Is enim verè, & non ex parte perfectus est, qui & in eremo squalorem solitudinis, & in Cœnobio infirmitatis fratrum æquali magnanimitate sustentat. Et ideo in vtraque PROFESSIONE per omnia consummatum inuenire difficile est; quia nec Anachoreta contemptum, ac priuationem materialium rerum, nec Cœnobita Theoricam* (id est contemplatiuam) *ad integrum potest assequi puritatem.* Vnde lib. 3. Comm. Ezech. cap. 8. ad illa verba: *Putasne vides tu quid isti faciant?* de scelere commaculantium Sanctimoniales, quæ voto suam consecrauerant perfectionem, inquit; *Quod quidem potest & de nostra Ierusalem, nostroque templo intelligi: quando in exemplum Ophni & Phinees idolorum scelera operamur* (Christiani) *in tabernaculo Dei, & fornicamur cum eis qui se militiæ, & ministerio Dei vouerint.* Non enim eo nomine vtrumque sacratas Virgines intelligit, sed Sanctimoniales: quæ solæ *Militiam Dei* vouerunt: atque ita de Hieronymi mente intelligit Marianus Victor in Iudice operum eius. Verbo *Vota*.

Suffragatur Augustinus Hieronymo, qui serm. 1. de Communi vita Cleric. hæc habet: *Si vellet discedere à proposito, rectè illi tollerem Clericatum: quia desereret SANCTÆ SOCIETATIS PROMISSVM, cœptumque consortium. Ego scio quantum mali sit profiteri sanctum aliquid, nec implere. Vouete, inquit, & reddite Domino Deo vestrò Ps. 75. Et Melius est non vouere, quam vouere, & non reddere*: Eccles. 5. quod probat exemplo. *Virgo etsi nunquam fuit in Monasterio, & Virgo sacrata est, illi nubere non licet, quamvis esse in Monasterio, & deseruit, & tamen virgo est, dimidia ruit.* (Hoc est dimidium votorum transgreditur; nimirum Monasterij votum & professionem) *Sic & Clericus duas res PROFESSVS est, & SANCTITATEM, & Clericatum. Ergo professus est sanctitatem, professus est communiter viuendi Societatem, & professus est quam bonum, & quam iucundum habitare fratres in vnum. Si ab hoc proposito cecidit, & extra manens Clericus fuerit, dimidius & ipse cecidit. Quid ad me? Non eum iudico.* Dixerat verò paulò ante: *Ecce dico, audite. Qui societatem communis vitæ iam susceptam, quæ laudatur in Actibus Apostolorum deserit, à VOTO suo cadit: & à PROFESSIONE sancta cadit. Obseruet iudicem, scilicet Deum, non me.* Quo nihil clarius, & ad rem conducibilius dici potuit. Audiendi autem vel maximè hi duo Patres, tum ob eximiam sanctitatem, & doctrinam, ob quam etiam ab hostibus Ecclesiæ audiuntur: tum quia & ipsi etiam Cœnobij vitam professi fuerunt ante annos mille ducentos, & amplius. 14. Augustini mens.

15. Paupertatis votũ ab initio Monastici status.

Verum quoniam ij de voto vniuersæ vitæ Monasticæ loquuti sunt, quamquam id nobis satis superque ad propositam thesim comprobandam erat, placet nihilominus quæ de votis peculiaribus triũ illarum virtutum à Monachis emitti solitis inueniantur testimonia, in medium afferre. Quod ad votum paupertatis attinet, ipse per se Ananiæ, & Saphiræ casus ab Euangelista Act. 5. relatus fidem facit, initio Monastici status paupertatem suam vnumquemque eorum, qui sub Apostolis communi vitæ adscribebatur, voto confirmasse. Quid enim aliud est Spiritui sancto Ananiam & Saphiram meritos esse, nisi à promissione ipsi facta decidisse? Ita sanè Hieronymus ad Demetriadem ep. 8. *In Actis Apostolorum quando Domini nostri adhuc calebat cruor Ananias & Saphira dispensatores timidi, imò corde duplici, & ideo condemnati, quia post VOTVM obtulerunt quasi sua, & non eius cui semel ea VOVERANT, partemque sibi iam alienæ substantiæ reseruarunt, præsentem meruisse vindictam; non crudelitate sententiæ, seu correptionis exemplo.* Et ad Heuidiam scribens q. 1. *Ananias* (ait) *& Saphira Apostoli meruere sententiam, quia sua timidè reseruarunt. Ergo ne, inquies, puniendus est qui sua non dederit? Minime. Ideo puniti sunt, quia mentiri voluerunt Spiritui sancto, & reseruantes necessaria victui suo, quasi perfectè SÆCVLO RENVNTIANTES, vanam gloriam sectabantur.* Clarissimè Chrysostomus in eum Act. locum hom. 12.

H Vides.

ferent animam tuam à te : quæ autem præparasti, cuius erunt.

20. Castitatis votum ab initio Monachatus inductum. Notius adhuc est in Dei Ecclesiis votum Castitatis quod Monachi à sua institutione adstringi consueuere. De eo Basilius testimonium perhibet in Monast. Instit. serm. inquiens : *Ante Religiosæ huius vitæ professionem liberum est vnicuique sibi vxorem adiungere : vbi verò iam quis sponte sua ipse professus est ; hic Deo custodire se ipsum debet , veluti eorum aliquid quæ dicata sunt Deo , ne sacrilegij iudicium incurrat. Et inferius Hæc omnia ab eo diligenter sunt cauenda , qui per virginitatem Deo seipsum consecrauit. Nullumque esse in eo studium debet ; in quo non perpetuò celibis integritatem præseferat.* Et in regulis fus. disp. Resp. 15. *Qui verò vitam cum virginitatis professione suscipere nolit ; is tanquam qui res Domini accurare sollicitè non possit , ipsis iisdem adhibitis testibus dimittitor.* Et ad virginem sanctimonialem lapsam : *Reuoca in memoriam honestam professionem quam professa es coram Deo , & Angelis , hominibus. Reuoca in memoriam venerandam Congregationem , & sacrarum Virginum chorum , & Concilium Domini , & Ecclesiæ sanctorum ac aniculæ in Christo auiæ* (Sic vocat Abbatissam.) *Et matris in Domino &c. Recordare dierum canentium tumultu , & noctium illuminatarum , & cantilenarum spiritualium , & psalmodiæ canoræ , & cubiculi casti, & mensæ temperantis , &c.*

21. Nuptiæ ab eodem tempore Monachis prohibitæ. Addo Chrysostomum qui in Epist.6. ad Theodorum Monachum lapsum nuptias ambientem inter cæteras hæc ait. *Bonum quidem nuptias , & ipse confiteor. Honorabiles, inquit Apostolus , nuptiæ, & cubile immaculatum : fornicatores autem & adulteros iudicat Deus. Sed te iam seruare non conuenit priuilegia nuptiarum. Angelorum enim Societate semel iunctum, illud relinquere, & vxoris laqueis implicari ; adulterij crimen incurrere est. Quamvis frequenter hoc ipsum nuptias voces , ego tamen , & adulterio illud tanto peius affirmo, quanto maior , ac melior mortalibus Angelus. Neque vllus tibi fortè persuaserit dicens. Nihil de non accipienda vxore Dominus præcepit : Nec me ignorare confiteor , quod adulterium interdixit. Non nuptias vetuit, verùm ante adulterij nomen accipiet, si volueris vnquam* (*quod absit*) *nuptias cogitare.* Et rursus : *Atque vt illud repetam , quod in principio posui epistolæ ; si militiæ* (Monasticæ haud dubium) *vincula non tenerent, quis tibi desertionis crimen obiiceret ? Nunc autem nihil in te penitus tui iuris est , quippe qui tanto Imperatori militare cœpisti. Nam si mulier proprij corporis non habet potestatem , sed vir ; multo magis hi , qui Christo potius quam sibi viuunt , conditionem corporis sui habere non possunt. Iste qui nunc, à Theodore , contemnitur , ipse tunc sine dubio indicabit.* In quibus sanè & voti Monastici vincula , & vinculorum antiquam originem rationemque luculentissimè expressit. Eodem ferè , sed festiuo, dicendi caractere inuehitur Hieronymus in Iouinianum lib. 1. cap. 25. quod de Monachatu ad nuptias transiisset : Inquit enim : *Descripsit sermo Apostolicus Iouinianum loquentem buccis tumentibus , & inflata verba trutinantem , repromittentem in cœlis libertatem , cum ipse corruptionis seruus sit, atque luxuriæ , canis reuertens ad vomitum suum. Nam cum Monachum se esse iactitet , & post sordidam tunicam , & nudos pedes , & cibarium panem , & aquæ potum ; ad candidam vestem , & nitidam cutem , ad mulsum , & elaboratas carnes se conferat : manifestum est quod terram cœlo, vitia virtutibus , ventrem præferat Christo , & purpuram coloris eius putet regna cœlorum. Et tamen iste formosus Monachus , crassus , nitidus , dealbatus , & quasi sponsus semper incedens, aut vxorem ducat, aut æqualem virginitatis nuptiis probet.* Ecce quali consequentia vetus Monastices castitatem vouerit , & nuptias prohibuerit. Eorum qui se suaque corpora ad seruiendum Deo per castitatis possessionem consecrarunt.

22. Professio tacita castitatis. Illud tamen monere non omittimus , quandoque viros tacitè Castitatem professos : quod & nunc omnes Benedicti P. N. discipuli faciunt , solam obedientiam in formula professionis exprimentes, & conuersionem morum. Sed audi Basilium in epist. 1. ad Amphilochium can. 19. *Virorum professiones non nouimus* (agebat de virginitatem vouentibus) *præterquam qui se ipsos Monachorum Ordini adiudicauerint.* (Et verè ; nunquam enim in Ecclesia sæcularis viri voto virginitatis publicis cæremoniis adstringi consueuerunt ; quemadmodum fœminæ) *Qui tacitè videntur cælibatum admittere. Sed nullis quoque illud existimo præcedere oportere , vt ipsi interrogentur , & euidens ipsorum accipiatur professio : vt postquam se ad libidinosam , & voluptuariam vitam conuerterint , eorum qui fornicantur punitioni subiiciantur.* Vbi bene Balsamon annotauit; *Etsi autem hæc ita se habeant* (quod scilicet de Basilij consilio exprimere iubeantur votum) *ne dixeris quod Monachi , qui hanc possessionem non fecere , insontes nullique culpæ obnoxij seruabantur. Etsi enim non fuerit tonsus quispiam , sed ῥασοφόρος* (Laicos vocamus , seu conuersos) *Non poterit mutare habitum , & ad nuptias conuolare , sed inuitus ad habitum Monasticum reuerti cogetur. Idem erit & de Monachis , & de omnibus Clericis tribunalis : nam & ij omnes tacitè profiteri videntur se matrimonium non contracturos post ordinationem, &c. Canonem transgredientes deponuntur. Quare sanctorum Apostolorum , Can. 16. Ancyrana Synodi Can. 10. & Synodi in Trullo Can. 6.*

23. Obedientiæ votum ab initio Monachatus. Demum obedientiæ votum , dum cætera constent ; non multum nobis facessit negotij; nemini enim dubium est, eò præcipuè Monachorum constringi statum, vt status sit, & vitæ cursum perpetuum complectatur, quod Prælatis obedientiam præstent, & ad eorum nutum regantur atque formentur. De eo agens Basilius in Monast. constit. cap. 20. inquit : *Oportet igitur, & quidem in primis, vt qui ad vitæ se huius rationem contulerit , is stabili , firma , immobilisque voluntatis constantia sit, iudicioque eiusmodi quod à maleuolis spiritibus neque attentari possit , neque à loco depelli : animi præterea firmitate tanta , vt ad mortem vsque Martyrum constantiam præseferat , tum diuinis præceptis retinendis , tum obedientia aduersus Magistros suos conseruanda.* Sed cur ? *Siquidem hoc totius vitæ huius instituti caput est. Quemadmodum enim Deus qui omnium Pater est , summam à quibus colitur obedientiam requirit , sic cui spiritualis in hominibus Pater est , præscripta sua ad diuinarum legum exemplum accommodet , perfectissimam ipse quoque obedientiam requirit.* Egregiè proinde S. Barlaam ad Iosaphat apud Damasc. cap. 12. Monachi , *qui dein magno numero in vnum coacti vnius Præfecti atque Antistitis qui omnibus virtute præstat imperio se ipsos subdunt , ac voluntatem suam obedientiæ mucrone*) En obligationem , quæ ex voto consurgit) *prorsus truncantes, seque velut emptitia mancipia vltro reputantes , non tam sibi ipsis viuunt , sed ei cui*

ob Christi amorem sese submiserunt. Sed non est opus in re omnium compertissima tempus infructuosè terere, ne pisces natare (quod est in prouerbio) aut aues volare videamur docere.

24. Conclusio ex dictis. Ergo vt à quo processit oratio, recto redeat tramite, fit manifestum ex adductis Patrum sententiis, ab Apostolis promulgatum esse, vt cæteros Ecclesiæ, Statum vitæ Monasticæ, sub eisque omnibus suis numeris absolutum vigere cœpisse legibus ab ipsis præscriptis doctrinæ Saluatoris nostri per omnia consentaneis: hominesque ab eis edoctos non solum ad earum præscriptum suos componere mores; sed & votorum emissione ad earum perpetuam obseruationem adstringi; in quo ratio status Monastici consistit. Quamobrem veteres Patres propriè admodum & in sensu rigoroso fuisse loquutos, dum, Monachorum exordium ad Apostolos referunt: nam quamquam quidam eorum significantius rem expresserint, ait Bernardus Parens, Piamon, Cassianus, & Petrus Damiani; cæteri nihilominus æquiualentibus vocibus vsi, nihil minùs cæteris voluisse, ex dictis satis comprobatur. Consultò igitur his prælibatis à longa illius quæstionis agitatione supersedendum duxi; an Apostoli veri Monachatus Professores extiterint? Principia enim in quouis Doctorum genere supponi debent, non demonstrari iuxta Aust. dictum 1. Post. cap. 11. Apostolos autem verè Monachos, vno Prælio Monachos fuisse, acq. Monastices non solum promulgata, sed exculta fuerit, & vsque ad præsens seculum propagata, principium est in Euangelica doctrina indubitatum. Eademque certitudine tenendum sentio Apostolos Christo D. doctore non tantum Asiaticorum præceptorum auditores; sed veros etiam eorum professores & executores extitisse, quam vitæ Monasticæ formam à Christo D. in Euangelio traditam fatemur. Id quod verba Principis Apostolorum Matth. 19. satis demonstrant. *Ecce inquit, Nos reliquimus omnia, & secuti sumus te: quid ergo erit nobis?* In quibus essentialium votorum professionem agnoscunt D. August. lib. 17. de Ciuit. c. 4. aliique Patres quos sequitur D. Thomas. 22. q. 88. art. 4. ad 3.

25. Non omnes primitiui fideles Monachi fuere. Cæterum non ita mordicùs accipiendum esse proculdubio mihi est, vt ad solos Monachos spectet quod dicitur: *Multitudinis credentium, &c.* quin potius sub eis comprehendi debere genera alia viuendi, quæ ab Apostolis in Ecclesia inducta sunt; id est coniugalem continentiam cum pietate coniunctam, & sacrarum Virginum ritus, quæ non tam Monasticem profitentur, sed pudoris florem virginei Deo consecrant: cuius generis Tecla à Paulo, Domitila à Clemente, Petronilla à Petro eruditæ floruerunt. Ducor autem ex eo quod multitudinem illam promiscui sexus, teste Luca, ad 3000. ascendebat; tantus enim binæ Petri concionis fructus extitit. Incredibile verò est, Apostolos ab omnibus fidelibus vsum nuptiarum arcuisse, vnde virginum multiplicitas pendebat. Eo tamen voto vniuersi sponte adstricti fuere, quod ad communem vitam necessarium erat, id est paupertatis, & abdicationis rerum, vt Ananiæ, & Saphiræ coniugum exemplo, & verbis Euangelistæ affirmare cogimur: quæ tamen consuetudo populis fidelibus vbique germinantibus, quoad seculares cessauit, & multæ virgines domi suæ diuitiis non plenè dato nuntio degere sanctè cœperunt. Qui verò totius perfectionis ambitum amplexi sunt, statum Monasticum conseruare, & propagare sunt conati. Ex tunc itaque virginitas pretio haberi, passim amplecti, enixius ambiri cœpit: cuius vexillum Beatissima Virgo Dei genitrix leuasse primiceria Virginitatis facta, passim profertur à Patribus quos cap. 7. seq. dabimus. Vnde iure optimo Isidorus lib. 2. de Offic. Ecclesiast. cap. 18. Christus D. & B. Virgo Maria primicerias virginitatis. *Virorum virginum caput est Christus, fœminarum virginum caput est Maria. Ipsa earum auctrix, ipsa mater nostri capitis, qui est virginis filius, & virginum sponsus. Inde agmina virorum, & puellarum sanctarum; inde sectatores, & sectatrices perpetua continentia pullulauerunt, appetitum libidinis castigantes: nec solum in corpore, sed etiam in ipsa concupiscentia radice castrantes, cœlestem vitam Angelicamque in terrena mortalitate meditantes, atque in carne corruptibili incorruptionem perpetuam retinentes, quibus cedit omnis fœcunditas carnis, omnis pudicitia coniugalis.* Sed quod præmisit: *Quantum pertinet ad Vetus Testamentum, Elias, & Ieremias, & Daniel, castitatis bonum primi constituisse dicuntur*, ad figuram quandam præcessisse futurorum proculdubio referendum est, vt toto fere lib. præcedenti monstrauimus. Quod enim sub veteris vmbra Paginæ vnus vel alter Virgo permansisse dicatur, cum id nequaquam in posteros doctrinâ propagatum sit, & in illis ad virginitatis statum ipsum virginitatis exercitium & studium non ascenderit, siue ob emissionis voti, siue ob promulgationis virginei status defectum siue vtroque titulo; reliquum est vt nihilo dignitatem primatus Deiparæ Virginis nostræ id minuat. Qua de re placet Ambrosium audire lib. 1. de Virginibus asserentem: *Dicet aliquis: sed etiam Elias nullius corporei coitus fuisse permixtus cupiditatibus inuenitur. Ideo ergo curru raptus ad cœlum, ideo cum Domino apparet in gloria; ideò Dominici venturus est præcursor aduentus. Et Maria* Moysi soror *sumens tympanum pudore virgineo choros duxit. Sed considerate cuius illa speciem tunc gerebat. Nonne Ecclesiæ, quæ Religiosos populi cœtus* (Sanctimonialium, seu Monachorum) *qui carmina diuina concinerent, immaculata Virgo spiritu copulauit? Nam etiam Templo Hierosolymis fuisse legimus virgines deputatas. Sed quid Apostolus dicit? Hæc autem in figura contingebant illis, vt essent indicia futurorum; Figura enim in paucis est, vita in pluribus. At verò postquam Dominus in corpus hoc veniens, contubernium Diuinitatis & corporis in vtero virginis sine vlla concreta confusionis labe sociauit, tunc toto orbe diffusus corporibus humanis vita cælestis vsus inoleuit.* Subditque auream prorsus sententiam. *Habemus ergo autoritatem vetustatis à sæculo, plenitudinem professionis à Christo.*

CAPVT V.

Monachos ab ipsa sui status institutione solemnia emisisse vota autoritate Patrum defenditur.

1 Ratio dubitandi. VERVM enimverò adhuc oblatrantem Monastici pudoris hostem audio, importunè se ingerentem, contendentemque dum pristinos Monachorum protoparentes solemnia vota emisisse non probauerimus, frustra hactenus nos laborasse: votis

votis vero simplicibus statum Monasticum non erigi: quæ sanè apud Veteres in vsu fuere: quandoquidem non desunt ex Scriptoribus Catholicis qui doceant *Simplicis*, ac *Solemnis* voti voces in Ecclesia auditas non esse vsque ad tempora Cælestini III. C. *Rursus*, *qui Cleric. vel vouent*: & Alexandri III. C. *Insinuante*, & C. *Meminimus* eodem tit. & paulò priùs A. C. 1139. Innocentius II. in Generali Synodo Romæ coacta definiuit, matrimonium à Religioso initum nullius deinceps esse roboris, vel momenti: quod est signum hactenus vota eorum non fuisse solemnia, cum matrimonium subsequens non irritarent. Adstipulantur multi sanctorum Patrum dum censent, nuptias virginum semel Deo sacratum non esse irritas. Ita exprofesso docuit Augustinus lib. de bono viduit. cap. 9. inquiens, *Qui dicunt talium nuptias non esse nuptias sed potius adulteria, non mihi videntur satis accuratè ac diligenter considerasse, quid dicant.* Et cap. 10. *Fit autem per hanc minùs consideratam opinionem, qua putant lapsarum à sancto proposito fœminarum si nupserint non esse coniugia, non paruum malum: vt à maritis separentur vxores, quasi adulteræ sint, non vxores: & cum volunt eas separatas reddere continentiæ faciunt maritos earum adulteros veros, cum suis vxoribus viuis alteras duxerint:* idque pluribus cap 11. seq. prosequitur. Et vt nubant ex eis contineri nolentes, aut non valentes, suadet Cyprianus epist ad Pomponium lib 1. num. 11. Epiphanius hæresi 61. & Hieronimus epist.8. ad Demetriadem. Verba Cypriani sunt. *Quod si se ex Fide Christo dicauerunt, pudicè & castè sine vlla offensione perseuerent; si autem perseuerare nolunt, vel non possunt, melius est vt nubant, quam in ignem delicijs suis cadant.* Epiphanij verò, *Et habet peccatum & iudicium qui Dei virginitatem reiicit, & certamen confudit. Sed melius est iudicium, quam condemnatio. Melius est itaque vnum peccatum habere, & non plura. Melius est lapsum à cursu palam sibi vxorem sumere secundum legem, & non quotidie occultis iaculis sauciari, & à virginitate multo tempore pœnitentiam agere. Sic nouit Ecclesia prædicare.* Præmiserat autem: *Tradiderunt itaque Sancti Dei Apostoli, peccatum esse post decretam virginitatem ad nuptias conuerti.* Et nihilominus docet, si ad nuptias conuertatur Virgo sacra, verè nubere. Quod aliis verbis Recentiores dixere: votum simplex matrimonium impedit contrahendum, non tamen dirimit contractum; quod scilicet illicitè ineatur ab ea, sed factum teneat. Ita Alex. III. C. *Consuluit*, & Celestinus III. C. *Rursus, qui Cleric. Vel vou.* Hieronymus denique *Sanctum*; ait, *Virginum propositum, & cælestis Angelorumque militiæ gloriam, quarumdam non bene se agentium nomen infamat. Quibus apertè dicendum est, vt nubant, si se non possunt continere, aut contineant, si nolunt nubere.*

2. *Opinio afferentium vota olim Monachorum, simplicia fuisse.* Hinc nonnullis placet Monachorum vota ante Innocentium II. solemnia non fuisse, vtpote qui validè adhuc inire possent matrimonium, quamvis illicitè; quod Platus amplectitur loquendo de Vniuersali Ecclesiæ statuto; nam alicubi oppositum fuisse receptum arbitratur, vt Basilio, & aliis Patribus satisfaciat contrarij placiti assertoribus. Sic ille lib. 2. de Bono Status Relig. cap. 11. & consentit Azorius 1. p. lib. 12. Instit. Moral. cap 6. q. 1. Gratianus alia incedens via D.27. C. *Presbyteris* contendit quosdam Patrum loqui de his, qui votum Castitatis simplex emittebant, alios de emittentibus solemne: Vnde apud hos subsequens matrimonium dirimitur, non apud illos: propositis siquidem vtriusque partis de verbum testimoniis, subinfert: *Hic distinguendum est, quod voventium alij sunt simpliciter vouentes, de quibus Augustinus, & Theodorus locuti sunt; alij sunt quibus post votum benedictio accedit consecrationis, vel propositum Religionis, de quibus Hieronymus, Nicolaus, & Calixtus.* Cur verò hi de solemniter vouentibus, illi de simpliciter loquantur, ipse non explicat: à nobis autem id præstare oportet, quod eius mens veritatem proculdubio attigerit. Voces vero illas *Simplicis* & *Solemnis* voti vetustissimas esse liquet: nam *Simplicis* expressè meminit Theodorus Archiepisc. Cantuariensis in Pœnitentiali relatus D.27. cap. *Si vir.* vbi ait. *Si vir SIMPLEX votum virginitatis habens adiungitur vxori, postea non dimittat vxorem sed tribus annis pœniteat.* Solemnis autem Basilius Reg. 14. ex fusius disp. inquiens de Apostata. *Is perinde aspici debet, vt qui in Deum peccauerit, quem professionis suæ testem adhibuerit, cuique SOLEMNI voto se obligarit.* Et lib. de vera virginit. *Nam quod SOLEMNE legitimumque connubium sponsus ille occuparit, & virginitatis habitus, & fœdera conuenta cum illo testantur.* Vbi iure Recensitor apposuit in margine: *Solemne imbatur votum in professione.* Hæc de vocibus: de re verò modo.

Ergo id omnimodis veritate subnixum putamus, vota Monachorum ab initio nascentis Ecclesiæ, vsque ab Societatis IESV exortum, solemnia fuisse: non quod absque illorum solemnitate vera & propria Religio esse nequeat, cum à Gregorio XIII. in Extrauag. *Ascendente Domino.* A. C. 1584. Decretum sciamus, eos qui in eadem Societate per biennium probati vota illa tria sed simplicia emittunt, *Quippe qui quantum in eis est & professionem emittere parati sunt* (ait Pontifex) *Si præpositus Generalis id prædictæ Societatis instituto congruere iudicauerit, & in perpetuum Dei seruitio votis simplicibus consecrati, ac sua sorte contenti, verè & propriè Religiosos existere: & si à Societate deficiant, excommunicationis, & aliis Apostatarum pœnis esse subiectos.* Et inferiùs: *Decernimus tria vota huiusmodi, etsi simplicia, ex huius Sedis institutione, ac nostra etiam declaratione, & confirmatione, esse verè substantialia Religionis vota, ac in dicta Societate, tanquam in Religione approbata per Sedem eandem admissa fuisse, & esse ac per nos admitti: nec in illis à quoquam præter nos, & Sedem eandem dispensari, nec ea vllo alio modo, quam per legitimam dimissionem à Societate cessare posse &c. Et quoscumque qui in ipsa Societate admissi biennio probationis à quolibet eorum peracto tria vota substantialia prædicta, tametsi simplicia emiserint, aut emittent in futurum verè & propriè Religiosos fuisse, & esse, ac fore; & vbique semper, & ab omnibus censeri, & nominari debere non secus atque ipsos, tum Societatis, tum quorumcumque aliorum Ordinum Regularium professos, &c. Nec ante huiusmodi absolutionem* (Votorum à Sede Apostolica) *& à Societate dimissionē matrimoniū contrahere posse.* Id tamē iure nouoq, vt ipse Gregor. testatur, inquiens; *Idcircò cum Diuina prouidentia pro temporū necessitate varia & salutaria Ordinum instituta in Ecclesia sua produxerit & cuiq; illorū iuxta cuiuslibet peculiaris gratiæ vocationē peculiares quasdā notas, propria insignia ac opportuna ad finem quē intendit media suggesserit, &c. Nos licet alias institutum prædictum confirmauerimus, & declarauerimus,*

3. *Vota simplici sufficiunt ad veram Religionem.*

Societas IESV vera Religio.

rimus, motu proprio statuentes eos qui biennio Nouitiatus peracto, tria vota, tametsi simplicia emiserint esse verè & propriè Religiosos, &c. Quare in cæteris antiquioribus Religionibus vota solemnia emitti solitas fuisse, ex ipsius Gregorij declaratione certum esto: eaque à nobis exquiri in præsentiarum oportere. Cùm verò solemni voto Castitatis adiuncta semper fuerit inhabilitas ad contrahendum matrimonium, ex eo tanquam ex signo manifestè, velut ex vngue Leonem, solemnitatem voti haurire debemus.

4. Vetustiores Religiones solemnia vota perpetuo emiserunt.

Præit multos Basilius id docens epist. 1. ad Amphiloch. Canon. 6. his nos docens rem ipsam quam intendimus: *Canonicorum fornicatio pro Matrimonio non reputetur, sed eorum coniunctio omnino diuellatur.* Porro Canonicos eos vocat, qui Regulæ seu Canoni Monasteriali sunt adstricti, vti ipse se explicat. c. 9. constit. Monast. cuius titulus: *Ad Canonicos hoc est regularem vitam degentes in cœnobio*: cum enim 18. præcedentibus capitulis Anachoretas, & Solitarios instruxisset; deinceps à cap. 19. Cœnobitas ex professo attigit, sic exorsus, *Ac de iis quidem qui singulariter, & seorsim à cæteris se ad pietatem exercent, deque solitariam vitam complexis superiùs dilucidè quantum potuimus disputauimus. Verùm enim quoniam maximam partem qui se colendæ pietati dediderunt, ij in societate cum aliis degunt aequum facturos nos arbitrati sumus si ad hos quoque aliquid cohortandi gratia scriberemus.* Hos igitur Græcè Canonicos, hoc est *Regulares* vocat. Non me latet Balsamonem in Canonem illum 6. velle Basilium Clericos etiam Regulares eo nomine comprehendisse: Ait enim: *Canonicos eos dicit qui in Canone enumerantur Clericos scilicet, Monachos, Monachas, & quæ Virginitatem professæ sunt.* Mihi tamen id parum refert, cum quoad professionem eadem de omnibus ratio sit: Nisi quod à mente Basilij alienum videtur, qui postea iterum in speciali Can. 18. decernit, Sanctimoniales separandas à corruptore, & puniendas vt adulteras. *De lapsis virginibus, quæ vitam inhonestate Domino professæ sunt, deinde carnis perturbationibus subiectæ &c. Virgo adultera iudicio subicitur, sicut eum qui cum aliena muliere cohabitat, adulterum nominamus, &c.* Et Can. 19. seq. Clericos, vtpote Græcos à perpetuo cœlibatu excludere videtur: nam ait: *Virorum autem professionem* (castitatis, de qua sermo erat) *Non nouimus, præterquam si qui se ipsos Monachorum Ordini adiudicauerint.* Non ergo Clericorum; qui etsi nouas inire nuptias in Græcia Vetati sunt, superiùs frui permittuntur. Et tamen absolutè dixerat, *Canonicorum coniunctio pro matrimonio non reputetur, sed omnino diuellatur.* Ipse deinde Basilius tempus adulterantium Canonicorum taxat Canon. 60. inquiens: *Quæ Virginitatem professa à voto suo: ac professione lapsa est, peccati adulterij tempus in sua vitæ dispensatione complebit.* Hæc de sanctimonialibus. De viris autem: *Idem & in his qui vitam Monasticam profitentur, & labuntur*: à qua adulterij lege solam excipit, quæ ante Baptismum Virginitatem professa esset (Canone 20) quod nimirùm votum illud simplex per baptismi susceptionem diuellatur, & liberum relinquatur fœminæ, vt valeat inire nuptias. Dedimus aliud Basilij testimonium supra caput præcedens numero vigesimo pro eadem re.

5. Idem manifestè sensit Ambrosius lib. ad Virginem lapsam cap. 5. vbi sibi obiicit. *Dicit aliquis: Melius est nubere, quam vri.* 1. Chor. 6. & occurrit: *Hoc dictum ad non pollicitam pertinet, ad nondum velatam. Cæterum quæ se spopondit Christo, & sanctum velamen accepit, iam nupsit, iam immortali iuncta est viro: & iam si voluerit nubere communi lege coniugij, adulterium perpetrat, ancilla mortis efficitur.* Concinit Chrysostomus conceptis verbis, quæ ex Epistola ad Theophilum Monachum nuptias ambientem dedimus eodem cap. 4. num. 21. tu ea consulas, ea præsertim attendens. *Angelorum societate semel iunctum, illud relinquere, & vxoris laqueis implicari, adulterij crimen incurrere est, &c.* Addo Hieronymum lib. 1. contra Iouinian. aientem. c. 7. *Etsi nupserit Virgo, non peccabit.* 1. Timoth. 5. *Non illa virgo quæ semet Dei cultui dedicauit, harum enim si qua nupserit habebit damnationem, quia primam fidem irritam fecit. Si autem hoc de viduis dictum obiecerit quanto magis de Virginibus praualebit, cum etiam his non liceat, quibus aliquando licuit?* (id est viduis) *Virgines enim quæ post consecrationem nupserint, non tam adulteræ sunt, quam incestæ.* His adiungam ex Gratiano D. 27. C. *Quod interrogasti*; Nicolaum Papam in Epist. ad Albinum Viennensem. Episc. (quod etiam refert Iuo Carnotensis lib. 3. de Virgin. viduis, & Abbat.) sic effantem. *Quod interrogasti de fœmina, quæ post obitum mariti sui sacrum velamen super caput suum imposuit, & finxit se sanctimonialem esse, postea vero ad nuptias rediit: bonum mihi videtur, quia per hypocrisim Ecclesiasticam Regulam conturbare voluit, & non legitimè in voto suo permansit, vt pœnitentiam agat de illusione nefanda, & reuertatur ad id quod spopondit.* Qui fictam Monialem à nuptiis separauit, quomodo non separaret verè professam? Vno (quod solerter animaduertendum est) ideo non intrepidè dixit, separandam, quia de veritate professionis erat dubium. Decreuit verò tutius esse fidem ei non præbere, nec locum dandum fictionibus occultis, quæ non probantur: alias *si consenserimus* (ait) *quod omnia Sacramenta Ecclesiastica quisque prout vult fingat* (eadem enim ratio vtrorumque quoad fictionem interiorem est) *& non verè faciat, omnis Ordo Ecclesiasticus turbabitur, nec Catholicæ fidei iura consistent. Ideo tales, nisi resipiscant spirituali gladio percuttere censemus.*

Voto Castitatis adstricti perpetuo nuptiarũ incapaces, & separandi.

His proculdubio consonat magnus sanctorum Doctorum, ac Patrum Ecclesiæ cuneus, 7.
quos refert Gratianus 27. quæst. 1. idest Gregorium Papam Epist. ad Bonifacium, vbi se munit Decreto Sancti Innocentij I. prædecessoris Epist. 2. ad Victrianum Episc. cap. 19. & 20. Et rursus Gregorium lib. 8. epist. 9. ad Marianum Episcop. & lib. 1. epist. 19. ad Vitalianum Sipont. Episcop. & epist. 10. ad Sergium Defensorem, & lib. 9. epist. 3. ad Ioan. Carolit. Episc. & lib. 3. epist. 24. ad Ianuarium Episcop. & lib. 1. epist. 40. ad Anthemium Subdiac. Deinde Eugenium item Papam in decreto speciali: & Nicolaum I. in epist. ad Carolum Archiepisc. & eius suffraganeos: & Gelasium I. in decreto ad Siciliæ Episcopos cap. 9. Siricium epist. Decretor. cap. 7. Item Concilium Chalcedon. cap. 15. & 16. Toletanum IV. cap. 2. & Toletan. I. cap. 16. & X. cap. 5. Carthagin. IV. cap. 104. (perperam apud Gratianum III. cap. 4.) Sextam Synodum Generalem cap. 4. Triburiense cap. 23. Aurelia-

In idem cõsentiũt Pontificũ & cõciliorũ decreta.

nense cap.3. & 21. & 22. Eliberitanum cap. 13. Ancyranum cap.18. Arausicanum cap.27. & Aurelianense: ac tandem Innocentium II. Papam cuius decretum habetur can.7. in actis Concilij Generalis Romani apud Baronium tom. XII. A cap.1139. quo mille circiter Episcopi conuenere, teste Othone meo Frisingiensi lib.3. cap.23. Omnes vero præfati Patres ita damnabiles censent professorum, vel professarum, siue Virgines, siue viduæ sint, siue viri, nuptias post sacrum votum initas ab eis: vt omnino separandos ineuntes ducant, & iterum ad Monasteria detrudendos penitentiæ seuerissimæ addictos, ad idque debere cogi censuris & communionis Sanctæ interdictione.

7. *Eusio præcluditur.* Neque vero audiendi sunt qui respondent, hos Patres, vno dempto Innocentio II. non pronuntiasse earum nuptiarum nullitatem, sed delictum ineuntium, cui satisfaciendo separari ab eis iubentur. Non inquam, audiendi sunt? enim vero si ratas eas nuptias credidissent, aliis eos pœnis mulctarent, quas domi exoluerent, non separatione cohabitationis, & thori, contra præceptum Domini iubentis: *Quos Deus coniunxit, homo non separet.* Quod Sancta Ecclesia reuerita maiorum criminum reos non consueuit coniuges separare, id est, lapsos in hæresim, schisma, & huiusmodi: nisi alias ex accidenti periculum insit lapsus similis alterius coniugis, & contra ius suum coniux innocens puniretur. Quis enim dixit, peccare eam, quæ cum habente votum simplex continentiæ contrahit, si non inducit deserrorem? vtitur enim iure suo. Vnde Innocentius ipse continuam perpetuamque Ecclesiæ sententiam exposuit, non vero nouum ius condidit, cum inquit: *Monachi, atque conuersi professi, qui sacrum transgredientes propositum, vxores sibi copulare præsumpserint, separentur. Huiusmodi namque copulationem quam contra Ecclesiasticam Regulam esse contractam, matrimonium non esse censemus: qui etiam ab inuicem separati pro tantis excessibus condignam pœnitentiam agant. Idipsum quoque de Sanctimonialibus fœminis si (quod absit) nubere attentauerint obseruari decernimus.* Liquet verò ita esse, quoniam idem statuit de Episcopis, & Presbyteris, quæ nemo dixerit vsque ad tempora Innocentij verè licet illicite, nuptias inire potuisse. Eodemque pacto reperies multa alia in decretis eiusdem Concilij renouata, quæ nemo dixerit tunc primitùs constituta, vt Can.17. *Coniunctiones consanguineorum omnino fieri prohibemus.* Can.13. interdicitur vsura, quæ tamen non eum primitus decreuisse quisquam dicet, sicut nec quod Can.21. decernitur de filiis Presbyterorum à sacris remouendis, quod multo ante Vrbanum Papam, & Bonifacium Moguntinum & Pretauiense Concilium interdixerant, vt videre est tota D.56. apud Gratianum, & c. *vt filij*, de filiis Presbyt. Sed cum tot Episcopi numero circiter mille ex vniuersa penè Orbe conuenissent, & quibus morum corruptelis mederi oportere pro sua quisque etiam Barbarorum prouintia proposuisset, omnibus satisfieri præscriptis Canonibus necessum fuit. Perperam igitur Innocentij II. testimonio decretum irritandi Monachorum nuptias subsequentes probari potest, cum præsertim concors SS. Patrum sententia perpetuo in Ecclesia obseruatum ostendat.

8. *Obiectis satis fit.* Neque vero Augustinus Cyprianus, Epiphanius & Hieronymus superiùs contra nos relati quicquam facessunt negotij, cum minimè de Virginibus in Monasterio Virginitatem professis loquantur, à quo nemo Patrum dissentit, sed de his quæ domi suæ manentes ab Episcopo, vel Presbytero velamen Virginitatis accipiebant, de quibus apud Veteres multa mentio est. Has vero multi Patrum verè transire ad nuptias, quamuis illicitè potuisse, sentire videntur, cuius generis nunc etiam multæ sunt apud nos Hispane *Beatæ* nuncupatæ, simplici nihilominus duntaxat voto Virginitatis illigatæ. Quod verò de sanctimonialibus nemo prædictorum loquatur, scripta eorum euoluentibus liquidum erit, quibus de Monasterio, Regula, vel proposito, mentio nulla: quin potius Hieronymus verbis immediate subiunctis satis se explicat, nam ait: *Digna res risu, imo planctu, incedentibus dominis ancilla virgo precedit ornatior, vt pro nimia consuetudine quam incomptam videris, dominam suspiceris &c.* Hæc ille de ancillis & solutis Virginibus ad Demetriadem, qui tamen lib. contra Iouin. Sanctimoniales ad nuptias auolantes non solum adulteras, sed & incestas esse fatetur. Cyprianus etiam de eisdem expresse loquitur, inquiens: *Tenemur ad vitam singuli fideliter consulere, nec pati virgines cum masculis habitare; non dico simul dormire, sed nec simul viuere.* Et infra: *Et idcirco consultè & cum vigore fecisti, frater charissime, abstinendo Diaconum, qui cum virgine sæpe mansit, sed & cæteros qui cum virginibus dormire consueuerant:* quæ tamen de virginitate adhuc incompta gloriabantur. Eiusmodi erant quæ *Diaconissa* vocabantur Epiphanius longe alio tendebat: nimirum disputabat ea hæresi 61. contra Apostolicos, seu Encratitas, qui renuntiantes omnibus Monachos mentiti, nuptiis detrahebant, & passim virginitatem profitebantur. His cum nihil impurius esset, monet, *melius esse nubere, quam vri & vnum peccatum habere, quam plura.* Augustinus denique toto eo libro *de Bono viduitatis*, de viduis disputat, qui à primis vel secundis nuptiis liberi continentiæ propositum arripiunt; quibus ob doctrinæ vicinitatem quandoque adiungit eiusdem propositi virgines, sed quæ domi suæ adviuant, multas viduarum formulas interim recensens: aitque. *Nulla quidem istarum sex viduarum tua norma adæquatur. Tu enim hoc votum cum ad senectutem vsque perduxeris, omnia tria potes habere, quibus Anna meritum excelluit*, (nimirum quod tam citò extulisset virum, quod vniuira, quod ad 84. annos in ieiuniis & orationibus perstitisset.) *Tibi autem sunt & filij quos forte illa non habuit, nec ideò laudanda es quia eos habes, sed quia piè nutrire, & educare studes* (in Monasterio, an domi? quis id non videt?) *vt enim tibi nascerentur, fœcunditatis, vt viuant, fœlicitatis est: vt autem si instituantur, voluntatis est, & potestatis.* De vidua igitur domi filios piè educante, vel orationibus ac fletibus incumbente sermo, vt vides, Augustino erat, non de sanctimonialibus. Imò verò de sanctimonialibus semel disceptans, cæteris planè consensit, videlicet Enarrat in Ps.83. his verbis. *Vnusquisque autem fratres charissimi, de loco itineris sui ad quem proficiendo peruenit, & quem vouit Deo inde respicit retro, cum ipsum dimiserit, v. g. statuit castitatem coniugalem seruare quando se ad fornicationes conuerterit, retro respexit. Alius ex munere Dei maius aliquid vouit, statuit nec nuptias pati, qui non damnaretur, si duxisset vxorem: post votum quod Deo promiserit si duxerit, damnabitur. Sic Virgo quæ si nuberet, non peccaret SANCTIMONIALIS si duxerit, Christi adultera reputabitur.*

Quo loquendi caractere supra Hierony mus vsus est. Quod si adultera, ergo non nupta. Ergo eius nuptiæ nullæ. Idem fere habet enarratione in Ps. 75. ad illa verba, *Vouete, & reddite Domino Deo vestro* : ait enim : *Nescio quæ castimonialis nubere voluit? Quid voluit? Quod & virgo qualibet. Quid voluit? Quod & mater ipsius aliquid mali voluit? Mali planè. Quia iam vouerat Domino Deo suo. Quid autem ait Paulus de quibusdam quæ vouerunt, & non reddiderunt? Habentes, inquit, damnationem, quia primam fidem irritam fecerunt. Virgo est Castimonialis iam dicata Deo. Quæ autem respexit ad nuptias, non quia voluit nubere damnatur, sed quia iam ante recesserat, & fit vxor Loth respiciendo retrorsum.* Quo loco planè Augustinus distinxit diuersos vouentium gradus. *Sunt etiam vota propria singulorum. Alius vouet Deo castitatem coniugalem, alij etiam vouent vltra tale coniugium nihil pati* (id est vidualem) *& ipsi vouerunt aliquid maius quam illi. Alij Virginitatem ipsam ab ineunte ætate, & isti vouerunt plurimum. Alij vouent domum suam esse hospitalem omnibus Sanctis aduenientibus* (hoc nomine Monachos statim intelligit) *magnum votum vouent. Alius vouet relinquere omnia sua distribuendo pauperibus, & ire in communem vitam* (seu Cœnobiticam) *in societatem Sanctorum. Magnum votum vouit. Vouete & reddite Domino &c.* Statimque subiungit de sanctimoniali, seu Castimoniali nubere volenti. Quò videas cum de vidua aut Virgine castitatem vouente agit, non debere interpretari, quasi eo nomine Sanctimoniales comprehenderit, & his non illis absolutè damnationem nubentibus comminari, nisi resipiscant, vtpote quæ sint Christo adulteræ, quod nisi ex grauitate maioris criminis, & solemnitate voti ortum habere non potest. Non me latet Monachos Carnotenses, cùm difficilem minusque veritati cohærentem eiusmodi Augustini sententiam reputassent, quid de eius mente Bernardus sentiret, tentate voluisse: quibus ille lib. de Præcepto & Dispens. cap. 21. respondit, his: *Ad hæc nihil ad præsens certius, breuiusque respondendum occurrit, nisi quod ita sancti Antistites* (quærebatur quid simile de Gregorio) *Sapuerunt; rectè ne, ipsi viderint. Nam ego in sensibus actibusque illustrium Patrum cautus profectò sum omnino non aliud æstimare, quam quod B. Apostolo teste quæritur iam inter dispensatores, vt videlicet fidelis quis inueniatur. Certus sum enim siue in suo abundauerint sensu, siue in Dei Spiritu, sicut & in cæteris, ita & in his ambos extitisse fideles, illum* (Gregorium scilicet) *in dispēsando quod præ manibus erat, istum* (Augustinum) *in scribendo quod senserat.* Non vacabat Bernardo seriò Augustini scripta voluere, vt de eius mente diiudicare valeret: quem nihilominus seriò vbique auditum minimè vere sententiæ contrarium probauimus. Cuius etiam hoc loco Bernardus ipse assertor est, vt perspicuè relata verba demonstrant: quod quidem magni faciendum est.

Diuersi vouentium gradus.

9. Addam pro colophone quod de S. Martino refert Sulpicius Dialogo 2. cap. 12. *Miles quidam cingulum in Ecclesia, Monachum professus abiecerat, cellulam sibi eminus in remoto quasi Eremita victurus erexerat. Interea astutus inimicus variis cogitationibus brutum pectus agitabat, vt coniugem quam Martinus in Monasterio puellarum esse præceperat, voluntate mutata secum potius vellet habitare. Adiit ergo Martinum fortis Eremita; quid haberet animi confitetur. Ille verò vehementer cæpit abstinere fœminam viro rursus iam Monacho, non marito incongrua ratione misceri. Postremo cum miles instaret, affirmans se solo coniugis vti velle solatio, pateretur Episcopus eos pariter militare. Tum Martinus: Nunquid in illa acie vbi constitisti, cum iam aduersus hostilem exercitum collocato cominus pede districto ense pugnabat, vllam fœminam stare, aut pugnare vidisti? Tum demum miles confusus erubuit gratias a[illegible] ns &c.* Rogo nunc, quid de valore nuptiarum Monachorum senserit Martinus, Monachus & ipse, & sane exercitatissimus & vetustissimus? Profectò qui præcedentis coniugij Monachum, non amplius maritum, sed Monachum aiebat (quod quidem sano ego sensu intelligas velim de impedimento iteratæ commixtionis vinculo adhuc permanente) quid diceret de Monacho subsequens intentanti, nisi quod adulter, & nunquam foret maritus? Sed ad paupertatis solemne votum transitum faciamus.

S. Martini mira sententia.

10. Sanè illud paupertatis votum solemne iudicatur, quo adstrictus incapax prorsus dominij & rerum ipsarum vsus redditur: nam simplex non excludere rerum dominium Gregorius XIII. pro societate Iesu declarauit. Monachos verò perpetuò dominij simul & vsus incapaces fuisse, & ita ab omnibus æstimatos, nemo est qui ignoret. Hinc cum Arsenius lib. 6. de verbis seniorum apud Pelagium num. 2. à Senatore quodam consanguineo magnæ substantiæ hæres esset institutus, accipiens testamentum voluit illud rescindere. Magistrianus autem, qui deferebat, cecidit ad pedes eius, rogans ne illud scinderet, ne periculum capitis ei adferret. Abbas Sanctus respondit: *Ego prius mortuus sum quam ille; ipse autem modo mortuus est, quomodo me fecit hæredem?* Et remisit testamentum nihil accipiens. Superius quoque vidimus Augustini dolorem de Canonico suo, qui testamentum moriens fecerat: quod omnino ipse rescidit, nollens vt pecunia, cui donabatur, Ecclesiæ cederet, sed filiis defuncti; non iure hæreditario, sed quasi nullius veri domini misericorditer ab Episcopo sibi condonata: eò præsertim quod, teste eodem Augustino, puella suam fuisse pecuniam, non patris ipso viuente clamabat; à quo seruari dicebat, dum ea esset in ætate puellari. Sic ille serm. 1. de Commun. vita Cleric. & serm. 2. quid de ea re sentiat, his aperit. *Modò quia placuit illis socialis hæc vita, Deo propicio quisquis cum hypocrisi vixerit, quisquis inuentus fuerit habens proprium, non illi permitto, vt inde faciat testamentum, sed delebo eum de tabula Clericorum. Interpellet contra me mille concilia, nauiget contra me quo voluerit, sit certè vbi potuerit: adiuuabit me Deus, vt vbi ego Episcopus sum, illic Clericus esse non possit.* Consonet sibi August. Epist. 109. in Regula Monialium, & Augustino cæteri Patres à nobis superiori, & tertio etiam capite relati: multorumque pro eadem re egregiè & solicitè congessit testimonia Card. Bellarminus hæreticorum nostri temporis malleus vt Augustinus sui lib. 2. de Monachis cap. 2. quam tu consulas.

Veteres Monachi solemne paupertatis votum emisere.

11. Cæterum negotium nobis facessere Iuris vtriusque decreta volunt Gab. Vazquez. 12. disp. 165. cap. 6. & Basilius de Leon in Quod lib. q. 3. scholastica cap 9. contendentes veteres Monachos rerum dominij capaces fuisse, quousque id ius nouo iure abrogatum est. Enim vero L. Generali C. de Sacrosanctis Eccles. Valentinianus & Martianus Impp. *Generali* (inquiunt) *lege sancimus firma ratąque haberi testamenta Monialium, &c.* Et L. *Si quis. C. de Episc. & Cleric.* Theodosius & Valenti-

Opinio asserentium veteres Monachos capaces fuisse dominij.

nianus decreuere, Monachorum bona qui non condito testamento decedunt Ecclesiæ, vel Monasterio fore donanda. Insuper Leo Imp.const.5. Concil.Lugdun.I.Can.2. & Matisconense can.19. placito huic concinere videntur: & S. Gregorius lib.3.Regist.Epist 6.(refertur 19.quæst.3.c. *Perlatum*) commendans Petronellæ mulieris factum, quo Monasterium professa cum posset liberè suis diuitiis vti, eas tamen Monasterio legauit. Hæc cum ita decreta essent, postmodum Iustinianus Const.5.Collat.1.5. *Illud quoque* ex qua Authentica. *Nunc autem*, C. de Episc.& Cleric.desumpta fuit, Monachis facultatem conficiendi testamentum interdicit. Et Gregorius ipse lib.7. epist.7. asserit: *Ingredientibus Monasterium conuertendi gratia, vlterius nulla sit testandi licentia.* Atque ita opinati sunt Salicetus in Authent. *Nunc autem*,& Cuiacius in expositione Nouellæ S. de Monachis.

12. **Explicantur iura pro opposita sententia.**

Sed perperam omnino & abs re hæc iura illi interprætantur, cum minime agant de Monachis post votorum suorum professionem celebratam, sed cum ad Monasterium accedunt conuersionis gratia, & ante professionis emissionem, vt verba eorum, si rectè expendantur, satis manifestant, quæ de morti proximis minimè loquuntur. Cuius rei vel solus euidenti argumento abundè sit B. Gregorius; is enim sibi ipsi minimè contrarius esse oportuit, qui tamen expræssè docet, *ingredientibus Monasterium conuertendi gratia, nullam vlterius relinqui testandi licentiam*: quare non aliter intelligendum est quod de illa Petronella asseruit; *res suas omnes, quas habere potuit, licet sibi iure potuissent competere, tamen easdem Monasterio quod ingressa est, etiam specialiter donationis titulo contulisse.* Donationem vero coniungit cum ingressu Monasterij, inquiens. *Perlatum est ad nos Petronellam nomine per exhortationem Agnelli Episcopi fuisse conuersam, resque suas omnes quas habere potuit &c.* Atqui mirum valde est prædictos Autores extorquere voluisse S. Gregorij sententiam ad stabiliendam mentem suam, cuius tamen verba latinitatis suæ congruentia oppositum proculdubio continent. Fefellit sanè eos, quod relatiuum *sibi* cum ait, *licet sibi iure potuissent competere* ad mulierem habere respectum arbitrati sunt, cum tamen Monasterium omnimodis respiciat, vt requirunt verba illa *etiam specialiter donationis titulo*: quæ duobus modis Monasterio res illas competere eo ipso quod professa sit in eo, manifestant. Nam si solo donationis titulo essent ei adiudicandæ, quem sensum habet coniunctiua *etiam*? Diceret potius necessario, res suas omnes, quas habere potuit, licet sibi iure potuissent competere, tamen easdem Monasterio donationis titulo contulisse. Et adhuc durissimum creditu, Gregorium affirmasse, res suas iure post voti paupertatis emissionem Moniali potuisse competere, cum Monacho proprietario sepulturam Ecclesiasticam denegari iam scripserit lib.4. Dialog.cap.56. & quæ in oppositum patentissimè dixerit lib.7.Regist.Epist.7. vera ergo & genuina S. Doctoris mens hæc est. Petronellam res suas quas, eo ipso quod absque testamento Monasterium ingrederetur, id est profiteretur eius Regulam, ipsi Monasterio iure necessariò competerent, tamen easdem *etiam specialis donationis titulo* sponte contulisse. Sed vnde ei iure competerent, rogas, si testamentum non fecisset? Occurrit Gregorius ipse Epist. illa 7. lib.7. Regist. *Vlterius nulla sit testandi licentia: sed vt res eorum eisdem Monasterij sint, aperta legis diffinitione decretum est.* Quæris legem? Gratianus subnectit Authent. de Monachis Const.V. vbi dicitur. *Nunc autem cum Monachus factus esset, hoc ipso res suas omnes obtulisse videatur, si prius testatus non sit.* Et Authentica de Sanct. Epist. Col. IX. tit.6. cap. 38. *Si qua mulier aut Monasticam vitam elegerit liberis non extantibus* (vt Petronellæ liquet non extasse.) *Monasterio quod ingreditur res eius competere iubemus.* Quibus verbis Gregorius vsus reperitur.

D. Gregorij mens.

13. **Qualiter olim Monachi possessionibus renunciabant.**

Oportuit autem (vt hoc quoque dicamus) nouis vtriusque iuris legibus tempus & modum testamenta condendi Monachis præfinire, non quia post votorum emissionem quis vnquam Doctorum in dubium verterit eorum ad bona distribuenda incapacitatem, quamquam apud aliquos ignorantia iuris forsam alicubi præualuerit, quæ tamen ius non abrogat, sed quoniam non vnus idemque opinandi modus apud Patres in renuntiatione seruandus à Monachis profiteri volentibus inualuisset. Namque quidam pretium possessionum suarum erogabant pauperibus, iuxta præceptum Domini Matth. 19. perfectionem sectari cupienti. *Vade, & vende quæ habes, & da pauperibus*; & sic nuntio rebus dato, quæ sequuntur implebant, *Et veni sequere me.* Alij nihil de rebus curantis Dominum sequi putabant, qui dicenti, *Sequar te Domine, sed permitte mihi primum renuntiare his quæ domi sunt* Luc 9. respondit: *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno Dei.* Vbi Græcus scriptor: *Crebri intuitus eorum quæ deseruimus propter consuetudinem trahit.* Et Cyrillus. *Verè consulere proximos non consensuros, erat vtcumque labentis: apposuit manum aratro, qui habet affectum sequendi, tamen respicit retro qui dilationem petit occasione redeundi domum.* Hinc lites, & iurgia oriebantur, vt quis succederet in bona relicta deberet, declararetur: nam cuius erant, non erat facile discernere, consanguineorum ne iure propinquitatis, pauperum ex assensu Domini, Monasterijvè tanquam iure posthumi, qui post bonorum diuisionem vel derelictionem natus Monasterio fuerat; an vtrorumque Antonius tandem omnia sua pauperibus erogauit, sororcula Sanctimonialibus commendata Paulus cognatis, & diuitiis simul vale dixit. Hilarion cognatis & pauperibus simul consuluit. *Quidam iuuenis* (apud Rufinum lib.3. Vit.Patr cap.67.& Pelagium lib.14.cap.4.) *volebat renuntiare mundum, & frequenter egressum reuocabant eum cogitationes, erat enim diues. Vna ergo die confestim expolians se, & iactans vestimenta sua currebat nudus ad Monasterium. Declarauit autem Deus vni seni dicens; Surge, & accipe athletam meum. Exurgens ergo senex obuiauit illi nudo, & cognoscens causam admiratus est, & dedit illi habitum Monachalem. Quando autem veniebant aliqui fratres ad ipsum senem de renuntiatione sciscitantibus dicebat. Hinc requirite fratrem, quia ego ad renuntiationem ipsius nondum perueni.* Quod postmodum Franciscus fecisse dignoscitur. Et hæc quidem videbatur suprema tutissimaque renuntiationis species. Videbatur tamen ex aduerso stare Basilius, qui renuntiantes teneri ad opes indigentibus dispensandas scripserat Respons. 9. ex Reg. fusius disp. nam inquit: *Cum Dominus noster Iesus Christus dixerit vende quæ habes & da pauperibus &c. Et item: Vendite quæ possidetis, & date eleemosinam, ex iisdem ego hoc colligo, qui hac mente à suis discedat, hunc*

Cuiusdam Monachi heroica renuntiatio.

hunc huiuſcemodi curam de parte patrimonij ſua nullo modo oportere negligere: contraque illud adcurare vt cum eam omnem diligentiſſimè ſecum abſtulerit, eam veluti rem iam Domino conſecratam ſumma cum religione diſtribuat, vel per ſe vel per alios, quos antè maxima habita diligentia delegerit: cum illud perſuaſum ſit, non vacare periculo, ſiue propinquis ſuis illam relinquat, ſiue in ea diſtribuenda, cuiuſuis opera vſus ſit, nulla adhibita delectione. Quod videlicet Domini, & pauperum eius iam ſit. Subdit verò, ſi cognati aduerſus ſic rectè ſua diſtribuentem iniquius contendere vellent, cum ſeruum Dei non oporteat litigare, valedicere rebus ſimul & cognatis oportere, iuxta illud. *Qui vult tecum in iudicio contendere, & tunicam tuam tollere, dimitte ei, & pallium.* Verum *admonendi* (ait) *ſunt cognati qui tales ſunt, ſacrilegij ſcelere ſe ipſos obſtringere.* Vt qui in rem Deo ſacram mittere audeant manum. Et hæc quidem de his qui in rebus Monachorum ſuccedere deberent.

14. *Quo tempore olim Monachi poſſeſſionibus renunciabant.*

De tempore itidem quo renuntiatio ab eis fieri deberet, non omnes idem ſentiebant: nam D. Baſilius, quem communis Archimandritarum conſenſus amplectebatur, docebat in ipſo Monaſterij introitu pauperibus res illorum diſtribuendas. Ita quoque veteres conſueuiſſe fratres, ex vetuſtiſſima S. Macharij Regula edocemur, vbi inquit. *Ergo ſi quis de ſæculo ad Monaſterium conuerti voluerit, regula ei introeunti legatur, & omnes actus Monaſterij illi pateſiant. Quod ſi omnia aptè ſuſtinuerit, ſic dignè à patribus in Monaſterio ſuſcipiatur &c. Nam ſi aliquam in cellulam voluerit inferre ſubſtantiam, in menſa ponatur coram omnibus fratribus, velut regula continet. Quod ſi ſuſceptus fuerit, non ſolum de ſubſtantia quam intulit, ſe etiam nec in ſe ipſum habeat poteſtatem ab ea hora. Nam ſi aliquid prius intulit fratribus, ipſe tamen non eſt licitum, vt aliquid habeat in ſua poteſtate, quod ex qualibet cauſa ſcandalizet. Si poſt tertium diem exire voluerit, nihil penitùs accipiat niſi veſtem in qua venit.* Quod iure quidem decretum eſſe dignoſcitur, tum quia prior donatio abſoluta, & ſine conditione facta fuerat; tum in pœnam leuitatis. Sed vero Auguſtinus poſt votorum emiſſionem fratres ſuos vt res ſuas pro ſuo arbitratu diſtribuerent, conſulebat, vt liquet ex vtroque ſermone de Communi vita Cleric. In priori ait. *Sanè hoc nouerit Charitas veſtra dixiſſe me fratribus meis, qui mecum manent, vt quicumque habet aliquid, aut vendat, aut eroget, aut donet, & commune illud faciat. Eccleſiam habeat, perquam Deus nos paſcit. Ego dedi dilationem vſque ad Epiphaniam, propter eos qui vel cum fratribus ſuis non diuiſerunt, vel nondum de re ſua aliquid fecerunt, quia expectatur etas legitima.* Duas has dilationis cauſas facto per ſingulos fratres ſcrutinio in ſermone poſteriori comprobat interueniſſe inquiens: *Nuntio ergo vobis vnde gaudeatis, quia omnes fratres, & Clericos meos, qui mecum habitant, Preſbyteros, Diaconos, Subdiaconos, & Patritium nepotem meum talem inueni, quales deſideraui:* nimirum iamiam rebus ſuis nuntium dediſſe. *Sed ſunt qui de ſua qualicumque paupertate quod ſtatuerunt, nondum fecerunt. Hi duo ſunt Valent. Diaconus, & paulò antè dictus nepos meus Subdiaconus.* At quo impediti? In Valent. *expectabatur etiam legitimæ ætatis acceſſus, vt quod faceret, firmiſſimè faceret:* hæc vna ex cauſis dilationis; ſequitur altera. *Nondum autem fecit, quia ipſos agellos habet cum fratre ſuo communes, & ſub indiuiſo poſſident. Si autem diuiſi fuerint, eos cupit Eccleſia conferre, vt inde alantur quæ ſunt in propoſito ſanctitatis:* audiens Apoſtolum dicentem Tim. 5. *Qui autem ſuis, & maximè domeſticis non prouidet fidem denegat, & eſt infideli deterior. Quid ad ſe pertinet adhuc ignorat: ad ipſum ſanè, quia maior eſt, pertinet diuiſio, & ad fratrem eius electio hoc ſine dilatione peragendum eſt.* Deinceps de Patricio ait. *Nepos autem meus ex quo conuerſus eſt, & mecum eſſe cœpit, impediebatur & ipſe aliquid de agellulis agere in vita vſufructuaria matre ſua, quæ hoc anno defuncta eſt. Inter ipſum & ſororem eius ſunt quædam cauſæ in Chriſti adiutorio citò finiendæ, vt & ipſe faciat quod Dei ſeruum docet, & iſta exigit lectio.* Act. Apoſt. cap. 4. Verùm ex his cauſis dilatio diſtractionis, qua expectabatur legitimæ ætatis acceſſus, vt quod faceret quis firmiſſime faceret, facilis captu eſt, enim vero vota ante pubertatem expletam emiſſa, olim etiam nondum erant ſolemnia, nec renuntiatio iure tunc valeret: quæ vero ex indiuiſa poſſeſſione, aut vſufructu parentis poſſidebat, nemini modò poſt aliquod à profeſſione tranſactum tempus permitteretur. At tunc temporis eo non aduerſari ſtatui Religioſo putabatur, quod ad præſcriptum Dominicæ vocis, & morum Apoſtolorum, non ſolum ſequi Dominum per votorum emiſſionem neceſſum ſit, ſed renuntiare omnibus quæ poſſidebat, ea pauperibus erogando. Vnde non indicabatur neceſſarium quod diſtractio præcederet vota, dummodò fieret quam cito exequi poſſet, & res ipſa non eſſet occulta, ſed manifeſta: ſubſequens ſiquidem diſtractio erat quaſi complementum integræ conuerſionis, & connexionis cum profeſſione habens, eo vel maxime, quod fiebat interueniente Prælati iudicio, vt manifeſtat factum Fauſtini Diaconi ab Auguſtino ſubiectum. *Hic de militia ſæculi ad Monaſterium conuerſus eſt; ſed quia exiguum eſt quod videtur poſſidere, ſicut Iuriſperiti loquuntur, iure non corpore reliquerat illud* (videlicet non iam ſuper illud ius habebat, nec Dominus eius vlteriùs eſſe poterat, tametſi nondum à ſe repulerat) *nunquam inde cogitauit ex quo conuerſus eſt: à fratribus eius tenebatur, nec ipſe aliquid quæſiuit à fratribus ſuis, nec ab illo eſt aliquid quæſitum. Modo quia ventum eſt ad hunc articulum temporis, CVM CONSILIO MEO diuiſit ipſam rem, & dimidiam donauit fratribus, & dimidiam Eccleſiæ.* Similiter de Seuero Diacono inquit: *Ipſe totum poſuit in mea voluntate, vt quicquid ipſe vellem, hoc indè fieret.* De Eraclio item: *De pecunia ſua emit poſſeſſionem cum conſilio meo, nam ipſam pecuniam voluit per manus meas erogare, ſicut mihi placeret.*

15. *Tempus & modus renuntiandi, à iure diſpoſitus.*

Cæterum res ipſa non erat vſquequaque à ſcrupulo libera; quare congruum fuit, his & ſuperioribus dubiis occurri, & quid iuris, quanè incedendum eſſet via in renuntiationibus faciendis, quibus etiam bene profitentium cedere, vel legari valerent latis legibus explicari. Quò prouidè Marcianus, Theodoſius, & Valentinianus Impp. fecerunt qua parte res ipſæ ſæculares erant: quà verò perſonæ Eccleſiæ addicebantur per profeſſionem Monachatus, à ſummis Pontificibus ſtabilitum eſt; ita quod emiſſis votis, minimè deinceps liceat Monacho res ſuas diſtrahere, ſed quaſi de eo qui ab inteſtato decedit, iudicandum ſit, poſſeque iure Monaſterium in bonis Monachi inteſtati, ſi hæredes iuſti deficiant ſuccedere; & cætera quæ ſuperiùs recenſuimus; & cauentur etiam. C. de Sacroſanctis Eccleſ. in Auth. *Ingreſſi,* & in

& in Auth. de Monachis §. *Illud quoque* & quæ refert Gratianus tota causa 19.quæst.1. Quo vero casu licuerit Probo Abbati post professionem testamentum facere ex decreto ipsius Gregorij, lege apud ipsum.lib.9. Epist.11.

16. *Quid iuris de Testamento Gregorij Nazianzeni?* At quid Nazianzeno dicendum, cuius extat testamentum apud Baronium tom.4. A cap. 384. Græcè priu. editum à Brisonio, demum à Iacobo Sirmondo cum duobus M.SS. Vaticanæ Biblioth. collatum, & latinitate donatum? In eo siquidem Theophilo puero legat nummos. 5. Eupraxio, & Theodosio totidem, Gregorio Diacono suo aureos.50. Euagrio Diacono 30. Theodulo 20. Elephio itidem. 20. Rufianæ domum in qua vitam traducat, Aliphianæ vestes omnes fratris sui Cæsarij, quod quidem absque proprio rerum dominio fieri posse non videtur: Nec de tanto Doctore existimandum est conatum fuisse perficere quod iure non poterat. Eodem tendit, quod instituit Gregorium Monachum hæredem. Posset equidem haud difficulter fides testamento negari? tum quia nemo eorum, qui res Theologi speciatim conscripserunt, eius nec leuiter meminit; tum etiam quoniam dicitur ab eo confectum cum esset Constantinopolitanus Episcopus, & tamen scriptum dicitur Pridie Kalend. Ianuarij Eucherio, & Siagrio Coss. id est. A cap.381. iuxta Baronij supputationem, & tamen eo mense & die iam se Constantinopolitano Patriarchatu Gregorius abdicauerat, antequam Oecumenica Synodus, vbi à Patribus ipse creatus erat, finem exciperet: quam mense Maio celebratam Socrates lib 5.cap.8.docet, cui subscribunt cæteri. Cæterùm quamtumcumque testamentum huiusmodi vere Nazianzeni fuisse dicamus, nihil ex illo quo Monachos proprium habere potuisse probetur, commode deducitur. Enim vero fatetur eam dispositionem suæ vltimæ voluntatis non recentem, scripturæ tempore, sed veterem fuisse. *Iam enim* (inquit) *mentem meam manifestam feci* (tempore scilicet renuntiandi omnibus per professionem) *& meam omnem substantiam Catholicæ Nazianzi Ecclesiæ consecraui, ad pauperum, qui sub ea sunt Ecclesiæ, ministerium: ob eamque causam tres præfeci, iuxta hanc meam voluntatem pauperum curatores. Nunc autem eodem pacto in proposito.* Et quod magis facit ad rem, ita à parentibus fidei comissem accepit hæreditatem, vt eam in pauperes erogaret, vt ipse testatur Oratione in funere matris suæ & ex ea obseruat Baronius, idque ipso expræssit testamento: nam cum Alipianæ Nepti suæ asfereret nihil posse relinquere; eius duas reddidit orationes, inquiens. *Veniam mihi dare volo, quod nihil possum ipsi relinquere, quippe qui omnia pauperibus destinaui, aut potius beatissimis parentibus, qui ita polliciti erant, obsecutus sum: quorum mentem violare nec sanctum, nec tutum arbitror.* Nummos vero quos distribuit, & in vsum quibusdam erogat, vt Episcopus gratitudinis ministerij sibi præstiti, vel eleemosinæ gratia facere potuit. Nec maioris est momenti quod Gregorium Monachum hæredem suum instituat, & pecunias ei leget, cum nomine sui Monasterij vel Ecclesiæ eas accipere deberet; vt accipere & ipse instituit, dicens: *Hæres meus est Gregorius Diaconus, & Monachus, Ita quidem vt meam omnem substantiam mobilem, & immobilem S. Catholicæ Ecclesiæ Nazianzi ipse restituat, nihil penitus subducens &c.* Et quot addit: *eundem Gregorium priuato iure dominij habere volo aureos numero* 50. Sensus est, ij non cedant Ecclesiæ Nazianzi, sicut cætera, sed ipsius priuatim vsibus, cuius quidem, ex quo Diaconus creatus fuerat è Monacho, capax erat: & hoc vocat priuatum ius dominij, eo quod pecuniæ ipso sui vsu absumantur. Quod autem is totùs sit Testamenti sensus germanus, inde manifestum fit, quod ante quam ipsum statueret & scriptis exciperet, ab omni pecuniarum, & hæreditatum dominio sese exutum fuisse palam in ipsius Synodi exordio testatus est, nimirum antequam in sedem Constantinopolitanam euectus esset ab ipsa. Orat. in maximum habita vt eum deponerent, in cuius locum Nazianzenus ipse subrogatus est: & tamen cum testamentum scripsit, Episcopus erat. Verba autem ipsius Gregorij sunt. *Paupertatem obiicient? Quid ego audio? meas opes, & copias? atque vtinam & pannos hosce exuere possem, vt huius vitæ spinas nudus percurrerem. Vtinam & granem hanc tunicam quàm celerrimè abiicerem, vt leuierem accederem. Sed pecunias eripient? Quas tandem? Si meas, quim eadem opera pennas quoque excidant, quibus cinctus non sum.* Vbi Baronius. *Hac ipse quibus quidem se iam bona cuncta abdicasse significat.* Posset & in eum sensum interpretari, de quo superius loquuti sumus, cum quæreremus vtrum rerum abdicatio præcedere, an sequi deberet professionem, vbi Augustini mentem exposuimus.

Atque ex supradictis omnibus necessariò consequitur turpiter lapsum Gratianum, dum 19. quæst. 3. C. *Perlatum* ab illis verbis: *E contra Paulus primus Eremita* (quæ non sunt D. Gregorij sed ipsius Gratiani) contendit Eremitas liberè de rebus suis testari valere: in eoque à Cœnobitis differre. Verba eius sunt: *E contra Paulus, primus Eremita, in testamento colobium suum Athanasio Alexandrino Episcopo reliquit, tunicam vero B. Antonio. Sed aliud est de his qui in Monasterium ingressi se, & sua tradiderunt; aliud de his qui solitariam vitam ducentes se nulli Ecclesiæ tradere possunt.* (vt D. Gregorius eo capite docuerat ex Epist. 6. libr.5. Regist.) *isti nulli oblata liberè testari valent.* Errat quoque cum eo Glossa. verb. *Eremita*, & quæ notauerat autor ipsius ad 16. q.1. c. *Qui vere*. 17. *Neque Eremitæ testari possunt.*

Pariter de voti obedientiæ solemnitate philosophandum est, quo videlicet homo se, suamque voluntatem voluntati superioris subiicit, tra- 18. *Obedientiæ votum ab initio solemne.* ditque, vt deinceps *nec in se ipsum habeat potestatem ab ea hora*, vt ait Macharius supra num. 14. relatus, cuius R. P. Benedictus mutuatus est verba cap. 58. Regulæ. Ex qua traditione fit, vt cogi Monachus possit ad Religionis actus exercendos, velit nolit; & si retrocedere voluerit, inuitus retineri. Sed de hac re commodius cap. seq. agendum erit. Interim ex dictis pateat, veteres primitiuosque Patres vota semper emisisse solemnia, quod erat in votis, quandoquidem nec ad nuptias quiuerint validas conuolare, nec rerum dominio affici, aut ab inceptis desistere.

CAPVT

CAPVT VI.

Ratione idipsum conuincitur: & ostenditur Monachos semper fuisse incapaces ineundi nuptias, dominii omnis expertes.

1. Ratio dubitandi.

SEd vero quamquàm in genere loquendo de solemnitate Monasticorum votorum, res in manifesto posita à nobis sit, adhuc nihilominus nonnulla se ingerunt dubia de modo & exordio eius solemnitatis, à quibus nos in præsentiarum oporteat expedire. Namque cum Bonifacius VIII. C. *Quod votum*, de voto, & voti redempr. in 6. decreuerit, *Quod voti solemnitas ex sola constitutione Ecclesiæ est inuenta*, & speciali sanctione declarauerit, *illud solum votum debere dici solemne quod solemnizatum fuerit* (quod spectat ad Monachos) *per professionem expressam, vel tacitam, factam alicui & Religionibus per sedem Apostolicam approbati*; fit, vt quousque Ecclesia solemnitatem votis indidit, nulla potuissent emitti vota solemnia, sed simplicia. Rursus si solum ille ad Religiosorum votum est solemne, quod in aliqua de approbatis Religionibus ab Apostolica sede emissum sit, quousque igitur Religiones multiplicari cœperunt, & ab Apostolica sede approbari, votum nullum solemne habendum erit: hoc vero recentissimum esse; lippis & tonsoribus in propatulo est. Accedit, solemne votum Religionis non fieri absque Ecclesiæ ministro, qui eius nomine illud suscipiat, & ratum habeat: hinc verò deducitur multos, præcipuosque veterum Monachorum non verè & propriè fuisse Monachos, quippe absque Ecclesiæ ministro ad eremum conuolauerint. Eiusmodi fuere sanctus Paulus princeps omnium Eremitarum, & R. P. Benedictus Monachorum Patriarcha, qui ducti à spiritu absque arbitro, vitam Monasticam primitus egerunt: nec assignari potest quando vita professionis in manu Antistitis, vel Abbatis solemniter emiserint. Paulus siquidem fugiens persecutionem à Diocletiano excitatam vastam eremum per annos 98. cunctis hominibus incognitus coluit: Benedictus à Romano Monacho sanctæ conuersationis habitum accepit, sed qui sub Abbate degeret in vicino specui Cœnobio, non tamen Abbas esset, cui vota suscipere, & solemnizare concessum est. Idemque de innumeris aliis veteribus Monasticæ vitæ cultoribus dicendum necessario videtur.

2. Veteres Anachoretas simplicibus tantum votis adstrictos non fuisse veros Religiosos, & cur?

Cogor naturam solemnis voti penitiùs enucleare, vt veram solemnitatis originem indagemus, ex quo supradictorum nodorum emanabit solutio. Non me latet, videri posse alicui, frustra hunc nos laborem assumere, cum ex Decreto Gregorij XIII. perspicuum sit veram Religionem quæ ex tribus decantatissimis votis; redintegratur, cum votis simplicibus consistere, posse, quod pridem Caietanus docuerat in Comment. artic. 7. quæst. 88. 22. & consequenter veteres illos Anachoretas non minus propriè & verè Religiosos fuisse simplicibus duntaxat votis adstrictos, quam nos, & cæteros huius æui, quibus vota emittere solemnia datum est. Cæterùm minus qui eiusmodi placiti

Caietani placita resp̄uitur.

sectator sit, perpendit, non vtcumque domi suæ tria emittens vota simplicia Religiosum reddi, sed necessum est vt ea ab Ecclesia acceptentur, vt verè Pontifex acceptare se promit ea quæ Coadiutores societatis Iesu post biennium approbationis emittunt. Enim vero absquè traditione sui ipsius in Religionis potestatem non contingit aliquem Religionem ingredi: esset enim sola futuri ingressus promissio, quæ Religiosum nequaquam valet constituere. Patres autem illi de quibus se offert difficultas, nemini se tradidisse dicuntur, qui Ecclesiæ nomine eos corpori Religionis associaret: quare quantumcumque seorsim tria illa vota emiserint; vnde propriè & verè Monachi dici poterunt? Nisi quis velit eatenus Monachos nuncupatos, quod sua sponte Monachorum mores seruauerint, sicut Elias Eliseus, & Filij Prophetarum. Atqui parum circumspectè & reuerenter is loqui conuinceretur de protho-parentibus verorum Monachorum legis gratiæ, & perperam omnino: quandoquidem minus Religiosos Patres quam filios, aut minus verè & propriè asserere, quis non longè à vera ratione perspicit esse. Eò vel maximè quod assignari nequeant nouæ leges, & instituta Ecclesiastica, quæ filiorum potius eius quam S. Benedicti Monachorum commendant: & ramen nemo, quos ipse ad pietatem erudiuit, minus propriè Monachos dixerit. Quales igitur filij necesse est patres fuisse: nam & hic quoquè locum habet Philosophi proloquium. *Propter quod vnum quodque tale, & illud magis.* Cui accedit eiusdem Gregorij XIII. testimonio haberi (quod superiùs quoque annotatum reliquimus) quod societatis Coadiutores solis votis simplicibus verè & propriè Religiosi existant, nouum esse inuentum; hactenus scilicet in Ecclesia inusitatum, & inauditum: cum prius Religiosos omnes votis se innecti consueuisse solemnibus Bonifacij VIII. verbis præiactis luculenter expresserit. Abeat igitur facilis existimationis placitum.

Cur seruatis Coadiutorum simplicibus votis adstricti sint veri Religiosi?

Ergo solemnitatem virorum Monasticorum non eodem pacto Doctores exposuere. Triplex ab eis traditur sentiendi modus. Sunt enim qui velint votum simplex fieri solemne ipsa solemnizatione ei ab Ecclesia adhibita, id est benedictione, seu consecratione quadam per quam professus redditur inhabilis ad nuptias contrahendas, & incapax dominij rerum exteriorum. Ita docere videtur D. Thom. 22. quæst. 88. artic. 7. & 11. quem tamen non solum externi, sed etiam Caietanus hoc loco non audit, eo quod benedictiones & ceremoniæ in professione Monachi adhiberi solitæ, nec perpetuò apud omnes eædem sunt, nec necessariæ: liquet siquidem quod quamuis nec persona, nec vestes benedicerentur, solemnibus nihilominus votis ad Religionem tenerentur, vt cæteri benedictionem consecuti, dummodo vota ea à Prælato Ecclesiæ nomine acceptentur. De quo nemo dubitat. 3.

Quo differant simplex & solemne votum D. Thomæ.

Quare cæteri scriptores aliam viam aggressi sunt, sed bipartiti. Placet multis votorum solemnitatem ex sola Ecclesiæ institutione constare liberè constituentis hæc solemnia esse, & dici debere, illa verò simplicia: & idcirco istis annexam esse incapacitatem ad ineundas nuptias, & rerum dominium habendum, non illis; cum tamen in cæteris, quod ad Deum cui emittuntur spectant, æqualia sint. Ita sentit Scotus num. 4. dist. 38. q. vn. Caietanus à sententia D. Thomæ recedens 22. quæst. 88. artic. 7. 4.

Aliorū placitas de eisque iudiciū.

artic. 7. & 11. Abulensis ad cap. 30. Numer. quæst. 109, Palacios, Ouandus, Paludanus in 4. dist. 38. & ex Recentioribus Valentia 22. quæst. 6. pag 5. Azor lib. 10. instit. Mor. cap. 6. quæst. 1. Sanchez lib. 7. de Matrim. disp. 25. num. 7. & 24. & lib. 5. Oper. Mor. cap. 1. quæst. 2. & ex iuris Interpretibus multi. Videturque manifestè hæc sententia à Bonifacio VIII. edocta illis verbis: *Voti solemnitas ex sola constitutione Ecclesiæ est inuenta*, & à Gregorio XIII. constituente verum Regionis statum & personas Regulares absque solemnitate votorum, scilicet Coadiutores societatis. Et non minus ab iis Pontificibus, qui Monachos professos à Religione extrahentes matrimonium inire concesserunt; vt cum Ramiro II. Aragonum Rege refert factum Paludanus, & cum constantia Sicula Regina Platina, & alij passim scriptores, ex quibus Caietanus cit. artic. 11. id desumpsit. Dispensauit itaque Romanus Antistes in ipsa Ecclesiastica sanctione. Aliis denique numero & autoritate pluribus placet, votum solemne Religionis consistere essentialiter in traditione dominij sui ipsius in manus Dei, & eorum qui vicem eius tenent in terris, in eoque à voto simplici differre quod hoc promissionem futuræ donationis importat, illud verò traditionem ipsam exequatur. Ita expresè D. Thom. in 4. dist. 38. quæst. 1. artic. 3. & quod lib. 3. quæst. 7. artic. 18. & quod lib. 8. quæst. 1. artic. 10. D. Bonauentura, Durandus, Ricardus, Mayronis, Capreolus, Carthusianus, Beza in 4. tom. disti. n. 33. tom. 38. Sotus lib. 7. de Iust. & iur. quæst. 2. artic. 5. Petrus de Soto Corruuias, Ledesma, Viguerius, & alij sexcenti quos Sanchez refert latissimè disp. illa 25. num. 7. Vtrique autores acriter pro sua, & aduersus alteram partem decertant, quoniam propugnacula apud eos Lector inueniet, sed abs re, cum manus sibi inuicem dare necessum sit, & ad essentiam voti solemnis non sufficiat alterum solum; sed opus sit & traditione & constituentis Ecclesiæ autoritatem concurrere; Nec prior dicendi modus exsibilandus sit; vtpote veram quoque doctrinam continens. Hæc vt sint vera exponere incipiam.

5. Mens autoris. Ergo cum Ecclesiæ acceptatione traditionem vouentis requiri ad voti solemnitatem in Religioso satis expressit Clemens III. Cap. *Porrectum* de Regul. & transl. inquiens: *Ioannes Canonicus Acheruntinus infirmitate grauatus, votum vt fieret Monachus, se asserit emisisse: vnde metuens ne voto decederet non completo, iunctis manibus tibi* (ô Abbas) *se reddidit in Monachorum, & in fratrem.* En votum simplex primitus emissum: *votum, vt fieret Monachus, se asserit emisisse:* & postea solemne factum per sui ipsius traditionem in manus Abbatis: *iunctis manibus tibi se reddidit in Monachum, & in fratrem:* & hoc vocat *votum completum.* Per hoc verò effectum fuisse verum Religiosum subdit dicens: *Respondemus* (interroganti Abbati an fuisset verè professus in lectulo vota edens absque habitus susceptione) *quod cum Monachum non faciat habitus, sed professio regularis; ex quo à conuertendo* (homine) *votum emittitur, & recipitur ab Abbate, talis vt reddet Domino quæ promisit erit vtique compellendus.* Id vero egregiè explicat D. Thom. quod 3. art. 18. discrimen reddens inter votum simplex & solemne, quoad irritationem subsequentis matrimonij, quæ fit à solemni, non à simplici, his verbis: *Huius diuersitatis ratio est, quia votum solemne habet promissionem cum quadam traditione*, eius quod promittitur. *Vnde votum continentiæ non solemnizatur nisi per susceptionem ordinis sacri, per quam homo actualiter diuino cultui mancipatur, vel per professionem ad certam regulam, & susceptionem habitus professorum, quia hic etiam homo actualiter mancipatur ad seruiendum Deo in Religione. Votum autem simplex habet promissionem sine traditione. Manifestum est autem quod postquam aliquis rem quæ erat suæ potestatis alicui non solum promittit, sed etiam tradit, nō potest eam vlterius alteri dare, puta equū, vel vestē & similia & etiam si postmodum alteri donare voluerit, secunda donatio non valet. Vnde postquam aliquis per votum solemne continentiæ corpus suum Deo non solum promisit, sed etiam tradidit ad cælibem vitam agendam, non potest illud vlterius coniugi dare, vt sic ex necessitate reddere debitum teneatur. Qui vero promittit aliquid alicui, nondum tamen tradidit illud, si postmodum alteri actualiter illud tradat, licet promissionis fidem frangat, tamen secunda donatio valet, ita quod ille cui datur, potest re data vti, vt vult. Sic ergo persona quæ per votum simplex Deo corpus suum promisit ad cælibem vitam ducendam, si postmodum corporis sui potestatem tradat coniugi actualiter per matrimonium, consummatū peccat quidem frangens fidē voti, tamen donatio tenet, & coniux habet in eius corpus potestatem:* iuxta doctrinam Alexandri III. in cap. *Consuluit*, & Celestini III cap. *Rursus, Qui cler. vel vouent.* Appositissimo sane exemplo Doctor Angelicus [illegible] voti solemnis explicauit, & simplicis debilitatem: fitque ex eo manifestum solemnis rationem in sui ipsius traditione sub Ecclesiæ potestate consistere, sicut simplicis in sola promissione futuræ traditionis.

At obiicis, rationem voti & traditionis inter se pugnare, nam votum promissio est rei tradendæ, traditio autem euacuat promissionem, vti in exemplo posito palam fit, vbi traditione peracta traditionis vis abolетur. In casu vero nostro aliter accidit; nam professione & traditione peracta, adhuc ratio promissionis stat, vt homo perpetuis actionibus reddat quod semel tradidisse dicitur: non ergo in eo vera traditio intercedit, sicut in rebus externis, nam qui solemniter castitatem promisit (& eadem est ratio de obedientia, & paupertate) adhuc sui compos est, sicut prius, vt promissionis fidem frangat, cum in eius semper maneat potestate voluntas adimplendi promissum. Hinc autem deduci videtur minime votum solemne ex sui ratione intrinseca differre à simplici, cum neutrum promissionis naturam excedat, & consequenter solum differre ex Ecclesiæ institutione. 6. Obiectio.

Sed vero hinc potius ad purum natura voti solemnis explicatur, & ratio traditionis in eo inuenta. Sanè & hoc loco verum habet commune proloquium. *Exemplorum non requiritur veritas.* In re siquidem externa promissio & traditio se inuicem excludunt, quoniam id quod promittitur, aut traditur, omnino externum est: at in votorum solemnium materie reperitur aliquid externum, quod cum traditur, promissionis ratio perit, cui exemplum adductum coaptatur, videlicet in castitate corpus, in paupertate dominij politici & externi ratio, in obedientia externa Religionis exercitia; penes quæ homo qui prius sui erat compos vt exequeretur, vel resiliret, modò traditur alterius potestati, vt cogi, velit nolit, queat ad ea omnia exequenda, & quoad hoc promissionis antiquæ ratio perit in ipsa sui traditione. Cæterùm cum hæc ex virtute exequenda sint, quæ libertatem internorum 7. Responsio.

actuum requirit, & ad ea homo nequeat cogi, ex parte hac promiſſionis adhuc ratio viget, & ratio voti nihilominus perſeuerat, vnde adhuc votum nuncupatur, ſed ſolemne, hoc eſt, cum traditione coniunctum.

8. Traditio & acceptatio ſunt de eſſentia voti ſolemnis.

Hucuſq; nobiſcum ſectatores 32. ſententiæ gradiuntur: ſed cum addunt ſolemnitatem ex parte Eccleſiæ adhibitam traditioni illi non concurrere per ſe & eſſentialiter ad rationem voti ſolemnis, ſed quaſi ex circunſtantia eius, planè deuiant à veritate. Etenim non ſolum quia ſi Eccleſia vtcumque non conſtituiſſet, eiuſmodi ſolemne ex traditione fieri, ſolemne non eſſet, ſed quoniam in ipſius traditionis ratione acceptatio ex parte Eccleſiæ intrinſece imbibitur. Falluntur itidem ſecundæ Autores, dum ſolum Eccleſiæ acceptationem formam & eſſentiam ſolemnis voti eſſe contendunt, cum vtrumque æquè primo ad complendam rationem ſolemnis voti concurrat. Sicut enim traditio nulla eſt, quæ à miniſtro Eccleſiæ non acceptatur, & iuxta eius ſanctionem in Religione approbata emittitur, ita & acceptatio nulla eſſe poteſt, vbi vera traditio non intercedat ex parte vouentis.

9. Qualiter in voto ſe habeant?

Sed quod horum primo concurrat, quæris? Secundæ ſententiæ Doctores traditionem ſupponi credunt vt materiam, cui acceptatio Eccleſiæ vt forma adueniat rationem ſolemnis voti complens. Sed mihi neutrum abſolute & determinatè prius, neutrum poſterius ex natura rei poſſe deſignari videtur; ſed ſibi inuicem determinari, ac ſupponi; non aliter quam in mutuo coniugum conſenſu eueniat, vt perficiatur Matrimonium. Moueor, quoniam traditio non perficitur ex ſolo profitentis actu & conſenſu: ea enim eſſet oblatio dumtaxat, quæ abſque acceptatione valet conſiſtere: ſed neceſſario acceptationem ſibi annexam ex parte miniſtri Eccleſiæ requirit: & è conuerſo acceptatio in ratione ſua abſque traditione vouentis non perficitur: eſſet enim ſola inuitatio, ſeu monitio.

10. Qui verum ſit ſolemnitatem ex Eccleſiæ conſtitutione libera dependere.

Hinc fit, vt ſicut abſque libero conſenſu vouentis, & tradentis ſe nequit intelligi traditio, ita abſque libero acceptantis miniſtri concurſu nequeat ſolemne votum conſiſtere. Et conſequenter veriſſimè dixiſſe Bonifacium, ſolemnitatem ex ſola Eccleſiæ conſtitutione eſſe inuentam: nimirum quoniam abſque eius libera acceptatione tota ſolemnitatis votorum Regularium vis euaneſcit. Decreuit proinde qua ætate vouens ſuſcipiendus ſit, & quo loco, aut hominum cætu: neceſſe ſiquidem eſt vt in aliqua ex approbatis Religione fiat: & ad quod tempus, nam ex eius conſtitutione contingit ad tempus acceptari, id eſt ad arbitrium ſuperioris, vt cum Coadiutoribus ſocietatis fit; aut in perpetuum vita comite, quod ceteris Regularibus præſtat. Et quamuis hoc ex libera ipſius conſtitutione procedat, effectus nihilominus ſolemnitatis non eodem modo votis omnibus accommodatur: Profitentibus ſiquidem in ſocietate poſt probationis biennium, quod profeſſione durante vota illa quantumcumque ſimplicia dirimant matrimonium ſubſequens liberè conceditur: profeſſis vero eius, cæterarumque Religionum, inſtituta in perpetuum ab eis obſeruanda, ſi ſemel ita eorum vota acceptat; non ita liberè applicat Eccleſia vim Matrimonij futuri diremptoriam, ſed eo ipſo quod ab vtraque parte liberè traditio, & acceptatio vouentis celebratur, eo ipſo indiſſolubiliter vinculo caſtitatis paupertatis & obedientiæ cum virtute irritante Matrimonium ſubſequens, dominium ſuperueniens, & ab omni obedientia, quod ad Regularia ſtatuta ſpectat, libertatem. Enim vero ſtante vt minimum Religionis ſtatu in vouente, fieri nulla hominum potentia poteſt, vt liber ab obligatione voti alicuius reddatur: in quo omnes melioris notæ ſcriptores conueniunt: quod latè refert Sanchez lib. 8. de Matrin. diſp. 8. & conſentit Caiet. 22. q. 88. artic. 11.

11. Solemne etiã à ſummo Pont. in diſpenſabile.

At ſi quid mea in hoc valeat opinio, probabilius indico nullo pacto relictam à Deo Eccleſiæ facultatem in ſolemnibus votis diſpenſandi, vt expreſè docuit D. Thom. eò loci, à quo tamen Caietanus abſque fundamento diſceſſit: quo nihilominus ſi cum ipſo ſentientes carere monſtrauero: præcipuas veritatis partes me aſſequutum inficiabitur nemo. Quandoquidem vt minimum habeo cum D. Thoma pro me expreſſam ſummi Pontificis declarationem Innocentij ſcilicet III. Cap. *Cum ad Monaſterium*, de ſtatu Monachorum: *qua conceptis verbis aſſeruit quod abdicatio proprietatis, ſicut & cuſtodia caſtitatis, adeò eſt annexa Regulæ Monachali, vt contra eam nec ſummus Pont. poſſit licentiam indulgere*: quam tamen licet variis limitationibus valeant intelligere, id eſt, *abſque graui cauſa*, vel *ſtante adhuc Religionis propoſito*, mihi ſincerius aliquod ſonat, vt ſonabit cæteris, ſi fundamentum cui innituntur euaneſcere peruiderint.

12. Fundamenta in contrariũ.

Totum igitur fundamentum aſſerentium diſpenſari poſſe, eſt quod de facto aliquoties diſpenſatum ſit cum Monachis, magno ita exigente pacis alicuius Regni periculo temerandæ: cuius duo afferuntur exempla nimirum Ramiri eius nominis II. Thomerenſis ex familia D. Benedicti Monachi ad Regnum Aragonenſium extracti, & cum Agnete nuptias inire coacti, ex qua Petronillam Regni hæredem ſuſceperit, & rurſus Conſtantiam ex ſanctimoniali ad Regnum Siculorum euocatam, & Henrico VI. Romanorum Imperatori Matrimonio iunctam. Atque hoc totum eſſe aſſerendæ facultatis diſpenſandi fundamentum fatetur Caietanus, ſic inquiens: *Si autor vidiſſet ſummum Pont. declaraſſe, quod Decretalis illa intelligitur ſtante Monachatu, proculdubio non ſuſcepiſſet onus huius opinionis ad defenſionem illius Decretalis non interpratata. Videtur autem pluries à Romano Pont. interpratata, dum diſpenſauit cum multis Religioſis, vt contraherent Matrimonium, vt de Rege Aragonum Petrus de Palude in 38. diſtinct. 4. refert & de Conſtantia filia Rogerij Regis, vxoreque Henrici VI. quæ erat ſanctimonialis in Panormo, & iam quinquagenaria, vt hiſtoriæ tradunt, diſpenſata à Papa Celeſtino III. quæ genuit ex tali coniugio Fridericum II.* Hæc Caietanus. Sed exempla ipſa meras ad vulgum fabellas eſſe, operæ pretium eſt vt tibi pandam.

13. Diſpenſatio cum Conſtantia in voto ſolemni fabuloſa.

Et quidem quod ad Conſtantiam ſpectat Gotifredus viterbienſis (verius Vitembergenſis) autor eſt nuptias iniiſſe Mediolani cum Henrico VI. A. C. 1186. quo ſedere cæperat Vrbanus III. vt videas diſpenſationem impertiri non potuiſſe à Celeſtino III. qui Vrbani, interiecto Clementis III. Pontificatu ſucceſſor fuit. Addit Gotifredus Conſtantiam Poſthumam Patri ſuo Rogerio ortam, qui, teſtibus Roberto de Monte in Appendice ad Sigebertum, & Fazello l. 6. c. 3. diem obiit A. C. 1154. vt ita poſthuma filia nata fuerit eo, aut ſequenti anno, à quo vſq; ad 1186. nuptiarum 31. intercedũt, quos ætatis egiſſe Conſtantiã, cum nupſit neceſſum eſt fateamur; fateturq; ipſe Gotifredus teſtis

testis nuptiarum oculatus, vtpotè eiusdem Henrici VI. & parentis eius Friderici a secretis, inquiens.

Fit Regis siculi filia sponsa sui,
Sponsa fuit speciosa nimis, Constantia dicta,
Posthuma post patrem materno ventre relicta,
Iamque tricennalis tempore virgo fuit.

Vnde ergo quinquagenaria? Sed vbi educata? an parciter in Monasterio? Minime gentium, *Sed a primis cunabulis in deliciarum sicularum affluentia, siculisque moribus informata, tandem opibus suis barbaros ditatura discessit*; ait ipse Gotfridus: de Monacharu autem summum silentium, & apud omnes eius sæculi scriptores Arnoldum Lubecensem, Romualdum, Salernitanum, Falcandum Neubrigensem Vspergensis Appendicem, Rigordum, Rogerium, qui nihilominus eiusdem nuptiarum meminerunt, & apud Innocentium III. qui suis Epistolis frequentem de Constantia mentionem ingerit, proculdubio tantæ nouitatis aliquam (si esset) acturos. Quin potius ratio oppositum suadet: enim vero Romanus Pont. potius fauebat Tancredo, vt fieret Siciliæ Rex, vt prodit Neubrigensis lib. 3. c. 11. quam Constantiæ: qui ergo eam è Monasterio abstrahi decerneret, vt foret Regina? Originem fabellæ narrat Facellus, quod perculsus Rogerius Rex vaticinio Ioachimi Abbatis, quo asserebat si nupsisset, funestam futuram Siciliæ facem, fecerit eam retrudi in Monasterium, atque Regulam Monasticam profiteri. Tanta S Abbatis erat fama vt multa ei impingeret vulgus mendacia, ita Dei Spiritus inimico homines suadente, quò nemo ei iuuenis etiam fideret, vt nunc fecisse conuincitur. Nam si Constantia nondum nata pater obiit, quomodo eam trusit in Monasterium, & vota Monastica emittere fecit? His motus Baronius tom. 12. eo *Christi* anno 1186. n. 25. ait: *Quod ex Recentioribus complures, imo ferè omnes asserant, Constantiam hanc monialem fuisse, scias fabulosum esse, atque commentum.* Et n. 30. *Sic igitur vides lector pudendum detectum errorem de falsa origine Constantiæ Monachatus.* Arguitque multæ vanitatis & falsitatis epitaphia Henrici, & Constantiæ mulris post annis exarata: de qua re tu illum lector consulas quæso.

Fabellæ huius origo.

14\. Non minus falsa sunt quæ de dispensatione Ramiri Monachi, & Episcopi vulgo feruntur. Extractum quidam non iam à Monasterio, sed ab Episcopali sede Burgensi, Pampilonensi, & Balbastrensi, tunc Rotensi dicta, & Regium sceptrum cum folio suscepisse & vxore Agnete Guillermi Aquitaniæ Ducis à D. Bernardo ad meliorem frugem redacti, sorore, concors est Aragonensium Historicorum sententia: ex qua Petronillam filiam vberem Regiæ stemetis propaginē ediderit. Quis vero Romanorum Pontificum vt tutò id fieret dispensauerit, nemo prodit; à Regni proceribus ad Apostolicam sedem solutionem Monasticorum, & Episcopalium vinculorum petituris accessum nec ne, tacent omnes. Produnt verò id factū A. c. 1135. Zurita in Annalibus, & in Indicibus ad eum annum, Blances in Ramiro II. cognomento *ex Rege Monacho.* At inde habemus anno 6. Pontificatus Innocentij II contigisse: qui tamen adeò eiusmodi nuptiarum hostem se præbuit, vt post annos quatuor in Concilio Generali Romæ coacto decreuerit Episcopos & Monachos vxoratos omnimodis separandos. Can. 7 *his* verbis. *Vt autem lex continentiæ, & Deo placens munditia in Ecclesiasticis personis, & sacris Ordinibus dilatetur, statuimus quatenus Episcopi, Presbyteri, Diaconi, Subdiaconi, Regulares Canonici, & Monachi, atque conuersi professi, qui sacrum transgredientes propositum vxores sibi copulare præsumpserint, separentur. Huiusmodi namque copulationem quam contra Ecclesiasticam Regulam constat esse contractum, matrimonium non esse censemus. Qui etiam ab inuicem separati, pro tantis excessibus pœnitentiam agant condignam.* Extant apud Baronium tom. 12. A. c. 1139.

Dispensatio Ramiri Monachi Aragonum Regis in voto solemni fabulosa.

Innocentij II. Canon circa separationē Ecclesiasticorum vxoratorum.

Nec maiorem meretur fidem quod de Casimiro Cluniacensi Monacho ad Regnum Maoniæ, Ananiæ transuectus refert Longinus ex decreto, vt ait, Benedict. IX. A. cap. 1041. Extraction. quam multi scriptores referunt, non inficior. Benedicti assensum ex fabula subiuncta à Longino in Anna lib. Poron. eo anno, prorsus mutare contendo. Ait enim, eo pacto concessum vt nobis Poloni *cæsariem capitis, & comam barbaro more non nutrirent, sed auribus patentibus instar Religiosorum Latinarum nationum tonsuratam caput gestarent, & in præcipuis Christi, & Virginis eius Matris festiuitatibus panno linteo albo in stola modum dependente ceruicem perpetuo exornarent, & B. Petro de quolibet capite nobilium vsualem nummum annis singulis soluerent.* Quare? *Vt his tribus insignibus ex Monacho, & ex Diacono Apostolica benignitate, & concessione, cum alter concretum periculum depelli non posset, Poloni Regem sibi creatum, & redditum recognoscerent.* Miror Baronij seuerum supercilium non risisse fabellam, non exsufflasse, cum audiit, pro vno sibi oppignorato votis solemnibus Monacho, cum eum reddit Ecclesia; Polonos omnes quodammodo tonsura Monachos, & ex pala linastima Diaconos redditos. Vt quid hæc? aut quam cum Monachi ad nuptias dispensati coherentiam habere apud viros prudentes videretur? Sed & Cromerus rerum Polonicarum scriptor à longino diffidet, asserens eo tributi penso minimè deuinctos fuisse nobiles. En scriptorum diffidium, & incredibilem assertationem. Quis enim credat nobiles pactum deponendi comam more Monachorum, & superponendi stolam ad instar Diaconorum admisisse, & executioni mandasse, annuam vero vsualis nummi pensitationem recusasse? 15.

Casimiri dispensatio fabulosa.

Inter easdem nenias reiiciendam dispensationem Nicolai Iustiniani nobilis veneti contendit Baronius, quam Autor vitæ B. Laurentij Iustiniani cap. 1. recenser inquiens. *Impetrat ab Alexandro III. Pontifice Max. vt liceat adolescenti Monacho soluere vinculum Religionis ad reparandam sobolem gentis suæ.* Et inferius: *Quod ne cui fortè mirum videatur iisdem temporibus idem Alexander Pontifex Constantiam Vvillelmi Siciliæ Regis filiam, & Monacham plusquam quadragennariam Henrico Imper. nuptui concessit, ad sobolem Vvillelmi patris, qui siculis fuerat charissimus, suscitandam.* Sed ô quam bellè mendarium mendaciis fulcitur; Vixit Alexander vsque ad A. cap. 1181. Laurentius verò Nicolai filius sub Eugenio IV. (eodem Bernardo Iustiniano eius nepote, & rerum scriptore) ad A. c. 14. Vnde inter Alexandrum & Nicolaum ab eo, vt dicitur, ad nuptias dispensatum interfuere anni 250. Rursus Constantia non fuit Vvilelmi filia, sed Rogerij primi Siculorum Regis, quæ non fuit nupta sub Alexandro III. (vt de dispensatione interim taceam, de qua supra num. 13.) sed sub Innocentio II. quod ibi monstrauimus. Notauit hos omnes errores ante nos Baronius tom. 12. A. c. 1186. n. 19. 16.

Dispensatione Nicolai Iustiniani iudicium.

Vides lector vnicum aduersantium asyllum prorsus euanuisse: qui ergo stabit quæ ei soli innititur 17

Indispensabiliter voto solemni de iure diuino

innititur machina? Nobis etiam præclara fauet ratio. Enim vero iure Diuino abstringuntur vouentes reddere Deo vota quæ distinxerunt labia sua, quod nemo ignorat: atque per traditionem sui ipsorum, & sub Dei ipsius nomine à ministro Ecclesiæ acceptatione omnino res oblata transit immediate ex dominio vouentis ad dominium immediatum eius cui fit donatio, seu traditio. Nequit ergo ab eius ministris transactio remitti, quandoquidem ij cum vota acceptauere, non sibi, sed Deo, quem vnicum Dominium vota respiciunt, vouentes seruiendum deuinxerunt. Eodem pacto videmus passim vasa semel sacra nulla humana potentia reddi posse prophana, vt erant, nisi intereant, & denuò construantur: quod non oritur ex aliquo eis impresso caractere, aut qualitate spiritualis signi, sed ex sola dedicatione & transactione ad cultum Dei. Ita prorsus semel professi, tunc solum liberi erunt à professione sua, cum morte intercedente ad nouam vitam reducerentur, si forte Deo ita disponente alicui contingeret: quo casu etiam à vinculo vxorio liber esset: cui, quod ad firmitatem spectat, simile est vinculum professorum vitam Monasticam solemni ritu: sicut enim nisi alterius acceptantium mortis interuentu, Matrimonij vinculum nulla Pontificum potentia dissoluitur. (Loquor de rato & consummato, in quo cum effectu vtrorumque corporis traditio inter est) ita & in traditione hominum per professionem solemnem Deo factam accidit: cuius vinculum nisi alterius morte intercedente dissolui ab hominibus non valet. Cum vero Deus immortalis sit, cuius cultui homo per vota solemnia vinculatur, restat vt dum vouent hac aura potitur, sine dissolutionis spe constrictus maneat, vt in his quoque verum sit illud. *Quod Deus coniunxit homo non separet*: Coniunxit verò etiam sibi omnes solemnia emittentes vota, modo supra exposito.

18. Verùm quia Ramiri saltem Aragon. Regis transitus ex Monachatu ad nuptias omnino negari nequit, quem tot graues Historiographi produnt nec fas sit absque euidenti fundamento eum Apostatam sacrilegumque voti castitatis violatorem asserere (quem quadraginta, & amplius, anni Monasticæ professionis, sacerdotium, Episcopatus, aliaque Ecclesiastica munia piè ab ipso suscepta, ac præclarè expleta commendant) adhuc inquiri potest vna vel altera via, quâ Monachus solemniter professus licitè à Romano Pontifice nuptiis addiceretur; non quidem per dispensationem, ita vt professio infecta redderetur, & homo iterum sui iuris, sed alia. Et mihi quidem affirmationi locus adhuc relictus probabiliter apparet; nimirum, vt casu resarciendæ hoc solo medio pacis totius Regni, aut iudicio Ecclesiæ simili, ipsa Monachum vxori adiungat reparandæ Regiæ sobolis gratia; non cum eo dispensans, tum quod nulla potentia queat non Monachus reddi, vt dictum est, tū etiam quia dispensatio personam vouentis respicit, cui tamen nunquam status assumptus poterit in melius mutari, cum Celibatus & Virginitas iure Diuino, nuptiis auctoritate, & bonitate præcedant: sed quasi vtens re sua quo ad id sibi à Deo permissa (velut quando quis seruum in matrimonium collocat non manumissum) vt ita aliquando paci, & bono Ecclesiæ prouideat; quo casu inire nuptias mera materia sit obedientiæ, res vxoria, non castitatis diminutio. Et tunc cum in animo castitatem promissam tenere cogatur, semel prole suscepta,

Quo pacto Ramiro nubere licuerit.

non quidem absque vxoris consensu, resilire poterit, propter ius verè à coniuge in eius corpus acquisitum ex vi matrimonij, sed exigere nequaquam poterit; quippe obedientiæ materiam percepta soboles periisse probat: & continentiæ quod ad se spectat votum vrget. Quod sanè ad instar voti paupertatis exponendæ est in eorum sententia (quam probabiliorem reputo) qui dicunt posse à Romano Pontifice Monacho vsum rerum committi, non impertiri dominium, cuius ex vi voti est incapax: quoniam vsu solo rectè vrgentibus casibus occurritur. Id Ramirum cogitasse mihi videtur, qui se à Monachatu liberum non esse conspiciens, matrimonij vsu prole suscepta statim Prælati Dominio sese restituit: de quo Zurpta vbi supra *Illud tamen*, inquit, *admiratione dignum omnibus videri debet tam celeri conuersione rerum peragi hoc potuisse, vt vix trium annorum spatio decurso Ramirus & Regnum hereditarium adierit, vxores dixerit, filiam ex eo matrimonio susceperit, genero nuptui tradiderit, & Regni administratione cesserit.* Et Planeas refert ipsum adhuc vxori addictum interiorem Monachi vestem nunquam deposuisse, quippe qui Monachum se fore sibi semper (& iure quidem) persuasum habebat.

Alia item via poterit excusari Ramirus à priuilegio violati voti castitatis, si memineris lector in cestuosa coniugia inter consanguineos transuersales primi gradus non solum ab initio nascentis Ecclesiæ sed in Veteri etiam lege fuisse prohibita; imò irrita & nulla ratione reuerentiæ debitæ sanguini atque maioribus: Hoc tamen non obstante protoplastorum temporibus, totaque prima mundi ætate non solum licita & valida fuisse huiusmodi coniugia, sed etiā præcepta Gen. 1. lib. *Crescite & multiplicamini &c.* necessitas namq; humanæ propagationis tunc temporis continentiæ, sanguinisque reuerentiæ præponderabat: atque idem quolibet tempore permissus esset, iuxta commune autorum iudicium, si genus humanum ad eandem hominum paucitatem, qua inceperat, deueniret: in hoc namque casu neque reuerentia sanguinis neque continentis votum coniugium impediret, imo Religiones dissolueret, iterum præcepto multiplicationis redeuntes: permissusque Apostolicæ sedis non tam desponsatio voti, quam declaratio quis naturalis (necessaria tamen ad sedandos scrupulos in re adeò graui) iudicaretur. Similiter in præsenti philosophari posse videtur. Regia namque propagatio atque successio adeo necessaria, tantique ponderis est ad rectam Christianæ Reip. gubernationem & deffensionem, pacisque conseruationem, vt Regia prolè penitus extincta (contigit in Alfonso Ramiri patre) iure ipso naturæ necessitas propagationis reuerentiæ sanguinis, ac voti obligationi præponderet. Vnde fit summi Pontificis permissum in Ramiri coniugio (& in Casimiro Polono, si fortè verum est è Monachatu ad nuptias transiisse) non tam voti dispensationem, quam iuris naturalis declarationem fuisse: omnino tamen necessariam ad conscientiæ quietem; nec enim in materia adeo graui & difficili absque sedis Apostolicæ iudicio & declaratione tutò procedi posset. v. dicta l. 1. c. 5. n. 11.

19. Alia eiusdē coniugij excusatio.

Vel si mauis, dicito: votum solemne castitatis omnino quidem indispensabile esse: in casu tamen vrgentissimæ necessitatis, qualis est Reipublicæ Christianæ tranquillitas, & defensio, summum Pontificem oppositæ opinioni, vtpotè probabili accommodari potuisse.

Ex

20. Obedientiæ & paupertatis voti indispensabilitas. Ex eiusdem solemnis traditionis vi & Ecclesiæ acceptatione necessario etiam redditur qui vouet incapax resiliendæ ab inceptis, vt nulla patientia non solum à castitate, sed etiam à paupertate & obedientia possit reddi liber: nam quamquam emitti à Religioso cætu ob animi contagiosam ægritudinem queat; subditus linquitur Episcopi, & Ecclesiæ; non vt cæteri solum Clerici, aut Fideles, sed ad obseruantiam Regulæ Monasticæ quam irreuocabiliter professus est. De Monachis in Episcopos assumptos alia est ratio: cum hi vitam in melius commutauerint, & noua adepta vita, (quod in meliorem in humanis fieri permittitur, non in imperfectionem) pristina vincula dissoluat: quamquam probabilius mihi sit iis dumtaxat rebus absolutum ex Monacho Episcopum factum reddi, quæ nouæ vitæ, aut omnino aduersantur, aut ægrè in ea seruari queunt: quandoquidem non omnino noua vita est, totalis hominis resurrectio, sed ex parte.

21. Ex vi voti solemnis pure coegi viuës reddere promissa. Denique ex vi eiusdem traditionis & acceptationis necessario homo subiicitur potestatibus superioribus, vt ab eis cogi possit promissa reddere sane quantumuis veteres ea coactus facultate aliquandiu vsi non sint, ea se nihilominus pollere cognouerunt: & desertorem damnationem secum deferre. Audi quid de his sanctus Macarius vetustissimus Monachorum pater in Regula sua decreuerit, quam inferiùs suo loco reddemus. *Si quis fratrum in sua perseuerauerit nequitia* (postquam scilicet aliquoties ab Oratione suspensus, ieiuniis districtus fuerit) *& dicat, hic ego durare non possum, sed accipiam casulam meam, & abeam vbi voluerit mihi Deus: qui de fratribus hoc eum dixisse audierit, referat statim Præposito, & Præpositus Abbati. Abba coram omnibus fratribus sedeat, & eum exhiberi iubeat; & virgis purgetur, & oratio fiat pro eo, & sic ad communionem recipiatur, vt si quispiam non emendauerit doctrina, virgis purgetur.* Hæc de coactione: subdit de desertoris damnatione: *Quod si casu quis frater de Monasterij exire voluerit, nihil penitus accipiat, nisi in mutatissimo vestimento* (exeat) *& extra communionem infidelis discedat: nam quieti & pacifici excelsum Dei percipient regnum, & filij computabuntur Altissimi, & pretiosas splendidasque accipient coronas: filij autem tenebrarum in exterioribus ibunt tormentis.*

Macarij sententia.

Desertores damnantur.

22. D. Basilij de eadem re sententia. Concinit Macario Basilius ei æuo etiam æqualis Regul. fus. disput. cap. 14. inquiens: *Cæterum horum vnusquisque quam intra reliquorum fratrum societatem adscriptus fuerit, factam à se professionem resciderit, is perinde aspici debet, vt qui in Deum peccauerit, quem videlicet professionis suæ testem adhibuerit, cuique SOLENNI se VOTO obligarit. Si vero in Deum quis peccauerit, inquit, & quis orabit pro eo? Etenim qui se ipsum Deo semel decreuit, hic si ad aliud deinde vitæ genus transierit, sacrilegij se scelere obstrinxit, quippe qui seipsum Deo, cui se consecrauerat, veluti subter furatus sit. Porrò huiuscemodi hominibus rationi quidem consentaneum fuerit, vt nullo modo aperiantur fratrum ianuæ, ne si prætereuntes quidem ea re modò vt tecto recipiantur ad ipsos diuerterint. Perspicua est enim regula Apostoli, qua iubemur subtrahere nos ab omni inordinato, neque vllo modo cum illo commisceri; vt confundantur.* Et cap. 12. Constit. Monast. *Sine dubio qui de spiritualis coniunctus vnione fœdus inierit, cum ea indissolubilem; ac perpetuam habeat coniunctionem, & seiungere se, præcidereque ab his non licebit.* Et exemplo coniugum ineuntium vsus subdit: *Quanto is magis subiacebit pœnæ grauiori; si se abiunxerit; qui spirituali communioni copulatus sit, teste atque sequestri ipso Spiritu Sancto.* Porrò apud Basilium multi extant coactiuæ facultatis Canones aduersus Monachos delinquentes, quos commodiori loco producemus.

Basilio elegantissimè subscribit Hieronymus Epist. 1. ad Heliodorum à proposito Monastico recedente; inquiens: *Sed forsam dicturus es: Quid ergo? Quicumque in ciuitate sunt; Christiani non sunt? Non est tibi eadem causa; quæ cæteris. Dominum ausculta dicentem: Si vis perfectus esse, vade; vende &c. Tu autem perfectum te fore pollicitus es. Nam cum derelicta militia te castrasti propter Regnum cœlorum, quid aliud quam perfectam secutus es vitam. Perfectus autem seruus Christi, si perfectus non est, cum se perfectum fore Deo pollicitus sit, ante Deum mentitus est: Os autem quod mentitur, occidit animam.* Et rursus: *Dominum fefellisti, si perfectus non es.* 23. Hieronimi sententia.

De damnatione desertentium hæc & Augustinus, Enarrat in Psal. 75. *Nemo ergo positus in Monasterio frater dicat: Recedo de Monasterio; neque enim soli qui sunt in Monasterio peruenturi, sunt ad Regnum cœlorum; & illi qui ibi non sunt ad Deum non pertinent? Respondetur ei: Sed illi non vouerunt, tu vouisti, tu retro respexisti. De die iudicij cum Dominus minaretur; quid ait? Mementote vxoris Loth. Omnibus dixit: Quid enim fecit vxor Loth? liberata est à Sodomis & in via posita retrorsum respexit, ibi remansit, facta est autem statua salis, vt illius contemplatione condiantur homines: cor habeant, non sint fatui, non retrò respiciant, ne malum exemplum dantes ipsi remaneant* (vtique à salutatione alieni.) *& alios condiant:* Adducitque illud viduæ propositū castitatem temerantis apud Paulum, *Damnationem habens quia primam fidem irritam fecit.* 1. Timoth. 5. Et subiungit elegantissimè ad timidos. *Iam quia ista tractauimus, fortè volebas vouere, & modò non vis vouere. Sed quid tibi dixerit Psalmus attende: Non dixit, Nolite vouere; sed vouete, & reddite. Quia audisti; Reddite, non vis vouere? Ergo vouere volebas, & non reddere? Imo vtrumque fac: vnum fit ex professione tua, aliud ex adiutorio Dei perficiatur.* Dedimus eius generis multa superius ex duobus sermonibus de Communi vita Cleric.: Illud nihilominus recole ex posteriori. *Ante oculos posui quantum malum sit à proposito cadere. Malui enim habere cæcos, vel claudos, quam plangere mortuos; qui enim hypocrita est; mortuus est. Quomodo ergo quicumque voluisset extra manere, & de suo viuere non tollerem ei Clericatum; ita modò quia placuit illis, Deo propitio, socialis hæc vita; quisquis cum hypocrisi vixerit; quisquis inuentus fuerit habens proprium, non illi permitto vt inde faciat testamentum, sed delebo eum de tabula Clericorum &c.* 24. Augustini.

Horum Patrum vestigia secutus S.P.N. Benedictus perscribit quonā modo delinquentes ad professionis obseruantiam cogēdi sunt monitionibus, verberibus, carcere, ieiuniis, excommunicatione. c. 28. Regulæ: quando tandem eiiciendi velut putrida corporis Monastici mēbra, velut ouē morbidā, ne 25. Benedicti & Ambrosii.

totum gregem contaminet, & quando deſertores non admittendi: quod priùs ſe cum diſcolis quibuſdam feciſſe ſcribit Ambroſius lib. 10 Epiſt. 82. inquiens. *Fuerunt ex nobis, & non fuerunt ex nobis: neque enim pudet dicere quod dicit Euangeliſta Ioannes. Sed hic poſiti primò ieiunabant, intra Monaſterium continebantur, nullus erat luxuria locus, interdicta ludibrioſa diſputationis licentia. Hoc delicati non potuerunt ferre. Abierunt: Deinde volentes redire, non ſunt recepti: pleraque enim audieram, qua deberent cauere. Monueram, nihil profecerant. Efferbeſcentes itaque ſeminare talia caperunt.* Præmiſerat: *Dicunt nullum eſſe abſtinentia meritum, nullam frugalitatis, nullam virginitatis gratiam, pari omnes æſtimari pretio, delirare eos qui caſtigant carnem ſuam ieiuniis, vt menti ſubditam faciant. Miſerabiles perdiderunt vtique quod ieiunauerunt, perdiderunt quod ſe aliquo continuerunt tempore.* Iterum contra eos ſtylum vibrat Enarratione in Pſ. 36.

26. Decretum D. Gregorij de eadem re.

Sed ſicut incorrigibiles & aliis nocituros ex vi ipſius coactiuæ facultatis ex traditione & acceptatione dimanantis, Præpoſiti Monaſteriorum queunt eiicere, ſic & eos qui ex leuitate animi propoſitum deſeruere, quærere, & reducere in domum, vt ſemel promiſſis ſtent, ſemper itidem Præpoſitus valuiſſe ex decreto ſancti Gregorij fit manifeſtum libr. 12. Epiſt. 20. *De Monachis fugitiuis reſtituendis*: vbi habetur: *Inſinuatum nobis eſt in maſſa qua nuncupatur Miratoclis, Abbati Monaſterij ſancti Georgij, quod in eadem ſitum eſt, duos Monachos refugiſſe. Et infra: Vnde hortor vt habita Iudicis æterni conſideratione, Monachos ipſos retrudi ſine dilatione faciatis, ne eorum exemplo cæteros Monaſteriorum diſtrictio diſſipetur, ſed magis aliis Monachis ſpes gerendi talia ſubmoueatur.*

27. Reſpondetur cuidam obiectioni.

Neque verò quiſquam opponere valebit, decreta huiuſmodi non iuris antiqui, ſed noui eſſe, & ex his nequire veterem conſuetudinem inferri. Non inquam valebit, quia non eis hoc iniungitur ex noua & maiori ſubmiſſione, quam Monachi recentiores Eccleſiæ præſtiterunt, quæ planè abſquè fundamento, & gratis omnino aſſereretur, ſed ſolum quod per traditionem ſui præſtiterunt exigitur ab eis; non alia facultate quam ab eiſdem tunc in Eccleſiæ miniſtros tranſlata ſit. Quare fateamur neceſſum eſt, ab ipſa ſub Apoſtolis Monachatus inſtitutione cogi planè potuiſſe Monachos, velint nolint, vt ſtent promiſſis. Quod ſi remiſſiùs cum diſcolis aliquandiu ab antiquis Patribus actum fuerit, minimè ea remiſſione infirmata fuit Eccleſiæ ipſos coercendi, ac puniendi poteſtas, quæ ex viribus ipſius profeſſionis Monaſticæ intrinſece profluit, & idcirco inſeparabiliter eam comitatur. Qui enim non ſolum Caſtitatem, Obedientiam, & paupertatem perpetuò ſeruaturum promittit, & ita ſe tradit & ſua miniſtris Eccleſiæ, vt nihil ſibi facultatis reſiliendi relinquat, illique vota & perſonam acceptarunt ad finem profeſſione præſcriptum, neceſſum eſt vt poteſtatem, qua ille antè pollebat, acceperunt, quæ eum ad promiſſa cogere modis omnibus valeant. Probabile eſt quoſdam antiquorum tanta ſe prædi-

Cur olim diſcitores non adeo acriter coercerentur

tos autoritate & poteſtate ignorauerint, & eapropter voti pœnitentes liberè ire permiſerint: probabilius multos arbitratos ſatis illos malorum ſecum ducere, qui propriam damnationem portarent: & quod ad rem Monaſticam ſpectat, neminem niſi ſpontaneum operatorem retinendum eſſe oportere. Poſtmodum vero experientiâ comprobatum fuit ipſis defectionis ſpiritu laborantibus ſalubrius applicari medicamentum, ſi permanere cogantur: ita ſiquidem facilius ſanam mentem, & abſque ſcandalo exterorum recuperant, & non ita perire facilè permittuntur: vnde & retineri & cogi debere decretum eſt.

Habemus igitur profeſſionem ſolemnem Monachi ex traditione eius, & miniſtri acceptatione coaleſcere: iiſque debitè occurrentibus nihil aliud requiri, vt vota ipſius ſolemnia ſint. Et quoniam huiuſcemodi actus traditionis & acceptationis ſolemnitate quadam adhibita ab Eccleſia exerceri conſueuerunt, idcirco dixit Doctor Angelicus votum ſolemnizari per profeſſionem ad ad certam regulam, quæ ſolemnitas conſueuit adhiberi per aliquam benedictionem vel conſecrationem. Quo loci perperam ab aliquibus interpretatur, quaſi cenſuerit ſolemnitatem ipſam votorum nihil aliud eſſe quam illam extrinſecam benedictionem, aut conſecrationem: cum tamen ſolum dixerit: *Solemnitas voti attenditur ſecundùm aliquid ſpirituale, quod ad Deum pertinet, id eſt, ſecundum aliquam benedictionem, vel conſecrationem, qua ex inſtitutione Apoſtolorum adhibetur in profeſſione certæ regula.* Sic ille 22. quæſt. 88. artic. 7. Vbi non idem eſt, *ſolemnitas attenditur ſecundum aliquam benedictionem &c.* atque *conſiſtit formaliter in ipſa benedictione*: Sed iis verbis indicat ſub benedictione illa ſolemni attendendum eſſe vinculum voti ſolemnis ſic dicti ab illa exteriori ſolemnitate, quæ tunc adhiberi conſueuit. Quid autem illud ſit, id eſt traditionem ſui ipſius, ſeu emancipationem ad ſeruiendum Deo in Religione cum acceptatione correſpondenti, ſtatim exponit, ſubdens: *Et huius ratio eſt, quia ſolemnitates non conſueuerunt adhiberi, niſi quando aliquis totaliter mancipatur alicui rei. Non enim ſolemnitas nuptialis adhibetur, niſi in celebratione Matrimonij quando vterque coniugum ſui corporis poteſtatem alteri tradit. Et ſimiliter voti ſolemnitas adhibetur in profeſſione certa regula, quando per abrenunciationem ſaculi, & propria voluntatis aliquis ſtatum perfectionis aſſumit.* Igitur aliud eſt loqui de æthimologia & denominatione *ſolemnis* in voto, aliud de in ſolubilitate vinculi voto in ſolemni profeſſione accedenti: & qui denominationem ab externa ſolemnitate deſumi docet, vinculi fortitudinem in emancipatione poſuit, vt ſibi conſtans tertiò expoſuerat in 3. diſt. 38. & in quodlib. 3. & in 8. Vnde nequaquam licebit inferri; ergo vbi non benedicitur vota emittens, vel eius veſtes, vita ſolemnia non ſunt: cum ſemper aliquid benedictionis loco adhibeatur, quo publicè vota emittentis acceptantur, & à ſuſcipiente religioſo cœtui incorparatur. 28. Mens D. Thomæ.

Cæterùm hoc loco adnotare operæ pretium eſt dupliciter aliquam ſolemniter profiteri contingere, nimirum expræſsè, & tacitè: hactenus verò locutos nos eſſe de profeſſione expreſſa, in qua neceſſum eſt vt Prælatus, ſeu miniſter Eccleſiæ congrua poteſtate pollens aſſiſtat, qui verbis, vel externis nutibus vota profitentis acceptet: & quod vouens vota ſua voce, vel ſcripto, aut nutu ſufficienti emittat coram miniſtro: aliàs profeſſio aut nulla, aut expræſſa non erit, & publica traditio & acceptatio ſolemnitas votorum eſt expreſsè emiſſorum. Accidit autem perſepè vt aliquis ſolemni votorum expræſſioni renuntiet, ſtatum ipſum expræſsè profeſſorum amplexus: qua de re placet audire ſubtilem Scotum in 4. diſtin. 38. q. vn. 29 Poteſt quis ſtatum Religioſum expreſsè profiteri abſque ſolemni emiſſione votorum.

ita

ita loquentem : Modi professionis solemnis *non sunt iuris nisi duo : scilicet per votum Religionis verum, vel præsumptum* (aliis *expressum* vel *tacitum*) *Præsumptum quidem est, quando recipit habitum professorum, vbi est distinctio inter habitum professorum, & nouitiorum. Et etiam quando vltra annum moratur in Monasterio absque protestatione de non profitendo; Dicitur ergo solemne, non quia publicum, sed quia in se habet aliquid annexum, vt in publicum debeat venire, & per quod vinens ponitur sub alterius hominis potestate quia per votum solemne dat aliquis illi cui vouet ius sui ad actum sequentem illud votum : & per consequens vouens solemniter continentiam dat illi in cuius manu vouet ius suum ad faciendum illud obseruari.*

30. Duppliciter ergo iure antiquo professio tacita rata erat, & valida. Primò cum quis assumeret habitum professorum, & inter eos versaretur animo perpetuò seruandi religiosa instituta, ceu veri professi. Habetur expræssum ab Alexandro III. C. *Ad nostrum*. tit. de Regul. & transf. & à Bonifacio VIII. Cap. *Constitutionem* eod. tit. in 6. Alexander requirit tridui perseuerantiam in habitu professorum, quod tamen intelligit Glossa de his qui non præmisso anno probationis habitum induunt, vt bene notat Sanchez lib. 5. Oper. Moral. cap. 3. num. 24. & hoc quidem intelligi Religionibus contingere, vbi professi à nouitiis patenter ipso habitu discernuntur : tunc siquidem ipse habitus professorum assumptio professio tacita indicatur. Secundò cum quis exercet actus Religiosis professis proprios, vt habetur Cap. *Vidua* de Regul. & transf. aut perseuerat post annum probationis in eodem habitu, vbi indistinctè omnes professi & nouitij indifferenter vestiuntur. Clement. *Eos qui* eod. tit. vbi Clemens V. *Eos qui deinceps in discretionis constituti ætate nouitiorum habitum in aliqua Religione per annum portauerint, hoc ipso Religionem ipsam decernimus esse professos : nisi huiusmodi habitus colore, scissura, vel forma se distinctum patenter exhibeat ab habitu professorum.* Et verè; nam qui in habitu nouitiorum proprio perseuerat, facto ipso testatur se à probatione nondum recedere. Professum vero neminem iudicari debere, nisi post discretionis & pubertatis annos Innocentius IV. decreuit Cap. *Is qui* de Regul. in 6. inquiens: *Qui post quartum decimum annum habitum Religionis assumpserit, si per annum illum gestauerit, ex tunc Religionem assumptam veraciter præsumitur esse professus, vbi professi a nouitiis dissimilitudine habitus minime distinguntur : quoniam cum iam hic ad discretionis annos peruenit, quid agat agnoscit. Secus autem in illo qui ante discretionis annos habitum induit regularem : cum eorum quæ tunc agit plenum non habeat intellectum.* Quod ad probationis tempus spectat, recentiora iura post B. Benedicti regulam anni tempus decreuere; quod ex modò adductis Canonibus manifestum est : id tamen non erat adeo necessarium vt professio secus expresse, vel tacite emissa, nulla fieret : quin potius Innocentius III. Cap. *Ad Apostolicam* eod. tit. firmam ratamque habendam decernit inquiens. *Si ante tempus probationis regulariter præfinitum is qui conuerti desiderat habitum recipit, & professionem emittit, Abbate per se, vel per alium professionem recipiente Monasticam; vterque renuntiare videtur ei quod pro se noscitur introductum, ideoque obligatur per professionem emissam & acceptam ad obseruantiam regularem, & verè Monachus est censendus.* Et Gregorius IX. Cap. *Statuimus* eod. *Si euidenter appareat quòd tales absolutè voluerint vitam mutare, & in Religione perpetuò Domino deseruire* (tenentur etiam anno probationis non completo) *cum quilibet renuntiare valeat ei quod pro se noscitur introductum.* Probationis siquidem tempus in fauorem vtriusque partis conceditur, nouitij scilicet & Monasterij : vnde & beneficio sibi concesso poterant renuntiare. Idem habes cap. *Consulti*. eod. tit.

Professio tacita duplex.

Et hæc quidem non ante multos annos rata erant, cum vetustissimus Romanorum Pontificum à nobis allegatorum fuerit Alexander III. qui florebat post D. Bernardum P. N. ad A. c. 1168. perseuerantque illibata vsque ad Concil. Trident. vbi multam reformationem accepit status Monachorum, & annus integer probationis præfixus est. Cæterum si priora Ecclesiæ sæcula sedulò perspiciamus, liquidum fiet nullum certum probationis tempus in vsu Monachis fuisse, vt expræsse vel tacitè essent professi : nec professi à nouitiis religioso habitu discernebantur, nisi quod ad professionem se probantes adhuc sæcularem detinebant, & ipsa habitus Monastici susceptione cum animo profitendi Monachi reputabantur. Atque huc spectat illud Innocentij III. Cap. *Consulti* de Regul. *licèt autem per hoc senserint diuersi diuersa, nos tamen credimus distinguendum, vtrum is qui conuertitur, proposuerit absolutè vitam mutare, vt sic habitu Regulari Omnipotenti Deo de cætero famuletur; an conditionaliter experiri obseruantiam regularem, & ita demum si sibi placuerit profiteatur Ordinis disciplinam.* Ergo ex cuiusuis statum Monasticum aggredientis vel experiri volentis intentione professio tacita vel expræssa iudicanda erat : iudicium vero professionis citra dubium habebatur ipsa ratione dictante, eum, vel eam esse verè professum, vel professam, qui, vel quæ multos annos in Religione peregisset, etiamsi non expræsse emisisset vota. Ita censuit Gelasius 1. Epist. decretali ad Cæsarium, & Sicilienses Epist. cap. 1. & refertur 27. quæst. 1. cap. *Neque viduas*, vbi ait : *Neque viduas ad nuptias transire patimur, qui in Religioso proposito diuturna obsecratione permanserunt. Similiter Virgines nubere prohibemus, quas annis plurimis in Monasterij ætatem peregisse contigerit.* Vbi Glossa rectè admonet, *debere intelligi, quando non expræsse se Religioni obligauerunt; quo casu exigitur quod per aliquod tempus fuerit in Monasterio cum aliis; quod tempus potius est ad arbitrium boni viri referendum : arg. extra de Donat. Apost. ff. de iure de lib. l. 1 ff. de solut. Quod dicitur.* Aliàs si expræsse voueret, ipso momento à nuptiis retrahenda esset. Intentio igitur statum Monasticum arripientis præcipuè in hac re attendenda erat.

31. Vnde olim iudicium tacitæ expræssè professionis sumebatur.

Illud quoque certum est, in professione expræssa ministrum vota suscipientem & acceptantem sub Ecclesiæ nomine omnino & omni tempore esse requisitum. Enim verò nisi sit qui accepter, votum non progredietur metas simplicis promissionis, non traditionis rationem retinens : quæ enim traditio esse valeat, aut queat intelligi, vbi non sit qui recipiat, & acceptet? Dices forsan, Deum præsentem esse, cui votum fit, ipsumque acceptare votum. Verùm Deus non per seipsum immediatè & palam Ecclesiastica munia gerit, sed quod in omnium perficiendorum sacrorum ritu voluit fieri, vt in Ecclesia visibili ministri interessent visibiles, ita etiam in consecratione, seu benedi-

32. Quisnã minister sit vota tacitæ professionis acceptantis.

ctione hominis ad Monasticam & purissimam vitam ministrum visibilem & mortalem interesse constituit, qui diuina seruitute Monachum acceptans & constituens cogere possit eum, si resilire aliquando voluerit, vt promissis stet, & vota soluat: quod tamen Deus prouidentia ordinaria non præstaret absque miraculis, quæ in Ecclesiasticis functionibus non sunt expectanda. Quapropter D. Thomas cit. loc. benedictionem seu consecrationem monasticam *ex institutione Apostolorum adhiberi docet* secundo gradu post sacri Ordinis susceptionem, vt dicit Dionysius sextus cap. de Ecclesia Hierarchia vbi Monachum à Sacerdote benedici ex Apostolorum institutione refert; vt & nos sequenti capite latiùs expendemus. Cum vero semper in Ecclesia professio tacita in vsu fuerit, vt ex supradictis Canonibus liquido constat, eisdem viribus ac expressa pollens, consequens est vt in ea tacitè solummodo & præsumptiuè reperiantur omnia quæ expressam solemnem reddunt. Ergo sicut vota præsumpta dumtaxat in ea reperiuntur, & traditio ipso effectu demonstrata; ita & persona acceptantis non est expresse quærenda in ea, sed sub eodem inuolucro, & certa præsumptione. Quare sæpe contingebat Monachum fieri: absque omni arbitro, vt expresse docuit Concilium Arelatense sub ? Siluestro coactum, & Imper. Constantino: recipiturque, & refertur ab Ecclesia Cap. *Vidua*. de Regul. in hæc verba *Vidua si sponte velum conuersionis, quamuis non sacrum sibi imposuerit, & in Ecclesia inter velatas oblationem Deo obtulerit, velit, nolit, sanctimoniæ habitum vlterius debet habere: licet Sacramento firmari velit, eo tenore velamen sibi imposuisse, vt deserere posset*. Vbi vides fæminam sibi ipsi Religionis seu conuersionis insigne, velum, absque Sacerdotis consecrantis manu imposuisse, & quia in publicum prodiit, & professis se immiscuit, aliquodque eorum munium expleuit, decerni tacitè esse professam, ita vt nequeat retrocedere ab inceptis. Tunc verò sicut ex functione illa probatur vouentis animus, ita ex acceptatione ministri munus illius, sicut aliarum professarum recipientis sub earundem habitu, iudicatur acceptantis persona.

33. *Discrimen inter professionem tacitam Cœnobitæ & Anachoretæ.*

Illud nihilominus inter Anachoretas & Cœnobitas discrimen attendendum est, quod Cœnobita tacite professus sicut publica habitus gestatione traditionem suam prodit, ita publica Abbatis consensione tacita eius acceptatio innuitur. Anachoreta verò qui de sæculari turba ad eremi interiora progreditur, sicut fieri potest vt à nemine toto vitæ suæ decursu videatur, ita etiam & quod facto ipso publicam aliis nunquam faciat mentem & traditionem suam, nec alicuius ministri erga se innuatur acceptatio. Sed verò cum id per accidens se habeat, & quantum est ex se expositus sit publica habitus gestatione innotescere, & acceptationem ministri extorquere, nihil eius vero Monachatui absentia arbitri ministri obesse poterit: præsertim cum ita ab Ecclesia eis degere permissum sit sub vero Monachatu, & Anachoresi.

34. *Ad valorem professionis semper fuit necessarium quod emitteretur in Religione probata.*

Vnum dumtaxat superest animaduertendum, videlicet vt vota solemnia sint, necessum esse vt emittantur in Religione per Sedem Apostolicam approbata, vt Bonifacius VIII. expressit citatis superius verbis. Id verò non semper fuisse necessarium sed ab eo tempore quo Religiones cœperunt à se de Apostolica approbari, multi censent; quod videant S. Antonium, Basilium, Augustinum, Benedictum, & Superioris æui omnes Monachorum rectores, minime recurrisse ad eam pro obtinenda suæ Religionis confirmatione. Asseuerant tamen eo nihilominus tempore indiguisse Episcopi suæ Diœcesis approbatione, nam tunc Episcopi, sicut de Beatitudine decernebant sanctorum, ita de sanctitudine vitæ ab hominibus consectandæ. Sic philosophantur Cardin. Bellarminus lib. 2. de Monachis cap. 4. Azor. lib. 11. Instit. Mor. q. 5. Sanchez Oper. Moral. l. 5. c. 1. num. 15. & alij Recentiores. Sed bona doctissimorum virorum venia ex suamet doctrina conuincuntur modo à veritate deuiasse. Enimvero cum quispiam Religiosus efficitur, ex ipsa traditionis suæ vi constituitur sub alterius potestate, dum suam libertatem alteri tribuit, vt cogi deinceps possit pœnis externis, & Censuris Ecclesiasticis absque propria & vxoria re prorsus degere, & in omnibus suo obedire Prælato. Vt autem id iure fiat, necessum est vt appellatio Principis supremi accedat, cui videlicet ille subditus erat. Nam personæ alicui subiectæ Principi aut Reipub. perfectæ, nequeunt proprio consensu etiam quibusvis votis & iuramentis firmato, hanc iurisdictionem in seipsas alteri committere, vti doctè & neruosè probat Vasquez 1. 2. q. 96. art. 4. disp. 165. cap. 4. à num. 14. & consequutus Sanchez num. 20. Episcopos autem nemo supremos Reipub. Christianæ Principes dixerit, sed Apostolos, & Apostolicam Sedem. Nemo proinde Episcoporum valuit Religiones vllo vnquam tempore approbare. Eo vel maximè quod Religio modus viuendi est ex se non solum hominibus suæ diœcesis congruus, sed fidelibus omnibus vniuersæ Ecclesiæ Dei: vnde qui Religionem aliquam approbaret, vniuersis fidelibus eam approbare videretur: Episcopi verò de fidelibus in communi nihil decernunt, cum vltra vires suæ facultatis id sit. Nec de propositione alicuius viri Sancti vt publico colatur cultu (quod olim præstabant Episcopi) eadem ratio est, sed valde diuersa: namque ex eiusdem suæ iurisdictionis limitatione ortum duxit, vt nunquam verè aliquem in numerum Canonizatorum referrent, sed dumtaxat Beatorum, iuxta ea quæ fusè superiori anno dixi cum pro Beatificatione S. Ioannis Eremitæ cognomento *Parvaque* data opera disceptarem. *V. comment. in Max. in Admonibus.*

35. *Et in Religione approbata à Sede Apostolica.*

Ad Apostolicam ergo sedem semper necessariò pro Religionis approbatione recurrere necessum fuit, non tamen eo indiguerunt recursu veteres illi Monachorum Archimandritæ, quandoquidem iam-pridem ab ipsis Apostolis Monasticus status approbatus & promulgatus in Ecclesia fuerat, quæ sanè approbatio cum doctrinalis sit, nunquam potuit successu temporis infringi. Nihil verò aliud prisci Monachi conabantur operibus exequi, nisi quod ab Apostolis nouerant Apostolica censura approbatum, & in publicum positum & commendatum, quodque continua Monachorum deducta serie semper in Ecclesia floruerat, & laudabatur, vti nos toto hoc lib. 2. monstrauimus, & ipsimet Scriptores fatentur. Quare quod ad substantiam Monastici status spectat, Sedes Apostolica exequutrix & commendatrix (vt sic dicam) relicta in Ecclesia, tametsi circumstantiarum, & accidentium quorundam variationem pro temporis indigentia inducere valeat, & de facto induxerit, induxisseque necessum fuerit, postquam cœtus Monachorum vehementer

menter à se inuicem dissidere habitu, colore, ceremoniis, & polytica gubernatione cœpit, tunc siquidem huiusmodi cœtus aut Congregationis decernere, ita quod in cœtu à se laudato valida professio non sit. Nec abs re, nam licet Apostoli ipsi substantialia totius Ecclesiasticæ œconomiæ decreuerint ex Diuina institutione, accidentia tamen suis successoribus pro temporum opportunitatibus mutanda commisere: vt ipsorum Sacramentorum administratio demonstrat; & decretum ab eis in prima Apostolica Synodo de abstinentia fidelium à sanguine & suffocato liquidum facit, quod nihilominus postea abrogatum est. Hinc etiam necessaria consequutione deducitur, cum Apostolica sedes aliquam approbat Religionem, non approbare de nouo Religiosum statum quoad substantiam: id enim & Christi Domini, & Apostolorum eius approbatione & promulgatione inconcussè subnititur, sed sodalitium huiusmodi quatenus his vel illis circunstantiis & accidentibus politicæ gubernationis vestitur: vt sit sensus, decretum iri hanc Religiosam viuendi formam quoad substantialia eam prorsus esse, quam in Ecclesiam Christus Dominus & eius Apostoli prædicarunt: quoad accidentia vero, & nouas viuendi circunstantias nequaquam à veræ virtutis ac religionis tramite deuiare.

36. Respondere Quæstioni initio capitis positæ.

Iam quæstioni initio nobis capitis huius propositæ respondere oportet, ob cuius declarationem tot, tantaque inculcasse, & expendisse necessum fuit. Ergo Beatos illos Patres Paulum, Anthonium, Pachomium, Benedictum, & cæteros verè & propriissimè Monachos extitisse, votaque omnia Monastica solemniter emisisse, vt nos, liberè & constanter fatemur: quosdam quidem expresse, quos nimirum publicè in manus ministri Ecclesiæ se tradidisse constiterit, cuiusmodi forsam fuere Antonius, Pachomius, & alij multi in cœtibus monasticicis educati: quosdam autem tacitè & præsumpte, quales fuere Paulus ille primus Eremita, & P. N. Benedictus, aliique ad instar illorum innumeri. Petro in propatulo est; quippe qui post approbatum, & promulgatum, vnicéque ab Apostolis commendatum Monasticum Statum, sponte sua eum arripuerunt animo perpetuo in eo permanendi, vt ratio status postulat: quo tempore nihil aliud requirebatur vt quis in Ecclesia verè Monachus haberetur, & esset; & professio tacita erat in vsu, fuitque vsque ad tempora Concilij Tridentini. Quamobrem quærenti quando S. Paulus vota emisit Monastica solemniter, quando S. Benedictus? Respondendum est, sané quando statum Monasticum arripuerunt, facto ipso & opere contestati, se ad omnia quæ Monachorum erant ex tunc verissimè, & ex animo obligatos fore, & esse; atque se, suaque omnia transactione perfecta Ecclesiæ tradidisse, ita vt deinceps ad obseruationem votorum cogi possent ab eius legitimis, quoad hoc, ministris; animoque incapaces redditos ineundarum nuptiarum, & dominij rerum, seu etiam illarum vsus, qui sunt veri solemnis professionis fructus.

Cur valide antiquorum professio solemnis non facta in manu Abbatis.

Crediderim Romanum S. P. Benedicto ita habitum dedisse, vt quidam ille ex Scetpi forsan Alexandriam pergens induit S. Euphrosinam, de quo scribitur apud Metaphrastem: *Cum ab eo peteret vt Monasticum consequeretur habitum, ille prompto & alacri animo impleuit quod petebatur, & cum statim preces consuetas, & quidquid erat in more positum impleuisset, Monastico eam induit habitu. Et cum precatus esset finem Scopo conuenientem, in suum reuertitur Monasterium.* Neque vero vt Romanus, aliique antiqui nouiter conuersos suscipientes ritè facerent, Abbates esse necessum erat, cum non sibi eos Monachos subiicerent, sed Ecclesiæ cuius vice fungebantur. Nec mirum, nam si ipsi quoque nouiter Monachatum aggredientes, per sese absque vllo arbitro validè quirent habitum suscipere, & profiteri, multo præstantius in manu Monachi, forsan Presbyteri, nomine Ecclesiæ traditionem acceptantis validè id fieret. Nihil igitur deinceps de his ambigatur ab aliquo.

CAPVT VII.

Appendix de solemni voto Virginitatis Sanctæ Deiparæ.

Obiter dubiolum emergens sedare deuotioni, quam ad Beatissimam Virginem Deiparam vniuersi gerimus, concedatur, quod à nemine viderim quæsitum, ne dicam satisfactum. Sit ne votum de perpetua virginitate ab ea emissum, simplex, an solemne censendum? Ex dictis siquidem à solemnibus defecisse, & simplicibus associandum videri potest. Enimverò non fuit emissum in Religione approbata à sede Apostolica, nec ab eius ministro acceptatum, quæ duo necessaria esse vt votum sit solemne, satis patet ex dictis toto cap. præced. Cæterum quæ vouentium virginitatem principatum tenuit temporis & nobilitatis præstantia, & idcirco *Primigenia Virginitatis* veraciter à Patribus municipata est, præstantissima solemnitate eius votum ornatum, probatissimum censeo, ita quidem vt primùm simplex emiserit, votum perpetuæ seruandæ virginitatis sed in conceptione filij Dei solemne redditum propriissimè fuerit. 1. Ratio dubitandi.

De simplici voto elegantissimè Bernardus Parens serm. de Verbis Apocal. *Signum magnum, &c.* sic ait: *De cætero sanè, & virginitatem carnis, & propositum virginitatis, & ipsius quoque propositi NOVITAS euidenter illustrat, quod videlicet in nouitatem spiritus legis Mosayca decreta transcendens, illibatam Deo corporis simul, & spiritus sanctimoniam vouit. Probat enim propositi inuiolabile fundamentum, quod tam constanter promittenti filium Angelo, respondit: Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Fortè enim prætexa primò turbata est in sermone eius, & cogitabat qualis esset ista salutatio, quod benedictam sese audisset in mulieribus, quæ nimirum benedici in virginibus semper optabat.* (quæst. diceret: Non turbata esset, si dixisset Angelus, *Benedicta tu in Virginibus:* Sed cum audisset. *Benedicta tu in Mulieribus* contra in propositi votum (idcircò turbata est in sermone eius) *Et ex tunc quidem cogitabat qualis esset ista benedictio, quod iam videretur esse suspecta. Vbi verò in promissione filij manifestum virginitatis periculum videbatur, non potuit vltra dissimulare, quin diceret: quomodo fiet illud, quoniam virum non cognosco?* De eodem simplici Augustinus loquitur lib. de sancta Virginitate cap. 4. dum inquit: *Ipsa quoque virginitas eius gratior, & acceptior, quod non eam conceptus Christus viro violatore quam conseruaret, ipse præcipuit, sed prinsquam conciperetur,* 2. B. Virgo simplex votū Virginitatis Emisit. Cur in Angeli salutatione turbata.

iam

iam Deo dicatam, de qua nasceretur elegit. Quod probat argumento Bernardi: *Quomodo fiet istud? quod profectò non diceret, nisi Deo Virginem se ante vouisset.* Et rursus: *Virginitatem Deo dicauit, cum adhuc quod esset conceptum nesciuit: vt in terreno mortalique corpore cœlestis vita imitatio VOTO fieret, non præcepto; amore eligendi, non necessitate seruiendi.*

3. Quo tépore. Sed quo id votum emiserit tempore, non conuenit inter Doctores. Augustinus citato loco ante desponsationem credit se deuouisse Deo: ait enim: *Sed quia hoc Israelitarum mores adhuc recusabant, desponsata est viro Iusto, non violenter ablaturo, sed potius contra violentos custodituro quod illa iam vouerat.* At D. Thom. 3. p. q. 28. ar. 4. docet, post desponsationem quidem, sed ante conceptum vouisse, cuius dedimus verba lib. 1. c. 15. num. 6. Vtut sit ex verbis ipsius virginis, *Quoniam virum non cognosco*, liquidum apud omnes est ante annuntiationem Angeli ab ea emissum; & quamquam in via D. Thomæ nulla supersit difficultas de valore coniugij ipsius cum B. Ioseph vitorum omnium fœlicissimo (cum certum sit votum simplex, quod nuptias subsequitur, nihil mali in eas moliri) adhuc tamen præcedens votum, dum simplex sit, nuptiale vinculum non dirimit; imo aliquando non reddit illicitum: nam cum integrum incunti sit etiam semel inito & rato matrimonio à copula perpetuò abstinere, potuit sanè ea intentione de præsenti inire, vt libertate sua adhuc super eo deliberandi potiretur, imo vt statim ad Religionem transiret, vt definitum est ab Alexandro III. cap. *Commissum* de Sponsalibus: & fatentur Sanchez lib. 2. de Matrim. disp. 28. num. 1. Quare iure putant multi non necessario requiri consensum in copulam futuram ad valorem matrimonij, sed sufficere consensum retinendi indiuiduæ vitæ consuetudinem: Quibus præire videtur Augustinus lib. 1. de Nupt. & Concupisc. cap. 11. dum ait: *Coniux Maria vocatur a prima desponsationis fide, quam concubitu non agnouerat Ioseph, nec fuerat cogniturus: nec perierat, nec mendax manserat coniugis appellatio, vbi nec fuerat, nec futura erat illa carnis commixtio propter quod fidele coniugium Parentes Christi ambo vocari meruerint.* Et alibi clarius verbis à Gratiano relatis 27. q. 2. Cap. *B. Maria*: inquiens: *Consensus ergo cohabitandi, & indiuiduam vitæ consuetudinem retinendi interueniens eos coniuges fecit: indiuidua verò vitæ consuetudo est, talem se in omnibus exhibere viro, qualis ipsa sibi.*

4. Qualiter cũ voto Virginitatis compati potuit consensus in copulam? Cœterum etsi verius censeamus aliquem consensum in futuram copulam requiri ad valorem matrimonij, satis proculdubio erit vt sit implicitus ex natura rei in ipso contractu cum quo compati possit expræssus dissensus in eam: quomodo docent Sanchez num. 4. & Suarez tom. 2. in 3. p. q. 29. art. 2. disp. 7. legitimum ratumque fuisse matrimonium Mariæ cum Ioseṗho, absque vero animo coeundi, si coniugi ita placuerit: nimirum quia non destruit substantiam nuptialis vinculi perpetuum superuenientis simplicis voti vtriusque coniugis impedimentum. Ex hoc autem necessariò fit, vt simile voti simplicis præcedens impedimentum minimè essentiam vinculi eiusdem destruit, cum præcedit: nam quæ essentialia sunt, semper eodem modo se habent: & quæ initio contra essentiam militant, perpetuò militare in eam necesse est, & è conuerso. Quod paribus ferè verbis dixit Chrysostomus hom. 16. in Mathæum: *Omnis res (ait) per quascunque causas nascitur, per easdem dissoluitur. Matrimonium enim non fuit coitus, sed voluntas: & ideo non soluit illud separatio corporis, sed voluntatis.* Potuit ergo Beatissima Virgo viro suo tradere corporis sui ius consuetudini legis consentiens, sed perpetuò impeditum ex voto donò gratiæ supra legem emisso. Et tutò quidem nuptias cum ipso inire poterat, quæ Diuina reuelatione se nouerat Virginem perpetuò ex dono gratiæ permensuram, imo & in ea Virginibus innumeris primitias cœlibatus fundari. Reuelata Mariæ fuit eius virginitas. Vnde ei postmodum ad verba Angeli filium promittentis inopina turbatio accedit, vtpote quæ promissioni Diuinæ seruandæ suæ virginitatis videbatur aduersa fronte contraire; Reuelatum verò id sibi à Domino, qui inficias ierit, non valdè dignè de familiaritate, qua in oratione cum Domino tanta virgo pollebat, sentire videtur. Nemini siquidem tam familiarem se Deum vnquam exhibuisse, quis ambigat? Et qua de re sæpius ab ipsa cum Deo actum, pulsatum, quam de custodia virginitatis; Sed de hoc aliàs. Reuelatum autem perspicuè docet D. Thomas in 4. dist. 30. art. 1. quæst. 2. ad 3 inquiens: *Virgini B. copula nunquam fuit in proposito, erat enim certificata à Deo nunquam subsequi debere.*

5. In Conceptione & partu votum iterauit, & solemne fecit. Iterauit Virgo Beatissima votum suum, dum filium Dei concepit & peperit: & tunc solemne factum est, ita vt quæ primùm fuerat vouendæ Virginitatis exemplar, fieret itidem solemnitatis in votis primiceria. Nouitatem (vt putas) assertionis veritas ad suæ antiquitatis maiestatem restituet. Iterationis voti Doctorem habeo Augustinum, cuius verba & placitum iam olim vir magni in Dei Ecclesia nominis retulit, & amplexus est 27. quæst. 2. cap. *B. Maria*: ait enim: *Beata Maria proposuit se seruaturam votum virginitatis in corde, sed ipsum votum Virginitatis non expressit ore. Subiecit se Diuinæ dispositioni dum proposuit se perseueraturam virginem, nisi Deus aliter ei reuelaret.* En votum prius, seu simplex, corde duntaxat ante filij conceptionem conceptum: quod proculdubio Bernardus meus sensit, vtpote hom. 3. super *Missus est*, scribens: *Quomodo fiet istud, quoniam &c. Quasi dicat: Cum sciat Dominus meus testis conscientia mea votum esse ancillæ suæ non cognoscere virum, qua lege, quo ordine placebit ei vt fiat istud?* Sed subdit Augustinus de publico, & solemni voto. *Postea verò cum Filium genuit, quod corde conceperat, simul cum eo labiis expressit; & vterque in virginitate permansit.* Et Mariam quidem votum, quod priùs mente conceperat, ore postmodum protulisse, & Lucas testatur, & ipsa eius indicant verba: *Quoniam virum non cognosco. Neque enim quia tunc virum non cognoscebat, necesse erat inquiri, quomodo posset filium habere* (ait Gratianus Cap. *Matrimonium.* eadem q.) *Sed quia nunquam se virum cognituram proposuerat.* Habes ergo eius verbis testatum pridem iam de virginitate perpetuò, & illibatè seruanda votum emisisse, & nunc coram Angelo expressis verbis dictis stare. Sed Augustinus ad dubitationis Iosephi solutionem respicere videtur, cum scilicet iussus est accipere coniugem suam virginitatis etiam post Filium conceptum flore decoratam: vt mysterio fœcunditatis virgineæ patefacto, re cum vxore sua communicata, quo se Deo virgines digni exhiberent, votum simul cum illa palam iam virginitatis emiserit.

Dedi tibi publicum virginis votum: audi nunc solemnita-

6. *Solemnitas huius voti S. Trinitatis cõsecratione celebrata.*

solemnitatem. Hanc adhiberi solitam cum quadam consecratione & benedictione, docuit supra relatus Doctor Angelicus: explicat verò Bernardus Serm. de B. Maria, cuius exordium, *Aue Maria*, inquiens: *Bezeleel cum socio Oliab Arcam Testamenti fabricauit. Sancta quoque Trinitas Virginem sibi sanctificauit, ac templum sanctissimum consecrauit, hospitiumque mundissimum sibi praeparauit, thalamum quoque, de quo Sponsus prae filiis hominum speciosus ad publicum procederet, decenter praeornauit. Neque enim Pater abesse potuit, vbi eius Filium & Spiritum operare voluit.* Et paulò priùs: *Illam fecit Bezeleel, istam condidit Emanuel. Bezeleel Oliab in opere socium habuit; & virgo quoque virginum condita praelecta, & ornata per Spiritum sanctum, & Dei omnipotentem Filium fecit. Bezeleel interpratatur, Vmbra Dei, Oliab, Protectio mea. Prior ille Spiritus sancti, iste vero typum tenet Filij. De illo dicitur ad Mariam: Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus altißimi obumbrabit tibi: & ad Ioseph: Quod in ea natum est, de Spiritu sancto est. Iste vero ad Patrem clamat: De ventre matris meae tu es protector meus.* Consecrasse igitur Spiritum sanctum virgineum vterum superuentu suo, consecrasse Filium aduentu suo, nullus Catholicorum dubitare permittitur.

7. *Nihil ex requisitis ad verã solemnitatem in eo defuisse.*

Age modo, ex huiusmodi adhibita consecratione virginitatis Deiparae ostendamus nihil eorum quae in vera solemnis virginitatis voti emissione intercedere solent, hic defuisse. Enimvero ex parte virginis nostrae vera propriissimaque traditionis reperitur ratio, qua Deo corpus suum tradidit cum voto perpetuae perseuerantiae: vt non sola fuerit promissio de futura traditione. Quis id neget? Solus qui personam acceptantem eius traditionem defuisse suspicetur. At Spiritus sancti personam (vt Angelum eius solemnitatis ministrum interim omittamus) virginitatem Mariae consecrasse, & acceptasse, constantissimum esto. Vtquid enim superuenit in eam, vt quid obumbrauit, nisi vt locum homini foecundanti praeriperet, maiestatis puritate foecundaret? Namque in traditione & acceptatione solemni dominium virginei corporis à virgine transfertur in Deum, cui dicatur, vt deinceps non sit iuris virginis, sed Dei. Et hoc sanè si alibi aliquando contigit, multo praestantiùs in praesenti: nisi quod caeterarum acceptatio à ministro Dei fit sub eius nomine: Mariae verò virginitatem per sese Deus ipse protegendam, & defensandam perpetuò suscipit: & quoad hoc obumbratio sancti Spiritus non temporaria, sed perpetua mansit in virgine, sicut & dominij translatio; vti elegantissimè Athanasius scripsit sermone de Sanctissima nostra Deipara, inquiens: *Spiritus sanctus in virginem descendit cum omnibus suis essentialibus virtutibus, quae illi per rationem Diuini Principatus adsunt, imbuens eam in gratia vt in omnibus gratiosa esset: atque idcirco gratia plena cognominata est, eo quod adimpletione Spiritus sancti omnibus gratiis abundaret, & virtute altißimi obumbraretur. Quam virtutem per omnia tempora conceptus eam habuisse confido, & post conceptum etiam retinuisse. Neque enim id temporarium in virgine accidisse opinor, sed per omnia tempora hoc illi datum fuisse: quemadmodum & nunc in praesentia, & in aeternum vsque habet haec Virgo sibi obumbrantem virtutem Altißimi.* Breuiùs, non inuenustiùs, hoc ipsum dixit Cyprianus serm. de Natiuit. Christi: *Angelica sanè non est credendum ibi ministeria defuisse* (quamuis dictum sit: *Et recessit ab ea Angelus*) *nec recesserat à venerabili pectore Matris Spiritus sanctus ad verbum Gabrielis elapsus. Possidebat domum suam, & templum quod sibi consecrauerat. Seruabat sacrarium suum, & sanctimonia thalamum honorabat.* Quibus sanè verbis nihil clarius dici potuit, vt nunquam intermissum virginitatis Deiparae dominium in Spiritu sancto commendaret.

Quod si ad Sacramentum visibile perficiendum hominis personam acceptantem ibi desiderari causaris, en adest totius visibilis Ecclesiae caput Iesus Christus integritatis virgineae, clauem dominij, domus insigne arripiens, ne quis vllo tempore temerator in eam audeat insurgere; quamobrem *Clauis Dauid* (vt mihi videtur) ab Ecclesia vocatur aduentus eius ex virgine tempore: *Clauis* in quam Dauid, quod nimirum domum Dauidicam sibi soli seruauerit, purissimam carnem Matris suae de progenie Dauid ortam, signaculo tamen suae omnipotentiae munitam, & iam quidem ab Ezechiele cap. 44. sub portae Orientalis typo mysticè designatam, quae semper esset clausa, & nihilominus soli patebat Principi, quo tamen siue ingrediente, siue egrediente 8. *Christus D. voti huius acceptator.*

Claustrum pudoris permanet,
Vexilla virtutum micant,
Versatur in templo Deus,

Vti D. Ambrosius cecinit: qui iterum lib. de Instit. Virg. cap. 7. *Quae est porta nisi Maria? ideo clausa, quia Virgo. Porta igitur Maria, per quam Christus intrauit in hunc mundum, quando virginali fusus est partu, & genitalia Virginis claustra non soluit. Mansit intemeratum septum pudoris, & inuiolata integritatis durauere signacula, cum exiret ex Virgine, cuius altitudinem mundus sustinere non posset.* Quae iterat cap. 8. seq. Et Hieronymus in cap. 44. Ezech. & in Apologia ad Pamachium libris suis aduersus Iouinianum. cap. 8. & lib. 1. contra Pelagianos cap. 1. August. serm. 1. de Natiuit Domini, & fusiùs serm. 14. de eadem. Bernardus serm. de Verb. Apocalip. & vno ore concors sanctorum Patrum mens ita clausam Ezechielis portam interpretatur. Quo sanè Symbolo nequaquam sola ac simplex Mariae de virginitate promissio significatur, sed multò magis actiua quaedam Christi custodia, & dominium: eius siquidem erat clausuram illibatam ingrediens, & egrediens conseruare, vtpote clauem eius sibi soli notam retinens. Vnus prae caeteris Patribus audiendus hac de re à nobis est. S. Ildephonsus virginei pudoris contra vniuersos haereticos singularis defensor, qui lib. de Virginit. contra tres-haeret. cap. 1. haec scribit in Eluidium stylum vibrans. *Audi tu haeretice, ne ius maiestatis irrumpas, nec possessionem Dei conuexare ausu pertentes. Ne portam domus Dei eius in exitu clausam à quocumque posse adiri contendas. Virtutum Dominus & Deus possessionis huius. Caelorum Rex est possessor iuris istius. Solus egressor custos est porta egressionis huius:* Et statim: *In hac regione solitudo Deo tantum, & domui. In hac mansione singularitas hospitio tantum, & hospiti. Hic locus cum vno tantum aduentante cohaeret, hic vterus vnius tantum agnitione congaudet, nec alterius viri quam nascentis vnius membra cognoscit.* Non solum quia de facto ita fuit, sed quia solus virtutum Deus erat Dominus professor iuris istius.

Hinc verò necessarius solemnitatis praetensae collucet effectus, videlicet quod reddit vouentem futurarum nuptiarum omnino incapacem. Nemo autem, vt credo, asseuerare audebit sanctam Deiparam 9. *Effectus voti solemnis in Maria collucent.*

partam post Filij Dei conceptum, Iosepho de medio facto, iterum nuptias inire voluisse mortales; vel, vt digniùs loquar, validè quempiam cum Maria contrahere potuisse. Absit hoc à fidelium mentibus. Enimverò si quam vnquam virginem Deus in suum coaptauit ius, proculdubio hanc præ cæteris vnicè strictissimo possessionis iure sibi vendicauit. At reliquæ ex eo solum quod se Deo solemni voto tradiderint, eo fruuntur priuilegio, vt nequeat deinceps vllus mortalis sponsus ad earum aspirare nuptias: multò ergo magis ea quæ omnium virginum caput est, & Regina: quod mihi clarissimè S. Ildephonsus verbis relatis fassus est, & quotquot eam Ezechielis portam semper clausam, fontem signatum, & hortum conclusum agnoscunt.

10. Ioseph & Maria post virginis partum à vinculo Matrimonij soluti.

Dices forsan: Solemne votum post ratum matrimonium emissum liberum reddit à vinculo alterum coniugem: fieret igitur, si Deiparæ votum in conceptu & partu Filij solemnis iura susciperet, vt D. Ioseph deinceps ab eius matrimonio solutus permansisset. Sane gratissimis quibusdam Patribus id nullum esse inconueniens visum est: nam Hilarius ad cap. 2. Matth. verba illa Angeli ad Ioseph, *Surge, & accipe puerum & matrem eius*, sic interpretatur: *Cum desponsatam cum Iusto sanctificabat, coniugem nuncupauit: sed post partum Mater tantum Iesu ostenditur: vt quemadmodum iusto Ioseph deputaretur in virginitate coniugium, ita venerabilis eius ostenderetur in Iesu Matris virginitas.* Namque cum nihil non mysterio, veritateque plenum in Scripturis reperiatur, vacare mysterio non potest, quod perpetuo ante partum *Coniux*, & *Sponsa* Iosephi vocitatur Deipara ab Euangelistis: Luc. 1. *Ad Virginem desponsatam viro*; & ita quidem vocabatur antequam Filium Dei conciperet; similiter, & post conceptum ante partum Matth. 2. *Cum esset desponsata Mater Iesu Maria Ioseph, &c. Ioseph. vir eius cum esset iustus, &c. Noli timere accipere Mariam coniugem tuam, &c. & accepit coniugem suam, &c.* Rursus Luc. 2. paulo ante partum: *Ascendit autem & Ioseph vt profiteretur cum Maria desponsata sibi vxore pregnante.* Attamen mox vt filium peperit, iam deinceps nusquam *Coniux*, *Sponsa*, vel *vxor* Ioseph nuncupari, conspicitur: nam de pastoribus ipsa nocte puerum adoraturis ait Luc. *Et inuenerunt Mariam, & Ioseph, & infantem positum in præsepio.* Et de Magis similiter, Matth. 2. *Et intrantes domum inuenerunt puerum cum Maria Matre eius & fuge in Ægyptum.* Et Angelus ad Ioseph, non iam accipere Coniugem suam iubet, vt prius; sed, *Accipe puerum & Matrem eius &c.* Et iterum, *Accipe puerum & Matrem eius, & vade in terram Israël*; Neque verò solus Hilarius id obseruauit in Occidente scribens: obseruauit & in Oriente Chrysostomus hom. 9. in Matth. inquiens: *Aparuit igitur non Angelus Mariæ, sed Ioseph loquens. Et quid ait? Accipe puerum & matrem eius. Hic iam non dicit Coniugem tuam, sed Matrem eius; quia absolutè per signum partus & explosa suspicio est; & absque vlla ambiguitate vir credidit, libere iam & apertè Angelus neque filium, neque coniugem eius appellans, sed puerum, inquit, accipe, & Matrem eius.* Consentit D. Thom. in Catena ad cap. 2. Matth. & in Commentariis propriis ad ipsum. Quorsum hæc? Nimirum vt ipso Euangelistarum loquendi modo credamus omne illud dominium, quod ex ei nuptiarum Ioseph acceperat ad virginis corpus, solemnitate voti virginei finita & perfecta per partum, quo tandem ipse Dei eiusque Filius claues intemeratæ virginitatis acceperat, translatum ad ipsum fuisse, & à Iosepho ablatum: vt iam deinceps eo iure *vir eius* non diceretur, neque ipsa *Coniux*, vel *Vxor*: & relatio ex coniugio ad virum in relationem maternitatis ad Filium sui nouum pudoris Dominum translata, seu conuersa videretur.

Illud nihilominus iurium nuptialium Iosepho relictum est, quod ad indiuiduam vitæ consuetudinem mutuò sibi præstandam necessarium erat; à quo *Coniuges* adhuc dicebantur, & Ioseph pueri Iesu *Pater*, ex eo quod coniugis suæ absque alterius ope viri filius esset: iuxta id quod Augustinus lib. de Nuptiis & Concept. cap. 11. dixit: *Propter quod fidele coniugium parentes Christi ambo vocari meruerunt Luc. 2. Ibant parentes eius per omnes annos*: Et item. *Ecce pater tuus, & ego dolentes &c.* & cap. 12. *Formam serui accepit, cuius forma parentes erant.* Ait itaque Augustinus cap. illo 11. *Cum illo non seminante illa peperisset, profecto nec ipsius formæ serui parentes ambo essent, nisi inter se etiam sine carnis commixtione coniuges essent. Omne itaque nuptiarum bonum impletum est in illis parentibus Christi; proles, fides, Sacramentum. Prolem cognoscimus ipsum Dominum Iesum; fidem, quia nullum adulterium; Sacramentum, quia nullum diuortium.* Et infrà: *Cur ergo non coniuges maneant, qui ex consensu non concumbere desinunt, si manserunt Coniuges Ioseph & Maria, qui concumbere nec cœperunt?* 11. Quid iuris nuptialium Iosepho relictum post Virginis partum?

Tanti coniugij mores imitata postmodum fuit S. Pulcheria Archadij Hispani Imperatoris filia à Theodosio Germano (iuniore) compar Imperij facta, cuius laus est in tabulis Ecclesiasticis Romani Martyrologij 10. Septemb. *Ac primùm quidem* Imperatrix electa (ait Sozomenus lib. 9. c. 1.) *Virginitatem suam Deo vouit: deinde & sorores suas ad idem vitæ institutum educauit, ne fortè virum quemquam alium Imperio subinducerent. Vt igitur ea quæ constituerat consignaret, ac Deum ipsum & Sacerdotes, omnesque subditos testes faceret voluntatis suæ, ex auro gemmisque pratiosis admirabile quoddam donarium, & spectaculum omnium pulcherrimum pro Virginitate sua, & Imperio fratris, sacram mensam Ecclesiæ Constantinopolitanæ dicauit: idque ipsum, vt cunctis esset conspicuum, in fronte eiusdem mensæ litteris expressit.* Cum verò Theodosius iunior diem obiit suum, voluntate eiusdem S. Pulcheriæ ex S. C. delatum est Imperium Martiano. Quod enim nullum exemplum præcesserat, vt Augusta sola habenas moderaretur Imperij, & ipsa Deo virginitatem vouisset, iamque ætate grandior esset, vtpote quæ ageret alterum supra 50. ætatis ann. salubre illud consilium iniit, vt coniugij titulo virum eueheret in Imperium ætate maturum, consilio grauem, continentia probatum, atque militari virtute vbique spectatum: sicque optimo Imperij regimini opportunè consuleret, vt tamen deuotæ Dei virginitatis integritati esset omnino prospectum. Quod ita narrant vno ore tam Græcorum quam Latinorum historici omnes Sozomenus cit. loco, Socrates lib. 7. cap. 22. Nicephorus lib. 14. cap. 2. & 3. Marcellinus in Chron. Suidas Zonaras, Cedrenus, Glicas, & cæteri; & ex eis Baronius tom. 5. ad A. C. 415. à num. 51. & tom. 6. A. C. 450. num. 17. & in Notis Rom. Martyrol. ad 10. Septemb. qui subdit quod Pulcheria *haud immemor* fuerit, *facti huius dignissimum in Diuinis Scripturis* 12. Pulcheria Hispana coniugium Mariæ & Ioseph imitata.

Scripturis exemplum haberi litteris commendatum, cum sanctissima virgo Deipara ita fuit Matrimonij legibus iuncta coniugi, vt nunquam desierit esse (etiam proposito.) *Hoc igitur tam nobile exemplum facere edocuit quod necessitas exigit temporis, & virtus hominis persuasit.*

13. *Etiam post solemne votum non potuit B. Ioseph. à B. Virgine separari.*

Cæterum illud addamus oportet, quod tametsi Ioseph post votum Beatissimæ coniugis solemne redditum, quantum est ex vi coniugij rati, & lege communi, liber abire posset, ex ordinatione speciali & præcepto Dei obligatus ad indiuiduam vitæ consuetudinem permansit: vtpote cui dictum ex parte Dei ab Angelo sit: *Accipe Mariam coniugem tuam*: vt interim omittamus Innoc. III. Cap. ex p. 2. de conuers. coniug. asserere: *Non inconsultè videri, quod ex quo Matrimonium inter legitimas personas per verba de præsenti contrahitur, illis viuentibus in nullo casu possit dissolui, vt viuente reliquo, alter ad secunda vota transmigret: nisi fortè fieret ex reuelatione Diuina, quæ superat omnem legem, sicut à quibusdam sanctis legitur esse factũ*, vt à Tecla, Cæcilia, Lucia, Machario, Alezio &c. Tametsi oppositũ communiùs à Rom. Pontif. cõsulatur, vt ibi: & ab Alex. III. C. *Verum* & C. *ex publico* eod. tit. vbi: quod Dominus dixit *Quod Deus coniunxit &c.* inquit: *intelligendum esse secundum interpretationem sacri eloquij de his qui Matrimonium carnali copula consummarunt.* Concinit 27. q. 2. C. *Scripsit.* §. *Ecce.*

14. *Votum Virginitatis Deiparæ sine exemplo, est exemplar cæterorum.*

Sed qui poterit solemne dici votum in Religione approbata per Apostolicam sedem non emissum? Hoc sanè obesse non potuit illi voto, quod cæterorum ianua est, & exemplar: nihil enim Ecclesiæ Recentiores Patres decernere de præteritis voluerunt præcipuè de eo quod Domino ipso decernente perfectum est, & primum fuit cæterorũ: Virginẽ vero Deiparã primiceriam virginitatis esse, & fuisse communi SS. Patrum calculo formatum est, loquendo de voto virginitatis. Vetustior huius veritatis testis est D. Bartholomæus apud Bonauenturam l. 1. Pharetræ Diuini amoris c. 5. aientem. *Beatus Bartholomæus vt habetur in legenda dixit: Hæc prima inter fœminas: hæc constituit in corde suo, vt diceret Deo: Domine offero tibi virginitatẽ meam; cum hoc à nullo homine nec verbo didicisset, nec exemplo ad imitationem inuitata fuisset.* Quod elegantius postea dixit meus Bernad. hom. 3. super *Missus est*, vbi quæ in corde virginis præcesserunt voti emissionem, his describit. *Dura necessitas, & graue iugum super omnes filias Euæ: & si pariunt cruciantur, & si non pariũt maledicũtur.* (iuxta illud: *Maledicta sterilis in Israël*) *quid eliges virgo prudens? Angustiæ, inquit, mihi sunt vndique: Melius est tamen mihi maledictum incurrere, & castam manere, quam priùs quidem concipere per concupiscentiam, quod meritò post cum dolore parturiam. Hinc enim etsi video maledictum, sed non peccatum, illic vero & peccatum, simul & cruciatum.* (Peccatum vocat originale in prole, effectum peccati primorum Parentum in inordinata concipientis libidine) *Denique hæc maledictio quid aliud est quam hominum exprobratio? Neque ob aliud sanè dicitur sterilis maledicta, nisi quod opprobrio & contemptui sit habenda, tanquam inutilis & infructuosa; & hoc in Israël tantum. Mihi autem pro minimo est quod hominibus displiceam, dum me passim virginem castam exhibere Christo.* Hæc de consultatione votum præcedente: nunc iure Bernardus exclamat. *O prudens virgo, ô Virgo deuota, quis te docuit Deo placere virginitatem? Quæ lex, quæ iustitia, quæ pagina veteris Testamenti vel præcipit, vel consulit, vel hortatur in carne non carnaliter viuere, & in terris Angelicam ducere vitam? Vbi legeras beata Virgo, sapientia carnis mors est; & curam carnis ne perfeceritis in desiderio? Vbi legeras de virginibus, quia cantant canticum nouum, quod nemo alius cantare potest; & sequuntur agnũ quocumque ierit? Vbi legeras laudatos esse qui se castrauerunt propter Regnum cælorum?* Et multis aliis in commendationem virginitatis ex nouo Testamento adductis in medium testimoniis subinfert illud Apost. 1. Cor. 7. *De virginibus præceptũ Domini non habeo, consilium autem do.* Et concludit B. Bartholomæo succinens. *Tu vero non dicam præceptum, sed nec consilium nec exemplum habebas, nisi quod Vnctio docebat te de omnibus, ac sermo Dei viuus & efficax ante tibi factus est Magister quam filius, prius instruxerit mentem, quam indueric carnem; Christo ergo deuoues te exhibere virginitatem.* Tam multis probat, primam sine exemplo vouisse Deo virginitatem, quod sæpe iterat, præsertim serm. de Verbis Apoc. *Signum magnum &c.* vbi inter cætera. *De cæterò sanè & virginitatem carnis, & propositum virginitatis, & ipsius quoque propositi nouitas euidenter illustrat* (propositum vocat votum more Latinorum) *quod videlicet in libertatem spiritus Legis Mosaicæ decreta transcendens illibatam Deo corporis simul & spiritus sanctimoniam vouit &c.* quæ superiùs dedimus. Vbi de voto quidem multa ex August. & aliis Patribus: quibus Theologi omnes consentiunt tum cum D. Th. 3. p. q. 28 ar. 4. tum cum Magistro in 4. dist. 30. & 33. Vbi Scotus q. 2. ar. 1. Ricardus Bonauentura Capreol Caiet. Carth. & cæteri.

15. *Comprobatur ex aliis PP. primam omnium vouisse virginitatem.*

Sed modò quod prima omnium Beatissima Virgo votum virginitatis emiserit, comprobemus. Rupertus ad illa verba Sponsi Cant. 3. *Vulnerasti cor meum in vno oculorum &c.* lib. 3. in fine sic inquit: *Hoc scientes dicunt (& verè dicunt) amici quia votum egregium Deo prima vouisti votũ Virginitatis. Attamen sponsæ nomen admisisti desponsari viro nõ renuisti; & in te hoc vnũ oculorũ tuorum, & illũ crinem iam dictum colli tui magis, ac magis in me fixisti &c.* Præcessit Beda Rupert. qui in Comm. in Luc. c. 11. perspicuis id docuit verbis; nam inter cætera ait: *Quomodo fiet istud &c. Propositum suæ mentis reuerenter exposuit; vitã videlicet virginalem se ducere decreuisse. Quæ quia PRIMA fœminarum tantæ se virtuti mancipari curauit, iurè singulari præ cæteris fœminis beatitudine meruit excellere.* Hugo etiam Victorinus tom. 3. lib. de Mariæ Virgin perpet. c. 1. *Merito ei soli datum est, vt Dei Filium pareret, & Virgo permaneret: vt quia prima Virginitatem carnis fœcunditati prætulit, nunc & fœcunda sit in carne, & integra in virginitate.* Deinde Guillelmus Abbas cognomento Paruus Comm. in c. 3. Cant. egregiã profert sententiam: *Maria princeps per hoc desertum ascendit, quia ad singularem inter fœminas excellentiam excreuit: quia PRIMA hominum Omnipotenti Deo immaculati corporis & cordis sacrificium studuit offerre, malens vtique subiacere maledictioni, quam libidinosæ corruptioni.* Vocatque eam PRIMAM, *ac præcipuam virginitatis æmulatricem.* Longum esset omnes persequi. Consule Petrum Blesensem serm. 28. D. Th. de Villan. conc. 2. de Annunt. Abulens. in 4. Reg c. 18. q. 19. & Recentiores, quos eruditus Praezas congerit. tom. 3. lib. 1. §. 6.

16. *Omnes primatum virginitatis Mariæ tribuunt.*

His proculdubio adiungendi sunt qui ex Patribus, si nõ eadem, æquali penè phrasi vtuntur virgini primatum virginitatis concedentes, quod non solum dignitate, sed temporis præcedentia vetum habet: præsertim Hier. qui ep. 50. ad Pomac. ait. *Igitur, vt dicere cœperamus, Christus Virgo, Virgo Maria, vtriusque sexus virginitatẽ dedicauere. Inde Apo-*

stoli vel virgines, vel post nuptias continẽtes Episcopi, Presbyteri, Diaconi, aut Virgines eliguntur, aut vidui; aut certè post Sacerdotium in æternũ pudici. Et ep. 22: ad Eustoch. de custodia virgin. c. 8. *Habeant nuptiæ suum tempus & titulũ: mihi virginitas in Maria dedicatur, & Christo.* Et clarissimè cap. 9. *Alia fuit in veteri lege fœlicitas: ibi dicitur beatus qui habet semen in Sion, & domesticos in Ierusalem: & Maledicta sterilis, quæ nõ pariebat. Nunc Eunuchis dicitur: Ne te dignum arbitreris aridum, habes locum pro filiis & filiabus in cælestibus sempiternum.* Et mox: *Vacuus erat orbis, & , vt de typicis taceam, sola erat benedictio liberorum: Postquam verè Virgo concepit in vtero, & peperit nobis puerum, cuius principatus in humeros eius Deum fortem, patrem futuri sæculi, soluta maledictio est. Mors per Euam, vita per Mariam, ideoque & ditiùs virginitatis donum fluxit in fœminas, quia cœpit à fœmina. Statim vt Filius Dei aggressus est super terram, nouam sibi familiam instituit, vt qui ab Angelis adorabatur in cœlo, haberet Angelos & in terris;* Virgines scilicet, & qui continentiæ laude præclari in Monasteriis Diuinis laudibus vacant. Adstipulatur Hieron. Ambr. lib. de Instit. Virg c. 5. dum ait: *Maria non solum nobis virginitatis incentiuum attulit, sed etiam Deum intulit. Egregia igitur Maria, quæ signũ sacræ virginitatis extulit, & intemeratæ integritatis pium Christo vexillum leuauit. Et tamen cum omnes ad cultum virginitatis S. Mariæ aduocentur exemplo fuerunt qui eam negarent virginem perseuerasse.* Epiphanium iis concinentem mox reddam.

17. Non me liceat quosdam Patrum B. Mariam Virginitatis in Nouo Testamento vexillum erexisse scribere. Nam Ambros. lib. 3. de Virginib. ad finem ad viduam loquens, quæ se quidem castitati; filiasque omnes virginitati consecrauerat ait: *Ergo quid & secundum vetus Testamentum Mariæ sororis Aaron virginitatem, & secundũ Nouum S. Mariæ Matris Dei integritas in studio suæ prolis inuitata est, remunerationem fidei Diuino iudicio consequetur quæ nihil sibi ad sæculi subsidium reseruauit, sed totũ Domino Sobolis pia munus impendit.* Et Hier. ep. 22. ad Eustoc. *Vacuus erat orbis, sola erat benedictio liberorum paulatim verò increscente segete, messor immissus est: Virgo Elias, Elisæus Virgo, virgines multi filij Prophetarum: & Ieremiæ dicitur: Et tu ne accipias vxorem: Inueniebatur ergo vt diximus in viris tantum hoc continentiæ bonum, & in doloribus iugiter Eua parturiebat. Postquam vero Virgo concepit &c.* vt suprà. Isidorus Similiter lib. 2. de Offic. Ecclesc. 17. *Nunc autem quæ sit sacræ Virginitatis integritas, vel à quo tã sancti propositi sumpsit exordiũ, breuiter intimabo. Quantum enim pertinet ad vetus Testamentum, Elias, & Ieremias, & Daniel castitatis, & continentiæ bonum primi constituisse dignoscuntur; quantumvero ad Nouum, virorum Virginum caput est Christus, fœminarum virginum caput est Maria.*

Maria prima Noui Testamenti Virgo.

18. Cæterum Testamenti veteris virgines, penè vocari virgines non merentur, quia virginitatis statũ ignorarunt, re vtcumque pro vmbratili tempore contenti: vnde nemo eorum tota Veteri Pagina Virgo vocatus reperitur; Reperies tamen, quæ Virgo occidenda tres integros menses virginitatem deplorarit; legimus etiam in templo educari solitas virgines apud Ambros. lib. 1. de virgin. & alios, sed quæ postmodũ adulta ætate ad nuptias transirent, vti pudicissima omnium Deipara manifesto argumento cæterarum est: namque prærogatiua hæc tempori gratiæ debebatur, vbi & status institutus est, & dicãdæ virginitatis Schola aperta; aperta autem à Deipara. Quamobrem & ipsi Patres hanc veritatem planè fassi sunt. Hieron. quidem illis verbis: *Ditiùs virginitatis donum fluxit in fœminas, quia cœpit à fœmina. Statim vt Filius Dei egressus est super terram, nouam sibi familiam instituit.* Angelorum, seu Virginum. Et Ambros. lib de Virgin. *Sit igitur nobis tanquam in imagine descripta virginitas Mariæ, & quæ velut in speculo refulget species castitatis. Hinc sumatis licet exempla viuendi vbi tanquam in exemplari magisteria expressa sunt probitatis.* Et post pauca sub figura Mariæ sororis Moysi: *Tunc etiam Maria tympanum sumens choros virginales excitabit cantantes Domino.* Et concludit: *Ergo S. Maria disciplinam vitæ informas*: nimirum quæ Princeps, Doctrix, Ductrixque est virginitatis.

Cur Veteris Testamenti virgines nomine virginis non gaudent.

19. Vis scire ab hoc fonte omnem Christianorum virginitatis puritatẽ emanasse? Et ego. Sed si Ioannis Baptistæ, qui præcessit Apostolos, & Apostoli Ioannis qui speciali virginitatis inter eos excelluit prærogatiua, Monachorumque & Sanctimonialiũ Palestinæ, & Ægypti castitas inde emanauerit; de reliquis nullum supererit dubium, vtpote ab eis verbo, & exemplo edoctis Nam Monasticem illic primò floruisse, nemo est qui nesciat. Atqui Baptistæ integritatem opus Deiparæ fuisse, pulchrè Ambrosius nos edocet lib de Instit. Virg c. 7. his: *Maria tanta erat gratia, vt non solum in se virginitatis gratiam reseruaret; sed etiam his quos viseret integritatis insigne conferret. Visitauit Ioannem Baptistam, & in vtero matris prinsquã nasceretur exultauit. Nec immeritò mansit integer corpore, quem in tribus mensibus oleo quodã suæ præsentiæ, & integritatis vnguento Domini Mater exercuit.* Nonne & visitasse Ioannem Euangelistam sæpiùs certum est, quæ cum illo multo annos in vna domo egerit? *Eadem quoque postea Ioanni Euangelistæ est tradita* (Prosequitur Ambros. *coniugiũ nescienti.* Ego quoque præuentũ, & seruatum à Domino non ambigo futurus virginis filius & comes: & integritatem illi exoratu Deiparæ præsentis concessam. Nec mirum, cum eius etiam interuẽtu à pectore Iesu cumulatius cæteris de Diuinis arcanis fuerit edoctus: vel ipso Ambros. teste, qui subdit: *Vnde* (ex societate Virginis) *non miror præ cæteris loquutũ mysteria Diuina, cui præsto erat aula cælestium Sacramentorum.* Et iurè quidem, quandoquidem præcipua specialis dilectionis Domini ratio in Ioanne virginitas fuisse ab Ecclesia canitur, iuxta illud: *Quia specialis prærogatiuæ castitatis maioris dilectionis fecerat dignum.* Eam verò interueniente Deipara illi concessam, sonat mihi illud verbum Domini de Cruce loquentis: *Ecce Filius tuus: Ecce mater tua.* Cum enim Verba Domini efficacia sint, vt id quod sonant operẽtur, fit vt aliquo sensu verus fuerit Ioãnes Mariæ Filius, & ipsa Ioannis mater. De carne autem nemo, vel amens, id contendet: de spiritu omnes. Vt autem mater Spiritualis illis Virgo fuerit, necessum est non solũ vt augmentum sanctitatis illi ex consortio eius accreuerit, sed quod primam etiam eius originem ipsi debuerit. Quãobrem verba illa, *Ecce filius tuus &c.* non tantum ad subsequens tempus referenda sunt, vt esset sensus solus, *Accipe illam pro me, sit tibi pro filio:* sed etiam ad præteritum: *Quasi dixerit:* Ecce quem tu in Domino genuisti, qui tibi etiam virginitatem, qui ad Apostolatus vocationem, qui specialis prærogatiuam amoris debet; nam te orante hæc & cætera illi concessi: concessi vero, vt cum esset gratia & spiritu filius tuus, tibi modo comes, & filius relinqueretur. In quem sanè sensum eadem Epiphanium accepisse sua illius verba mihi sonãt, hæresi 78. *Qua ratione Dominus non priùs Petro tradidit*

Omnem Virginitatem & puritatem à Maria dimanasse.

Baptistæ Virginitas à Maria.

Et Ioannis Euangelistæ.

didit Matrem? qua ratione non Andreæ, Matthæoque ac Bartholomæo? Et manifestum est quod Ioanni propter virginitatem. Ecce enim mater, quamquam non esset ipsius Ioannis mater secundum carnem, sed vt ostenderet, ipsam matrem esse Principem virginitatis: principem inquam, & matrem virginitatis Ioannis. Quinimo si quis cognomentum *Boanerges*, quo à Domino cum Iacobo fratre pariter virgine donatus est, ad virginitatem quoque inter cætera referre velit, non abire mihi videbitur contendere. Enimverò virginitatis prædicatio, seu euangelizatio magnum tonitruũ edere visa est, quod vniuersum penè concussit Orbem. Ita mihi indicat illud Apoc. 14. *Et audiui vocem de cælo tanquam vocem tonitrui magni.* Quorum autem? Virginũ sane. Sequitur enim: *Et vocem quam audiui sicut cytharædorũ cytharizantium in cytharis suis.* Quæ vox tonitrui magni hominibus videbatur, mirificæ suauitatis harmoniam verè reddebat, cuiusdam noui cãtici, quod vsque ad Euangelij gratiam auditum non est. *Et cantabant quasi canticum nouum, & nemo poterat dicere canticum, nisi illa* 144000. *qui empti sunt de terra. Hi sunt qui cum mulieribus non sunt coinquinati; virgines enim sunt. Hi sequuntur agnum quocumque ierit.* Ioannes ergo tonitrui virginei Filius, Maria omnium cytharædorum mater cytharizantium in cytharis suis, qui cum mulieribus non sunt coinquinati.

20. Maria in Palestina & Ægypto Virginitatis princeps.

Floruisse autem primam virginitatis culturam in Palestina, Iudæa scilicet, & Syria, vbi Ecclesiæ cœpit origo, ac deinde in Ægypto innumeris vtriusq; sexus Monachatui ac virginitati addictis, nemo est qui ignoret: & plenissimè ex inferiùs dicendis patefiet: atqui vtrobique virginitatis Principem Deiparam incolem se gessisse, Matthæi testimonio habemus c. 2. Et quod ex eo semine seges illa vberrima præcesserit, per sese manifestum est. Vnde enim sata proueniunt, nisi ex semine? vbi vero semen infructuosè in terram mittitur? aut dicant mihi, cur Ægyptus post Palestinam prima omnia virginum feracissima fuit? Fallor si non huius quoque propositi iam olim Doctorem se præbuit Chrysost. hom. 9. in Matth. Tractans siquidem illa verba, *Vt impleretur quod dictum est à Domino per Prophetam dicentem: Ex Ægypto vocaui filium meũ:* subdit: *Ostendit* (Euangelistas) *Quoniam nisi venisset iste puer in Matris gremio in Ægyptum, non vtique fuisset impletum.* Sed quid inde? Attende quod sequitur. *Quod quidem ipsum Beatam Virginem non mediocriter claram fecit ac nobilem.* Quonam modo? *Quoniam Ægyptus suscipit, ac tuetur insidias fugientem tyranni. Namque tactu ipso Domini* (in gremio Matris Virginis deducti) *Gustum quendam sanctificationis adipiscitur, vt cum illum audierit ab Apostolis prædicari, huius quasi priuilegij honore decoretur; quod Dominũ prima suscepit. Et certè solius hic Palestina videbatur esse Primatus.* (Quod nimirum prima Dominum susceperit) *Sed facta est postea Ægyptus feruentior.* At non solum ob aduentum Domini id illi accidit, sed signanter & Matris illius, nam ait; *Fecit etiam Virginis hunc esse primatum.* Quæris in quo primatus eius situs sit? *Denique si quis nunc ad Ægypti veniat solitudines, paradiso prorsus omnem illam videbit eremum digniorem; & innumerabiles Angelorum cœtus in corporibus fulgere mortalibus, & populos Martyrum, & choros Virginum, & omnem quidem tyrannidem diaboli dissolutam, Christi autem regnum coruscans; & illam Magorum quondam, ac Philosophorum parentem, cunctarumque huius generis artium repertricem, quæque etiam cæteris propria inuenta tradiderat, videbit modò Piscatorum magisterio gloriantem, & contemptis omnibus, iam illis repudiatisque Doctoribus, publicanos vbique ac sutores pallium circumferentem, atque maximã fidei suæ gloriam Crucem Domini præferentem.* Et post multa doctè, & placidè in hanc materiã dicta, subiungit: *Non ita variis astrorum choris cælũ refulget, vt Ægyptus innumeris Monachorum ac Virginum distinguitur, atque illustratur habitaculis. Si quis illam Ægyptum veterem nouit rebellem Deo, ac magnitudine superstitionũ furentem, adorantem irrationales animantes, porros etiam, cæpasque paulatim, hic optimè potest nosse Christi virtutem, per quem facta est tam admiranda mutatio.* Hunc igitur fecit Dominus Virginis esse primatum. De quo etiam Ambros. agens l. 3. de Virg. inquit. *Si q. is igitur putat consecratione Virginum* (seu etiam Monachorum, propter rationis æquitatem) *minui genus humanum, consideret quia vbi pauca virgines, ibi etiam pauciores homines: vbi virginitatis studia crebriora, ibi numerum quoque hominũ esse maiorem. Discite quantas Alexãdrina* (Ægypti) *totiusque Orientis, & Africana Ecclesia quotannis consecrare consueuerũt. Pauciores hic homines prodeunt, quam illic Virgines consecrantur. Ex ipsius igitur Orbis terrarũ vsu, non inutilis virginitas existimatur; præsertim cum per* VIRGINEM (en primatum Virginitatis) *Salus venerit Orbem fœcundatura.* Identidẽ hæc reficiat Ambr. præsertim l. 1. præcedẽte, vbi inter cætera alibi fusius recensenda: *Contuemini quã dulcis pudicitiæ fructus sit, qui Barbaricis quoque inolenit effectibus. Ex vltimis infra vltraque Mauritania partibus deductæ virgines hic sacrari gestiunt; & cũ sint omnes familiæ in vinculis, pudicitia tamen nescit esse captiua.* Sed de his satis.

Maior hominum numerus vbi crebrior Virginitatis professio.

CAP. VIII.

Trium simul vulgatorum votorum emissionem nunquam non fuisse ad Verum Monachatum necessariam: ac cætera quæ addi solent, extra essentiam huius prorsus esse.

1. Opinio asserentium triũ votorũ emissionem cum Mendicantibus ortum habuisse.

ET hoc disquisitione non modica dignum est, quod tamẽ hactenus toto hoc opere vt verùm suppósuerimus. Verùm nõ desunt qui putent, multo post exortum Monasticum statum (imo non nisi ad exordiũ Mendicantium) specialem habitam triũ illorũ votorũ considerationem: nec enim in regulis Macarij, Pach. Posth. Athan. Basil. Cass. & cæterorũ Legislatorum de eis specialiùs actum legimus, quã de orationis studio, humilitate, silentio, & cæteris Monasticis Obseruantiis; quinimò scimus B. P. Benedictũ dum formã professionis Monasticæ concepit c. 58. tria valdè diuersa Monachos promittere iussisse. Ait ènim. *Suscipiendus autem in oratorio corã omnibus promittat. I. de stabilitate sua, & II. cõuersione morũ suorũ, & III. Obedientia, corã Deo, & Sanctis eius,* nulla castitatis, aut paupertatis mentione habita: sed earũ loco stabilitatem, & morũ conuersionem supposuit. Rursus totam potiùs regulam promissione, & voto Monachi olim se obseruaturos spondebant: vt illa plane Benedicti indicare verba videntur; *Legatur ei regula, vt sciat ad quid ingreditur. Et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custodire; & cuncta imperata sibi obseruare; tunc suscipiatur in congregatione, sciens se sub lege regulæ constitutum.* Proculdubio non magis se abstringens castitati, aut paupertati, quam cæteris obseruantiis. In idem recidit, quod succedenti tempore diuersarum Religionum legislatore non contenti tribus illis communibus votis noua alia addiderunt, nimirum Carthusiani perpetuæ abstinentiæ à carnibus, & clausuræ Minimi etiam à lacticiniis, nisi aduersæ valetudinis causa; Mercenarij & Trinitarij migrandi in Saracenorum Regna redimendorum captiuo-

rum gratia,& tradendi ſe obſides pro fluctuantibus in fide: Ieſuitæ euangelizandi infidelibus ad nutum Romani Pont. & recuſandi dignitatis, & Prælaturas Eccleſiaſticas: Minores ieiuniorum ſextæ Feriæ, & nouæ Quadrageſimæ, multorumque in regula contentorum, & contra inimicos fidei arma ſumendi,& ægrotis medicamenta miniſtrandi. Nec deſunt qui vt præſto ſint agonizantibus,& qui vt pueris educendis diligentem nauent operam, ſpecialibus votis ſeſe obligent: nullusque ſit votorum emittendorum terminus in Religionibus denuò repertis,aut reperiendis:cum eodem pacto, ſi placeret Sanctiſſimo,alij aliis obſeruantiis ſe poſſent obligare:v.g. trium aut plurium horarum orationi,frequenti vapulationi, eleemoſinarum largitioni.Et D.Thomas affirmat inſtitui poſſe Religionem ad prædicandum, vel confeſſiones audiendum, vel ad ſtudendum, quæ ſunt eius verba 22. q. 188. art.4. & 5.

2. *Ratio dubitandi.* Ex alio capite poſſet aliquis exiſtimare Religioſum ſtatum conſiſtere poſſe duobus,vel vno dumtaxat voto, videlicet obedientiæ: cum poſſet quis perpetuo eis ſe religare; quod nomen ipſum Religionis ſonat. Videndumque vtrum Monachatus ratio ex hominum impoſitione,id eſt ab Eccleſiæ, dependeat inſtitutione.Nam ſi ita eſt,deſignari nō poſſe ratio videtur, cur tria ſimul vota neceſſariò ad conſtituendum Monachatum coïre debeant,& non pauciora ſufficiant,ſi id Eccleſia conſtitueret. Aliàs verò cum Monachatus non ſit aliquod ens naturale(vt cum Philoſophis loquar)nequibit non ab hominum arbitrio & inſtitutione pendere. Quid igitur in his omnibus ſaniùs ſentiri oporteat, nunc videndum.

3. *Monachatus nō poteſt humana poteſtate aboleri.* Vt ab hoc vltimo exordium ſumam (ſic enim expeditioni cæterorum conuenire iudico) illud omnimodis certum eſto, Monachatus quidem inſtitutionem & conſiſtentiam à Domini voluntate eum conſtituentis dependiſſe, nec per alterius voluntatem poſſe mutari. Nec enim ſub ſole relicta ab eo facultas eſt extinguendi prorſus ab Eccleſia Monachatum: tametſi eius Vicario commiſſa ſit commoda ipſius diſpenſatio,qua certas ille & tempori congruentes conditiones aliquando præſcribat vt votum emiſſio ſit valida; non qua omnem abroget votorum Monaſticorū valorē. Non aliter (quod ad rem præſentem ſpectat)atque matrimonij inſtitutor Deus ipſe eſt,quod eius Vicarius abrogare nō poteſt,bene tamen conditiones in contractu opponere, vt præſentiam Parochi & teſtiū, ſine quibus conſiſtere nequeat. Quare de numero Monaſticorum votorum ſtatuere, nimirum quod Monachatus conſiſtere queat aliis quam Obedientia, Caſtitate,& paupertate, aut non illis omnibus ſimul concurrētibus,prorſus ab humana,etiam Eccleſiæ,autoritate alienum eſſe ipſe Romanus Antiſtes declarauit Innocētius III.Cap.*Cum ad Monaſterium in fine*,dū ait. *Abdicatio proprietatis,ſicut,& cuſtodia caſtitatis adeò eſt annexa regulæ Monachali,vt contra eam nec Summus Pontifex poſſit licentiam indulgere.* Quod vt nimirum intelligendum eſſe ſtante Monachatu,nemo eſt qui non interpretetur. De obedientiæ autem voto idipſum in dubium minus verti nequinit,cum inter reliqua vota, quæ ad Monaſticem complendam concurrunt, primatum habet;vti egregiè docuit D.Th. loc.cit. q.186. art.8.

4. *Monachus vnde dictus.* Cæterùm non omnino voluntariè tria illa votis firmata ad ſtatum Monaſticum requiri debere,ſtatuiſſe Dominus exiſtimandus eſt, ſed quia ipſa eius indicare verba videntur. *Legatur ei regula*, vt natura id poſtulabat. Enimverò quamquam Religio & Monachatus indifferenter quod ad rem ſignificatam ſpectat, accipi ſoleant. Si æthymologiam vtriuſque ſpectes, religatus, & ideo Religioſus vocari poſſet adſtrictus voto, præſertim perpetuo, Monachus tamen non ita. Cum enim *Monachus* à *Monade*, vti *vnus* ab *vnitate* dictus ſit, non quicunque religatus voto Monachus erit, niſi iis votorum vinculis arctetur, quæ hominem a multitudine abſtrahant, & perfectæ ſui ipſius reddant comitati. Monachus enim non tam corpore quam animo *vnus* & ſolitarius eſſe ſuo nomine ſignificatur; vt is ſit qui,vt ſoli Deo placere ſtudeat,omnibus mundi rebus quæ eum ab eo ſtudio impedire valeāt,generoſo animo nuntium dat. *Religionis ethym.* Et quoniam tria rerum genera ad alias cum curas, ne *vni* illi ac *Soli* neceſſario totus inhæreat, frequētibus diſtractionibus diuertere valent,totidem votis emiſſis ſeſe ab illis expedire neceſſum fuit. Diuitias quidem animum diſtrahere per ſeſe notiſſimum eſt:vnde iis renuntiare iuſſus eſt Chriſtum ſequi cupiens:& vitam diuitum longè maximè ab anguſta cælorum porta, & arcta via abeſſe, eius quoque teſtimonio liquidò habemus.Ergo diuitiarum curis diſtractus, *vnus* ſeu *Monachus* eſſe nequiret. Porro coniugatorum vitam diuiſionem in eis operari perſpicuè docuit Corinthios Apoſtolus ep.1.c.7.dicens: *Qui ſine vxore eſt, ſolicitus eſt quæ ſunt Domini, quomodo placeat Deo: qui autem cum vxore eſt, ſolicitus eſt quæ ſunt mundi, quomodo placeat vxori, & diuiſus eſt.* Et vidimus à cœna Dominica ſe quendam excuſare, quod vxorem duxerit, Luc.14. *Vxorem duxi, & ideo non poſſum venire.* Denique nihil æquè hominem diuidit,quam ſuas exequi voluntates, ideo à Sapiente vetitas, quod ducant in perditionem: *Poſt concupiſcentias tuas non eas.* Aliud enim ratio poſtulat,aliud caro: & dum homo multa concupiſcere,multa proſequi deſideriis ſuis arctatur, anxius,& veluti perplexus plerumque hæret, quod ſequi debeat neſcius,& diuiſus neceſſario eſt.

Tres haſce hominem diuidentes vitas vocauit 5. *Vnde tria Monachatus vota deſumpta?*
Euangeliſta Domino dilectus,*concupiſcentiam carnis,concupiſcentiam oculorum, & ſuperbiam vitæ*; vt ſub priori damnaret carnales appetitus,ſub ſecunda diuitiarum poſſeſſionem, ſub tertia propriam voluntatem, quæ propriam vbiuis venari aucupat exaltationem.Et Auguſt.ſerm.33.de Verb.Domini tres illas interpretatur excuſationes excluſorum à Cœna Domini, inquiens.*In villa empta dominatio notatur:habere enim villam,tenere,poſſidere, homines ſibi in illa ſubdere,& dominari delectat.Qui vxorem duxit carnem amplexatur.Demum quinque iuga boum emit,qui gratis venundatus, varias multaſque è quinque ſenſibus ortas voluntates ſuas implere ſatagit: ex quibus præter laborem & dolorem nihil acquirat.*(Contraxi pro inſtituto verba Auguſt.paulo fuſ.)Quare eo loci ſcitè admodum Gloſſa dixit: *Amor terrenarum rerum viſus eſt ſpiritualium pennarum.*Nunc itaque tolle vnum quod libeat ex his vinculis,diuiſus adhuc homo remanet in plura, quæ illius animi vnitatem impediunt.Quare ex ipſa vnitatis natura ſpiritus,ortum habuit,quod niſi trium illarum virtutum ſimul votis, *vnus* & *Monachus* nemo exiſtere queat. 6.

Quid Monachatus nomine ſemper ab antiquis intellectum. De re igitur tā manifeſta & neceſſaria non oportuit ambigere,vtrū his,vel illis verbis formula profeſſionis Monaſticæ concipiēda eſſet:Patres,ſiquidē S.ſatis ſuperq;rati ibi de Monaſt.tunc arripiēdo

ſtatu

statu agere, de cæteris non curarunt. Eo siquidem ipso quod quis *Monachus* curabat effici, ad *vnitatem* aspirabat illam, quæ omnem *vnius*, seu *vniti animi* diuisionem excludebat: in quo per sese manifestum erat; diuitiarum possessionibus, carnis affectionibus, siue delectationibus, infinitisque voluntatum abstractionibus nuntium dari: iuxta illud vulgatissimum totius Monastici status fundamentum: *Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, sequere me.* In quorum priori conceptis verbis excluditur dominium diuitiarum, in posteriori obedientia & castitas designantur: nam & qui Christum sequitur, voluntatem eius perficere debet, & eum imitari, *qui factus est obediens vsque ad mortem*, Philip. 2. ita D.Thom. 2.2. quæst. 186. artic. 5. in arg. *Sed contra:* & rursus ambulare, sicut ipse ambulauit, id est non carni, sed spiritui omnimodis seruiens, & celibem celebs sequi.

7. Forma Monasticæ professionis ex D.Dionysio. Neque verò ab his ieiunus Monasticem profitebatur quis: imo verò præclarissimè verbis Monasticæ professionis id innuebatur, quibus omnes ab Apostolis edocti sunt, teste Dionysio, profiteri debuisse; ij saltim qui expressâ status Monastici professionem celebrarunt; quam etiam tacite perfecisse necessum est, qui tacitè eundem professi sunt. Nonne sacerdos profiteri volentem, & ad altare stantem rogabat; *An renuntiet diuisibilibus omnibus, non solum vitis, verum imaginibus quoque ac Phantasiis?* Planè ita Dionysius refert c. 6. de Eccles. Hierarch. quorum verborum paraphrasim hanc esse Vercellensis docet: *Sacerdos autem Monachum benedicens interrogat eum si vult abrenuntiare omnibus sæcularibus conuersationibus ac Phantasiis?* & potiori energia sæculares conuersationes à Dionysio nuncupatæ sunt diuisibiles vitæ, vtpote quæ à sua *Monade*, & *vnitate* animum profitentis diuidere valebant. Vnde in Theoria subdit. *Porro diuisibilium, non modo vitarum, imaginationum quoque, abrenuntiatio supremam illam Monachorum philosophiam indicat, dum in scientia operatur vnientium mandatorum*, (id est mandata exequitur diuisionē cordis excludentium, & spiritus *vnitatem* sectantium) *Idcirco plurima quæ impunè à medio geruntur ordine* (piorum sæcularium) *Monachis omnino interdicuntur: quippe qui vnum ipsum ambire debent, & ad sacram Menadē cogi.* Quæ illa sint subiicit Vercellensis in sua paraphrasi: *Vnde multa ei prohibentur, quæ impune fieri possunt à populo fideli, vt sunt nuptiæ, militia, & similia, eo quod Monachi debeant vniri, & ad sanctam vnitatem congregari.* Vbi sub militiæ nomine etiam diuitias contineri, quæ à militibus possidentur, nemo erit qui abnuat.

8. Formula professionis ex R.P.Benedicto. Nec aliud quidpiam R.P.Benedictus in formula professionis suorum sibi voluit. Namque tribus illis votis, stabilitatis, morum conuersionis, & obedientiæ status ipsius Monastici assumptionem explanare ei in animo fuit. Nam quod status rationem haberet, & non vinculi temporalis, ipsa stabilitatis permissione confirmat: morum vero conuersione, non tam à peccatis ad virtutes transitum facere professione sua Monachum intelligi voluit, quam quod is qui diuisus esse poterat, aut fuerat, per nuptias & diuitias deinceps ad *vnitatem* spiritus se conuertere teneatur, & vni soli quod necessarium Dominus docuit, inhærere. Expressit verò obedientiæ votum, quod exercitia penè omnia Monachi complectatur.

9. Regula eius non vouetur ex integro. Errant qui putant, statuisse, vt Regulam vniuersam quis votis emissis profiteretur: nec eis prodest, quod dixerit, *Si promiserit se omnia custodire &c.* tunc enim non agit de promissione Deo solemniter facienda, sed hominibus: nimirum loquitur de tyrone, cui per tria temporis interualla intra ipsum probationis annum decernit vt regula ex integro proponatur, & exquiratur perseuerandi, aut recedendi voluntas. *Et si promiserit de stabilitate sua* (inquit) *perseuerantiam, post duorum mensium circulum legatur ei Regula per ordinem; & dicatur ei: Ecce lex sub qua militare vis; si potes obseruare, ingredere: si vero non potes, liber discede. Si adhuc steterit, tunc ducatur in supradictam cellam nouitiorum, & iterum probetur in omni patientia. Et post sex mensium circulum relegatur ei Regula, vt sciat ad quid ingreditur. Et si adhuc stat, post quatuor menses iterum legatur ei hæc eadem Regula: Et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custidire &c. tunc suscipiatur in congregatione &c.* At quodammodo? Si post hæc omnia solemniter in Oratorio vota proferat sua: *Suscipiendus autem* (subdit) *in Oratorio coram omnibus promittat de stabilitate sua, & conuersione morum suorum, & obedientia, coram Deo & sanctis eius.* Ergo cum iubetur, *promittere se omnia custodire*, Verbum *promitto* non ad Deum dirigitur, sed ad homines: idemque sonat atque verbis asseuerare se ita facturum; quo sensu accipitur à Cicerone ad Brutum lib. 11. *Separatim promitto, in meque recipio, fore eum tibi & voluntati & vsui.* Et 2. de Diuinat. *Quæ inconstantia Deorum, vt primis minentur extis, bene promittant secundis.* At cum Vota professionis emittit, de integritate Regulæ mentio nulla. Quare ita perpetuo ab omnibus eius discipulis ac professoribus intellecta est, vt nemo dicatur Regulam ex integro profiteri, sed obedientiam secundum Regulam, vt apud Smeragdum in Comment. eius cap. videre est, & præcipuè apud R.P.N.Bernardum, qui lib. de Præcepto & Dispens. cap. præsertim 10. fusissè admodum id exponit: vbi inter cætera: *Qui se ideo periurum putat, quod ad purum Regulam non obseruat, videtur mihi non satis attendere quid iurauerit. Nemo quippe cum profitetur spondet Regulam, sed determinatè secundum Regulam, sui quisque conuersionem, suamque deinceps conuersationem sese pollicetur dirigere. Hæc profectò huius temporis omnibus fermè Monachis communis professio est. Et licet in diuersis obseruantiis seruiatur Deo, quandiu tamen sui quisque loci bonos vsus seruat, haud dubium quin secundum Regulam viuat.* Quinimo & si quis in animo totam se Regulam seruaturum haberet, & nihilominus promitteret obedientiam secundum Regulam, vti & olim sui, seu nostri Cistercienses faciebant, (quam Bernardus vocat *Cisterciensium literatoriam districtionem*) non ideo ad omnia æquo pondere seruanda teneretur, sed diuersimodè secundum vniuscuiusque legis qualitatem. Concinit Bernardo D.Thoma. q. citata, art. 9. ad 1. inquiens. *Ille qui profitetur Regulam non vouet seruare omnia quæ sunt in Regula, sed vouet regularem vitam, quæ essentialiter consistit in tribus prædictis. Vnde & in quibusdam Religionibus cautius aliqui profitentur, non quidem Regulam sed viuere secundum Regulam; id est tendere ad hoc, vt aliquis mores suos informet secundum Regulam, sicut secundum quoddam exemplar: & hoc tollitur per contemptum. In quibusdam autem Religionibus* (Benedicti) *adhuc cautius profitentur obedientiam secundum Regulam, ita quod professioni non contrariatur, nisi quod est contra præceptum Regulæ.*

10. *Vota Castitatis & paupertatis in antiquorum Regulis non exprimûtur.*

Quo loci solerter obseruandum est. Sanctos Monachorum Legislatores Regulas suas circa cæteras Monasticas obseruantias disponendas profundere. De tribus autem virtutibus si quæ agunt, non vt Monasticem rigorosè constituunt, sed quatenus in eis similes obseruantiæ reperiuntur, meminisse: id est, de castitate seruanda, & obedientiæ, ac paupertatis præcipuis iuribus, vt ad mortale obligant, dixisse nihil; egisse vero de obedientiæ præstantia, vt scirent Monachi perfectissime eam exercere: quomodo perfecti discipuli audita præcipientis voce *mox exoccupatis manibus* (vt ait Benedictus Parens cap. 5.) *& quod agebant imperfectum relinquentes, vicino obedientiæ pede iubentis vocem factis sequuntur, & veluti vno momento prædicta Magistri iussio, & perfecta discipuli opera in velocitate timoris Dei ambæ res communiter citiùs explicantur.* Et Pachomius, nec ambulare intra domum, nec laborare, nec à labore desistere, nec spinam à pede auellere absque Maioris imperio instituit, & infinitas eius generis obseruantias. De paupertate vero Benedictus statuit, *ne quis præsumat aliquid dare aut accipere, sine iussione Abbatis, neque acum vnam aut graphium* scriptoris, idest calamus: ita ille c. 33. & 55. Et Pachomius, *nequis in cella sua absque Præpositi iussione quidpiam condat, nec poma quidem vilissima & cætera huiusmodi.* De Castitate Benedictus nihil loquutus est, nisi eius monere diuinam obseruationem inter cætera Dacalogi: *Non occidere, non adulterari, non furtum facere, castitatem amare.* cap. 4. Et Pachomius: ne Monachi cum fœminis etiam Sanctimonialibus loquantur. Verùm hæc obseruantiarum locum obtinent, non præceptorum, aut votorum: & ideo ab eis indiscriminatim cum cæteris, idest silentio, humilitate, ieiunio &c. permixtæ sunt.

11. *Castitatis & paupertatis vota Religioni essentialia antiquos iudicasse.*

Hoc verò non tollit quin de transgressione trium votorum longè aliter, Patres iudicauerint: nam Monachum in proprietate mortuum in Sterquilinio cum suis pecuniis sepeliri, communi decreto Sanxerunt Arsenius, Macharius, Pambo, & cæteri Nitriæ Patres, vt Hieronymus prodit. epist. 22. cap. 4. quo postea exemplo vt idem cum alio faceret motus fuit S. Gregorius. Sed & Pachomius 2. parte Regulæ n. 9. fures pares ac fugitiuos pœnas iussit exoluere. *Si quis in furto fuerit deprahensus. 39. verberabunt eum, & foris dabunt ei edere panem & aquam tantum: & opertum cilicio & cinere per singula orationum tempora, cogerint eum agere pœnitentiam. Eademque lex in fugitiuis obseruabitur.* Et Orsiesius eius successor. *Qui talis est* (loquitur de eo qui rem quampiam furtiuè abscindit) *non est in numero fratrum, sed mercenarius, & aduena; nec Pascha Domini inter Sanctos debet comedere, quia factus est lapis scandali in Monasterio.* Et alibi, *Scelus putetur & sacrilegium, quicquam ex re sibi credita contingere, & in proprium vertere requiem.* Et Benedictus c. 33. *Quod si quispiam hoc pessimo vitio deprahensus fuerit delectari, &c.* Porrò castitatis transgressores Pachomius corripiendos censet, *vt digni sint, correctione seuerissima.* Vide quæso quam aliud de trium votorum transgressionibus iudicium Patres tulerint, ac de cæterarum virtutum, aut cæremoniarum obseruantiis: vt inde quisque facile eliciat, illis quidem substantiam Monachatus ex Patrum Sententia euerti, non istis.

12. *Cur Castitatis & paupertatis vota Patres non expressêrint.*

Ex quibus tandem manifestatum est (quod à nemine animaduersum inuenit) Monasticarum Religionum Legislatorem nequaquam de substantialibus ipsius Monachatus Regulas exarasse, videlicet ne aquilam volare docere viderentur: nemo siquidem tam hebes Monasticem amplexabitur, qui nesciret se deinceps nec inire nuptias, nec possidere proprium, nec Prælati iussionibus resilire posse; vtpote qui nouum vitæ genus relicto sæculo arripuerit, vbi hæc pridem licebant. Neque enim qui Religionem vouet ad specialia vota obedientiæ castitatis, & paupertatis exprimenda descendere indiget ad hoc vt obediens, castus, & pauper esse censeatur obligatus. Quæ ergo Regula ad hunc efformandum statum dolanda erat? aut quî dolari posset? Regulæ sanè Monachis, non sæcularibus, conscribendæ fuere. Quodsi Monachis, planè in verò Monachatu iam constitutis, non constituendis per Regulas. Eos vero quonam modo se gerere in actibus suis debeant, vt statui suo correspondeant, Regulis informare oportuit. Vnde de Monasticis actibus, obseruantiis, cæremoniis, instituta, & leges promulgare necessum est; vti reuera omnes Regulæ agunt. Quodsi quandoque paupertatis & obedientiæ, aut etiam castitatis, quæ votis firmatæ sunt memoriam ingerunt, non quatenus sub votis cadunt, & ad substantiam status coëunt, memorantur; sed quatenus in ipsis, vel circa ipsas, obseruantiæ aliquæ Monasticæ præscribendæ sunt, vt iam diximus.

13. *Alibi eorum meminere Patres.*

Fallitur itidem qui existimat nullibi à Patribus trium votorum factam esse mentionem; nam (vt demus in Regulis suis nihil de eis egisse, nec opportuisse) cum alibi de professione ac statu Monastico sese alicubi offerret disceptatio, conceptis verbis de eis agebant. Eius rei in testem adduxisse Magnum Basilium in præsentiarum sufficiat, qui in Regulis suis à trium votorum memoria iure optimo abstinens, in Opusculo tamen 1. Asceticorum suorum, cuius initium, *Homo ad imaginem &c.* de professione agens Monastica primum omnium votis paupertatis meminit, secundo Castitatis, tertio obedientiæ, his verbis: *Si per vitiorum euacuationem ad Dei similitudinem animæ nostræ characterem componere nobis in animo est, danda omnino nobis sedulò opera est, ne quid quoquo pacto PROFESSIONE nostra indignum faciamus: neuè simili atque Ananias iudicio efficiamur obnoxij. Licebat enim initio Ananiæ possessiunculam suam Deo non polliceri, ac VOVERE, sed postquam humana gloria cupiditate ductus, quidquid in bonis habebat per PROFESSIONEM Deo consecrauit; quo videlicet egregio istiusmodi facto hominum de se admirationem excitasset: de pretio tamen callidè postea nescio quid interuenit; eiusmodique aduersum se indignationem Dei prouocauit, cuius Petrus minister fuit.* Ecce de voto Paupertatis, & & proprietatis vitio seuerissimè vindicato factam mentionem. Sequitur de Castitatis professione. *Quo circa ante Religiosæ huius vitæ professionem, liberum est vnicuique, quatenus per Dei indulgentiam leges permittunt, communem cum cæteris viuendi morem sequi, sibique vxorem adiungere. Vbi verò iam quis sponte sua ipse PROFESSVS est, hic Deo custodire se ipsum debet veluti eorum aliquid quæ dicata sunt Deo, ne SACRILEGIS iudicium incurrat; cum videlicet corpus, quod soli Deo consecrauit, ministerio rursus communis vitæ contaminet.* Quod vlteriùs statim explicat. Tandem de Obedientia, nullo intermedio alterius obseruantiæ decreto, subiungit: *Vnus totius illorum disciplinæ moderator sit huius autem potestas ea sit, vt parente ipsi ex libera animi inductione, summissione-*

neque Fratrum Conuentu, eorum nemini eius voluntati liceat aduersari, in his quæ ad susceptæ vitæ honestatem; & exactiorem quendam cultum facienda, ille suadeat. (Quod sane Bernardus & Thomas vocarunt *Obedientiam secundum Regulam*) *Quidquid ab eo dicatur, statuè, id cunctis fratribus pro lege, ac Regula sit.* Quid quæso clarius de tribus votis Recentiores dixerunt? Quod si cæteri tantumdem loquuti non sunt, in causa est, quod præter Regulas de Monasticis Institutis Opuscula de Fratrum professione non exararunt. Nec de re Sole manifestiori inter Monachos quidquam dicere opus erat. Opus vero fuisse Recentioribus clariùs id exponere, non arguit eos præ Veteribus res Monasticas calluisse, sed minus neque quisquam erit qui Veteres Monachos non fateatur earum fuisse vt obseruantiores, ita & eruditiores.

14. *Tria vota ex Monachatu essentialiter requiri probatur ex D. Thom.*

Probauimus, ni fallor, tribus illis vulgatissimis votis ita Monasticem constitui, vt quolibet deficiente, adhuc *Monas* ipsas perfecta non sit, quod videlicet adhuc homo in plura velit nolit, diuisus maneat, quod *Monachatui* repugnat. Probauit id quoque D. Thomas 22. quæst. 186. art. 7. triplici medio, sed quæ vt vim habeant in idem recidunt. Ait siquidem: *Respondeo dicendum quod Religionis status potest considerari tripliciter. Vno modo secundum quod est exercitium tendendi in perfectionem charitatis: alio modo secundum quod quietat animum humanum ab exterioribus solicitudinibus: tertio modo secundum quod est quoddam holocaustum, per quod aliquis totaliter se & sua offert Deo: & secundum hoc ex tribus votis integratur Religionis status.* Horum medius planè concidit cum nostro, quod ex *Monade* perfecta spiritus, & negatione diuisioni animi ad plura procedit, nam ait: *Solicitudinis sæcularis inquietudo præcipuè ingeritur homini circa tria. Primò circa dispensationem exteriorum rerum; & hæc solicitudo per votum Paupertatis homini aufertur. Secundò circa gubernationem vxoris & filiorum, quæ amputatur per vtum continentiæ. Tertiò circa dispensationem propriorum actuum; quæ amputatur per votum obedientiæ.* Primus itidem non valde ab eo discrepat: *Nam ad exercitium perfectionis requiritur quod aliquis a se remoueat illa per quæ posset impediri, ne totaliter eius affectus tendat in Deum: in quo consistit perfectio Charitatis.* Quasi dixerit: Trifariam dissecatur hominis animus, ne totaliter, id est *vnitè*, ac integrè tendat in Deum: Hæc autem ait esse, cupiditatem exteriorum bonorum, concupiscentiam sensibilium delectationum, & inordinatinem voluntatis humanæ, quæ à superioribus minimè discrepant. Ratio quoque quæ tertiò ex holocausti ratione accipitur, eodem tendit, cum accipiatur ex integritate sacrificij, quod holocaustum dicitur; & contingit quoties totum ex integro concrematur, & consecratur Deo, idest totus, & indiuisus animus; quod negatione triplicis sæpiùs repetitæ diuisionis completur: Clarius id ipsum formauit argumentum Opusc. 19. cap. 1. asserens: Monachus *per votum Religionis sæculo moritur, vt soli Deo viuat. Et ideo per Religionis votum abrenuntiatur illis, quibus humanus animus maximè occupari consueuit, & à Diuinis obsequiis impediri: quorum primum est coniugium 1. Corinth. 7. Volo vos sine solicitudine esse. Qui sine vxore est, solicitus est quæ sunt Domini &c. qui autem cum vxore est, solicitus est quæ sunt mundi, & diuisus est. Secundum est possessio diuitiarum Matth. 13. Solicitudo huius sæculi, & fallacia diuitiarum suffocat verbum. Tertium est propria voluntas: de qua 1. Petr. 5. Omnem solicitudinem vestram proiicientes in eum, quoniam ipsi cura est de vobis.*

In idem recidit ratio quæ ex nomine *Therapeutæ*, à SS. Apostolis Monachis contributo, deduci potest; iuxta illud Dionysij: loco cit. *Sancti Præceptores nostri Diuinis eos appellationibus sunt prosequuti, partim Therapeutas, id est cultores, à sincero Dei famulatu, atque cultu eos appellantes &c.* Nam si veri sincerique famulatus cultores, ac serui Dei sunt; toti ergo, ac proinde indiuisi, se conseruant eius seruitio: ergo vxoris & filiorum nulla eis esse cura potest: aut sincero, id est singulari famulatu non se dedicarunt Deo; quod diuitiarum terrenarum cura, & dominium ab eis ablatum est: quo nimirum ex ipsa seruitutis ratione incapaces redduntur. Denique ergo suæ quoque voluntatis Domini esse nequeunt; cum nihil æquè seruituti repugnet. Siue igitur *Monachi Monadem*, siue *Therapeutæ* sincerum perpenderis famulatum, castitatis, paupertatis, & obedientiæ vinculis Monachos obligatos esse non dubitas. 15. *Idem probatur ex nomine Therapeuta.*

Quod si quis mihi Anachoretas opponat, quibus alicui hominum obtemperandi necessitas nulla imminere videtur, vt probet, aut eos veros Monachos non esse, vtpote qui sine obedientiæ bono vitam agant, aut inde infringi totam ratiocinationem à nobis factam, cum absque obedientiæ voto valeat verus Monachatus consistere: Ego hæc obiicienti facile occurram, Anachoretarum Ordinem inter Monasticos quidem esse annumerandum, vti apud omnes Patres concessum est, præsertim Hieronymum Comment. cap. 3. Lament. Ieremiæ ad illa verba; *Bonum est viro cum portauerit iugum &c.* Et epist. 4. & 22. Augustinum de Moribus Eccles. lib. 1. cap. 31. Benedictum cap. 1. suæ Regulæ. Bernardum epist. Ad Fratres de Monte Dei D. Thomam. 22. q. 188. art. 8. vt cæteros taceam. Cæterum ipsos quoque Anachoretas necessario, vt cæteros votum Obedientiæ emittere, semperque emisisse, eo ipso quod propriis renuntiant voluntatibus. Nec aliter eorum Monasticem consistere posse argumentum manifeste conuincit. Quem verò obedientiæ suæ votum respiciat vt Superiorem, si quis inquirat; sciat ab exordio Ecclesiæ, & ipsa Monastici status institutione, Monachos omnes Episcopis suis subditos fuisse; idque ipse Apostolorum discipulus Dionysius dilucidè promisit lib. de Eccles. Hierarch. cap. 6. cuius doctrinam plausu celebri Theologi recipiunt, vtpote quam Theologiæ Magister D. Thom. expressit 22. quæst 186. art. 5. Vbi cum tertio loco argumentaretur: *Si obedientia requireretur ad perfectionem Religionis, oporteret quod omnibus Religiosis conueniat: non autem omnibus conuenit: Sunt enim quidam Religiosi solitariam vitam agentes, qui non habent Superiores quibus obediant. Prælati etiam Religionum ad obedientiam non videntur teneri.* Respondet. *Ad tertium dicendum quod subiectio Religiosorum principaliter attenditur ad Episcopos, qui comparantur ad eos sicut perfectores ad perfectos, vt patet per Dionysium 6. cap. de Eccles. Hierarch. Vbi etiam dicit quod Monachorum ordo Pontificum consummatiuis virtutibus, & Diuinis eorum illuminationibus edocetur. Vnde ab Episcoporum obedientia nec Eremita, neque etiam Prælati Religionum excusantur.* Mancipati autem omnes Monachos, etiam Eremiticolas, seu Cœnob. Prælati consũmatiuis virtutibus Pontificum, 16. *Anachoretarum obedientia quem superiorem respiciat?*

tificũ,nihil est aliud quã subiici Episcopis ex vi suæ professionis,vt eos in Monachatus institutis perficiant. Quare quiuis Anachoretarum in his quæ professus est coërceri à suo Diæcesano poterat, cui & ille veluti vero ac legitimo Prælato tenebatur obedire; non solum in quibus cæteri hominum, sub specialiter in rebus suæ professionis. Cæterùm huiusmodi Monachorum ad suos Diæcesanos subiectio, tametsi ab Apostolis ortum duxerit,potuit à Romano Pontifice,cui vniuersorum dispensatio credita est,iustis de causis abrogari, & vt soli sibi parere teneantur,disponere: quod nunc factitatum videmus. Enim vero obedientiæ votum à Monachis emitti solitum per se & immutabiliter ad Christi Vicarium dirigitur, quantumcumque non exprimatur (res enim per se notæ expositione non indigent)à cuius subiectione nulla humana potentia, etiam ipsius Romani Pontificis,Monachus extrahi valet: ab eo autem, his vel illis vt obediat, committi potest: nam quacumque variatione in persona Prælati facta,dummodo Romanus Pontifex non sit,immobilis Monachatus ratio perseuerat. Quæ omnia vno verbo liquidissimè Doctor Angelicus explicuit cit. loco inquiens: *Etsi à Diæcesanis Episcopis totaliter vel ex parte sunt exempti*(nunc temporis)*obligantur tamen ad obediendum summo Pontifici,non solum in his quæ sunt communia aliis, sed etiam in his quæ specialiter pertinent ad disciplinam Religionis.* Loquitur vero etiam de Anachoretis.

17. *Nihil præter tria vota Monachatui essentiale.*

Sed vero illud tandem addendum est dictis; Quidquid votorum his adiiciatur (vt multi Religiosorum adiiciunt) sanctè quidem & piè admodum fieri, sed omnino extra rationem Monachatus,vt discurrenti per singula facile patebit. Abstinentia à carnibus qua Carthusiani excellunt & lacticiniorum qua Minimi, nihil ad *Monadem* status Monastici constituendam præstant, sed perfectum tribus votis supponunt: adiuuant tamen scopum castitatis, vt votum clausuræ, & cætera quæ emitti possent corporalium afflictionum,siue ieiunia,siue scoparum, & virgarum ictus,siue ciliciorum asperitates; quæ omnia bene à sæcularibus nihil ad *Monada* Religionis tendentibus exercentur: quod manifestum signum est accidentiæ. Porro prædicationis officium,& audiendarum confessionum studium quid substantiæ Monachali conferat,nemo ostendere valebit: accidit proinde Monachis in suo esse constitutis, quod in his occupentur, iuxta illud Hieronymi aduersus Vigilantium, & refertur 16. quæst.1. C. Monachus: *Monachus non docentis sed plangentis habet officium*? Non quod illis iniungi non possit, sed quod si non iniungatur, perstat in eis Monachatus ratio perfecta, si iniungatur,accidit constitutæ. De votis captiuorum redimendorum, aut ægrotantium ministrandorum dicere supersedeo, cum nihil cum Monachatu illis sit commune, vt lippi & tonsores vident: & æque à sæcularibus ea munera præstentur,vt in Italia Confalonarij sunt, qui sibi à summis Pontificibus facultatem captiuos è potestate Sarracenorum eruendi sibi arrogauerant,Trinitariis, & Mercenariis,quibus ex instituto competebat exclusis: & Xenodochiis præfici multos sæculares passim conspicimus. Denique orationis votum,si emitteretur, plane substantiam & constitutionem Monachatus non intraret, sed supponeret potius perfectam: & idcirco extra rationem eius esset.Sed de his satis. Iam eorum Monasticorum votorum solemnitatem olim quoque adhiberi eis solitam, æquum est vt perpendamus.

CAPVT IX.

Quæ solemnitas adhiberi solita sub Apostolis fuit in professione Monachorum? Vbi de ipsa profitendi formula.

Solemnia emisisse vota veteres Monachos hactenus docuimus: solemnitatem ipsam & cæremonias primo Ecclesiæ sæculo in more positas huc remissuros inuestigare: de quibus nunc recto ordine opere pretium est vt disseramus. Eas vero à Magno Areopagita audire placet,qui data opera lib.de Eccles. Hierarch. c 6 posteris ad perpetuam rei memoriam mandare scriptis curauit in hæc verba,sub titulo. 1. *Solemnitas antiquis Monachatus ex D.Dionysio.*

Mysterium Monasticæ consummationis.

1. *Stat quidem sacerdos ante sacrum altare, Monasticam imprecationem psallens.*

2. *Ille autem post sacerdotem adstat, non vtrumque ponens genu: non alterum: non habens imposita sacra eloquia capiti; verùm solum sacerdoti adstans, mysticam super illum inuocationem prosequenti.*

3. *Ea verò finita, sacerdos ad eum accedens, interrogat primùm; An renuntiet diuisibilibus omnibus, non solum vitiis, verùm imaginibus quoque ac Phansiis?*

4. *Deinde exponit illi perfectissimam vitam; illud aperte contestans, oportere illum medio longe antecellere.*

5. *Vbi vero ille ista omnia intente promiserit*

6. *Consignans eum crucis signo sacerdos tondet, Trinæ Beatitudinis personas inclamans.*

7. *Exutumque veste omni, aliam induit.*

8. *Et cum sanctis aliis, qui adstant, viris ipsum salutans.*

9. *Diuinorum mysteriorum participem efficit.*

Hæc Dionysius, iuxta Ambrosij Camaldul versionem, quæ clarior elegantiorque est, quam vtriusque Ioannis,Scoti videlicet,& Sarraceni: nec nouæ Ioachini Perionij, & Lanselij quicquam habent noui.

Placuit ita membratim Dionysij sententiam discidisse, vt seorsim, ordinateque de quauis solemnitatis parte disceptare nobis integrum sit, illud in capite admonentibus,cum Dionysius tantæ antiquitatis sit, quod sub passione Dominica 25. ætatis ageret, vt promit ipse apertissimè ad Apolophanem Philosophum scribens,& ab Apostolo Paulo ad Lucem Euangelicam fuerit conuersus prope annum Domini 52. vetustissimam omnium necesse est eius doctrinam, ab ipsisque Apostolis ac Discipulis Domini profecto receptam: quos sanè ipse de Monachis loquentes inducit, inquiens: *Porrò initiandorum omnium excellentior, ac sublimior ordo Monachorum est sancta distinctio. Vnde Sancti Præceptores nostri diuinis eos appellationibus sunt prosequuti; partim Therapeutas, id est cultores, à sincero Dei famulatu atque cultu; partim Monachos ab indiuidua ac singulari vita appellantes: vt quæ illos Sanctis diuisibilium contemplationibus,in Diuinam & Deo gratam Monadem* (hoc est vnitatem) *perfectionemque promoueat.* Nomine vero 2. *Doctrinam de Monachis quam à Diuino Heroibus accepit Dionysius.*

vero *sui Praeceptoris* Diuinum Hierotheum præcipuè semper intelligit: vtpotè à quo in Diuinis disciplinis institutum, se vbique liberè profitetur: vt cap. 2. de Diuin. Nom. *Ista & non alibi satis tractauimus, & ab inclyto Praeceptore nostro in ipsis Theologicis elementis celebrata sunt sublimiter penitus.* Agebat de argumentis Iesu Diuinitatem comprobantibus. Et cap. 6. de Cel. Hier. de tribus Angelicis Hierarchiis, nouemque ordinibus disputans: *Has* (inquit) *eximius Praeceptor noster internas tertio repetitas distinctiones ad sancta Trinitatis diuisit imaginem.* Et de suprema mox: *Hanc primam reuera Hierarchiam illustris Dux noster ac Magister esse ait, qua non sit praestantior alia &c.* Quibus quidquid de cælestibus illis tribus ipse scripsit, ab eo Præceptore, Duce, & Magistro accepisse se dicit. Denuum lib. de Eccles. Hier. cap. 2. *Vt enim Dux ille, & Praeceptor noster eximius ait, primus animi ad Diuina motus Dei dilectio est:* vt doctrinam operationis mandatorum Dei per dilectionem; hanc vero per ineffabilem illam, qua Diuinus in nobis status efficitur, id est Baptismus, progressum facere intelligeremus. *Si enim Diuinus hic status Diuina natiuitas est; nunquam ille aliquid sciet, ex iis quæ à Deo tradita sunt, neque operabitur, qui neque Diuinum hunc statum consequutus est*, cum operari naturæ statum præsupponat. Et cap. 3. de Eucharistia disserens: *Est enim* (ait) *iuxta inclytum Praeceptorem nostrum sacramentorum consummatio.* Quo videas nihil non Theologicarum hypotiposeon ab Herotheo non didicisse: & quæ nunc tandem de Therapeutis, seu Monachis, tradit, ab ipso accepisse.

Ita Vercellensis ibidem.

3. Hierotheus Iesu discipulus, non Pauli.

Porrò Hierotheus, quem alij Pauli auditorem credunt, coadiutorem potius fuisse, & Iesu Discipulum, non leuibus coniecturis ducti remur: namque vnde à solo Paulo, vt Dionysius ipse, conuersus, Athenis vt ille ortus (licet Segouia oriundus) poterat ante Dionysium sic in Theologicis facultatibus excoli, vt eius præceptor fieret? Nam & Dionysius in priori Pauli Athenas aduentu ad Fidem conuersus est, cum iam Philosophia esset apprimè excultus; quod eius scripta indicant, & fatetur in epist. ad Policarpum, & epist. ad Apolophanem. At primus Pauli aduentus Athenas (vt communis fert opinio) accidit ad A. cap. 48. Ex quo fit perperam a Luitprando in Aduers. Hierotheum, quem Macrum prænominatum vult, dici conuersum in Cypro à Paulo A cap. 41. cum prius Præfectum ille egisset Hispaniæ Tarraconensis. Tum quia Paulus vsque 46 post famem ab Abago prædictam non fuit segregatus in Euangelium, nec nauigauit in Cyprum, nisi vt minimum A. cap. 47. quod nos stabilitum reliquimus in Comment. ad Dextrum A. cap. 48.) quare nequiuit conuerti à Paulo in Cypro, vbi nondum erat, imo nec Apostolus designatus. Tum etiam quoniam nequaquam taceret D. Lucas rem tanta memoria dignam, qui omnium peregrinationum Pauli indiuiduus comes minutissima quæque recensuit in Act. Apost. & inter cætera Athenis conuersionem Dionysij & vxoris eius: multo magis commendaturus memoriæ conuersionem Magistri sui, si contigisset. Nec assignari poterit congruenter locus & tempus, eius conuersionis ita præcedens conuersionem Dionysij, vt à Paulo iam Apostolo ad Fidem adductus tandiu in eius disciplinis versaretur, quod Dionysij præceptor euaderet, ea doctrinæ amplitudine pollens, qua ab eo tunc iam excelluisse describitur. Eo vel maxime quod cap. 2. de Diuin. Nom. longo exercitio, ac tempore in Diuinis scripturis versatum eum fuisse, Dionysius prodat: *Ab inclyto Praeceptore nostro* (Hierotheo) *celebrata sunt sublimiter penitus in ipsius Theologicis elementis; quæ ille siue à Theologis sanctis accepit; siue etiam ex solerti scripturarum indagine comprahendit longo exercitio ac tempore.* Vocat vero *sanctos Theologos* omnes Prophetas, & Apostolos, scriptores librorum Canonicorum, quos vel legit, vel viua voce consuluit, & audiuit: vtpotè sub eadem Domini ferula cum eis eruditus. Quamobrem solerter à Dionysio *DIVINVS* cognominatur, quo Apostolos cognominare ipse consueuit: sic enim Paulum, sic Ioannem, sic Bartholomæum, sic denique simul omne vbique vocat: vt de Eccles. Hier. cap. 7. De Diuin. Nom cap. 1. & 11. & lib. de Myst. Theol. & sæpe alibi. Porro Macrum illum Hispaniæ Præsidem probitate morum conspicuum longe postea præfuisse Tarraconensi, habemus ex Martiale lib. 10. Epigr. 78. ad Marum, vbi eius laudes prosequitur.

Ibis littoreas Macer Salonas
Ibit rara fides, amorque recti &c.

Et infra.

Nos Celtas Macer & truces Iberos
Cum desiderio tui petemus.

Erant Celtiberi Hispaniæ Tarraconensis populi, vbi ad Salonis confluentem Bilbilis erat Martialis patria, ad quam ipse properabat, sed Macer præueniebat. De eius successore Instantio lib. 2. Epigr. 99. ad Bartim, inquit

Non ignorat onus, quod sit succedere Macro,
Qui sua metitur pondera, ferre potest.

Atque hæc dixerim, non quidem vt soli Hierotheo de facto & ceremoniis illis loquenti habeatur fides, cum Dionysius quod in praxi in vniuersa Ecclesia seruabatur, scriptis prodiderit; sed vt Theoriam & expositionem mysterij Monasticæ consummationis, quam Dionysius ab eo acceperat, meritis cumulatam laudibus adducamus in medium: illius siquidem autoritas tanta est in Ecclesia, vt eius scripta, velut secundas Diuinas scripturas omnes æstimasse testetur lib. de Diuin. Nom. cap. 3. *Eum igitur nos quoque vt perfectorum, seniliumque sensuum magistrum iis assignamus, qui celsiora capiunt, veluti secunda sacra eloquia, & eorum qui à Deo vncti sunt sequentia.*

Theoria mysterij Monasticæ professionis

I. Stat quidem Sacerdos, &c. Vercellensis paraphrasticè ita reddidit. *Sacerdos quidem stat ante altare, cum cantu Deum inuocans* (sic *psallere* explicat) *pro Monachorum benedictione.* Et Sarracenus vertit: *Monachicam inuocationem de cantans.* Monachorum consecratio, aut benedictio nunquam ad Pontifices spectasse cognoscitur, sed ad Presbyteros, seu sacerdotes: quo sane non loquimur de acceptantis persona, sed benedicentis: acceptare siquidem vota eius ad Prælatum Regularem spectat, cui obedientia præstanda est, & huius nulli certi Ordinis caracter desideratur, si primitiua iura euoluamus: nec modò in Ordine Minorum, vbi quidem Conuersi eligi possunt in superiores Regulares, *Benedicere* vero solemni precatione solis sacerdotibus datum est, iuxta decretum Apostolorum, de quo Clemen. in Constit. libr. 8. cap. vlt. Hinc Dionysius cum præmisisset, ob præcipuam eorum sanctimoniam Diuinis eos dignatos appellationibus ab Apostolis, id est *Therapeutas*, & Monachos,

4. Monachi benedictio ad Præsbyterũ attinet.

iam Deo dicatam, de qua nasceretur elegit. Quod probat argumento Bernardi: *Quomodo fiet istud? quod profectò non diceret, nisi Deo Virginem se ante vouisset.* Et rursus: *Virginitatem Deo dicauit, cum adhuc quod esset conceptum nesciuit: vt in terreno mortalique corpore cælestis vita imitatio VOTO fieret, non præcepto; amore eligendi, non necessitate seruiendi.*

3. *Quo tépore.* Sed quo id votum emiserit tempore, non conuenit inter Doctores. Augustinus citato loco ante desponsationem credit se deuouisse Deo: ait enim: *Sed quia hoc Israëlitarum mores adhuc recusabant, desponsata est viro Iusto, non violenter ablaturo, sed potius contra violentos custodituro quod illa iam vouerat.* At D. Thom. 3. p. q. 28. ar. 4. docet, post desponsationem quidem, sed ante conceptum vouisse, cuius dedimus verba lib. 1. c. 15. num. 6. Vtut sit ex verbis ipsius virginis, *Quoniam virum non cognosco*, liquidum apud omnes est ante annuntiationem Angeli ab ea emissum; & quamquam in via D. Thomæ nulla supersit difficultas de valore coniugij ipsius cum B. Ioseph virorum omnium fœlicissimo (cum certum sit votum simplex, quod nuptias subsequitur, nihil mali in eas moliri) adhuc tamen præcedens votum, dum simplex sit, nuptiale vinculum non dirimit; imo aliquando non reddit illicitum: nam cum integrum ineunti sit etiam semel inito & rato matrimonio à copula perpetuò abstinere, potuit sanè ea intentione de præsenti inire, vt libertate sua adhuc super eo deliberandi potiretur, imo vt statim ad Religionem transiret, vt definitum est ab Alexandro III. cap. *Commissum* de Sponsalibus: & fatentur Sanchez lib. 2. de Matrim. disp. 28. num. 1. Quare iure putant multi non necessario requiri consensum in copulam futuram ad valorem matrimonij, sed sufficere consensum retinendi indiuiduæ vitæ consuetudinem: Quibus præire videtur Augustinus lib. 1. de Nupt. & Concupisc. cap. 11. dum ait: *Coniux Maria vocatur à prima desponsationis fide, quam concubitu non agnouerat Ioseph, nec fuerat cogniturus: nec perierat, nec mendax manserat coniugis appellatio, vbi nec fuerat, nec futura erat illa carnis commixtio propter quod fidele coniugium Parentes Christi ambo vocari meruerint.* Et alibi clarius verbis à Gratiano relatis 27. q. 2. Cap. *B. Maria*: inquiens: *Consensus ergo cohabitandi, & indiuiduam vitæ consuetudinem retinendi interueniens eos coniuges fecit: indiuidua verò vitæ consuetudo est, talem se in omnibus exhibere viro, qualis ipsa sibi.*

4. *Qualiter cũ voto Virgi. nitatis compati potuit consensus in copulam?* Cœterum etsi verius censeamus aliquem consensum in futuram copulam requiri ad valorem matrimonij, satis proculdubio erit vt sit implicitus ex natura rei in ipso contractu cum quo compati possit expræssus dissensus in eam: quomodo docent Sanchez num. 4. & Suarez tom. 2. in 3. p. q. 29. art. 2. disp. 7. legitimum ratumque fuisse matrimonium Maria cum Iosepho, absque vero animo coeundi, si coniugi ita placuerit: nimirum quia non destruit substantiam nuptialis vinculi perpetuum superuenientis simplicis voti vtriusque coniugis impedimentum. Ex hoc autem necessariò fit, vt simile voti simplicis præcedens impedimentum minimè essentiam vinculi eiusdem destruit, cum præcedit: nam quæ essentialia sunt, semper eodem modo se habent: & quæ initio contra essentiam militant, perpetuò militare in eam necesse est, & è conuerso. Quod paribus ferè verbis dixit Chrysostomus hom. 16. in Mathæum: *Omnis res (ait) per quascunque causas nascitur, per easdem dissoluitur. Matrimonium enim non fuit coitus, sed voluntas: & ideo non soluit illud separatio corporis, sed voluntatis.* Potuit ergo Beatissima Virgo viro suo tradere corporis sui ius consuetudini legis consentiens, sed perpetuò impeditum ex voto donò gratiæ supra legem emisso. Et tutò quidem nuptias cum ipso inire poterat, quæ Diuina reuelatione se nouerat Virginem perpetuò ex dono gratiæ permensuram, imo & in ea Virginibus innumeris primitias cœlibatus fundari. *Reuelata Mariæ fuit eius virginitas.* Vnde ei postmodum ad verba Angeli filium promittentis inopina turbatio accedit, vtpote quæ promissioni Diuinæ seruandæ suæ virginitatis videbatur aduersa fronte contraire; Reuelatum verò id sibi à Domino, qui inficias ierit, non valdè dignè de familiaritate, quia in oratione cum Domino tanta virgo pollebat, sentire videtur. Nemini siquidem tam familiarem se Deum vnquam exhibuisse, quis ambigat? Et qua de re sæpiùs ab ipsa cum Deo actum, pulsatum, quam de custodia virginitatis; Sed de hoc aliàs. Reuelatum autem perspicuè docet D. Thomas in 4. dist. 30. art. 1. quæst. 2. ad 3 inquiens: *Virgini B. copula nunquam fuit in proposito, erat enim certificata à Deo nunquam subsequi debere.*

5. *In Conceptione & partu votum iterauit, & solemne fecit.* Iterauit Virgo Beatissima votum suum, dum filium Dei concepit & peperit: & tunc solemne factum est, ita vt quæ primùm fuerat vouendæ Virginitatis exemplar, fieret itidem solemnitatis in votis primiceria. Nouitatem (vt putas) assertionis veritas ad suæ antiquitatis maiestatem restituet. Iterationis voti Doctorem habeo Augustinum, cuius verba & placitum iam olim vir magni in Dei Ecclesia nominis retulit, & amplexus est 27. quæst. 2. cap. *B. Maria*: ait enim: *Beata Maria proposuit se seruaturam votum virginitatis in corde, sed ipsum votum Virginitatis non expressit ore. Subiecit se Diuinæ dispositioni dum proposuit se perseueraturam virginem, nisi Deus aliter ei reuelaret.* En votum prius, seu simplex, corde duntaxat ante filij conceptionem conceptum: quod proculdubio Bernardus meus sensit, vtpote hom. 3. super *Missus est*, scribens: *Quomodo fiet istud, quoniam &c. Quasi dicat: Cum sciat Dominus meus testis conscientiæ meæ votum esse ancillæ suæ non cognoscere virum, qua lege, quo ordine placebit ei vt fiat istud?* Sed subdit Augustinus de publico, & solemni voto. *Postea verò cum Filium genuit, quod corde conceperat, simul cum eo labiis expressit; & vterque in virginitate permansit.* Et Mariam quidem votum, quod priùs mente conceperat, ore postmodum protulisse, & Lucas testatur, & ipsa eius indicant verba: *Quoniam virum non cognosco. Neque enim quia tunc virum non cognoscebat, necesse erat inquiri, quomodo posset filium habere* (ait Gratianus Cap. *Matrimonium.* eadem q.) *Sed quia nunquam se virum cognituram proposuerat.* Habes ergo eius verbis testatum pridem iam de virginitate perpetuò, & illibate seruanda votum emisisse, & nunc coram Angelo expressis verbis dictis stare. Sed Augustinus ad dubitationis Iosephi solutionem respicere videtur, cum scilicet iussus est accipere coniugem suam virginitatis etiam post Filium conceptum flore decoratam: vt mysterio fœcunditatis virgineæ patefacto, re cum vxore sua communicata, quo se Deo virgines digni exhiberent, votum simul cum illa palam iam virginitatis emiserit.

Dedi tibi publicum virginis votum: audi nunc solemnita-

6. *Solemnitas huius voti S. Trinitatis cõsecratione celebrata.*

solemnitatem. Hanc adhiberi solitam cum quadam consecratione & benedictione, docuit supra relatus Doctor Angelicus: explicat verò Bernardus Serm. de B. Maria, cuius exordium, *Aue Maria*, inquiens: *Bezeleel cum socio Oliab Arcam Testamenti fabricauit. Sancta quoque Trinitas Virginem sibi sanctificauit, ac templum sanctissimum consecrauit, hospitiumque mundissimum sibi praparauit, thalamum quoque, de quo Sponsus pra filiis hominum speciosus ad publicum procederet, decenter praornauit. Neque enim Pater abesse potuit, vbi eius Filium & Spiritum operare voluit.* Et paulò priùs: *Illam fecit Bezeleel, istam condidit Emanuel. Bezeleel Oliab in opere socium habuit; & virgo quoque virginum condita praelecta, & ornata per Spiritum sanctum, & Dei omnipotentem Filium fecit. Bezeleel interpretatur, Vmbra Dei, Oliab, Protectio mea. Prior ille Spiritus sancti, iste vero typum tenet Filij. De illo dicitur ad Mariam: Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi: & ad Ioseph: Quod in ea natum est, de Spiritu sancto est. Iste vero ad Patrem clamat: De ventre matris mea tu es protector meus.* Consecrasse igitur Spiritum sanctum virgineum vterum superuentu suo, consecrasse Filium aduentu suo, nullus Catholicorum dubitare permittitur.

7. *Nihil ex requisitis ad verã solemnitatem in eo defuisse.*

Age modo, ex huiusmodi adhibita consecratione virginitatis Deiparæ ostendamus nihil eorum quæ in vera solemnis virginitatis voti emissione intercedere solent, hic defuisse. Enimvero ex parte virginis nostræ vera propriissimaque traditionis reperitur ratio, qua Deo corpus suum tradidit cum voto perpetuæ perseuerantiæ: vt non sola fuerit promissio de futura traditione. Quis id neget? Solus qui personam acceptantem eius traditionem defuisse suspicetur. At Spiritus sancti personam (vt Angelum eius solemnitatis ministrum interim omittamus) virginitatem Mariæ consecrasse, & acceptasse, constantissimum esto. Vtquid enim superuenit in eam, vt quid obumbrauit, nisi vt locum homini fœcundanti præriperet, maiestatis puritate fœcundaret? Namque in traditione & acceptatione solemni dominium virginei corporis à virgine transfertur in Deum, cui dicatur, vt deinceps non sit iuris virginis, sed Dei. Et hoc sanè si alibi aliquando contigit, multo præstantiùs in præsenti: nisi quod cæterarum acceptatio à ministro Dei fit sub eius nomine: Mariæ verò virginitatem per sese Deus ipse protegendam, & defensandam perpetuò suscipit: & quoad hoc obumbratio sancti Spiritus non temporaria, sed perpetua mansit in virgine, sicut & dominij translatio; vti elegantissimè Athanasius scripsit sermone de Sanctissima nostra Deipara, inquiens: *Spiritus sanctus in virginem descendit cum omnibus suis essentialibus virtutibus, qua illi per rationem Diuini Principatus adsunt, imbuens eam in gratia vt in omnibus gratiosa esset: atque idcirco gratia plena cognominata est, eo quod adimpletione Spiritus sancti omnibus gratiis abundaret, & virtute altissimi obumbraretur. Quam virtutem per omnia tempora conceptus eam habuisse confido, & post conceptum etiam retinuisse. Neque enim id temporarium in virgine accidisse opinor, sed per omnia tempora hoc illi datum fuisse: quemadmodum & nunc in præsentia, & in æternum vsque habet hac Virgo sibi obumbrantem virtutem Altissimi.* Breuiùs, non inuenustius, hoc ipsum dixit Cyprianus serm. de Natiuit. Christi: *Angelica sanè non est credendum ibi ministeria defuisse (quamuis dictum sit: Et recessit ab ea Angelus) nec recesserat à venerabili pectore Matris Spiritus sanctus ad verbum Gabrielis elapsus. Possidebat domum suam, & templum quod sibi consecrauerat. Seruabat sacrarium suum, & sanctimonia thalamum honorabat.* Quibus sanè verbis nihil clarius dici potuit, vt nunquam intermissum virginitatis Deiparæ dominium in Spiritu sancto commendaret.

Quod si ad Sacramentum visibile perficiendum hominis personam acceptantem ibi desiderari causaris, en adest totius visibilis Ecclesiæ caput Iesus Christus integritatis virgineæ, clauem dominij, domus insigne arripiens, ne quis vllo tempore temerator in eam audeat insurgere; quamobrem *Clauis Dauid* (vt mihi videtur) ab Ecclesia vocatur aduentus eius ex virgine tempore: *Clauis* in quam Dauid, quod nimirum domum Dauidicam sibi soli seruauerit, purissimam carnem Matris suæ de progenie Dauid ortam, signaculo tamen suæ omnipotentiæ munitam, & iam quidem ab Ezechiele cap. 44. sub portæ Orientalis typo mysticè designatam, quæ semper esset clausa, & nihilominus soli patebat Principi, quo tamen siue ingrediente, siue egrediente 8. *Christus D. voti huius acceptator.*

Claustrum pudoris permanet,
Vexilla virtutum micant,
Versatur in templo Deus,

Vti D. Ambrosius cecinit: qui iterum lib. de Instit. Virg. cap. 7. *Qua est porta nisi Maria? ideo clausa, quia Virgo. Porta igitur Maria, per quam Christus intrauit in hunc mundum, quando virginali fusus est partu, & genitalia Virginis claustra non soluit. Mansit intemeratum septum pudoris, & inuiolata integritatis durauere signacula, cum exiret ex Virgine, cuius altitudinem mundus sustinere non posset.* Quæ iterat cap. 8. seq. Et Hieronymus in cap. 44. Ezech. & in Apologia ad Pamachium libris suis aduersus Iouinianum. cap. 8. & lib. 2. contra Pelagianos cap. 2. August. serm. 2. de Natiuit Domini, & fusiùs serm. 14. de eadem. Bernardus serm. de Verb. Apocalip. & vno ore concors sanctorum Patrum mens ita clausam Ezechielis portam interpretatur. Quo sanè Symbolo nequaquam sola ac simplex Mariæ de virginitate promissio significatur, sed multò magis actiua quædam Christi custodia, & dominium: eius siquidem erat clausuram illibatam ingrediens, & egrediens conseruare, vtpote clauem eius sibi soli notam retinens. Vnus præ cæteris Patribus audiendus hac de re à nobis est. S. Ildephonsus virginei pudoris contra vniuersos hæreticos singularis defensor, qui lib. de Virginit. contra tres-hæret. cap. 2. hæc scribit in Eluidium stylum vibrans. *Audi tu hæretice, ne ius maiestatis irrumpas, nec possessionem Dei conuexare ausu pertentes. Ne portam domus Dei eius in exitu clausam à quocumque posse adiri contendas. Virtutum Dominus & Deus possessionis huius. Cælorum Rex est possessor iuris istius. Solus egressor custos est porta egressionis huius:* Et statim: *In hac regione solitudo Deo tantum, & domui. In hac mansione singularitas hospitio tantum, & hospiti. Hic locus cum vno tantum aduentante cohæret, hic vterus vnius tantum agnitione congaudet, nec alterius viri quam nascentis vnius membra cognoscit.* Non solum quia de facto ita fuit, sed quia solus virtutum Deus erat Dominus professor iuris istius.

Hinc verò necessarius solemnitatis prætensæ collucet effectus, videlicet quod reddit vouentem futurarum nuptiarum omnino incapacem. Nemo autem, vt credo, asseuerare audebit sanctam Dei- 9. *Effectus voti solemnis in Maria collucent.*

partam post Filij Dei conceptum, Iosepho de medio facto, iterum nuptias inire voluisse mortales; vel, vt digniùs loquar, validè quempiam cum Maria contrahere potuisse. Absit hoc à fidelium mentibus. Enimverò si quam vnquam virginem Deus in suum coaptauit ius, proculdubio hanc præ cæteris vnicè strictissimo possessionis iure sibi vendicauit. At reliquæ ex eo solum quod se Deo solemni voto tradiderint, eo fruuntur priuilegio, vt nequeat deinceps vllus mortalis sponsus ad earum aspirare nuptias: multò ergo magis ea quæ omnium virginum caput est, & Regina: quod mihi clarissimè S. Ildephonsus verbis relatis fassus est, & quotquot eam Ezechielis portam semper clausam, fontem signatum, & hortum conclusum agnoscunt.

10. Ioseph & Maria post virginis partum à vinculo Matrimonij soluti.

Dices forsan: Solemne votum post ratum matrimonium emissum liberum reddit à vinculo alterum coniugem: fieret igitur, si Deiparæ votum in conceptu & partu Filij solemnis iura susciperet, vt D. Ioseph deinceps ab eius matrimonio solutus permansisset. Sane gratissimis quibusdam Patribus id nullum esse inconueniens visum est: nam Hilarius ad cap. 2. Matth. verba illa Angeli ad Ioseph, *Surge, & accipe puerum & matrem eius*, sic interpretatur: *Cum desponsatam cum Iusto sanctificabat, coniugem nuncupauit: sed post partum Mater tantum Iesu ostenditur: vt quemadmodum iusto Ioseph deputaretur in virginitate coniugium, ita venerabilis eius ostenderetur in Iesu Matris virginitas.* Namque cum nihil non mysterio, veritateque plenum in Scripturis reperiatur, vacare mysterio non potest, quod perpetuo ante partum *Coniux*, & *Sponsa* Iosephi vocitatur Deipara ab Euangelistis: Luc. 1. *Ad Virginem desponsatam viro*; & ita quidem vocabatur antequam Filium Dei conciperet; similiter, & post conceptum ante partum Matth. 2. *Cum esset desponsata Mater Iesu Maria Ioseph, &c. Ioseph. vir eius cum esset iustus, &c. Noli timere accipere Mariam coniugem tuam, &c. & accepit coniugem suam, &c.* Rursus Luc. 2. paulo ante partum: *Ascendit autem & Ioseph vt profiteretur cum Maria desponsata sibi vxore pregnante.* Attamen mox vt filium peperit, iam deinceps nusquam *Coniux*, *Sponsa*, vel *vxor* Ioseph nuncupari, conspicitur: nam de pastoribus ipsa nocte puerum adoraturis ait Luc. *Et inuenerunt Mariam, & Ioseph, & infantem positum in præsepio.* Et de Magis similiter, Matth. 2. *Et intrantes domum inuenerunt puerum cum Maria Matre eius & fuge in Ægyptum.* Et Angelus ad Ioseph, non iam accipere Coniugem suam iubet, vt prius; sed, *Accipe puerum & Matrem eius &c.* Et iterum, *Accipe puerum & Matrem eius, & vade in terram Israël*; Neque verò solus Hilarius id obseruauit in Occidente scribens: obseruauit & in Oriente Chrysostomus hom. 9. in Matth. inquiens: *Apparuit igitur non Angelus Mariæ, sed Ioseph loquens. Et quid ait? Accipe puerum & matrem eius. Hic iam non dicit Coniugem tuam, sed Matrem eius; quia absolutè per signum partus & explosa suspicio est; & absque vlla ambiguitate vir credidit, libere iam & apertè Angelus neque filium, neque coniugem eius appellans, sed puerum, inquit, accipe, & Matrem eius.* Consentit D. Thom. in Catena ad cap. 2. Matth. & in Commentariis propriis ad ipsum. Quorsum hæc? Nimirum vt ipso Euangelistarum loquendi modo credamus omne illud dominium, quod ex ei nuptiarum Ioseph acceperat ad virginis corpus, solemnitate voti virginei finita & perfecta per partum, quo tandem ipse Dei eiusque Filius claues intemeratæ virginitatis acceperat, translatum ad ipsum fuisse, & à Iosepho ablatum: vt iam deinceps eo iure *vir eius* non diceretur, neque ipsa *Coniux*, vel *Vxor*: & relatio ex coniugio ad virum in relationem maternitatis ad Filium sui nouum pudoris Dominum translata, seu conuersa videretur.

Illud nihilominus iurium nuptialium Iosepho relictum est, quod ad indiuiduam vitæ consuetudinem mutuò sibi præstandam necessarium erat; à quo *Coniuges* adhuc dicebantur, & Ioseph pueri Iesu *Pater*, ex eo quod coniugis suæ absque alterius ope viri filius esset: iuxta id quod Augustinus lib. de Nuptiis & Concept. cap. 11. dixit: *Propter quod fidele coniugium parentes Christi ambo vocari meruerunt Luc. 2. Ibant parentes eius per omnes annos:* Et item. *Ecce pater tuus, & ego dolentes &c.* & cap. 12. *Formam serui accepit, cuius forma parentes erant.* Ait itaque Augustinus cap. illo 11. *Cum illo non seminante illa peperisset, profecto nec ipsius formæ serui parentes ambo essent, nisi inter se etiam sine carnis commixtione coniuges essent. Omne itaque nuptiarum bonum impletum est in illis parentibus Christi; proles, fides, Sacramentum. Prolem cognoscimus ipsum Dominum Iesum; fidem, quia nullum adulterium; Sacramentum, quia nullum diuortium.* Et infrà: *Cur ergo non coniuges maneant, qui ex consensu non concumbere desinunt, si manserunt Coniuges Ioseph & Maria, qui concumbere nec cœperunt?* 11.

11. Quid iurid nuptialium Iosepho relictum post Virginis partum?

Tanti coniugij mores imitata postmodum fuit S. Pulcheria Archadij Hispani Imperatoris filia à Theodosio Germano (iuniore) compar Imperij facta, cuius laus est in tabulis Ecclesiasticis Romani Martyrologij 10. Septemb. *Ac primùm quidem* Imperatrix electa (ait Sozomenus lib. 9. c. 1.) *Virginitatem suam Deo vouit: deinde & sorores suas ad idem vitæ institutum educauit, ne fortè virum quemquam alium Imperio subinducerent. Vt igitur ea quæ constituerat consignaret, ac Deum ipsum & Sacerdotes, omnesque subditos testes faceret voluntatis suæ, ex auro gemmisque pratiosis admirabile quoddam donarium, & spectaculum omnium pulcherrimum pro Virginitate sua, & Imperio fratris, sacram mensam Ecclesiæ Constantinopolitanæ dicauit: idque ipsum, vt cunctis esset conspicuum, in fronte eiusdem mensæ litteris expressit.* Cum verò Theodosius iunior diem obiit suum, voluntate eiusdem S. Pulcheriæ ex S. C. delatum est Imperium Martiano. Quod enim nullum exemplum præcesserat, vt Augusta sola habenas moderaretur Imperij, & ipsa Deo virginitatem vouisset, iamque ætate grandior esset, vtpote quæ ageret alterum supra 50. ætatis ann. salubre illud consilium iniit, vt coniugij titulo virum eueheret in Imperium ætate maturum, consilio grauem, continentia probatum, atque militari virtute vbique spectatum: sicque optimo Imperij regimini opportunè consuleret, vt tamen deuotæ Dei virginitatis integritati esset omnino prospectum. Quod ita narrant vno ore tam Græcorum quam Latinorum historici omnes Sozomenus cit. loco, Socrates lib. 7. cap. 22. Nicephorus lib. 14. cap. 2. & 3. Marcellinus in Chron. Suidas Zonaras, Cedrenus, Glicas, & cæteri; & ex eis Baronius tom. 5. ad A. C. 415. à num. 51. & tom. 6. A. C. 450. num. 17. & in Notis Rom. Martyrol. ad 10. Septemb. qui subdit quod Pulcheria *haud immemor* fuerit, *facti huius dignissimum in Diuinis Scripturis* 12.

12. Pulcheria Hispana coniugium Mariæ & Ioseph imitata.

Scripturis exemplum haberi litteris commendatum, cum sanctissima virgo Deipara ita fuit Matrimonij legibus iuncta coniugi, vt nunquam desierit esse (etiam proposito.) *Hoc igitur tam nobile exemplum facere edocuit quod necessitas exegit temporis, & virtus hominis persuasit.*

13. *Etiam post solemne votum non potuit B. Ioseph. à B. Virgine separari.*

Cæterum illud addamus oportet, quod tametsi Ioseph post votum Beatissimæ coniugis solemne redditum, quantum est ex vi coniugij rati, & lege communi, liber abire posset, ex ordinatione speciali & præcepto Dei obligatus ad indiuiduam vitæ consuetudinem permansit: vtpote cui dictum ex parte Dei ab Angelo sit: *Accipe Mariam coniugem tuam:* vt interim omittamus Innoc. III. Cap. ex p. 2. de conuers. coniug. asserere: *Non inconsultè videri, quod ex quo Matrimonium inter legitimas personas per verba de præsenti contrahitur, illis viuentibus in nullo casu possit dissolui, vt viuente reliquo, alter ad secunda vota transmigret: nisi fortè fieret ex reuelatione Diuina, quæ superat omnem legem, sicut à quibusdam sanctis legitur esse factũ,* vt à Tecla, Cæcilia, Lucia, Machario, Alezio &c. Tametsi oppositũ communiùs à Rom. Pontif. cõsulatur, vt ibi: & ab Alex. III. C. *Verum* & C. *ex publico* eod. tit. vbi: quod Dominus dixit *Quod Deus coniunxit &c.* inquit: *intelligendum esse secundum interpraetationem sacri eloquij de his qui Matrimonium carnali copula consummarunt.* Concinit 27. q. 2. C. *Scripsit.* §. *Ecce.*

14. *Votum Virginitatis Deiparæ sine exemplo, est exemplar cæterorum.*

Sed qui poterit solemne dici votum in Religione approbata per Apostolicam sedem non emissum? Hoc sanè obesse non potuit illi voto, quod cæterorum ianua est, & exemplar: nihil enim Ecclesiæ Recentiores Patres decernere de præteritis voluerunt præcipuè de eo quod Domino ipso decernente perfectum est, & primum fuit cæterorũ: Virginẽ vero Deiparã primiceriam virginitatis esse, & fuisse communi SS. Patrum calculo formatum est, loquendo de voto virginitatis. Vetustior huius veritatis testis est D. Bartholomæus apud Bonauenturam l. 1. Pharetræ Diuini amoris c. 5. aientem. *Beatus Bartholomæus vt habetur in legenda dixit: Hæc prima inter fœminas, hæc constituit in corde suo, vt diceret Deo: Domine offero tibi virginitatẽ meam; cum hoc à nullo homine nec verbo didicisset, nec exemplo ad imitationem inuitata fuisset.* Quod elegantius postea dixit meus Bernad. hom. 3. super *Missus est,* vbi quæ in corde virginis præcesserunt voti emissionem, his describit. *Dura necessitas, & graue iugum super omnes filias Euæ: & si pariunt cruciantur, & si non pariũt maledicũtur.* (iuxta illud: *Maledicta sterilis in Israël*) *quid eliges virgo prudens? Angustiæ, inquit, mihi sunt vndique: Melius est tamen mihi maledictum incurrere, & castam manere quam priùs quidem concipere per concupiscentiam, quod meritò post cum dolore parturiam. Hinc enim etsi video maledictum, sed non peccatum, illic vero & peccatum, simul & cruciatum.* (Peccatum vocat originale in prole, effectum peccati primorum Parentum in inordinata concipientis libidine) *Denique hæc maledictio quid aliud est quam hominum exprobratio? Neque ob aliud sanè dicitur sterilis maledicta, nisi quod opprobrio & contemptui sit habenda, tanquam inutilis & infructuosa; & hoc in Israël tantum. Mihi autem pro minimo est quod hominibus displiceam, dum me passim virgineam castam exhibere Christo.* Hæc de consultatione votum præcedente: nunc iure Bernardus exclamat. *O prudens virgo, ô Virgo deuota, quis te docuit Deo placere virginitatem? Quæ lex, quæ iustitia, quæ pagina veteris Testamenti vel præcipit, vel consulit, vel hortatur in carne non carnaliter viuere, & in terris Angelicam ducere vitam? Vbi legeras beata Virgo, sapientia carnis mors est; & curam carnis ne perfeceritis in desiderio? Vbi legeras de virginibus, quia cantant canticum nouum, quod nemo alius cantare potest; & sequuntur agnũ quocumque ierit? Vbi legeras, laudatos esse qui se castrauerunt propter Regnum cælorum?* Et multis aliis in commendationem virginitatis ex nouo Testamento adductis in medium testimoniis subinfert illud Apost. 1. Cor. 7. *De virginibus præceptũ Domini non habeo, consilium autem do.* Et concludit B. Bartholomæo succinens. *Tu vero non dicam præceptum, sed nec consilium nec exemplum habebas, nisi quod Vnctio docebat te de omnibus, ac sermo Dei viuus & efficax ante tibi factus est Magister quam filius, prius instruxerit mentem, quam induerit carnem; Christo ergo deuoues te exhibere virginitatem.* Tam multis probat, primam sine exemplo vouisse Deo virginitatem, quod sæpe iterat, præsertim serm. de Verbis Apoc. *Signum magnum &c.* vbi inter cætera. *De cæterò sanè & virginitatem carnis, & propositum virginitatis, & ipsius quoque propositi nouitas euidenter illustrat* (propositum vocãt votum more Latinorum) *quod videlicet in libertatem spiritus Legis Mosaicæ decreta transcendens illibatam Deo corporis simul & spiritus sanctimoniam vouit &c.* quæ superiùs dedimus. Vbi de voto quidem multa ex August. & aliis Patribus: quibus Theologi omnes consentiunt tum cum D. Th. 3. p. q. 28 ar. 4. tum cum Magistro in 4. dist. 30. & 33. Vbi Scotus q. 2. ar. 2. Ricardus Bonauentura Capreol Caiet. Carth. & cæteri.

15. *Comprobatur ex aliis PP. primam omnium vouisse virginitatem.*

Sed modò quod prima omnium Beatissima Virgo votum virginitatis emiserit, comprobemus. Rupertus ad illa verba Sponsi Cant. 3. *Vulnerasti cor meum in vno oculorum &c.* lib. 3. in fine sic inquit: *Hoc scientes dicunt (& verè dicunt) amici quia votum egregium Deo prima vouisti votũ Virginitatis. Attamen sponsa nomen admisisti desponsari viro nõ renuisti; & in te hac vnũ oculorũ tuorum, & illũ crinem iam dictum colli tui magis, ac magis in me fixisti &c.* Præcessit Beda Rupert qui in Comm. in Luc. c. 11. perspicuis id docuit verbis; nam inter cætera ait: *Quomodo fiet istud &c. Propositum suæ mentis reuerenter exposuit; vitã videlicet virginalem se ducere decreuisse. Quæ quia PRIMA fœminarum tantæ se virtuti mancipari curauit, iurè singulari præ cæteris fœminis beatitudine meruit excellere.* Hugo etiam Victorinus tom. 3. lib. de Mariæ Virgin perpet. c. 1. *Merito ei soli datum est, vt Dei Filium pareret, & Virgo permaneret: vt quia prima Virginitatem carnis fœcunditati prætulit, nunc & fœcunda sit in carne, & integra in virginitate.* Deinde Guillelmus Abbas cognomento Paruus Comm. in c. 3. Cant. egregiã profert sententiam: *Maria princeps per hoc desertum ascendit, quia ad singularem inter fœminas excellentiam excreuit: quia PRIMA hominum Omnipotenti Deo immaculati corporis & cordis sacrificium studuit offerre, malens vtique subiacere maledictioni, quam libidinosæ corruptioni.* Vocatque eam PRIMAM, *ac præcipuam virginitatis æmulatricem.* Longum esset omnes persequi. Consule Petrum Blesensem serm. 28. D. Th. de Villan. conc. 2. de Annunt. Abulens. in 4. Reg c. 18. q. 19. & Recentiores, quos eruditus Praezas congerit. tom. 3. lib. 1. §. 6.

16. *Omnes primatum virginitatis Mariæ tribuunt.*

His proculdubio adiungendi sunt qui ex Patribus, si nõ eadem, æquali penè phrasi vtuntur virgini primatum virginitatis concedentes, quod non solum dignitate, sed temporis præcedentia verum habet: præsertim Hier. qui ep. 50. ad Pomac. ait. *Igitur, vt dicere cœperamus, Christus Virgo, Virgo Maria, vtriusque sexus virginitatẽ dedicauere. Inde Apo-*

stoli vel virgines,vel post nuptias continëtes Episcopi, Presbyteri,Diaconi,aut Virgines eliguntur,aut vidui; aut certè post Sacerdotium in æternū pudici. Et ep.22: ad Eustoch.de custodia virgin.c.8.*Habeant nuptiæ suum tempus & titulū:mihi virginitas in Maria dedicatur,& Christo.* Et clarissimè cap.9. *Alia fuit in veteri lege fœlicitas:ibi dicitur beatus qui habet semen in Sion,& domesticos in Ierusalem:& Maledicta sterilis,quæ nō pariebat.Nunc Eunuchis dicitur:Ne te dignum arbitreris aridum,habes locum pro filiis & filiabus in cælestibus sempiternum.* Et mox : *Vacuus erat orbis,&,vt de typicis taceam,sola erat benedictio liberorum:Postquam verè Virgo concepit in vtero,& peperit nobis puerum, cuius principatus in humeros eius Deum fortem , patrem futuri sæculi,soluta maledictio est. Mors per Euam, vita per Mariam, ideoque & ditiùs virginitatis donum fluxit in fœminas,quia cæpit à fœmina.Statim vt FiliusDei aggressus est super terram, nouam sibi familiam instituit, vt qui ab Angelis adorabatur in cælo,haberet Angelos & in terris;*Virgines scilicet,& qui continentiæ laude præclari in Monasteriis Diuinis laudibus vacant. Adstipulatur Hieron. Ambr.lib.de Instit.Virg.c.5.dum ait:*Maria non solum nobis virginitatis incentiuum attulit;sed etiam Deum intulit. Egregia igitur Maria,quæ signū sacræ virginitatis extulit , & intemerata integritatis pium Christo vexillum leuauit. Et tamen cum omnes ad cultum virginitatis S. Mariæ aduocentur exemplo fuerunt qui eam negarent virginem perseuerasse.*Epiphanium iis concinentem mox reddam.

17. *Maria prima Noui testamenti Virgo.* Non me liceat quosdam Patrum B.Mariam Virginitatis in Nouo Testamento vexillum erexisse scribere.Nam Ambros.lib.3.de Virginib. ad finem ad viduam loquens,quæ se quidem castitati,filiasque omnes virginitati consecrauerat ait: *Ergo quid & secundum vetus Testamentum Mariæ sororis Aaron virginitatem,& secundū Nouum S.Mariæ Matris Dei integritatem studio suæ prolis inuitata est, remunerationem fidei Diuino iudicio consequetur quæ nihil sibi ad sæculi subsidium reseruauit,sed totū Domino Sobolis pia munus impendit.*EtHier.ep.22.ad Eustoc. *Vacuus erat orbis,sola erat benedictio liberorum paulatim verò increscente segete,messor immissus est : Virgo Elias,Elisæus Virgo,virgines multi filij Prophetarum: & Ieremiæ dicitur : Et tu ne accipias vxorem:Inueniebatur ergo vt diximus in viris tantum hoc continentiæ bonum,& in doloribus iugiter Eua parturiebat. Postquam vero Virgo concepit &c.*vt suprà. Isidorus Similiter lib.2. de Offic. Eccles.c.17. *Nunc autem quæ sit sacra Virginitatis integritas,vel à quo tā sancti propositi sumpsit exordiū,breuiter intimabo. Quantum enim pertinet ad vetus Testamentum , Elias, & Ieremias, & Daniel castitatis, & continentiæ bonum. primi constituisse dignoscuntur;quantumvero ad Nouum , virorum Virginum caput est Christus, fœminarum virginum caput est Maria.*

18. *Cur Veteris Testamenti virgines nomine virginis non gaudent.* Cæterum Testamenti veteris virgines,penè vocati virgines non merentur, quia virginitatis statū ignorarunt , re vtcumque pro vmbratili tempore contenti : vnde nemo eorum tota Veteri Pagina Virgo vocatus reperitur;Reperies tamen,quæ Virgo occidenda tres integros menses virginitatem deplorarit;legimus etiam in templo educari solitas virgines apud Ambros.lib.1.de virgin. & alios,sed quæ postmodū adulta ætate ad nuptias transirent, vti pudicissima omnium Deipara manifesto argumento cæterarum est : namque prærogatiua hæc tempori gratiæ debebatur, vbi & status institutus est,& dicādæ virginitatis Schola aperta;aperta autem à Deipara. Quamobrem & ipsi Patres hanc veritatem planè fassi sunt.Hieron.quidem illis verbis:*Ditius virginitatis donum fluxit in fœminas,quia cæpit à fœmina. Statim vt Filius Dei egressus est super terram,nouam sibi familiam instituit.* Angelorum,seu Virginum.Et Ambros.lib.de Virgin. *Sit igitur nobis tanquam in imagine descripta virginitas Mariæ, & quæ velut in speculo refulget species castitatis. Hinc sumatis licet exempla viuendi vbi tanquam in exemplari magisteria expressa sunt probitatis.*Et post pauca sub figura Mariæ sororis Moysi: *Tunc etiam Maria tympanum sumens choros virginales excitabit cantantes Domino.*Et concludit: *Ergo S. Maria disciplinam vitæ informat :* nimirum quæ Princeps, Doctrix, Ductrixque est virginitatis.

Vis scire ab hoc fonte omnem Christianorum virginitatis puritatē emanasse?Et ego.Sed si Ioannis Baptistæ, qui præcessit Apostolos, & Apostoli Ioannis qui speciali virginitatis inter eos excelluit prærogatiua,Monachorumque & Sanctimonialiū Palestinæ,& Ægypti castitas inde emanauerit ; de reliquis nullum superérit dubium , vtpote ab eis verbo,& exemplo edoctis Nam Monasticeem illic primò floruisse, nemo est qui nesciat. Atqui Baptistæ integritatem opus Deiparæ fuisse,pulchrè Ambrosius nos edocet lib de Instit.Virg c.7.his:*Maria tanta erat gratia , vt non solum in se virginitatis gratiam reseruaret; sed etiam his quos viseret integritatis insigne conferret. Visitauit Ioannem Baptistam, & in vtero matris priusquā nasceretur exultauit. Nec immeritò mansit integer corpore,quem in tribus mensibus oleo quodā suæ præsentiæ , & integritatis vnguento Domini Mater exercuit.*Nonne & visitasse Ioannem Euangelistam sæpiùs certum est,quæ cum illo multo annos in vna domo egerit ? *Eadem quoque postea Ioanni Euangelistæ est tradita* (Prosequitur Ambros. *coniugiū nescienti.* Ego quoque præuentū, & seruatum à Domino non ambigo futurus virginis filius & comes:& integritatem illi exoratu Deiparæ præsentis concessam. Nec mirum, cum eius etiam interuētu à pectore Iesu cumulatius cæteris de Diuinis arcanis fuerit edoctus:vel ipso Ambros. teste,qui subdit : *Vnde* (ex societate Virginis) *non miror præ cæteris loquutū mysteria Diuina, cui præsto erat aula cælestium Sacramentorum.*Et iurè quidem, quandoquidem præcipua specialis dilectionis Domini ratio in Ioanne virginitas fuisse ab Ecclesia canitur,iuxta illud: *Quia specialis prærogatiua castitatis maioris dilectionis fecerat dignum.*Eam verò interueniente Deipara illi concessam, sonat mihi illud verbum Domini de Cruce loquentis:*Ecce Filius tuus: Ecce mater tua.*Cum enim Verba Domini efficacia sint,vt id quod sonant operētur, fit vt aliquo sensu verus fuerit Ioānes Mariæ Filius,& ipsa Ioannis mater. De carne autem nemo,vel amens, id contendet : de spiritu omnes. Vt autem mater Spiritualis illis Virgo fuerit,necessum est non solū vt augmentum sanctitatis illi ex consortio eius accreuerit,sed quod primam etiam eius originem ipse debuerit.Quāobrem verba illa,*Ecce filius tuus &c.* non tantum ad subsequens tempus referenda sunt, vt esset sensus solus, *Accipe illam pro me,sit tibi pro filio:*sed etiam ad præteritum : *Quasi dixerit:*Ecce quem tu in Domino genuisti,qui tibi etiam virginitatem,qui ad Apostolatus vocationem, qui specialis prærogatiuam amoris debet;nam te orante hæc & cætera illi concessi : concessi vero, vt cum esset gratia & spiritu filius tuus, tibi modo comes, & filius relinqueretur.In quem sanè sensum eadem Epiphanium accepisse sua illius verba mihi sonāt, hæresi 78. *Qua ratione Dominus non priùs Petro tradidit*

Margin notes: 19. *Omnem Virginitatem & puritatem à Maria dimanasse.* — *Baptistæ Virginitas à Maria.* — *Et Ioanni Euangelistæ.*

didit Matrem? qua ratione non Andreæ, Mattheoque ac Bartholomæo? Et manifestum est quod Ioanni propter virginitatem. Ecce enim mater, quamquam non esset ipsius Ioannis mater secundum carnem, sed vt ostenderet, ipsam matrem esse Principem virginitatis: principem inquam, & matrem virginitatis Ioannis. Quinimo siquis cognomentum *Boanerges*, quo à Domino cum Iacobo fratre pariter virgine donatus est, ad virginitatem quoque inter cætera referre velit, non absre mihi videbitur contendere. Enimverò virginitatis prædicatio, seu euangelizatio magnum tonitruū edere visa est, quod vniuersum penè concussit Orbem. Ita mihi indicat illud Apoc. 14. *Et audiui vocem de cælo tanquam vocem tonitrui magni.* Quorum autem? Virginū sane. Sequitur enim: *Et vocem quam audiui sicut cytharædorū cytharizantium in cytharis suis.* Quæ vox tonitrui magni hominibus videbatur, mirificæ suauitatis harmoniam verè reddebat, cuiusdam noui cātici, quod vsque ad Euangelij gratiam auditum non est. *Et cantabant quasi canticum nouum, & nemo poterat dicere canticum, nisi illa* 144000. *qui empti sunt de terra. Hi sunt qui cum mulieribus non sunt coinquinati; virgines enim sunt. Hi sequuntur agnum quocumque ierit.* Ioannes ergo tonitrui virginei Filius, Maria omnium cytharædorum mater cytharizantium in cytharis suis, qui cum mulieribus non sunt coinquinati.

20. Floruisse autem primam virginitatis culturam in Palestina, Iudæa scilicet, & Syria, vbi Ecclesiæ cœpit origo, ac deinde in Ægypto innumeris vtriusq; sexus Monachatui ac virginitati addictis, nemo est qui ignoret: & plenissimè ex inferiùs dicendis patesiet: atqui vtrobique virginitatis Principem Deiparam incolem se gessisse, Matthæi testimonio habemus c. 2. Et quod ex eo semine seges illa vberrima præcesserit, per sese manifestum est. Vnde enim sata proueniunt, nisi ex semine? vbi vero semen infructuosè in terram mittitur? aut dicant mihi, cur Ægyptus post Palestinam prima omnia virginum feracissima fuit? Fallor si non huius quoque propositi iam olim Doctorem se præbuit Chrysost. hom. 9. in Matth. Tractans siquidem illa verba, *Vt impleretur quod dictum est à Domino per Prophetam dicentem: Ex Ægypto vocaui filium meū:* subdit: *Ostendit* (Euangelistas) *Quoniam nisi venisset iste puer in Matris gremio in Ægyptum, non vtique fuisset impletum.* Sed quid inde? Attende quod sequitur. *Quod quidem ipsum Beatam Virginem non mediocriter claram fecit ac nobilem.* Quonam modo? *Quoniam Ægyptus suscipit; ac tuetur insidias fugientem tyranni. Namque tactu ipso Domini* (in gremio Matris Virginis deducti) *Gustum quendam sanctificationis adipiscitur, vt cum illum audierit ab Apostolis prædicari, huius quasi priuilegij honore decoretur; quod Dominū prima suscepit. Et certè solius hic Palestina videbatur esse Primatus.* (Quod nimirum prima Dominum susceperit) *Sed facta est postea Ægyptus feruentior.* At non solum ob aduentum Domini id illi accidit, sed signanter & Matris illius, nam ait: *Fecit etiam Virginis hunc esse primatum.* Quæris in quo primatus eius situs sit? *Denique si quis nunc ad Ægypti veniat solitudines, paradiso prorsus omnem illam videbit eremum digniorem; & innumerabiles Angelorum cœtus in corporibus fulgere mortalibus, & populos Martyrum, & choros Virginum, & omnem quidem tyrannidem diaboli dissolutam, Christi autem regnum coruscans; & illam Magorum quondam, ac Philosophorum parentem, cunctarumque huius generis artium repertricem, quæque etiam cæteris propria inuenta tradiderat, videbit modò Piscatorum magisterio gloriantem, & contemptis omnibus, iam illis repudiatisque Doctoribus; publicanos vbique ac sutores pallium circumferentem, atque maximā fidei suæ gloriam Crucem Domini præferentem* Et post multa doctè, & placidè in hanc materiā dicta, subiungit: *Non ita variis astrorum choris cælū refulget, vt Ægyptus innumeris Monachorum ac Virginum distinguitur, atque illustratur habitaculis. Si quis illam Ægyptum veterem nouit rebellem Deo, ac magnitudine superstitionū furentē, adorantem irrationales animantes, porros etiam, cæpasque paulatim, hic optimè potest nosse Christi virtutem, per quem facta est tam admiranda mutatio.* Hunc igitur fecit Dominus Virginis esse primatum. De quo etiam Ambros. agens l. 3. de Virg. inquit. *Si quis igitur putat consecratione Virginum* (seu etiam Monachorum, propter rationis æquitatem) *minui genus humanum, consideret quia vbi pauca virgines, ibi etiam pauciores homines: vbi virginitatis studia crebriora, ibi numerum quoque hominū esse maiorem. Discite quantas Alexādrina* (Ægypti) *totiusque Orientis, & Africana Ecclesia quotannis consecrare consueuerūt. Pauciores hic homines prodeunt, quam illic Virgines consecrantur. Ex ipsius igitur Orbis terrarū vsu, non inutilis virginitas existimatur; præsertim cum per* VIRGINEM (en primatum Virginitatis) *Salus venerit Orbem fœcundatura.* Identidē hæc reficiat Ambr. præsertim l. 1. præcedēte, vbi inter cætera alibi fusius recensenda: *Contuemini quā dulcis pudicitiæ fructus sit, qui Barbaricis quoque inoleuit affectibus. Ex vltimis infra vltraque Mauritaniæ partibus deductæ virgines hic sacrari gestiunt; & cū sint omnes familiæ in vinculis, pudicitia tamen nescit esse captiua.* Sed de his satis.

Maria in Palestina & Ægypto Virginitatis princeps.

Maior hominum numerus vbi crebrior Virginitatis professio.

CAP. VIII.

Trium simul vulgatorum votorum emissionem nunquam non fuisse ad Verum Monachatum necessariam: ac cætera quæ addi solent, extra essentiam huius prorsùs esse.

ET hoc disquisitione non modica dignum est, quod tamē hactenus toto hoc opere vt verùm supposuerimus. Verùm nō desunt qui putent, multo post exortum Monasticum statum (imo non nisi ad exordiū Mendicantium) specialem habitam triū illorū votorū considerationem: nec enim in regulis Macarij, Pach. Posth. Athan. Basil. Cass. & cæterorū Legislatorum de eis specialiùs actum legimus, quā de orationis studio, humilitate, silentio, & cæteris Monasticis Obseruantiis; quinimò scimus B. P. Benedictū dum formā professionis Monasticæ concepit c. 58. tria valdè diuersa Monachos promittere iussisse. Ait enim. *Suscipiendus autem in oratorio corā omnibus promittat. I. de stabilitate sua, & II. cōuersione morū suorū, & III. Obedientia, corā Deo, & Sanctis eius,* nulla castitatis, aut paupertatis mentione habita: sed earū loco stabilitatem, & morū conuersionem supposuit. Rursus totam potius regulam promissione, & voto Monachi olim se obseruaturos spondebant: vt illa planè Benedicti indicare verba videntur; *Legatur ei regula, vt sciat ad quid ingreditur. Et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custodire; & cuncta imperata sibi obseruare; tunc suscipiatur in congregatione, sciens se sub lege regulæ constitutum.* Proculdubio non magis se abstringens castitati, aut paupertati, quam cæteris obseruantiis. In idem recidit, quod succedenti tempore diuersarum Religionum legislatore non contenti tribus illis communibus votis noua alia addiderunt, nimirum Carthusiani perpetuæ abstinentiæ à carnibus, & clausuræ. Minimi etiam à lacticiniis, nisi aduersæ valetudinis causa; Mercenarij & Trinitarij migrandi in Saracenorum Regna redimendorum captiuorum

1\. Opinio asserentium triū votorū emissionem cum Mendicantibus ortum habuisse.

rum gratia,& tradendi se obsides pro fluctuantibus in fide; Iesuitæ euangelizandi infidelibus ad nutum Romani Pont. & recusandi dignitatis, & Prælaturas Ecclesiasticas: Minores ieiuniorum sextæ Feriæ, & nouæ Quadragesimæ, multorumque in regula contentorum, & contra inimicos fidei arma sumendi,& ægrotis medicamenta ministrandi. Nec desunt qui vt præsto sint agonizantibus,& qui vt pueris educendis diligentem nauent operam, specialibus votis sese obligent: nullusque sit votorum emittendorum terminus in Religionibus denuò repertis,aut reperiendis:cum eodem pacto, si placeret Sanctissimo,alij aliis obseruantiis se possent obligare:v.g. trium aut plurium horarum orationi,frequenti vapulationi, eleemosinarum largitioni.Et D.Thomas affirmat institui posse Religionem ad prædicandum, vel confessiones audiendum, vel ad studendum, quæ sunt eius verba 22. q. 188. art.4. & 5.

2. Ratio dubitandi. Ex alio capite posset aliquis existimare Religiosum statum consistere posse duobus,vel vno dumtaxat voto, videlicet obedientiæ: cum posset quis perpetuo eis se religare; quod nomen ipsum Religionis sonat. Videndumque vtrum Monachatus ratio ex hominum impositione,id est ab Ecclesiæ, dependeat institutione.Nam si ita est,designari nō posse ratio videtur, cur tria simul vota necessariò ad constituendum Monachatum coïre debeant,& non pauciora sufficiant,si id Ecclesia constitueret. Aliàs verò cum Monachatus non sit aliquod ens naturale(vt cum Philosophis loquar)nequibit non ab hominum arbitrio & institutione pendere. Quid igitur in his omnibus saniùs sentiri oporteat, nunc videndum.

3. Monachatus nō potest humana potestate aboleri. Vt ab hoc vltimo exordium sumam (sic enim expeditioni cæterorum conuenire iudico) illud omnimodis certum esto, Monachatus quidem institutionem & consistentiam à Domini voluntate eum constituentis dependisse, nec per alterius voluntatem posse mutari. Nec enim sub sole relicta ab eo facultas est extinguendi prorsus ab Ecclesia Monachatum: tametsi eius Vicario commissa sit commoda ipsius dispensatio,qua certas ille & tempori congruentes conditiones aliquando præscribat vt votum emissio sit valida; non qua omnem abroget votorum Monasticorū valorē. Non aliter (quod ad rem præsentem spectat)atque matrimonij institutor Deus ipse est,quod eius Vicarius abrogare nō potest,bene tamen conditiones in contractu opponere, vt præsentiam Parochi & testiū, sine quibus consistere nequeat. Quare de numero Monasticorum votorum statuere, nimirum quod Monachatus consistere queat aliis quam Obedientia, Castitate,& paupertate, aut non illis omnibus simul concurrētibus,prorsus ab humana,etiam Ecclesiæ,autoritate alienum esse ipse Romanus Antistes declarauit Innocētius III.Cap.*Cum ad Monasterium in fine*,dū ait. *Abdicatio proprietatis,sicut,& custodia castitatis adeò est annexa regulæ Monachali,vt contra eam nec Summus Pontifex possit licentiam indulgere.* Quod vt nimirum intelligendum esse stante Monachatu,nemo est qui non interpretetur. De obedientiæ autem voto idipsum in dubium minus verti nequiuit,cum inter reliqua vota, quæ ad Monasticem complendam concurrunt, primatum habet;vti egregiè docuit D.Th. loc.cit. q.186. art.8.

4. Monachus vnē dictus. Cæterùm non omnino voluntariè tria illa votis firmata ad statum Monasticum requiri debere,statuisse Dominus existimandus est, sed quia ipsa eius indicare verba videntur. *Legatur ei regula*, vt natura id postulabat. Eninverò quamquam Religio & Monachatus indifferenter quod ad rem significatam spectat, accipi soleant. Si æthymologiam vtriusque spectes, religatus, & ideo Religiosus vocari posset adstrictus voto, præsertim perpetuo, Monachus tamen non ita. Cum enim *Monachus* à *Monade*, vti *vnus* ab *vnitate* dictus sit, non quicunque religatus voto Monachus erit, nisi iis votorum vinculis arctetur, quæ hominem a multitudine abstrahant, & perfectæ sui ipsius reddant comitati. Monachus enim non tam corpore quam animo *vnus* & solitarius esse suo nomine significatur; vt is sit qui,vt soli Deo placere studeat,omnibus mundi rebus quæ eum ab eo studio impedire valeāt,generoso animo nuntium dat. Et quoniam tria rerum genera ad alias eum curas, ne *vni* illi ac *Soli* necessario totus inhæreat, frequētibus distractionibus diuertere valent,totidem votis emissis sese ab illis expedire necessum fuit. Religionis ethym. Diuitias quidem animum distrahere per sese notissimum est:vnde iis renunciare iussus est Christum sequi cupiens:& vitam diuitum longè maximè ab angusta cælorum porta, & arcta via abesse, eius quoque testimonio liquidò habemus.Ergo diuitiarum curis distractus, *vnus* seu *Monachus* esse nequiret. Porro coniugatorum vitam diuisionem in eis operari perspicuè docuit Corinthios Apostolus ep.1.c.7.dicens: *Qui sine vxore est, solicitus est qua sunt Domini, quomodo placeat Deo: qui autem cum vxore est, solicitus est qua sunt mundi, quomodo placeat vxori, & diuisus est.* Et vidimus à cœna Dominica se quendam excusare, quod vxorem duxerit, Luc.14. *Vxorem duxi, & ideo non possum venire.*Denique nihil æquè hominem diuidit,quam suas exequi voluntates, ideo à Sapiente vetitas, quod ducant in perditionem: *Post concupiscentias tuas non eas.* Aliud enim ratio postulat,aliud caro: & dum homo multa concupiscere,multa prosequi desideriis suis arctatur, anxius,& veluti perplexus plerumque hæret, quod sequi debeat nescius, & diuisus necessario est.

5. Vnde tria Monachatus vota desumpta? Tres hasce hominem diuidentes vitas vocauit Euangelista Domino dilectus,*concupiscentiam carnis,concupiscentiam oculorum, & superbiam vitæ*; vt sub priori damnaret carnales appetitus,sub secunda diuitiarum possessionem, sub tertia propriam voluntatem, quæ propriam vbiuis venari aucupat exaltationem.Et August.serm.33.de Verb.Domini tres illas interpretatur excusationes exclusorum à Cœna Domini, inquiens.*In villa empta dominatio notatur:habere enim villam,tenere,possidere, homines sibi in illa subdere,& dominari delectat. Qui vxorem duxit carnem amplexatur. Demum quinque iuga boum emit,qui gratis venundatus, varias multasque è quinque sensibus ortas voluntates suas implere satagit: ex quibus præter laborem & dolorem nihil acquirat.*(Contraxi pro instituto verba August.paulo fus.)Quare eo loci scitè admodum Glossa dixit: *Amor terrenarum rerum visus est spiritualium pennarum.*Nunc itaque tolle vnum quod libeat ex his vinculis,diuisus adhuc homo remanet in plura, quæ illius animi vnitatem impediunt.Quare ex ipsa vnitatis natura spiritus,ortum habuit,quod nisi trium illarum virtutum simul votis, *vnus* & *Monachus* nemo existere queat.

6. Quid Monachatus nomine semper ab antiquis intellectum. De re igitur tā manifesta & necessaria non oportuit ambigere,vtrū his,vel illis verbis formula professionis Monasticæ concipiēda esset:Patres,siquidē S.satis superq;rati ibi de Monast. tunc arripiēdo statu

statu agere, de cæteris non curarunt. Eo siquidem ipso quod quis *Monachus* curabat effici, ad *vnitatem* aspirabat illam, quæ omnem *vnius*, seu *vniti animi* diuisionem excludebat: in quo per sese manifestum erat; diuitiarum possessionibus, carnis affectionibus, siue delectationibus, infinitisque voluntatum abstractionibus nuntium dari: iuxta illud vulgatissimum totius Monastici status fundamentum. *Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, sequere me.* In quorum priori conceptis verbis excluditur dominium diuitiarum, in posteriori obedientia & castitas designantur: nam & qui Christum sequitur, voluntatem eius perficere debet, & eum imitari, *qui factus est obediens vsque ad mortem,* Philip. 2. ita D. Thom. 2. 2. quæst. 186. artic. 5. in arg. *Sed contra:* & rursus ambulare, sicut ipse ambulauit, id est non carni, sed spiritui omnimodis seruiens, & celibem celebs sequi.

7. *Forma Monasticæ professionis ex D. Dionysio.* Neque verò ab his ieiunus Monasticem profitebatur quis: imo verò præclarissimè verbis Monasticæ professionis id innuebatur, quibus omnes ab Apostolis edocti sunt, teste Dionysio, profiteri debuisse; ij saltim qui expressâ status Monastici professionem celebrarunt; quam etiam tacite perfecisse necessum est, qui tacitè eundem professi sunt. Nonne sacerdos profiteri volentem, & ad altare stantem rogabat; *An renunciet diuisibilibus omnibus, non solum vitis, verum imaginibus quoque ac Phantasiis?* Planè ita Dionysius refert c. 6. de Eccles. Hierarch. quorum verborum paraphrasim hanc esse Vercellensis docet: *Sacerdos autem Monachum benedicens interrogat eum si vult abrenuntiare omnibus sæcularibus conuersationibus ac Phantasiis?* & potiori energia sæculares conuersationes à Dionysio nuncupatæ sunt diuisibiles vitæ, vtpote quæ à sua *Monade*, & *vnitate* animum profitentis diuidere valebant. Vnde in Theoria subdit. *Porro diuisibilium, non modo vitarum, imaginationum quoque, abrenuntiatio supremam illam Monachorum philosophiam indicat, dum in scientia operatur vnientium mandatorum,* (id est mandata exequitur diuisionē cordis excludentium, & spiritus *vnitatem* sectantium) *Idcirco plurima quæ impunè à medio geruntur ordine* (piorum sæcularium) *Monachis omnino interdicuntur: quippe qui vnum ipsum ambire debent, & ad sacram Menadē cogi.* Quæ illa sint subiicit Vercellensis in sua paraphrasi: *Vnde multa ei prohibentur, quæ impunè fieri possunt à populo fideli, vt sunt nuptiæ, militia, & similia, eo quod Monachi debeant vniri, & ad sanctam vnitatem congregari.* Vbi sub militiæ nomine etiam diuitias contineri, quæ à militibus possidentur, nemo erit qui abnuat.

8. *Formula professionis ex R. P. Benedicto.* Nec aliud quidpiam R. P. Benedictus in formula professionis suorum sibi voluit. Namque tribus illis votis, stabilitatis, morum conuersionis, & obedientiæ status ipsius Monastici assumptionem explanare ei in animo fuit. Nam quod status rationem haberet, & non vinculi temporalis, ipsa stabilitatis permissione confirmat: morum vero conuersione, non tam à peccatis ad virtutes transitum facere professione sua Monachum intelligi voluit, quam quod is qui diuisus esse poterat, aut fuerat, per nuptias & diuitias deinceps ad *vnitatem* spiritus se conuertere teneatur, & vni soli quod necessarium Dominus docuit, inhærere. Expressit verò obedientiæ votum, quod exercitia penè omnia Monachi complectatur.

9. *Regula eius non vouetur ex integro.* Errant qui putant, statuisse, vt Regulam vniuersam quis votis emissis profiteretur: nec eis prodest, quod dixerit, *Si promiserit se omnia custodire &c:* tunc enim non agit de promissione Deo solemniter facienda, sed hominibus: nimirum loquitur de tyrone, cui per tria temporis interualla intra ipsum probationis annum decernit vt regula ex integro proponatur, & exquiratur perseuerandi, aut recedendi voluntas. *Et si promiseris de stabilitate sua* (inquit) *perseuerantiam, post duorum mensium circulum legatur ei Regula per ordinem; & dicatur ei: Ecce lex sub qua militare vis; si potes obseruare, ingredere: si vero non potes, liber discede. Si adhuc steterit, tunc ducatur in supradictam cellam nouitiorum, & iterum probetur in omni patientia. Est post sex mensium circulum relegatur ei Regula, vt sciat ad quid ingreditur. Et si adhuc stat, post quatuor menses iterum legatur, ei hac eadem Regula: Et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custidire &c. tunc suscipiatur in congregatione &c.* At quodammodo? Si post hæc omnia solemniter in Oratorio vota proferat sua: *Suscipiendus autem* (subdit) *in Oratorio coram omnibus promittat de stabilitate sua, & conuersione morum suorum, & obedientia, coram Deo & sanctis eius.* Ergo cum iubetur, *promittere se omnia custodire*, Verbum *promitto* non ad Deum dirigitur, sed ad homines: idemque sonat atque verbis asseuerare, se ita facturum; quo sensu accipitur à Cicerone ad Brutum lib. 11. *Separatim promitto, in meque recipio, fore eum tibi & voluntati & vsui.* Et 2. de Diuinat. *Qua inconstantia Deorum, vt primis minentur extis, bene promittant secundis.* At cum Vota professionis emittit, de integritate Regulæ mentio nulla. Quare ita perpetuo ab omnibus eius discipulis ac professoribus intellecta est, vt nemo dicatur Regulam ex integro profiteri, sed obedientiam secundum Regulam, vt apud Smeragdum in Comment. eius cap. videre est, & præcipuè apud R. P. N. Bernardum, qui lib. de Præcepto & Dispens. cap. præseram 10. fuisse admodum id exponit: vbi inter cætera: *Qui se ideo periurum putat, quod ad purum Regulam non obseruat, videtur mihi non satis attendere quid iurauerit. Nemo quippe cum profitetur spondet Regulam, sed determinatè secundum Regulam, sui quisque conuersionem, suamque deinceps conuersationem sese pollicetur dirigere. Hac profectò huius temporis omnibus fermè Monachis communis professio est. Et licet in diuersis obseruantiis seruiatur Deo, quandiu tamen sui quisque loci bonos vsus seruat, haud dubium quin secundum Regulam viuat.* Quinimo & si quis in animo totam se Regulam seruaturum haberet, & nihilominus promitteret obedientiam secundum Regulam, vti & olim sui, seu nostri Cistercienses faciebant, (quam Bernardus vocat *Cisterciensium literatoriam districtionem*) non ideo ad omnia æquo pondere seruanda teneretur, sed diuersimodè secundum vniuscuiusque legis qualitatem. Concinit Bernardo D. Thoma, q. citata, art. 9. ad 1. inquiens. *Ille qui profitetur Regulam non vouet seruare omnia quæ sunt in Regula, sed vouet regularem vitam, quæ essentialiter consistit in tribus prædictis. Vnde & in quibusdam Religionibus cautiùs aliqui profitentur, non quidem Regulam sed viuere secundum Regulam; id est tendere ad hoc, vt aliquis mores suos informet secundum Regulam, sicut secundum quoddam exemplar: & hoc tollitur per contemptum. In quibusdam autem Religionibus* (Benedicti) *adhuc cautius profitentur obedientiam secundum Regulam, ita quod professioni non contrariatur, nisi quod est contra præceptum Regulæ.*

10. Vota Castitatis & paupertatis in antiquorum Regulis non exprimuntur.

Quo loci solerter obseruandum est. Sanctos Monachorum Legislatores Regulas suas circa cæteras Monasticas obseruantias disponendas profundere. De tribus autem virtutibus si quæ agunt, non vt Monasticem rigorose constituunt, sed quatenus in eis similes obseruantiæ reperiuntur, meminisse: id est, de castitate seruanda, & obedientiæ, ac paupertatis præcipuis iuribus, vt ad mortale obligant, dixisse nihil; egisse vero de obedientiæ præstantia, vt scirent Monachi perfectissime eam exercere: quomodo perfecti discipuli audita præcipientis voce *mox exoccupatis manibus* (vt ait Benedictus Parens cap. 5.) *& quod agebant imperfectum relinquentes, vicino obedientiæ pede iubentis vocem factis sequuntur, & veluti vno momento prædicta Magistri iussio, & perfecta discipuli opera in velocitate timoris Dei ambæ res communiter citius explicantur.* Et Pachomius, nec ambulare intra domum, nec laborare, nec à labore desistere, nec spinam à pede auellere absque Maioris imperio instituit, & infinitas eius generis obseruantias. De paupertate vero Benedictus statuit, *ne quis præsumat aliquid dare aut accipere, sine iussione Abbatis, neque acum vnam aut graphium* scriptoris, idest calamus: ita ille c. 33. & 55. Et Pachomius, *nequis in cella sua absque Præpositi iussione quidpiam condat, nec poma quidem vilissima & cætera huiusmodi.* De Castitate Benedictus nihil loquutus est, nisi eius monere diuinam obseruationem inter cætera Dacalogi: *Non occidere, non adulterari, non furtum facere, castitatem amare.* cap. 4. Et Pachomius: ne Monachi cum fœminis etiam Sanctimonialibus loquantur. Verùm hæc obseruantiarum locum obtinent, non præceptorum, aut votorum: & ideo ab eis indiscriminatim cum cæteris, idest silentio, humilitate, ieiunio &c. permixtæ sunt.

11. Castitatis & paupertatis vota Religioni essentialia antiquos iudicasse.

Hoc verò non tollit quin de transgressione trium votorum longè aliter, Patres iudicauerint: nam Monachum in proprietate mortuum in Sterquilinio cum suis pecuniis sepeliri, communi decreto Sanxerunt Arsenius, Macharius, Pambo, & cæteri Nitriæ Patres, vt Hieronymus prodit. epist. 22. cap. 4. quo postea exemplo vt idem cum alio faceret motus fuit S. Gregorius. Sed & Pachomius 2. parte Regulæ n. 9. fures pares ac fugitiuos pœnas iussit exoluere. *Si quis in furto fuerit deprehensus.* 39. *verberabunt eum, & foris dabunt ei edere panem & aquam tantum: & opertum cilicio & cinere per singula orationum tempora, cogerint eum agere pœnitentiam. Eademque lex in fugitiuis obseruabitur.* Et Orsiesius eius successor. *Qui talis est* (loquitur de eo qui rem quampiam furtiuè abscindit) *non est in numero fratrum, sed mercenarius, & aduena; nec Pascha Domini inter Sanctos debet comedere, quia factus est lapis scandali in Monasterio.* Et alibi, *Scelus putetur & sacrilegium, quicquam ex re sibi credita contingere, & in proprium vertere requiem.* Et Benedictus c. 33. *Quod si quispiam hoc pessimo vitio deprehensus fuerit delectari, &c.* Porrò castitatis transgressores Pachomius corripiendos censet, *vt digni sunt, correctione seuerissima.* Vide quæso quam aliud de trium votorum transgressionibus iudicium Patres tulerint, ac de cæterarum virtutum, aut cæremoniarum obseruantiis: vt inde quisque facile eliciat, illis quidem substantiam Monachatus ex Patrum Sententia euerti, non istis.

12. Cur Castitatis & paupertatis vota Patres non expresserint.

Ex quibus tandem manifestatum est (quod à nemine animaduersum inuenit) Monasticarum Religionum Legislatorem nequaquam de substantialibus ipsius Monachatus Regulas exarasse, videlicet ne aquilam volare docere viderentur: nemo siquidem tam hebes Monasticem amplexabitur, qui nesciret se deinceps nec inire nuptias, nec possidere proprium, nec Prælati iussionibus resilire posse; vtpote qui nouum vitæ genus relicto sæculo arripuerit, vbi hæc pridem licebant. Neque enim qui Religionem vouet ad specialia vota obedientiæ castitatis, & paupertatis exprimenda descendere indiget ad hoc vt obediens, castus, & pauper esse censeatur obligatus. Quæ ergo Regula ad hunc efformandum statum dolanda erat? aut quî dolari posset? Regulæ sanè Monachis, non sæcularibus, conscribendæ fuere. Quodsi Monachis, planè in verò Monachatu iam constitutis, non constituendis per Regulas. Eos vero quonam modo se gerere in actibus suis debeant, vt statui suo correspondeant, Regulis informare oportuit. Vnde de Monasticis actibus, obseruantiis, cæremoniis, instituta, & leges promulgare necessum est; vti reuera omnes Regulæ agunt. Quodsi quandoque paupertatis & obedientiæ, aut etiam castitatis, quæ votis firmatæ sunt memoriam ingerunt, non quatenus sub votis cadunt, & ad substantiam status coëunt, memorantur, sed quatenus in ipsis, vel circa ipsas, obseruantiæ aliquæ Monasticæ præscribendæ sunt, vt iam diximus.

13. Alibi eorum meminere Patres.

Fallitur itidem qui existimat nullibi à Patribus trium votorum factam esse mentionem; nam (vt demus in Regulis suis nihil de eis egisse, nec opportuisse) cum alibi de professione ac statu Monastico sese alicubi offerret disceptatio, conceptis verbis de eis agebant. Eius rei in testem adduxisse Magnum Basilium in præsentiarum sufficiat, qui in Regulis suis à trium votorum memoria iure optimo abstinens, in Opusculo tamen 1. Asceticorum suorum, cuius initium, *Homo ad imaginem &c.* de professione agens Monastica primum omnium votis paupertatis meminit, secundo Castitatis, tertio obedientiæ, his verbis: *Si per vitiorum euacuationem ad Dei similitudinem animæ nostræ characterem componere nobis in animo est, danda omnino nobis sedulò opera est, ne quid quoquo pacto PROFESSIONE nostra indignum faciamus: neve simili atque Ananias iudicio efficiamur obnoxij. Licebat enim initio Ananiæ possessiunculam suam Deo non polliceri, ac VOVERE, sed postquam humanæ gloriæ cupiditate ductus, quidquid in bonis habebat per PROFESSIONEM Deo consecrauit; quo videlicet egregio istiusmodi facto hominum de se administrationem excitasset: de pretio tamen callidè postea nescio quid interuenit; eiusmodique aduersum se indignationem Dei prouocauit, cuius Petrus minister fuit.* Ecce de voto Paupertatis, & & proprietatis vitio seuerissimè vindicato factam mentionem. Sequitur de Castitatis professione. *Quo circa ante Religiosæ huius vitæ professionem, liberum est vnicuique, quatenus per Dei indulgentiam leges permittunt, communem cum cæteris viuendi morem sequi, sibique vxorem adiungere. Vbi verò iam quis sponte sua ipse PROFESSVS est, hic Deo custodire se ipsum debet veluti eorum aliquid quæ dicata sunt Deo, ne SACRILEGIS iudicium incurrat; cum videlicet corpus, quod soli Deo consecrauit, ministerio rursus communis vitæ contaminet.* Quod vlteriùs statim explicat. Tandem de Obedientia, nullo intermedio alterius obseruantiæ decreto, subiungit: *Vnus totius illorum disciplinæ moderator sit huius autem potestas ea sit, vt parente ipsi ex libera animi inductione, summissione*

neque

neque Fratrum Conuentu, eorum nemini eius voluntati liceat aduersari, in his quæ ad susceptæ vitæ honestatem, & exactiorem quendam cultum facienda, ille suadeat. (Quod sane Bernardus & Thomas vocarunt *Obedientiam secundum Regulam*) *Quidquid ab eo dicatur, fiatuè, id cunctis fratribus pro lege, ac Regula sit.* Quid quæso clarius de tribus votis Recentiores dixerunt? Quod si cæteri tantundem loquuti non sunt, in causa est, quod præter Regulas de Monasticis Institutis Opuscula de Fratrum professione non exararunt. Nec de re Sole manifestiori inter Monachos quidquam dicere opus erat. Opus vero fuisse Recentioribus clariùs id exponere, non arguit eos præ Veteribus res Monasticas calluisse, sed minus neque quisquam erit qui Veteres Monachos non fateatur earum fuisse vt obseruantiores, ita & eruditiores.

14. Tria vota ex Monachatu essentialiter requiri probatur ex D. Thom.

Probauimus, ni fallor, tribus illis vulgatissimis votis ita Monasticem constitui, vt quolibet deficiente, adhuc *Monas* ipsa perfecta non fit, quod videlicet adhuc homo in plura velit nolit, diuisus maneat, quod *Monachatui* repugnat. Probauit id quoque D. Thomas 22. quæst. 186. art. 7. triplici medio, sed quæ vt vim habeant in idem recidunt. Ait siquidem: *Respondeo dicendum quod Religionis status potest considerari tripliciter. Vno modo secundum quod est exercitium tendendi in perfectionem charitatis: alio modo secundum quod quietat animum humanum ab exterioribus solicitudinibus: tertio modo secundum quod est quoddam holocaustum, per quod aliquis totaliter se & sua offert Deo: & secundum hoc ex tribus votis integratur Religionis status.* Horum medius planè concidit cum nostro, quod ex *Monade* perfecta spiritus, & negatione diuisioni animi ad plura procedit, nam ait: *Solicitudinis sæcularis inquietudo præcipuè ingeritur homini circa tria. Primò circa dispensationem exteriorum rerum; & hæc solicitudo per votum Paupertatis homini aufertur. Secundò circa gubernationem vxoris & filiorum, quæ amputatur per votum continentiæ. Tertiò circa dispensationem propriorum actuum; quæ amputatur per votum obedientiæ.* Primus itidem non valde ab eo discrepat: *Nam ad exercitium perfectionis requiritur quod aliquis à se remoueat illa per quæ posset impediri, ne totaliter eius affectus tendat in Deum: in quo consistit perfectio Charitatis.* Quasi dixerit: Trifariam dissecatur hominis animus, ne totaliter, id est *vnitè*, ac integrè tendat in Deum: Hæc autem ait esse, cupiditatem exteriorum bonorum, concupiscentiam sensibilium delectationum, & inordinatinem voluntatis humanæ, quæ à superioribus minimè discrepant. Ratio quoque quæ tertiò ex holocausti ratione accipitur, eodem tendit, cum accipiatur ex integritate sacrificij, quod holocaustum dicitur; & contingit quoties totum ex integro concrematur, & consecratur Deo, idest totus, & indiuisus animus; quod negatione triplicis sæpiùs repetitæ diuisionis completur: Clarius id ipsum formauit argumentum Opusc. 19. cap. 1. asserens: Monachus *per votum Religionis sæculo moritur, vt soli Deo viuat. Et ideo per Religionis votum abrenuntiatur illis, quibus humanus animus maximè occupari consueuit, & à Diuinis obsequiis impediri: quorum primum est coniugium 1. Corinth. 7. Volo vos sine solicitudine esse. Qui sine vxore est, solicitus est quæ sunt Domini &c. qui autem cum vxore est, solicitus est quæ sunt mundi, & diuisus est. Secundum est possessio diuitiarum Matth. 13. Solicitudo huius sæculi, & fallacia diuitiarum suffocat verbum. Tertium est propria voluntas: de qua 1. Petr. 5. Omnem solicitudinem vestram proiicientes in eum, quoniam ipsi cura est de vobis.*

In idem recidit ratio quæ ex nomine *Therapeutæ*, à SS. Apostolis Monachis contributo, deduci potest; iuxta illud Dionysij: loco cit. *Sancti Præceptores nostri Diuinis eos appellationibus sunt prosequuti, partim Therapeutas, id est cultores, à sincero Dei famulatu, atque cultu eos appellantes &c.* Nam si veri sincerique famulatus cultores, ac serui Dei sunt; toti ergo, ac proinde indiuisi, se conseruant eius seruitio: ergo vxoris & filiorum nulla eis esse cura potest: aut sincero, id est singulari famulatu non se dedicarunt Deo; quod diuitiarum terrenarum cura, & dominium ab eis ablatum est; quo nimirum ex ipsa seruitutis ratione incapaces redduntur. Denique ergo suæ quoque voluntatis Domini esse nequeunt; cum nihil æquè seruituti repugnet. Siue igitur *Monachi*, *Monadem*, siue *Therapentæ* sincerum perpenderis famulatum, castitatis, paupertatis, & obedientiæ vinculis Monachos obligatos esse non dubitas. 15. Idem probatur ex nomine Therapeutæ.

Quod si quis mihi Anachoretas opponat, quibus alicui hominum obtemperandi necessitas nulla imminere videtur, vt probet, aut eos veros Monachos non esse, vtpote qui sine obedientiæ bono vitam agant, aut inde infringi totam ratiocinationem à nobis factam, cum absque obedientiæ voto valeat verus Monachatus consistere: Ego hæc obiicienti facile occurram, Anachoretarum Ordinem inter Monasticos quidem esse annumerandum, vti apud omnes Patres concessum est, præsertim Hieronymum Comment. cap. 3. Lament. Ieremiæ ad illa verba; *Bonum est viro cum portauerit iugum &c.* Et epist. 4. & 22. Augustinum de Moribus Eccles. lib. 1. cap. 31. Benedictum cap. 1. suæ Regulæ. Bernardum epist. Ad Fratres de Monte Dei D. Thomam. 22. q. 188. art. 8. vt cæteros taceam. Cæterum ipsos quoque Anachoretas necessario, vt cæteros votum Obedientiæ emittere, semperque emisisse, eo ipso quod propriis renuntiant voluntatibus. Nec aliter eorum Monasticem consistere posse argumentum manifeste conuincit. Quem verò obedientiæ suæ votum respiciat vt Superiorem, si quis inquirat; sciat ab exordio Ecclesiæ, & ipsa Monastici status institutione, Monachos omnes Episcopis suis subditos fuisse; idque ipse Apostolorum discipulus Dionysius dilucidè promisit lib. de Eccles. Hierarch. cap. 6. cuius doctrinam plausu celebri Theologi recipiunt, vtpote quam Theologiæ Magister D. Thom. expressit 22. quæst 186. art. 5. Vbi cum tertio loco argumentaretur: *Si obedientia requireretur ad perfectionem Religionis, oporteret quod omnibus Religiosis conueniat: non autem omnibus conuenit: Sunt enim quidam Religiosi solitariam vitam agentes, qui non habent Superiores quibus obediant. Prælati etiam Religionum ad obedientiam non videntur teneri.* Respondet. *Ad tertium dicendum quod subiectio Religiosorum principaliter attenditur ad Episcopos, qui comparantur ad eos sicut perfectores ad perfectos, vt patet per Dionysium 6. cap. de Eccles. Hierarch. Vbi etiam dicit quod Monachorum ordo Pontificum consummatiuis virtutibus, & Diuinis eorum illuminationibus edocetur. Vnde ab Episcoporum obedientia nec Eremita, neque etiam Prælati Religionum excusantur.* Mancipari autem omnes Monachos, etiam Eremiticolas, seu Cœnob. Prælati consũmatiuis virtutibus Pontificum, 16. Anachoretarum obedientia quem superiorem respiciat?

tificũ,nihil est aliud quã subiici Episcopis ex vi suæ professionis,vt eos in Monachatus institutis perficiant. Quare quiuis Anachoretarum in his quæ professus est coërceri à suo Diæcesano poterat, cui & ille veluti vero ac legitimo Prælato tenebatur obedire; non solum in quibus cæteri hominum, sub specialiter in rebus suæ professionis. Cæterùm huiusmodi Monachorum ad suos Diæcesanos subiectio, tametsi ab Apostolis ortum duxerit,potuit à Romano Pontifice,cui vniuersorum dispensatio credita est,iustis de causis abrogari, & vt soli sibi parere teneantur,disponere: quod nunc factitatum videmus. Enim vero obedientiæ votum à Monachis emitti solitum per se & immutabiliter ad Christi Vicarium dirigitur, quantumcumque non exprimatur (res enim per se notæ expositione non indigent) à cuius subiectione nulla humana potentia, etiam ipsius Romani Pontificis,Monachus extrahi valet: ab eo autem, his vel illis vt obediat, committi potest: nam quacumque variatione in persona Prælati facta,dummodo Romanus Pontifex non sit,immobilis Monachatus ratio perseuerat. Quæ omnia vno verbo liquidissimè Doctor Angelicus explicuit cit. loco inquiens: *Etsi à Diæcesanis Episcopis totaliter vel ex parte sunt exempti*(nunc temporis)*obligantur tamen ad obediendum summo Pontifici,non solum in his quæ sunt communia aliis,sed etiam in his quæ specialiter pertinent ad disciplinam Religionis.* Loquitur vero etiam de Anachoretis.

17. Nihil præter tria vota Monachatui essentiale.

Sed vero illud tandem addendum est dictis; Quidquid votorum his adiiciatur (vt multi Religiosorum adiiciunt) sanctè quidem & piè admodum fieri, sed omnino extra rationem Monachatus,vt discurrenti per singula facile patebit. Abstinentia à carnibus qua Carthusiani excellunt & lacticiniorum qua Minimi,nihil ad *Monadem* status Monastici constituendam præstant, sed perfectum tribus votis supponunt: adiuuant tamen scopum castitatis, vt votum clausuræ, & cætera quæ emitti possent corporalium afflictionum,siue ieiunia,siue scoparum, & virgarum ictus,siue ciliciorum asperitates; quæ omnia bene à sæcularibus nihil ad *Monada* Religionis tendentibus exercentur: quod manifestum signum est accidentiæ. Porro prædicationis officium,& audiendarum confessionum studium quid substantiæ Monachali conferat,nemo ostendere valebit: accidit proinde Monachis in suo esse constitutis, quod in his occupentur, iuxta illud Hieronymi aduersus Vigilantium, & refertur 16. quæst.1. C. Monachus: *Monachus non docentis sed plangentis habet officium*? Non quod illis iniungi non possit, sed quod si non iniungatur, perstat in eis Monachatus ratio perfecta, si iniungatur,accidit constitutæ. De votis captiuorum redimendorum, aut ægrotantium ministrandorum dicere supersedeo, cum nihil cum Monachatu illis sit commune, vt lippi & tonsores vident: & æque à sæcularibus ea munera præstentur,vt in Italia Confalonarij sunt, qui sibi à summis Pontificibus facultatem captiuos è potestate Sarracenorum eruendi sibi arrogauerant,Trinitariis, & Mercenariis,quibus ex instituto competebat exclusis: & Xenodochiis præfici multos sæculares passim conspicimus. Denique orationis votum,si emitteretur, planè substantiam & constitutionem Monachatus non intraret, sed supponeret potius perfectam: & idcirco extra rationem eius esset.Sed de his satis. Iam eorum Monasticorum votorum solemnitatem olim quoque adhiberi eis solitam, æquum est vt perpendamus.

CAPVT IX.

Quæ solemnitas adhiberi solita sub Apostolis fuit in professione Monachorum? Vbi de ipsa profitendi formula.

I. Solemnitas antiquis Monachatus ex D.Dionysio.

SOlemnia emisisse vota veteres Monachos hactenus docuimus: solemnitatem ipsam & cæremonias primo Ecclesiæ sæculo in more positas huc remisimus inuestigare: de quibus nunc recto ordine opere pretium est vt disseramus. Eas vero à Magno Areopagita audire placet,qui data opera lib.de Eccles. Hierarch. c 6 posteris ad perpetuam rei memoriam mandare scriptis curauit in hæc verba,sub titulo.

Mysterium Monasticæ consummationis.

1. *Stat quidem sacerdos ante sacrum altare,Monasticam imprecationem psallens.*

2. *Ille autem post sacerdotem adstat, non vtrumque ponens genu: non alterum: non habens imposita sacra eloquia capiti; verùm solum sacerdoti adstans, mysticam super illum inuocationem prosequenti.*

3. *Ea verò finita,sacerdos ad eum accedens,interrogat primùm; An renuntiet diuisibilibus omnibus, non solum vitiis, verùm imaginibus quoque ac Phantasiis?*

4. *Deinde exponit illi perfectissimam vitam;illud aperte contestans, oportere illum medio longe antecellere.*

5. *Vbi vero ille ista omnia intente promiserit*

6. *Consignans eum crucis signo sacerdos tondet, Trinas Beatitudinis personas inclamans.*

7. *Exutumque veste omni,aliam induit.*

8. *Et cum sanctis aliis, qui adstant, viris ipsum salutans.*

9. *Diuinorum mysteriorum participem efficit.*

Hæc Dionysius, iuxta Ambrosij Camaldul versionem, quæ clarior elegantiorque est, quam vtriusque Ioannis,Scoti videlicet,& Sarraceni: nec nouæ Ioachini Perionij, & Lanselij quicquam habent noui.

2. Doctrinam de Monachis à Diuino Hierotheo accepit Dionysius.

Placuit ita membratim Dionysij sententiam discidisse, vt seorsim, ordinateque de quauis solemnitatis parte disceptare nobis integrum sit, illud in capite admonentibus,cum Dionysius tantæ antiquitatis sit, quod sub passione Dominica 25. ætatis ageret, vt promit ipse apertissimè ad Apolophanem Philosophum scribens,& ab Apostolo Paulo ad Lucem Euangelicam fuerit conuersus prope annum Domini 52. vetustissimam omnium necesse est esse eius doctrinam, ab ipsisque Apostolis ac Discipulis Domini profecto receptam: quos sanè ipse de Monachis loquentes inducit, inquiens: *Porrò initiandorum omnium excellentior, ac sublimior ordo Monachorum est sancta distinctio. Vnde Sancti Præceptores nostri diuinis eos appellationibus sunt prosequuti; partim Therapeutas, id est cultores, à sincero Dei famulatu atque cultu; partim Monachos ab indiuidua ac singulari vita appellantes: vt quæ illos Sanctis diuisibilium contemplationibus,in Diuinam & Deo gratam Monadem* (hoc est vnitatem) *perfectionemque promoueat.* Nomine vero

vero *sui Praeceptoris* Diuinum Hierotheum praecipue semper intelligit: vtpotè à quo in Diuinis disciplinis institutum, se vbique liberè profitetur: vt cap. 2. de Diuin. Nom. *Ista & non alibi satis tractauimus, & ab inclyto Praeceptore nostro in ipsis Theologicis elementis celebrata sunt sublimiter penitus.* Agebat de argumentis Iesu Diuinitatem comprobantibus. Et cap. 6. de Cel. Hier. de tribus Angelicis Hierarchiis, nouemque ordinibus disputans: *Has* (inquit) *eximius Praeceptor noster internas tertio repetitas distinctiones ad sanctae Trinitatis diuisit imaginem.* Et de suprema mox: *Hanc primam reuera Hierarchiam illustris Dux noster ac Magister esse ait, qua non sit praestantior alia &c.* Quibus quidquid de caelestibus illis tribus ipse scripsit, ab eo Praeceptore, Duce, & Magistro accepisse se dicit. Demum lib. de Eccles. Hier. cap. 2. *Vt enim Dux ille, & Praeceptor noster eximius ait, primus animi ad Diuina motus Dei dilectio est:* vt doctrinam operationis mandatorum Dei per dilectionem; hanc vero per ineffabilem illam, qua Diuinus in nobis status efficitur, id est Baptismus, progressum facere intelligeremus. *Si enim Diuinus hic status Diuina natiuitas est; nunquam ille aliquid sciet, ex iis quae à Deo tradita sunt, neque operabitur, qui neque Diuinum hunc statum consequutus est*, cum operari naturae statum praesupponat. Et cap. 3. de Eucharistia disserens: *Est enim* (ait) *iuxta inclytum Praeceptorem nostrum sacramentorum consummatio.* Quo videas nihil non Theologicarum hypotiposeon ab Herotheo non didicisse: & quae nunc tandem de Therapeutis, seu Monachis, tradit, ab ipso accepisse.

Ita Vercellensis ibidem.

3\. Hierotheus Iesu discipulus, non Pauli.

Porrò Hierotheus, quem alij Pauli auditorem credunt, coadiutorem potius fuisse, & Iesu Discipulum, non leuibus coniecturis ducti remur: namque vnde à solo Paulo, vt Dionysius ipse, conuersus, Athenis vt ille ortus (licet Segouia oriundus) poterat ante Dionysium sic in Theologicis facultatibus excoli, vt eius praeceptor fieret? Nam & Dionysius in priori Pauli Athenas aduentu ad Fidem conuersus est, cum iam Philosophia esset apprimè excultus; quod eius scripta indicant, & fatetur in epist. ad Policarpum, & epist. ad Apolophanem. At primus Pauli aduentus Athenas (vt communis fert opinio) accidit ad A. cap. 48. Ex quo fit perperam a Luitprando in Aduers. Hierotheum, quem Macrum praenominatum vult, dici conuersum in Cypro à Paulo A cap. 41. cum prius Praefectum ille egisset Hispaniae Tarraconensis. Tum quia Paulus vsque 46 post famem ab Abago praedictam non fuit segregatus in Euangelium, nec nauigauit in Cyprum, nisi vt minimum A. cap. 47. quod nos stabilitum reliquimus in Comment. ad Dextrum A. cap. 48.) quare nequiuit conuerti à Paulo in Cypro, vbi nondum erat, imo nec Apostolus designatus. Tum etiam quoniam nequaquam taceret D. Lucas rem tanta memoria dignam, qui omnium peregrinationum Pauli indiuiduus comes minutissima quaeque recensuit in Act. Apost. & inter caetera Athenis conuersionem Dionysij & vxoris eius: multo magis commendaturus memoriae conuersionem Magistri sui, si contigisset. Nec assignari poterit congruenter locus & tempus eius conuersionis ita praecedens conuersionem Dionysij, vt à Paulo iam Apostolo ad Fidem adductus tandiu in eius disciplinis versaretur, quod Dionysij praeceptor euaderet, ea doctrinae amplitudine pollens, qua ab eo tunc iam excelluisse describitur. Eo vel maxime quod cap. 2. de Diuin. Nom. longo exercitio, ac tempore in Diuinis scripturis versatum eum fuisse, Dionysius prodat: *Ab inclyto Praeceptore nostro* (Hierotheo) *celebrata sunt sublimiter penitus in ipsius Theologicis elementis; quae ille siue à Theologis sanctis accepit; siue etiam ex solerti scripturarum indagine comprahendit longo exercitio ac tempore.* Vocat vero *sanctos Theologos* omnes Prophetas, & Apostolos, scriptores librorum Canonicorum, quos vel legit, vel viua voce consuluit, & audiuit: vtpotè sub eadem Domini ferula cum eis eruditus. Quamobrem solerter à Dionysio *DIVINVS* cognominatur, quo Apostolos cognominare ipse consueuit: sic enim Paulum, sic Ioannem, sic Bartholomaeum, sic denique simul omne vbique vocat: vt de Eccles. Hier. cap. 7. De Diuin. Nom cap. 2. & 11. & lib. de Myst. Theol. & saepe alibi. Porro Macrum illum Hispaniae Praesidem probitate morum conspicuum longe postea praefuisse Tarraconensi, habemus ex Martiale lib. 10. Epigr. 78. ad Marum, vbi eius laudes prosequitur.

Ibis littoreas Macer Salonas
Ibit rara fides, amorque recti &c.

Et infra.

Nos Celtas Macer & truces Iberos
Cum desiderio tui petemus.

Erant Celtiberi Hispaniae Tarraconensis populi, vbi ad Salonis confluentem Bilbilis erat Martialis patria, ad quam ipse properabat, sed Macer praeueniebat. De eius successore Instantio lib. 2. Epigr. 99. ad Bartim, inquit

Non ignorat onus, quod sit succedere Macro,
Qui sua metitur pondera, ferre potest.

Atque haec dixerim, non quidem vt soli Hierotheo de facto & ceremoniis illis loquenti habeatur fides, cum Dionysius quod in praxi in vniuersa Ecclesia seruabatur, scriptis prodiderit; sed vt Theoriam & expositionem mysterij Monasticae consummationis, quam Dionysius ab eo acceperat, meritis cumulatam laudibus adducamus in medium: illius siquidem autoritas tanta est in Ecclesia, vt eius scripta, velut secundas Diuinas scripturas omnes aestimasse testetur lib. de Diuin. Nom. cap. 3. *Eum igitur nos quoque vt perfectorum, seniliumque sensuum magistrum iis assignamus, qui celsiora capiunt, veluti secunda sacra eloquia, & eorum qui à Deo vncti sunt sequentia.*

Theoria mysterij Monasticae professionis

I. Stat quidem Sacerdos, &c. Vercellensis paraphrasticè ita reddidit. *Sacerdos quidem stat ante altare, cum cantu Deum inuocans* (sic *psallere* explicat) *pro Monachorum benedictione.* Et Sarracenus vertit: *Monachicam inuocationem decantans.* Monachorum consecratio, aut benedictio nunquam ad Pontifices spectasse cognoscitur, sed ad Presbyteros, seu sacerdotes: quo sane non loquimur de acceptantis persona, sed benedicentis: acceptare siquidem vota eius ad Praelatum Regularem spectat, cui obedientia praestanda est, & huius nulli certi Ordinis caracter desideratur, si primitiua iura euoluamus: nec modò in Ordine Minorum, vbiquidem Conuersi eligi possunt in superiores Regulares, *Benedicere* vero solemni precatione solis sacerdotibus datum est, iuxta decretum Apostolorum, de quo Clemen. in Constit. libr. 8. cap. vlt. Hinc Dionysius cum praemisisset, ob praecipuam eorum sanctimoniam Diuinis eos dignatos appellationibus ab Apostolis, id est *Therapeutas*, & Monachos,

4\. Monachi benedictio ad Praesbyterã attinet.

Monachos, subiungit: *Idcirco & perficientem eis indulsit gratiam Diuina sanctio* (id est Apostolica constitutio) *eosque consecrante quadam inuocatione dignata est: non Pontificiali quidem, illa enim solis in sacerdotalibus Ordinibus fit, sed sacerdotali plane, & qua ab honestissimis sacerdotibus secundo in loco à Pontificali functione peragitur.*

5. Formula prisca benedictionis.

Priscæ autem illius præcationis formula peti (ni fallor) potest à vetustissimo scriptore Lentio Neapoleos in Cypro Episcopo, quam super Simeonem Salum, & Ioannem Monasticem ineuntes Neion Abbas protulerit. Fuisse verò priscos Monachos Apostolicarum precationum imprimis conseruatores, ex ea coniicio, quam teste Chrysostomo homil. 57. ad Popul. Port. ad mensam soliti ipsi sint psallere: & nihilominus eadem reperitur in Constitutionibus Apostolorum apud Clementem lib. 7. cap. vlt. precatio autem sacerdotis super nouellum Therapeutam sic se habet.

Præcatio super nouellū Therapeutā.

Deus qui es iustus & laudabilis; Deus qui es magnus, & fortis; Deus qui es ante sæcula, exaudi virum peccatorem in hac hora. Deus exaudi me, exaudi me in fortitudine, in igne precationis, quomodo tuum quandoque Prophetam: & per easdem intercessiones exure meas iniquitates, & munda mea peccata. Increpa omnes immundos spiritus à facie famulorum tuorum. Apprehende arma, & scutum, & exurge ad auxilium eorum. Effunde romphaam, & conclude aduersus eos qui persequuntur illos. O Domine, qui dixisti animæ eorum; Salus tua ego sum, recedat à mente eorum spiritus timiditatis, desidia, superbia, & omnis vitij. Extinguatur eorum omnis inflammatio, & motus qui constat ex diabolica operatione. Illuminetur eorum corpus, anima, & spiritus lumine tuæ cognitionis, vt cum occurrerint in vnitate Fidei & agnitione Sanctæ, & adorandæ Trinitatis, in virum perfectum, in mensuram Fidei, te glorificent in sæculum sæculi, & placeant tibi Domino: quoniam tutissimum præsidium est nomen tuum, Patris, & Filij, & spiritus Sancti. Amen.

Da autem eis cum omnibus bonis, ô Domine, verba quoque mea supplicationis in corde habere perpetuò ad celebrandam etiam benignitatem.

Per sese credibile est precari quoque Sacerdotem consueuisse Deum, vt eiusdem Domini gratiam super eum famulum suum abrenuntiationem sæculi profitentem effundere dignaretur, vt veterem hominem cum suis actibus exueret, & nouum qui secundum Deum creatus est, induere mereretur: vti nunc quoque fieri consueuit.

6. Quid genuflexio, & statio significent?

2. *Ille autem post sacerdotem &c.* Hic Vercellensis: *Monachus autem qui benedicitur, retro sacerdote stat erectus, id est, nullum genu flectens: neque super caput habet Euangelia.* Quid adstatione illa Monachi profitentis significaretur, vt sacerdoti adstanti adstaret; quid superpositione sacrorum Bibliorum, quæ solis Pontificibus adhiberi consueuit; quid vtriusque genu flexione, quæ Pontificibus & Presbyteris; quid vnius dumtaxat genu, quæ Diaconibus, dilucidè satis Dionysius explicat. Videbatur siquidem in verso ordine fuisse procedendum, vt Pontifex & sacerdotes adstarent ad sacrum altare, Diaconi alterum ponerent, Monachi flecterent vtrumque; cum apud sacros & profanos authores genuflexio signum humiliantis se, & seruitutem ostentantis perpetuò fuerit, *Stantis* habitus tessera superioris. Hinc apud veteres Elaphas genua flectere non valens symbolum Regis erat. Vnde Ouidius 2. Metamorph.

Et genibus supplex similisque roganti.

Elephas Regis Symbolum.

Et Horatius lib. 1. Epist. 12.

---- Ius imperiumque Phraates
Cæsaris accepit, genibus minor.

Plinius lib. 8. cap. 1. *Regem adorant, genua submittunt.* Inde ortum quod (vt ipse lib. 11. cap. 45. scribit.) *Hominis genibus religio quadam inest obseruatione gentium: hac supplices attingunt, ad hac manus tendunt, hac vt aras adorant.* D. Irenæus lib. de Pasch. relatus à D. Iustino quæst. 115. author est à temporibus Apostolorum consuetudinem inualuisse in Ecclesia, vt fideles Dominicis diebus, & quotidie tempore Resurrectionis, genua non flectant, nimirum quia vtriusque nos oportet ingem obtinere memoriam, & ipsius post peccatum lapsus nostri, quem genu flexione humiliantes nos significamus, & gratiæ Christi, per quam à lapsu resurreximus, statione significatæ. Quo sanè sensu dictum est olim à Domino: *Reliqui mihi septem millia virorum, qui non curuauerunt genua ante Baal.* 3. Reg. 19. Et de Salomone legimus lib. c. 8. *Vtrumque genu in terram fixerat:* Et Paulus Eph. 3. *Flecto genua mea ad Dominum &c.*

7. Quid Episcopi sacerdotis, & Diaconorum genuflexio?

Longe nihilominus alia significatione in præsentiarum *genuflexio*, & *statio* accipitur; quas his exponit verbis Dionysius ad calcem cap. 5. de Eccles. Hierarch. *Itaque curuatio genuum subiectum accedentis ad altare signa: accessum, per quem subiicitur Deo, quod sacratius est adductum.* Quoniam verò tres sacræ erigentium Ordines, per tres itidem sanctissimas actiones, atque virtutes, tribus initiandorum præsunt, salubremq; illorum sub iuga Diuina accessum moliuntur, *merito Ministrorum* (hoc est Diaconorum) *Ordo, vt solum purgans, vnum efficit eorum qui purgantur accessum, eos Diuino altari subiiciens; quippe in quo purgandi spiritus altissimo litentur more. Sacerdotes autem vtrumque genu curuant, à quibus qui sacrè offeruntur, non solum purgantur, verum etiam liquidissimis eorum ministeriis (purgata per excellentem intelligantiam vita) in contemplationis habitum atque virtutem sacerdotaliter consummantur. At verò Pontifex vtroque posito genu supra caput habet Euangelia; qui eos, quos ministrorum purgauit virtus, sacerdotalisque functio illuminauit, ad eorum quæ conspexere, sacrorum, pro modo cuiusque scientiam, Pontificio munere prouehit, perficitque per illam accedentes, vt pro capite suo integrè dicentur Deo.* Quod est dicere: *Genuflexio ante altare.* Reddo tibi Paraphrasim Ioannis Vercellensis Abbatis.) *Significat, quod tam adducentis adductio, quam ipse qui adducitur, Deo supponitur. Quoniam autem tres sunt Ordines perficientium alios, scilicet purgatores, illuminatores, & perfectores, & ipsi præsidet tribus Ordinibus eorum qui perficiuntur, scilicet purgandis, illuminandis, & perficiendis; per tres perficiendi virtutes, scilicet purgationem, illuminationem, & perfectionem & eorum adductionem Deo supponunt* (id est, cum aliquem purgandum, illuminandum, seu perficiendum ad Deum ante altare adducunt, Deo illum subiiciunt) *congruit vt ministri* (hoc est Diaconi, sic enim græcè ministri vocantur) *adductionem vnam sanctificent coram sancto altari, vnum tantum genu flectendo. Sacerdotes verò qui duplicem accedentibus impendunt adductionem Deo suppositam, duo genua flectunt, scilicet pro purgatorum illuminatione, & illuminatorum perfectione. Episcopus verò & ambo genua flectit, & super caput habet Euangelia, quia à Ministris purgatos, & à Sacerdotibus illuminatos & perfectos ad contemplationem, & communionem*

sacrorum

sacrorum secundum singularem proportionem hierarchicè adducens, per istam perficit adductos, ad integram secundum istos sanctificationem. Dixerat vero: *Ideo sacra scriptura superponitur capiti Episcopi consecrandi tanquam à Deo conformis, & omni sacerdotali virtute integrè participaturi: neque tantum hoc dispensaturi illuminandis vera, & Diuina scientia, omnium hierarchiarum locutionum & operationum* (id est omnium doctrinarum, & functionum Ecclesiasticarum) *sed & aliis secundum singulorum gradum & capacitatem.* Vbi Dionysius Richelius: *Episcopus ita doctus sit omnia; imo & perfectissima, & spiritualissima & difficillima, vt queat ligata dissoluere, obscura exponere, & ea quæ Fidei sunt persuadere corroborare; ad quem potissimè spectat illud Petri. 1. cap. 3. Parati semper ad satisfactionem omni poscenti vos &c.*

8. Quid Monachi non genu flexio?

Iam de Monachi consecratione ait D. Dionysius cap.6. *Quod neutrum genu ponat, neque habeat Euangelia imposita capiti; assistatque sacerdoti imprecationem psallenti; Monasticum significat ordinem non alios ex officio adducere, sed in se ipso subsistere, subsistere in vnico sacroque statu sacerdotales sequentem Ordines; ab ipsis vt assectam, ad Diuinarum sacrarum rerum pro Ordine suo scientiam obtemperanter adduci.* Ita Camaldulensis translatio habet; sed Vercellensis Paraphrasis clarior sic: *Quod Monachus nullum genu flectit, nec habet Euangelia super caput; significat quod non est officij sui alios adducere & curam animarum agere, sed sui esse solicitum, & singulariter ad superna erigi. Quod autem adstat sacerdoti, significat quod debet sacerdotibus subesse, & obedire; & eis promptè credendo, ab ipsis ad Diuinam scientiam sibi competentium sursum agi.* Hæc ille.

9. Monachatus in perfectior status sacerdotio in sæculares.

Verùm hinc videtur haberi sacerdotes sæculares altioris esse vocationis, & ad maiorem perfectionem obligatos, quam Monachi sunt. Quæstio hæc olim acriter agitata est, vtpote in cuius enodationem Doctor Angelicus non modicum laborem insumpserit, edito opusculo 18. contra quosdam contendentes Archidiaconos, vt minimum, & Parrochos in statu perfectiori esse constitutos. Disceptauit identidem hac de re, nimirum. 22. quæst. 184. artic. 8. & Quod ib.3. artic. 17. & in cap. 19. Matth. ex quo tandem resolutoriè hæc accipe. *Si Religiosus etiam Ordine careat, sic manifestum est excellere præminentiam Ordinis in Presbytero sæculari quantum ad dignitatem; quia per sacrum Ordinem aliquis deputatur ad dignissima ministeria; quibus ipsi Christo seruitur in sacramento altaris: ad quod requiritur maior sanctitas interior quam requirat etiam Religionis status.* Hoc probat testimonio Dionysij illis verbis cap. 6. *Monasticus Ordo debet sequi sacerdotes Ordines; & ad eorum imitationem ad Diuina ascendere.* Et subinfert: *Quare grauius peccat, cæteris paribus, Clericus in sacris Ordinibus constitutus, si aliquid contrarium sanctitati agat, quam aliquis Religiosus, qui non habet Ordinem sacrum: quamuis hic tenetur ad obseruantias Regulares, ad quas illi qui sunt in sacris Ordinibus non tenentur.* Sed de cæteris addit: *In Presbyteris autem Curatis, & Archidiaconis tria est considerare; scilicet statum, Ordinem, & officium. Ad statum pertinet quod sæculares sint, ad officium quod curam animarum habent sibi commissam.* Vnde infert, quod si fiat comparatio inter Monachum Ordine Presbyterum, & curam animarum habentem, vt multi habent cum curato, vel Archidiacono, *in primo quidem excellit, in cæteris par erit.* Si Monachus Ordine sacro careat, & cura animarum, in his superatur, in statu præcedit. Nam status Regularis sæculari præstantior est.

Est ergo considerandum, quæ præeminentia potior sit, vtrum status, vel officij? Qua in re difficilius quidem est curam animarum bene gerere propter exteriora pericula, quam non gerere, quamuis conuersatio Religionis sit difficilior, quantum ad ipsum genus operis propter altitudinem obseruantiæ regularis. Status autem Religionis absolutè bonitate præstat officio Parrochi, seu Archidiaconi: quia Religiosus totam vitam suam obligat ad perfectum studium; hi vero nequaquam curæ animarum, sed pro arbitratu suo: non sicut Episcopus, qui totam vitam suam curandarum animarum studio ex voto consecrat. Vnde status cæteros superat Episcopalis etiam ratione status: Curatus vero & Archidiaconus dimittere curam possunt amplectentes Religionis statum; vt expresè habetur 19. quæst. 1. C. Clerici ex Concil. Tolet. IV. cap. 49. his: *Clerici qui Monachorum propositum appetunt; quia meliorem vitam sequi cupiunt; liberos eis ab Episcopis in Monasteriis largiri oportet ingressus.* Vnde D. Thom. citato artic. 8. concludit in corpore. *Et ideo comparatio status Religiosi ad eorum officium est sicut vniuersalis ad particulare; & sicut holocausti ad sacrificium; quod est minus holocausto, vt patet per Gregor. super Ezechiel.* scilicet hom. 20. At opusc. 18. de perfectione vitæ spiritualis cap. 23. ex doctrina cap.5. & 6. Eccles. Hier. probat solos Episcopos & Monachos esse in statu perfectionis; inquiens: *Accipienda est autoritas Dionysij qui scripsit ordinem Ecclesiasticæ Hierarchiæ secundum quod erat in Ecclesia primitiua. Dicit enim in 5. cap. tres esse Ordines Ecclesiasticæ Hierarchiæ, scilicet Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum;* (cum his semper subdiaconos annumeratos crede.) *Vbi notandum est, quod Ordinem Diaconorum dicit esse purgatiuum* (versari scilicet circa Cathecumenos, publicè pœnitentes, & Energumenos) *ordinem sacerdotum illuminatiuum* (plebis sanctæ, seu fidelium populorum) *ordinem vero Episcoporum perfectiuum. Et sicut ipse dicit in cap:6. his tribus Ordinibus tres Ordines alij respondent. Nam Ordini Diaconorum subijcitur ordo immundorum, qui purgatione indigent: Ordini vero Presbyterorum subiicitur ordo illuminandorum, scilicet sacer populus, qui à Presbyteris illuminatur per sacramentorum susceptionem: Ordini verò Episcoporum subiicitur ordo perfectorum, scilicet Monachorum, qui per eorum traditiones edocentur ad perfectissimam sursum actus. Ex quo patet secundum Dionysium, quod perfectio attribuitur solis Episcopis, & Monachis: Episcopis tanquam perfectioribus; Monachis autem tanquam perfectis.*

10. Monachatus præstantior officio Parrochi, inferior Episcopatu.

11. Vitæ diuisibili renunciabant Monachi.

Ea verò finita &c. His verbis forma primitiuæ Monachorum professionis continetur: *At renuntiet diuisibilibus omnibus; non solum vitiis, verum imaginibus quoque ac Phantasiis?* Ita Camaldulensis. Vbi vetus Scoti translatio habet: *Interrogat primum hoc: Si primum abrenuntias diuisis, non solum conuersationibus, sed etiam Phantasiis?*

ſiis? Sarraceni ſic: *Interrogat ipſum prius; Si omnibus abrenuntiabis diuiſibilibus, non tantum vitis* (perperam in editione Colonienſi. A. cap. 1536. apud Quentelium habetur *vitiis*) *ſed & Phantaſiis?* Paraphraſis Vercellenſis: *Sacerdos autem Monachum benedicens interrogat eum, ſi vult abrenuntiare omnibus ſecularibus conuerſationibus & Phantaſiis?* Inter hæc tranſlationes illæ mihi prorſus excellere videntur quæ ſincerius *vitas* transferunt diuiſibiles, quibus Monachi abrenuntiare debent, nimium Cameldulenſis & ſarraceni: nec ſatis nomine *Conuerſationum* energiam vocis βίος ſignificari; qua proculdubio mores, vitæ genus, ratio & inſtitutum ſignificantur, eaque tria illa vota comprehenduntur, quæ Monachi profitentes emittunt. Cum enim Monachus ex vi ſuæ profeſſionis, ipſa *Monachi* nomenclatura ſignificatæ ad *vnitatem* illam ſpiritus viribus omnibus conſpiret, quæ perfectionis vniuerſæ, & optimæ morum inſtitutionis ratio & forma eſt, vt ſcilicet ſoli Deo vacet; fit vt renuntiare iubeatur iis omnibus vitarum & morum generibus, quæ animum ab ea vnitate & vitæ inſtituto abalienare, & diuidere poſſunt: eæ ſunt diuitiæ, nuptiæ, & propriæ voluntates. Qua de re latius egimus cap. præced. à n. 4.

12. Phantaſiis quoque & cogitationibus illius.

In hunc proculdubio ſenſum verba illa abrenuntiationis, ſeu profeſſionis Monaſticæ ipſe Dionyſius interpretatur in theoria eius inquiens: *Porro diuiſibilium non modo vitarum, verum imaginationum quoque abrenuntiatio ſupremam illam Monachorum Philoſophiam indicat, dum in ſcientia operatur Vnientium mandatorum* [hoc eſt, mandata exequitur diuiſionem cordis excludentium, & ſpiritus vnitatem ſectantium] *Et enim* [*vt dixi*] *non medij ordinis* [qualis eſt plebs pia] *ſed omnibus illuminandis celſioris. Idcirco plurima quæ impunè à medio geruntur ordine, Monachos omnino interdicuntur quippe qui vnum ipſum ambire debent, & ad ſacram Monadem* [ſeu *vnitatem*] *cogi.* Quæ vero illa ſint quæ Monachis interdicuntur, quæ tamen à plebe ſancta fiunt, ex Paraphraſi Vercellenſis liquidum fit, quæ ſic habet. *Quod vero abrenuntiat ſecularibus conuerſationibus & Phantaſiis, ſignat perfectam Monachorum conuerſationem ordinatam in ſcientia præceptorum vitalium. Eſt enim Monachus altiſſimi ordinis eorum qui perficiuntur, & non perficiunt. Vnde multa ei prohibentur quæ impune fieri poſſunt à populo fideli, vt ſunt nuptiæ, & militia, & ſimilia: eo quod Monachi debeant vniri, & ad ſanctam vnitatem congregari.* Quod vero non ſolum vitis diuiſibilibus, ſeu potius diuidentibus mentem & cor hominis in plura, ſed etiam phantaſiis ſeu imaginationibus earundem iubentur Monachi abrenuntiare, eo tendit, vt doceantur non ſolum reipſa, ſed etiam animo, vetitum ipſis eſſe in ſemel abrenuntiata tendere. Ad eum planè modum, quo in Decalogo duo vltima præcepta octo præcedentibus adiunguntur; non quod rem nouam prohibeat Deus, ſed vt explicet Phantaſias quoque & cogitata hominibus prohibita, eo ipſo quod res prohibeantur.

13. Exponebatur Monacho perfectio vitæ.

4. *Deinde exponit illi &c.* Perfectionem vitæ Monaſticæ ita à Sacerdote Monacum ſacrante exponi conſueuiſſe, Dionyſius in Theoria explicat, vt ex duplici capite aucupetur: nimirum quia Monachi, *vnum ipſum ambire debent, & ad ſacram Monadem cogi*, ac deinde quoniam *ad ſacerdotalem* (*quantum fas eſt*) *formari debent vitam, & vt in plurimis illi congruentem: nullus quippe ex ordinibus reliquis illi propinquat magis.* Quod ita Richelius exponit. *Debent vnificari, hi quorum profeſſio eſt eſſe vnum cum Deo per recollectionem, feruidumque amorem in eo, & reduci in illud ſuper ſimpliciſſimum, quod ſummè neceſſarium eſſe conſtat, & reparari ad conuerſationem internam, Chriſti formam, & innocentem, atque ſanctificam, vt puta ſacerdotalem, cuius eſt aliorum vitam facere ſanctam. Hinc alia litera habet:* [*Sacerdotalem veluti cognationem eius habentem in multis, & magis, & vltra reliqua*] *id eſt tanquam poſſidentem præcipuam conformitatem, & vicinitatem cum vita, & ordine ſacerdotum, per ſimilitudinem actuum virtuoſorum, quam reliquæ ordinationes, id eſt congregationes, ſeu ordines conſummandorum, id eſt perficiendorum.* Breuiùs, & lucidiùs Vercellenſis in Paraphraſi: *Eſt enim Monachus altiſſimi ordinis eorum qui perficiuntur, & non perficiunt* (id eſt benedicuntur ab aliis, & non benedicunt cæteros) *& ideo multa eis prohibentur, quæ impunè fieri poſſunt à populo fideli &c. Eo quod Monachi debeant vniri, & ad ſanctam vnitatem congregari, & conuerſationi ſacerdotali iuxta ſuam proportionem conformari, tanquam plura habentes ſacerdotibus vicina, & præ cæteris ordinibus qui perficiuntur & non perficiuntur magis ſacerdotibus propinquantes.*

14. Monebantur plebi perfectione præire.

Quod verò etiam profitens monebatur, *oportere illum medio longe antecellere*, idem erat ac dicere, oportere illum ſæcularibus hominibus longe probitate præire; nam è tribus perficiendorum ordinibus, Monachorum, plebis ſanctæ, & Electorum ab Eccleſia, medius erat ſanctæ plebis. Quare initio eiuſdem ſexti cap. de eiuſmodi præſtantia, & eximia perfectione Monaſtica hæc præmiſerat Dionyſius: *Porrò initiandorum omnium excelſior ac ſublimior ordo Monachorum eſt ſancta diſtinctio, expiationi omni tota virtute, atque exactiſſima ſuarum operationum puritate mundata.*

15 Speculatio Diuinorum Monachi officium.

Ex quo fit vt Monachorum ordo fieret etiam, vt ibi inquit, Dionyſius, *omnis* (*quantum ſibi licet inſpicere*) *ſacræ operationis ſpiritualiter ſpeculatrix, & particeps facta, Pontificumque conſummantibus virtutibus tradita; quorum Diuinis fulgoribus, & Pontificalibus traditionibus conſpecta, pro ordine ſuo, ſanctorum myſteriorum ſacrificia ediſcens à ſacra eorum ſcientia ad exactiſſimam perfectionem Diuina ratione ſubuehitur.* Id eſt, vt explicat Vercellenſis: *Admittitur ad contemplationem intellectualem, & communionem ſibi competentem cuiuſlibet ſanctæ operationis; & adijcitur Epiſcoporum perfectiuis virtutibus, & Diuinis illuminationibus, & Epiſcopalibus doctrinis edocetur inſpicere ſanctificationes, quibus perficitur: ab ipſa ſcientia ad ſummam perfectionem ſurſum actus.* Nimirum quamuis benedictionem proprij muneris à ſacerdotibus accipiant, ab Epiſcopo tamen immediatè edocentur Monachi præ cæteris myſteria & traditiones ac doctrinam Eccleſiæ; vtpote homines contemplationi, ac ſpeculationi Diuinorum ex officio dediti. Ita prorſus videre eſt ipſe Dionyſius Epiſcopus cum Caio Therapeuta ſeu Monacho multa, ſublimiſſimaque Theologiæ arcana diſſerentem: ſcripſit ſiquidem

Epiſtolas

Epistolas quatuor, in quarum prima cum ille, *Qua sit Diuina ignorantia?* à Dionysio quæsiisset, Respondet: Quod *si quis conspicatus Deum, idipsum quod vindit intellexit, non ipsum inuitus est, sed eius aliquid ex iis quæ sunt, & in notitiam cadunt. Cæterùm ipsa (quod supra mentem omnem atque substantiam locatus emineat) eo ipso quod omnino neque sciri, neque esse dicitur, & supersubstantialiter est, & super omnem montem atque intelligentiam noscitur, præstansque illa & perfecta ignoratio eius vera cognitio est, qui omnibus noscibilibus eminet.* Et cum deinde Caius requisiisset rursus, quod præcedenti dubio superetat, quonam scilicet modo Deus, qui ens perfectissimæ bonitatis est, ipsam quoque celsitudinem bonitatis & Deitatis excellere dicitur? respondet Epist. 2. Intelligendum excellere omnem Diuinæ bonitatis, & Deitatis participationem, qua aliqui dicuntur boni, & Dij, non sui ipsius Diuinitatem & bonitatem. Tertiò quæsiuit Caius; in Sacramento humanitatis Christi; *Quid sit regente ex occulto in lucem prodiisse?* Et occurrit Dionysius: *Quod occultus etiam post reuelationem illam, siue (vt Diuiniùs loquar) in ipsa quoque sui reuelatione perdurat. Et hoc enim ex parte Iesu secretus occulitur, nulloque vel sermone, vel animo ipsius mysterium promitur: sed & cum profertur arcanum, & dum intelligitur, manet incognitum,* Quarta tandem & vltima vberiùs edisserit de operationibus Theandricis, seu *Dei virilibus* quas Christus Deus homo gessit; cuius doctrina multam, vberemque Theologis Scholasticis suppeditauit dicendi copiam, cum D. Thoma 3. p. q. 43. vbi de iis ex professo agit.

16\. **Theologiæ studiũ Monachis peruetustum.** Vide nunc quæso, lector, quam vetustum Monachis fuerit Diuina arcana per Theologiam tanquam ex instituto contemplationis suæ disserere: vt mirum fit in ipso meridie cæcutiisse Sigerium & Vvillermum de Sancto-amore, qui Regularibus interdictum omnem aditum ad scientias, & docendi ac scribendi studium proclamabant: in quos ex Decreto Clementis IV. Rom. Pontif. insurrexit D. Thom. edens opusc. 19. sub titulo *Contra impugnantes Religionem:* & ita præualens Dei virtute, vt aduersarios damnato libro Parisiis expulsos exulare fecerit omni dignitate meritò priuatos. Neque illis quicquam fauisse demonstratum est vulgatum Hieronymi dictum quod in lib. aduersus Vigilant. refertur 16. quæst. 1. C. Monachus: *Monachus non docentis, sed plangentis habet officium, qui vel se, vel mundum lugeat; & Domini pauidus præstoletur aduentum:* Et illud Constantinopolitanæ Synodi CCCLXXXIII. Patrum. Act. 5. quod refertur 7. quæst. 1. C. *Hoc nequaquam: Monachorum vita subiectionis habet verbum, & discipulatus, non docendi, vel præsidendi, vel docendi alios.* Id enim verum est, quantum est ex vi officij Monachatus: cum quo tamen stat quod iure optimo Theologicis addicantur studiis, vtpote suo muneri congruentissimis, & quod eis committi queat ab Episcopis docendi suggestum: vt mille exemplis probat P. Thomas art. 2. eius Opuscul. Alius ipsemet Hieronymus Rusticum Monachum monuit epistola quarta, & habetur ibidem & q. *Sic viue in Monasterio vt Clericus esse merearis; multo tempore disce quæ postmodum doceas.* Et in eandem Constantinopolitanam Vrbem Gregorius Nazianzenus, tametsi Monachus, ductus est vt Doctoris gereret munus: vt narrat Rufinus libro secundo capite nono Historiarum Ecclesiastic.

Ex eo vero quod olim Monachi (teste Dionysio) *ad Sacerdotalem, quantum fas erat, formabantur vitam,* ortum habuit, vt primitiuæ Ecclesiæ Patres ad Sacerdotium & Pontificatum frequentiùs Monacho eligebant, vti eius rei testis omni exceptione maior est D. Epiphanius in Compendio lib. de Hæres. docens, id ex Apostolica traditione seruatum. Ait siquidem: *Et quæ quidem de fide habet hæc Catholica Ecclesia breuiter diximus at verò de statutis ipsius ac traditionibus eiusdem, rursus necessarium est, me breuibus apponere earumdem traditionum formam ex parte. Et primùm quidem velut crepido, & (vt ita dicam) fundamentum in ipsa est Virginitas, quæ exercetur, & seruatur à multis, & glorificatur. Sequitur autem ad eandem Virginitatem solitudo apud plerosque vtriusque sexus solitariam vitam degentes. Post hanc continentia postea viduitas. Post hos vero ordines consequuntur nuptiæ venerandæ. Vertex autem horum omnium & (vt ita dicam) mater, aut genitrix, est sanctum Sacerdotium: ex Virginibus quidem viris vt plurimum procedens, si verò non ex virginibus, at ex solitariam vitam degentibus. Si verò non suffecerint ad ministerium ex solitariam vitam degentibus, de his qui continent à propriis vxoribus, aut ab primis nuptiis viduitatem seruantibus.* Porrò nomine Sacerdotij intelligit omnes sacros Ordines ab Episcopo ad Subdiaconum, ad quos si non adessent virgines viri, subuehebantur solitariam vitam agentes, id est Monachi (quod intelligo etiam si non essent virgines, sed castimonia pollentes; aliàs æqui iuris eum reliquis virginibus censerentur) ait siquidem bigamos omnino excludendos à Sacerdotio: *Nam qui secundas nuptias contraxit, non licet in ipsa Ecclesia ad Sacerdotium accedere: etiam si is qui ab initio continens viduus fuerit, possit habere locum Episcopi, Presbyteri, & Diaconi, & Subdiaconi:* Nimirum post virgines, & solitarios. *Post hoc Sacerdotium* (id est sacros Ordines) *deinceps est Lectorum Ordo, ex omnibus Ordinibus constans, hoc est virginibus, & solitariam vitam degentibus, & continentibus & viduis, &c.* Concinit Epiphanius Athanasius epist. ad Diacontium Monachum fugientem Episcopatum, vbi syllabum texit multorum Monachorum ad Episcopatum assumptorum: & inter cætera. *Neque enim tu solus* (ait) *ex Monachis es constitutus, neque tu solus Monasterio præfuisti, neque solus à Monachis dilectus es. Nosti enim Serapionem Monachum fuisse, & quot Monachorum fuerit præfectus. Neque à te ignoratur quot Monachorum Pater fuerit Apollonius. Nosti Agathonem, neque ignotum habes Aristonem. Memor es Ammonij cum Serapione peregrè profecti. Fortassis etiam audisti de Muite in superiore Thebaïde, poteris etiam rescifcere de Panio, qui est apud Latos, & de aliis multis. Et tamen isti Episcopi constituti non contradixerunt; sed habentes pro exemplari Elisæum, & conscij quid Elias egerit, & eruditi quid Discipuli Christi, Apostolique fecerint, susceperunt hanc curam; neque ministerium hoc aspernati sunt, neque propterea seipsis deteriores facti sunt: sed & laboris mercedem expectant, proficientes ipsi,* 17. **Item Pontificatus & Sacerdotium.**

aliosque proficere exhortantes, &c. Non dissimilem Cathalogum exarauit Sozomenus lib. 6. Hist. cap. 28. & seq. Reperiuntur itidem in vnoquoque priscorum Cœnobio aliqui Monachi Presbyteris decorati, quorum memoria celebris est in Vitis Patr. & Collationibus Cassiani, & apud Hieronymum epist. 27. August. lib. 1. de Moribus Eccles. cap. 31. & 33. Benedictum cap. 46. Regulæ Palladium in Lausiaca. Rufinum &c. Verum enimverò qui sacris Ordinibus initiati non erant, in Ecclesia post Clericos vniuersos sedebant, vti decreuisse S. Syluestrum refert Gratianus dist. 93. C. A Subdiacono. Succedentibus sæculis mores innouati sunt, & vniuersis Monachis præceptum ad Sacerdotium conari, ita iubente Clemente V. Romano Pont. Clement. *Ne in agro*, illis verbis: *Ad ampliationem cultus Diuini statuimus, quod Monachi quilibet ad monitionem Abbatis se faciant ad omnes Ordines sacros, excusatione cessante legitima promoueri.*

18. Explicatur D. Dionisius. Iuxta superiùs dicta intelligenda sunt quæ Dionysius scribit in epist. ad Demophilum Monachum, qui Sacerdotem peccantem calceo excusserat; videlicet: *Vt sacra eloquia testantur, Sacerdotes Angeli sunt Diuinorum iudiciorum continuò post Pontificem Magistri: ab ipsis tu Diuina congruè ac suo ordine per medios ministros, cum tempestiuum fueris, disce; per quos etiam cultor* (Græcè Therapeuta) *esse meruisti* (id est, per quorum manus initiatus es.) *An vero non hoc ipsum sacra signa proclamant? Neque enim Sancta Sanctorum simpliciter omnibus sunt accessa: Verùm his appropinquat magis Pontificum sacra distinctio, deinde Sacerdotum Ordo, quos deinceps & Ministrorum sequitur gradus. Porrò hi qui Therapeutæ sunt ordinati, aditorum portæ segregatæ sunt* (id est non contingunt Sancta, seu non conficiunt Diuina mysteria) *iuxta quas & initiantur, & adstant: non ad custodiam* (non enim sunt custodes sacrorum) *Sed vt ordinem recognoscant suum: suntque ipsi populo propinquiores, quam ij qui Sacra administrant: & ipsis quoque Sacerdotibus magis accedentes, quam populus. Vnde & sacrorum sanctus Ordo, sacerque Principatus* (haud dubium Apostolorum, teste Richelio) *eos Diuina percipere sacrè instruit: aliis, qui intra aditorum valuas sunt, Sacrorum administrationem concedens.* Nempe Sacerdotibus committens, vt Sacramenta tradant Monachis, quibus ea quidem percipere, sed non ministrare datum est, nimirum quantum ex vi Monachatus spectat intueri. Vnde tandem subdit: *Vnam hi qui Diuinum altare circunstant, Diuina intuentur* Sacramenta, *atque audiunt apertè sibi reuelata: procedentesque benignissimè ad exteriora sacrorum Velaminum, subiectis Therapeutis, & sacro populo, & iis qui purgantur ordinibus, sacra mysteria pro meritis pendunt.*

19. Nihil præter tria vota Monachum constituit. 5. *Vbi vero ille ista omnia intentè promiserit, &c.* En præclarum Monasticorum votorum testimonium, quod signanter expendimus cap. 4. num. 3. Notare tamen non omittimus quod ait, *ista omnia intentè permiserit.* Non ego vnam vel alteram abrenuntiat rem, qui profitetur Monasticem, sed *ista omnia*; nimirum vniuersas diuisibiles vitas; eo ipso indicans nequaquam vnius vel alterius dumtaxat promissionem Monachum constituere, sed omnium; paupertatis scilicet simul & castitatis, & obedientiæ. Enimverò quamvis pro suo quisque arbitratu hoc vel illud possit offerre Deo, & voto ad id se adstringere: nam teste Epiphanio in Compend. *Sunt præterea aliæ præeminentes vitæ conuersationes, quæ in eadem sancta Catholica Ecclesia seruantur, eorum inquam qui ab omnibus carnibus abstinent, quadrupedibusque, & volatilibus, ac piscibusque, ouo item & caseo multi etiam humi dormiunt, alij neque calceamenta induunt; alij saccum gestant occultum ac demum plerique vero vendunt bona sua, & dant pauperibus.* Cui Augustinus concinit ad illud Psalm. 75. *Vouete & reddite, &c.* suprà à nobis relatus) nihilominus huiusmodi vitæ instituta longè à verò Monachatu absunt: vnde ab Epiphanio vocantur *aliæ præeminentes vitæ*, videlicet aliæ à Monachatu, de quo immediatè superiùs egerat. Cur ita? Sanè quoniam Monachus *Monadem* nudam professione sua conatur apprehendere, cui quæuis diuisio vitæ opponitur, vt modo diximus. Quare Scitissimè dixisse liquet Innocentius III. C. *Cum ad Monasterium*, de Statu Monach. *Quia abdicatio proprietatis, sicut & custodia castitatis, adeo annexa est Regulæ Monachali, vt contra eam nec Summus Pontifex possit licentiam indulgere.* Quod sanè stante adhuc Statu Monachali intelligendum, nemo est qui abnuat. Sufficere autem trium illarum professionem ex eo conuincitur, quod iis omnes prorsus diuisibiles vitæ comprehenduntur, quibus humanus animus ab illo eximio maximoque *vno* distrahi potest. Aut enim bona quæ à se abdicare oportet, ne in plura illa distrahahatur, externa sunt, aut interna: interna verò aut corporis, aut animæ: neque aliud eorum genus valet excogitari. Et externis quidem voto paupertatis perfectè nuntium datur; internis veró animæ voto obedientiæ, quo libertate sua homo se abdicat; vbi & iudicium simul ac voluntatem propriam vnâ simul excludit. Corporis vero concupiscentias castitate subigendas promittit. Sequitur.

6. *Consignat eum signo Crucis, &c.* Tria hoc verbo comprehenduntur. 1. Crucis signi super profitentem à Sacerdote formatio. 2. Capillorum tonsura. 3. Sanctissimæ Triados expressio, de quibus sigillatim. 20. Crucis signatio super Monachum quid significet?

Quod ad Crucis signationem spectat, id ea significari exponit Dionysius in Theoria cap. 6. Monachum ab illa hora, & deinceps, mortificationem profiteri omnium carnalium cupiditatum: *At verò Crucis sanctæ signaculum, vt iam dictum est mortificationem omnium simul carnalium cupiditatum signat.* Dixerat autem id vberiùs cap. 5. in Theoria consecrationis Pontificis duas eius symboli significationes afferens, his: *Cæterum signi vitalis impressio omnium simul carnalium desideriorum vacationem, vitamque ad Dei imitationem effectam signat, nunquam obtutus auertendo, intuentem in hominis Iesu sacratissimam vitam, ad Crucem vsque ad mortem progressi, Diuina semper impeccantia comite, atque ita viuentes vt sui similes imagine sua impeccantia in Crucem formata signantis.* Quod ita Paraphrasticè Vercellensis reddit: *Cruciformis signatio abstinentiam ab omnibus carnalibus appetitibus, & vitam Deo conformam significat, semper intentam ad conuersationem Saluatoris nostri in carne. Vel potiùs ad ipsius Diuinam vitam, qui vsque ad Crucem & mortem cum peccati immunitate plenissima peruenit: & ad sui imitationem viuentes insignit propria cruciformi imagine immunitatis peccati:* Et verè: quoniam *hi qui Christi sunt carnem suam* (teste epist. ad Gal. 5.) *crucifixerunt cum vitiis, & concupiscentiis.* Vbi luculenter Chrysost. dixit: *Hic carnem appellat maledicta. Non enim carnem*

carnem sustulerunt; alioquin quo viuerent? Nam quod crucifixum est, mortuum est, & inefficax; sed perfectam indicat Philosophiam. (Sic Monasticem solet appellare) *siquidem concupiscentiæ quamvis obturbent, incassum rabiunt.* Ea verò crucifixione, atque præstanti Christi imitatione quid nisi impeccantiam conantur apprehendere Monachi? opere inquam, non potentiæ defectricis omnimoda liberatione. Iure ergo à Hieronymo scriptum in Comment. Psalm. 91. *Monachum nihil destruat nisi peccatum:* qui nihilominus perpetua carnalium desideriorum crucifixione ab eo liber effici poterit: Atque huiusmodi Monachorum propriam esse, à Domino prædictum est dicente: *Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Luc. 9. vt appertissimè in Monachi institutione post suimetipsius abnegationem, quæ vitarum diuisibilium abnegatione perficitur, crucis ei adhibeatur signatio. Cætera sequenti cap. commodius expediemus.

CAPVT X.

De Tonsura, & vestibus eorumdem priscorum Monachorum sub Apostolis victitantium.

1. Tonsura in modum coronæ vnde orta? IAm qualiter tonsura Monachorum ab Apostolis, Dionysio teste, initium acceperit perspicuè vides. Porrò multa de capillorum tonsura tam ex prophanis, quam ex sacris Scriptoribus eruditè admodum, vt cætera assolet, Cardinalis Baronius congessit tom. 1. Annal. Ecclesi. ad A. C. 58. occasione Pauli Nazaræorum more se Cenchris deuouentis Act. 21. quæ tu consulas. Illud liquidissimum est apud omnes de Clericorum tonsura in modum sphæræ efformanda extare S. Aniceti Papæ decretum in Epist. ad Episcop. Galliæ, & refertur 23. Dist. C. *Prohibete*, & Agathensis Concil. cap. 20. ibidem relatam C. Clerici: eumque vsum à D. Petro ad omnes Ecclesiasticos dimanasse, siue quod ad caluitium eiusmodi ab Ethnicis irrisus, honorem fore futurorum instituit, vt scribit Germanus Constant. in Theoria rerum Ecclesiast. siue vt ea corona Sacerdotale Christi regnum denotarent, quod placuit Isidoro lib. 2. de Officiis Eccles. cap. 4. quem refert, & sequitur Synodus Aquisgranensis cap. 1. & Hieronymo à Gratiano relato 12. q. 1. C. *Duo sunt.* Siue denique eâ in memoriam Dominicæ Passionis vsus fuerit, quod Beda scribit lib. 5. de Gestis Anglor. cap. 21. Certè à Sacerdotibus Legalibus id mutuare minimè quiuerunt, cum illis id potius esset interdictum, c. 19. & 21. Leuit. A Gentilibus autem nemo vellet hunc morem accepisse, tametsi Isidi Sacerdotes raderentur, & nobiles Romani, sed non in modum coronæ.

2. Comam nutrire Monachis nunquã licuit. Pro Monachorum autem amplissima tonsura vide quæ Baronius refert ex Basilio in Regula Monach. ex Paulino epist. 7. ad Seuerum, ex Saluiano lib. 8. de Vero iudic. & prouid. in fine cuius adducto testimonio subinfert: *Itaque ex his videas in derisores tonsuræ Monasticæ Seuerissimè Deum vltum esse, qui Vvandalis eam prouinciam* (agebat de Africana, vbi derisioni erat) *per centum annorum spatium dederit deuastandam.* Accedit Socrates qui lib. 3. cap. 1. de Iuliano Apostata scribit ipsum *abrasa cute vitam Monasticam simulasse.* Et Augustinus lib. de Oper. Monach. c. 32. quosdam Monachorum corripit, qui contra præceptum Apostolicum comam nutrirent: quo vitio *offendunt*, ait, *& perturbant Ecclesiam.* Carpit item Epiphanius hæres. 80. Monachos qui in Mesopotamia comam prolixam gerebant: *Nam alienum est*, ait, *à Catholica Ecclesia Saccus conspicuus, & coma extensa.* Et in Compendiaria doctrina dum quorundam Monachorum mores recenset, inquit: *Placuit quibusdam* (ex solitariam vitam degentibus) *etiam capillos nutrire honestæ videlicet vitæ gratia, ex proprio mentis inuento, non ex Euangelij præcepto, neque ex Apostolorum traditione.* Quod sanè propter quosdam Ægyptiorum dixit, non infimi nominis inter Monachos, vt Paulum, & Onuphrium, quos non totondisse caput, ex eorum historiis liquet. Paulus apud Hieronymum Antonio dixisse legitur: *En quem tanto labore quæsiti, putridis Senectute membris, operit inculta canities.* Et de Onuphrio Paphnutius Abbas ait. *Virum procul aspectu terribilem vidi, in mundum bestiæ pilis vndique circumseptum, cui tanta scilicet capillorum prolixitas erat, vt corpus illius ipsorum diffusione tegeretur.* Verum id eos fecisse credendum est, quid in eremi solitudine forcipibus ad tonsuram aptis carerent: aut si qui alij comati Monachorum incessere, id non *ex Apostolorum traditione* accepisse, sed ex proprio mentis inuento. Aliàs de eadem traditione extat Canon. Concilij Nicæni à Turriano viro doctissimo ex Arabicis exemplaribus erutus, & in lucem datus, videlicet: *Monachi alia habeant indumenta, & mores quam habent laici, & caput tondeant in modum coronæ.* Et ita vsu olim fuisse comparatum probat Leontius in vita Sali, dum inquit ad eum & socium Ioannem Niconem Abbatem dixisse cum Monachos fieri flagitabant: *Vultis ne capitis vestri comam tonderi, an paruo adhuc tempore versari in laici habitu?* pro eodem vsurpans *tonderi*, & *Monachum fieri*; & non tonderi idem ac in habitu Laïcali perseuerare. Vnde inferiùs: *Ablato forcide, & eo, quo par est ordine sancto altari imposito, eos totondit.* Quo nihil Dionys. congruentius dici potuit. Scribit etiam Metaphrast. 31. Ianuar. de S. Cyro Abb. *Statim mutat habitum & cum caput cute tenus totondisset, amictu induitur Monastico &c.* Sed & de Magno Arsenio ad Monasticem properante scribit idem authori: *Statim tondet comam capitis & cum ea, si quæ adhuc remanebant, reliquiæ curarum humanarum, Monasticum vero induit amictum, &c.*

Quod ad fœminas autem spectat, Palladius c. 41. de Virginibus Tabennasiotis, sic ait: *Earum Virginum erat einsmodi habitus, vt essent tonsæ, & haberent cucullos in capite.* Vna dumtaxat, quæ simulabat stultitiam, ambulabat *panno caput obuoluta.* Idem narrat Pelagius Diaconus de Verbis Seniorum libello 18. num. item 18. Et Hieronymus ep. 48. c. 3. *Moris est in Ægypti & Syriæ Monasteriis, vt tam Virgo quam vidua, quæ se Deo vouerunt sæculo renunciantes, crinem Monasticorum Matribus offerant desecandum. Neque hoc quispiam præter tondentes nouit, & tonsas; nisi quod quia ab omnibus fit, penè scitur ab omnibus.* Amphilochius quoque Iconij Episc. in vita Magni Basilij c. 8. de Helladio sanctissimo viro Basilij successore ait: *Helladius retulit mihi, quia cum Senator quidam fidelis nomine Proterius pergeret ad sancta & percolenda loca & ibidem filiã suã tondere & in vnũ venerabilium Monaster. mittere voluisset, &c.* 3. Tonsura fœminarum per antiqua.

Prohibita non consecratis Deo. Quod quidem religionis & status Monastici insigne fœminis tantum Deo consecratis adeo proprium antiqua iudicauit Ecclesia, vt cap.9. Gangrensis Synodi, Nicenæ vetustate æqualis, anathemate percutiantur vxores, quæ Monachorum more tondebantur in Armenia, existimantes aliter non sibi relictam salutem.

4. Tonsura Monachorũ Corona. De forma autem tonsuræ Monasticæ, cum nihil proferat Dionysius, illud ex eadem traditione liquet, non fuisse purum caluitium, sed modum habuisse Sphæræ, aut coronæ, similitudo rationis ex coronæ Clericorum forma conuincit; quam Anicetus in Sphæræ figuram fieri debere docuit: & Patres Concil.4. Tolet.quibus D. Isidorus præfuit, cap.41. his Verbis. *Omnes Clerici vel Lectores, sicut Leuitæ, & Sacerdotes, detonso superiùs toto capite inferius solam circuli coronam relinquant: non sicut hucvsque in Gallicia partibus facere Lectores videntur, qui prolixis, vt laici, comis in solo capitis apice medium circulum tondent.* Idcirco Clericorum tonsura *corona* dici capit; & qui Clericum deprecabatur, *Per coronam tuam dicebat*; vt liquet ex August epist.81.Euodio epist. ad Marcellinum, ad Aurelianum, ad Simachum, & aliis apud Sauarum.

5. In veteri Pagina præfigurata. Monachorum verò tonsuram in Veteri Pagina à Salomone plane præfiguratam, illa verba Cant. 4. indicant, quibus sponsæ dentes gregibus ouium comparantur: non quarumuis, *Sed quæ ascenderunt de Monte Galaad*, vt eo montis nomine Elias Galaadites memoraretur, & eius fœcunda Monachorum Soboles, quæ *Tonsarum* futura prædicitur. Ita plane hunc locum exponit Rupertus lib.3.Comment in Cant.Verum animaduertas operæ pretium est, duos greges constitui, priorem caprarum, quibus capilli sponsæ comparantur, & hi ascendisse dicuntur de monte Galaad, imitatores Eliæ Galaaditis effecti; & de his inquit Apostolus, *Circuierunt in pellibus caprinis*: Posteriorem ouium in symbolum dentium sponsæ:& hi dicuntur *Greges tonsarum*, & ascendisse, non de monte Galaad, sed *de lauacro* nimirum sacri Baptismatis, vtpote sub Christi Domini, ac Discipulorum eius disciplinis educati; de quibus Apostolus: *Circuierunt in melotis* Melotes siquidem ouina pellis est, Veteribus Monachis frequens. Dabo mox Rupert. loquentẽ, dabo Bern. eidem egregiè concinentem.

6. Quid tonsurã significetur? Cæterum quid Apostoli tonsura sua Monachis significatum voluerint, ita exponit Dionysius ibi. *Porro tonsura crinium vitam mundissimam indicat, & nulla figura fucatam, & quæ nullis fictis coloribus inductis animi deformitatem exornet, sed ipsa in se ipsa non humanis venustatibus, sed singularibus, & vnicis ad Dei exactissimam similitudinem properet.* Quæ Lucidius Vercellensis reddidit inquiens: *Detonsio capillorum, quæ substantiam capitis denudat, signat mundam, & non fictam conuersationem, neque mentis simplicitatem exteriori compositione fictè ornantem, sed ipsam mentem in sui puritate, ad Dei conformitatem sursum actam, non per apparentiam exteriorum, sed per singularem virtutem exteriorem.* Vt enim omnem fucum, fictumque ornatum à vita reliqua amputari debere demonstret, capillos tonderi decretum est: vtpote quibus homines fœminæque, vanissimos, sicut alteri corporis parti, colores, & fucos adhibere soleant. Eliminataque omni artis fictione, simplicitas vitæ eniteat, suamet puritate ad simplicissimam Dei puritatem properans. Dionysius Carthusianus; ea significatur nuda Domini vita, & non coloribus fucata contendit, perturbato sensu: sed qui tandem in idem recidat. Aliis denotari tonsura Monastica placet conditio status Monachalis, qui ad luctum & pœnitentiam destinatur; iuxta quod in sacris litteris abrasio capitis symbolum fuit lugentis & mœrentis: nam de Iobo cap.1. cum suarum cladium nuntios accepisset dicitur, *Tonso capite corruens in terram adorauit.* Et Micheæ c. 1. *Declarare, & tondere super filias deliciarum. Dilata caluitium tuum.* Et Isaia 22. *Vocauit Dominum ad fletum, & ad planctum, & ad caluitium.* Eandemque apud Ethnicos inualuisse consuetudinem, testes sunt Suetonius in Caio Calig.c.5. Herodotus lib.1. Hist. & Lucianus lib. de Dea Syria. Multo mihi magis arridet eum morem à Nazaræis translatum ad Monachos; significari verò sola tonsura omnium simul illarum vitarum diuisibilium abrenuntiationem: vt ita symbolum adiunctum rei quæ per agitur æquè, & plenè respondeat. Sed quonam modo? Nimirum solemne imprimis est, & à D. Gregorio cum de Maria tergente suis capillis pedes Domini agit vulgatum, capillis, vtpote re superflua humani corporis, diuitias designari, quare capillorum amputatio abrenũtiationem diuitiarum perspicuè demonstrat. Cum verò ipsi carni adhæreant, *& comam demittere* (Hieronimo Doctore lib. 13. Comment. in Ezech. ad c.44. *luxuriosum sit*, multosque & varios fucos lenocinij ergo admittere soleant; liquet capillorum detonsionem abrenuntiationem venereorũ indicare. Demum abrasio capitis seruitutis argumentum fuisse, ex Cornel. Tacito lib. 2. Annal. habemus, cum agit de Clemente Agripæ Posthumi sermo: & apud Aristophanem in Auibus Pisthetærus admiratum Poëtam, qui se Musarum seruum dixerat, comatum esse: & apud Comicum mirum de se futurum seruus Sosia dicit

Vt hodie abraso capite seruus accipiam pileum.

Abrasio capitis, quid significat? En quo iure depositio comæ symbolum sit libertatem amittantis, quod voto Obedientiæ fit. Quod si demum capillis cogitatus humanus intelligi dicas, quod de sapientiæ recessu capiti inhærentes erumpant; fit, vt priorum cogitationum mundanarum expulsionem imputet: vt ita eadem tonsura trium vitarum diuisibilium, & simul imaginum, seu Phantasiarum illi correspondentium in Monachi professione designatur.

Nec illud silendum, Monachos non ita barbam, vt caput, radere consueuisse: Lego enim 7.
Barbam radere Monachis cur non præceptum. apud Basilium ad Monachum lapsum: *Sacro aspero corpus tuum compungens, & cingulo duro lumbos adstringens lachrymarum riuis barba pilos madefactos adaquabas, atque mulcebis.* Et apud Hieronymum Epist. 4. ad Rusticum cap. 2. *Vidi nonnullos* (Monachorum) *accinctis renibus, pulla tunica, barba prolixa, à mulieribus non posse discedere:* Vbi quorundam Monachorum damnat perditam vitam, cum prius in eis Religiosum habitum, barbamque prolixam laudauerit. *Nec hæc* (inquit) *culpa est Christiani nominis, si simulatio Religionis* (Pulla scilicet tunica, barbaque prolixa) *in vitio sit*, id est si obseruatores Religiosi habitus à turpibus non discedunt. Et lib.2. Contra Iouinianum qui Monachi habitum mutauerat c.13. *Ant. reuerteris igitur ad antiquum propositum, vt ouis possis esse ad dexteram: aut velis nolis, quamquam barbam raseris, inter hircos numeraberis.* Plenè ibi de S. Epitecto Monacho Presbytero ac Martyre lego: *Statura procerus, barba prolixa, & splendore caniciei decoratus,*

decoratus. Vnde Concil. IV. Carthagin. cap. 44. Clericis prohibet ducere promissam barbam, non Monachis: quidquid Baronius reclamet A.C. 398, Neque hoc mirum: Monachatus namque status est perfectioris humilitatis, & pœnitentiæ, qua Monachus merens & flens reum se Domino iugiter sistit. Comperimus autem apud Aulum Gellium. Nobiles viros barbam & genas rasitare consueuisse, quod P Africano, & aliis tunc viris nobilibus moris fuisse fatetur lib. 3. Noct. Attic. cap. 4. vbi de quodam reo refert, barbam sibi radi non desiisse *Cæteros quoque* (ait) *in iisdem temporibus nobiles viros barbam in eiusmodi ætate* (scilicet *ante senectam rasitasse*; scilicet ob maiorem venustatem, & decorem. Sed temporum mutatione Ecclesia Spiritu sancto edocta barbam radere Monachis permisit; vtpote nobilibus, ac Sacerdotale Christi diadema gerentibus. Neque huic institutioni desunt in antiquis Ethnicis exemplaria, nec Monachatui (vitæ vtpote mæroris & luctus) congruentiæ vt videre est apud Alexandrum ab Alex, Dierum genial. lib. 3. c. 8. vbi *Ægyptij* (inquit) *atque Assyrij funera & Capillum submittentes, & barba detonsa, Rulesij vno erasis capitibus plangere consueuerunt. Quin mos apud Barbaros* (Dep. Sueton in Caligula. c. 5.) *inoleuit, frequens, vt in funere iuuenes tonderent comam, barbam ipsi ponerent &c.* De inclamatione nominis S. Trinitatis mox dicemus. Prosequitur Dionysius in mysterio.

8. Quid vestiũ mutatio designat?

Exutúmque veste omni, aliam induit. Ita quoque Nicenæ Synodi Patres decreuere, Canone illo superius ex Turriano relato. *Monachi alia habeant indumenta, & mores quam habent Laici.* Cur hoc? Audi Dionysium in Theoria. *Prioris Vestis positio, alteriusque assumptio migrationem illam à media vita, sacra licet, ad perfectionem significat. Sicut in Diuina regeneratione* (Baptismi) *promotionem indicabat à purgata vita ad contemplantem, illuminantémque habitum illa vestis candentis immutatio.* Mihi duplicem ob finem, eam vestium mutationem in profitente Monasticem ab Apostolis Dionysij verba sonant institutam: tum nimirum vt mutatio exterior interiorem patenter denotet eius qui à sæculari pio statu ad perfectionem Monachalem transeant: & perpetua sæcularium vestium depositio, minimè vlterius resumendarum, mortem veteris vitæ exprimat; assumptio verò nouarum Monasticæ vitæ natiuitatem ad finem vsque permansuræ. Tum præcipuè vt eo facto innuatur, professionem Monasticam magnam cum Diuina regeneratione habere affinitatem; quam vt nos percipere valeremus similem in vna atque altera vestium mutationem fieri, Apostoli instituisse noscuntur. Sic Dionysius cum de Baptismo ageret cap. 2. *Et cum illum* (ait) *ministri perfectè exuerint*, & infra: *assumentes autem illum Sacerdotes illum veste baptizati munditia congruam induunt*: candentes: nimirum vt illa *splendida vestis induitio* (ita Vercellensis) *significet habitum splendida conuersationis.* Atque huc respexisse videtur Diuinum Oraculum Cant. 4. cum dentes sponsæ, ait, *Sicut greges tonsarum, quæ ascenderunt de lauacro.* Vbi Rupertus *Mundabuntur lauacro: nec emundatione simplici contenta vellera sua deponent, vellera rerum, vellera facultatum suarum, vt nihil habeant proprium, sed sint illis omnia communia.* (Ergo de Monachis sermo ille est) *Huiusmodi tonsæ omnes sunt gemellis fœtibus, & sterilis non est inter eas, In quo gemellis fœtibus? In eo videlicet, quod & præceptum impleuerunt, & consilium suo addiderunt. Quod est præceptum, aut quod consilium? Vtique præceptum est non rapere aliena, consilium relinquere etiam sua.* Luculentius, fortè Bernardus sermone 64. ex parvis, post multa egregiè dicta subdit. *Quam benè Monachi tonsis ouibus comparantur, quia reuera tonsi sunt (nec solum in capite) quibus nec corda, nec corpora, nec aliquid mundanum in proprietate relictum est. Quæ ascenderunt de lauacro. Lauacrum Baptismus est, de quo ascendit qui ad celsitudinem vitæ perfectionis intendit, descendit autem qui se vitæ mancipat inhonestæ. Omnes gemellis fœtibus, quia & verbo pariunt & exemplo. Et sterilis non est in eis, quia nullus est infœcundus.* Eiusmodi igitur ouium greges tonsura sua velut singulari tessera denotati prorsus de Lauacro ascendere pronuntur; quod nimirum ita ad purum abluti in professione resurgunt, ac si diuina Sacramenti regeneratione iterum initiarentur. Atque huc fortè spectat, quod super profitentem itidem S. Trinitatis nomen inuocari Solitum dixerat Dionysius; non quo iterum Baptismus super eum perficeretur absit, sed quo non disparem criminum remissionem ei tunc temporis impertiri significaretur.

Professio quidam Baptismus.

Quid S. Trinitati inuocatio.

9. Professionē esse quoddā Baptisma inter Aegypti Patres vulgarum.

Ita planè è sanctorum Patrum doctrina comparatum est: nam Hieronymus scribens ad Paulam de obitu Blesillæ nuperæ Sanctimonialis, ait: *Reuera si sæculare desiderium, delicias vitæ huius cogitantem mors immatura rapuisset plangenda erat, & omni Lacrymarum fonte ploranda. Nunc verò cum propitio Christo ante quatuor fermè menses secundo quodammodo proposito Baptismo se lauerit, & ita deinceps vixerit, vt calcato mundo semper Monasterium cogitarit, non vereris ne tibi Saluator dicat: irasceris Paula, quia tua filia, mea facta est filia?* Et epist. 8. ad Demetriadem. capit. 5. *Quando eras in sæculo, ea quæ erant sæculi diligebas nunc autem quia sæculum reliquisti, & secundo post Baptismum gradu inisti pactum cum aduersario tuo, dicens ei; Renuntio tibi Diabole, & sæculo tuo, & pompæ tuæ, & operibus tuis: serua fœdus quod pepigisti.* Vbi similiter Monachum & Baptismate initiatum Diabolo, eiusque pompis & operibus abrenunciare solitos palam edicit. Solerterque notandum ita loqui, vt nequaquam se primum eius doctrinæ, & loquutionis denotet autorem; sed communem & tritam protulisse insinuat. Et verè quidem nam apud Ægyptios celebre erat quod Angeli (narrante Athanasio cap. 37.) demonibus Antonio peccata obiicientibus responderunt: *Non debere eos à natiuitate eius delicta narrare, quæ iam Christi essent bonitate sopita. Si qua autem scirent ex eo tempore quo factus esset Monachus, Deo se consecrasset: licere proferri.* patenter innuentes professione Monachali abolita eius crimina hactenus commissa vt nihil accusatione Demonum, etiam pœnam subeundam, reliquum esset. Contigerat itidem in Ægypto quod narrat Anonymus Græcus, apud Ioannem Subdiaconũ lib. 1. Vit. Patr. cui titulus *de Prouidentia & Contemplatione.* n. 9. inquiens: *Fuit quidã magnus inter prauidentes: hic affirmabat dicens: Quia virtutẽ quã vidi stare super Baptisma, vidi etiã super vestimentum Monachi, quando accipit habitum spiritualem.* (Apud Rosuueid. lib. 6. vit. Patrum in princip.) Obiter Vim perpendito præsentis illius verbi

quando accipis, ne putes ob peculiarem alicuius feruidi profitentis deuotionem accidisse; sed priuilegium ipsi professioni Monachali concessum omnibúsque vere profitentibus contingere.

10. Vtque inter Palæstinos. Et hæc quidem apud Ægiptum contigere. In Palæstina verò eadem quoque doctrina imbutos Monachos narrat gratissimus Pater Leontius in vita Sali, quàm Synodus II. Nicena recepit. Cum enim Salus, & Ioannes eius comes profiteri parati essent, *postridie quam tonsi essent, volebat eis quoque* (Nicon Abbas Monasterij S. Gerasimi ad Iordanis confluentem) *dare sanctum habitum. Cum ergo ex fratribus quidam eis diceret: Beati estis quoniam cras regenerabimini, & mundi efficiemini sicut nati estis*, ab omni peccato (de actualibus dictum pura, à quibus recens natus est innocens) *perinde ac si ipso die essetis baptizati; admirati sunt ambo, & cucurrerunt ad Diuinum Niconem, & ad eius pedes prociderunt, dicentes, Rogamus te Pater, ne nos baptizes; sumus enim Christiani, & nati ex parentibus Christianis. Is autem cum nesciret quidnam audiissent à Patribus Cœnobij, dixit eis: Quis enim vult vos, ô filij, baptizare? Illi dixerunt Domini nostri Patres Monastery dicunt nobis; Cras baptizabimini. Tunc intellexit Prafectus eos dixisse de sancto habitu. Is verò dixit eis: Rectè dixerunt filij. Etenim, si Deo placuerit, volumus vos cras induere Sancto, & Angelico habitu. Permisit autem vir magnus, vt quidam recens professus duceretur in medium. Postquam verò venit, eum ambo contemplantur; & ad pedes Abbatis prociderunt protinus, & ei dixerunt. Rogamus te, si nos ita es induturus, & nos tali honore & gloria dignaturus, id facias Vespere, ne forte per noctem moriamur, talem gloriam & lætitiam, taléque Vespertinum officium, & talem coronam minimè consequuti.* Vide Hieronymum Plati l. 1. de Bono stat. Relig. c. 13. cui titulis. *Primus Religionis fructus integra remissio omnium peccatorum* Videbant namque nouellum professum à magna multitudine Monachorum cum cereis, & splendida Redimetum corona deduci ad Vespertinum officium; symbolum plenè puritatis adeptæ. Quàm cum ipsi quoque ad habitus susceptionem adipiscerent, *Videbamus* (aiebat Salus) *noctu non secus atque interdiu alter alterius faciem, & similiter, vt eius qui fuerat priùs à nobis visus, coronam in capite alter alterius.*

11. Et Occidentales. Neque Occidentalis plaga ea Luce destituta est. Ait enim Anselmus libro de Similitud. capite 191. de Osberno Monacho Anglo in extremis agente, quod cum Diabolus ei peccata ante Religionis ingressum commisisse obiiceret, Angelus pro eo respondit, de his non esse curandum, *quod ea fuerant professione Monacha abolita.* Vulgatum sanè & Bernard. Parentis temporibus inter Monachos illud conuincit, quod cum Carnotenses Monachi eius Baptismi Monastici causam requirerent ab eo, sic rescripsis libro de Præcepto & Dispens. capite 23. *Audire & hoc vultis à me, vnde inter cætera pœnitentia instituta Monasterialis disciplina meruerit hanc prærogatiuam, vt secundum Baptisma nuncupetur?* Supponit quæstio certam non minus quam vulgatam ea de re sententiam: aliàs seuerissimus Apocryphorum censor quæstionem eluderet sententiam contemnens. Respondet tamen Allegoriam vniuersam prioris ad posterius Baptismum, pulcherrimo schemate paucis complectens. *Arbitror ob perfectam mundi abrenunciationem, ac singularem excellentiam vitæ spiritualis, qua præminens vniuersis vitæ humanæ generibus huiuscemodi conuersatio professores & amatores suos Angelis similes, dissimiles hominibus facit: imò Diuinam in homine reformat imaginem, configurans nos Christo instar Baptismi: Et quasi denia secundò baptizamur, dum per id quod mortificamus membra nostra, quæ sunt super terram, rursum Christum induimus complantati denuò similitudini mortis eius. Sed & quomodo in Baptismo eruimur de potestate tenebrarum, & in Regnum transferimur Claritatis æternæ, ita & in Sancti huius secunda quadam regeneratione propositi; Sed tenebris æquè, non vnius originalis, sed multorum actualium delictorum in lumen virtutum euadimus redaptantes nobis illud Apostoli: Nox præcessit, dies appropinquauit.* Quo sanè nihil doctiùs, nihil venustiùs dici potuit, & ad rem, de qua agimus accommodatius.

Quamobrem placuit deinceps eadem sententia Scholasticæ Theologiæ Doctoribus, quos præit D. Thomas 22. quæst. 189. articul. 3. ad 3. & in 4. dub. 4. quæst. 3. art. 3. regul. 3. ad 3. adducens testimonium ex vit. Patr. superiùs relatum; quod referunt etiam eiusdem doctrinæ Vgo VValdensis tom. 3. de Sacrament. titul. 9. c. 80 Antonin. 3. p. Theol. tit. 16. c. 3. §. 3. Puludanus in 4. dub. 38. q. 3. Syluester in sum. v. Religio dub. 25. & Caiet. ad locum 22. dubit. super solutionem D. Thomæ ad 3. adducens testimonium relatum ex vit. S. Antonij, & Saburferens. *Vnde patet, quod incipit liber nouus de actibus Religiosorum ex parte professionis, quando scilicet fit, & factus est Religiosus, & non expectatur tempus futuræ postmodum contritionis ad plenè cassandum præteritorum librum, & inchoandum quasi futuræ innocentiæ librum.* Mitto Recentiores, quorum neminem resilientem legi. Sed lege Platum lib. 1. cap. 13. & apud ipsum Christophoro Minoritæ de concessis in sæculo piaculis valdè anxio, per internuntium responsum ab Angelo, nihil propterea ab eo formidari oportere. Quidni ergo obtinuerit apud Patres Dionysij de Monacho professionem emittente doctrina ab Apostolis per manus Diuini Hierothei accepta? Quod vt vestimenti etiam genere testarentur, decretum est, vt cucullato capite incederent, quatenus eo facto (quod obseruauit Cassianus lib. 1. cap. 4.) *innocentiam & simplicitatem paruulorum iugiter custodire, etiam imitatione ipsius velaminis, commoneantur.* Dixeratque idipsum paulò ante Dorotheus doctrina sua I. quæ est de Renuntiatione, his verbis. *Ferimus & cucullum, quod innocentiæ signum est, & puritatis. Pueri enim paruuli cucullum ferunt, non viri perfecti. Nos igitur cucullum ferimus, vt paruuli simus malitia, quemadmodum monet Apostolus: Nolite sensibus paruuli esse, malitiâ autem paruuli estote.* 1. Corinth. 14.

Theologi Scholastici. 12.

Huic affinis est illa sententia multorum ore Patrum decantata, qua Monasticorum votorum emissio *Monasterij* vim habere dicitur. Nec absre enim vero idcirco *Martyrium* purgationem omnimodam inducit delictorum vniuersorum, quod homo vitæ ipsius oblatione perfectissimè omnibus diuisibilibus renuntiet vitis; qui enim vitæ cedit, cedere necessum est & diuitiis, & voluptatibus carnis, & liberis voluntatibus mentis: nihilque superest quod renuntiatione egeat. Quare & Martyrium holocausti dicitur inducere rationem, multo quouis sacrificio præstantius: iuxta illud Gregorij homil. 20. in Ezech. *In sacrificio pars*

13. Professio quoddam Martyrium.

Martyriũ est holocaustum.

pars pecudis; in holocausto vero totum pecus offerri consueuerat. Vnde & holocaustum Latina lingua totum incensum dicitur. Cum quis suum aliquid deuouet, & aliquid non deuouet, sacrificium est: cum verò omne quod habet, omne quod sapit Omnipotenti Deo vouerit Holocaustum est. Huiusmodi testimonio probat D. Thomas quæst. illa 189. ex 22. Monasticæ professioni deberi vniuersorum criminum expressionem. Et certe Gregorius de Monachis egisse liquet, nam subdit. *Sunt qui adhuc mente in hoc mundo retinentur, & tamen ex possessis rebus subsidia egentibus ministrant: oppressos* (ære alieno) *deffendere festinant. Isti in bonis quæ faciunt sacrificium offerunt. Et sunt quidam qui nihil semetipsis reseruant, sed sensum, linguam, vitam, atque substantiam quam perceperunt Omnipotenti Domino immolant. Quid isti nisi Holocaustum offerunt? Imò magis Holocaustum fiunt. Qui præsens sæculum deserit, & agit bona, quæ valet quasi Ægypto derelicta Sacrificium præbet in eremo: quia reuulso strepitu desideriorum carnalium in mentis suæ quiete ac solitudine Deo immolat quidquid operatur.*

14. Prætensum mentis Martyrium. Nihilominus discrimine quodam Baptismus, & Martyrium Monasticæ professionis inter se comparantur: videlicet, quod Baptismi ratio in sola votorum emissione, & status professione compleatur; Martyrij autem in reliquam quoque extendatur vitam tametsi in professione quoque vim suæ Purificationis expleat. Vnde professio Martyrium & mortem repræsentat, vita subsequens Monasticis regulis perpetuo adstricta Martyrium quoddam protensum videatur. Etenim duo Martyrij genera agnouit Augustinus sermone 250. de Temp. & Gregorius homil. 35. in Euangelio, verba *Illius* sunt: *Christianis quotidiana Martyria deesse non possunt. Si enim Castitas & Veritas, & Iustitia Christus est, & ille qui eis insidiatur, persequutor est: & ille qui in aliis deffendere, & in se custodire volet, Martyr erit.* Et principio sermonis. *Nemo dicat fratres charissimi, quod temporibus nostris Martyrum certamina esse non possunt: habet enim pax nostra Martires suos. Nam iracundiam mitigere, libidinem fugere, iustitiam custodire, auaritiam contemnere, superbiam humiliare, pars magna Martyrij est.* huius autem: *Duo quippe sunt Martirij genera, vnum in mente, aliud in mente simul & actione. Mori quippe à persequente, Martyrium in aperto opere est: ferre vero contumelias, odientem diligere, Martyrium est in oculta cogitatione.* Quæ duo Martyrij genera probat exemplo duorum fratrum Iacobi, & Ioannis, quibus cum Dominus Martyrij gustum promisisset (*Calicem quidem meum bibetis*) Ioannes nihilominus violenta morte non est sublatus, sicut Iacobus: sed tamen Martyr extitit; quia passionem quam non suscepit in corpore seruauit in mente. Quibus concinit Hieronymus in Epitaphio Paulæ ep. 27. vbi ad Eustochium virginem de morte matris dolentem sic alloquitur. *Secura esto Eustochium; magna hæreditate ditata es. Pars tua Dominus, & quo magis gaudeas, mater tua* (Paula) *longo Martyrio coronata est. Non solùm enim effusio sanguinis in confessione reputatur, sed deuota quoque mentis seruitus immaculata quotidianum Martyrium est. Illa corona de rosis, & violis plectitur, ista de liliis. Vnde & in Cantico scribitur Canticorum: Fratruelis meus candidus, in pace, & in bello, eadem præmia vincentibus tribuens.*

Et hæc quidem de Martyrio mentis in genere dicta non ambigo. Specialiter nihilominus de Monachorum Martyrio alij Patrum loquuti sunt. 15. Morte ipsa acerbior. Athanasius in vita Antonij cap. 23. *Volenti pati pro Dei nomine Martyrium non dabatur. Postquam vero persecutionis turbo defluxerat, ad pristinum Monasterium regressus quotidianum fidei, ac conscientiæ Martyrium merebatur, acrioribus se ieiuniisque conficiens.* Hinc factum, vt insignis Abbas Paphnutius apud Arium Ægypti præsidem Martyrio consummaturus constitutus, cum ex obiectis Martyriorum horribilibus instrumentis horrore à Iudice vellet perfundi; Leniter eadem irridens intulit: *Vane credis Iudex, quod terror à tormentis quantumvis acerbissimis ingestus negare me Dominum compellet meum; quandoquidem maioribus, prolixioribus, vt pote quotidianis, tormentis, in cœnobiis assueti sumus.* Paphnutij de hac re mira sententia. Iuxta quod Climacus ille graduum cœlestium instaurator, Grad. 4. Religiosam vitam genus esse docuit Martyrij. Bernardus vero dum benignitate Comitis Theobaldi Latronem ad suspendium productum in Monachum commutasset, ingenium rogatur, respondit. *Non me existimes huiusmodi peccatorem impunitum velle relinquere, quin potius eum tortoribus cogito tradere, & dignam ex eo capere vltionem, quæ vtique tanto dignior erit, quanto diuturnior. Tu illum decreueras breui supplicio, & momentaneo interitu consummari, sed ego faciam diuturno cruciatu, & morte Longissima mori. Tu furcis appensum per vnum vel plures dies mortuum in patibulo manere permittes: Ego cruci affixum per annos plurimos faciam in pœnis iugiter viuere, & pendere.* Bernardi. Ita docet autor Exordij Magni Cisterc. lib. 2. c. 15. Cui simile est quod docet Cæsarius meus lib. 8. Illustr. mirac. c. 18. de Rodulpho Conuerso Cœnobij Luchensis in Germania: qui cum aliquando *dictis matutinis ante lucem sub olino staret, Christum in aere crucifixum pendere vidit, & circa eum quindecim homines, singulos in singulis Crucibus, ex quibus decem erant Monachi, & quinque Conuersi, omnes ei bene noti, vtpote Congregationis suæ professi. Ita aër erat illuminatus ex Christi præsentia, vt singulos plenè discerneret. Cúmque stupefactus staret ob tam mirabilem visionem, Dominus de Cruce clamauit. Nosti Rodulphe qui sunt ij, quos circa me vides crucifixos? Respondente Conuerso: Noui Domine qui sunt: sed quid sit quod video prorsus non intelligo: subiunxit Dominus. Hi soli ex omni Congregatione mecum crucifixi sunt, mea passioni vitam conformantes.* Cæsarei. Nimis supinè nomen *Congregationis* hoc loco nonnulli ex vulgaribus mystis accipientes, tota Religione Cisterciensi dixere quindecim tantũ Monachos Christo verè tunc crucifixos, fuisse repertos: cum *Congregationis* nomine vnius dumtaxat Cœnobioli de Lucha mentio fieret. Congregationis nomine quid in Regula S. Benedicti significetur. Alias vnde vnus Conuersus in angulo Germaniæ oblitescens agnouerat quotquot toto Christiano Orbe florebant perspicua sanctitudine Cistercienses Monachi. Sed legant S. Benedictum nomen *Congregationis* ad cuiusvis Monasterij cœtum c. 63. Regulæ, cui titulus *de Ordine Congregationis*: idest, de Ordine, gradu, loco, & præeminentia Sacerdotum & aliorum Monachorum Monasterij.

Sed ad rem. Pulchrè proinde D. Chrysostomus. hom. 56, ad Populum Antioch. tot crucifixos agnouit, dum inquit. *Cum maiore libertate dilectissimi hodie vos alloqui volo, sustinete vt discatis, quid hæc Monachorum vita, & crucifixorum, quæ gra-* 16. Monachatus crucifixio est.

uis esse putatur, & onerosa, hæc, quæ facilis & mollior esse videtur, multo dulcior est, atque concupiscibilior. Sed omnium pulcherrime & vbertimè rem multities tractat Bernardus: Et in primis sermone 1. in festo Omnium Sanct. ait. *Verumtamen quid sibi vult quod eadem promissio facta est Pauperibus & Martyribus, nisi quia veri Martyrij genus paupertas voluntaria est? Quid mirabilius, aut quod Martyrium grauius est, quam inter epulas esurire, inter vestes mutas & pretiosas algere, paupertate premi inter diuitias, quas offert mundus, quas ostentat malignus, quas desiderat noster iste appetitus? An non merito coronabitur qui sic certauerit, mundum abijciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & quod gloriosius est, de semetipso triumphans, & crucifigens concupiscentiam pruriemem? Denique propterea pauperibus pariter & Martyribus regnum cælorum promititur, quia paupertate quidem emitur, sed in passione pro Christo absque omni dilatione percipitur.* Serm. v. 30. in Cantic. *Qui amat animam suam, perdet eam, dixit: siue ponendo vt Martyr, siue affligendo, vt pœnitens: quamquam genus Martyrij est, spiritu facta carnis mortificare; illo nimirum quo membra ceduntur ferro, horrore quidem mitius, sed diuturnitate molestus.* Denique serm. 1. in Octaua Pasch, Baptismum simul & Martyrium coexistere in Religione docet, inquiens: *Iam quia Baptismum aqua, Martyrium diximus sanguine designari, momento & vnicum, & quotidianum esse Baptismum, similiter & Martyrium. Est enim & Martyrij genus, & quædam effusio sanguinis in quotidiana corporis afflictione: est & Baptismus aliquis in compunctione cordis, & lachrymarum assiduitate. Sic quippe infirmis, & pusillis corde necesse est, vt quum semel pro Christo ponere non sufficiunt, saltem mitiori quodam, sed diuturniori Martyrio sanguinem fundant. Sic & Baptismi sacramentum quoniam iterari non licet, his qui sæpius in multis offendunt, frequenti oportet ablutione suppleri.* Bernardo adiunge Cæsarium citato lib Miraculorum. cap. 19. data opera crucifixionem duplicem Religiosorum expendens: vbi inter cætera. *Tres claui, quibus corpus Monachi cruci debet esse affixum, tres sunt virtutes, per quas teste Hieronymo Martyres efficiuntur, scilicet obedientia, patientia, humilitas.* Cætera tu apud ipsum legito.

17. *Vestiū mutatio ab initio Monachis fuit in vsu.* Et quidem Monachos ab ipsa sui institutione, dum vota emittunt, vestes laicales deponere solitos, & Monasticas accipere, præter Dionysium & eius interpraetes, vno ore Veteres Patres scriptis suis testati sunt: in primis præceptores Monachorum vniuersi. Pachomius in Regula: *si quis accesserit ad ostium Monasterij volens sæculo renuntiare, tunc nudabunt eum vestimentis sæcularibus, & induent habitum Monachorum: tradeturque Ostiario, vt Orationis tempore adducat eum in conspectu omnium Fratrum. Vestimenta, quæ secum detulerat, accipient qui huic rei præpositi sunt, & inferentur in repositorio, & erunt in potestate Principis Monasterij.* Quamobrem; Finem aperuit Macharius in Reg. inquiens. *Si post tertium diem inde exire voluerit, nihil penitùs accipiat, nisi vestem in qua venit*: Exuens nimirum vestibus Monasterij. Et in eundem sensum de fratre desertore sub infert: *Quod si casu quis frater de Monasterio exire voluerit, nihil penitus accipiat: nisi in nudatissimo vestimento; & extra communionem infidelis discedat.* Vbi in M.S. Codice Caradignensi est in: *nutatissimo*, perperam tamen, & vitio exscriptoris, cum omnino legi oporteat *nudatissimo*, hoc est tam tritovt penè qui eo vestietur nudus discedat. Ni velis vt fuerit *nutantissimo*, quasi præ vetustate, & puritate hinc inde nutet, tametsi vtraque vox insolens sit. Rem tamen ab vtroque Anchimandritæ intentam aperuit liquidiùs D. R. Benedictus cap. 58. suæ Reg. his: *Mox ergo in Oratorio exuatur rebus propriis, quibus vestitus est, & induatur rebus Monasterij. Illa autem vestimenta q..bus exuitur, reponantur in vestiario conseruanda: vt si aliquando, suadente diabolo consenserit vt egrediatur de Monasterio (quod absit) tum exutus rebus Monasterij proiiciatur*: cum videlicet incorrigibilis est, vt ex cap. 28 liquet: & D. Macharius expressit. D. item Ambrosius mutationem vestium sæcularium in eo qui Religiosam vitam profitetur, plane fatetur, ad sororem suam Marcellinam sanctimonialem hæc inquiens lib. 1. de Virginitate in principis: *Cum in Saluatoris natali ad Apostolorum Petrum Virginitatis professionem vestis quoque mutatione signares &c.* Et multis interpositis. *Aliud pallium Virginum est, aliud adolescentiæ circumforaneæ &c.* Et lib. ad Virginem lapsam. cap. 5. *Non es memorata diei S. Dominica Resurrectionis, in quo Diuino altari te obtulisti velandam? Inter candidatos regni cælestis quasi Regina Regi nuptura processeras* (nimirum inter recens eo die baptizatos, & candida indutos veste) *modo Habitu Virgo, facto non Virgo; bis adultera, & in actu, & aspectu.* Tum enim vestitus criminis, quam crimen vestibus repugnabat.

18. *Idem alias ex facto Paulini & aliorū ostenditur.* Clarius adhuc Ambrosius de S. Paulino loquitur epist. 36. quam Monasticam amplexum in agro Nolano ex multis probet Baronius tom. 4. Annal. Ecclesi. ad A. C. 394. *Hæc vbi audierint* (ait Ambros.) *proceres viri, quæ loquentur? Ex illa familia, illa prosapia, illa indole, tanta præditum eloquentia migrasse à Senatu, interceptam familiæ nobilis successionem? ferri hoc non posse. Et cum ipsi capita & supercilia sua radant, si quando Isidis suscipiunt sacra, si forte Christianus vir attentior sacrosanctæ Religionis vestem mutauerit, indignum facinus appellant*, Vbi Baronius: *Hæc ipse: Quibus planè vides Paulinum atque Therasiam habitum mutasse, cum vitam Monasticam vnà pariter auspicati sunt: quam quidem innouationem meritò idem Paulinus nouum natale suum appellat, dum se hoc anno genitum secundum interioris hominis innouationem scriptis ad Augustinum literis profitetur.* Videlicet epist. 31. inter Aug. Sed & Hieronymus multus est hac in re. Nam epist. 4. ad Rustic. cap. 7. inquit. *Vidi ego quosdam qui postquam renuntiauere sæculo, testamentis dumtaxat, & vocis professione, non rebus, nihil de pristina conuersione mutarunt.* Et epist. 13. ad Paulinum Nolanum. *Tunicam mutas cum animo, nec pleno marsupio gloriosas sordes appetis, sed puris manibus & candido pectore pauperem te, & spiritu, & operibus gloriaris.* Simile quid repetit epist. 15. de laudibus Asellæ. *Cum primùm hoc propositum arripuit, aurum colli sui absque parentibus vendidit, & tunicam fusciorem, quam à matre impetrare non poterat, induta pio negotiationis auspicio se repentè Domino consecrauit: vt intelligeret vniuersa cognatio, non posse aliud ei extorqueri, quæ iam sæculum damnasset in vestibus.* Dabo alia eiusdem Hieronymi, Chrysostomi, & aliorum Patrum cap. seq. de numero forma, qualitate, & colore Monasticarum vestium disceptaturus.

19. *Cur vestium diuersitas introducta?* Porro quid causæ fuerit vt Monachis ab eorum institutione diuersæ vestes à sæcularibus constitutæ sunt,

sunt, his aperuit D. Basilius in Reg. Monach. c. 11. quam è M.S. Caradignensi inferius edituri sumus Consentiuntque quæ tradit in Reg. fusius disput. Interrog. 22. *Utile autem est etiam ex ipsa proprietate vestis & habitus, intelligere vnumquemque & professionem suam agnoscere in ea vita qua secundum Deum viuet: vt sciat sibi etiam actus consimiles esse debere, & ad eos qui nos vident secundum habitum nostrum æquales etiam in actibus apparere debemus. Non enim similiter turpe est in quolibet alio si inhonestè quid agat, sicut in his, qui vitam sobriam, etiam ipso habitu profitentur. Si enim quis videat de triuis aliquem hominem cadentem alium, aut vapulantem publicè, vel turpiter proclamantem, aut in tabernis aliisque locis vitam cum dedecore ducentem, ne obseruabit quidem facile huiusmodi hominem, vel notabit, sciens eum consequenter hac ad reliquam vitam suã gerere. Quod si videat quis vel parum aliquid contra quam condecet facere, sibilant omnes, & increpant, & ad Religionis opprobrium ducunt. Itaque velut pedagogus quis est, infirmioribus habitus iste religiosior: vt etiam inuitus eos ab opere inhonesto, indecentique custodiat. Denique & Apostolus Episcopum ornatum debere esse designat: Ornatus autem esse habitus Christiani dicitur, is qui secundum propositum, ac professionem eius aptus intelligitur. Sicut enim proprium est aliud militi in habitu vestimentum, & aliud est habitus Senatoris, ex quo præcipuè intelligibitur, vel iste quod Senator est, vel ille quod miles est, ita etiã Monachus habere aliquod proprium ex ordinatione indumẽtum debet.* Quo circa Chrysost. lib. de Comparatione Regis & Monachi: *Monachus* (ait) *vno tãtum amictu ad vitæ suæ institutum conformi vtitur.* Quæ de hac materia inquisitione vlteriùs indigent sequentibus enucleabimus.

CAPVT XI.

De numero, forma, qualitate, colore, mysterio vestium Monachorum primitiuæ Ecclesiæ.

§. I.

Quot numero fuerint?

1. Tunica & zona aliquorũ Monachorum vestis.

HÆc omnia sigillatim disquirere opere pretium est ad materiæ complementum. Quod ad numerum vestium Monasticarum spectat quæ primis Monachis in vsu fuerunt, illud mihi compertum est, nonnullos quidem vno contentos fuisse amictu, id est tunica, cingulo ad renes arctato: plures tunica simul & pallio vsos, quibus postmodum Ægyptij quædam addidere significationis & Mysterij causa, & alij alia indumentorum genera pro regionis & indigentiæ necessitate. Qui tunica duntaxat & zona contenti fuerunt, Ioannem sibi, vtpote propositi sui principem, proposuisse perspicuum est: vt ex Anachoretis reperimus fecisse Paulum, & quotquot palmarum foliis, aut sparti plexuris vestiebantur: quorum in vitis Patr. multa mentio fit. Sane Pauli vestem tunicam vocauit Hieronymus inquiens. cap. 13. *Postquam dies illuxit alia, ne quid pius hæres, ex intestati bonis non possideret* (Antonius scilicet) *tunicam eius sibi vendicauit, quam in sportarum modum de palma foliis sibi ipse contexuerat.* Et c. 14. *Si Hieronymo Dominus optimam daret, multo magis eligeret tunicam Pauli cum meritis eius, quam Regum purpuram cum Regnis suis.* Neque alterius tegumenti mentio fit cum de his agitur.

Et quod magis miror non plures suis concessit Basilius amictus, vt liquet ex Epist. eius prima ad Gregorium Nazianz. vbi legimus. *Tristis oculus, atque deorsum vergens, habitus neglectus, squalida coma, vestis sordida, adeò quæ lugentes consultò meditatioque faciunt, ea suapte animi sponte in nobis extitisse videri bebent.* Sed quis habitui? *Tunica cinctu appressa sit corpori, & adstricta.* Et rursus: *Tunica sit eo vsque crassa, vt alio opus non sit integumento ad calefaciendum corpus ea contextum.* Et qui tunicam eousque crassam confici Monacho voluit, ne alio amictu opus haberet, duas etiam vetuit tunicas in Regulis fus. disp. interrogat. 23. inquiens. *De multitudine autem vestimentorum nihil sanè nunc attinet dicere. Etenim si qui duas tunicas habet, is ei qui nullam habeat alteram iubetur impartiri: haud dubiè huic plurium retentio ipsius causa interdicta est. Quod si ita est, quibus habere duas tunicas vetitum est, his quid attinet de illarum vsu legem sancire?* Quo videas Basilianos Monachos nequaquam olim palliis indutos incessisse, aut cucullis manicatis, vt modo, Benedictinorum morem imitantes. Cui consentiens Nazianzenus Orat. 1. de Pace: cum Monachorum *vestem fastum* hominum coërcentem depingere decreuisset, solam tunicam & zonam recenset, inquiens. *Atque hæc etiam vita ad Dei normam exactæ luculenta indicia, & argumenta, tacitosque præcones, sordidam nimirum, & obsoletam comam pedes nudos, Apostolicisque similes, nihil mortuum circumferentes* (in calceis) *vestem fastum coërcentem.* Sed quam? *Zonam vilitate ipsa decoram, tunicamque nonnihil restringentem, ne vel incessus grauitatem restringat oculum minime &c.* Et in carmine ad Hellenium: *Excalceati, aridi, tristes, vnam vestem habentes.* Verum de Basilio orat. in eius laudibus, ait: *Illi tunica vna, & pallium vnum, & humi cubatio, & balnei contemptus, illa eius decora ornamenta, & vigiliæ. At cœna suauissima, atque pulmentum illi erat, nouum inquam illud condimentum panis, & sal, & potio sobria, & vberrima, quam nobis nihil laborantibus fontes proferunt.* Videtur sanè in senectute & Pontificatu pallium tunicæ super induisse.

2. Basilianorum Monachorũ habitus sola Tunica, & zona.

Non cucullũ

Certè tunica, vt minimum, vsos omnes Monasticæ vitæ sectatores, quacumque cæli plaga & tempore vixerint, necessum est, vt asseramus, quod ea nuditatem totius corporis proxime tegat: & cucullato etiam Basilij ad Pontum discipulos incessisse capite consuetudine ab Apostolis descendente [quamquam eius expressam Basilius non fecerit mentionem] mihi probabilius est. Sed plures, & vetustiores tunicæ pallium super induxisse multa mihi argumenta demonstrant. Primum quod discipulorum Domini is esset amictus, vt illa eius indicant verba apud Matth. 5. *Et qui vult tecum in iudicio contendere, & tunicam tuam tollere, dimitte ei pallium.* Et picturæ vetustissimæ Apostolorum vetustissima persuadent: imo & Domini Iesu vestimenta, quem præter tunicam exterius habuisse vestimentum, ex historia vltimæ cœnæ fit perspicuũ: vbi & deposuisse vestimenta dicitur, & linteo se præcinxisse, tunicam videlicet laxam stringens, nõ nudum corpus. Et in passione præter tunicam inconsutilem, super quam milites miserunt sortem, vestimenta in quatuor partes ab eis diuisa fuisse, liquido Ioannes narrat cap. 19. quod ego de pallio oblongo & lato ab eis æque iuxta militum capita in

3. Tunica omnium Monachorum vestis.

Pallium & tunica Christi Domini & Apostolorum vestis.

in partes diuiso dictum mihi persuadeo. Sed & de Domino patiente multo ante Iacob prædixerat Gen.40. *Lauabit in sanguine vuæ pallium suum.* Discipulos verò more Magistri indui solitos, negabit nemo: nec ipsum à consueto Hebræorum more recessisse: quos tamen liquet tunica & pallio perpetuò vsos, tam fœminas, quam viros. Tunicarum formam ab Adam, & Eua protoplastis acceperant, vt ipsi à Deo: de quo legimus. Gen.3. *Fecit quoque Dominus Deus Adæ, & vxori eius tunicas pelliceas, & induit eos.* Vbi cum sermo sit de intima veste, rectè a Hieronymo tunica appellata est, iuxta illud Poëtæ 2. Amor.

Protoplestorum.

Sic etiam tunica tangitur illa sua

Et lib.3.

Hic nec tunicam tibi sit posuisse pudori.

Vnde Prouerbium ortum. *Tunica pallio proprior est.* Plautus in Frinummo. Pallium vero duo illi Noë filij paternæ nuditatis reuerenter tectores habuere; nam c.9. Gen. dicitur. *At vero Sem & Iaphet pallium imposuerunt humeris suis, & incedentes retrorsum operuerunt verenda patris sui.* Notissimum etiam est Iosephi pallium castitatis obser. c.39. & pallium Rebecæ, quo præ pudore ad priores viri sui aspectus vultum operuit c.24. sponsam quoq; apud Salomonem in Cant. & tunicam, quam pigritabat reinducere, & pallium quod ab ea custodes murorũ tulerũt habuisse, nemo est qui nesciat.

4 Hebræorum

Et vt innumera sacræ scripturæ testimonia prætermittam, quibus nunc de tunica, nunc de pallio fit mentio; nihilominus vtroque simul Esdram indutum legimus lib.9. c. 1. illis verbis. *Scidi pallium meum & tunicam &c.* Et rursus: *scisso pallio & tunica curuaui genua mea.* Et Micheæ cap.2. de vniuerso Hebræorum populo conqueritur Dominus: *Populus meus in aduersarium consurrexit, desuper tunicam pallium sustulistis*, significans eo loquendi caractere, autore Ruperto, populum Israel se à regno Iuda retraxisse. *Enim vero* (inquit) *prius quasi tunica induerat Dominus Dauid quando regnum dedit ei primùm super Iudàm solum. Quando vero venerunt vniuersæ Tribus ad Dauid in Hebron, & vnxerunt eum Regem super se, tunc Dominus eidem Dauid super tunicam pallium quoque addidit. Et congrue sicut per pallium Israel sic & per tunicam domus Iuda intelligitur: quia sicut tunica propriùs hæret corpori quam pallium, sic tribus Iuda propinquior quã cætera fuit ipsi Dauid.* Nunc vero ad populum ait: *Desuper tunicam pallium sustulistis*: id est vos metipsos semini Dauid ademistis, vosque ipsæ decem Tribus ab ipso recessistis, vt à me quoque recederetis.

5. Samuel Elias & Elisæus pallio vsi.

Quod vero ad Monachos spectat, quos ab Apostolis vestiendi morem recepisse liquet, Samuel Prophetarum gregis egregius & primus Dux pallio vsus reperitur, & eo tanquam ex speciali tessera, cum ad Phytonissæ conspectum suscitaretur, à Saule est agnitus. Dixit siquidem Saul mulieri: *Qualis est forma eius? Quæ ait: Vir senex ascendit, & ipse amictus est pallio. Et intellexit Saul, quod Samuel esset.* Insuper Eliæ pallium, quo Elisæus consecratus est pridem, & duplicem postmodum spiritum accepit, semelque & iterum aquæ Iordanis diuisæ sunt celeberrimum est in sacris scripturis.

6. Tunica & pallio vsi Therapeutæ & alij.

Vt vero propiùs accedamus, liquet pariter pristinos illos Therapeutas S. Marci, imo & Apostolorum, discipulos palliis itidem vsos: nam dum de collectis eorum agit Philo sic ait. *Conueniunt in cœtum communem, & iuxta ætatis ordinem considunt decenti habitu.* Et quasi? *Manus continentes sub pallio, dextram inter pectus, barbamque, & sinistram applicatam lateri.* Et de tunica inferiùs: *In veste autem eadem apparet simplicitas ad arcendos calores & frigora, pro pelliceis crasa tunica in hyeme, æstate verò exomis, aut interula linea. In vniuersum enim exercent modestiam, vt fontem veritatis, sicut è fastu mendacium propugnatum autumant.* Et de cingulo aut zona, cum ait de ministrantibus mensis. *Discincti autem & promissis tunicis accedunt ad ministrandum absit omnis seruilis speciei in hoc conuiuio.* Si enim ministerium illud inituri discingebantur, proculdubio antea præcincti erant. Quibus consentiens in primis tunicam & pallium suis concedit Monachus, vt inferiùs expendemus. Eisdem & Antonius vsus legitur, de quo Athanasius cap.23. *Acrioribus se ieiuniis, vigiliisque conficiens vestimento cilicino intrinsecus* (en tunicam) *desuper pellicio vtebatur*, id est melote seu pallio ex ouium pellibus confecto:, eademque ita testamento legauit, c.58. *Vestimentorum meorum sit ista diuisio. Melotem, & pallium tritum, cui superiaceo Athanasio episcopo date, quod mihi nouum ipse detulerat* (aliud priùs ab eodem acceperat, quo nimirum S. Pauli corpus obuolutum sepulturæ mandauit. Hieronym. c. 10. & 11. *Serapion episcopus aliam accipiat melotem; vos cilicinum habetote vestimentum, & valete viscera mea: Antonius enim migrat, & iam non erit in præsenti sæculo vobiscum.* Erat Serapion Tinneos ciuitatis Ægyptiæ Episcopus, confessione & scriptis celebris, & idcirco Antonio charissimus: de quo Hieronymus lib. de Scriptor. c.99. qui itidem de Hilarione magno in eius hystoria, cap.58. hæc ait: *Igitur 80. ætatis suæ anno cum absens esset Æsychius:* (eius inter discipulos dilectissimus, postmodum Toletanus Pontifex, vt cum M. Maximo ostendimus ad A. c.435.) *quasi testamento vice breuem manu propria scripsit epistolam omnes diuitias suas ei relinquens; Euangelium scilicet, & tunicam saccineam, cucullam, & palliolum.* Quamobrem perpetuo Hieronymus ex tunica & vilipellio Monasticum componit habitum, vt epist.3. Nepotiano tyroni Monacho epitaphium edens: *Baltheo* (inquit cap.6.) *posito, habituque mutato quidquid castrensis peculij fuit in pauperes erogauit. Excepta viri tunica & operimento pari, quo tecto tantum corpore frigus excluderet, nihil sibi amplius reseruauit.* Inferiùs vero cap.9. priùs dixerat operimentum, vocat pallium: *Proycere pallium, manus extendere &c.* Similiter epist.8. ad Demetriadem cap.3. *vili tunica inducitur viliori tegitur pallio*, pro *sanctimonialium habitum inducit.* Et tandem vtriusque legata fecit Nazianzenus in testamento suo, de quo cap. 5. num. 16. Et Chrysostomus hom.17. ad popul. Antioch. *Monachi vero homines pauperes pallio plus nihil habentes.* In quem sensum hom.59. dixit. *Monachus sibi quisque sufficit, non multis eget indumentis.* Neque vero pallium concedens tunicam multo plus necessariam negasse visus est.

Et quid plura? Constantini Magni temporibus Eustathius Monachus Armenus eam disseminauit hæresim, quæ asserebat neminem nisi Monasticem professus salutem consequi valere, vnde qui ei fidem præbuerunt vtriusq; sexus, & variæ ætatis homines, palliis indui cœperunt, & comam tondere, & ita ad Monasticum habitum aduolare. In tantumque inualuit hæresis, vt pro ea radicitus amputanda in Paphlagonia Armeniæ, contermina prouincia, Gangrensis Synodus coacta sit, vbi magno Cordubensi, Osio, Præside inter cætera ita definitum est. c.12. *Si quis virorum propter continentiam,* 7. Eustachij Monachi hæresis. In Gangrensi Synodo dãnata.

tiam, qua putatur, amictu pallij vtitur, quasi per hoc habere se Iustitiam credens, & despicit eos qui cum reuerentia birris & obijs communibus,& solitis vtuntur,anathema sit. Profitentur verò Patres ad calcem Actorum. *Hac autem scripsimus non eos qui in Ecclesia Dei secundum scripturas sanctum propositum continentia eligunt vituperantes. Sed eos qui abutuntur proposito in superbiam,& extolluntur aduersus simpliciores,abscindimus,& damnamus eos qui aduersum scriptas Ecclesiasticas regulas noua introducunt pracepta. Nos autem & Virginitatem cum humilitate admiramur,& continentiam, qua cum castitate & Religione suscipitur, approbamus: & renuntiationem sacularium negotiorum cum humilitate recipimus, & habitum simplicem, ac vestem viliorem pro corporis indigentia infucatum laudamus,sed & nuptiarum castum vinculum honoramus &c.* Et in epist. Synodali ad Armenos inquiunt de huiusmodi sectariis. *Adhuc etiam vestibus communibus spretis, nouos etiam & insolitos habitus assumpsisse declaratum est. Et seruos à Dominis recedentes per hunc inusitatum Religionis sua habitum,sub specie religionis Dominos contempsisse. Mulieres quoque prater consuetudinem & sui sexus ornatus,hinc se iustificari credentes, virilem habitum suscepisse, pluresque earum occasione Religionis tonsas.* Sed quæ? aut quibus inusitatum dicunt fuisse habitum? Planè non quidem Monasticæ vitæ, & continentiæ professores, qui potius ex virtute & habitu ab eisdem Patribus suscipiuntur,& commendantur, sed coniugij legibus adstricti,aut astrictæ, de quibus præmiserant. *Declaratum est hos eosdem nuptias accusare, & docere quod nullus in coniugali positus gradu spem habeat apud Deum. Vnde factum est,vt mulieres multa seducta relictis propriis viris, & viri vxoribus destitutis, vinculum coniugale dissoluerent, continentiam profitentes &c.* Interdictus igitur coniugatis vsus pallij, vtpote Monasticæ vitæ tessera, à tempore Osij, & Constantini, perspicuè testatur eo ipso tempore valde Monachis pallium in vsu fuisse. Perseurauitque ad tempore Isidori, vtpotè qui in Regula Monachorum cap.12. *Monachi (ait) in Monasterio palliis semper operiantur, vt pro honestate tecti incedant, & pro ministerio operis expediti discurrant. Sane si quis forte pallium non habet, humeris magulam superponat.* Quod aliis verbis pridem iusserat Pachomius in Reg.cap.7. *Absque cucullo & pellicula nemo ambulet in Monasterio*: Nam pellicula ipsa est *Melotes*,seu pallium ex ouina pelle. Quem sanè morem adhæc vsque tempora Monachi omnes seruant,quibus pallium & cucullum,seu capitium, (Hispane *capa, y capilla)* exterius indumentum tunicæ super impositum. Nec ab eo more alieni sumus Benedicti Parentis cucullam gestantes; nam quæ modo *cuculla* vocatur, ex pallio cucullo,& manicis coalescit, sed pallio à parte interiori clauso,non more cæterorum aperto,de quo inferius.

Melotes quid?

8. Recensentur Monachorũ indumenta.

His vestibus omni Monacho communibus & necessariis alij Veterum Patrum,prçsertim Ægyptiorum, alias addiderunt, quas recenset Pachomius cap.7. *Nemo in domo & cellula habeat prater ea qua in communi Monasterij lege pracepta sunt, non tunicam lineam, non pallium non pellem intonsis arietum lanis molliorem,non paucos nummos, non puluillum quidem ad caput, aut aliud varia supellectilis, exceptis his qua à Patre Monasterij per domorum Prapositos diuidentur. Adest armatura sua lebitonarijs duobus, & vno attrito ex vsu sabano longiorem, qua collo humerisque circundatur; pellicula qua pendet ex latere, caligis, & cucullis duobus, zona, & bacillo. Prater hac quidquid inueneris absque contradictione auferes.* Quæ sane D. Hieronymus ita interpretatur in epistola præliminari. *Nihil habent in cellulis prater psiathum, & qua infra scripta sunt: duo lebitonaria, quod genus absque manicis Ægyptij vestimenti est, & vnum iam attritum ad dormiendum, vel operandum, & amictum lineum,cucullasque duas,& capri‥am pelliculam, quam melotem vocant: baltheolum lineum, & calig.u, ac bacillum itineris, socium.* Cassianus lib.1. de Instit. renunt. ita recenset Ægyptiorum Monachorum vestimenta,vt prius recensita veste cap. 3. *qua corpus contegat tantum, & repellat nuditatis verecundiam, & frigoris retundat iniuriam*, id est tunica, cingulo, seu zona ad lumbos constricta, à cap.4. ad finem libri de his agit *qua in ipso Ægyptiorum habitu, non tantum ad curam corporis, quantum ad morum formulam congruunt,quò scilicet simplicitatis, & innocentia obseruantia,in ipsa vestis qualitate teneatur*. Ea sunt, cucullus, colobium lineum, rebrachiatoria, ma fortes [aliis mauortes] vel pellis caprina, & baculus, penè in omnibus institutis Pachonianis consentiens. Et lib.4.cap.13. sic vniuersa enumerat vestimentorum eorum genera. *Quos ita nouimus omni parte nudos existere, vt prater colobium, masortem, caligas, melotem, ac psiathium, nihil amplius habeant.* Vniuersa Monachorũ indumenta ita olim sancta Apollinaris compræhendit. *Eme mihi lebitonarium Monasticum. Et similiter humerale, & cucullam,& accipe etiam cingulum.* Ita in eius Act. Metaphr ad S. Ianuar. Sed verò S. Dorotheus doctr.1. de obediẽtia. *Habitus noster is est,colobium, id est curta, & truncata vestis absque manicis, zona pellicea,analabus* [aliis *anabalus*] *id est succinctorium, seu brachiatorium, & cucullus.* Porro D Antonium *ependyte* quoque vsum, ea Athanasij verba manifestant cap.23. *Antonius autem impauidus neglecto persecutioris imperio lauit ependytem suum &c.* Et de Hilarione suo Hieronymus cap.3. *& pelliceum habens ependytem.* In Euchologio seu ceremoniali Græcorum nouitij apponitur *rasa & chamaleuchium*: Et D.Benedictus *brachilis* meminit, & *femoralium.*

9. Calceamenta Monachorum ab aliquib. ex Patribus taxāt.

Et hæc quidem corporis, aut capitis integumenta sunt,nam quod ad pedes spectat multi omnia illorum munimenta reiiciebant, vti Antonius, de quo Athanasius. *Nunquam corpus lauans, nunquam pedibus sordes abluens, nisi cum per aquas transire necessitas compulisset.* Et hi de quibus Clemens Alex.lib.2. Pædag.cap.11. *Optimum est exercitationis genus nudis vti pedibus: & ad sanitatem, & ad expeditam facilitatem, vbi non prohibeat necessitas.* Et Nazianz. orat. 1. de Pace inter cætera Monachorum exercitia ponit,*pedes nudos, Apostolicisque similes, nihil mortuum circumferentes.* Et carmine ad Helenium: *Excalceati,aridi,tristes, vnam vestem habentes,* cui concinens Hieronymus Iouinianum sugillat à Monachi rigoribus lapsum. *Antea nudo eras pede, modò non solum calceato,sed & ornato.* Et epist.22. Dominum ipsum absque caligis incessisse contendit. *Milites vestimentis Iesu forte diuisis caligas non habuere,quas tollerent.* Et de Apostolis: *Discipuli sine calceamentorum onere, & vinculis pallium ad prædicationem. Noui Euangelij destinantur.* Ex quo etiam infert his non fuisse vsum Dominum: *Neque enim poterat habere Dominus quod prohibuerat seruis.* Aueant qui omnis incommoditatis electorem ita volunt communi vitæ addicere, vt calceatus,& multis tunicis indutus incesserit: aliàs & domum

domum haberet vbi caput reclinaret, & laboriosam non elegisset vitam.

10. Pachomius tamen, Basilius, & Benedictus pedum suis indumenta concessere, nam Pachomius caligarum meminit verbis superius citatis, quas aliquando ex paruitate *caligulas* vocat vt cap.7. inquiens. *Nullus vadat ad Collectam, vel ad vescendum, habens caligulas in pedibus, vel palliolo lineo circundatus.* Et rursus: *Caligulas, & si quid aliud vngendum est, vel componendum, absque eo qui ad hoc in Monasterio deligatur, & Præpositus domus, facere nullus audebit.* Basilius autem in Regul.fus.disp.c. 22. *Eadem mihi quoque in calceamentis ratio est; vt videlicet quod quam minimum præferat curiositatis, minimoque sumptu comparari possit, & ad necessarium vitæ vsum sit satis. Hic canon perpetuo tenore seruetur.* Et Epist.1.ad Theologum: *Calcearium esto precio quidem illud vili, sed quod vicem suam implere possit.* Benedictus verò c.55. Regulæ: *Indumenta pedum pedules & caliga.* Atqui Isidorus hyeme munitos habere pedes docuit, æstate nudos, c.12. *Pedulis autem vtentur in Monasterio quando hyemis coëgerit violentia: siue dum fratres ingrediuntur in itinere, vel proficiscuntur ad vrbem*: qui & c.18. Monachis pœnitentibus hæc indumenta dat. *Excommunicatis præter hyemis violentiam cubile humus erit, stratum storia, amictus autem tegmen rasum, aut certè cilicium: calceamentum aut spartea, aut quodlibet genus solearum.* Et tandem Cassianus lib.1.cap. 10.de Ægyptiis; *Calceamenta velut interdicta Euangelico præcepto* (satius dixisset *verbo*) *recusantes, cum infirmitas corporis, vel matutinus hyemis rigor, seu meridiani æstus feruor exegerit, tantummodo caligis suos muniant pedes.* Iam horum omnium aperienda à nobis forma est; ex qua quid vnum quodque sit, pulam fiet.

Alij statuũt.

§. II.

Prædictarum vestium quæ fuerit forma?

11. TVnica nihil notius; ea enim omnes concipiunt intimam vestem omni ex parte clausam corporis nuditatem è callo tegentem. Apud Romanos tunicæ manicis carebant, & nuda brachia gelu, & æstu durabantur fortitudinis ergo: nam eos qui manicatas gestabant tunicas, delicatos mollesque dicebant. Vnde Numeanum Rutulum Virgilius lib. 9. Æneid introducit ad Ascanium, & Troianos hæc aientem.

Tunicæ forma.

-----Natos ad flumina primùm
Deferimus, seuosque gelu duramus, & vndis
Canitiem galaa premimus, semperque recentes
Conuertere iuuat prædas, & viuere raptu
Vobis picta croco, & fulgenti murice vestis
Desidia cordi: iuerat indulgere choreis,
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ

Quem morem cæteros Romanos postmodum obseruasse, statuæ ipsorum hodieque extantes manifestant; & illud Ciceronis in Catil. *Quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos videris, manicatis & talaribus, ac tritis tunicis, velis amictos, non togis.* Et illud Columellæ lib.11. cap.1. *Quæ vtraque prohibeatur, optime pellibus manicatis, & sagatis cucullis &c.* Monachos quibus duriter affligere corpus pro scopo fuit, absque manicis incessisse, prodit Cassianus lib.1.c.5. & Sozomenus lib.3. cap.13. scribit: *Ægypti Monachos* κιτῶνας ἀχειρίδωτας, *hoc est tunica sine manicis habuisse.* Et hæc *colobia* vocabantur, ἀπὸ τοῦ κολοβοῦ, quod breue, mutilum, seu mancum significat: nisi quod apud Cassianum humeros, & ad cubitorum ima brachia tegerent, nam ait. *Colobiis quoque induti quæ vix ad cubitorum ima pertingunt, nudas de reliquo circumferunt manus*: Vti bene ibi obscurauit Gazæus contra Cuikium. Eadem, & lebitonaria dicebantur, vt apud Pachonium: de quibus Isidorus lib.19.Orig.cap.22. *lebitonarium, ait, est colobium sine manicis* quali Monachi Ægyptij vtuntur. De Colobio verò: *Colobium dictum quia longum est, & sine manicis. Antiqui enim magis hoc vtebantur.* Nicephorus inferiùs citandus. *Amiculum namque manicis carens indicium atque institutionem esse arbitror, ne manus ad iniuriam inferendam faciles sint, & prompta.* De Pachomianis in vita Magistri cap. *In tanta vestimentorum penuria se constrixerunt, vt nunquam lebitone alio vterentur, nisi cum indumenti sordes necessitas coëgisset eluere. Lebitom autem linea vestis erat, instar colobij, qua Monachi vtuntur hodie per Thebaidem, & Ægyptum.* Et Hieronymus in prolog. Regulæ illius: *Duo lebitonaria, quod genus absque manicis Ægyptij vestimenti est.* Ergo tunica, colobium, & lebitonarium origine vocis dumtaxat differunt, vt quam Latini *tunicam*, Græci *colobium*, Ægyptij quoque voce pàtria *lebitonarium* dixerint: vtræque tamen absque manicis, aut purè, aut ferè. Delicetos nihilominus Monachos manicatis vsos, autor est Hieronymus epist. 22. ad Eustoch. vbi de Remobitis deterrimo atque neglecto Monachorum genere loquens, ait: *Apud vos affectata sunt omnia, laxa manicæ, calliga follicantes, vestis crassior, crebra suspiria, visitatio virginum, detractio clericorum.* Et paulo ante in Pseudo monialibus manicas etiam succinctas reprehẽdit: *Purpura tantum in veste tenuis, & laxiùs vt crines decidant ligatum caput, soccus vilior & per humeros hiacyntine leua manortis volitans, succinta manica* (alij codices habent *stricta* manicæ) *brachijs adherentes, & solutis genibus fractus incessus: hæc est apud illas tota Virginitas.* Quasi dixerit: *Apud has affectata sunt omnia.* Gestabant purpuram tenuem in veste, vt Pachonij discipulæ viderentur, qui cucullas præscripsit suis, crucis purpureæ figura notatas: teste Palladio in Lausica.lib.9.cap.14. Strictæ manicæ eas à Remobitis separabant.

Colobij

Lebitonarij.

Manicarum vsus taxatur in Monachis.

Cæterum qui manicatas non gerebant tunicas, rebrachiatoria gestabant, quæ ita Cassianus depingit cap.6. *Gestant etiam* (Aegyptij Monachi) *resticulas duplices, laneo plexas subtegmine, quas Græci* ἀναβολὰς, *nos vero succinctoria, seu redimicula, vel propriè rebrachiatoria possumus appellare. Quæ descendentia per summa ceruicis, & è lateribus colli diuisa, vtrarumque alarum sinus ambiunt, atque hinc inde succingunt; vt constringentia latitudinem vestimenti ad corpus contrahant, atque coniungant, & ita constrictis brachiis impigri ad omne opus, expeditique reddantur.* Erant igitur fasciolæ binæ à ceruice hinc inde super humeros ad pectus deductæ (vnde Ouidius. 12.

Rebrachiatorij forma.

----Redimicula pectore pendent)

vt tunica, quæ ligaculis (hodie *botones, ò corchetes*) carebat hoc subsidio stringeretur; tum ad frigus depellendum, tum vt brachia exerta, & laboribus apta manerent, nec tunicæ plicis impedirentur. Sed quid ait, *descendentia per summa ceruicis*, innuit aut cucullis coniuncta fuisse ad instar eius Virgiliani

---- Et habent redimicula mitræ

nam mitra Isidoro, & veteribus pilei genus rusticorum, & fœminarum erat; aut forsam tunicæ capitio (*Hispanè Cabezon*) de quo apud Iob cap.30. legimus:

Capitium quid?

legimus: *In multitudine eorum consumitur vestimentum meum, & quasi capitio tunicæ succinxerunt me.* Vbi D. Greg. l. 20. c. 22. *Tunica quippe capitium collum circundat induentis.* D. Thom. eo loci pro *capitio* legit, *quasi captio tunicæ*, & ait: *Quasi dicit, præ multitudine* (vermes) *non continentur sub velamine ligaturæ vestimenti.* Sanè vetus inter Grammaticos lis est de ethymologia, & significatione capitij, nam *capitis integumentum est.* Nonio è contra Varroni lib. 4. de lingua: *Capitium dicitur quod pectus capit, id est comprehendit.* Vnde inter muliebria tegumenta id recenset Vlpianus l. vestis. ff. de aur. & argent. *Muliebria sunt veluti stolæ, pallia, capitia, zonæ.* Et Gregorius quidem Nonio consentit, Thomas Varroni.

13. Brachile quid sit? Vt vt sit, de capitio illud liquet, *Rebrachiatorium* ad tempora D. Benedicti, & deinceps perseuerasse apud Monachos, voce tamen decurtata, & ad *Brachilem* redacta (aliis *bracile*, quibusdam *brachiale*) cuius vsum suis concessit cap. 55. Regulæ: *Dentur ab Abbate omnia quæ sunt necessaria, id est cuculla, & tunica, & pedules, & caligæ, BRACHILE, cultellus &c.* Quod vero *Brachile* Benedicti idem sit ac *Rebrachiatorium* Cassiani, manifestat Isidorus lib. 19. cap. 33. qui Benedictum ipse penè attigit æuo, & cuius deflorauit Regulam. Eius verba sunt: *Redimiculum est quod succinctorium, siue brachile nuncupamus: quod descendens per ceruicem, & à lateribus colli diuisum vtrarumque alarum sinum ambit, hinc inde succingit, vt constringens latitudinem vestiũ corpus, atque coniungendo componat. Hoc vulgo brachile, quasi brachiale vocant; quamuis nunc nõ brachiorum, sed renum sit cingulum. Succinctorium autem vocatum quod (vt dictum est) sub brachiis ductum alarum sinum ambiat, atque hinc inde succingit.* Hactenus Isidorus, tam Cassiano consentiens, vt verba etiam eius vsurpet, tam Benedicto, vt de suo tempore loquens, vti illa indicant verba, *brachile nuncupamus*; & *nunc non brachiorum &c.* morem Benedictini temporis aperit, vtpotè 60. dumtaxat anno post eius obitum scriptitans. Denique id confirmat Anonymus Monachorum Doctor, cuius verba refert Smaragdus ad cap. 22. Regulæ, vbi D. Benedictus Monachos iubet præcinctos fune vel cingulo dormire; sed subtractio cultellis, ne forte dormientes vulnerentur. Inquit Smaragdus. *Hinc quidam Magister Monachorum ait; Cum dormiunt Monachi; vestiti dormiant, & accincti, id est, aut cingulis, aut vestibus, aut corrigia. Brachile fratrem in lecto vti prohibemus, ne dum se regirat per somnum oppressus, exiens per thecam mucro cultelli carni eius infigatur.* Erat ergo *brachile* succinctoriũ, de quo theca cultelli pendebat: cum (vt vides) vt auferretur theca, brachile prohibetur. Vnde & Benedictus vestes Monasticas recensens, *Zonam* prætermisit, quia *brachilis* meminit: alias minimè eam prætermissurus, vtpote quam cæteri Monachorum legislatores solerti studio nominarint; id est Pachomius, Basilius, Hieronymus, &c. Atque vel hinc discimus quam ob rem Benedictus de dormientibus agens non decreuerit quo cingendi

Brachiatorium quid? sint: *Vestiti dormiant, & cingulis, aut funibus*, nimirum quia cum *brachilem* eis tunc interdiceret, & nihilominus vestitos ad lectulum accedere statueret; quodcunque ad manum occurreret, etiam funem, pro cingulo accipere eis indulsit: non tamen interdiu eo erant vsuri, sed *brachile*: quem nimirum

Sobrecintas vnde Cistercienſibus in vſu. Cassianus *Rebrachiatorium*, Dorotheus *Brachiatorium* dixerat, vt inferius expendemus. Sane Grialius in Notis ad illud cap. 33. Isidori, & ad illa verba, *quamuis nunc non brachiorum sed renum &c.* ait: *Gestant hodie has duplices resticulas Canças Monachi, qui sancti Bernardi instituta sectantur.* Nos *Sobrecintas* nuncupamus scapulere pectori, & scapulis adaptantes. Vide ergo quam longè à vero abeant, qui Brachilem, *Brachas*, seu *fœminalia* credunt; vt Robles; & Hurtado *Braguero* in versione Hispana, & qui Gallicè *petits manchots*, seu *semimanicas* reddit, (nobis *Manguia*) quod Guido Iuuenalis sancti Sulpitij Abbas, & quidam Clareuallenses fecere. Feliciter Anonymus Hispanus cuius extat translatio in Veteri M. S. Monasterij nostri Buxetensis, & apud me, reddidit; *Cinta*: Consentitque Nicephorus lib. 9. cap. 14. dum ait: *Zona porro Monachorum, quæ & humeros & brachia comprimit cinctura, promptam alacritatem in ministerio Dei subobscurè indicat: vt quæ adimplere iussi sunt, succincti perficiant.* Qua de re vberius agemus lib. 7. ad cap. 55. Regulæ.

Illud nihilominus liquidum mihi est, tempore B. Benedicti tunicas manicatas fuisse iam apud Monachos in vsu, inualuerat enim Plauti sententia. *Manuleatam tunicam habere hominem decet*: in Pseudo. Quod de Colobio loquens superiùs relatus Isidorus dixerit; *Antiqui enim magis hoc vtebantur.* Nimirum *colobij*, quod tunica erat absque manicis. Cum ergo Antiquorum eum vsum dicat, reliquum est, vt suo iam abolitum tempore fassus sit. Quare *Brachile*, non quod vnquam brachia texerit dictum putes, sed quod brachia exerat, ad opusque expedita reddat, quæ absque eius ligamine à follicante tunica impediebantur. Sic & *manica* non quod manus tegant dictæ, cum potius manus deserant, & sola brachia ornent, aut deffendant, sed quia ad manus vsque pertingunt, seu manus operi intactas & paretas manicæ reddunt. 14. Tunica manicata Monachis per antiqua.

Iam quid Rasa fuerit, quæris? nam & genus tunicæ est. Plinius lib. 8. cap. 48. togam rasam dixit. *Togas rasas Phrigianasque D. Augusti nouissimis temporibus cæpisse, scribit Fenestella.* Ego rasam eandem fuisse ac puram non ambigo, id est, absque pilis: insericis vulgo *Raso*, in Laneis *Rasa* dicimus: & quod tritum & absque pilis est, *Raydo*, vt vtroque sensu Latine *toga*, aut *tunica rasa* dicitur, imo & vtroque *pura*. Moueor, quia vtraque tyronum erat. De *Pura* quam tyrunculi forenses assumebant ipso tyrocinij die pulchrè Lucanus lib. 7. de Pompeio puram suscipiente: 15. Rasa quid & qui ea vti. Pura quid?

Qualis erat populi facies, clamorque fauentis
Olim cum iuuenis, primique ætate triumphi,
Post domitas gentes, quas torrens ambit Iberus,
Et quæcunque fugax sertorius impulit arma
Vespere pacato, PVRA venerabilis æque
Quam currus ornante TOGA, plaudente senatu
Sedit adhuc Romanus eques.

Ad quem locum Budæus; *Pura*, ait, *id est nec picta nec triumphalis nec prætexta.* Imò *rasa*, quasi *munda* dicta. Ea tyrones vtebantur, quia nihil adhuc facinorum in ea pinxerant. Inter Monachos quoque olim nouitiorum tunicam, *rasam* nuncupatam, Euchologium commonstrat, vbi cum de induendis Nouitiis sermo est, præmittitur titulus. Ἀκολουθία εἰς λιχανὸν ῥασοφόρου, hoc est. *Ordo instituendi Nouitium rasam ferentem*: Et iterum paulo plenius: *Ordo qui seruatur inferente tantum rasam, & Camelauchium.* Ordo vero talis est.

I. *Sacerdos Nouitium in Crucis formam tondet,*
II. *Induit cum tunica, & Camelauchio*

Sic Nicetas lib. 7. Historiæ in Emanuele Comneno qui sub Nouitiorum Monastico habitu expirauit, inquit: *Monachicum schema expetiit. Et qui ei adstabant, nescio vnde, inuenientes cuiusdam Monachi rasam ea eum induerunt, & exuerunt eum vestibus mollibus, & Imperialibus.* Refert hæc ex Meursij Glossario Græco-barbaro Rosuueidus in Onomastico notans *rasam* rudem fuisse tunicam, & asperam, non mollem, ac subtilem, vt Nicetæ indicant verba. Quare accessisse ad *rasæ* æthimologiam, non solum munditiies, sed etiam puritas innuit, quod nimirum trita esset, quæ *rasa* vocaretur. Idcirco à B. Benedicto *pura* nuncupata, quæ vilosa esse desiit: *Cucullam*, ait, *in hyeme vilosam, in æstate puram.* Quo tendit Martialis Lussus lib. 2. epist. 85.

Dona quod æstulis misi tibi mense Decembri,
Si quereris, rasam tu mihi mitte togam.

Iuuenalis Satyr. 2. *Galbanum rasam* dixit, id est Galbanum colorem referens, seu album. Eius rei testem profero Rodiginum lib. 16. Antiq. lect. cap. 9. in hæc verba aientem. *In Græcorum doctrina producitur adagium; Vestimenta initiatorum, de iis quæ attrita prorsus sunt, ac defluunt vetustate.*

16. Camelauchium quid? Dabatur autem initiatis simul cum rasa tunica *Camelauchium* cuculli loco, professorum insignis: nam *Camelauchium* genus est pilei, vt idem Rosurreydus probat adductis testimoniis Isidori in Glossario, Bedæ lib. 3. de Tabern. cap. 8. Suida, Hesichij, Scholiastis Aristophanis, & Glossarij Camberonensis Monasterij M. S. quanquam apud horum quosdam librariorum vitio *Camelauchus* dicatur. Ad liquidumque commonstrat, quod de Abrahamo Abbate neptem meretricantem quæsituro scribit Ephren. *Habitu militari induitur, Camelauchium quoque longum capiti suo, vt faciei eius velaretur, imposuit.*

17. Tunicæ longitudo. Nec illud dicere omittimus, tunicam Monasticam congrua longitudine necessario præditam fuisse, vt bona ex parte tegeret tibias; tum quod turpitudini velandæ seruiebat, eorum præsertim virorum, quibus femoralia non erant in vsu, ita ea interdicente qui tunc inualescebat more, & regula non concedente, quæ cum vestium cæterarum præscribat modum, illorum prorsus non meminit. Qui verò ea concessit Benedictus pro iter agentibus, in vestiario reponi fecit cap. 55. Regulæ. Nempe quibus pridem baculus dabatur itineris socius, vtpotè nulli iumento insidentibus, sed peditibus conficientibus iter; postea equitaturis baculus otiosus erat, & femoralia prorsus necessaria. Apud Tabennesiotas non tanta longitudine præditam fuisse tunicam, vt ad talos vsque procederet, illud ostendit quod de Monacho dicitur. *Sedebis autem cum omni decore, & mansuetudine & vestimentum; id est tunicam lineam absque manicis, quam lebitonarium vocant, diligenter adstringens, ita vt genua operiat.* Verùm vt sedens id obseruaret rectè admonitum modestiæ gratia; alias multò vltra genua tunicam processisse apud eos alibi innuitur, cum iubetur: *Nemo lauet retractis in altum vestibus, plusquam statutum est.* Quod tamen locum non haberet, si non vltra genua tunica procederet, maxime femoralibus destitutis: nam & statutum erat aliquantulum posse lauantes in altum retrahere vestes. Verùm minime ad talos processisse tradit Dorotheus, dum ait: *Vestitus noster is est: Colobium, id est curta & truncata vestis absque manicis.* Quo etiam ludit Martialis lesbiam tunicæ minus promissæ notans his.

De cathedra quoties surgis, iam sæpe notaui,
Pædicant miseram lesbia te tunicæ.

Sanè Monachorum tunicas nimiæ longitudinis fuisse expertes, prodit Chrysostomus hom. 56. ad Popul. Antioch. *Vestis autem eis* (ait) *fortitudine digna; non enim caudatis vtentes vestibus, iuxta eneruatos & molles induuntur; sed iuxta beatos illos Angelos Eliam, & Elisæum, Ioannem, iuxta Apostolos; cum vestimenta sint ipsis parata.* Sed ad vniuscuiusque mensuram postea solerter fieri iussit Benedictus citatus cap. 55. Regulæ asserens. *Abbas autem de mensura prouideat, vt non sint curta ipsa vestimenta vtentibus eis, sed mensurata.* A qua semper regula exclusos velim eos, qui in eremo ob summam penuriam multos annos in eadem agebant veste, & vnde eam repararent non habebant.

De zonis quibus Monachi ad renes ligabant tunicas, animaduersione dignum est, à Pachomio vocatas *Zonas*, à Hieronymo *Baltheolos*, à Cassiano *Cingulos*: nihil verò inter se differre, quod spectat ad eorum latitudinem, ex Isidori sententia elicimus, qui lib. 19. Orig. cap. 33. inquit: *Baltheus cingulum militare est, dictus propter quod ex eo signa pendent. Zona Græcum est, quam illi ζωνην; nos cingulum nuncupamus.* Verùm cuius amplitudinis cingulum fuerit, sic ipse aperit. *Cinctus est lata zona, & minus lata semicinctium, & vtrinsque minima cingulum: nam à cincto per diminutionem cingulum nominatur. Cincto autem iuuenes in exercitatione campestri verecunda velabant; vnde & campestris dicebatur.* Cingulus igitur Monachalis stricta satis zona erat, quali forsam Benedictini renes cingimus, & pene Monachi cæteri vtuntur, paucis exceptis. Longitudinis nostrorum cingulorum vsum apud veteres non inuenio, quamquam aliquantulum extendi restringique paratos fuisse, illud Martialis demonstrat in Apophoreta de zona. 18. Zonæ Baltheoli, cinctio, & singuli formæ.

Longa satis nunc sum; dulci sed pondere venter
Si tumet, fiam tum tibi zona breuis.

nimirum, & ventri saturo, non minus ac ieiuno, aptari poterat.

Cuculli formam satis Cassianus declarat inquiens lib. 1. cap. 4. *Cucullis perparuis vsque ad ceruicis humerorumque confinia demissis, quibus tantum capita contegant, indesinenter diebus vtuntur, ac noctibus.* Et Sozomenus lib. 3. cap. 13. *Caput integumento quod cucullum* (Græcè est κουκούλλιον) *appellare solent operiebant.* Dorithæus Doctrina 1. *Gestamus autem & cucullum, quod symbolum quidem est innocentis animi, pueri, & verè humiliati. Est etiam cucullus Diuinæ gratiæ symbolum. Quoniam quemadmodum cucullus tegit, ac fouet puerulicaput, ita & Dei gratia mentem nostram tuetur, ac fouet.* Ergò cucullus apud veteres capitis solius integumentum erat, Siue autem dicatur cuculla, in quo discutiendo superfluè nonnulli tempus terunt, cum liqueat apud latinissimos scriptores vtrumque genus admittere. Hieronymus in vita Hilarionis fœminineum reddit: *Omnes diuitias suas ei derelinquens, Euangelium scilicet, tunicam saccum, cucullã, & palliolum.* Et iterum: *Sicut vestitus erat in tunica cilicina, & cuculla, & sago rustico:* quod mox tertiò repetit: *Illæsa tunica, cuculla, & palliolo.* Paulinus epist. ad Citherium: 19. Cucullum & cuculla idē.

Citherium: *Geminat cucullæ munere.* Et Erodius lectissimæ fœminæ Apodemiæ scribit: *Accepi cucullam qualem debuit dirigere profitenti Religionem:* Et Benedictus: *Cucullam hyeme Pilosam, &c.* At Lampridius in Heliogabalo, *cucullionem* dixit cum Catone c. 136.

20. Cucullum capitis tegumentum. Quòd autem cucullum tegmen capitis esset. (Quod præcipuè intendimus) præter superiùs relatos asserit Metaphrastes, in vita S. Pachomij: agês siquidem de demorrhoissa ad tactum cucullæ eius Sanata ait: *Cum sensim à tergo appropiquasset, & tetigisset cucullam, quæ erat in capite eius, fuit statim curata.* Et de institutis eius agens Palladius in Lausiac. c. 38. *Comedentes velent capita sua cucullis; ne fratrem videant mandentem.* Asserit & Iuuenalis; satyr. 8.

....: Quo se nocturnus adulter.
Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Neque diuersum puto *Bardo cucullum* Martialis lib. 14. cum santonicum eum vocet, quo tamen tempora dumtaxat velabantur.

Gallia Santonico vestit se bardo cucullo.

Bardus, autore Tullio Peo Cecin. & lib. de Fato, stultorum, & hebetem Sanat, & Lucano apud Galleos vates, *Bardi* vocantur.

Plurima securi fudistis carmine Bardi.

Et Strabone lib. 4. *Apud omnes Gallos tres passim nationes eximio in honore sunt, Bardi, Vates, Druidæ. Bardi quidem laudationibus rebusque poëticis student:* Et de eodem vetum iuuenalis Satyr. 6.

Sumere nocturnos meretrix Augusta cucullos.

Lampridius verò in Heliogabalo, *Cucullione tectus ne agnosceretur.* Addo Palladium in Lausiac. c. 116. *Protinus gestãs veluti quandam paruam vestem Monachorum à mundo latens recessit;* quod neutiquam de cuculla totum operiente corpus ab humeris id talos verificari potest. Cucullum autem fastigiatum, & acuminatum apud veteres fuisse vetus iuuenalis interpres indicat ad satyr. 7. dum ait: *Cucullum propter hyemes & niues comparatum fuisse:* Quod prius Iunius Moderatus scripserat de re rust. l. 11. c. 1. monens: *Cultam vestitamque familiam magis vtiliter quam delicatè habeat, munitam diligenter à vento, pluuiaque: quæ cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, vel sagis, aut cucullis.* Acuminatus cucullus. Vnde per translationem *cucullus* sumitur pro tegumento papyraceo pigmentariorum, de quo Martialis. lib. 3. Epigram. 2. ad librum suum loquitur.

Ne nigram cito raptus in culinam
Cordillas madido tegas papyro;
Vel thuris, piperisque sis cucullus.

De cucullo Monachorum expresse Nicephorus lib. 9. cap. 14. *Capitis vero tegmen acuminatum, vt simplices sint; & iniurias non vindicent, puréque & innocentes viuant; Lactentium puerorum instar, quorum capita einsmodi lineis mitris operiri solent, quæ partem rationis, principatum imperiumque obtinentem, tegunt, atque fouent.*

21. Cucullæ forma. Sed vero successu temporis coniungi cœpit cucullus cum sago, aut pallio; Vnde apud Hieronymum legitur aliquando *sagus cucullatus*, & apud Isidorum *casula cucullata*, quæ ad modum pallij erat, sed vndequaque clausi manicis carentis, cui ex capitij parte assuta esset cuculla: quæ loquendi forma etiam ostendit cucullum solius capitis fuisse tegmen. Inde tamen Vnde dicta. factum, vt totus sagus, seu pallium cucullatum *cuculla* vocaretur. Quo sensu Benedictus cucullam accipit, & alliquanto prius Sidonius Apollinaris acceperat lib. 7. Epist. 16. ad Charianandum Abbatem Xenium mittens per libertos suos. *Per quos nocturnalem cucullum, quo membra confecta ieiuniis inter orandum cubandumque dignanter tegere; transmisi.* Vbi dum non caput eo tegendum scribit, sed membra confecta ieiuniis, totius corporis tegumentum fuisse manifestat id est *sagum cucullatum.* Carthusiani cucullatum scapulare cucullam vocant. Vidi ego Cistercienlium Monachorum veteres imagines in codice egregio M. S. Cœnobij nostri saltus nouallis, sermones D. P. Bernardi super Cantica Cantic. continentem, quibus sago externo acuminata cuculla assuta erat. Et simili veterrimoque schemate extat eiusdem Mellifluí Doctoris pictura in Ecclesia antiqui Monasterij *Roche del Papa* nuncupati Romanæ Diæcæsis, ante deuotionis, & antiquitatis notitiæ captandæ gratia visitata A. C. 1613. Crediderimque sub Benedicto simili pacto cucullum & pallium in vnum coaluisse, sed clausum anteriori parte ad frigus repellendum. An vero prorsus absque manicis, dubium est à nobis lib. 7. in Comment. cap. 55. Regulæ discutiendum. Interim consule clement. *Ne in agro.* Vbi de cuculla Monastica sit sermo.

Sed quod exemplar fuisset pallij Monachorum veterum requiris? Pannum quadrum ad scapulas super humeros locatum fuisse reor ex his quæ Moyses Deuteron. 22. scribit sub Dei persona loquens: *Funiculos* (ait) *in fimbriis facies per quatuor angulos pallij tui.* Et de Pharisæis loquens Epiphanius lib. 1. cap. 15: *Fimbrias, ac prætextus quosdam in quatuor alis amiculi vnusquisque habebat, ex ipso stamine illigatos.* Lucu- 22. Pallij forma. lentissimè id declarat Tertullianus lib. de Pallio, quem in gratiam eius exarauit, cum *de toga ad pallium* (quod erat in prouerbio) transiit: hoc est de ritu gentilitatis ad fidem Christi, cap. 1. *In viris autem pallij extrinsecus habitus, & ipse quadrangulus ab vtroque laterum regestus, & ceruicibus circum structus in fibulæ morsu humeris acquiescebat.* Et cap. 6. *Omnis liberalitas studiorum quatuor meis angulis tegitur.* Rursus cap. 5. *At enim pallio nihil expeditius; etsi duplex, quod Crateris more nusquam vestiendo componitur; quippe tota molitio eius operire est solutim; id est vno interiectu, licet equidem nusquam inhumane, ita omnia hominis simul contegit. Humerum velans exponit, vel includit; cætero quæ in humerum adhæret; nihil circum stringit, nihil circumstringit; nihil de tabularum fide laborat, facilè sese regit, facilè reficit: etiam cum reponitur nulli cippo in crastinum demandatur. Siquid interula superest vacat zona tormentum; siquid calceatus inducitur; mundissimum opus est, &c.* Iuuat & audire Isidorum Plauti testimonio vsum lib. 19. cap. 24. *Pallium est quo administrantium scapulæ conteguntur, vt dum ministrant expeditius discurrant. Plautus: si quid facturus es, appende in humeris pallium, & pergat quantum valet tuorum pedum pernities.* Differebat à Clamyde, quod hæc, eodem Isidoro Doctore, *ex vna parte induitur.* Quò differat à clamyde. (id est, non inter vtrumque latus æquè, sed ab humero sinistro vel dextro dumtaxat) *neque consuitur, sed fibula infrenatur Hinc & Græcè nomen*

Quo à toga *accepit.* A toga verò, quod hæc sit *pallium forma rotunda, & fusiore, & quasi inundante sinu, & sub dextro veniens, super humerum sinistrum ponitur, cuius similitudinem in operimentis simulacrorum, vel picturarum aspicimus: easque statuas togatas vocamus. Mensura toga iusta si sex vlnas habeat,* iuxta illud Horatij in Epod.

Vides ne sacram metiente te viam
Cum bis ter vlnarum toga,
Vt ora vertat huc, & illuc euntium
Liberrima indignatio.

Palli simillimum erat sagum, de quo Isidorus: *Sagum autem Gallicum nomen est; dictum autem sagum quadrum, eo quod apud eos primùm quadratum esset.* Dissimiliùs *Mantum*, nam *Mantum* (ait Isidorus) *Hispani vocant, quod manus tegat tantum est enim breue amictum.* Ad quem locum Grialhius doctus scholiastes notat: *Pollux μάντυν, ἱμάτιον τι τῷ μαλλωμένῳ φαινόλῃ ὅμοιον.* Ergo fusiorem agnouit hanc vestem Pollux quam Isidorus, si notationem recipimus. Verum vernaculo sermone modo paruum mantum *Mantellina*, vel *Mantila* dicimus. Longum vel ad talos tangens *Manto*, vtrumque à fœminis vsurpatum.

23. Pallium Monachorum, Hebræorum Philosophorum Græciæ amictus.

Sed quod pallium amiculum fuerit, non solum Hebræorum sed & Græcorum, præsertim Philosophantium, illud Hieronymi epist. 10. ad Furiam probat. *Vbicunque viderint Christianum* (nimirum palliatum) *statim illud de triuio, ὁ γραικὸς ἐπιθέτης. Vocant impostorem, & detrahunt.* Et epist. 23. ad Marcellam. *Si tunica non canduerit statim illud è triuio: impostor & Græcus est.* Vnde Chrysostomus hom. 17. ad Popul. Antioch. sic eleganter describit Philosophorum ethnicum: *Vbi nunc sunt pallia gestantes, & profundam ostentantes barbam, & bacula dextra ferentes, externorum Philosophi cynica piacula, sub mensalibus canibus miseriùs dispositi, ventrisque causâ cuncta facientes? Omnes tunc ciuitatem deseruerunt, resilierunt omnes, in cauernas conditi sunt* (euersæ fuerant tunc quidem statuæ Impp. & sontes quærebantur) *soli vero qui per opera veram Philosophiam exhibent,* (Monachi scilicet) *ac si nullum ciuitatem graue comprehendisset, sic intrepidi in foro apparuerunt. Et Vrbem quidem inhabitantes* [Philosophi] *ad montes & deserta aduolauerunt* [metu agitati] *eremi vero incolæ vrbem ingressi sunt.*

Qui à quibus vsum pallii mutuarint?

Vidisti planè eodem penè more amiciri consueuisse Philosophos Christi, & mundi: operibus tamen toto cœlo inter se inuicem dissidere. Id tamen non inde ortum est, quia ab illis exemplar viuendi Monachis dati sunt, sed quoniam quod Christiani ex virtute elegerunt, illi inani ducti gloria affectabant, nimirum extremam vtrique vestimentorum tenuitatem. Formam verò suarum vestium Philosophos Christianos, id est Monachos, ab Hebræis suscepisse dubium non sit, cum Apostoli illorum magistri Hebræi fuerint: nisi quod ipsi insignes paupertatis amatores præ cæteris vt minimum [quod ad pallium & tunicam spectat] exilitate, & extremitate omni contenti fuere; quare pallium eorum sagum asperum fuisse satis declarat Hieronymus in vita Hilarionis, pro eodem *pallium, & sagum* eius accipiens: nam cum sepultum dixisset, *sicut erat vestitus, in tunica cilicina, & cuculla, & sago rustico,* mox defossa humo post decem menses, inquit repertum, *illæsa tunica, cuculla, & palliolo, & toto corpore quasi adhuc viueret integro,* pro eodem accipiens *palliolum*, & *sagum rusticum.*

Pallium Monachorum Sagus.

Tabennesiotæ pallio vsi.

Tabennesiotas etiam Pachomij discipulos pallio vsos, ex ipsius Regula liquet, vbi sæpissime *pallij* nomen iteratur: v. g. *Nemo lineum palliolum tollet, secum vadens ad operandum.* Et: *Ipso quoque pallio in Monasterio ambulans post collectam nullus vtetur.* Et: *nemo vadet ad collectam vel ad vescendum habens caligulas in pedibus, vel pallio lineo circundatus &c.*

24 Mafortis forma.

Neque ab eo humilis pallioli genere diuersum erat quod apud Ægyptios Monachos dicebatur *Maforte*, seu *Mauorte*: nam ita a Cassiano describitur lib. 1. c. 7. *Post hæc angusto palliolo, tam amictus humilitatem quam vilitatem pretij, compendiumque sectantes, colla pariter atque humeros tegunt, quæ Mafortes tam ipsorum quam nostro nuncupantur eloquio.* Mafortis vel *Mauortis* vox à Latinis vsitata est, id est à seruio in 1. Æneid. aiente: *Recinum dicitur, ab eo quod post tergum reijcitur, quod vulgo Mauorte dicitur.* Nonius: *Ricinium quod nunc Mauorte dicitur.* De eodem Suidas, Hesychius, Palladius, Heraclites, Phauorinus, Meursius, Georgius Turonensis, & Beda a Rosuerdo citati in Onomastico, quem tu consulas. Linus etiam in passione S. Pauli: *Et ligans sibi de Plautillæ maforte oculos, in terra vtrumque genu flexit, & collum tetendit.* Et mox: *Interrogauerunt eam cum irrisione. Cur caput suum non operiret de maforte, quam præstiterat Paulo?* Videtur linea fuisse Plautillæ mafortis, & eius vtpote feminæ, non solum colla & humeros, sed & caput contexisse; nam Paulus ita eam petiisse scribitur. *Commoda mihi pannum, quo caput tegis.* Ad instar illius proculdubio quam Hieronymus epist. 22. his verbis describit: *Per humeros hyacintina lana mauorte volitans.* Vbi Marianus in Notis: *Reprahendit hic Virgines, quod hoc genus amicti quod angustum erat, ita laxum haberent, vt per humeros, quos tegebat, vna cum eo hyacintina lana illi adiuncta volare videretur.* Sed an rectè, hinc perspicies. Isidorus lib. 2. de offic. c. 19. de coniugatis fœminis loquens, ait: *Quod verò eadem fœminæ dum maritantur, velantur, scilicet vt nouerint se per hoc viris suis esse subiectas, & humiles: vnde & ipsum velamen vulgo mauortem vocant, id est martem quia signum maritalis dignitatis, ac potestatis est in eo. Caput enim mulieris vir est.* Et statim subiungit, huiusmodi *mauortem* significatam fuisse in pallio Rebeccæ, quo nuptura ab verecundiam caput operuit. Et lib. 19. Ethym. cap. 21. docet *Mauortem* in fœminis alias stolam dici, esseque *matronale operimentum, quod cooperto capite & scapula à dextro latere in leuum humerum mittitur.*

25. Læna quid?

Lapsus iam Victorij Mariani in eundem lapidem impingere fecit Baronium tom. 8. A. cap. 593. qui Mauortem ignorans in læuum humerum ex more à fœminis demitti, *Lanam* legi maluit, textum & sensum Hieronymi confundens, & perperam subdens: *Lana autem fœmineum, & delicatum indumenti genus ipsum etiam est*: Plane ex proprio Marte; vt & Pierius lib. 40. Hierogl. dum ait: *Et Lana vestimentum militare, quod supra omnia indumenta induebatur.* Non minus absque autore, cum tamen *Lana* Isidoro cap. 23. *Saga quadra & mollia sunt,* de quibus Plautus: *Lana cooperta est textrino Gallia.* Hinc clamydes militum *Lanas* Virgilius appellauit.

——Tyrioque ardebat murice Læna;

Mauortæ Gallicum nomen.

quod nimirum saga quadra essent, vt lenæ. Imo vero origine sua *Mauorta* non molle, sed asperum vestimentum est; tametsi successu temporis pro quolibet humanorum amiculo vsurpari cœpta etiam mollibus accommodetur. Neque nomen

Græcum

Græcum est, vt putauit Pierius, sed Gallicum: nam Læna ab eis inuenta est; vt præter Plautum Strabo Græcus autor affirmet lib. 4. Geogr. Vbi de Moribus Eluetiorum, & Aruenorum: *Sagis vestiuntur, comasque nutriunt, prolixis vtuntur fæminalibus: pro tunicis verò scissos gerunt cum manicis amictus vix pudenda, natesque velantes. Lana quidem aspera, cæterum oblongis vilis: vnde & hirsuta texunt sagula, quæ LÆNÆ vocantur.* Vnde D. Benedictus *Lanam* Monachorum lectulis sterni præcepit cap. 55. Reg. *Stramenta autem lectorum sufficiant matta, sagum, Lana, & Capitale.* Iuuenalis Satyr. 5. pro pallio accepit vulgari.

-----Quis
Perditus vt dicat Regi, Bibe? Plurima sunt, quæ
Non audent homines pertusa dicere LÆNA.

Quasi dixerit, attrito, & perforato pallio: quod Hispani vocamus *de caparota.* Cicero *Lenam* Auguribus aptam dixit lib. de Claris Orat. *Cum Consul esset, eodemque tempore sacrificium publicum cum Læna faceret*: forsam à Gallis flaminibus ducto more: fatenturque Varro & Festus à Calepino citati verbo *Læna*, qui ex Lana confectum scribunt. Ergo Hieronymi textum sic corrigo: *Per humeros hyacintina læna mauortes volitans*: vt sit sensus: Vt *purpura* tantum in veste tenui splendebat, sic per humeros ad læuam *Mauorte*, seu *Masorte*, hyacintina volabat. Nam in recto *Mauorte* dicitur, vt docuit supra Seruius (estque fæminei generis) non *Mauors* vt Gazæus cogitauit perperam *Mauorte* vestem cum *Marte* confundens, qui *Mauors* à Poëtis quasi *magna vertens*, vt Ciceroni placet libro de Natura Deorum.

Textus Hieronymi corrigitur.

26. Vna relinquitur *Melotes*, cuius inter pallij genera formam aperiamus. De ea hæc habet Cassianus cap. 8. *Vltimus est habitus eorum, pellis caprina, quæ melotes vel pera appellatur, & baculus; quæ gestant ad imitationem eorum qui professionis huius præfigurauere lineas.* Sanè pallium Eliæ septuaginta *Melotem* nuncupant 3. Reg. 9. & 4. Reg. 2. & eius causa vir ipse pilosus dictus est. Et Hieronymus quoque epist. 28. *Elias curru igneo raptus ad cælum melotem reliquit in terris.* Et Athanasius in vita S. Antonij c. *Melotem, & pallium tritum, cui superiacebat*, sibi testamento legasse scribit. Dicitur vero *Melotes*, siue *Melota* à verbo Græco μῆλον, quod ouem significat: ac de his Apostolus ad Hebr. 11. *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis.* Pellis ergo ouina (siue etiam caprina) cum lana ei adhærente, *Melotes* est. Sed quid est quod Isidorus ait lib. 19. cap. 24. *Melotes, quæ etiam pera vocatur, pellis est caprina à collo pendens, præcincta vsque ad lumbos; est enim habitus propriè necessarius ad operis exercitium?* Assentior Alexandro existimanti in textu Cassiani & Isidori errore librariorum *peram* pro *penula* prauè inductum, cum omnino legi oporteat, *Melotes vel penula appellatur*: namque penula calepino, *vestis est densa ac vilis, quæ nebuloso ac pluuioso tempore supra tunicam assumitur loco pallij ad arcendas à corpore pluuias, quasi ex pellibus erat, scortea dicebatur*, de qua *Martialis lib. 14.*

Melotes forma?

Penula quid?

Ingrediare viam cælo licet vsque sereno
Ad subitas nunquam scortea desit aquas, id est *coriacea.*

Oportet tamen cucullatam penulam fuisse, vt arcendis imbribus deseruiret, & quoniam Pomponius in Penicea *Penulam ait, in capite induces, ne te noscat.* Sunt qui pelliculas, quas peregrini limina S. Iacobi visitantes ad humeros perferunt, *penulas* dici velint: sed ex lana sunt destitutæ, *penula* vero minime, cum apud Martialem lib. eodem de Gausapea legamus penula.

Is mihi candor inest, villorum gratia tanta est,
Vt me vel media sumere messe velis.

Ita Calepinus: Verù Gausape nihil scorteù habet, est enim quod Hispanè *peltro* dicimus, vt liquet ex Plinio li. 8. c. 48. De quo alibi sermo nobis erit. 27.

Ependytes quid?

Abs re itidem Gazæus *Melotem* idem quod *Ependytem* interpretatur ad cap. 8. lib. 1. Cassiani: cum *Ependytes* apud Asceticos Latinè *Scapulare* dicatur, & is fuerit Antonij *ependytes*, de quo Athanasius c. 13 & Hilarionis de quo Hieronymus c. 3. Fallit Gazæum quod Hieronymus scribat: *Pellicem habens ependytem*, cum tamen scapulare quoque ex pellibus confici poterit. Minus rectè Marianus Victorius in Notis ad Hieronymum dixit, *esse intimam vestem, quæ Latinè dicitur interula, vel subucula*: in quo & Suidas, & Rodiginius lapsi sunt; imo extimam propriè esse Athanasius satis indicauit, cum de Athanasio se palam Præsidi Alexandriæ ostensuro, & toti Ethnicorum populo, vt ex vestium albedine innoresceret, & ad martyrium, quod optabat raperetur, ait: *Antonius impauidus, neglectus persecutoris imperio lauit ependytem suum, & alia die stans in quodam eminente loco condeme pr... inctus veste, &c.* nimirum lota, & ex lotione albescenti. Hanc verò exteriùs extitisse necessum est. Quare doctè Rosuuerdus in Onomastico, *Græcis ependytes omne genus extimarum vestium dicitur: apud Asceticos scriptores ependytes propria vestis Monachorum est. Plerique existimant esse scapulare.*

Vtrum vero *ependytes* idem sit ac *Anabalus* non vsque quaque exploratum est. Enim vero D. Dorotheus dum Monasticas vestes recenset, & earum mysteria percurrit doctr. 1. principio *analabum* cum *succintorio* confundit num. 17. inquiens: *Anabolus, id est succintorium, seu brachiatorium*, quod certe Cassianus *anabalon* (transpositis B. & L.) nuncupauit, & longè aliud à scapulari esse dixit, id est fasciolas duas à summitate cerebri descendentes, & sub axilis tunicas ad pectus ligantes, brachiaque excrentes. Paucis tamen interiectis nu. 18. ait. *Ecce zonam habemus circa lumbos pelliceam nec non anabalum, id est scapulare*: Vt nescias quid tandem sibi voluerit. Et quidem cum ait, *anabalum, id est scapulare, quod ab humeris dependet, & Crucem ipsam significat*, consentire videtur Isidoro lib. 9. c. 25. asserenti: *Anaboladium, amictorium lineum fæminarum, quò humeri operiuntur.* Atqui Ambros. lib. de Benedict. Patriarch. c. 4. Vbi vulgatus habet Genes. 49. *Et sanguine vuæ pallium suum*; & septuaginta ϛολὴν legit: *Et sanguinem vuæ anaboladium suum*, vt notat Griallius. Vnde *anaboladium*, seu *anabolum*, non solum fæminarum, sed & virorum amictus erit; & propriè quamuis amiculum ab humeris pendentem designabit. Cum vero ait, *analabus id est succintorium, seu brachiatorium*, Cassiani videtur sequi sententiam. Nihilominus verius existimamus Dorotheo minimè *anaboli* voce scapulare signatum, quia non solum dixit *anabolum ab humeris pendere*, quod etiam conuenit scapulari nostro, sed addit: *Analabus in modum Crucis ponitur super humeros nostros*: quod rebrachiatorio aut *succintorio* propriè conuenit, cum à summitate cerebri supra humeros deductum in duas disiungitur fasciolas, quæ pectus in modum Crucis cingunt, vt sub axilis aduersis iterum ad scapulas cingendas reuertantur; id est quæ ab humero dextro descédit,

28. Anabalus quid?

sub axile brachij sinistri recipitur; & quæ à sinistro, sub dextera: & tertio tandem accinctis renibus circa ventrem extrema coniunguntur: & ita verum habet illud Isidori, *nunc renum est cingulum.*

29. Caligæ non tibiarum sed pedum indumenta. Reliquum est, vt formam calceorum Monasticorum aperiamus. *Caligas* multi de vulgo tibiarum aut crurium existimant esse munimenta, vt ita veteribus etiam Monachis ea in vsu fuisse comminiscantur. Errant tamen toto cœlo. Enim vero *Caligas* pedum indumenta fuisse, non tibiarum, multa sunt quæ conuincant. *Caligas* siquidem D. Petrum post aduentum Spiritus Sancti induisse, negabit nemo, qui ei ab Angelo dictum nouerit Actor.12.*Calcea te caligas tuas.* Et subdit Euangelista; *& fecit sic.* Cuius autem formæ essent, si idem Euangelista aperiat, in dubium rursus verti non poterit. Lucas vero eo loci Græca voce *Sandalia* σανδάλια dixit; vt olim obscurauit Beda ad eum Act. locum, & postea Bonauentura in Reg. Sancti Francisci, cap.2. At *Sandalia* pedum esse ornamenta, quæ discipulis suis concessit Christus Dominus Marci 6. & eadem ac *solea* docuit Augustinus lib. 2. de Consens. Euang. cap.30. *Proinde Marcus dicendo, calciari eos sandaliis, vel soleis, aliquid hoc calceamentum mysticæ significationis habere admonet, vt pes neque tectus sit, neque nudus ad terram, &c.* Hinc ille iocus Ferentij in Eunuch.

Vtinam tibi commitigari videam, sandalio caput.
Hispane *darle vn Zapetazo*, & Persij Satyr.5.
Nugaris: solea puer obiurgabere rubra:

quod nimirum facilè de pedibus mouerantur; quare aliquando Martialis lib.12. Epigr. 88. alias 77. finxerit Cottam soleas bis perdidisse

Bis Cotta soleas perdidisse questus,
Ex calceatus ire capit ad cœnam.

30. Caligula Imp. vnde sic appellatus. Accedit, quod *caliga* genus erat calceamenti militum Romanorum collum simul cruris cum pede muniens, quibus manipularij præsertim vsi sunt: & quod cum eis Caius Germanici filius educaretur vulgari eorum calceamento, *Caligula* nomen accepit, vti Suetonius in eius vita cap.9. scriptum reliquit. Tacitus autem lib.1. Annal. *Iam infans in castris genitus in contubernio legionum eductus, quam militari vocabulo caligulam appellabant, quia plerumque ad conciliandа vulgi studia eo TEGMINE PEDVM induebatur.* Idcirco ad fastigium rerum perductus, Plinio, *socculos induebat è margaritis* lib.37. cap.2. & Suetonio cap.52. *In publicum processit, modò in crepidis, vel cothurnis, modo in speculatiua caliga, nonnunquam socco muliebri;* quæ omnia calceorum genera sunt, vt speciatim exponit Isidorus lib.19. orig. c. vltimo. Atqui crura, aut tibias nudas gestare, ita a Romanis receptum more fuit, vt tametsi communiter caligis vterentur, nemo nisi insaniés crura tegere auderet, iuxta illud

Crura tegere Romanis insania. Horatij lib.2 Satyr.6.

Nam vt quisquis insanus nigris mediū impedijt crus
Pellibus, & latum demisit pectore clauum;
Audit continuo: Quis homo hic est? quo patre natus?

Æquè insanire credebatur qui tegebat crura Ocreis (sic enim tibiarum dicebantur tegumenta) & qui pectus nudum toga, & tunica aperta referret. Cui concinit, quod dum Maximinus Imperator caligas paulo superiùs produxit, risum mouit, & in prouerbium abiit *Caliga Maximini*, & in homines insulsæ, & immodicæ proceritatis dicterium accommodatum est, quod Iulius Capitol. scribit in vita Maximini. Sidonius lib 4. Epist.20. de Gothis Sigismerem Athalarici comitem comitantibus Romæ; *Regulorum autem sociorumque comitantium forma, & in pace terribilis; quorum pedes primi Perone setoso talos ad vsque vinciebantur, Genua, crura, suræque sine tegmine.* Hispanè *Rodillas piernas, y pantorrillas desnudas*, & Sura Peroque calceamenta? carm.7. siue Panegyr ad Auitum de eisdem.

Luce noua veterum cætus de more Getarum
Contrahitur; stat prisca annis, viridisque senectus
Consiliis squalent vestes, ac sordida macro
Lintea pinguescunt tergo: nec tangere possunt
Altata suram pelles; ac poplite nudo
Peronem pauper nodus suspendit equinum.

In quæ loca Sauarus doctus Scholiastes *Sura*, ait, Gothis erant sine tegmine, & poplites nudi. *Pero rusticum est calceamentum.* Seruius 7. & Isidorus 19. c. vlt. quo Campani vtuntur ex Pomponio Sabino. Per suis Satyr.5.

Nauim si poscat sibi peronatus arator

& Ioann. Sarisbariensis in Euthetico

Trita tegat frontem pilea, pero pedem

Et M. Cato lib.7. Orig. *Qui Magistratum curulem cepisset calceos mulleos* (id est consutos) *cæteri perones* induebant. Altatæ vero pelles *Suram* tangere non poterant Sidonio, quia Acreone *Senatorum altiores erant calcei.* Et apud Festum lib.16. legimus *Tibiatim calceari*: & apud Aldhelmum lib. de laude Virginit, cap.19. *Suratim*, id est, *ad mediam vsque tibiam, vel suram*, vt idem Sauaro exponit. Ita depinxit Maro 1. Æneyd veneris calceamenta.

Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram,
Purpureoque altè suras vincire cothurno

Sic tamen vt cothurnus pedes tegeret, & ligamina mediis suris hærerent; alias *Nuda genu* extitisse asseritur, & sinus collecta fluentes.

Sed quod ad caligas spectat, rem satis aperuisse Cassianus videtur, cum cap. 10. lib.1. de Calceamentis Monachorum agens, ait: *Tantummodo caligis, suos muniunt pedes.* Vbi non quidem tibias suas aut crura caligis Monachos munire dixit, sed *pedes*: Et paulo inferiùs. *Quibus tamen caligis quamquam licito vtantur, vtpote Domini mandato concessit &c.* Concessisse autem sandalia, non ocreas, Marcus expræssit. Et quis credat crura amicire consueuisse eos, quibus manicæ & femoralia fuere interdicta? Ergo brachia gestantes nuda, & femora tunica dumtaxat operta, multo magis tibiarum nuditatem non grauiter ferre necessum fuit. 31 Caligæ Monachorum, operimenta pedum, non tibiarum.

Eo nihilominus differre *caligas* à *soleis* credam, quod soleæ solam plantam pedum muniant, idcirco *crepidæ* à Græcis dictæ, iuxta illud A. Gellij lib. 13. cap.20. *Omnia enim fermè id genus, quibus plantarum calces tantum infimè teguntur, cætera propè nulla & teretibus habenis iuncta sunt, soleas dixerunt nonnunquam voce Græca crepidulas.* At caligæ totum pedem ambiant, & oram cruris: quamquam Tabernenses Pachonij discipuli minores caligas habuisse, id est pedum dumtaxat amictrices, illud suadet, quod perpetuò in eius Regula *caligulæ*, siue *calicula* per diminutionem nuncupentur, à quorum rigore eas discessisse liquet, quas Hieronymus taxat epist.22. *Apud hos affectata sunt omnia, laxæ manicæ, caligæ follicantes.* Et rursus: *Omnis his cura de vestibus: si bene oleant, si pes laxa pelle non folleat.* Siquidem Marianus interpraetatur: *Follicare* (aut *follere*) *est instar follium vento incluso moueri, & turgescere; quod euenit laxis calceamentis.* Differebant autem caligæ, quod *socci*, autore Isidoro, *non ligantur, sed tantum intromittuntur.* Hos modò Hispani *chinelas* dicimus, Itali *Socolos*. *Appellati* 32. Quo differāt caligæ à Soleis? Quo à soccis?

pellati autem quod soccum (alias saccum) *habeant, in quo pars plantæ iniicitur.* Caligæ verò superius coniugiis vinciuntur. Isidorus. *Calicula, aut caliga, vel à calo pedum dicta, vel quia ligantur.* A *Mulleis* eo distabant, quod *Mullei* assuebantur, vt ex Titinio probat Festus, sic dicti à *mullo, as*, antiquo verbo quod *suere* significat, Tametsi Isidoro *Mullei* genus cothurnorum essent, quos nos *Chapines* vocitamus, & *in superiori parte cum Ossuis, vel æreis malleolis* (nunc *botones*) *formarentur, ad quos lora deligabantur.* Ergo Monasticæ caligæ nihil à *perone* distare crediderís, quo rusticum erat calceamentum seruio, & Isidoro, & pelle constans paupere nodo suspenditur, vti Sidonius dixit: *nodo* inquam ligaculorum. Sed hæc iam materiam caligarum tangunt commodius §. sequenti disquirendam.

Quo à Mulleis — *A Perone nō distant.*

33\. Pedules caligis apposuit D. P. Benedictus, quibus nihilominus superiores Monachos caruisse altum de eis silentium conuincit. Quid verò propriè *pedules* dicantur, hactenus incompertum. Sed vero indumentum quoque pedum fuisse, non crurum, ipsa vis nominis manifestat. Multi Hispane *calceos* vertunt non minus perperam, quam dum caligas *calzas* reddunt; cuius erroris iam animaduersi a nobis sunt. Aliis *peales* reddendum videtur: quadrarque (fateor) nominis homonimia. Verùm formâ à pedulibus differunt; quandoquidem *peales* clausi, & consuti sunt in modum calceorum, & sunt quasi lanei calcei, vulgo *escarpines*: at pedules adiectiuum potius nomen est quarundam fasciarum, quibus pes identidem rotando amicitur, atque munitur. Vel id perspicuis verbis promente I.C. Vlpiano leg. 25. ff. *de aur. & arg.* qui inter cætera humani corporis indumenta recensit *crurales*, & *pedules fascias*, quibus nimirum crura, & pedes vestiuntur. Quo loci Beroaldus maior quod vulgati codices habeant *fasciæ crinales*, eruditè correxit *crurales* vt notauit Calepinus. At in voce *pedules* omnes codices, & interpretes eius legis conueniunt esse fascias, quibus amiciebantur pedes: nam id olim vsu receptum fuisse testatur Cicero, in Clodium relatus à Nonio: *Tunc cum vincirentur pedes fasciis &c.* Nomen vero substantiuum esse vult Cornelius Fronto de Verb. differ, docens quo deferant *pedales*, & *pedule*, vbi ait: *Pedale mensura est pedis, pedule verò quod sub pedibus præstat vtilitatem.* Ex quo Calepinus infert scabellum quoque *pedule* vocari. Glossæ D. Benedicti habent: *Pedulia, pedum integumenta: quidam artaria interpretantur.* Vetus Iuuenalis Interpres ad illud verbum Satyre 1. *Pedibus qui venerat albis*, pedes albos interpretatur *pedules nouos quos perones dicunt*: existimarque esse peregrinum calceamentum in Notis ad citatam epist. 20. Sidonij: nec alio sane, nisi quia Poëta de aduena quodam agebat, cum dixit.

Pedules quid.

> *Vincant diuitiæ, sacro nec cedat honori*
> *Nuper in hanc vrbem pedibus qui venerat albis,*
> *Quandoquidem internos sanctissima diuitiarum*
> *Maiestas &c.*

Creta quid. Fallitur tamen vterque: nam autori minùs de perones nouos portante sermo est, sed de seruis empritiis cretatâ de albatis, de quibus Plinius lib. 35. cap. 17. *Est & vilissima* (cretæ species) *qua circum praducere ad victoriæ notum, pedesque venalium trans mare aduectorum denotare instituerunt maiores.* Taxat vero Iuuenalis eos, quorum interuentus multicorum qui albis, seu cretatis pedibus in vrbem aduenere, valde ditati sunt: quod itidem Plinius deplorat subdens: *Talemque Plotium Mimicæ scenæ conditorem, & Astrologiæ consobrinum eius Manlium Antiochum, item Grammaticæ Taberium Erotem, eadem naue aduectos videre proaui*: & cap. 18. seq. alias multos recenset, nullo literarum honore & merito commendatos, sed vt ait, *è sanguine quiritium, & proscriptionum licentia ditatos. Hoc est insigne venalitiis gregibus, opprobriumque insolentis fortunæ: quod & nos adeò potiri rerum vidimus, vt Prætoria quoque ornamenta decerni a Senatu iubente Agrippina CL. Cæsaris viderimus libertis: tantumque non cum laureatis fascibus remitti illò, vnde CRETATIS PEDIBVS aduenissent.* Non ergo est vnde Pedules perones esse probantur.

Neque assentiendum iudico Smaragdo Abbati in Comment. ad cap. 55. Regulæ, aienti. *Pedules dicit ille* (D. Benedictus) *quod nos modo dicimus calceos, caligas ille, quod nos subtalares, vel soccos vocamus*, quasi D. Pater Monachis *Zapatos y Chinelas* concessisset, indignum creditur, & Monasticæ modestiæ. Multo melius notatum reliquit Reynardus Cardin. Cassinas in Comment. suis ex Pauli, & Petri Diaconorum sententia in suis etiam Regulæ expositionibus: *Quidquid in pedibus immittitur, sine de corio, sine de lana fiant, pedules appellantur; Pedules enim à pede dicuntur.* In eo tamen vterque audiendus, quod tam caligæ, quam pedules pedum duntaxat sint tegumenta, non tibiarum. Et verè quidem quidquid in pedibus intra perones seu caliga immittitur, pedules dicebantur: inde enim fiebat vt D. Isidorus suis omni quidem tempore caligas, sed hyeme tantum pedulibus pariter vti concedebat: ait siquidem: *Pedules, & caligæ. His tantum contenti erunt nihil præterea aliud præsumentes: Pedulibus autem vtuntur in Monasterio, quando hyemis coëgerit violentia.* Namque pedulibus præsertim laneis pedes vincti à superiniectis caligis melius ab iniuria frigoris muniuntur. Cui consentiens D. Fructuosus suis ita præscripsit: quæ Smaragdus refert. *In hyeme pedules calcent qui voluerint, id est à die Kalendarum Nouembrium, vsque ad Kalendas Maias: reliquis mensibus æstiuis caligarum tantum solariis muniendi sunt.* Reria itidem in vita S. Christiani Cenomanensis Monachi 1. p. vit. Patrum æditionis Nurembergensis A. cap. 1578. hæc verba. *Quadam die capi euertere paleam lectuli mei, & euersa palea leuaui vnum de asseribus solarij, sub quo inueni vnum pedulem, & in eodem magnam massam denariorum.* Hic sane velut laneus calceus, seu *escarpin* fuisse videtur, quò denarios contineret, aliàs *pedana* dictus, vt in Glossis Isidori, vbi legimus: *Pedane pedulis nouis, qui caligæ assuitur.* 34.

Pedules perperam dicti calcei.

De *fœmoralibus* solus D. Benedictus meminit: & quoniam priscis Monachis non erant in vsu, ab eorum disquisitione supersedere opere pretium duximus plene de eis disceptaturi in Comment. ad cap. 55. Reg. Interim de *Braccis* Gallicis consule Strabonem lib. 4. Geograph. fol. 131. & Iuuenalem Satyr. 3. & 8. Ibique Ioannis Britanici Comment. vbi plure de *Gallia Braccata*. De Braccis Scytharum Ouidium lib. 3. Fust. Elog. 10. & de Persicis lib. 5. eleg. item 10. aliosque apud Ambros. Cælep. v. *Bracca*. Perperamque Smaragdus & vniuersi Regulæ Commentatores *Braccas* à Græco βραχὺς educunt, vt dicantur breues, cum non aspiratè *Brache*, sed *Braca* scribantur. Consule S. Fructuosum & Petrum Cluniac. lib. 7. Epist. 9. de 20 articulis, quos super Regulæ transgressione Cistercienses Cluni acensibus obiiciebant. 35.

Femoralibus antiqui non vsi.

§. III.

De Vestium Monasticorum qualitate, ac materia.

36. Monasticæ vestes vilissimæ.

MOnachos extremæ paupertatis, & singularis modestiæ professores serica, & pretiosa indumenta imprimis renuntiasse palam est: proditque Hieronymus epist. 23. ad Marcellam dum ait. *Nos qui serica veste non vtimur, Monachi iudicamur.* Parum hoc eis visum est, nisi vilissime quæque sibi ad amicienda corpore seligerent, iuxta illud Hieronymi epist. 3. *Excepta vili tunica, & operimento pars*, & epist. 8. *Vili tunica induitur, viliori tegitur pallio.* Et Chrysostomi hom. 56. ad Pop. Antioch. *Apud Monachos nihil est huiusmodi* (dixerat de mollibus, & deliciosis vestibus) *sed omnia contraria. Cum enim diuitum filios, & generosis progenitoribus ortos Monasticem professos talia quis viderit indutos vestimenta, qualia neque pauperum extremos; & ad hæc gaudentes considerate quantam paupertatis consolationem capiens abit; siuè sit diues, correctus recedit, melior affectus.* Narrat itidem Pelagius in Vit. Patr. lib. 6. num. 9. quod *S. Abbas Isaac dicere solebat: Patres nostri & Abbas Parabo vetustis, & de multis partibus resarcitis vestibus vtebantur: nunc autem pretiosis vestibus vtimini. Discedite hinc, desertastis locum hunc.* Sic Barlaam ille Monachorum vetus Archimandrita apud Damasc. in hist. cap. 18. *Vestes nobis vetustæ omnes, atque ex variis pannis consutæ sunt, imbecillem nostram carnem atterentes.* Et iterum Pelagius refert num. 8. *quia venit aliquando frater aliquis in conuentum cellarum coram eodem Abbate Isaac vestitus modicum cucullum: & expectabat eum senex dicens: Hic Monachorum est habitatio, tu sæcularis es, & non poteris hic esse.*

Strictæ vestes prophanæ.

Vnde autem sæcularem illum dixerit, non apparet, nisi quia cucullum fecerat *modicum*; strictiorem in quàm ac reliqui essent, curiositati studens. Nam vestes strictas ad ornatum multi veterum conficiebant: de qua re extat Sidonij sententia ad Domnitium epist. 20 lib. 4. manum pulcherrimorum iuuenum depingentis: *Præter hoc vestis alta, stricta, versicolor, vix appropinquans poplitibus exertis.* Et Hieronymi epist. 22. *Strictæ manicæ brachijs adhærentes*: & epist. 8. ad Demetriad. *Fuge lasciniam puellarum, quæ ornant capita, cutem poliunt, adstrictas habent manicas, vestimenta sine ruga.* Et iterum Sidonius epist. 13. eiusdem lib. *Enim vero vestis adstricta, sensus cothurnus, crinis in rotæ specimen accissus &c.* ad quem locum Sauaro alia congerit ex l. penultima C. Theod *de Scenicis*, & Suetonius in August. cap. 73. ex Niceto lib. 4. Manuelis Comneni de Andronico amatorio. Apud Hispanos striges vestes pretio habitæ teste Isidoro lib. 19. orig. cap. 23. de quibus vide veterem Iuuenalis interpretem, Satyr. 3. ad illud: *Et sonat vnctis.* Francis quoque in vsu fuisse ipse Apollinaris in paneg. *Anthemio* dicto testatur

Strictiùs assuta vestes procera coërcent
Membra virum

37. Taxantur pretiosæ vestæ in Monachis.

Et hæc de modicis seu strictis vestibus, quas S. Isaac auersabatur, dicta sunto, sola sui modicitate ei odibiles; nam de pretiosis terribilem se præbuit nonnunquam iudicem S. Pachonius de quo in eius vita cap. 34. hæc posteritati mendata sunt. *Cum omnia Monasteria quæ ab eo curabantur inuiseret, & vni ex ipsis appropinquasset, cuiusdam fratris occurrit exequiis, qui vitam suam negligenter consumpserat. Fratres autem ipsius Monasterij funus prosequebantur honorificè Psalmos solitos concinentes, præsentibus quoque defuncti parentibus, ac propinquis. Qui cum vidissent Pachomium, feretrum continuo deposuerant, vt tam pro mortuo, quam pro se Domino supplicaret. Qui mox vt orationem debitam Deo persoluit, conuersus ad Fratres ait: Desinite psallere. Præcepitque defuncti vestimenta splendida, quibus indutus erat, auferri, quæ coram omnibus fecit exuri; & ita cadauer efferri iussit, ac præter aliquam Psalmodiam sepeliri.* Quod in casum propinquis renuentibus, executioni mandatum est. Quo circa prouidè à Magno Basilio cautū est, vt Monacho sit *habitus neglectus, squalida coma, vestis sordida, qualem lugentes consultò meditatòque arripiunt.* ita ille epist. 1. Sed & regul. 22. ex fus. disp. *Si enim* (ait) *in eo studendum est nobis, vt omnium infimi simus, sine dubio, & quod in hoc genere indumentorum infimum est, id summopere nobis est amplectendum.* Et rursus: *quod quam minimum præferat curiositatis, minimoque sumptu parari possit, & ad necessarium modo vitæ vsum sit satis. Hic canon perpetuo tenere seruetur.* Et magnus legislator Benedictus cap. 55. *De quarum rerum colore aut grossitudine non causentur Monachi, sed quales inueniri possunt in Prouintia quam habitant, aut quod vilius cōparari potest.* Quem locum Bernardus itidem magnus inter Theodidactos Doctor edisserens in Apolog. ad Guiller. in hæc verba prorupit. *Nec vestitum appetimus, sed ornatum. Quæritur ad induendum, non quod vtilius, sed quod subtilius inuenitur; non quod repellat frigus, sed quod superbire compellat: non denique iuxta Regulam quod vilius comparari potest, sed quod venustiùs ostentari. Heu me miserum qualemcumque Monachum, cur adhuc viuo videre ad id deueniisse Ordinem nostrum Ordinem scilicet, qui primus fuit in Ecclesia?* Dixerat prius: *Sic Macharius vixit? sic Basilius docuit? sic Antonius instituit? sic Patres in Ægypto conuersati sunt?* Et rursus addit: *Fusi sumus exterius, & de Regno Dei, quod intra nos est, relictis veris, ac perennibus bonis, foris quærimus vanam consolationem, de vanitatibus & insanijs falsis: ac iam Religionis antiquæ non solum virtutem amisimus, sed nec imaginem retinemus.* Quod ob insignem in habitu mutationem deplorat. *Ecce enim habitus noster* (*quod & dolens dico*) *qui humilitatis esse solebat insigne, à Monachis temporis nostri insignum portatur superbiæ. Vix iam in nostris Prouinciis inuenimus, quo vestiri dignemur. Miles & Monachus ex eodem panno partiuntur sibi cucullum & clamydem. Quiuis de sæculo quantumlibet honoratur, etiamsi Rex, etiamsi Imperator ille fuerit, non tamen nostra horrebit vestimenta si suo sibi modo præparata fuerint, & aptata.*

In ea proinde Bernardus sententia est, vt Veterum Monachorum habitus toto cœlo à mollitie fastuque & valore sæcularium distauerit, & non solùm figura, sed sui ipsius extremitate, & vilitate Monachum ostentaret. Retunditque vanas quorundam excusationes asserentium habitum non facere Monachum, sed virtutem. *Bene*, inquit, *At tu quando cucullum empturus, lustras vrbes, fora circuis, percurris nondinas, domos scrutaris negotiatorum, cunctam euertis singulorum supellectilem, ingentes explicas cumulos pannorum, attrecta, digitis, admoues oculis, solis opponis radio, quidquid grossum, quidquid pallidum occurrerit respuis, si quid autem sui puritate, aut nitore placuerit, illud mox quantulibet pretio satagis tibi retinere?* 38.

38. Quorundam vana excusatio retunditur.

retinere: rogo te, ex corde facis hæc, an simpliciter? Cum denique contra Regulam, non quod viliùs occurrerit, sed studiosissimè quæris quod quia rariùs inuenitur pretiosiùs emitur; ignorans facis hoc, an ex industria? Ex cordis thesauro sine dubio procedit, quidquid foris apparet vitiosum. Vanum cor vanitatis notam ingerit corpori, & exterior superfluitas interioris vanitatis indicium est. Mollia indumenta animi mollitiem indicant. Bernardus etiam Syluester maioris discipulus in epist. de Cura, & Regimine rei familiaris in eandem sententiam dixit: *Vestis sumptuosa probatio est parui sensus. Vestis nimis apparens citò vitiis tædium parit.* Et Bernardus Canlin. Cassinensis lib. de modo bene viuendi ad sororem, qui hactenus magni putabatur c. 66. illam lamentationem Ieremiæ: *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus?* ad habitum Religiosorum notabiliter mutatum accommodat, quem tu pro otio consulas.

39. Clericorum prophanæ vestes taxantur. Sed qua animi vi, quæso, Bernardus, si daretur, Monachos omnes pristinam vestium vilitatem amplecti cogeret, qui de Clericis tam solicitum reddidit supremum Patrem Ecclesiæ Eugenium, quò modestum induerent habitum, vt quos ipso interueniente ea de re ille ediderat sanctissimos Canones in Remensi Concilio Generali, sollicitat vt solerti executioni mandentur lib. 3. de Consider. cap. 5. inquiens: *Nonne os tuum in Remensi Concilio subiecta capitula promulganit? Quis ea tenet? Quis tenuit? Falleris, si teneri putas. Si non putas, ipse peccasti, aut statuens quæ non tenerentur, aut quæ non tenentur dissimulans. Præcipimus (aisti) vt tam Episcopi quam Clerici, neque in superfluitate seu inhonesta varietate colorum, aut fissura vestium, neque in tonsura intuentium, quorum forma, & exemplum esse debent, offendant aspectum: sed potius ita in suis actibus errata condemnant, vt amorem innocentiæ conuersatione demonstrent, sicut dignitas exigit Clericorum. Quod si moniti ab Episcopis suis intra 40. dies non obtemperauerint, Ecclesiasticis beneficiis eorumdem Pontificum autoritate priuentur. Episcopi vero si præfixam pœnam irrogare neglexerint, quia inferiorum culpa ad nullos magis referenda sunt, quam ad desides, negligentesque rectores, tamdiu ab Officio Pontificali abstineant, donec pœnam à nobis constitutam Clericis sibi subiectis imponant.* Subiungit de Ordinando Clero alium Canonem. Et inferiùs: *Quod ad primum capitulum pertinet, luxus vestium interdictus, sed non restrictus; pœna dictata, sed minimè secuta est. Iam quartus annus est, ex quo datum mandatum audiuimus, & neminem adhuc Clericorum priuatum beneficio, neminem Episcoporum priuatum ab officio luximus. At luctu amarissimo dignum quod sequutum est. Quid hoc? impunitas incuriæ soboles, insolentiæ mater, radix impudentiæ, transgressionum nutrix. Et beatus si omni satagas cura malorum omnium primam parentem cauere incuriam, sed ad hoc tu operam dabis. Et nunc leua oculos, & vide si non æquè vt prius pellicula discolor sacrum Ordinem decolorat, si non vt prius fissura enormis penè inguina nudat. Solent dicere: Num de vestibus cura est Deo, & non magis de moribus? At forma hæc vestium deformitatis mentium, & morum indicium est. Quid sibi vult quod Clerici aliud esse, aliud videri volunt? Id quidem minusque sincerum. Nempe habitu milites, quæstu Clericos, actu neutrum exhibent; nam neque pugnant vt milites, neque vt Clerici euangelizant. Cuius ordinis sunt? Cum vtriusque esse cupiunt, vtrumque deserunt, vtrumque confundunt. Vnusquisque, inquit, in ordine suo resurget. Isti in quo? An qui sine ordine peccauerunt, sine ordine peribunt? Aut si summè sapiens Deus veraciter creditur à summo vsque deorsum nihil inordinatum relinquere, vereor istos non alibi ordinandos, quam vbi nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat.* Sed rem aliorum falcibus metendam relinquimus, cum sciamus plures in ea laborasse, è quibus Gratianus refert Canones VII. & VIII. Synod. General. & statuta Zachariæ, & Innocentij II. Rom. Pontif. 21. q. 4. per totam. Extatque Decretum Concilij II. Bracarens. Episcopi, & Clement. V. l. 3. Clem. *Quoniam* de vita honest. Cler. & nouissimè Tridentini sess. 14. de Reform. cap. 6. Et multi SS. Patrum stylum vibrauerint in excedentes sacrorum Canonum statuta; præsertim Hieronymus epist. 22. ad Eustoch. Nos rem Monachorum dumtaxat tractamus, de qua extat Clem. V. Constitutio quæ incipit, *Ne in agro.* Sed regulam inquirimus primam, à qua exorbitari cœpit.

Igitur quadrifariam Veteres Monasticæ vitæ cultores vestimenta sua reficere, aut facere, quod spectat ad materiam, consueuere: nimirum ex ciliciis, ex pellibus, ex lana, & lino (vt omittam eos qui ferreas toraces, aut galeas, seu etiam ex arborum frondibus, seu herbis, vt sparto, & similibus amica sibi confecisse liquet pœnitentiæ, vel extremæ indigentiæ prætextu) de quibus per ordinem disserere oportet. *Cilicia* sunt quæ ex setis camelorum, aut aliorum hirsutorum animantium conficiuntur: sic dicta quod à Cilicibus confici cœperint, vt prodit Varro de re rust. l. 2. cap. 11. de quibus Martialis lib. 14. num. 140. 40. Quadruplex vestium materia. Cilicij vetustas.

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti
Ciniphyo poterit planta latere sinu

Mihi vetustiorem originem habere id conuincit, quod multo ante ad præceptum Domini Moyses tabernaculum operuit sagis, & pilis caprarum compactis, quæ cilicia procul dubio sunt, Exod. 36. *Fecit & saga vndecim de pilis caprarum, ad operiendum tectum tabernaculi.* Probant id alij ex illo Genes. 37. quod de Iacob audita filij Ioseph mentita nece dicitur. *Indutus cilicio, lugens filium suum multo tempore.* Verùm cum in originali solius vocis *Sagi* fiat mentio, de pilis vero hircorum, aut camelorum, nec vnum verbum, non ita perspicuè ciliciorum vetustas ex eo conuincitur. Sanè Vegetio autore de Re militari cap. 5. Cilicia ad excipiendum olim exponebantur in castris, & Asconio in vsum nautarum ad pluuiam repellendam, vt & nunc quæ vocamus *Albornozes* ex pilis camelorum compacta Africæ peculiares merces. Isidoro lib. 19. cap. 26. *Cilicia Arabes nuncupent vestimenta pilis caprarum contexta quibus sibi tentoria faciunt.* In sacris literis à pœnitentibus cilicia adsumi consueuerunt, vt de Niniuitis, Dauide, Achab, Ioram & aliis palam est: vnde ad Ascetas vsus ciliciorum transiit, quibus profectò multi amicti sunt.

Non me latet Cassianum lib. 1. cap. 3. scriptum reliquisse. *Quamobrem cilicinam vestem velut circumspectam à cunctis atque notabilem; & quæ ex hoc ipso non solum nulla spiritui possit emolumenta conferre, sed etiam elationis concipere vanitatem, quæque ad necessarium operis exercitium, in quo Monachum semper impigrum atque expeditum oportet semper incedere, inhabilis, atque inepta sit omnimodis refutarunt.* (Horum præcipuus Epiphanius fuit vt suo loco dicemus) *Quod si quosdam hoc amictu circumdatos audiuimus probabiles extitisse,* non 41. Propria veterum Monachorum vestis contra Cassianum.

non ex eo nobis Monasteriorum est Regula sancienda, vel antiqua doctorum Patrum sunt perturbanda decreta, quod pauci præsumentes aliarum virtutum privilegio ne in his quidem, quæ non secundum Catholicam (idest vniuersalem) *regulam ab eis vsurpata sunt, reprehendi debere creduntur. Generali namque omnium constitutioni, paucorum non debet præponi, nec præiudicare sententia. Illis enim debemus institutis ac regulis indubitatam fidem, & indiscussam obedientiam per omnia commodare, non quas paucorum voluntas intulit, sed quas vetustas tantorum temporum, & innumerositas SS. Patrum concordi definitione in posterum propagauit.* Tam multis verborum circulis rem dictu facillimam non tam dicere, quam persuadere conatus est. Et quidem si dixisset solum laneam vestem, vel pellicatam multitudini Monachorum aptissimam esse; & cum inter multos necessum sit aliquos debiliores esse, aut etiam valetudinarios, conuenienter cilicina reiecta ob sui asperitatem laneam iudicatam, facilem ei præberem assensum. Verùm quæ ad id inferendum assumit veritate mihi destituta videntur, nimirum paucos dumtaxat olim Monachorum cilicio indutos incessisse. Rursus communi Patrum definitione à cœtibus Monasticis explosum esse cilicium, Patrum doctrinæ non consonat: constat siquidem propriam potius Monachorum Veterum cilicinam fuisse vestem, vtpotè qua primores illorum, & vitæ ipsius præcipui institutores publicè vsi reperiuntur: quos etiam Ioannes Baptista præiuit, non quidem pelle, sed pilis ipsis camelorum indutus, idest asperrimo cilicio. Et de communi quidem Monachorum vsu ad manum stant Magnorum Doctorum Ecclesiæ testimonia. Enimverò D. Ioannes Chrysostomus Cassiani ipsius præceptor hom. 56. ad Popul. Antioch. quid ipse experimento didicerat, vtpotè Monachus, inter cæteros Manasticem professos palam profert, inquiens. *Vestis autem eis fortitudine digna.* Et rursus: *Vestimenta sunt ipsis parata; his quidem ex caprarum pilis, his autem ex pilis camelorum. Sunt autem, & quibus sola sufficiunt pelles, & hæ iamdudum confecta.* Chrysostomum verò in Monachatu cilicium induisse, planè testatur Metaphrast. in eius vita, his: *Cum totam vestem exuisset induit amictum ex pilis contextum corpus affligens, &c.* Quantumcumque delicatus & valetudinarius exhiberet. Cui per omnia suffragatur D. Ioannes Damascenus in historia cap. 18. apud quem vetus ille Barlaam Monachus sic ad Iosaphat Indiæ Principem de Monachorum vestibus effatur, rogatus ab illo, *Cuiusmodi vobis vestes suppetant, verè mihi expone:* Respondit siquidem: *Vestes autem nobis ex asperis ciliciis, & ouium pellibus sunt: vetusta omnes, atque ex variis pannis consuta, imbecillem nostram carnem atterentes. Etenim eadem nobis est tum æstatis, tum hyemis vestis: quam etiam vt semel induimus, exuere postea nobis non licet: quovsque vetustate confecta prorsus deleatur. Ad hunc enim modum & frigoris, & æstus molestiis corpus affligentes futuræ immortalitatis vestem nobis comparamus, &c.*

42. Damasceni historia vindicatur. Scio à quibusdam de huius veritate historiæ subdubitatum, verum de rei substantia dubium ferere, quam communi Ecclesiæ calculo omnes pij recipiunt, & ex ea SS. Barlaamum & Iosaphat enixè laudatos veneratur in Rom. Martyroli 27. Nouemb. in Græcorum Menæis 26. Augusti, impium procul dubio esset. Porro vtriusque fusas doctasque confabulationes, quæ ibi referuntur de occultis mysteriis Fidei, sicut probabile est eiusdem Damasceni ingenio pietatis gratia elaboratas, (vt de Lucanis palam est) ita ipsius vtminimum testimonio fulcitas nemo abnuet: aut saltem Ioannis Synaitæ, sub cuius nomine Græcè extant exarata in codicibus M.SS. Biblioth. Sphortianæ Romæ n. 63. vt prodit Baron. in Notis ad 27. Nou. & Biblioth. Fumæi cuius meminit Iacobus Billius in sua translatione: Ioanne vero Synaita floluit sub Theodosio iuniore teste Paulo Diacono lib. 13. Miscell. qua de re tum Billius, tum Rosuveydus disputant, & pro veritate historiæ duo illi nostræ Ecclesiæ oculi Card. Bellarm lib. de Script. Eccles. in Damasc. & Baronius loco citato, quos tu consulas.

43. Diuersa ciliciorum genera. Vtut verò sit de eius historiæ veritate, nihilominus si non Barlaam ipse, qui sub A. C. 383. floruisse scribitur in Florario Belgico, apud Rosuveydum, saltem Ioannes Sinaita eius fere temporis Monachus, vel tandem Ioannes Damascenus sequioris quidem sæculi scriptor, sed maioris fidei Doctor, planè testatur Veterum Monachorum habitum ex pilis camelorum, asperisve ciliciis fuisse, vel saltem ex ouium pellibus, quod ego ita intellexerim, vt hi quidem ex caprarum pilis, hi autem ex pilis camelorum vestem haberent: nec deessent quibus solæ sufficerent pelles, & hæ iam vetustate confectæ, vt vetustior Chrysostomus dixit. Atque vtrorumque iunctis testimoniis fit liquidum multos annos eum morem ex ciliciis vestiendi se, apud Monachos perseuerasse: eiusque rei Damesceni æuo recentissimam illibatamque, memoriam: vt ita Cassiano dum maiorem Veterum Monachorum afflictationem, quæ ex ciliciorum amiculis, seu cilicinis tunicis eis accedebat, occultare contendit, fidem præbere nequeamus.

44. Monachorum institutores præcipui cilicio vsi. Ad hæc præcipuos Monachorum Institutores veste cilicina vsos esse, nemo inficiabitur, qui id de S. Antonio legerit apud Athanasium, & de S. Hilarione apud Hieronymum, & de S. Pachomio apud Dionysium, exiguum, de S. Abrahamo apud Ephrem, de S. Iacobo apud Theodoretum, de S. Paula apud Hieronymum, & sic de aliis innumeris apud actorum suorum scriptores. Vsos vero ciliciis non occultè sed publicè, vt cæteris eius exercitationes præberent exemplum, verba ipsa Athanasij, Hieronymi, Ephrem & cæterorum aperte declarant. Nam Antonius moriturus suis Monachis dixit. *Vos cilicinum habetote vestimentum, & valete viscera mea.* Hilarion *sicut erat vestitus in tunica cilicina sepultus est.* Pachomius *ad humiliandum corpus proprium induebat se plerumque cilicio.* Abraham *nihil aliud possidebat, excepto vno sago, vnaque nihilominus tunica cilicina, qua induebatur. Et in omnibus quinquaginta annis abstinentia sua, vestem cilicinam qua indutus fuerat, non mutauit.* Iacobus vsque adeo paupertatis & asperitatis etiam in cilicio amator fuit, *vt cilicium ab aliquo ad se delatum ad ipsum remiserit, cum id ipsum videret densius, & elegantius* Paula quoque & ipsa Sanctimonialium mater, *mollia linteamina, & serica pretiosissima asperitate cilicij commutauit.* Mitto S. Simeonis Stilito cilicium quo totus tegebatur, de quo Theodoretus in eius vita: & S. Theodosij Cœnobiarchæ, quod cum Comes Orientis Cericus sibi mutuasset, & pro thorace vestiret, insignem de Persis victoriam reportauit, vt refert Metaphrastes 11. Ianuarij.

45. Basilius cilicio vsus. Sed infinitam materiam silentio hic pertranseat oratio. Rogatum nihilominus de vsu cilicij Magnum Basilium quid responderit, nobis non celet. Rogatum autem his verbis liquet ex Regulis

breuius disp. interrogat. 90: *Numquid liceat nocturnum vestimentum habere, siue cilicium, siue alterius generis aliquod?* Respondit autem non quidem eius vsum prohibens publicum, sed commodato eo prius vires vtentis metiendas consulit oportere. *Sanè ciliciis vsus (ait) habet opportunitates suas; neque enim ad necessitates corporis comparatus est, sed ad macerationem animi & afflictationem vnusquisque ipse seipsum consulito.* Neque vero elationem inde nasciturum timuit; quæ æquè ex tota Monachi victus, vestitus, & operis œconomia oriri posset: nec relinquenda est ne subrepat elatio, quam ex animi virtute supprimere tenentur; sed vires metiendas esse docuit; vt quis cilicio vteretur. Post annos plus minus 160 sub Beatissimi Benedicti disciplinis eruditionem capiens S. Maurus publico sacci cilicio vsus conspicitur; vtpotè de quo Faustus scribat. *Frequenter eum vidimus, in diebus Sanctæ Quadragesimæ nec tunica, nec cuculla, nisi solummodo sacco vti cilicino.* Nimirum vires suas meriti visus est. Sub S. deinde Fructuoso Hispanorum Monachorum antesignano & Doctore, qui pœnitentiæ lamentis adhibebantur depositis cuculla & tunica, aspero induebantur cilicio, quod ex eius regula liquet. Et tametsi publicus cilicinatum tunicarum vsus paulatim feruore spiritus tepente defecerit, ad occultam tamen corporis afflictionem semper in Ecclesia habitæ sunt; præsertim à Monachis, qui muneris loco nonnunquam ea sibi amicissimis dare solebant: vti Hieronymus misit quatuor cilicia Lucinio suo Bætico nostro insignis pietatis viro: quæ de re testimonium præbent Epistolæ 28. & 29. Hieronymi. D. Isidorus in cilicio & cinere prouolutus spiritum exhalauit. Nec silenda Carthusiensium sancta consuetudo, qua ex lege omnes tenentur tota vitæ periodo cilicium ad carnem adhibere.

S. Maurus.

D. Isidorus. Carthusiani.

46. Pelles aptū Monachis indumentū.

Iam de pellibus aliquid dicamus. Conuenientissimum iudicatum est Ascetico instituto pallium indumentum; vtpotè valens frigus repellere, & nuditatem tegere, & pœnitentiæ statum designare; in Protoplastis à Domino consecratum, ab Elia & Eliseo viri receptum, & ab Apostolo in eis & alijs Veteribus commendatum, aientes *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis:* Vilissimum denique ac despicatissimum omnium, veris pauperibus conueniens, & laborantes decens. Pellibus proinde Veteres Monachos vsos comperimus, vel ipsis Chrysostomo, & Barlaamo testibus quorum modò dedimus verba: *Sunt quibus solæ sufficiunt pelles, & hæ iamdudum confectæ.* Et item: *Vestes autem nobis ex pellibus sunt:* Sanè Magnus Antonius *Vestimento* quidem cilicino *intrinsecùs, sed desuper pelliceo* vtebatur Doctore Athanasio, & Scapulari similiter pelliceo, seu ependyte, quem lauasse quandoque perhibetur: nimirum lanatus erat. Hilarion terra opertus est, *sicut vestitus erat in tunica cilicina, & sago rustico* (verba sunt Hieronymi) Rusticorum siquidem Barbarorumque pelles vestimenta fuisse ex multis notum est. Obiter testem Ouidium profero, & testem oculatum lib. 5. Tristium Eleg. 10:

Quos vt non timeas; possis odisse videndo
Pellibus; & longa corpora tecta coma.

Et alibi *Pellibus & sutis arcent mala frigora braccis;*
Oraque de toto corpore sola patent:

Quid plura? Cum virtus apud Romanos in prætio erat, pellibus tegebantur, si Propertio fides habenda est lib. 4. Eleg. 1.

Curia, prætexto quæ nunc nitet alta Senatu;
Pellitos habuit rustica corda, Patres

De Pachomio, eiusque Tabennensibus discipulis manifesta res est pellibus vsos fuisse, cum in Regula scriptum sit: *Absque cucullo de pellicula nemo ambulet in Monasterio, nec pergat ad Collectam, nec ad vescendi locum vespere.* Cuius vero qualitatis foret, aperit inquiens: *Nemo habeat præter ea, quæ in communi præcepta sunt: non tunicam lineam, non pallium, non pellem intonsis arietum lanis molliorem:* Videlicet oportebat pellem lanatam esse, qualem pastores pecorum ferre solent, hoc est, intonsum, nec molliorem, quam intonsæ soleant esse, & absque vlla curiositate compactæ nam de eis alibi monet: *Omnes pelles ligatæ erunt*; id est non assutæ fili delicati opere; vel grossi ligaminis nexibus: *& pendebunt ex humeris:* Hoc prius dixerat *pellicula quæ pendet ex latere:* Et clarissimè cum de Nouitiis agit. *Sedebit autem cum omni decore & mansuetudine, pelliculam quæ super humerum hæret ex inferiori parte subdens natibus.* Ex quo manifestè deducimus, eam nihil aliud esse quam melotem, quod pallium est ex pellibus constans.

Apud omnes autem Ægyptios Melotis vsum fuisse receptum, Cassianus testatum reliquit lib. 1. cap. 8. *Vltimus est habitus eorum pellis caprina, quæ Melotes appellatur*; siue Græcam trahat originem, nam Græce *melos* μηλον Latinè *ouis* dicitur. Siue (quod Isidorus lib. 19. cap. 24. ex aliis refert) à *Melibus* setosis animantibus, vulgo *Texos*, sic nuncupatur: *Fiebat enim prius, vt quidam æstimant, de pelliculis melonum* (rectius *melium*) *vnde & Melotes vocata sunt.* Porro idem Isidorus autor est *Melotem* ita corpori humano adaptari solitam, vt *à collo pendens præcincta vsque ad lumbos esset.* Tale esse debere Monachi indumentum; ipsa quoque irrationabilia animalia nonnunquam agnouere; nam hyæna ferarum licet rapacissima quo beneficij accepti gratiam rependeret, S. Machario Alexandrino pellem ouis ad pedes attulit vestimentum videlicet eius vsibus profuturum. Non grauabor Palladij verba proferre ex Laus. c. 21. *Narrauit autem nobis Dei quoque seruus Paphnutius præclari huius sancti discipulus quod cum quadam die sederet in aulâ S. Macarius; & Deum alloqueretur, hyæna acceptum suum catulum; qui erat cæcus, attulit ad S. Macarium: & cum capite pulsasset ostium aulæ; ingressa est eo adhuc sedente; & proiecit catulum ad eius pedes. Cum autem accepisset catulum B. Macharius, & spuisset in eius oculos; orauit, & statim vidit. Ei cum mater eum lactasset; & accepisset, ita exiit. Die autem sequenti PELLEM magnæ ouis attulit ad S. Macharium: Et cum Sanctus vidisset pellem; hæc dixit hyænæ: Vndenam habuisses; nisi ouem alicuius deuorasses? Quod ergo proficiscitur ab iniuria ego non accipio: Hyænæ autem humi inclinato capite genuflectebat ad pedes Sancti, & ponebat pellem. Ipse autem ei dicebat: Dixi me non accepturum; nisi iuraueris te non amplius offensuram pauperes comedendo eorum oues. Illa vero ad hoc quoque capite suo annuit; vt qua Sancto assentiretur Machario: Tunc accepit pellem ab hyæna. Beata autem Christi ancilla Melania dixit mihi se illam pellem accepisse à Machario illo, quod appellabatur munus hyænæ.* Mira res: cui quidem ita fidem præbeo, vt Dei prouidentiam laudem eo facto Monachi Sancti admirandam virtutem; & Monasticarum vestium materiam commendantem. Palladio autem reluctor asserenti: *Qui in Daniele Propheta mansuefecit leones, huic quoque hyæna hospitus est intelligentiam.* Absit vt bestias intelligen

47. Melotes Pellicea vestis.

Hyæna pellem ouis Machario attulit.

intelligentiæ capaces credens quæ rationalis animæ propria est. Sat fuit ab intelligentia eam ductam, quæ iussu Dei illam supra vires agere cogebat. Perperam vero mansuefactio leonum in exemplum adducitur, quæ irrationalis animi vires non superat, neque ipsi repugnat.

48. *Quousque pellium vsus durauerit.* Quousque pellium vsus apud Monachos perseuerauerit, non omnino liquet. Illud nihilominus sub exordiis S. P. Benedicti non desiisse probat quod de ipso adhuc puero in sublacensi spelunca agente scribit D. Gregorius lib. 2. Rel. cap. 1. *Eodem quoque tempore hunc in spelunca latitantem etiam pastores inuenerunt, quem dum vestitum pellibus inter frutetas cernerent, aliquam bestiam esse crediderunt.* *S Benedictus melote vsus.* Cum vero nemo adhuc mortalium eum inuiserit præter vnum Romanum, à quo sanctæ conuersationis habitum, & alimenta perceperat, & alterum Presbyterum, qui Paschalia cum eo gaudia diuino monitu celebraturus accessit (à quo tamen cibaria solum recepisse constat) reliquum est, vt à Romano Monacho pellibus fuerit indutus, & eas D. Gregorius, *Sanctæ conuersationis habitum* vocitarit. Quinimo, & melotem perpetuis vsibus sibi impostrum reseruasse, idem Doctor sanctus deprompsit, dum placidum puerum in ipso hærentem gurgite lacus scribit à Beato Benedicto sibi apparente detentum, dum Maurus per aquas sicco vestigio ad eum peruenturus accurrit. Et cum rogatus de seruatore esset, respondisse. *Ego cum ex aqua traherer, super caput meum melotem Abbatis videbam.* *Et Isidorus.* Postmodum D. Isidorus c. 12. suæ regulæ, Monachos suos melotem habere voluit. *Ternis tunicis & binis palliis, & singulis cucullis contenti erunt serui Christi, quibus super additur melotes pellicea.* Et rursus, pelles duas intonsas in lectulo consternere permisit. Nam c. 13. inquit: *Speciosam vel variam supellectilem Monachum habere non licet: cuius stratus erit storia, & stragulum pelles lanatæ duæ, galnapis quoque &c.* De quo lib. agemus. Nec omittendum Cistercienſium conuersos perpetuò pellibus vsos fuisse, vt liquet ex dist. 14. Veterum Diffinitionum, vbi habetur. *Conuersorum vestitus sit cappa, tunica, calligæ, pedules, caputium tantumne scapulas & pectus cooperiens.* *Et conuersi Cistercienses.* *Pellesque grossæ sint, & simplices. Quod si cui tamen Abbati visum fuerit de ipsis grossis pellibus, cum iam veteres fuerint, aliquas cooperiri (forrar dicimus) non nisi de veteri panno fiat.*

49. *Zonæ materia.* Zona insuper, & calligæ Monachis quoque veteribus ex pellibus fuisse, vnde liqueat? sanè quod ad Zonam spectat, pro vniuscuiusque regionis vsu diuersæ fuisse materiæ, palam est. In Syria, Palestinaque laneam fuisse, Hieronymus indicat epist. 23. ad Marcellam de ægrotatione Blasillæ: *Cingulum* (ait) *non auro gemmisque distinctum est, sed laneum, & tota simplicitate purissimum, & quod possit magis adstringere vestimenta, quam scindere.* Imperfecti operis autor super Mathæi Euangelium apud Chrysostomum ad illa verba cap. 3. *Et Zona pellicea circa lumbos eius:* inquit: *Ostendit quia consuetudo erat apud Iudæos, vt Zonis laneis vterentur: Ideo ille quasi aliquid durius facere volens Zona pellicea cingebat se.* Inualuit ergo mos iste etiam apud eius Prouinciæ Monachos. Porro lineam Zonam Tabennesiotarum fuisse, idem Hieronymus ponit in præliminari epistola ad Regulam eorum, numerans inter cætera indumentorum suorum genera *baltheolum lineum*. Sed pellicea vsitatior fuit exemplo Eliæ, & Ioannis, de qua D. Dorotheus doctr. 1. *Habitus noster is est: Colobium id est curta, & truncata vestis absque manicis, Zona pellicea &c.* cuius etiam mysterium paulo inferius aperit, & nos etiam ex eo & aliis infra aperiemus. Funiculo denique renes cingere suis permisit Benedictus cap. 22. quod de aliis refert Paulinus epist. 7.

Vt vero pedules laneos fuisse, vtpotè fascias aut pannos, à pedibus frigoris violentiam repellentes fateamur, consentaneum rationi est: vt in Veteribus Cistercienſium meorum constitutionibus dist. 13. c. 12. sic lego. *Pedules de corio omnino interdicimus, sotulares autem non sint curiosi.* Laneos etiam pedules de casula S. Nicerij Lugdunensis Episcopi Diaconum quendam irrisionis gratia sibi adaptasse narrat Turonensis lib. de Glor. confess. in eius vita, vbi inter cætera: *Quidam ei dixit. O Diacone si scires cuius vestimento vteris, cautius cum eo viueres. Cui ille: Verè dico tibi, quia & hac casula tergo vtor, & de capsa eius parte prolixiori decisa, tegumen pedum aptabo. Fecit ille miser quæ pollicitus est suscepturus protinus Diuini iudicij vltionem. Namque vbi decisio cucullo* (*Casula* Isidoro erat vestis cucullata, quòd totum hominem tegit, quasi minor casa: tales erant planetæ sacerdotum veterum, vt in antiquis picturis perspicitur) *aptatis pedulis pedes operuit, ex templo arreptus à demone ruit in pauimentum, & extensis ad focum pedibus, pedes cum pedulibus ignis pariter deuorauit.* 50. *Pedulum materia lanea.*

Sic & calligas ex pellibus confici consueuisse, quod ab eis desideratur emolumentum, planè conuincit. Verum eas pelles lanatas fuisse, & intonsas, è rusticitate hominum omnem prorsus mollitiem supplantantium coniicio: quod apertè imprimis in se docet Basilius epist. 79. inquiens. *Putaui sufficere mihi crassum ac rude pallium, & Zonam; & è rudi corio calceamenta.* Quod enim rude dici valet, nisi quod nulla arte curatum est? Illud quoque dubio procul esto, nequaquam apud eos sutoriam artem inualuisse, vt calce, & quercino cortice pelles prius condirentur & mollirentur: cuius rei manifesto est argumento, quod quãdoque eas Monachi vngere consueuerant; non quidem coloris super inducendi gratia, quod ab eorum modestia longe aberat, sed quatenus quæ prius luto, aut humore madefactæ extensiores redditæ essent, & postmodum calore rugauerant, vncto mollescerent, & pedibus nocere desisterent. Audi ergo Pachomium de his sic in regula prouidentem: *Calligulas, & si quid aliud* (pellium profecto) *vngendum est, vel componendum absque eo qui in hoc Monasterio deligatur, & Preposito domus ferre nullus audebit.* 51. *Calligarum materia eatumque vnctio.*

Perseuerauit huiusmodi pellium rusticarum mos in calligis Monachorum (si non potius à Cistercienſibus pristini rigoris & obseruantiæ emulatoribus suscitatus est) ad S. P. Bernardum, de quo hæc scribit Cæsarius lib. 4. Illust. mirac. c. 7. *Die quadam humilitatis causa S. Abbas Bernardus a ferrauis sibi iussit vnguentum dari, & in calefactorio ignem fieri: qui superse ostium claudens, ne ex opere tam despecto laudem quærere videretur* (spectabat id munus ad Conuersum, qui pelliculariım & calligarum in Monasterio curam gerebat, de quibus dist. 14. disserit. c. 15.) *calceos suos inungere capit. Inuidens tantæ humilitati superbia spiritus officinam humilitatis in forma honesti hospitis intrauit, & vbi esset Abbas, clara voce requisiuit. Ad quem cum vir sanctus oculos leuasset, demũ exclamauit: Vah qualis Abbas! Certè magis diceret illius* 52. *Quousque perseuerauerit.* *S. Bernardi insignis humilitas.*

honestatem

honestatem hospitibus occurrere, quàm ad confessionem fratrum suorum in calceis inungendis occupari. Statim vir Sanctus per Sanctum Spiritum illum intelligens esse spiritum immundum, rursus ad opus humilitatis oculos reflexit, & spiritus ille ventosus in aërem resolutus nusquam comparuit.

53. **Delicatæ monachis prohibitæ.** Verùm qui pellibus rusticis vtebantur, delicatiores peregrinasq; quas hominum luxus, & mollitudo adinuenit, sibi perpetuo interdicta crediderunt; qualis illa, de qua Poëta 1.Æneid.

------Heus, inquit, iuuenes monstrate mearum,
Vidistis si quam hic errantem forte, sororum,
Succinctam pharetra, & maculosæ tegmine lyncis.

Et apud Martialem lib.1.epigr.46.

Lunata nusquam pellis, & nusquam toga
Olidæque vestes murice

Iurè proinde à Cisterciensibus cautum de eis sic. dist.14.c.15. *Pelles sylvestres non operentur conuersi, non catinas, non coninas, non varias, non griseas, seu alias huiusmodi, etiamsi qualibet occasione habere contigerit, nam emere non licet.* Atque hæc de pellibus Monasticis dicta sint. **Soleis ligneis aliqui vsi.** Obiter tamen animaduertimus satis ex sese esse probabile caligas multorum, quibus pelles ad manum non erant, soleas ligneas habuisse, aut potius soccis (hodie Italis zocolos) ligneis vsos pelliceis corrigiis alligatis. Enimvero *calliga* Græcam habet originem κᾶλον, quod lignum sonat: quamquam Ætëon velit ita dici, quod formeis ligneis formentur, & consuantur, iuxta illud Horatij. *Si scalprà, & formas non sutor &c.* Potuit tamen vtriusque causa nomen imponi. Vide Isidorum. lib.19.c.34.

54. **Lanæ Monasticarum vestium communior materia.** Vetustissimum itidem laneorum vestimentorum vsum apud Monachos fuisse tam notum est omnibus, vt probatione nón egeat. Tales fuere in Palestina quos D.Hieronymus, tales quos in Ponto & Asia D.Basilius, in Africa Augustinus, in Italia Benedictus, in Gallia Cassianus, in Hispania Victorianus Isidorus, & Fructuosus docuerunt, de quibus suis locis agendum à nobis erit.

55. **Lineis vestibus qui Monachi vsi?** Lineas vestes non defuere qui gestassent, videlicet Pachomij alumni quorum præter melotem, & caligas pelliceas cætera ex lino erant, id est *tunica* (ab eis *lebitonarium* dicta) *palliolum, cucullus, baltheolus.* Quod ad tunicam spectat, quam etiam *colobium* vocabant, hæc Cassianus, eosdem Monachos viuis coloribus depingens. lib.1.cap.5. *Colobiisque quoque lineis induti, quæ vix ad cubitorum ima pertingerent.* Et Pachomius in regula. *Adest armaturâ Monachis: lebitonaria duo, & vnum attritum ex vsu:* quæ verbis precedentibus vocarat *tunicam lineam.* Et in ipso Regulæ capite: *Et vestimentum, id est tunicam lineam absque manicis, quam lebitonarium vocant.* Vnde etiam modum in eis lauandis seruandum disponit, inquiens. *Lebitonarium, & quidquid in veste est Monachorum, nemo lauet nisi die Dominica, præter nautas, & pistrinarios: nec vadant ad lauandum, nisi omnibus vnum signum insonuerit &c.* Et, *Sicca lebitonaria tollent, & dabunt siccando &c. Quod si sicca non fuerint, altera die spandentur ad solem &c.* At palliolum quoque lineum fuisse, palam fit ex illis verbis: *Nemo lineum palliolum tollet secum ad operandum.* Et rursus, *Nullus vadat ad Collectam, vel ad vescendum habens caligulas in pedibus, vel palliolo linteo circumdatus.* Item: *Duo simul tempore luctus non psallent; nec palliolo circumdabuntur lineo:* **Sabanum, quid?** Quod quidem alibi *Sabanum* vocauit inquiens: *Cum sabano longiori, quod collo humerisq; circumdatur.* Eam vocem D.Isidorus Græcam esse affirmat, & inter lineas quasdam res, videlicet *mantelia, mappam, facitergium &c.* recenset vt plenum sit nihil aliud ea significari, quam vulgus Hispanorum ea audita concipiat. Vtitur sæpe eadem Theodorus Priscianus Medicus, & victor lib.3. à Griallio relatis in Notis ad Isidorum. Ergò quod prius Pachomius *lineum pallium* dixerat, significentius deinde *sabanum* vocat, qua voce lineum amiculum longum latumque denotatur. Demum *cucullus* quoque Tabennensium lineus fuit, id siquidem Palladius innuit dicens: *Fecit autem eis cucullas molles tamquam pueris; in quibus etiam iussit imponi figuram Crucis purpurea.* **Cruce rubra in cucullo vsi Pachomiani.** Additur in Regul. *Cuculli singulorum habebunt & Monasterij signa, & domus.* Signa erant Græci Alphabeti caractere diuersi, quibus domos & Monasteria S.Pachomius distinxerat penes diuersa Monachorum merita: vt præter Palladiũ in Lausiaca c. 38. refert Nicephorus lib.9 c.14. de quo inferiùs. Deniq; lineum pariter gestasse eos *baltheum*, seu *zonam*, testimonio Hieronymi supra docuimus. Lineis itidẽ vsos Monachos Arabiæ prodit Rufinus lib.3.cap. 148 & Pelagius libello.6.n.7. ait siquidem de Abbate Ioanne Persa. *Emit linum vt operaretur. Et venit frater rogans eum, & dicens: Da mihi Abba aliquantum lini, & faciam mihi vestimentum quo vtar. Et dedit ei cum gaudio. Similiter & alius veniens rogauit eum, vt daret ei aliquantum lini, vt faceret sibi tegumentum. Et dedit ei. Et multis aliis potentibus dabat simpliciter cum gaudio. Hic autem manebat in Arabia vicina Ægypto.*

56. **Cur lineis vsi?** Quamobrem vero Monachi lineis vterentur, dũ perquirimus, illud occurrit; quod is fuerit Ægyptiorũ peruetus mos, vt refert Herodotus in Euterpe.n.51. *Vestibus* (ait) *amiciuntur lineis circa crura fimbriatis, quas calasiris appellant super quas candida ferunt amicula superiecta. Laneæ tamen vestes, neque in ædes sacras gestantur, neque vna cum cadauere sepeliuntur, prophanum enim est.* Adde sacerdotibus præsertim, sacrisque ac Religiosis hominibus proprium vsum linearum fuisse, non solum in sacris & Ecclesiasticis literis, quibus Aaron, & eius filij *Ephod* lineo vti iubentur, & apud Egesyppum S. Iacobus Alphei, nunquam nisi lineis vsus legitur, sed & apud Ægyptios. Nã & de Osiridis flaminib. id docet Plutar. lib. de Iside, & Osiride: & Martialis.

Linigeri fugiunt calui, sistrataq; turba,
Inter adorantes cum stetit Hermogenes.

Sed & Herodotus idem autor est multam apud Ægyptum lini copiam seri, & in alias Prouincias mercimonij causa transportari, quod ex loco vocatur *Ægyptium.* Ergo & prouinciæ suæ morem Monachos seruare in lineis vestibus voluisse, reliquum est vt credamus: quod præsertim non reputaretur eis vti prophanum, & deliciosum, sed potius ex lini copia linea viliora forent regionis amicula: quod ipsis absque dubio præcipue in animo erat obseruare; laneaque vt pretiosa & prophana supra quam Monachis decebat, repellere. Adde regioni admodum calidæ, qualis Ægyptus est, linea vestimenta peraccommoda, ac vitæ necessaria fuisse: quod si hyemalis brumæ minus resisterent pellibus melotum aliquantulum fouebantur, & quidquam proprietate pati non renuebant Monachi primitiui feruoris.

§. IV.

De Vestium Monachalium colore apud Veteres.

57. **Pro nigris vestibus fundamenta.** PErvenimus ad colores vestium Veterum Monachorum perquirendos: de quibus varia hominum placita reperias. Sunt qui nigras fuisse conten-

contendant, sunt qui albas: placet aliis nec notabiliter nigrum eatum colorem, nec nimis candidum. Nigritantium agmen Petrus Diaconus praecedit lib. 4. cap. 115. & collatis signis cum candidatorum antesignanis Petrus venerabilis lib. 5. epist. 16. victoriam canere videtur, dum inquit: *Visum est magnis Patribus illis nigrum hunc, de quo agitur, colorem, magis humilitati, magis poenitentiae, magis luctui conuenire. Quibus studiis, quia totam Monachi vitam inuigilare oportet, decreuerunt vt colos moribus, vestes virtutibus qua possent cognatione iungerentur.* Ne vero quis sanctorum attratis vsus fuisset, cedere rogaretur, proponit S. Martinum Turonensem, de quo Seuerus Sulpitius in eius vita Dialogo 2. cap. 4. ait, *Sed vbi Martinum in veste hispida, nigro, & pendulo pallio circumtectum vident &c.* Suffragatur huic placito Pachimeres, vetus Dionisij Areopag. Scholiastes, Veterum Monachorum de quibus ille agebat cap. 6. Eccles. Hierarch. vestes nigras fuisse contendens: quod sanè multo magis facit ad rem, & negotij facessere plus videtur, quam superiùs adducta. ait vero: *Monarchica ordinatio, vt solitariè, & vnicè, non dupliciter, vel tripliciter, vel multipliciter conseruetur. Hoc enim significat nigra, qua induitur, vestis. Alij enim colores facile in alios transeunt, & mutantur, & omnes quidem in nigrum mutari possunt, niger verò color nullo vnquam modo in alium transmutari potest.* Quod si ita ab Apostolis institutum est, vt ea quae ibi Dionysius Apostolis ipsis coaeuus pertractat, instituta sunt, quid amplius pro hac sententia desiderari queat, non facile videbitur.

58. Accedit nihilominus ad eandem rem, quod in omnibus fere orbis totius prouintiis id obseruarũ reperimus. Aegyptiam Virginem instituebat Athanasius, nigrumque habitum ei commendabat: *Niger tibi Ependytes.* De Asella Romae velum sacrum recipiente dixit Hieronymus epist. 15. *Tunicam fusciorem, quam à matre impetrare non poterat, induta: pro negotiationis auspicio se repente Domino consecrauit:* & de Blesilla epist. 23. *Pulla tunica minus cum humi iacuerit sordidatur.* Et paulo prius: *At scandalizat quempiam vestis fuscior? At scandalizet Ioannes qui camelorum vestitus tegmine zona pellicea cingebatur.* In Syria Onuphrius Monachus, vt autor est Metaphrastes in vita SS. Martyrum Epistemes, & Galationis cap. 2. quò plures ad Martyrium hortaretur, dum ignotus inter ethnicos versabatur, Monasticã vestem occulere decreuit. At quonam modo? *Cum liberè eloqui pietatem, & in periculum seipsum conicere indicasset non esse alienum à reprehensione, tenebat medium: & alba veste contegens Monasticã, erat animo verè Monachus.* Et inferius: *Ostendit autem habitum quoque Monasticum, quo erat quidem indutus, sed eum tegebat.* Et cap. 9. visionem Epistemes interpretans, qua choros tres virorum, ac mulierum, nigra indutorum veste praeuiderat, inquit: *Hos tres choros esse eorum qui se à mundo separant, & seruant virginitatem. Eorum autem qui erant nigra veste induti, ipsos dixit esse similes Angelis,* Sed & in eadem ferè prouintia, Nicomediae, dum *impij quidem candidis, & magnificis vestibus celebrarent festum sui interitus, solus Indes atris indutus vestibus erat.* Verba sunt autoris vitae SS. Martyrum Indes, & Domnae, qui praemiserat prius fuisse in Monasterio collocatos.

Aegypnj aliique nigro colore vsi.

59. Pro nigredine vestium Africanorum, Ascetarum stat Augustinus Epist. 199. qua Ediciam corripit, quod matrimonio copulata, absque coniugis voluntate castitatis emisso voto habitum sanctimonialium induisset, inquiens. *Quid enim absurdius, quam mulierem de humili veste viro superbire, cui te potius expediret obtemperare candidis moribus, quam in nigellis vestibus repugnare. Quia & si te induimentum Monachae delectabat, etiam hoc posset gratius marito obseruato, exortoque sumi.* Affertur, & Synesius qui epist. 146. ad Ioannem Monasticem arripientem, dicit: *Pullam te lacernam induere narrat.* Iepius vir doctus tom. 1. Chron Benedict. ad A.C. 523. c. 5. pro hac putat sententia stare Cassianum lib. 1. de Instit. c. 3. Verùm absit, cum ibi non albedinem taxet in Monachi vestibus, sed splendorem, & quantumlibet à caeteris discrepantiam. Quin potius nihil de coloribus curandum ab eis (vti postmodum censuit D. Benedictus) manifestissimis edicit verbis: *Ita vilia, vt nulla coloris vel habitus nouitate inter caeteros huius propositi viros habeantur insignia.* Lapsus est itidem Gazaeus in Notis ad c. 5. dum asserit *Porro D. Basilius epist. 1. ad Gregor. Nazianz. & in Regul. fus. disp. q. 22. multa dicit de habitu Monachorum, at de colore nihil.* Imo vero in ea epist. 1. de coloribus agit, vt mox videbimus.

Item & Africani.

Qui rursus candidas fuisse Monachorum vestes contendunt habent pro se Philonem primitiuos Therapeutas *candidatos* vocitantem, habent & Pachomianos, qui lineis, vti dictum est n. 55. vtebantur, & albis quoque pellibus; nam in regula dicitur Palladio teste. *Habeat vnusquisque pellem ouinam albam, laboratam, absque ea neque comedant, neque dormiant.* Promptissimus & Antonium ouina melote amictum & qui postquam ependytem suũ lauisset, processit in publicum *candente praecinctus veste,* Doctore Athanasio. Accedebat quod candor vestium vehementius à Christianis amabatur, praesertim Aegyptiis, quos videlicet ita indui Clemens Stromateus docuerat. Qua de re agit lib. 2. Paedag. cap. 10. & lib. 3. cap. 11. Christianos ad albam vestem relictis diuersis coloribus hortatur. Et Sozomenus lib. 8. cap. 1. de Sysinio Episcopo inquit: *Quod assiduè vtebatur veste candida.* Et cum inde ex catholicis quispiam ipsum dicterio perstrinxisset, occurrit. *Tu* (inquiens) *dicito vbi praeceptum sit atram vestem indui oportere? Et eo haesitante subiecit: Tu quidem istud ostendere non poteris: mihi vero Salomon ille sapientissimus praecepit, inquiens: Omni tempore vestimenta tua sint candida.* Demum Hieronymus epist. 2. Nepotianum Monasticis imbuens documentis inter caetera inquit: *Pullas vestes aequè deuita, vt candidas.* Ne videlicet quicquam in veste Monachi sit notabile, quod oculos omnium ad se conuertat: iuxta illud à Ioanne Violanensi in sua Regula obseruatum cap. 11. *Nitor & pulchritudo vestium, cultusque atque ambitio rerum temporalium ab omni penitus Monacho debet exulere.* Sed his testimoniis non tam candidas vestes, quam vtrumq; extremum si ad nitorem, pulchritudinem, cultum atque ambitionem vsque pertingat, à Patribus sancitur esse vitandum. 60.

Pro albo colore fundamenta.

Caeterùm hac in re pedẽ planè figere nemo poterit, ni prius pro certo habeat nihil, quod ad vestiũ suarum colorem spectat, tam alta mentibus veterũ Monachorum fuisse repostum, quam ab ipsis modestiae erga omnem fucum, nitorem, cultum, pulchritudinem, ambitionem, & addititium colorem submouẽdum, & longius eliminandum: Sanè apud Romanos penè omnis vestium luxus in diuersitate colorum positus erat. Inde *toga picta*, alias *palmata*, quam qui reportabant de hostibus palmas merebantur, & victorias cum palmis pictas habebant, Inde per Martialem lib. 4. epigr. 23. laudabant. 61.

Ethnicis colorũ diuersitas in vsu.

Hispanas

Hispanas, Tyriasque, coccinasque.
Et lotam tepido togam Galeso.

Et apud Plinium lib. 8. cap. 48. *Trabeam*, in qua soli Romanorum olim Reges procedebant, ex purpura & cocco coalescentem. Et *Palludamentum* Imperatorum indignè, cocco, purpura auroque distinctum apud Isidorum li. 19. Orig. c. 24. *Prætextam* pueris accommodam, cui nimirum prætexebatur latior purpura, *candidam*, seu *cretatam*, qua vtebantur Magistratuum petitores, vnde & *candidati* vulgo dicti de quibus Cicero Orat. pro Muræna. *Nec candidatis ista benignitas adimēda est, qua liberalitatem magis significat, quam largitionem.* Liquet vero & ipsum in *toga candida* dixisse, cum petiuit consulatum. Taxauit in Epidico belle Plauti Periphanes eiusmodi luxū, inquiens.

Quid ista quæ vesti quotānis nomine inueniūt noua?
Tunicam rallam, tunicā spissam, linteolum, casiciū,
Indusiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam,
Supparum, aut subminiam, ricam, basilicum, aut exoticum,
Cunatile, aut plumatile, cerinum, aut melinum gerra maxima.
Cani quoque adeptum est nomen. E. Qui? P. vocant laconicum.

Nec vsquequaque nigram abhorrebant, dum esset lacidè fuccata nam apud Martialem morum veterum apothecam, in Apophoretis legimus.

Roma magis fuscis vestitur, Gallia rufis,
Et placet hic pueris, militibusque color.

Et de Canusinis itidem:

Hæc tibi turbato Canusina simillima mulso
Munus erit; gaude, non cito fiet anus.

Et rursus de aliis quibusdam:

Si veneto Prasinoque faues, qui coccina sumis
Ne fias ista transfuga forte, vide;

Tanta igitur apud Ethnicos luxuria colorum fuit.

62. *Martialis taxat simplicitatem vestium Monachalium.*

Ab iis autem vestibus maioribusque prophanis longiùs Christianam simplicitatem recessisse, clariùs fit, quam multa probatione egeat. Sanè risu cachinnisq; exponebantur, dum simplicissimis lanarum natiuis coloribus vtebantur in veste. Risit eos proculdubio idem ipse Christianorum mimographus, qui S. Linum de osculo sancto sæpe taxauerat, & sæpe Martyrum fortitudini detraxerat, Dedali, Laureoli, Scæuolæque superinductis laruis de qua re satis agimus Dextrum elucidantes, & vindicantes. Ad A. C. 60. num. 5. Coment. 2. Et in Apologia pro Dextro præliminari ad M. Maximi Comment. toto §. 8 Nunc vero Scazontis colloquutoris inducta persona simplicitatem indumentorum nostrorum irrisit libr. 1. Epigr. alias 81. in hæc verba.

Si non molestum est, teque non piget Scazon
Nostro rogamus, pauca verba Materno
Dicas in aurem, sic vt audiat solus.
Amator ille tristium lacernarum,
Et Bæticatus, atque leucophæatus,
Qui coccinatos non putat viros esse,
Amethistinasque mulierum vocat vestes.
Natiua laudat, habeat, & licet semper
Fuscos colores, Galbanos habet mores.

Fallor si non Maternum carpit S. Petri discipulum qui Treuirorum, Coloniensiumq; primus fuit pastor miraculis, & glorioso nomine clarus, inter sanctos relatus in tabulis Ecclesi. ad 14. Septembr. cuius Helinandus meus recensuit laudes in sermone de SS. Thebæis, Gereone, & sociis: nam & nomen Materni, & locus & tempus congruunt. Romæ namque egisse discipulum Petri oportuit, & sub Domitiano quoque Vrbem frequentare satis valuit, cuius exordiis epigramma exaratum est. Rursus Christiani viri summè commendabilem modestiam, volens nolens celare Poëta nequiuit, cum eum vocat *tristium lacernarum amatorem*, & sinistrè carpit quod in *delicatas ac fucatas* gerentes vestes Maternus inueheretur, censens *coccineas*, & *amethistinas*, non virorum, sed mulierum esse, laudansque *natiuos* colores. Cuius etiam oculorum modestiam, perperam licet, more Ethnicorum, interpretatam reticere non valuit.

Rogabis, vnde suspicor virum mollem?
Vna lauamur, aspicit nihil sursum.

Hunc igitur *fuscos* semper, inquit, in vestibus habuisse colores, mores habens *galbanos*, id est *albos:* quasi dixerit, nihil salis habentes.

63. *Natiuorum colorum genera.*

Quod vero facit ad rem (cætera & nouitas vetustatis, & Materni gloria parturire fecit) habes Martialis testimonio apud priscos Christianos vsum natiuorum colorum inoleuisse; ac per consequens Monachis, vtpotè modestiam habitus strictius profitentibus, fuisse frequentes: colorum vero natiuorum genera esse *Bæticum Leucophæum, fuscum* & *galbanum*. Bæticus cum fusco coincidit: est enim lanæ pullæ à natura color inherens, qui quod in Bætica pretiosior oriatur, *Bæticus* dicitur: quamquam Plinius lib. 8. cap. 48. Hispaniæ vniuersæ eam gloriam tribuat inquiens: *Lana colorum plura genera, quippe cum desint etiam nomina eis quas natiuas appellant, aliquot modis Hispania nigri velleris præcipuas habet: Polentia iuxta Alpas cani: Asia rutili, quas Erythreas vocant: item Bætica.* Cui aliquando idem Martialis ad Bætim loquens concinit libr. 3. epigr. 99.

Bætis oliuifera crinem redimite coronâ,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis

Verùm lib. 14. Apophor. 133. Bæticam lacernam sic describit.

Non est lana mihi mendax, nec mutor aheno:
Sic placeant Tyriæ, me mea tinxit ouis.

Et proculdubio cum Maternum vocat *Bæticatum*, id est *lacerna Bætica indutum*, non rutilem, sed *fuscum* colorem intelligi voluit, subdens expositionis gratia, *licet semper habeat fuscos colores.* Et ita *Bæticum* exponit calepinus: *Obscurus, qui & pullus dicitur, & Hispanus, & natiuus. Nam in Bætica Hispaniæ regione veliera natura pulla sunt, ex quibus teuniores sibi vestes conficiunt, quæ fidelissimè colorem suum seruant, nec facile maculis inficiuntur.* Martialis; *Nec mutor alieno*, seu *caldario*, in quo tinctura est. Et Plinius *lanarum nigræ nullum colorem bibunt.* Quibus concinit Iuuenalis Satyr. 9. luxum sui temporis carpens. & se ipsum condemnans.

------ Pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ, duri, crassique coloris.
Et male percussas textoris tegmine Galli
Accipimus.

64. *Galbaneus color quis?*

Deinde *Galbaneum* colorem album esse, palam apud omnes est. Consule Isidorum lib. 17. Orig. cap. 9. vbi: *Galbanum est genus pigmenti albi.* Crescit in monte Amano Siriæ, vt testatur Plinius lib. 12. cap. 25. Vnde Iuuenalis Satyr. 2.

Cerulea indutus scutulata, & Galbana rasa.

Hispanè *de Raso blanco.* Et alibi Martialis:

Iacet occupato Galbanus in lecto

Calepinus sic dici *a colore albo, ac sublinido* putat.

65. *Leucophæus color quis?*

Demum *Leucophæus* color, ex albo, seu lacteo & fusco, si partes vocis Græcas consulas, ex albo seu lacteo, & fusco mixtum significat, nam λευκὸν

Leucon album sonat, & φαιὸν *phaon*, *fuscum*. Quinimo Galeno autore, *phaus* color ex albo & nigro concinatur: quod non semel notatum reliquit Rodiginius, videlicet lib. 16. cap. 10. & lib. 23. cap. 7. subdens; *inesse illi lugubre quidpiam, vt indicat Demetrij, & M. Antonij historia*. Suspicor partem vocis pro tota acceptam, vt notiorem, vsitatioremque. De eo Plinius lib. 32. cap. 10. *Iecur rubetæ vel cor alligatur in panno Leucophæo, & quartanis prodest*. Meminit sæpe vellerum, & pecorum *Leucophæorum* Vitrubius, cuius habes verba apud Calepinum eo verbo, qui subdit: *Nos colorem cinericium vocamus, hunc vero vulgus in Gallia Griseum appellat*. Et rursus: *Leucophæatus qui est colore Leocophao indutus, vt Franciscani Monachi*. Eo ante Franciscanos vtebantur & mei Cistercienses in his vestibus quæ pullari facilius possent, id est scapulari & Pallio, seu cucullа itinerantium: vnde & vulgo *Grisei Monachi* appellabantur. Sub D.P. Bernardi tempora scripsit D. Hildegundis epistolam ad Monachos Griseos, videlicet Cistercienses. Plura de his inferius lib. 8. dicturi sumus ex Cæsareo lib. 8. cap. 3. & lib. 7. cap. 39. Lamberto Scaphn. in Chron. ad A. cap. 1275. Langio in Zitiz. ad ipsum annum. Extat etiam S. Francisci Assisiatis epistola, quem morti proximus ad Iacobam de septem soliis sibi deuotissimam exarauit; flagitans vt cito veniat interuentura funeri cum cereis & candelis, & panno tunicæ sibi præparandæ sufficienti, *panno* [inquiens] *Griseo, coloris cinerei, qualem Cistercienses Monachi in transmarinis partibus sibi conficiunt*. Extat verò M. S. Romæ apud S. Petrum in monte aureo, vnde A. C. 1623. eam extraxi. Ergo *Leucophæus* color, *Griseus*, & *Franciscanus* idem sunt, Hispanè *Sayal Franciscano*. Fit vero ex lanis extremè distantibus, alba & fusca natura tinctis, aut genitis. Valumbrosanis Patribus hunc ipsum colorem S. Ioannes Gualbertus præscripsit: cuius rei originem eo refert Eudosius locatelli in eius vita, quòd *hauendo egli habuto infra le molti limosine da pastori chiui vicini, de qualli la montagna sempre ne hebbe, certe pecorelle de lanie diuersi natiui, fece vna mistura di tuti*. Asseritque, hodie apud S. Salutum eius cucullam *Grisei* coloris [Italis *Beretino*] seruari: tametsi Valumbrosani tandem ad fuscum colorem, vulgo *tane* seu *lionato obscuro* transierint. Ita Eudosius lib. 1. cap. 26. quibus consona scribit S. Antoninus 2. p. hist. tit. 15. cap. 17. in principio, dicens. *De suarum ouium varia lana iussit pannum promiscuum fieri ad vestes ex ea formandas*. Fit denique ex dictis duos dumtaxat colores natiuarum lanarum reperiri, sed ex mistione tertium fieri, nullo fucco superinducto: quamquam inter fuscas varij gradus sint, sicut inter albas.

Griseus color quis.

Cistercienses Grisei dicti.

Valumbrosani Griseo vsi.

66. Porrò quod Martialis in homine Christiano notauerat, fuit itidem ab Ecclesiæ Patribus enixè Monachis commendatum; nimirum modestiam & simplicitatem vestitus eorum solos natiuos lanarum colores absque nitore vllo, fucco, seu splendore decere. Habeo magni Athanasij ea de re egregium testimonium, cum Virginem sanctimonialem, instituit, regulam ad earum institutionem exarans: sic enim ait, cum ad vestimenta formanda pertingit. *Materia tuarum vestium ne sit pretiosa. Indumentum tuum fuscum sit, non tinctum, sed natiui coloris: aut saltem album, amiculum, fimbriis careat. Eiusdemque coloris sint manica canea brachia obtegentes vsque ad digitos manuum. Crinalis vitta ex lana sit caput astringens, capilli circumtensi. Cuculla, & super humerale lasciniam non habeat. Ipsa ratio cultus, vestitusque sanctitatem deceat*. Vbi, rogo, est qui Athanasium in Doctorem nigrarum vestium proferebat decurtata perperam sententia? cum tamen ipse æquè albas commendat, & in omnibus id ineuitabiliter obseruari præcipiat, vt siue vestes fuscæ sint, siue albæ, non tamen tinctæ, sed natiui coloris sint, subinducta eius rei ratione: *Ipsa ratio cultus vestitusque sanctitatem deceat*. Pulchrè id ipsum monuit Basilius Magnus Monachorum parens in epist. 1. ad Gregorium Nazianz. quia vniuersam Monachorum œconomiam, & modum pauperis supellectibilis perstringit: *Colorum*, ait, *amænitates ne exquirantur, nec opificiorum delicia prætenues; aut mollicula. Etenim in veste pigmentorum lautitias consectari, perinde est, si muliebrem comptum nobis accommodemus, quem magno illæ studio sibi aptare solent accersitis lenociniis*. Et præmiserat: *Monachis habitus neglectus, vestis sordida*. Hieronymus pullam præscribens Blesillæ tunicam, quæ natiui coloris est, de cingulo ait: *Cingulum laneum, & tota simplicitate purissimum*. Et cum eadem sit ratio de simplicitate reliqui habitus, sub cingulo idem de cæteris dictum fert. Huc etiam respexisse mihi videtur Benedictus nouus Moyses Monachorum, cum cap. 55. dixit: *De quarum rerum colore, & grossitudine non causentur Monachi, sed quales inueniri possint in prouintia, qua legunt, aut quod vilius comparari possit*. Vt non tantum sensus sit; ipsi quidem de colore vestium non curent, sed itidem Basilio *colorum amænitates* in vestibus *ne exquirantur*; sed natiuis contenti sint; quemadmodum nec mollia quærant indumenta, grossiora pespicientes, cum *ij qui mollibus vestiuntur in domibus Regum sint*: sed quales inueniri possunt in prouintia qua habitant, nimirum natiui coloris, & iustæ grossitudinis: quales vero requirendæ sint, pretium indicabit; nam eæ eligendæ erunt, quæ vilius poterunt comparari, vtpote quæ solæ modestiam, & Monasticam deceant paupertatem: præceptum nempe illud Domini refricat. *Ne solliciti sitis corpori vestro quid induamini. Et, de vestimentis quid solliciti estis? Considerate lilia agri quomodo crescunt. Et, nec Salomon in omni gloria sua coopertus est sicut vnus ex istis*. Matth. 6. Vbi Rabannus à D. Thoma in Catena adductus: *Mihi videntur argui, qui spreto vestimento communi lautiora sibi his, cum quibus vitam ducunt, indumenta requirunt*. Quare Basilius etiam colorum simplicitati grossitudinem iungit subdens immediate: *Tunica sit vsque adeo crassa, vt alio opus non sit integumento. Et calcearium esto quidem illud vile*. Et reg. 22. Ex fus. disputat. rationem reddit inquiens. *Si enim in eo studendum est nobis, vt omnium infimi simus, sine dubio & quod in hoc genere indumentorum infimum est, id summopere nobis est amplectendum*.

Natiui colores in vestibus Monasticis commendantur

Suxerat tantorum doctrinam Patrum Bernardus, dum hanc Sanctimoniali Sophiæ dat, epist. 113. *Serica & purpura, & tincturarum fucus decorem habent, sed non præbent. Quidquid tale applices corpori, exponit speciem suam, non deponit: secum denique tollis, cum tollitur ipsum. Porrò decor, qui cum veste induitur, & cum veste deponitur, vestis proculdubio est, non vestiti. Ille est verus, propriusque cuiusque decor, qui nulla interiacente materia per se inest*. Quo circa Chrysostomus hom. 18. in Epist. 67.

Taxantur pretiosa.

ad

ad Hebr. ad illa verba Apostoli *Circuierunt in melotis &c.* ait. *Dic ergo* Apostole, *qualibus vestibus vis mulieres ornari? Habentes, inquit, victum, & tegumentum his contenti simus. Tale sit ergo hominis vestimentum, vt tantummodo contegatur. Propterea enim nobis ista tribuit Deus, vt operiamus nuditatem; hoc autem qualecunque vestimentum valet efficere, quod parui sit pretij. Non mihi ad solas mulieres sermo dirigitur, sed etiam ad viros: Omnia enim reliqua quæ habemus, superflua sunt.* Quid ergo? *Soli pauperes supernacanea, & vana non possident.* Vtique quia in vestibus solam quærunt nuditatem operire; non fucatos lanis obducentes colores etiam superbire. Quare subdit: *Nam viri diuitis mulierem non ita solemus admirari, cum aureis ornamentis, vel sericis vestibus adornatur: hoc quippe cunctarum commune est fœminarum sed admiramur cum PVRIS, & SIMPLICIBVS vtitur vestimentis.*

68. Mariæ Virg. vestimenta natiui coloris.

PVRAS autem simplicesque fuisse Purissimæ ac Beatissimæ Deiparæ tunicas, & amicula quibus incedebat induta, prodit Nicephorus lib. 2. cap. 23. his: *Erat denique fastus omnis expers, simplex miniméque vultum fingens, nihil mollitiei secum trahens; sed humilitatem præcellentem colens. Vestimentis, quæ ipsa gestauit, coloris natiui contenta fuit: id quod etiam nunc capitis eius velamen ostendit.* Pro capitis velamine quod Ianus vertit, Græcè est μαφόριον maforin, aliàs *Maforte*, vel *Manorte*, significatque angustum pallium, collum caput, atque humeros tegens, Isidoro, Cassiano, Seruio, & Nenio autoribus de quo pro dignitate egimus in hoc cap. à num. 24. Seruabatur etiam Constantinopoli altera ex illis omni auro pretiosioribus tunicis, quas dum transiret ad Filium virgo gloriosa duabus Virginibus sibi familiaribus legauit; eamque Leone & Verina Cæsaribus è Palestina Galbius, & Candidus transtulerant: vti latiùs narrat Metaphrast. tract. de vita & Dormitione S. Mariæ apud Surium tom. 4. die 15. Augusti.

69. Christus D. natiuo colore vestium vsus.

Ne autem iurè quis à Matris suæ tegumentis colore aut pretio Christi Domini vestimenta distasse opinetur, habemus de inconsutitia tunica Isidori Pelusiotæ graue testimonium lib. 1. epist. 74. ad Cratonem aientis. *Quis autem vestis illius vtilitatem ignorat? vt quâ Galilæorum pauperes vtantur, apud eos etiam maximè huiusmodi vestis genus fieri solet aut quadam, vt pectoralia retractim consutum.* Natiui autem coloris eam, & cætera quibus vsus amicula, fuisse, inenarrabilis Domini modestia conuincit: & quæ hactenus in natiuorum commendationem adduximus. Crediderim fuscis laneis vsum, vt quæ virum magis deceant, quam alba: & quoniam si vsitata ab eo alba essent, non egeret Herodes albam ei ad ironiam inducere. Quinimò tantundem de colore vestium, Christi Domini & B. Virgi nis conuinci credimus eo argumento, ne dicamus colore vsos, qui à Iudæis ad ironiam adhibebatur insanis. Autorem habeo pueritiæ tempore Christum pannis candidis, & *Leucophæis*, seu *Grisæis* fasciis vestitum: sic enim B. Christinæ de Vvolmunsteine reuelatum aliquando refert Cæsareus lib. 8. Illustr. mir. cap. 3. Et [quod magis miteris] ipsum Dominum in

In deserto pellibus indutus.

deserto pellibus fuisse indutum, prorsus asseuerantet testatur magnus Bernardus Parens in Apologia ad Guillermum Abbatem opere sanè, si quod aliud, absolutissimo in hæc verba. *Tunicati, & elati abhorremus pelliceas, tanquam non melior sit pellibus inuoluta humilitas, quam tunicata superbia: præsertim cum & Deus tunicas pelliceas primis hominibus fecerit, & Ioannes in eremo zona pellicea lumbos accinxerit; & IPSE TVNICARVM INSTITVTOR in solitudine non tunicis, sed PELLIBVS sese induerit.* Vocat suos Cistercienses *Tunicatos* despicabili scilicet habitu, sed laneo indutos; plebeio proculdubio amiciculo, iuxta illud Horatij.

Vilia vendentem tunicato scruta popello.

qui tamen Cluniacenses de pelliceis notarent; sed pretiosis, quas ipsi publico edicto in ipso Cistercij exordio abdicauerant. Quod vero Dominus [ipse est *tunicarum institutor* cum Protoplastos pelliceis tunicis induit] in solitudine non laneis sed pelliceis vsus fuerit, licet solus meus Bernardus id docuerit, satis persuasum habeo minimè grauissimum Doctorem in opere grauissimo id asseueraturum, ni sibi aut vnctione Spiritus Sancti; aut aliàs certo constaret: Mihi id fecisse Dominum, probatur, tum vt non solum ieiunio & oratione, sed habitu ipso Monasticem honore prosequeretur à se stabiliendam: tum vt morem solitariorum eius gentis sequi videretur, quos scimus dum in solitudinibus errabant melotes induisse, & caprinis pellibus vsos: quod tacitè saltem innuisse apparet D. Marcus cap. 1. cum ait *Eratque cum bestiis*: nimirum habitu ipso bestiarum societatem referente: tum denique vt sol iustitiæ matutino syderi, Dominus præcursori, & Christus Ioanni responderet, qui dum in deserto pœnitens Christi aduentum prædicabat, vestitus erat pilis cameli, zonaque pellicea præcinctus, vt Euangelica refert historia.

Sed vt ad rem redeamus, ipsi quoq; Cistercienses, quibus semper candor in habitu placuit, si eorum instituta scrutamur, non tam albedinem elegisse; quam natiuis coloribus adamatis nitidos fucatosque omnes repulisse videbuntur. Extat eorum de hac re constitutio dist. 15: Suarum cap. 11. in hæc verba. *Vestes quibus vtuntur Monachi, & conuersi, non sint tincta: nec etiam curiosa.* Demum ita Ecclesiæ Decreto stabilitum est in Clement. *Ne in agro* de *statu Monach.* vbi Clemens Papa in hæc verba decernit: *Statuimus vt superior vestis ipsorum habitui proxima nigri, bruni, aut albi coloris existat, iuxta morem ab eis seruari solitum in regione qua degunt.* Vbi Glossa communiter recepta ait. *Hos tres colores permittendo, alios omnes vel miscolos prohibet; quod multi non ponderant. Quod ergo dicit Regula c. 55. De colore non censentur Monachi; non intendit quod omnibus coloribus liceat vti, nam etiam sæcularibus clericis sunt aliqui interdicti, de vita, & honest. Cleric. C. Clerici. 2. sed hoc intendit, quod non causentur inter colores permissos; quod iste sit fixior, pulchrior, vel melior illo.* Subditque verbo *Coloris*: *Ibi colores* (albus, brunus, & niger) *sine tinctura ex lana possent haberi; & ideo potius approbati.* Quod vero sub *bruno* Leucophæum, seu Grisæum amplectatur, paulo superius eadem Glossa expressit Clement. *Vt professore*, c. 2. verbo *Colore* inquiens: *Vt quia Nouitij album, alij Grisæum, vel nigrum &c.* Inde est vt quoties Catholicorum Patrum Romana sedes alicui sodalitio colores vestium condixit, alterum prorsus ex his selegit, vt eius rei exemplo sunt quæ de Augustinianis, Carmelitanis, Minoribus, Prædicatoribus extant diplomata, quæ minimè rei nostræ operæ pretium facerent, si produxissem. Consulat lector eorundem Chronica, & Exordia.

70. Cistercienses non vno colore vsi.

Sed quorsum hæc? Nimirum vt tria inde Scholasticorum more eliciamus asserta mira certitudine ac 71.

Albus color, quia vilior, Monachis frequentior.

ne ac firmitate pollentia. I. sit, album colorem vsitatissimum esse à Monachis Veterrimis, quod ipse simplicissimus sit, ac natiuus linearum vestium. Hoc planè tam liquidum est, vt probatione non egeat. Enim vero vilioribus indui consueuisse, negabit nemo: viliorem autem, vtpotè vbique forè multum lanæ candidæ copiam comperimus omnes. Vnde illud sponsi Cantic. *Dentes tui sicut greges tonsarum, quæ ascendunt de lauacris*, vt albedinem commendat dentium dilectæ. Ideo Monachis Ægypti charus. Ibi sedem habebant Therapeutæ, quos Philo consuluit Alexandriæ, & ad paludem Mariam; & à candore vestium *candidatos* vocitauit, lib. de vita contempl. vbi agens de Monachorum illorum comitiis, seu *Collectis*, ait. *Post septem hebdomadas elapsas conuentus suos instaurant. Vbi vero conuenere candidati, & læti, cum summa grauitate ad signum datum, prinsquam discumbant, stantes vna serie decentes sublatis ad cælum manibus atque oculis precantur, vt Deo placeat id conuiuium &c.* Quæ attuli, vt vel ipse lector iudices nullius alterius rei vocari à Philone *candidatos*; vt aliquoties, nec parum frequenter, per translationem dictum liquet: id est *Candidatus eloquentiæ* à Quintiliano; *Gloriæ, & immortalitatis* à Plinio in Panegir. *Fidei* à D. Hieronymo: sed solius coloris vestium gratia: iuxta illud Plauti in Rudente vbi Sacerdos sacrificulis mulieribus

Therapeutis.

-----Ergo æquius vos erat
Candidatas venire, hostiatasque ad hoc
Fanum, ad istum modum non veniri solet.

Tabennesiotis.

Sacrificabant siquidem *Candidati* omnes, seu candida præcincti veste apud Vartonem, quem prodit Pierius lib. 4. Hierogl. Ad hæc: Tabennesiotæ, seu Pachouiani, nihil non album induebant, id est tunicam, & Mafortem lineas, & cucullum pariter lineum. Quis vero lini candorem non agnoscit? Pelles quoque seu Melotes albas eis fuisse, testimonio Palladij protulimus num. 60. Sanè vel ipsa natura pecudis vellera candida gerente, vel mysterium, secundi Baptismi sui (professi Monachatus superius à nobis expositi) ipsis candore vestium attestantibus. Enim vero hos qui tingebantur albis indui consueuisse, Ecclesiastica traditione quotannis vocibus suis replicat Ecclesia Dominica in albis, & testatur Ambrosius lib. de iis qui initiantur mysterium explicans cap. 7. *Accepisti post hac vestimenta candida, vt esset indicium quod exueris inuolucrum peccatorum.* Vnde Fortunatus

Candidus egreditur nitidis exercitus vndis
Atque vetus vitium purgat in omne nouo.
Fulgentes animas vestis quoque candida signat;
Et grege de niueo gaudia Pastor habet

Perseuerat etiam nunc Romæ vetus mos, vbi totò tinctionis anno nouus Athleta Christi candidatus incedit. Eius quodammodo iterati in professione Monachatus mysterij referendi gratia vestes Monachis tunc permutari, à magno Dionysio edocti sumus: quare qui albas tunc accepisset, non abs re fecisse videretur.

72. Pachimerius afferens veteres nigro colore vsos taxatur.

Non sum tam hebes, vt credam toto Orbe id factitatum, vt Christiani candidis vterentur, vel saltem Monachi: sed Georgio Pachimerio reluctor, vtpotè absque autore attestante rem no consonam his quæ ante multa sæcula scripta erant à Dionysio de Eccles. Hier. cap. 6. & aliis, vt constat ex dictis cap. 10. à nu. 8. Lego siquidem apud ipsos Monachos in professione noui status vestes commutasse; nigras accepisse non asserunt; nec leuiter innuunt. Quis ergo id Pachimerio reuelauit? Scio Monachum fuisse ipsum, egisseque de 1200. à 1300. Constantinopoli ad A. cap. 1300. iuxta Gaulterij Chronologiam, & quod nigro ipse vteretur habitu, vt penè omnes sui temporis Græci fratres; partesque egisse nigrorum, & ea propter absque idoneo teste audiendus non est. Rursus S. Antonium, qui sola ependitis sui lotione *candente præcinctus veste* in publico prodiit, albis induere consueuisse, non video quonam pacto inficiari queat. Perperam mihi id interpræatur videtur doctissimus alioqui vir Rosuueydus, ratus cum pullam Antonius ex more deferret, albam super induisse; non vt cognosceretur Christianus à Iudice, & ita ad Martyrium raperetur concupitum, qui iam ex habitu Monachi multò magis Christianus apparebat; sed potius vt alba veste ignotus, securius inter candidatos accederet ad ipsum, quod Monachis ciuitate esset interdictum. Verum reluctatur perspicuis verbis Athanasius inquiens: *Antonius impauidus neglecto persequutoris imperio lauit ependytem suum: & alia die stans in quodam eminenti loco, candente præcinctus veste, procedentem Iudicem suo pronocabat aspectu flagrans cupiditate Martyrij.* Vt quid quæso lauit ependytem suum, si ipso amiciendus non erat? Quod si erat; erat ergo albus, vtpotè quo præcinctus post lotionem candenti veste processit. Ex lotione lineum fuisse pro more patriæ deduco. Lauit vero non colorem, si pullus, aut fuscus erat, sed sordes; quibus dilutis ependyte, amplius candesceret, & candoris eximij nouitate, oculos Iudicis ad se conuerti cogeret. Sed & melotem Antonij satis ex sese probabile est albam fuisse, nec à candore nimium abhorruisse cilicinam de pilis capratum contextam: ne vnum & eundem virū diuersis coloribus vestiri debuisse credamus: quamquam hæc non ita certa mihi sunt, quam ependytis (is est *scapulare* consentiente Rosuueydo) albedo.

S. Antonij vestes albi coloris.

73. Color fuscus veterib. Monachis vsitatus.

II. Pari certitudine teneri oportere censeo colorem fuscum, vt à Christianis præ cæteris amplexus fuit, modestiæ gratia (quæ eodem eos à toga ad pallium transire coëgerat) ita vsu fuisse receptum à Monachis Palestinis, & Syris, atque candidum ab Ægyptiis. Moueor tum quod alter natiuorum sit modesticæ & paupertatis alumnis charus; tum quia Hieronymus in Palestina degens, laneis fuscis vsus est, eiusque discipuli (proculdubio pro more patriæ) laudat quippe perpetuò fuscas vestes, cum de Monachis agit epist. 15. *Tunicam fusciorem quam à Matre impetrare non poterat &c.* epist. 13. *At scandalizat quempiam vestis fuscior &c.* Quis autem fuscus color sit, si roges, respondent è triuio lexica: *Color subniger, id est non planè niger, qualis est Indorum meridionalium; Græcè φαιὸς phaos* (ex quo Leucophæus) *Italicè fosco bruno, oscuro, Hispanè bazo, ò perdo en color.* Martialis *corneum* vocat *fuscum*, dum in Apophoretis laternam ex vesica confectam non fusciorem esse, cornea contendit. n. 61.

Cornea si non sum, numquid sum fuscior? aut me
Vesicam contra qui venit, esse putat?

Pullus color, quis?

Fusca sanè oportuit esse *cornea*, cui ex *vesica* comparata fuscior nō erat, vt qui contra occurrit, non ex *vesica factam*, sed corneam esse putaret. Eandem Monachorum tunicam vocauit *Pullam* Hieronymus: *Pulla tunica minus cum humi iacuerit sordidatur.* Pullus autem color, iisdem lexicorum autoribus, *est fuscus in nigrum vergens* (non plenè

plenè niger) *cuiusmodi est color terræ, qui & Bæticus dicitur, & Hispanus.* De terra *pulla* Plinius lib. 17. cap. 4. *Terra non eadem arboribus conuenit, & frugibus plerumque, nec pullas qualem habet Campania vbique optima vitibus.* Suetonius in Aug. c. 44. *Sanxit ne quis pullatorum media cauea sideret.* Hispanè, *echo fuerale gente de capa parda.* Hinc de S. Euphemia Virgine refertur Act. 4. Concilij II. Niceni: *Astabat virgo pulla veste, & pallio Philosophiam profitente.* De Bætico dixit Calepinus, *Bæticus color obscurus, qui & pullus dicitur, & Hispanus & natiuus.* Denique non idem ac niger est *nigellus*, quo Augustinus allatus; sed *subniger*. Ital. *Alequanto nero.* Hisp. *negro vn poco.* Ita præfati autores. Vnde habemus in Africa *nigellis vestibus* Monachos amiciri consueuisse, vel ipso Augustino autore: inquam proculdubio sensum ep. 109. Regulam Monialium condens, dixit: *Non sit notabilis habitus vester*; nimirum, nec colore, nec nitore, nec cultu. Porro extremos colores candidum & nigrum notabiles esse, vt qui cunctorum oculos ad se conuertant, Hieronymus dixit. *Pullas vestes æquè de vita, vt candidas* ep. 2. quo loci ne sibi contrarius existat, *pullam* tunicam Blesillæ sanctimonialis commendans vocem *pullas* pro *nigris* accepit; aut vero pullas, *sordidas*, intelligi voluit, nam subdit quasi exponendo: *Ornatus, vt sordes, pari modo fugienda sunt:* Quod refricans ad Eustochium ep. 22. *Vestis* (ait) *nec satis munda, nec sordida, & nulla diuersitate notabilis, nè ad te obuiam prætereuntium turba consistat, & digito monstreris.* Nec aliud profectò sibi voluit, cum de se suisque Monachis loquens ep. 2; ait. *Nos qui serica veste non vtimur, Monachi iudicamur si tunica non canduerit, statim illud de triuio: Impostor, & Græcus est.* Tunica quippè non candet, quæ fusca est, pulla, Bætica, aut nigella. His enim vocibus idem prorsus color designatur, vt monstratum à nobis est. Monstratum etiam consequenter nec Augustinum, nec Hieronymum nigris vsos, non minus quam altis.

64. At Beata Macrina Basilij Magni præstantissima soror (inquies) vel eius germano Greg. Nisseno in eius vita asseuerante, pallio nigro induta humata est. Verè, Verùm id fortuitò accidit: cum enim quâ ad funus veheretur, melior solita vestis quæreretur, quod eius indumenta admodum trita essent: *Sed* (inquit Abbatissa) *mihi ex vestræ matris vestimentis nigrum pallium, quod rectè (vt ego quidem sentio) poterit super inijci: ne externo & aduentitio vestitus ornatu sacra hæc pulchritudo illustretur.* Obierat paulò antè communis illorum trium mater sub Monastico ibidem proposito: sed ex secularibus eius vestibus necdum pallium illud nigrum distractum erat: eoque Macrina non Monastico sepulta est. Quod vero non solum vestis sed color etiam Macrinæ tunc fuisset mirabiliter insuetatus, inde fit manifestum, quod *ea sententia cum valuisset, & pallium* (nigrum matris suæ) *adiectum esset: ipsa tamen in amictu pullo* (quo Deo consecrata vtebatur) *Diuina potentiâ* (ait Gregorius) *ita splendebat, hanc corpori addente gratiam, vt radij quidam ex eius pulchritudine planè egredi viderentur.* Mutatum proinde colorem solitum vestium necesse fuit. Quinimo si solitum Macrinæ pallium nigrum esset, nequaquam quod nigrum matris adhiberetur ad funus matris pallium notari oporteret. Pullo igitur Macrina viuens induebatur.

65. Hinc III. ex superinductis fundamentis elicimus (quod quia non aduerterunt, quam plurimos errare fecit) nigrum colorem Monachos vniuersos non aliter abhorruisse, ac *prasinum, venetum, roseum*, & similes. Vnde hoc? videlicet quia nullibi gentium lanam verè nigram oues de se edere liquet; sed aut albam vel fuscam. Et quamquam non eadem species seu gradus fusci coloris sit omnibus, sed aliis aliæ fusciores sint, aliæ minus, sicut albæ non æquè albæ omnes; nihilominus nulla verè ac propriè nigra est. Quinimo si pictores, qui de coloribus discernunt, consuluntur, nigrum non natiuum, sed actitium esse monent. Audi hac de re Plinium lib. 35. cap. 6. in hæc verba differentem de ipsis. *Sunt autem colores austeri, & floridi: Vtrumque naturâ aut mixturâ euenit. Floridi sunt quos Dominus pingenti præstat, minium armenicum, cinnabaris chrysocolla, Indicum, purpurissum. Cæteri austeri. Ex omnibus alij nascuntur; alij fiunt. Nascuntur sinopis, rubrica, paretonium, melinum, eretria auri pigmentum, cæteri finguntur, primumque quos in metallis diximus. Præterea è vilioribus ocra, cerussa, vsta, sandaracha, sandia, siricum, atramentum* Et inferiùs: *Atramentum quoque inter facticios erit:* quod quonammodo fiat subiungit. Quare cum lib. 8. cap. 48. scripsit *Hispania nigri velleris præcipua habet*, non de perfectè nigris, quæ nullæ sunt, sed de nigellis, pullis, aut fuscis loquitur: maximè cum color lanæ *Hispanus* antomasticè dictus *Bæticus*, & *Fuscus* sit, vti modò monstratum est. Vnde subdit. *Succidis omnibus vsus medicatus:* id est, prædicti cuiusvis coloris lanæ, nigri, rutili, cani, fului, *cum pingues sordidæ, ac nondum lotæ sunt.* (Tunc *succida* dicuntur Varrone de re rust. lib. 2. cap. 11. & Iuuenal. Satyr. 5. *Vinum quod succidâ nobis Lana pati*: proximè Hispanis *Lana sucia*) vsus medicatur, & perficitur tincturis. Aut det mihi lector, quis modo ex Monachis nigram vestem gestans lana nulla tinctura medicata vtatur. Aut si nigram vocant *fuluam*, aut *brunam*, quam Hispani *pardam* dicimus, eamque contendunt Heroës illos Monachorum antesignanos in vsu habuisse, sedatur omnis inter nos disceptatio. Nisi quod adhuc fateantur necesse est, nigras præstanti fuligine quibus ipsi modo vtuntur longè à colore veterum Patrum abesse, qui tinctum, nitorem, fucumque omnem vestium abhorrentes, nequiuerunt vt ipsi nigras vestire. Hoc igitur semel monuisse sufficiat, *nigrum* (vt sæpè diximus) latiori aliquando significatione desumi solere, cum de perfecta fuligine sermo non est. Quo quid ex subiecta materia (v.g. cum de se sponsa dicit Cant. 1. *Nigra sum sed formosa*: Quod mox exponit. *Nolite me considerare quod fusca sim, quoniam decolorauit me Sol.* Similiter Genes. 30. de natiuis vellerum coloribus dicitur: *Cunctum gregem vnicolorem, id est albi & nigri coloris:* Vbi tamen Pagninus vertit *rufum* loco *nigri*: & Græca lectio (Peterio) habet *fuscum*, idest *subnigrum*) satis apparet ex dictis.

66. Vnde ergo nobis, nostrisvè Cisterciensibus, persuadere contendebat Petrus Cluniacensis visum esse magnis Patribus illis, nigrum hunc, de quo agitur, colorem maximè Monachis conuenientè, vtpotè humilitatis, pœnitentiæ, ac luctus insigne? Quinam sunt Patres illi, qui nigrum colorem commendant? Adduxi tibi quid vniuersis visum sit super hac re, etiam Verba vniuersorum producens; nemo tamen de nigro vel vnum loquitur verbum. Natiuos Lanarum colores in Monastico habitu commendarunt omnes; de albo vel fusco minimè causati. *Albo* penè innumeri, in

B. Macrinæ pallium pullum.

Nigro colore veteres nunquam vsi.

Niger color factitius est, non natiuus.

Carpitur Petrus Cluniacensis.

in Ægypto præsertim, vsi sunt lineis & pelliceis induti. *Fusco* in Syria & Palestina vbi Hieronymus degebat: & in Africa vbi Augustinus. Addo & in Gallia vbi Martinus: quod enim adducitur de *nigro & pendulo* pallio Martini, oppositum prorsus conuincit. Enim vero semel dumtaxat ex accidenti nigris vsus Martinus liquet:quod vnde licet,autore Sulpitio,cum hyeme procellosa secretò tunicam pauperi erogasset, & solo amphibalo (est birrus vi losus Gloss. Isidori)procederet exterius tectus,iussissetq; Archidiacono tunicā emere; & ille *felle commotus è proximis tabernis nigerrimā vestem, breuem, atque hispidam quinque comparatam argenteis*,rapuisset, atque ad pedes eius iratus posuisset;eam sibi Martinus imposuit:non quidem vt Monasticam emptam,sed ab Archidiacono pauperi cuidam erogandam,& casu è proxima taberna nigerrimam inuentam. Quod si vero beato huiusmodi fuliginata vestis fuisset in vsu, nequaquā vt re insolita notaretur. Vis scire,quā insolitam dixerit? *At vbi Martinum in veste hispida, nigro & pendulo palliolo circumtectum contigua de latere iumenta viderunt in partem alteram pauefacta cesserunt, deinde funibus implicatis*, aliquantulum ab itinere retardari, necessum fuit; quod quidem ductores illorum vt vendicarēt, *fructibus & flagris Martinum vrgere caperunt*. Ergo quæ Sulpitium, cæterosque Monachos Martini comites, vt insolita non expauerunt iumenta ipsa, eum duntaxat quòd insolita nigredine circumductum viderent, extimescentia adspernata sunt. Alias quod in Martini schola Monachi albas non induerint vestes, inde manifestum sit, quod quidam eorum Anatolius nomine,dum à dæmone illuditur,candidam ab eo accepit,qua singularis inter cæteros incederet, quasi cœlesti gratia solus plenus. Ita narrat ipse Seuerus Sulp. in vita S. Martini cap. 25. Tuscam eorundem tunicam ex cap. 7. elicio, vbi vestes discipulorum eius describens autor, *Plerique*, ait, *camelorum setis vestiebantur: mollior vbi habitus pro crimine erat*. At camelos fusca pelle circumtectos, non alba, aut nigra, nemo ignorat.

D. Martinus nigro colore vsus non est.

77. Neque in contrarium adducta quicquam nobis facessunt negotij. Nam & Athanasius satis se explicuit subiiciens. *Indumentum tuum non tinctum, sed natiui coloris sit*. Quare quod Rosuueidus legit *Niger tibi Ependytes*, fœliciùs Petrus Nanius operum Athanasij insignis interpres. *Indumentum tuum fuscum sit*. Græcè enim est, ὁ ἐπενδύτης ... : & iure sic vertit: nam si tinctum esse non poterat, sed natiui coloris, & *niger* color natiuus non est, secus verò *fuscus*, vt probauimus, nigrum perfectè existere non valebat, sed *nigellum* ad summum. Eodemque sensu accipiēdum est, quod de S. Inde Eunucho ac Martyre præstantissimo dixit Metaphrastes. *Solus Indes atris indutus vestibus erat*: atris inquam, comparatione albarum,quibus cæteri circumtecti astabant. Choros etiam illos nigrorum ab Epistem, somno mystico visos Monachorum symbola,nigellorum, aut fuscorum intellige. Sed & Onuphrium, qui veste candida contigebat habitum Asceticum, Syrum fuisse,ex ipsa narratione liquet. Syros autem fuscis vsos, ex Hieronymo in Syria de gente docuimus. At non continuò niger erit qui albis oculitur color, potuit & esse fuscus, vt verè erat.

Exponitur D. Athanasius.

Syri fusco vsi.

78. Placet ad calcem admonere nonnullos Pseudomonachos apud veteres nigram vestem induere consueuisse: tum vt cæteris pœnitentiores se ostentarent, tum vt à cæteris dissiderent. Atque inde est quod de iis loquens Hieronymus ep. 22. *Fuge* (inquit) *quos videris catenatos, quibus fœminei contra Apostolum crines, hircorum barba, nigrum pallium & nudi in patientia frigoris pedes*. Quibus annectit Pseudomoniales, *quæ ciliciis vestiuntur, & cucullis fabrefactis*: prodente curiositate cuculli hypocrisim cilicio contectam. Eodem spectat quod de Iouiniano ex Monacho hypocrita in publicā hæresim & mollitiem deuolutum inquit lib. 2. cap. 13. *Ante nudo eras pede modò non solùm calceato, sed & ornato: tunc pexa tunica, & nigra subucula vestiebaris, sordidatus, & pallidus, & callosam opere gestans manum: nunc lineis, & sericis vestibus, & Atrebatum, & Laodicea indumentis ornatus incedis*. Nam quantumcunque olim incessisset nudo pede, sordidatus & pallidus, pexam nihilominus tunicam gestabat. *Pexa dicuntur* (ait Calepinus) *quæ in superficiè quasdam veluti Lanosas extuberantias præseferunt, quales vestes sunt, quas cottonatas, & frisatas vulgus vocat*. Gestabat & subuculam nigram,cum apud Monachos subucula,seu camisia, nusquam esset; nec nigrum quicquam in vestibus. Sed quid sibi vult quod lib. 1. cap 25. eundem apostatam idem ipse Hieronymus afferat, *post sordidam tunicam, & nudos pedes ad candidam vestem, & nitidam cutem* se contulisse? Nimirum hypocrisis seruus vt singularis,& notabilis incederet,id afficiebat. Agebat siquidem Romæ vbi vestes albæ Monachis in vsu non erant: Vnde festiuè subinfert: *Et tamen iste formosus Monachus, crassus,nitidus,dealbatus,& quasi sponsus semper incedens,aut vxorem ducat &c.*

Nigro Pseudomonachi vsi.

Quæ hactenus à nobis dicta sunt, facem præferunt his quæ Dexter meus prompsit in Chronico suo ad A.C.419 n.3. *Canali in Lusitania Monachi nigri ab anno 393.* Qui quidem nullatenus omnino atrati credendi sunt vt ex dictis conuincitur,sed *pullati*, & *fusci*. Sed quamobrem nouus in Hispaniis color is potuit existimari, qui proprius erat Hispanorum,& ab ipsis *Hispanus*, seu *Bæticus* dicebatur? Præsertim cum ab exordio nascentis Ecclesiæ Hispaniæ Monachis plenæ extiterint,vti eo loci abūdè an nobis probatum est. Sed remur hactenus Monachos in Hispania albis indutos more Ægyptiorum, vt à sæculi hominibus diuersi dignoscerentur, aut nihil fixum de colore habuisse,sed alternatim altero ex natiuis vtebantur, vt sese offerebat occasio. Ab autem Christi 393. pullis tunicis, ac melotis incedere cœpisse; Martinum imitati,aut Hieronymum, qui quidem à multis annis Monachis Orbis lumine erant, ac parentes. Necessitudo Hispanorum cum ipsis id potuit extorquere, vt discipulos aliquot suos huc remitterent,à quibus cum colore fusco lamentum & pœnitentiā indicente Monasticus status reformatus sit. Necessitudinis vero cū Hieronymo argumenta sunt Lucinius Bæticus, Abigaus,præsb.& Theodora Lucinij vxor, ad quos extant epistolæ numero 82.29.52. Riparius ad quem epist. 53. & Tractatus aduersus Vigilantium, & Paulus Orosius qui eum inuisit apud Bethleem. Cum Martino testes sunt Itatius, & Idacius, & quotquot Episcoporum ad eum in causa Prisciliani conuenere. De quibus suis locis in Commentariis ad Dextrum & Maximum à nobis pro dignitate actum est. Si qua tamen his illic dissentientia repereris, secundis curis nos stare scias. 79.

Monachi nigri seu fusci quomodo primum in Hispania.

Videtur

80\. S. Benedictus nigro colore nunquam vsus.

Videor sensim de colore quoque habitus S.P.N. Benedicti sententiam tulisse. Et planè. Enim verò nemo sibi persuadebit insignem perfectissimorum Ascetarum emulum in eo defecisse, quod ab omnibus veri Monachatus cultoribus studiosius obseruatum est: fucatos scilicet colores à vestibus Monachorum longè absfuturos, vt iuxta Apostolum habentes quibus tegerentur his contenti essent, nec vltra curam nouam de fucato atque lanis aduentitio colore susciperent: quod sanè curantes conuincuntur contentos esse, nuditatis dumtaxat integumentis. Si quæ tamen sunt, quæ D. Patrem probent non albis vsum, nec delectatum, probant pariter subnigras Lanas adamasse: certumque faciunt quod habemus de natiuis expendimus ac nigras super inducto colore multò magis abhorruisse, quæ absque fucco superinducto fieri nequeunt: nec credibile est eum, qui in vili abiectaq; veste forma factus est gregis sui, nigri coloris fuccum & nitorem induisse, aut posteris suis in se ipso nitidi fuccati exempla monstrasse. Imo tyrocinium suum albis induisse (saltem cum eremum solus incolebat) mihi probabilius esse suadent intonsæ pelles quibus in specu & solitudine vsus est vt notauimus n. 48. Liquet si quidem eo tractu oues candida gerere vellera, non Bæticas aut fusca, sed de hac re fusius agemus lib. 7. in Comment cap. 55. Regulæ.

Albo vestitus initio sui Monachatus.

81\. Niger color à sede Apost. approbatus.

Nec lateat quemquam subnigrum, fuscum natiuum, simplicemque vestium colorem in nigrum tandem mutatum, idque tantum inualuisse, vt sedes ipse Apostolica eum approbauerit, vt constat ex Clement. *Ne in agro*, cuius superiùs verba retulimus, n. 70. ad quem locum dum Glossa *album nigrum*, & *brunum* vocat natiuos colores, proculdubio in vno *nigro* subnigrum intelligit, quem absque medicamento perfici nequire monstrauimus, n. 75. Nec eo loci *nigri* latiusculè valet accipi pro *fusco*, cum proponatur à *bruno* distinctus, qui idem ac *fuscus* est: & iam à multis annis contentio inter albos & nigros Monachos de extremè nigris lanis orta fuerit. Certè quæ Cistercienses mei amicula gestant nigra, id est scapulare, & itineraria cuculla, non ab exordio suo nigra fuere (vtinam nec foret) sed ab anno Domini 1475. quo sub Sixto IV. Romano Pont. concedente *brunum* in *nigrum* commutarunt: cum antea sub Benedicto XII. coalumno sub A.C. 1334. *brunum* seu *fuscum* accepissent *grisei*, seu *leucophai* ac *cineritij* loco sibi ab incunabulis ingeniti. Vide tomum. I. Priuileg. Cisterc. Priuileg. 58. & 100. De qua re citato libro & loco latius Deo dante agemus.

Cistercienses à quo tempore nigro vsi.

82\. Grisæo colore qui vsi.

Sed quinam priscorum Monachorum grisæis vsi fuerint (nam hoc vnum superest disquirendum) planè non liquet. Liquet siquidem Ægyptios albis; liquet Syros, Gallos, Italos, Hispanos & Africos fuscis vsos. Mihi rursus probatur vehementer multos etiam laucopheatos incessisse: quandoquidem inficiabitur nemo apud quam plurimos non solum fusci, non solum albi, idest non omnes vnicolores oues extitisse, sed partim albas partim fuscas: Et cum earumdem lanis Monachos amiciri oportere, & vniuersas conficiendis vestibus insumere; tunc è duobus vnum eligere cogebantur, aut quidam albas induere, quidam verò fuscas; aut ex vtrisque permixtis: vnum operari pannum, purum quidem, & ab omni fuco, abhorrentem, verùm necessario *leucophæum*, *aut grisæum*, *cinereivè* coloris quo omnes pariter vestirentur. Quod sanè multò vnanimitati congruentius à Patribus iudicatum est, quam is vno, ille alio modo incedere. *Quæ enim ad vnum, & eundem finem spectant* (ait Basilius Reg. 22. ex fus. disp.) *illa vt plurimum inter se conueniunt*. Adde multis in locis oues ipsas à natura cano colore vestiri, idest quosdam pilos candidos, quosdam fuscos habere, ex quorum coitione canus color resultat; cuius sanè coloris lanas Polentiam palmam ferre ad Padum Italiæ fluuiū, & Alpes sitam, Plinius autor est lib. 8. c. 48. Negandum autem non est Monachos eius & similium regionum accolas indigenatum ouium lanis indumenta sibi comparasse. Et omni dubio procul, minimè eos exquisitiùs de indumentis curasse, quam eius terræ pauperes, qui vt communis mundi totius mos habet, de terræ suæ fructibus, frugibusque & aluntur, & vestiuntur. Scimus itidem eum colorē multis in vestibus placuisse sub sanctæ Ecclesiæ cunabulis; quod scilicet esset & simplex seu natiuus, parumque notabilis, & insuper difficiliùs sordidarentur: vti à Martiali sumus edocti initio huius §. atque huiusmodi rationes ad fauorem leucophæi coloris à Monachis vsitati vehementer accedunt, ne dicam rem palmariam efficiunt.

Quid si & *Leucophæi* simul vt *albi*, & *pulli* Monachi Noui Testamenti designati olim fuerint (vt nihil non præfiguratum sacri Monachatus in sacra pagina fuerit, vt toto lib. 1. monstrauimus) in electis gregibus, quæ Iacobo contingebant Genes. 30. cum eos ad canales coram decorticatis virgis coire faciebat? Nam vt aliquando albas dumtaxat, & pullas sui fore iuris stabilitum fuit; sic & aliquoties varia, & maculosa. Vbi verò in vulgata aditione legimus: *Factumque est, vt in ipso calore coitus oues intuerentur virgas, & parerent maculosa, & varia, & diuerso colore respersa*: Græca lectio habet; *Vt venientibus ipsis ad bibendum conciperent oues in virgas, & pariebant oues Subalbas; & Varias, & CINERITIAS Sparsas*. Quinimo huiusmodi variæ si subalbas, aut cineritias sibi primùm omnium Iacob selegit, tametsi postea imbidia labam decem vicibus merces illius mutata sit, vt proditur cap. 31. sed de his satis.

83\. Leucophæi seu Grisæi Monachi in veteri pag. præfigurati.

§. V.

Mysteria Monasticorum vestium priscorum Monachorum aperiuntur.

84\. Vestes homini datæ ad ignominiam.

NOn vtrumque nuditatem suam tegere Veteres P.N. curarunt: parum hoc eis visum, si in deligēdis amictuum generibus mysteria non attenderent. Idcirco & in materia, & in forma illorum anagogiam trigogiamvè sectati reperiuntur. Nec mirum cum amictus ipse tectis perpetuus sit humanæ nuditatis, & præuaricationis testimonium; vtpotè peccati ipsius stipendium. Qui enim in sui origine, nudi licet amicti erant nihilominus lumine gratiæ sicut vestimento; peccato & transgressione interueniente nudi prorsus redditi, originalis iustitiæ tegumento destituti corporeæ nuditatis veste indiguerunt: quare vestis ipsa verecundiam homini ingerat oportet, quæ ex peccato traxit originem. Quantæ ergo dementiæ est, inde superbire velle, & honorem aucupari, vnde verecundandi causam habeas? Subtiliter planè Ambrosius,

Ambrosius, lib. de Elia, & Ieiunio cap. 4. *Vestiuit eum Deus tunica pelliceá prius, & sic ait: Ecce Adam quasi vnus ex nobis factus est. Ecce amictus tuus, ecce dignum indumentum tuum: hic te vestitus decet. Quia diuina affectant, tali digni habentur ornatu.* Datus igitur vestitus homini est ad ignominiam. Eapropter vilissimum decet hominem integumentum, quem peccati pudet; nisi velit peccati sobolem honore prosequi, gloria dignam haberi, facto ipso non valde protoparentis factum sibi displicere contestatur; quod absit.

85. Cur ab initio homines non sunt à Deo vestiti?

Disquirit loco perpulchrè Basilius, in homil. cui titulus quod Deus non sit autor malorum, *cur non statim ab initio amictus non sunt hominibus præparati?* Et respondet: *Quoniam hæc naturalia esse, nec ex arte decebat. Nam naturalia propria sunt brutorum, vt penna, seta, pellium crassitudines, quæ & frigoribus resistunt, & æstus ferunt: in quibus nihil alterum ab altero distat, æquali omnibus natura existente. Homini autem secundum proportionem in Deum charitatis præstantior bonorum distributio conueniebat. Quæ vero ex arte sunt opera, negotium generant, quod vt maximè homini noxium vitandum erat. Quamobrem Deus nos ad paradysi vitam reuocans, ex animabus nostris curas euellere conatur dicens: Nolite animæ vestræ cogitare quid induamini. Neque itaque vestis ei ex natura, neque ex arte conueniebat; sed alia parata erant, si virtutem ostendisset homo, insignia quæ ex gratia erant illum illustratura, vtpote fulgores quidam, quales sunt Angelorum, qui omnem florum varietatem, omnem astrorum claritatem superarent.* Proinde amictus; qui ex arte est, dum nobis nudo corpori superponitur, seipso miserum casum nostrum ostentat, & calamitatum omnium, in quas incidimus, dum protegit, radicem indicat: vt qui pluuiam, grandinem, niuem, gelu, frigoraque repellit, æstuive violentias, index ipsemet pariter sit sibi homines ea in se peccato concitasse, quæ suæ nuditatis tempore, tempore scilicet originalis iustitiæ, minime pateretur. Enimverò vt pulchrè Dracontius lib. de Oper. sex dierum paradysi fœlicitatem viuis depingens, ait.

Ibi flores humus semper sub flore perenni.
..... Non fructus anhelis
Flammatur radiis, quatitur nec flatibus vllis:
Nec coniuratus fuit illic turbo procellis:
Non glacies distincta domat, non grandinis ictus
Verberat, aut gelidis canescunt prata pruinis.
Ver ibi perpetuum communes temperat auras.

86. Veteres Monachi ad operimentum tantum vestibus vsi.

Hæc Veteres Monachi apud se tacito pectore circumuoluentes peccati transgressionisque in Deum reos se esse, ipsa vestis abiectione protestabantur. Plurimi namque minimum quod fieri posset vestimentum gestare decernentes linea duntaxat tunica, ac palliolo, cucullo que contenti sunt; quibus nuditatem potius tegerent, quam ingruentes elementorum procellas repellere viderentur. Non in hos reuerendissimos Domini athletas Ascetarum Principes contorsit sedes Apostolica Stylum, cum Innocentius III. cap. *Cum ad Monasterium* de statu Monach. *Firmiter*, inquit, *inhibemus, ne quis de cætero Monachorum lineis camisiis vtetur.* Nec D. Isidorus, cum cap. 12. Regulæ dixit. *Porro linteo non oportet Monachum indui.* Longè siquidem aliud est interulis, seu camisiis lineis ad delicias vti, aliud tunicam externam, quæ præcipuum corporis integumentum est, de lino conficere. Sed vulgus præsens omnia miscens, & facies rerum iniuriosè permutans, camisiam vocat *tunicam*, vt ita non videantur huius sæculi Monachi à regulis Veterum vehementius diuertisse; cum tamẽ toto cœlo dissideant, & *camisia*, quantumcumque ex stamineis constet, non tegendi corpusculi gratia, sed mollitudinis ergo inuenta se deferentes coarguat, nequiuisse tunicæ duritiem, & crassitudinem pati. Alias nónunquam mirata est Roma ipsa Serapionem cognomento *Sindonitam*, quod vna tantum sindone corpus tegebat: vt Palladius narrat in Lausiac. c.83.

87. Lineæ vestis mysteria.

Cæterum Ægyptij Patres non solum paupertatis gratia lineis vsi sunt, sed *vt ab omni conuersatione terrena mortificatos eos velaminis linei doceat indumentum* (quod prodit Cassianus lib. 1. c.5.) *audiantque per hoc Apostolum quotidie dicentem sibi. Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram: illud quoque, ipso habitu protestante; Mortui enim estis, & vita vestra abscondita est cum Deo. Et iterum: Viuo autem iam non ego; viuit vero in me Christus. Mihi quidem mundus crucifixus est, & ego mundo.* Hactenus ille. Quibus sanè eò respexisse videtur, quod innumera linum patitur cruciamenta vt sit vsui aptum insigni constantia. Etenim satum, & maturum è terra euellitur, & in fasciculis colligatum, siccatur in sole. Deinde virgæ ipsæ merguntur in aquam solibus tepefactam, pondere aliquo depressæ. Inde extractæ, cum maceratæ sunt indicio membranæ laxatioris, iterum inuersæ vt prius sole siccantur, mox arefactæ in saxo tunduntur stupario malleo. Rursus pectitur linum ferreis hamis, donec membrana decorticetur: iterum inde filo politur, illisum crebrò in silice ex aqua textumque, rursus tunditur clauis, & sæpè ferũenti mordacique lixiuio perpurgatur. Ita penè ad verbum Plinius lib. 19. cap. 1. subditque ingeniosè admodum: *Semper iniuria melius.* Expendit idem argumentum Pierius lib. 40. Hierogl. Apotissimè proinde mortificati hominis est insigne; cuius rei gratia sacerdotalibus indumentis, & altarium paramentes adaptatur. Ad hæc puritatis symbolum esse docuit Plutarchus lib. de Iside, & osiride, & properantis mortis, quod mortuorum cadauera linteis obuolui soleant, vnde & à Theottico *linum* vsurpatur pro *fato*. Atque hæc inter alia præcipuè Veteres Monachos coëgere, vt linteis indicerentur.

Linum cruciamentis fit vsui aptum.

88. Pellium mysteria.

Eiusdem mortificationis præconceptæ, & studiosiùs à Monachis, requisitæ, insigne ac symbolum pelles esse, ipsa earum origo manifestat: vt enim eis tegeretur homo mortem animalium interuenisse oportuit, quorum detrimento commodum reportaret, vidisseque ob eius merita mortem grassari in mundo, quæ sui etiam corporis potestatem acceperat. Argumentum itidem humanæ inopiæ brutorum etiam indigentiam excedentis: quippe cum homo tam nudus ex sese absque gratiæ protectricis integumento existeret, vt ab illis amiculum propriæ nuditatis mutuare cogeretur, seu potius illata morte extorquere, quæ à natura ipsa pelliceis vestibus abundarent. Vt tandem per hoc cognosceret homo *quod cum in honore esset non intellexit*, & ea propter *comparatus sit iumentis insipientibus, & similis factus illis.* Adhuc pelles ipsas peccatorum esse symbola, vetus illa Iacob demonstrauit, cum hædorũ pelliculis manus suas retexuit. Hypolito namque Martyre, ac verè Ecclesiæ Doctore (cuius Hieronymus verba recenset q.2. ad Damasum) *Pelles quæ eius brachiis circumdatæ sunt, peccata vtriusque sunt plebis, quæ Christus in extensione manuum cruci pariter affixit:*

Et

Et ita nobis à Patre surripuit benedictionem: Verùm in morte pelliculas exuit, quod nimirum mors in eis, ac peccatum mortis parens repræsentaretur. Quo spectat illud Athanasij Serm. de Pass. Domini, ad quæstiunculam, Cur Dominus ita morti proximus propria vestimenta resumpsit, cum posset alba aut coccinea veste ad mortem ire? Ita respondentis: *Resumpsit autem simul cum tropheo crucis vestimenta sua ab illis abiturus ad mortem, vt ea simul cum morte exueret.* Planè quia vestimenta propria mortalitatis propriæ, & peccati Symbolum sunt, vt Origines hom. 6. in Leuit. & Augustinus Ps. 130. contendunt.

89. Alia pellium mysteria. Hinc docemur non amare pelles nostras, sed omnem curam in eo tantum impendere, vt *exspoliemus nos veterem hominem, & pelliceas tunicas peccatorum:* & tunc fiet, Hieronymo interprete, quod ab Amos Propheta cap. 2. scriptum est. *Robustus corde inter fortes nudus fugiet in die illa.* Aliàs cum pro iniquitate videris tentoria Æthyopiæ, idest Æthyops non mutauerit pellem, *turbabuntur pelles Madiam:* nimirum *conscientia peccatorum suorum; super mortem, semper iudicium formidabunt; & ad leuem febriculam; quasi latrones in carcere, ita de æternis suppliciis suspirabunt: Madiam enim in lingua nostra sonat, ex iudicio: idest, in condemnationem.* Itá Hieronymus verba illa Abachuc interpretatur in eius commentariis; Quibus adde quod lib. 2. contra Iouian. c. 5. notat. *Aiunt Physici quod pellis colubri, quæ exuitur, decocta in oleo mirè dolorem aurium mitiget.* Pulchrà metaphora denotatur, eum qui aurium dolore laborat, idest conscientia criminum, agitatus à verbo aspero sibi timet *Discedite à me, non noui vos; Ite maledicti in ignem æternum,* non pelles brutorum sibi amicè appropiet; eisve amiciri gaudeat; sed pellem colubri, quam exuat ad petram Christi allisus, ex oleo diuinæ misericordiæ concoquat; quatenus computrescente iugo pellibus circumdato à facie olei robustus corde inter fortes nudus effugiat exutus veterem hominem, & pelliceas tunicas peccatorum. Ad hæc cum præ nuditate verecundorum erubescentes primi hominum pellibus induti sunt, conuenienter pelles symbolum sunt impudicorum lasciuientis carnis motuum; quin & impudicæ fœminæ *pelles* vocari consueuere etiam ab ipso Domino leuit. 15. (si Hesichio interpreti credimus) aiente. *Vir de quo egreditur semen coitus vestem & pellem quam habuerit lauabit aqua, & immunda erit vsque ad vesperum:* Vt expositionis, non diuersitatis gratia subiungatur: *Mulier cum qua coierit lauabitur aqua, &c.* Quod hæc sub *pelle immunda* intelligeretur. Ita à Latinis *pellicis* vox accepta est, & à *pelle scortea*, seu coriacea, *scortum.* Felix cuius pelles consumptis mortificatione carnibus os adhæserit, vt pelle Monastica circundatur, mollia supergressus, nihil in eo non osseum sit, & ob hoc humilitatis pelle contectum, quæ ex quotidiana mortalitatis suæ consideratione consurget. Vide D. Gregorium, lib 14. in Iob cap. 23. Nec contemnenda est Rodulphi existimatio Comment. ad cap. 15. leuit vbi, *quid* (inquit) *per pellem nisi vitiorum mortificatio designatur?* Sed ad lanam.

90. Lanæ vestis mysterias. Neque verò laneis indumentis minus eruditionis, qui eis vtuntur Monachi, capere valent. Enimverò suo oportuit ouem spoliare, vt peccatoris nuditas tegeretur: quo causam suæ spoliationis & nuditatis ob oculos semper circumferat, & humilis ex contuitione lanei amictus euadat. Maxime cum *lana* (quod obseruauit Gregorius lib. 22 Moral cap. 11.) *de corruptibili carne nascatur.* Vnde Christus ab Ezechiele cap. 9. non laneis, sed lineis indutus ostensus sit; quia nimirum *indumentum sui corporis ex Matre Virgine, non autem ex corruptione commixtionis sumpsit.* Quapropter lanea vestis nostræ corruptionis natiuitatis nos admonet, quo infra suæ humilitatis metas se homo contineat: vt qui ex corrupta traduce natus est non insolescat. Adhuc admoneri nos teor lana nostri amictus paternæ in obedientiæ: nam vt eius vlcera curarentur, adhibitum nobis fuit ex oue fomentum, pecore proculdubio obedientiæ præstantissimæ symbolo, cui videlicet suam dignatus est Dominus comparare, iuxta illud Isayæ 53. *Quasi ouis ad occisionem ducetur* Imo & silentij, Monachorum caulis virtutis apprimè necessariæ: *Sicut ouis coram tondente se sine voce obmutuit.* Symbolo itidem destinationis ad mortem: *Æstimati sumus sicut oues occisionis.* Is. 43. Nec omittendus quod animaduertisse reperio Gregorium lib. 8. Mor cap 31. & Bedam in cap. 31. Prouerb. nimirum: *In lana qui ouinus est habitus, omnia pietatis; & simplicitatis opera, quæ proximis impendimus; accipi:* quatenus laneis amiculis humiliter circumtecti ad ea penitius exequenda ipsa sui habitus significatione teneri se videant. Denique ipsis quoque per Prophetam dictum velint Ezech. 27. quod olim iussu Domini Tyro, *Damascenus negotiator tuus in vino pingui, & lanis coloris optimi:* hoc est, vt Hieronymus exponit lib. 7. Comment Ezech. *Ex quo perspicuum, quod Tyrus lacte vescatur infamia, & velamenta non habet propria, sed aliunde, & ex variis conuecta Prouintiis* Vt ita se in sua nuditate contineant, nec sibi quicquam Monachi approprient, quod aliunde ipsis accidere perspicuum est: ex Damasco præsertim; cuius interpretatio *sanguis cilicij* est (eodem Doctore) ne Monachalis, ac pœnitentialis indumenti mentio in ipso Prophetæ testimonio deesset.

Sed qui Monasticorum indumentorum, quod ad materiam spectat, lini, pellium, & lanæ mysteria aperire tentauimus, quæ in vna quavis illorum veteres comperierint, enodemus. Cassianus lib. 1. cap. 5. *colobiis*, seu *tunicis*, quæ vix ad cubitorum ima pertingebant, ita vt nudas de reliquo circumferrent manus, & brachia, id significatur inquit, *vt amputatos habere eos actus, & opera mundi huius suggerat abscissio manicarum.* Dorotheus Doctr. 1. quæstionem proponit: *Cur ipsi Colobium gestamus absque manicis, cum cæteri omnes manicas gestent?* Et ita eam dirimit. *Quod verò nos manicas non habemus, signa sunt manuum, manus enim ad practicem pertinent. Quando igitur cogitatio aliqua operandi, seu manibus contrectandi: quicquam eorum; quæ veteris erant hominis, nobis incesserit; puta furandi, aut conuitiandi, vel aliquem contemnendi, aut (vt breuiter dicam) peccatum aliquod seu scelus manibus perpetrandi, cogitatio subrepit; tunc lustremus animo, atque oculis, quæ vestium nostrarum sit forma, & discamus abesse nobis manicas; id est non habere nos manus ad operandum quicquam eorum, quæ veteris erant hominis.* 91. Colobij & Tunicæ mysteria. Subiungitque de signo purpureo tunicæ affingi solitò, quod Tabennenses cucullo potius assuebant, si Palladio fides aliqua est adhibenda. Signi purpurei Tabennensium. *Habet & colobium nostrum signum purpureum. Quid tandem sibi vult signum purpureum? Quicumque enim Regi militant, purpuram gestant in clamyde illa sua militari;*

militari: quandoquidem enim Rex vestem gestat purpuream, quicumque sub illo militant, purpuram apponunt sagis suis, hoc est signa quædam ex Regio indumento, vt per hoc innuant, atque omnibus palam faciant, se se Regios esse milites, & Regi commilitare. Ita & nos signum purpuræ assumimus in Colobium, innuentes nos in Christi militiam accitos esse, atque adeo debere easdem pro eo afflictiones, & incommodata æquo animo perferre, quæ pertulit ille pro nobis. Cum enim Dominus noster Iesus passus est, purpuream vestem portauit: primum quidem vt Rex, ipse enim est Rex omnium regnantium, & dominantium Dominus: secundo autem vt delusus ab impiis & prophanis. Nos igitur habentes hoc signum, nempe colobium, omnes afflictiones eius & incommoda perferre (vt dixi) iubemur. Et quemadmodum miles haud quaquam dimissa militia sua agricola fit, aut mercator; sic enim militia sua excideret: nam vt ait Paulus: Nemo militans implicet se negotiis huius vitæ, vt Imperatori suo placeat; ita & nos si veri certatores, & Christi milites esse velimus, ad hoc totis viribus incumbamus, vt mundum hunc, & quæ sunt mundi contemnamus, nullaque sæculi huius cura & sollitudine tangamur: sed soli Deo placere, adhærere & seruire studeamus, vt sit quod dicitur: Virgo assidens, & immobilis, ac sine vlla distractione. Nicephorus lib. 9. Hist. Eccles. cap. 14. ita inquit: *Cæterum reliquorum quoque Ægyptiorum amictus vt opinio fuit, ad exemplum aliquod, & specimen arcanioris Philosophiæ spectat: non enim illi temerè à communi habitu vestitum suum mutauere. Amiculum namque manicis carens* (loquitur de Colobio, aut tunica) *indicium atque institutionem esse arbitror, ne manus ad iniuriam inferendam faciles sint, & prompta.* Nobis quibus malignitas temporis ab eo rigore longius abire fecit, manicæ datæ sunt: Verum adhuc manus manent intactæ, vt eo contegumenti genere admoneamur opera adhuc Monastica à nobis exigi pura, & publica, quæ & professioni respondeant, & cæteris exemplo boni odoris sint: tametsi brachia tecta gerere iubeamur, quòd à fortissima priscorum militia de fecerimus.

92. Cuculli Mysteria.

Cuculli mysticam significationem ita Cassianus exposuit lib. 1. cap. 4. *Cucullis Perparvis vsque ad ceruicis, humerorumque demissis confinia, quibus tantum capita contegant, indesinenter vtuntur diebus ac noctibus: scilicet vt innocentiam & simplicitatem paruulorum iugiter custodire etiam imitatione illius velaminis commoneantur. Qui reuersi ad infantiam Christi, cunctis horis cum affectu ac virtute decantant. Domine non est exaltatum cor meum, &c. sicut ablactatus est super matre sua.* Aliquanto vberius S. Dorotheus. *Gestamus* inquiens, *& cucullum, quod symbolum quidem est innocentis animi, puri, & de verè humiliati: pueri enim infantuli, & innocentes cucullum gestare solent, non viri perfecti. Nos autem præterea illum gestamus, vt malitia simus paruuli (vt ait Apostolus) Nolite pueri esse mente & sensu, malitia paruuli estote. Quid verò est paruulum esse malitia? Paruulus absque malitia est: etiamsi contemnatur, non irascitur: si honore afficitur, non in vanam gloriam effertur: si rebus suis spolietur non dolet, neque affligitur, paruulus enim est malitia. Non vlciscitur iniuriam non gloriam affectat inanem.* Rursus. *Et etiam cucullus Diuinæ gratiæ Symbolum; quoniam quemadmodum cucullus tegit, ac fouet pueruli caput, ita & Dei gratia mentem nostram tuetur, & fouet, vt maiorum nostrorum monumenta testantur. Est igitur cucullus signum gratiæ Seruatoris nostri Dei mentem nostram tuentis, ac protegentis, nec non simplicitatem nostram, & innocentiam, quæ in Christo est, circumfouentis, propter eos qui nos quotidie vulnerare, ac deuorare conantur.* Concinit vtrique Nicephorus dicens: *Capitis vero tegmen acuminatum, vt simplices sint, & iniurias non euindicent, puréque, de innocenter viuant: lactentium puerorum instar, quorum capita eiusmodi lineis mitris operiri solent, quæ partem rationis principatum imperiumque obtinentem tegunt, atque fouent.*

De Zona hæc habet Cassianus cap. 2. *Itaque Monachū militem Christi, in procinctu semper belli positum accinctus lumbis iugiter oportet incedere.* Dorotheus autem hæc. *Habemus autem & Zonam circa lumbos nostros. Quid obsecro sibi vult Zona? Primum quidem Zona symbolum significat, vt ad quodvis opus bonum accincti simus, ac parati. Quicumque enim operaturus est aliquid, primùm quidem Zona succingitur, & sic demum opus aggreditur: vt illud testatur: sint lumbi vestri præcincti. Secundò vero, vt quemadmodum ex pelle mortua Zona conficitur, ita & nos voluptates nostras omnes, omnesque delicias, & illecebras, ac desideria carnis mortificamus. Gestatur enim Zona circa lumbos, & renes: ibi nimirum nerui sunt quidam, in quibus vis illa animæ nostræ sita esse dicitur, quæ concupiscibilis nuncupatur: & hoc est quod dicit Apostolus: Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram, fornicationem, & immunditiam, &c.* 93. Zonæ mysteria.

Nicephorus denique Zonam cum rebrachiatorio, seu brachili confundens, ait. *Zona porrò, quæ & humeros, & brachia comprimit cinctura promptam alacritatem in ministerio Dei subobscurè indicat; vt quæ ad implere iussi sunt, succincti perficiant.* Verum Rebrachiatorij sub Anabali nomine ita mysticam significationem prosequitur Dorotheus. *Anabolus in modum crucis ponitur super humeros nostros: significat enim Symbolum Crucis, quam nostris humeris iugiter gestare debemus, iuxta id quod dicitur: Tolle crucem tuam & sequere me. Quid vero aliud est crux quam perfecta & absoluta mortificatio? quæ quidem non nisi per fidem in Christum rectè à nobis geritur. Fides enim (vt à maioribus, ac senioribus nostris accepimus) ea comprimit semper & amouet, quæ poterunt esse impedimento, & liberam nobis reddit, ac facilem operandi viam, quæ nos ad perfectam hanc, de qua agitur, mortificationem deducit. Hoc est, vt seipsum quisque à sæculi huius rebus omnibus exuat, atque omnino mortificat; & illarum amorem, ac desiderium deponat. Si enim parentes reliquerit, hæc eadem mortificatio in fide fundata efficit, vt vel illorū affectum, & desiderium radicitus è corde diuellere contendat. Simili modo si pecunias, si latifundia, si denique rem quamvis aliam deseruerit, & abrenuntiauerit; vult, vt desiderio pariter, & affectui illius rei abrenuntiet prorsus, & vale dicat. Hæc enim est vera & perfecta abrenuntiatio.* Cassianus verò cap. 6. de Rebrachiatoriis ait; his Monachos ideo succingi, *vt ita constrictis brachiis, impigri ad omne opus, expeditique reddantur: illud Apostoli præceptum studentes omni virtute complere. Quia non solum mihi, sed etiam iis qui mecum sunt ministrauerunt manus istæ: neque gratis panem ab aliquo manducauimus, sed in labore, & fatigatione nocte, ac die operantes, ne quam vestrum grauaremus. Et: si quis non vult operari, non manducet.* Mirè cum superioribus concinit Veteris Abbatis testimonium apud Pelagium, de Verbis seniot. libello 10. n. vltimo. *Dixit Senex: Quia cucullum, quo vtimur, signum est innocentiæ; super humerale, quo humeros & ceruicem*

94. Rebrachiatorij & brachilis.

Anabolis

alligamus

alligamus, signum est Crucis: Zona vero, qua cingimur, signum est fortitudinis. Conseruemur ergo iuxta id quod habitus noster significat, quia omnia cum desiderio facientes nunquam deficiemus.

95\. Masortis, & Melotis mysteria. Porro quod ad Masortes, aut Melotes spectat, Cassianus, cap. 8. sic inquit. *Qui tamen habitus pellis caprinæ significat mortificata omni petulantia carnalium passionum debere eos in summa virtutum grauitate consistere: nec quicquam petulcum, vel calidum iuuentutis, ac mobilitatis antiquæ in eorum corpore residere.* Confundens proculdubio Melotis & Zonæ significata, ob materiæ identitatem: cum tamen pallium multa celet mysteria, quæ Monachi præ oculis habere oportet: idcirco enim breue erat pallium veterum, vt indicaretur duos simul operiri eo non posse, iuxta doctrinam Isaiæ c. 28. vt Hieronymus ibi exponit, Christum, & diabolum, seu vtrique Domino deseruire. Quatenus autem pallio pectus, & humeri proteguntur, eodem Hieronymo teste ad illud Isaiæ: *In die illo auferet Dominus ornamentum calceamentorum & mutatoria, & pallia:* proculdubio ornamenta bonorum operum significantur: quibus filiæ Sion, animę scilicet deuotæ amiciri, & ornari debēt Ambrosio autē lib. de Isaac c. 6. pallium etiā pudorem vitæ veteris significat; quo Monachum ad humilitatem trahi continuò oportet. Apud Hieronymum ad Mich 2. auxilium Dei palliū præfiguratur, quo Ascetæ sibi misericordiam Dei gaudeant affuisse, quodque perpetuò lachrymabiliter implorent. Sed de aliis Pallij significatis consule Tertullianum aduersus Marcion. Gregorium lib. 2. Mor. c. 31. Bedam in Genes. 9. & 39. Ambrosium l. de Tobia c. 20. Augustinum de essentia Diu. & l. 16. de Ciuit. c. 2. Rupertum l. 5. in Reg. c. 17. & super Mich. 2. & ad Cant. 5. Origenem hom. 17. in Genes. & hom 5. in Iudith. & hom. 35. in Matth. Hilarium can. 33. in Matth.

96\. Caligarum mysteria. Caligarum vsu (aliorum calceorum interdictu præmisso) quibus à frigore suos muniebant Monachi pedes, hoc significari voluisse ait Cassianus, c. 10. *Vt si in hoc mundo constituti cura & sollitudine carnis huius omni exuti esse non possumus, nec ab ea penitus præualemus absolui: saltem occupatione leui, & implicatione tenui necessitatem corporis explicemus, néue anima nostra pedes, qui expediti ad spiritualem cursum, & prædicandam Euangelij pacem semper esse debent parati (quibus post odorem vnguentorum Christi currimus & de quibus Dauid. Cucurri inquit, in siti: Et Ieremias. Ego autem laboraui te sequens) morticinis huius sæculi curis patiamur inuolui. De his scilicet cogitantes, quæ non ad supplendam necessitatem naturæ, sed ad superfluam noxiamque pertinent voluptatem. Quod ita implebimus, si secundum Apostolum carnis curam non perfecerimus in desideriis.* Sed notandum quod subiungit: *Quibus tamen caligis quanquam licito vtantur, vtpote Domini mandato concessis, nequaquam tamen pedibus eas inhærere permittunt, cum accedunt ad celebranda, vel perficienda sacrosancta mysteria: illud æstimantes secundum litteram custodiri debere, quod dicitur ad Moysem, vel ad Iesum filium Naue: solue corrigiam calceamēti tui, locus enim in quo stas, terra sancta est.* Adde ex D. Gregorio hom. 22. & Cant. 7. calceamentis Patrum innui exempla, quibus nimirum Monachus insistere debet, vt per trita illorum gradiatur vestigia, qui in pace obierunt: ne callem inuiam obambulans, præcipitij nesciat euitare pericula. Quare qui præcedentium Patrū sequitur vestigia, tutus erit, & vanitatis itidem effugiet inuia. Gregorio etiam Nisseno lib. de vita Mosis calceamenta designant vitam duram, & asperam, quàm habere debent exeuntes de Ægypto, ne à spinis vitiorum lædantur. Vnde & illi Pascha celebrare iubentur, calceamenta habentes in pedibus. Aufert Deus ornatum calceamentorum, cum propter peccata ornatum virtutum aufert. (Hieronymo in Isai. 3.) vt caligatus quisquis eo se symbolo admonitus existat de ornamento virtutum exquirendo. Auctor denique Ordinariæ, quod Iudith sandaliis induta incesserit, significari contendit Euangelica consilia, & sacras meditationes, quibus pedes, hoc est affectus religiosi viri, muniri necessum est, Holophernem trucidare valeat, ac de diabolo triumphum agere.

97\. Baculi mysteria. Denique baculo, quam Veteres Monachi gestare solebant, spiritualiter monebantur (Cassiano cap. 9.) *nunquam debere eos inter tot oblatrantes vitiorum canes, & inuisibiles nequitiarum spiritualium bestias inermes incedere: sed irruentes eas retundere Crucis signaculo, ac longius propulsare: atque aduersum se seruientes iugi memoria Dominicæ passionis, & imitatione illius mortificationis extinguere.* Quo sanè Doctore baculus in memoriam ligni vitalis gestabatur manibus; tum ob reuerentiam ei iugiter exhibendam: tum ob imitationem mediis operibus per manus significatis procurandā. Multa de baculi mysteriis apud alios reperies, præsertim apud Lauretum in Allegor. verbo *Baculus*, vbi innumera congerit Patrum testimonia, quæ tu consulas.

98\. Colorum mysteria. Consultò mysteria colorum Monasticæ vestis omisi: nemo enim est quem lateat, candore innocentiam, castitatem, & spiritalem lætitiam significari; fusco pœnitentiam, lachrymas, & humilitatis statum: leucophæo vtrumque quodammodo vniri: quæ cursim de vnoquoque agentes colore tetigimus.

99\. Parui Schematis institutio. Diximus multa proculdubio de priscorum Monachorum vestibus; quo semel ab eis nos expediremus, & Lector simul cuncta faciliùs reperire valeret. Illud duntaxat ad calcem admonere operæpretium duximus, Dionysianum schema Monachi nouiter profitentis apud Græcos gnauiter à vetustissimis temporibus inualuisse: quandoquidem in Euchologio duplex schema reperitur, quem tibi modo subiiciam.

Ordo instituendi Monachum parui schematis, siue Mandij.

1\. *Sacerdos ponit super eum schematolobium.*

2\. *Tondet eum sacerdos in formam Crucis.* Hæc crinium resectio ita in oratione, ibi subiungi solita exponitur. *Vt ademptione sensu carentium capillorum etiam abiiciat irrationales cogitationes, & opera.*

3\. Induit eum tunica dicens: *Frater noster. N. induitur tunica exultationis.*

4\. Donatur Zona his verbis: *Frater noster lumbos cingitur virtute veritatis in mortificationem corporis & renouationem spiritus.*

5\. Imponitur cucullus sic. *Frater noster operitur galea, seu spe salutis.*

6\. Datur ei pallium: *Frater noster sumit pallium, arrhabonam magni, & Angelici habitus, in stolam incorruptionis, & sanctimoniæ.*

7\. Calceatur: *Frater subinduitur calceamentis, in præparationem Euangelij pacis,* Deinde concluditur his. *Frater noster sumit arrhabonam magni, & Angelici habitus.*

8. Denique: *datur detonso cereus, & sanctum Euangelium & Crux, & fit amplexatio.* Nimirũ: *cereus* quasi illi dicetur. *Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ ardẽtes in manibus vestris:* Et vos similes hominibus expectantibus Dominũ suum. *Euãgelium* loco Regulæ, cui mores suos conformet. *Crux* in symbolum vitæ Monasticæ ab eo acceptæ. Et tunc tandem, vt apud Dionysium legimus, admittitur ad oscula pacis circunstantium, & ei de fœlicitate sua congratulantium. Solemnius autem etiam celebrabatur aliquando Monachi professio in hunc modum.

Ordo magni, & Angelici habitus seu magnũ Schema.

1. *Sacerdos tondet eum in formam Crucis: in nomine Patris & Filij, & Spiritus sancti.*

100. Magni schematis institutores.

2. *Frater noster N induitur tunica iustitiæ, & exultationis Magni, & Angelici habitus.*

3. *Sumit pallium magni & Angelici habitus, in stolam incorruptionis, & sanctimoniæ.*

4. *Induitur cucullum simplicitatis, in galeam spei salutaris.*

5. *Accipit anabalum In nomine Patris & Filij, & Spiritus sancti, assumens crucem suam in humeros sequens Dominum Christum.*

6. *Fratris nostri lumbi cinguntur virtute veritatis,*

7. *Subinduitur calceamentis in præparationem Euangelij pacis.* Et concludit. *Sumpsit magnum & Angelicum habitum.* Hæc omnia sic explicantur in oratione: *orat enim Sacerdos, vt in sãctificatione vitã instituens, immaculatum conseruet, quem in virtute tua induit habitum. Pro tunica quidem iustitiam amictus; & pro Zona mortificationem corporis, & temperantiam in seipso circumferens: Et pro anabalo, Cruce, & Fide adornatus. Et pro pallio stola incorruptionis munitus: Calceamentis vero, vt procedant in viam pacis & salutis.* Hæc in Onomastico refert Rosuueydus, verum ego quo differat paruum à magno schemate seu habitu, nisi tantum in anabalo, quod Rosuueydus ipse *scapulare* vertit, nõ video. Opponitur autẽ in versione *anabali* Cassiani sententiæ, vt supra §. 2. n. 28. expẽdimus: aut si quod magnum schema vocatur, eorum erat institutio, qui ad Chorum deputati sunt: paruum vero conuersorum, & patrum Laicorum, quibus breuiores forsan dabantur vestes, vt nostris etiam temporibus vidimus inter Cistercienses nostros breue scapulare genua tantum pertingens conuersis in possessione conferentes. Nec incongrua vnquam fuit Monachorum, & Conuersorum diuersa institutio. Sed de vestibus satis.

CAP. XII.

Vetustissimorum Therapeutarum, seu Monachorum instituta & mores ex Philone.

1. Therapeutæ ab Essæis lõgè diuersi.

EGimus hactenus de professione, votorum emissione, & ceremoniis in ea olim seruari solitis, quarum è præstantioribus est habitus externi permutatio, primitiuorum Monachorum: reliquum est, vt mores & instituta eorum proponamus, quæ exquisitissimè prosequutus est Hebræorum dissertissimus Philo libro speciali sub titulo: *De vita contemplatiua, siue de supplicum virtutibus.* Et quidam in superioribus lib. 1. c. 13. n. 19. ostendimus (ni fallor perspicuè) perperam à quibusdam hos cum Essæis, vel Essenis Iudæis cõfundi; cum hos ab illis libro etiam, & tractatione, moribus, professione, multiplicatione, & ipsis nominationibus asseruerit dissidere: quod haud scio cur ab aliis adnotatum non fuerit. *Libro*, inquam & *tractatione*; nam de Essæis Mosaicæ legis cultoribus agit ex professo antecedẽti libro, cui titulus. *Quod omnis probus sit liber:* de Therapeutis verò in consequenti *de vita contemplatiua*; Sic exorsus: *Postquam de Essæis disseruimus, qui vitam actiuam exercent, omnibus aut (quod minus inuidiosum dictum est) plerisque fœlicius: ordo postulat vt deinceps dicamus quæ dicenda sunt de contemplationi deditis.* Hinc reor lapsus occasio multis orta est, existimandi hos quoque à Philone Essæos vocitatos, quasi duo eorum genera descripserit; actiuorum prius, contemplatiuorum posterius. Verùm proculdubio longè aliam fuisse Philoni mentem subiuncta declarant verba: *Institutum autem huius Philosophiæ mox apparet ex ipsis appellationibus* Nunquid quoniam Essæi vocantur à sanctitate, vt de prioribus dixerat? Absit; sed ait: *Vocantur enim Therapeutæ, Therapeutesque, hoc est Curatores, & Curatrices, siue Cultores & Cultrices. VERO NOMINE.* Cultores & Curatores vnde dicti? *Quare? vel quia profitentur medicinam præstantiorem ita vulgata per oppida omnia: hæc enim medetur solis corporibus; illa & animas liberat morbis grauibus, & aduersus medelas contumacibus, quos infixerunt voluptates concupiscentiæ, dolores, timores, auaritia, insipientia, iniustitia, & cætera perturbationes; vitiorumque agmen innumerabile.* Et hæc dixerit ea nominis *Therapeutæ* ethymologia, quæ *Curator* interpretatur. At iuxta vulgatiorem, qua *Cultor* dici creditur, subdit: *Vel quia dedicerunt à natura, è sacris legibus colere illud Ens, & bono melius, & vno sincerius, & vnitate in generando antiquius, atque (vt ita dicam) principalius.* Vocat etiam eos *Icetas*, hoc est *supplices*, à præcipuo munere, quod est *iugiter supplicia vota offerre Deo*, & laudibus Diuinis totum ferè tempus vitæ insumere. Non ergo vero nomine *Essæi* sed *Therapeutæ*, & *Icetæ* vocitabantur ipso teste Philone, qui priores vero nomine, ac proprio nomine Essæos dixerat. Vnde (quod non piget repetere) *posteriorum tractationem* sic clausit. *Hactenus de Therapeutis naturæ contemplationibus, & huic tantum studio curandaque anima per totam vitam deditis: cæli & mũdi ciuibus, patri, conditoriq; rerum propter suam virtutẽ cõmendatissimis, quæ conciliante adepti cœlestis numinis amicitiã, præmium cõuenientiss: mum fortunæ virtuti posthabita, euaserunt ad supremum fœlicitatis fastigium.* Eorum encomia. Tot encomiis commendatos vult, non quidem *Essæos*, sed *Therapeutas*, vt vides. Atqui *Therapeutarum* nomenclatura, sicut & *Monachorum*, non Iudaica, sed Apostolica est, D. Dionysio teste, lib. de Ecclesi. Hier. c. 6. vbi de eis agens ait: *Præceptores nostri Diuinis eos appellationibus sunt prosequuti, partim Therapeutas id est Cultores, à sincero Dei famulatu, atque cultu, partim Monachos ab indiuidua & singulari vita appellantes:* vt vel ex solo nomine liqueat Philonem Apostolorum discipulos, non Moysis, fuisse res & instituta persequutum.

Ad hæc priores illos, quos Essæos vocitari testatur, in Palæstina duntaxat, & Syria habitasse contendit, atque vltra 4000. non excedere: quod sanè Hebræis apprimè conuenit, quorum Syria & Palæstina sedes propria erat; ait enim: *Nec Palæstina Syriaque deest hoc genus hominum.* (quales erant apud Indos Gymnosophistæ, & apud Persas Magi) *qui cum naturali ait, moralem iungunt Philosophiam, honestatis, probitatisque amorem tota vita præseferendo, virtutem sectantium cuius regionis non paruam partem populosa Iudæorum gens incolit: In* 2. Essæi sola Palæstina Therapeutæ toto Orbe diffusi.

bis

his quidam nominantur Essei circiter quatuor millia; à sanctitate dicti, qui summa Religione Deo seruiunt. De Therapeutis autem inquit: *Hoc genus reperitur in multis Orbis regionibus, meritò, vt absolutæ probitatis, receptum, à Græcis atque Barbaris: maximè tamen in Ægypto frequentantur per Præfecturas singulas; præsertim circum Alexandriam. Ex omnibus autem locis optimus quisque Therapeutarum tanquā in huius generis patriam colonus mittitur in locum quendam aptissimum situm ad stagnum Mariam in terreno colle, accliui leniter, tutum simul, & laudatum ab aëris temperie.* Nihil horum Iudæis conuenire potest; omnia Monachis Christianis, quorum Religio vt absolutæ probitatis, recepta nunc à Græcis, & Barbaris erat ad prædicationem Apostolorum, non Mosayca lex scripta. Rursus Essenorum Iudæorum domus Iudaico more synagogas vocari consueuisse docet: *Quoties sacras ædes, quas Synagogas vocant, adeunt, pro ætatis ordine considunt.* Therapeutarum vero Monasteria: *Habent sacras ædiculas, quæ Semnea vocant, siue Monasteria: vbi solitarij sanctæ vitæ mysteriis dant operam.* Porrò *Semeon* Græcis σεμνεῖον locus est vbi congregantur viri honesti.

3. Sed vt tandem toto cœlo Therapeutas ab Hebræis differre videas, nihilque ferè vtrisque esse commune, en proferam mores, & instituta Therapeutarum verbis Philoninis, quæ te eius rei abundantissimè certum faciant: vbi nihil quod Iudaicum oleat reperire valebis: vt mirum sit ab Hieronymo lib. de script. Eccles. dici potuisse: *Philo disertissimus Iudæorum videns Alexandriæ primam Ecclesiam Iudaizantem, quasi in laudem gentis suæ librum super eorum conuersatione scripsit.* Id errare fecit Alardum, dum ad hæc Hieronymi verba in Notis ad c. 5. l. 2. Cassiani de Institut. renunt. inquit: *Quod autem Philo in illis Ascetis, quos sub Assenorum nomine describit, etiam diei Sabbati obseruationem commendat, nō mirabitur Lector, &c.* At Philo in Therapeutis Sabbati nequaquam meminit, sed septimæ diei; quod longè diuersum est, cum hæc Dominicis etiam conueniat, quæ ab initio nascentis Ecclesiæ decreto Apostolorum Sabbatorum relicto cultu solemnis haberi cœperat. *Per sex dies,* ait, *seorsum quisque in suis illis modo dictis Monasteriis philosophantur; septima verò conueniunt in cœterum communem.* Et rursus: *Vix sexto die degustant cibum, septimum vero diem vt festum, sacratumque honore dignantur eximio.* Ego ita Hieronymi verba accipio, vt viderit Philo Alexandriæ primam Ecclesiam Iudaizantem, non inquam Therapeutas, sed cœterorum cœtum fidelium, quibus ad præscriptum Apostolorum mos erat quædam conseruare legalia, idest abstinere à sanguine & suffocato: alij & alia tunc quidem non necessaria, sed necdū nociua Verum id in Therapeutis videre nequiuit, quibus mensæ pura est à cruentis dapibus: *pro cibo* verba Philonis sūt, *panis apponitur, sal pro obsonio, & pro condimento hyssopus in delicatorum gratiam.* Contraxit igitur cum fidelibus amicitias: nec desunt qui sentiant Petrum Romæ conuenisse, Marcum verò Alexandriæ. Et in eorum gratiam, eos qui præcellebant cæteris pietate & religione, idest Therapeutas, laudibus meritis cumulasse. Vt vt fuerit, liquet Christianos Monachos laudasse, non Iudæos, in idque conspirant Patrum ac scriptorum nostrorum calculi, quos prædicto c. 11. l. 1. in principio retulimus.

Therapeutarum mores nihil Iudaicū admisere.

Exponitur D. Hieronymus.

Ipsa Instituta & Mores Therapeutarum.

Ex Philone lib. de vita Contemplatiua, aliàs de supplicibus. *Tom. I.*

§. I

De perfecta eorum renunciatione.

1. *HVic vitæ instituto qui se addicunt; non ex more, aut rogati id faciunt, sed amore correpti rerum cælestium, & quasi furore Diuino perciti, donec ad contemplationem illam desideratissimam perueniant.*

2. *Deinde præ immortalis beatæque vitæ cupidine, quasi iam hac mortali defuncti, facultates suas relinquunt liberis aut cognatis, vltro eis possessione cedendo, atque etiam sociis & amicis, si cognati desint. Oportet enim vt qui perspicaces diuitias adeptus est, cæcas illas relinquat mentibus cæcutientibus.*

3. *Relictis igitur facultatibus, & auocamentis omnibus, fugiunt sine respectu fratrum, liberorum, parentum, vxorúmque; & deserunt numerosas cognationes, societates, amicitias, ipsas denique patrias, in quibus geniti, educatique sunt: quandoquidem consuetudo magnum momentum habet ad allectandos animos.*

§. II.

De Cellis, Monasteriisque illorum.

4. *DEmigrant autem, non in aliam ciuitatem sed extra mœnia degunt in hortis, aut villis solitariis, amantes solitudinem, non hominum odio, sed ad cauendos congressus cum dissimilibus, quos sciunt moribus bonis officere.*

5. *Domicilia verò conuenarum sunt admodum frugalia; parata contra æstum tantummodo & frigora.*

6. *Non contigua, vt in vrbibus; non enim placet id amantibus solitudinem; nec tamen longè remota, quia societatem diligunt, vt sibi possint in vicem succurrere contra latronum incursus fortuitos.*

7. *Singuli autem habent sacras ædiculas, quæ Semnea vocant, siue Monasteria; vbi solitarij sanctæ vitæ mysteriis dant operam.*

§. III.

De Diuinis Officiis, & quotidianis exercitiis, & Studiis.

8. *Nec cibi, potusve quicquam eo inferunt* (in cellas) *aliudve in vsum corporis, sed legem tantum, & Prophetarum oracula, diuinitus prodita, hymnosque, & quædam alia pietati scientiæque promouēdæ vtilia.*

9. *Itaque perpetuam habent Dei memoriam; vt nec insomnis quidem aliud eis obuersetur, quam imagines diuinarum pulchritudinum: & sunt in his qui somniando produnt præclaras sacræ Philosophiæ sententias.*

10. *Quotidie bis precari solent, mane, ac sub vesperam: oriente sole petentes diem verè fœlicem, vtque mentes eorum cœlesti repleatur lumine: occidente verò, vt anima in totum exonerata sensibus, moleque rerum sensibilium, veritatem vestiget in consistorio domestico.*

11. *Medium vero matutini vespertinique temporis interstitium totum meditationi attribuitur.*

12. *Versantes enim sacra volumina dant operam Philosophiæ per manus acceptæ à maioribus scrutando eas allegorias: quoniam sub apertis verbis latere credunt secreta naturæ coniecturis explicanda probabilibus.*

13. *Habent etiam priscorum Commentarios, qui huius secta autores multa monumenta reliquerunt de allegoriis eiusmodi, ad quorum imitationem posteri se accommodant.*

14. *Itaque non solum contemplantur, sed etiam Cătica Hymnosque in Dei laudem componunt vario metrorum, carminumque genere, rythmis concinnatos in augustiorem, ac religiosam speciem.*

§. IV.

De frequentiori collecta, septimo quoque die, idest, Dominicis celebrari solita.

15. *PEr sex dies seorsum quisque in suis illis modo dictis Monasteriis Philosophantur: non progredientes foras, imò ne prospicientes quidem.*

16. *Septima verò conueniunt in cœtum communem, & iuxta ætatis ordinem consident decenti habitu, manus continentes sub pallio, dextram inter pectus barbamque, sinistram applicatam lateri.*

17. *Tum progressus in medium natu maximus, & dogmatum eius sectæ peritissimus disserit vultu ad grauitatem composito: voce moderata, non sine magna prudentia: secus quam Oratores aut ætatis nostræ Sophistæ ostentatores eloquētiæ; vt quibus magis cordi sunt exquisitæ sententiæ, diligensque, & accurata harum enarratio, qua non summis insidat auribus, sed per auditum penetrent in animum, ibique firmiter inhæreat.*

18. *Reliqui omnes auscultant per summum silentium annutantes oculis tantum, aut capite.*

19. *Id commune semneum in quod septima quoque die conueniunt, septo clauditur duplici separatis virorum & mulierum cœtibus. Nam mulieres quoque simul auscultant ex more, dumtaxat quæ institutum idem sectantur; medius autem paries à solo surgit tribus, quatuorve cubitis in modum loriculæ superiora vsque ad tectum patent; vnde gemina prouenit commoditas; & quod pudori fœminei sexus consulitur, & quod verba Doctoris exaudiuntur facile, absque vllis obstaculis, quæ vocem eius intercipiant.*

§. V.

De frugalitate victus, & Vestitus.

20. *TEmperantia tanquam fundamento in anima iacto virtutes cæteras superstruunt.*

21. *Nec cibum, nec potum quisquam sumit ante solis occasum; quod sapientiæ studium luci conuenire indicent, tenebris vero curam corporis. Ideo totos dies alteri, alteri vero exiguam noctis partem tribuunt.*

22. *Nonnulli ex iis tertio quoque die famem sentiunt, attenti magis ad disciplinarum scientiam.*

23. *Nec desunt qui prælautè accepto epulo sapientiæ copiosè præbentis sua placita perdurant duplum eius temporis; ex vix sexto die degustant cibum necessarium, assueti sicut Cicadæ rore viuere; canticis, opinor, solantes inediam.*

24. *Septimum vero diem vt festum sacratumque honore dignantur eximio, quo post curam animi corpus quoque reficiunt: sicut iumenta relaxantes laborem continuum.*

25. *In cibatu vtuntur panè simplici; sal vicem supplet obsonij; qui delicatiores sunt, hyssopum pro condimento adiiciunt.*

26. *Potum è fluentis hauriunt, contenti placare dominas à natura mortalibus additas: famem sitimque absque omnibus lenociniis, fruendo rebus sine quibus non licet viuere.*

27. *Edunt igitur, ne esuriant; bibunt ne sitiant: saturitatem cauendo vt inimicam animo pariter, & corpori.*

28. *Et quoniam tegminis duæ quoque sunt species, vestis, tectumque, de ædibus iam dixi esse incultas, & extemporaneas, factas ad præsentem vsum tantummodo.*

29. *In veste autem eadem apparet simplicitas ad arcendos calores & frigora: pro pelliceis crassa tunica in hyeme: æstate vero exomis, aut interula linea.*

30. *In vniuersum exercent modestiam, vt fontem veritatis, sicut è fastu mendacium prognatum autumant: profluunt enim è mendatio varia malorum species, contra ex veritate omnium virtutum humanarum diuinarumque copia.*

§. VI.

De solemnioribus Collectis, & Festorum celebritatibus.

31. *DIctum aliquid & de Sodalitiis eorum, quoties Hilariùs cōuiuia celebrant. Hi numeros in primis obseruando post septem hebdomadas elapsas conuentus suos instaurant, venerati non solum simplicem septenarium. Is dies profectus est maximè festiuitatis incedentis in numerum quinquagennarium sanctissimum.*

32. *Vbi conuenere candidati, & læti cum summa grauitate ad signum datum à quopiam Ephemereutæ (sic huiusmodi ministros nominant) priusquam discumbant, stantes vna serie, decentes, sublatisque ad cœlum manibus atque oculis his quoniam didicerunt spectare cælestia illis vtpote incorruptis à muneribus, & à quæstu illicito) precantur vt Deo placeat conuiuium.*

33. *Absolutis precibus seniores discumbunt, ac mox alij pro cuiusque dignitate. Neque enim seniores ex annis æstimant, sed quantumlibet grandæuos habent pro pueris, si serò institutum hoc complexi sunt: honorem verò senectutis tribuunt his qui exercuerunt se à iuuentute in hac pulcherrima, Diuinaque parte contemplatiua Philosophia.*

34. *Adhibentur mensæ fœminæ quoque, anus plereque; sed virgines: non coactæ castitatis, sicut apud Græcos quædam sacrificulæ; sed sponte continentes præ amore sapientiæ, cuius studio per totam vitam cōtempserunt voluptatem corporis: nimirum Diuinæ, non mortalis prolis cupidæ, quam sola Deo chara anima ex se ipsis pariunt excipientes pro semine intelligibiles Patris radios vt decreta sapientiæ contemplando percipere valeant.*

35 *Discubitus ita distribuitur, vt seorsum viri dextrum latus, seorsum fœminæ sinistrum tenent.*

36. *Quod si quis suspicatur lectisternia, & si non sumptuosa certè molliuscula parari hominibus ingenuis, & Philosophiæ deditis, sciat esse tegetes rudes è vili contextas materia, videlicet è papyro indigena: sic humi aggestas, vt eminendo fulciant cubitos.*

37. *Remittunt enim paululum illam Laconicam disciplinæ duritiam; semper & vbique probantes liberalem frugalitatem; totis viribus auersando voluptatis illecebras.*

In

In ministerio non vtuntur mancipiis. In hoc conuiuio nemo seruus adest, ministrant ingenui, & sponte quidquid opus est faciunt: iussa non expectando, sed praeueniendo alacritate voluntaria.

39. *Nō enim quibuslibet ingenuis delegatur id officiū, sed habitu & delectu ex omni sodalitatis huius iuuentute, vt quisque aliquod praeclari indolis, ac virtutis specimen edidit. Hi tanquam germani filij libenter, & certatim ministrant, haud secus ac parentibus publicis: hanc coniunctionem arctiorem ducentes quam sanguinis; quandoquidem rectè sapientibus virtute nihil est antiquius.*

40. *Discincti autem, & promissis tunicis accedunt administrandum, vt absit omnis seruilis species in hoc conuiuio.*

41. *Vinum per illos dies non praebetur, sed aqua limpidissima caeteris frigida, calda vero his qui inter seniores tractantur delicatius.*

42. *Mensa pura est à cruentis dapibus. Pro cibo panis apponitur sal pro obsoniis, & pro condimento hyssopus in delicatorum gratiam.*

43. *Operantur enim vt Sacerdotes sacris abstemiis, tota victus ratione castigata ad eandem frugalitatem. Nam vinum habent pro veneno afferente dementiam: opiparis autem obsoniis aiunt irritari concupiscentiam belluam insaturabilem. Haec sunt exordia conuiuij.*

44. *Quid tum postea quam conuiuis ordine suo discumbentibus adstiterunt ministri decenter parati ad obsequium? nullane sequitur compotatio? Imo silentium maius quam antea, ita vt ne mutire quidem cuiquam liceat, aut respirare vehementius.*

45. *Proponit quisquam quaestionem è sacris Litteris aut soluit ab alio propositam nihil de solutione sollicitus. Neque enim captat laudem argutiarum, aut eloquentia. Hoc tantum agit, vt rem diligētius perspiciat, tum perspectam non inuideat minus perspicacibus, sed non minus discendi cupidis: atque ita immoratur doctrina subinde inculcans, imprimensque animis praeclaras sententias.*

46. *Totum vero auditorium, attentum auscultat in vno eodemque habitu: intelligere se nutu, vultuque indicans: probare vero hilaritate, ac exporrectis frōtibus interdum & dubitare, haerereque moto leniter capite, summoque dextra digito Nec minore attentione iuniores, qui astant, audiunt.*

47. *Vbi vero Praeses visus est rem bene tractando satisfecisse auditorum desiderio, plausus propalam editur ab omnibus.*

48. *Tum ille assurgens hymnum in laudem Dei primus canit, aut recens à se compositum, aut desumptum ab aliquo vatum veterum. Extant enim huius generis carmina prisca versu trimetro, & hymni cum suis accentibus inter sacra canendi ante altaria; vel à stantibus, vel à choreas ducentibus moderatas variis flexibus, atque reflexibus.*

49. *Praesulem mox imitantur caeteri decenti ordine omnibus intentè quietéque auscultantibus, praeterquam in fine hymni extremaque clausula; tunc enim vniuersi vocem extollunt sine sexus discrimine.*

50. *Absolutis Hymnis singulorū iuniores paulo ante dictā mensam efferunt in qua rite cibus ille, sacratissimus panis fermentatus, cum sale apponitur, & hyssopo ob reuerentiam mensa dedicata templi vestibulo.*

51. *Coenam verò sequitur sacrum pervigilium his ritibus.*

52. *Vbi omnes consurrexere, duo chori fiunt in medio coenaculo; alter virorū, alter foeminarū. Cuiq; suus incentor praeficitur honore praestās, & canendi peritia.*

53. *Deinde cantant hymnos in laudem Dei compositos variis metrorum, carminumque generibus: nunc ore vno, alternis; non sine decoris, & religiosis gestibus, atque accentibus: modo stantes, modo prorsum retrorsumve gradū mouentes: vtrumque res postulat.*

54. *Deinde postquam vterque chorus seorsum explenit se his deliciis, velut amore diuino ebrij vnum chorum faciunt promiscuum ad imitationē illius olim instituti in Rubri maris littore post mirandum prodigium. Accepto enim hoc tam insigni & insperato beneficio, correpti numine viri pariter & mulieres, & in vnam choream conglomerati hymnis gratias Seruatori Deo canebant praecinente viris Mose Propheta, Mariamma verò Prophetide foeminis.*

55 *Ad horum maximè imitationem hic Therapeutarum, Therapeutridumque chorus compositus, & mixtis ad graues virorum acutis foemineis vocibus concinnè temperatus, concentum reddit suauissimum, veréque musicum: pulcherrimis enim verbis includuntur sententia pulcherrima religiosis choreis accedentibus.*

56. *Horum porrò vniuersorum finis vnus & idem est pietas.*

57. *Itaque producta vsque ad matutinum hac comessatione honestissima, neque grauati crapula, neque nictantes, sed exercitatiores quam venerint ad conuiuium; verso ad auroram vultu totoque corpore, quamprimum solem orientem aspiciunt, foelicem diem & veritatem, perspicacemque sibi mentem comprecātur.*

58. *Atque ita precationibus absolutis, ad suum quisque somneum succedit, & ad negotiationem culturamque consueta Philosophia.*

59. *Illud hominum genus Therapeuticum semper in contemplatione veritatis proficiet, etiam sole hoc sensibili praeterito, nec vnquam suum ordinem deseret tendentem ad foelicitatem perfectissimam.*

60. *Habemus de Therapeutis natura contemplatoribus; & huic tantum studio curandaque anima per totam vitam deditis; coeli & mundi ciuibus Patri Conditorique rerum propter suam virtutem commendatissimis; qua conciliante adepti coelestis Numinis amicitiam praemium conuenientissimum fortuna virtuti post habita euaserunt ad supremum foelicitatis fastigium. Hactenus Philo.*

NOTÆ.

In Instituta Therapeutarum.

I. HVic vita instituto, &c. Quod caput ex caeterotum hac in re Philo disertè praeponit in capite, nihil melius dicturus si multos annos in Monasticis exercitiis esset versatus. Vocationem Dei ante omnia inquit expectari oportere in arripiente huiusmodi vitae institutum sine qua aut proficere, aut perseuerare nullus poterit, vt statum decet. Idcirco Bernardus meus (in sententiis) vocationem Pauli Eremitae nuncupat *necessariam*: quatenus in capite caeteri Ascetae admoneamur, necessariam nobis esse Dei vocationem ad statum Monasticum aggrediendum: quam nimirum *non ex more, aut rogatus* (quod disertissimè adnotat Philo) quispiā suscipiat. Quibus verbis duas excludit illegitimas monachandi vias, quae totam Monasticē proculdubio pessumdant; eorū scilicet qui absq; vlla interna Dei vocatione, ex eo solum quod ab aliis rogantur cōsanguineis, vt sibi aut fratribus praedia sua cedāt; aut forsam tepidae vitae Monachis, ne Monasteria sua successoribus destituantur: aut quia sic ex more positum videāt vt 10. Vocatio ad Monachatū expectanda.

vt videlicet, ita suæ consulant quieti, nevè alias emendicare, aut sudore sibi victum, & vestitum comparare, cogantur, monastica emittunt vota, nihil minus quam de eorum fœtuida adimpletione curantes: extremæ elementiæ homines, & omni commiseratione dignissimi. Longè ab his veteres illos Therapeutas fuisse, hoc loco docet Philo, qui quasi quodam diuino furore perciti arduum vitæ huius institutum accipiebāt Grauissima sunt verba Theologi orat. in Laudem Cæsarij: *Vita illa ad normam Euangelica Philosophia exacta, vt excellentissima, ita longè difficillima, nec à multis suscipienda est, sed ab iis duntaxat, quos diuina mentis magnitudo, qua egregiè hominum voluntati manus porrigere solet, aduocauerit.*

II. *Qualiter in relinquendis omnibus Monachi Philosophi excellant.*

2. *DEINDE PRÆ IMMORTALIS, &c.* Hic non omninò res nostras calluisse Hebræum hominem, mihi liquidum facit, quod contendat cognatis dumtaxat, aut amicis res suas Monachos relinquere consueuisse: cum potius ex Euangelij præscripto res suas semel venditas pauperibus erogare iuberentur. Et quamvis nonnullos cognatis eas concessisse liqueat, quosdam tamen primo occupanti reliquisse, nihil de transitoriis curantes, multo tamen plus pauperibus eas distribuisse, ipsorum Patrum historiæ manifestant. Donanda venia homini Hebræo Euangelij ignaro; qui Diuinæ Philosophiæ oblitus, ad moralem totus conuersus, eò duntaxat Therapeutas Democrito, & Anaxagora excellentiores fuisse contendit, quod illi præ amore Philosophiæ prædia sua pecori compascua reliquerint; isti vero cognatorum suorum, & amicorum ægestati prouiderint. Sanè Laertius lib. 2. de Anaxogora inquit: *Vniuersum patrimonium suis spontè concessit. Quo cum ab eis insimularetur negligentia: Quid ergo, inquit, nonne vos ista curatis! Demum ab eis profectus, ad speculandam rerum naturam se contulit, rei & publica, & priuata omnino negligens: adeo vt cuidam se ita compellanti; Nulla ne tibi patria cura est dixerit. Mihi vero patria cura, & quidem summa est: digitum in cœlum intendens.* Plutarchus in Pericle Anaxagoræ discipulo hoc ab illis disciplinis discessisse contendit, quod rei domesticæ curæ maximè esset addictus, Euangelo frugi seruo ei administrandæ prælato: *Qua omnia, ait, ab Anaxagora sapientia abhorrebant; siquidem & ipse rem domesticam non curauit, & agrum incultum pecori pascendum dimisit magnificentia animi, & diuino quodam furore correptus:* Id vero ita Philo vitio illi vertit, inquiens: *Quid aliud hostis faceret excissis arbustis, agroque vastato redigens aduersarios ad inopiam, quam quod suis cognatis fecit Democritus vltrò eis consciscens pauperiem; non tam malo animo, quam per inconsiderantiam, & alienæ vtilitatis negligentiam.* Quibus multifariam defecit Philo, nimirum quod Anaxagoræ fuit. Democrito imponens: cum tamen is, autore Diogene lib. 9. in eius vita, non reliquerit cognatis sua: *sed cum tertius esset frater, diuisisse substantiam (aiunt) minoremque portionem, qua erat in pecunia, sibi elegisse, qua illi in peregrinatione opus erat: hoc illis dolo factum arbitrantibus. Demetrius ipsius panem centum talenta excessisse, autor est; eumque illa breui consumpsisse.* Et infrà: *Regressum ex peregrinatione humillimè vixisse, ait Antisthenes; quippè qui omnem substantiam consumpserat atque Damaso frana propter summam inopiam nutritum fuisse.* Anaxagoras fuit qui agrum multum pecori pascendum dimisit, non Democritus, qui potius portionem suam peregrinando consumpsit. Et qua lege cautum agnouit Philo, non solum diuitias propinquis & amicis relinquendas, verum prius egregiæ culturæ adhibendas? At mihi & Therapeutis longè aliud Euanlium vtilius indicit: vendendas scilicet vtcumque sint prius, vt plurimorum ita possit inopia subleuari: quibus non venditis pauciores subleuarentur. Non tam abhorruit à nostra Philosophia Crates Thebanus, quem refert ex Antistene Laertius lib. 6. *Patrimonio, erat quippe vir nobilis, cum congregasset plusquam ducenta talenta, ciuibus ea diuisisse.* Et ex Diocle, *persuasisse illi Diogenem, vt peculium dimitteret: at si quid pecunia haberet,* (sibi reliquum) *iactaret in mare.* Melius tamen in pauperes diuisisset. Sed Euangelij virtutem nequibant Ethnici homines penetrare. Satius Craxte Philoxenus primo occupanti reliquit opulentissimam hæreditatem in colonia sicula, subinferens consideratâ eius elegantia: *Per Deos bona hæc haud me perdent, sed ego illa.* Quod refert Plutarch. lib. de vitanda vsura.

3. *RELICTIS IGITVR, &c.* Id qui ad Euangelij præscriptum non viuerent, minimè aggrederentur; in quo tamen solo scriptum est, & voce Domini promulgatum: *Omnis qui reliquerit domum, vel patrem, aut matrem, aut vxorem, aut filios, aut fratres, aut sorores, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Math. 19. Vbi notanter Hieronymus: Congruit illi sententiæ qua dixerat: *Veni separare hominem à patre suo, & filium aduersus matrem suam, & nurum aduersus socrum suam:* cap. 10. *nam inimici hominis domestici eius*; Non solum quoniam vt ait Rabanus: *Nulla apud eos iura custodiri possunt, inter quos fides bellum est:* Verum etiam quoniam affectus horum, carnales cum sint, impediunt ne quis totum animum suum in Deum ponat: in quem sensum subdidit Dominus: *Qui inuenit animam suam, perdet illam, & qui perdiderit animam suam propter me inueniet eam:* nimirum quia Hilario Doctore: *Sic proficit lucrum anima in mortem, & damnum in salutem: detrimento enim vita breuis fœnus immortalitatis acquiritur.* 12. *Patrem matrem, &c. relinquebant secundum Euangelium.*

4. *DEMIGRANT AVTEM, &c.* Cur non eis à suis in alias ciuitates fugere sufficeret sic explicat Philo. *Demigrant autem non in aliam ciuitatem sicut serui, qui se vendi heris aliis impetrant miseri, vt qui seruitutem mutant, non effugiunt: quævis enim ciuitas, vel optimis ornata legibus, plena est tumultu plurimo, quem nemo sapiētia sectator sustineat.* Philosophos ethnicos parum in solitudine moratos legas, sed hinc inde, de vna in aliam, & alias ciuitates peregrinatos, vt de Democrito tradunt Demetrius & Antisthenes, illum in Ægyptum cōtendisse ad Sacerdotes Geometriam percepturū, & in Persidem ad Chaldæos, atque ad Rubrum mare. Neque defuere qui dicerent & Gymnosophistis in India congressum esse, atque in Æthyopiam venisse. Sic Plato ab Athenis vbi Socrati, Cratilo, & Hermogeni Philosophis operā dedit, Megara se ad Euclidem contulit. Inde Cyrenem profectus Theodorum etiam Mathematicum audiuit. Rursus in Italiam ad Pythagoricos Philolaū, & Eurytum concessit, vt scribit Laertius, vel ad Architā Tarentinum, vt Hieronymo placet. Ab his se in Ægyptū ad Sacerdotes recepit: decreueratque vlterius alios etiam congredi, nisi propter Asiæ bella 13. *Ethnici Philosophi loco inconstantes.*

bella proposito destitisset. Multa apud Diogenem de Philosophorum inconstantia reperies: nemo vt Therapeutæ constans sibi in pagis solus sibi, & Deo perpetuo morabatur.

14. Therapeutæ ab initio deserta incolunt. Sed quid est quod Chrysostomus hom. 57. in Matth. de Monachis primitiuis dixit: *Qui ab Apostolis in principio initiati fuerunt, vrbes quidem habitabant, & eorum qui in eremo conuersantur, vitam viuebant.* Plane loquitur de ipsis Apostolorum discipulis, de quibus Lucas Act. 5. agit, qui propter diuini prædicationis Euangelicæ pabuli in populos erogandi curam de ciuitate in ciuitatem migrabant. Aliàs audi quid Magnus scripserit Athanasius, cum de tyrocinio Antonij differebat cap. 3. *Necdum autem tam crebrè erant in Ægypto Monasteria; neque omnino quisquam aulam solitudinem nouerat: sed quicunque in Christo seruitute sibi metipsi prodesse cupiebat, non longè à sua villula separatus instituebatur. Erat igitur in agello vicino senex quidam vitam solitariam à prima sectatus ætate: hunc Antonius cum vidisset, æmulatus est ad bonum. Et primò quidem incipiens etiam ipse in locis paululum à villa remotioribus manebat.* Et cap. 7. *Ad sepulchra non longè à villa constituta secessit.* Vbi magna cum immūdis spiritibus iniit, & superauit certamina. Et cap. 10. *Exinde cum voluntate prompta per merita religiosa succresceret, vadens ad supradictum senem, precabatur vt in deserto habitarent pariter. Causante illo senile æuum, & rei nouitatem, solus contendit ad montem; & eremi adhuc Monachis ignotæ, vita rupto metu viam conatus est pandere.* Multa alia pro eadem re suppeditabit nobis caput sequens exempla, quò te lector amando. Interim non aliis Paulum Thebæum passibus credas in solitudinem secessisse: nam D. Hieronymus in eius historia cap. 4. *Cum persecutionis*, ait, *procella detonaret, in villam remotiorem, & secretiorem secessit.* Et rursus: *Quod vbi prudentissimus adolescens intellexerit, ad montium deserta confugit.* Ergo ordine quodam Monachorum secessus formatus est: primo in vrbibus ab Apostolis initiati, deinde in villas, & suburbia proxima secessere, ac tandem ad eremum conuolarunt. Autor vitæ S. Pachonij à Dionysio exiguo latinitate redditus causam secessus Monachorum in eremum persecutiones Christianorum à gentibus Imperatoribus excitatas fuisse contendit. De quo tamen fusius inferius.

15. Monasteriorum exiguitas. 5. *DOMICILIA VERO &c.* Concinit sibi Philo num. 28. inquiens: *De ædibus iam dixi esse incultas, & extemporaneas, factas ad præsentem vsum tantummodo.* Proinde tuguria quædam illos ædificare sibi solitos ad instar Filiorum Prophetarum ex ramis arborum non ambigimus; aut speluncas potius, & caueas, seu hyatus terræ habitasse, multa sunt quæ conuincant ex his quæ in SS. Patrum vitis scripta sunt. Vnde Nazianzenus orat. 1. in Iulian. dixit. *Vides ne hos pauperes victu? & tecto carentes, carnisque fermè & sanguinis expertes hos inquam pedibus illotos, & humum pro strato habentes.* Et infra: *quorum rupes, & quorum cœli.* Et in carmine de Monachis ad Hellonium: *Ipsi enim partim antris, solitariisque, & ad terram stratis rudibusque cubilibus delectantur; à domibus abhorrent: alij rursus ferarum ritu, paruis angustisque domibus inclusi ne mortalis quidem cuiusdam vultum aspiciunt.* Et inferius: *Multas ipsi partim sua manu, partim fame, atque inedia mortes, & quidem alieni animo, ferunt: atque in scopulis, & rupibus, in profundis ac reconditis cauernis, mediisque pluuiis veritati testimonium dicunt.* Primi Monachorum in ædibus magnificentius extructis habitasse leguntur Hermopolitæ, vbi S. Onophius Ascetarum institutum arripuit, in cuius vita hæc illos dixisse audimus cap. 5. *In ædificiis lucidè constructis habitamus: in quibus & ab æstu solis cooperti sumus, & ab inundatione pluuiæ & à turbine venti, ac tempestate manemus deffensi.* Verum cum hæc comparatione ad Anachoretas facta dixisse reperiantur (nam subdunt: *Monachi vero qui in deserto sunt nihil consolationis nisi à Deo recipiunt*) non est cur valde mirabile ædes illos habitasse dicamus, sed quibus ab æstu solis, & cœli tempestatibus tuerentur, has vocasse *lucidè constructas.* Alioquin quid de ipsis Ægyptiis Monachis Bernardus scripserit attende, Epist. ad Fratr. de Monte Dei: *Patres nostri in Ægypto & Thebayde sanctæ huius vitæ ardentissimi æmulatores solitudinibus degentes ipsi sibi cellæ ædificabant, in quibus tecti tantummodo, & circumsepti à turbine & à pluuia tutabantur: in quibus eremiticæ frugalitatis deliciis affluentes locupletabant multos ipsi egentes.* Ex quo infert: *Ergo obsecro in peregrinatione huius sæculi, in militia hac super terram, ædificemus nobis non domos ad habitandum, sed tabernacula ad deferendum, Facile est quidquid naturale est. Numquid non facile est solitario, & sufficiens natura, & vtile conscientia, ipsi sibi cellam de virgis contexere, de luto plalmare, vndecumque operire, & decentissimè in habitare?* Reliqua apud ipsum legito.

6. *NON CONTIGVA, VT IN VRBIBVS &c.* Sic hodie Camaldulenses Eremitæ, & Carthusiani habent. Cellas per singulos separatim habuisse, ex Athanasio in vita Magni Antonij cognoscimus: *Quicumque*, ait, *in Christi seruitute sibi metipsi prodesse cupiebat, non longe à sua villula separatus instituebatur:* Ita nimirum vt quisque solitariam ageret vitam: vnde *Erat in agello vicino senex quidam vitam solitariam à prima sectatus ætate: Hunc Antonius cum vidisset, æmulatus est ad bonum.* Subdit etiam plures alios æmulatum fuisse, quorum scilicet singulas admiratus virtutes, *proprias, singulorum gratias hauriebat.* Hinc de Hilarione Hieronymus cap. 19. *Statutis diebus ante vindemiam lustrabat cellulas Monachorum:* Et epist. 22. Cœnobitarum Ægypti delineans mores; *Diuisi, ait, sunt per Decurias, atque centurias Manent separati, sed iunctis cellulis:* Et paulo superiùs de Nitria agens: *In eodem loco circiter quinque millia diuisis calculis habitabant:* Et de Paula (in eius Epitaphio) cum montem Nitriæ inuisit Monachis refertissimum: *Quid ergo narrem Macharios, Arsenios, Serapiones & reliqua columnarum Christi nomina? Cuius non intrauit cellulam? Quorum pedibus non aduoluta est? per singulos sanctos Christum se videre credebat.* Ad eius instar exemplaris apud Bethleem Monasterium cellulis plenum ædificauit: *Nec multo post in sancta Bethleem mansura perpetuò, angusto per triennium mansit hospitiolo, donec extrueret cellulas, ac Monasteria.* Sic in Regula Pachonij cauetur: *Ad alterius cellulam intrare nullus audeat:* Et, *Nullus in cella sua reponat aliquid ad vescendum:* Et, *Nemo in cella sua habeat præter ea quæ Monasterij lege præcepta sunt.* Porro hæc separata Monachorum singulorum habitacula *architria* olim vocitata reperio in vita S. Euphrasiæ, vbi cap. 6. dicitur: *Erat autem Monasterium mulierum in vna ciuitate habens architria centum triginta.* Vereor ne locus mendo fuerit, & legi oporteat *archisteria*, quam vocem Athanasius apposuit 16. Cellarum diuisio antiquis Monachis in vsu.

in Antonio cap. 53. *Sæpè autem & contra voluntatem ad exteriorem montem à fratribus perducebatur. Et cum Iudices, qui ad interius archisterium propter asperitatem itineris & obsequentium multitudinem, & horridam solitudinem ire non poterant, permenirent, & quærerent vt eius fruerentur aspectibus &c.* Et Rosuueydus interpretatur de principe Antonij loco, vbi frequentius versabatur. Verum quamquam is ita fuerit tota Oratione illa significatus, verbum tamen *archisterium*, solum sonet *aulam* sen *cellam*, vtpote deductum à Græco ἀρχεῖον *archion* quod aulam significat: vnde *Archiuum* effluxit, id est secretum armarium: absque eo quod quicquam de principatu ea voce denotetur. Sed de cellis alibi nobis se offeret differendi occasio.

17. Illud vtcumque iuuabit prænotare: succedentibus temporibus Monachis singulis prohibitum singulas habitare cellas, vt liquet apud S.P. Benedictum cap. 48. Regulæ, & apud Isidorum cap. 19. suæ, cuius illa sunt verba: *Nullus peculiariter separatam sibi ad habitandum cellulam expetat, in qua priuatim à cœtu remotus viuat in qua sub studio reclusionis, aut instanti otio, aut latenti vitio seruiatur, & maximè vanæ gloriæ, aut mundialis prioris fama, &c.* Quamobrem Benedictus XII. iussit Cisterciensi. peculiares cellas demoliri sub excommunicationis pœna ipso facto incurrenda litteris desuper expeditis A.C. 1334. Quæ tom. 1. Priuilegiorū Ordinis extant num. 58. Sed quod ait Philo non longe à se inuicem distare, vt sibi possint inuicem succurrere contra latronum fortuitos incursus, perperam ab eo interpretatum est: cum potius Chrysostomo hom. 59. ad Popul. *Latronum* (Monachi) *non timeant insidias; neque enim habent quo spolientur: pecunia non adsunt; corpus est & anima; si hæc priuentur, iacturam non faciunt, sed proficiunt: mihi namque Christus viuere est, & mori lucrum; sic enim vere vinculis absoluuntur:* liqueatque quod

Cantabit vacuus coram latrone viator.

Ergo vt facilius ad collectam conuenire, & se inuicem commo ne facere possent, non longè ab inuicem ædiculæ distabant singulorum, sed iuxta cellulas positas habebant.

Cellulas separatas habitare Monachis prohibitum.

18. 7. *SINGVLIS AVTEM SACRAS ÆDICVLAS &c.* Memineris cum de Iudæis Essenis egit ædes eorum non Monasteria, sed synagogas dicere consueuisse testatus est. *Quoties sacras ædes, quas synagogas vocant, adeunt &c.* Nunc vero; *Singuli sacras ædiculas habent, quæ Semnea vocant, siue Monasteria*: vt vel hinc illos professione Iudæos, hos religione Christianos manifestaret: nam σεμνεῖον Semneon Græcè, Latine *locus honestus*, vel *honestorum* sonet à σεμνός quod es *honestus*, & εον, quod in multas locorum compositiones intrat. Inde λογεῖον *locus consilij*, στρατηγεῖον *locus militum*, μαντεῖον *locus vaticinandi*, ᾠδεῖον *locus vbi cantatur &c.* Et, *locus* quidem *honestus* rectè cellulæ vnius Monachi conuenire videtur. Verùm quid est quod Philo singulorum ædiculas *Monasteria* vocat? Imo si Isidorum consulimus lib. 15. orig. cap. 4. *Monasterium*, ait, vnius Monachi, id est solitarij habitatio est Et Cassianus Collat. 18. cap. 9. Piamonem inducit ita inter Monasterium & cœnobium constituens discrimen: *Et Monasterium potest etiam vnius Monachi habitatio nominari; cœnobium autem appellari non potest nisi vbi plurimorum cohabitantium degit vnita communio.* Quod itidem Isidorus recenset lib. 2. de offic. Eccles. cap. 15. Nec absre, cum Monachus ab vnitate & singularitate dictus est c. *Placuit* 16. quæst. 1. & Hieronymus ad Paulinum epist. 13. *Sin autem cupis esse quod diceris, Monachus id est solus; quid facis in vrbibus, quæ vtique non sunt solorum habitacula, sed multorum?* Ex quo vt reor intulit quod Heliodoro scripsit Epist. 1. *Ex hac supputatione illa summa nascitur, Monachum perfectum in patria sua esse non posse.* Denique: *Interpretatione vocabulum Monachi hoc est vnum: Quid facis in turba qui solus es?* Vnde ortum habuit dicterium puellæ Hæthiopissæ ad Magnum Arsenium directum: *Si Monachus es, vadi in mentem*: quod ipse sibi postea frequenter ingerebat: *Asini, Si Monacus es, vade in montem.* Ita refert Pelagius lib. 15. qui est de humilit. num. 9. Verum mox nomen *Monachi* etiam ad Cœnobi as, transiit ita ab vnitate spiritus, & professionis dictos, vt Augustinus exponit in Ps. 132. ad illa verba: *Ecce quam bonum, & quam iucundum, habitare fratres in vnum*: ita & *Monasterium*, ad locum eius vnitatis designandum extensum est: & penè nisi in illa primitiua Monachorum plantatione nullibi deinceps pro habitatione Monachi vnius reperietur acceptum. Ita & *Cella* vox, quæ singulorum habitacula designabat, ad significandas eiusdem Monasterij officinas cōmunes transiit, qua significatione tunc à D. Benedicto accipitur cap. 22. Dormitorium *cellam* vocans: *Candela iugiter in eadem cella ardeat vsque mane*: & cap. 36. de *Cellula infirmorum*, & cap. 53. agit de *Cella hospitum*: & cap 58. de *Cella Nouitiorum.* Et Rufinus lib. 2. de vitis Patrum cap 1. de Abbate Ioanne ait. *Cellam sane hospitalem extrinsecus fieri permisit.* Et nihilominus eadem vox successu temporis ad singulorum denotanda habitacula deflexit, vt modo denotat. Tantum valet in vocibus flectēdis tempus. Sed de Monasterio communi Therapeutarum egit Philo. n. 9.

Semneon quid?

Monasteriū & Monachus quid?

Cella quid

8. *NEC CIBI POTVSVE &c.* Ita omnia ab initio ordinata Monachorum fuere, vt victus non in cellis peculiaribus sed communibus ad id deputatis sumeretur: quod omnes eorumdem præceptores decreuere. Vide Pachomium cap. 5. Regulæ. Basilium epist. 1. ad Greg. Theod. Benedictum cap. 43. Isidorum cap. 9. Fructuosum, seu Viclarensem cap. 19. Monachos vero perpetuò Sanctarum Scripturarum studio vacasse ex Dionysio stabilitum reliquimus hoc libr. 2. cap. 9. nu. 16. Et propter ita Pachomius decreuit in Regula: *Qui rudis in Monasterio ingressus fuerit, docebitur prius quæ debent obseruare. Et cum doctus ad vniuersa consenserit, dabunt ei viginti Psalmos; aut duas Epistolas Apostoli, aut alterius Scripturæ partem. Et si literas ignorauerit, hora 1. 3. & 6. vadat ad eum qui docere potest, & qui ei fuerit delegatus: & stabit ante eum, & discet studiosissima cum omni gratiarum actione. Postea scribentur ei elementa, syllabæ, verba, ac nomina: & etiam nolens, legere compellitur* (Attende Lector) *Et omnino nullus erit in Monasterio qui non discat literas, & de Scripturis aliquid teneat, quod minimum est vsque ad Nouum Testamentum & Psalterium, Omne quod in conuentu fratrum audierunt disputatum cogentur inter se, vt recolant.* Eius rei gratia *Collectæ* cogebantur, vt de S. Scripturis differerent, & disputante Præposito cæteri audirent: à quā *Collecta* & disceptatione minimè fœminæ relegabantur. 19.

Cibus & potus in communi sumebatur.

S. Scripturæ Studiū Monachis omnibus præceptum.

Collecta aliquid cogebatur?

20.

Hinc & D. Benedictus soleret cap. 33. & 55. Regulæ vniuersis fratribus graphium, & tabulas ab Abbate dari præcepit, veteris æui scilicet pupillares,

S.S. studium Benedicto suis præceptum.

res, quibus tum cætera, tum præsertim quæ de scripturis dicebantur, annotarent: & ad mensam Antistiti facultatem concessit de eisdē breuiter ad audientium ædificationem disserendi, cap. 38 Rursus cap. 48. in Monasterio Bibliothecam libris refertissimam esse decernit: multasque horas omnibus diebus, & Dominicos totos, ac festiuos lectionibus Diuinis fratres omnes vacare: publicè vero in Conuentu Sacras Scripturas legi, & earum expositiones, quæ à nominatissimis Doctoribus Orthodoxis, & Catholicis Patribus factæ sunt, cap. 9. 38. & 42. Sanè tanta fuit olim Monachis etiam assiduitas vacandi lectionibus Diuinis, vt ex Monasteriis præcipui Ecclesiæ Doctores prodierint, ne dicam pene omnes; siue Orientalem, siue Occidentalē Ecclesiam inspiciamus. In hac enim Hieronymus, Augustinus, Gregorius, Beda, Anselmus, Bernardus, Bonauentura, vt reliquos omittam: in illa Basilius, Chrysostomus, Theologus, Damascenus, Cyrillus & alij innumeri Manasticem professi sunt: & vna Hispania protulit Idelphonsum, Leandrum, Eugenium, Fulgentium; ipsos quoque Doctissimarum familiarum Parentes, Dominicum, & Ignatium. Quod si qui Doctorum Monachi non extiterunt, liquet Doctores, ac Doctores fuisse Monachorum, vt in Oriente Athanasius, in Italia Ambrosius, in Hispania Isidorus; è quibus Athanasius & Isidorus Regulas Monachis præfixerunt, quas suis reddemus locis. Ambrosium vero Monachos Mediolani gubernasse, Augustinus oculatus testis est lib. 8. Confess. cap. 6. *Et erat Monasterium Mediolani plenum bonis fratribus extra vrbis mœnia sub Ambrosio nutritore, & non noueramus*: Quod ipse Ambrosius fatetur ad Vercellenses scribens lib. epist. 82. Quis verò syllabum Monachorum conficeret, qui ad Episcopales sedes propter excellentem doctrinam, vitæ sanctitati coniunctam assumpti sunt? Sed res immensa cogit breuiare sermonem.

21\. Ex ieiunio placidus somnus.

9\. *ITAQVE PERPETVAM &c.* Somnia ex rebus quæ frequentius in vigilia tractantur formari plerumque consueuisse, & Philosophis, & experientia docentibus nouum est: & ex ieiunio placidum gigni somnium. Audi expertum de his Chrysostomum hom. 59. citata. *Dies lucescit; imò vero ante diem gallus cantauit: & non sicut domi stertunt serui, ianua clausa, omnes mortuis similes sunt dormientes, mulio tintinabula concutit. Illic huiusmodi nihil, sed omnes statim cum reuerentia somnum deponentes exurgunt, excitante eos Prælato, & consistunt sanctum constituentes chorum: & statim manus extendentes sacros hymnos decantant. Non enim sicut nos multis egent horis, vt somnum excutiant, & grauedinem capitis. Nemo seruum vocat, sibi quisque sufficit, non multis eget indumentis; non opus est somnum excuti, sed simul ac oculos aperuit, illi, qui iamdudum excitatus fuit, similis est propter sobrietatem. Cum enim cor tibi minimè grauatum non deorsum mergatur, non indiget multi temporis, vt se referat; sed statim est in solertia, mundæ manus, somnus enim est ordinatus. Nullus ibi stertentes audit, aut anhelantes. Nullus se per somnum versantem videt, nullus se nudantem; sed dormiunt vigilantibus iacentes honestiùs. Hoc autem totum ex animæ compositione procedit. Hi verè sancti, & inter homines Angeli: Multus enim Dei timor in profundum mergi somnum non sinit, & animam obruere, sed in superficie accedit ipsis tantum requiescere faciens. Talia ipsorum & somnia, non Phantasiis, & monstris plena.* Et quid mirum? quandoquidem si qui parumper somno grauaretur, bellum atrox ei indicebat, vti Macharius Alexandrinus fecit; de quo Palladius in Lausiac. cap. 20. *Statuit indomitus hic vir somnum superare: & totis viginti diebus ac noctibus non fuit tectum ingressus, vt somnum vinceret.* Et de Arsenio refert Ruffinus lib. 3. Vit. Pat. num. 111. & Pelagius libello 4. num. 2. & 3. *Quod tota nocte vigilabat, & quando volebat circa mane propter ipsam naturam dormire, dicebat somno: Veni serue male. Et surripiebat parum somni sedendo, & statim surgebat.* Eiusque celebratur apophtegma: *Sufficit Monacho si dormierit vnam horā; per si tamen pugnator est.* Thabennesiotæ sedentes in accliui sellula, non iacentes in lecto sumebant somnum. Plena sunt Patrum gesta istiusmodi victoriis.

Eo tamen aberrauit Iudæus à Christiano scopo, cum subintulit: *Sunt in his qui somniando promunt præclaras sacræ Philosophiæ sententias*: minus gratiarum operationes callens, & quod extasis diuinæ erat, somnio contribuens. Frequenter verò multos Veterum Monachorum ad celestia rapi consueuisse, luculenter prompsit vnus illorum Nazianzenus; idque non semel: nam orat. 1. in Iulian. ait. *Hos inquam propter mortificationem immortales, propter solitudinem Deo coniunctos, ab amore alienos, & diuino, libidineque vacuo, amore correptos, quorum fons lucis, & quorum iam radij splendorisque traiectiones, quorum Angelici Psalmorum cantus, & pernox statio, & mentis ad Deum excessio, ante mortem in cœlum se rapientes &c.* Et Orat. 2. de Pace. *Omnia quæ in aliis cernebam fomites quidem mihi erant, dissidiique fraterni monumēta: vigiliæ, inediæ, preces, lacrymæ, callosa genua, pectoris contuberationes, suspirium ex intimo corde manans, pernox statio, mentis in Deum peregrinatio &c.* Rursus in Apologia 1. *Cur in Pontum fugerit*, hæc habet: *Nihil mihi eo homine fortunatius esse videbatur* (agebat vero de solitariam vitam agente) *qui clausis, compressisque corporis sensibus, atque extra carnem, mundumque positus, nec nisi summa necessitate impellente, quicquam humanarum rerum attingens: atque & secum in se, & cum Deo colloquens, superiorem rebus in aspectum cadentibus vitam agit, diuinasque species & imagines, puras semper, nec vllis terrenis & errabundis formis permistas in se ipso circumfert* (penè verbis Philonis vtitur) *ac Dei rerumque diuinarum purum omnino speculum est; indiesque efficitur: lucique Lucem: obscuriori videlicet clariorem adiungit, ac iam futuri æui bono fruitur, & cum Angelis versatur; & licet adhuc in terris agens, terram deserit, atque à spiritu in cœlum collocatur.* Atque eiusmodi gratiæ erant, quibus in Ecclesiæ exordio abundabant fideles, & quorum Paulus in priore ad Corinthios cap. 14. munera aperit; præsertim cum ait: *Spiritus autem loquitur mysteria: nam qui Propheta, hominibus loquitur ad ædificationem, & exhortationem, & consolationem*: quod Therapeutæ isti in Collectis suis faciebant, quas planè, si quas alias, fidelium primitiuorum idem Apostolus describit, subdens: *Quid ergo est fratres? Cum conuenitis, vnusquisque vestrum Psalmum habet, doctrinam habet, Apocalypsim habet, linguam habet, interpretationem habet.* Verum monet *vt omnia ad ædificationem fiant.* Vnde, *si lingua quis loquitur*, non ad totam loquatur congregationem, *sed secundum duos, aut multum tres, & per partes, & vnus interpretetur.* Nam *qui loquitur lingua, non hominibus loquitur, sed Deo, nemo enim audit*, id est capit, quæ dicat, nisi adfuerit qui interpretatur: *Qui autem prophetat, Ecclesiam Dei ædificat.*

22\. Monachorū extasi somno tribuit Philo.

Hinc

23. Philo Euangelicæ veritatis teſtis.

Hinc vero manifeſtiſſimis fulgoribus ſplendet Philonis verſutia, dum celare nequiter volens Chriſtianam Therapeutarum religionem tantæ gloriæ inuidus volens nolens ſe prodit teſtem veritatis coactum, euidentiſſimum eius referens teſtimonium. At quonam modo, inquit? Nimirum quoniam verbo Domini nobis imprimis innotuit Iudaici populi Prophetas vltra Ioannem non proceſſiſſe. (*Propheta vſque ad Ioannem prophetauerunt* Matth. 11.) ſiluiſſeque deinceps oracula Prophetarum, vel ipſis quoque fatentibus Hebræorum peritis, Philone, & vtroque Ioſepho. Atqui Philo inpræſentiarum planè fatetur multos Therapeutarum ſui temporis (claruiſſe ſub Claudio Tiberij ſucceſſore, ſub quo Dominus occiſus eſt, ſuperius notauimus) diuino numine correptos præclaras ſacræ Philoſophiæ ſententias edere ſolitos, quod proculdubio ſpiritu Prophetico fieri neceſſum erat, eo ipſo quod humano non fieret. Prophetiam autem non apud Iudæos, ſed apud Chriſtianos floruiſſe tunc temporis, teſtimoniis Chriſti Domini, & Pauli relatis palam eſt. Sed quod ait Philo, eos illas *ſententias ſomniando prodere*, luce clariùs Iudaicam eius vafriciem arguit, & ſtultiſſimum Philoſophum: licet enim gratis illi concedamus fortuito aliquando accidiſſe, vt dormiens non deliraret: attamen id frequenter & perpetuo fieri, quis niſi ſomnians contendat? præſertim cum non de vno quodam id aſſeueret, ſed de multis, & frequenti ſententiarum proditione: *Sunt in his qui ſomniando produnt præclaras ſacræ Philoſophiæ ſententias*. Et ipſa ſententiarum claritas præclarum diuinæ originis ſuæ teſtimonium reddebat. Quinimo, & ipſe ſibi non conſtare proditur; vtpote qui in exordio narrationis num. 1. hos ipſos diuino furore percitos refert, cum gloriam gentis captabat; vt ita quos poſtmodum ſomniantes diuina inducit, inuidiæ fuiſſe proſequutus ipſe proderetur. Hunc ipſum Philonis, vtpote Iudæi hominis, dolum ſæpius in his quæ ſequuntur deprehendere facile nobis erit. Vnde tandem liquidum fiet, minime hos, quos modo laudat, Iudæorum Eſſenos, ſed prorſus Chriſtianorum fuiſſe Therapeutas. Vide dicta circa num. 8.

24. Horarum Canonicarũ antiquitas.

10. *QVOTIDIE BIS PRECARI SOLENT &c.* At non ſepties, vt Pſalmographum ſequeretur? aut ſaltem ter in die Tertia, Sexta, & Nona horis Danielem imitati? Sane Tertullianus aduerſus Pſyſic. cap. 10. liberè promit: *tres iſtas horas vt inſigniores in rebus humanis, quæ diem diſtribuunt, quæ negotia diſtinguunt, quæ publicè reſonant, ita & ſolemniores fuiſſe in Orationibus diuinis; quod etiam ſuadet Danielis argumentum, ter in die orantis; vtique poſt aliquarum horarum exceptionem: non aliarum autem, quam inſigniorum exinde Apoſtolicarum Tertiæ, Sextæ, Nonæ. Hinc itaque & Petrum dicam ex veteri potius vſu Nonam obſeruaſſe: & tertio orantem ſupremæ orationis munere &c.* De priori dicitur Act. 3. *Petrus autem & Ioannes aſcendebant in templum ad horam orationis Nonam:* De poſteriori Act. 10. *Aſcendit Petrus in ſuperiori vt oraret circa horam ſextam, & cecidit ſuper eum mentis exceſſus. Et vidit cælum apertum, & deſcendens vas quoddam velut linteum &c. Hoc autem factum eſt per ter.* Neminem deinde latet ab ipſis Apoſtolicis temporibus Horarum Canonicarum cœpiſſe exordium, quod ſpectat vt minimum ad tres prædictas, & Nocturnas, ac Veſpertinas Synaxes: Vtpotè de quibus expreſsè egerit S. Clemens Principis Apoſtolorum diſcipulus lib. 8. Conſtitut. Apoſtolic. cap. 40. *Preces veſtras facite diluculò, Tertia, Sexta, Nona, Veſpere; & in Galli cantu:* quem antiquiſſimi Patrum ſequuti ſunt, id eſt Cyprianus. lib. de Oratione Domin. Athanaſius l. de Virginit. Hieronymus epiſt. 7. 8. 22. & 37. & ſuper cap. 6. Danielis. Chryſoſt. hom. 59. ad popul. Antioch. & hom. 24. in Epiſt. 1. ad Timoth. & in Pſ. 118. Baſilius tum in Inſtitut. Monaſt. tum in Regulis fuſ. num. 37. Caſſianus lib. 3. de Inſtitut. renunt. & Collat. 7. Iſidorus lib. 1. de officiis Eccleſ. Rupertus, Amalarius, & cæteri Eccleſiaſticarum rerum indagatores.

Verum idcirco Philo duarum duntaxat precationum Therapeutorum meminiſſe mihi videtur, 25. Precationes primitiuæ Eccleſiæ Matutinæ & Veſpertinæ
vel quia ipſe ad cæteras cum ipſis non conuenit, vel quoniam rudiores adhuc illi de numero ampliori nondum erant inſtructi: vel eas duntaxat deſcripſit, quas apud cæteros fideles ſolemniter cuſtodiri nouerat; eas enim tota Eccleſia ſolemnes eſſe Clemens modò citatus expreſſit, & ex Apoſtolica præceptione deſcendere docuit. Enim vero duas Synaxes, ſeu Conuentus à populo quotidie celebrandas ſanxerunt, Matutinam & Veſpertinam. Veſpertina ſic celebrebatur. *Veſpere, ô Epiſcope* (ait Clemens ſub Iacobi Alphæi nomine) *congregabis Eccleſiam, & dicto Nocturno Pſalmo loquetur Diaconus pro Cathecumenis, & dæmone agitatis, pro illuminandis, & pœnitentibus, vt ante diximus. Quibus dimiſſis Diaconus dicet: Qui fideles ſumus rogemus Dominum, & poſtquam primam orationem abſoluit dicet:*

Salua & excita nos Deus per Chriſtum tuum. Erigentes nos petamus miſericordias Domini, & miſerationes ipſius, Angelum pacis, bona, & vtilia Chriſtianos Principes, Veſperam, & noctem pacificam, & ſine peccato, atque omne tempus vitæ noſtræ inculpabile: Nos mutuo Deo viuo commendemus per Chriſtũ ſuũ.
Et Epiſcopus orando dicat:

Deus qui nullo ortus principio, nullo fine terminaris; cunctorum Creator per Chriſtum, atque gubernator, & ante omnia Deus, ac ipſius Pater, Spiritus intelligibilium, ac ſenſibilium Rex, qui feciſti diem propter opera lucis, noctem ad requietem imbecillitatis noſtræ; tua eſt dies & nox: tu enim præparaſti lucem ac ſolem. Tu nunc Domine benigne ac bone, placidè ſuſcipe hanc noſtram Veſpertinam gratiarum actionem, qui nos traducis per longitudinem diei, & perducis ad initium noctis; cuſtodi nos per Chriſtum tuum, præbe Veſperam pacificam, & noctem ſine peccato, & dignos nos fac vitæ æternæ per Chriſtum tuum, per quem tibi gloria, honor, & cultus, & ſancto Spiritui in ſæcula. Amen.

Tunc populus inclinato capite ab Epiſcopo benedicebatur, cuius benedictionis formam Clemens ſubiungit. Rurſus ait. *Eodem modo diluculo Diaconus dicto Matutino, & dimiſſis Cathecumenis, Energumenis &c. ſubiunget poſt illa verba:*

Salua eos Deus, & excita in gratia tua: Petamus à Deo miſericordias ipſius & miſerationes, diluculum hoc, & diem pacificum, & ſine peccato & omne tempus peregrinationis noſtræ, Angelum pacis, Chriſtianos Principes (vt eos ſcilicet Dominus Eccleſiæ ab Ethnicis afflictæ concederet) *propitium, & benignum Deum, nos mutuò viuenti Deo commendemus per Vnigenitum ſuum.*

Et Epiſcopus orans dicat:

Deus ſpirituum, atque omnis carnis, incomparabilis, nullo indigens, qui dediſti Solem in poteſtatem diei, & Lunam & aſtra in poteſtatem noctis: Ipſe quo-

que

quæ nunc respice super nos benignis oculis, & recipe matutinas nostras gratiarum actiones, & miserere nostri: non enim expandimus manus nostras ad Deum alienum; non enim est nobis Deus recens, sed tu æternus, & infinitus, qui nobis per Christum tribuisti vt essemus: & per eundem largitus es vt bene essemus: Ipse nunc per eum dignos nos fac vita æterna; cum quo tibi gloria, honor & cultus, & Sancto Spiritui. Amen.

26. Medij temporis occupationes. Sequiturque manus impositio, & benedictio Episcopi. Ergo harum solemniorum precationum duntaxat meminit Philo, & credibile mihi est non alias in vsu fuisse recentissimis illis nascentis tunc Ecclesiæ Therapeutis, nec dubito decursu temporis Horas Canonicas recepisse: interim autem his tantum precationibus vsos, quas Clemens commemorat, cui per omnia Philonis verba consentiunt.

11. *MEDIVM VERO &c.* Imo & operi, quod omnibus semper Therapeutis in vsu fuisse produnt omnes Patres alibi commodiùs à nobis curãdi. Interim accipe Hieronymi verba ex epist. 22. qui de his se loqui fatetur, de quibus Philo Platonici sermonis imitator. *Opus diei statutum est, quod Decano redditum fertur œconomum, qui, & ipse per singulos menses patri omnium cum magno tremore reddit rationem.* At de studio sacrarum literarum. *Dominicis diebus orationi tantum, & lectionibus vacant; quod quidem & omni tempore completis opusculis faciunt. Quotidie aliquod de scripturis discitur.* Athanasius verò lib. de Virginit. *Sit autem illud opus tuum in omni tempore meditari in sacris literis. Habe Psalterium, & Psalmos disce. Oriens sol videat librum in manibus.* His Therapeutas temporum interstitia occupasse, credendum est.

27. Monachorũ studium Dei opera, non secreta naturæ. 12. *VERSANTES ENIM SACRA &c.* Hic quoque Philo Platonicum, imo ethnicum Philosophum se ostendit; cum nimirum omne Monachorum studium, quo sacris literis incumbunt, eo rendere credit, vt ad secreta quædam naturæ, quæ in eis lateant eruenda enucleandáque peruenian: cum potius secretis naturæ posthabitis Deum immortalem, & inuisibilem, finem sibi suorumq; constituant studiorum, vtpote cuius maiestas ineffabilis, operáque mirabilia literis sacris magnificè prædicentur per ea quæ facta sunt. Id vero non coniecturis probabilibus, vt ait eliciant (vt Philosophis accidit) sed certa fide, omnium scientiarum certitudinem superante. Alias inuerso potius ordine *à creatura mundi, inuisibilia Dei per ea quæ facta sunt intellecta conspiciuntur*, nisi præcipue in his *sempiterna quoque eius virtus ac diuinitas* inspiciantur, vti Apostolus Romanos monuerat. Neque vero solis allegoriis eruendis inhiabant, sed tropologicis, & anagogicis mysteriis: &, quod caput est, literali Prophetarum sensui, quem in Christo D. ad vnguem intuebantur expletum.

13. *HABENT ETIAM PRISCORVM*

28. Qui Therapeutarum tempore sua scripta ediderint? *COMMENTARIOS &c.* Euangelistarum, & Apostolorum Epistolas, & opuscula præcipue intelligit, quibus adde Hermam *Pastoris* autorem, Clementem Romanum, Constitutiones Apostolicas, & Canones eorumdem edentem, & Hierotheum, qui Hymnos amatorios, & Theologiæ elementa scripserat, cum Philo floruit. Necdum Ignatius & Dionysius scripta sua exarauerant, & multo minus Polycarpus, Papias, Quadratus, Aristides, Iustinus, & Egesyppus sua, quantumcunque Apostolorum seculo vicini. Vt enim Hieronymus lib. de Scriptoribus Eccles. testatur, *Ruint Philonem sub C. Caligula Romæ periclitatum, quò legatus gentis suæ missus fuerat. Cum secunda vice venisset ad Claudiũ* (Caligulæ successorem) *in eadem Vrbe loquutum fuisse cum Apostolo Petro, eiusque habuisse amicitiã, & ob hanc causam etiam Marci discipuli Petri, apud Alexandriam sectatores ornasse laudibus.* Cæteri sub Traiano, Hadriano, & Antonino floruere. Sed & cũ Autores eorum librorum, quos habuisse præ manibus Therapeutas Philo contendit, nuncupet eius sectæ autores, satis innuit Apostolos esse, & Euangelistas, qui videlicet Commentarios gestorum Christi Domini, & totius Christianæ perfectionis accuratissimè scriptitarunt, cæterosque Noui Testamenti libros. Acta scilicet Apostolorum, Epistolas, & Apocalypsim, à quibus omnibus vitam & lucem Monasticæ accepit: Quo sensu Historiam gestorum suorum Cæsar *Commentarios* appellauit. Consentit Nicephorus lib. 2. c. 16.

14. *ITAQVE NON SOLVM &c.* Nouos piosque conscribere, atque cantare sacros hymnos laudi semper datum est in Ecclesia ab Apostolicis temporibus quo nomine Diuinus ille excelluit Hierotheus Christi Domini (vt probauimus c. 9. nu. 3.) discipulus, cuius hymnos amatorios sæpe Dionysius eius discipulus laudat, centonesque aureos promit lib. de Diuin. nomin. cap. 3. Excelluit & Nepos de quo apud Eusebium lib. 7. hist. c. 19. hæc habes. *Nepotem amplector & diligo pro nonnullis quoque, & variis Psalmis, hymnisque ab eo compositis: quibus hucusque nonnulli fratres libenter vtuntur.* 29. Hymni à quo tempore in Ecclesia.
Extant & Hymni Hilarij, Ambrosij, & Prudentij, quos Ecclesia canit, & inter Græcos Nazianzeni, & Damasceni, vt cæteros taceam. Catholicis igitur semper hymnos Deo edere, & canere placuit: soli Arriani hos fastidiebant in Ambrosium dicteria concinnantes, vt ipse refert ad Innocentium. Porro hymnum olim etiam Menander dixisse dicitur, quod sit *Dei laus*: & Ambrosius lib. 1. offic. c. 45. Illud Dauidicum *Te decet hymnus* sic accipit: *Hymnus specialiter Deo dicitur. Hoc tanquam excellentius cæteris credere est decorum, quod deferimus Deo.* Et Hieronymus lib. 3. Cõment. in Epist. ad Ephes. 5. sic Hymnum à Psalmo, & Cantico spiritualibus discerni docet: *Nunc breuiter Hymnos esse dicendum est, qui fortitudinem, & maiestatem Dei prædicant, & eius semper vel beneficia vel facta mirantur. Psalmi autem propriè ad ethycum locum pertinent, vt per organum corporis quid faciendum: qui vero de superioribus disputat, & concentum mundi, omniumque creaturarum ordinem, atque concordiam subtilis disputator edisserit, iste spirituale canticum canit.* Quo differant Psalmus, Hymnus & Canticum. Præceperat autem Apostolus eo loci Ephesiis, vt commonerent semetipsos Psalmis, Hymnis, & Canticis spiritualibus, & Colossensibus itidem c. 3. Fallitur Socrates dum lib. 6. Histor. c. 8. exordiũ Hymnorum in Ecclesia alternatim cani solitorum ad D. Ignatium refert, quod ad Seraphicam Isaiæ 6. visionem referre deberet: tametsi non abnuamus Ignatio quoque Angelorum choros cœlitus commonstratos S. Trinitatem Hymnis alterna voce decantatis collaudantium, quem morem in Antiochena Ecclesia stabilisse, aliquandiu forsan intermissum; sed quod ab eo primùm alternis choris Hymni in Ecclesia cani cœperint: cum palam sit, vel ipsius Philonis testimonio, inferius nu. 53. enucleando, suo etiam, id est Petri tempore, cuius tamen Ignatius tertius successor fuit, à Therapeutis actitari solitum.

15. *PER SEX DIES &c.* Non ita multo tempore

30. *Quibus horis Collectæ cogebantur.* tempore obſeruatum fuit, niſi ab Eremitis: nam paulo poſt quotidie ad Synaxim omnes in vnum cogebantur aliquoties. Hieronymus epiſt.22.ad horam Nonam conueniri ſolitum his ſcribit de priſtinis cœnobitis. *Vſq; ad horam nonam,vt inſtitutum eſt,nemo pergit ad alium.exceptis his Decanis, quos diximus, vt ſi cogitationibus forte quis fluctuat: illius conſoletur alloquiis. Poſt horam nonam in communi concurritur.* Iterum conuenire ſolitos nocte media inferiùs innuit. *Et quia nocte extra orationes publicas in ſuo cubili vnuſquiſque vigilat &c.* Vbi & orationum publicarum meminit, & præter eas ſingularum quoque vigiliarum,ac meditationum. Athanaſius tres Synaxes Sanctimonialibus iubet facere,ait ſiquidem: *Poſt Tertiam Synaxes conficies.* Et item: *Poſt Synaxim Nona hora comede panem tuum.* Et rurſus: *Si ingrediaris templum duodecima hora, maiorem & longiorem facies Synaxim cum virginibus tecum concordibus.* Aliarum etiam horarum mentionem fecit,id eſt *Sexta, Media noctis,& diluculi,*ſeu *matutini.* Verùm dum non vocat eas itidem Synaxes,à ſolis celebrandas fore,videtur ſentire. Chryſoſtomus hom.59. ad Popul. Antioch. quinque enumerat, nocturnam ſcilicet, *quia omnes ſtatim cum reuerentia ſomnum deponentes exurgunt,& conſiſtunt,ſanctum conſtituentes chorum:* & quatuor diurnas,de quib. ait: *Tertiam,Sextam,Nonam,& Veſpertinas orationes celebrant, & in quatuor partes diem diſpertiti,dum ſingula partes implentur, pſalmodiis, & Hymnis Deum venerantur.* De eiſdem agit ſeriò vetuſtiſſimus Cyprianus lib. de Orat.Dominica. Deinde Baſilius Regul.fuſ.nu. 37.ſeptem Synaxes enumerat,*quas obſeruari in Conuentibus*,ait, *ſolemne eſt, & quotidianum.* Cui Caſſianus conſentiens lib.3.c.4. inquit. *Septies ſine dubio ſpirituales hos conuentus in die facientes ſeptics in colendo Domino dicere comprobamur.* Sed de his alibi latius.

31. *Collecta olim ſola die Dominica fiebat.* 16.*SEPTIMA VERO &c.* Planè diem ſeptimam hanc Hieronymus Dominicam interpretatur, quod hanc ex tota hebdomada Monachi feriatam haberent epiſt.22.Et epiſt.27.de Paulæ diſcipulis ait: *Non licebat cuiquam ſororum ignorare Pſalmos, & non de Scripturis Sanctis quotidie aliquid diſcere. Die tantum Dominico ad Eccleſiam procedebant,ex cuius habitabant latere: & vnumquodq; agmen Matrem propriam ſequebatur:* Quem morem Magnus ille Apollonius 500. Monachorum in Ægypto prope Hermopolim pater ſecutus eſt auctore Rufino li.1.de Vit.Patr. c.7. & Palladio c. 52.(ab hoc *Apollo* dicitur)*qui die Dominica gratia charitatis,ſecum omnes cibum ſumere hortabatur.* Palam quidem eſt apud Ægyptios, non ſolum Dominicam diem,ſed & Sabbathum fuiſſe ſolemnes; *Sabbathum olim dies ſolemnis.* cum eius rei apud Caſſianum extant perſpicua teſtimonia:nam lib.2.c.6.*In die vero Sabbathi*,ait,*vel Dominicæ, vtraſq; lectiones Noui Teſtamenti de nouo recitant.* lib.3.c.2.*Nulla apud eos per diem publica ſolemnitas abſque die Sabbathi, vel Dominica celebratur*,& c.9.reddit rationem,*quare apud eos die Sabbathi vigilia ſtatuta ſint*, & per omnem *Orientem abſolutio ieiunij in die Sabbathi,ſicut in Dominica præſumatur.* Et cap.vlt.eiuſdem li.3. Sabbathum & Dominicam *feriata tempora* nuncupat, & in vtroque ſimiliter ſine Pſalmodia accedebant. Cui concinens Socrates lib.6.hiſt c.8. *Cum feſta* (inquit) *cuiuslibet hebdomadæ occurrebant, videlicet Sabbathum, & Dies Dominicus, in quibus conuentus in Eccleſiis fieri ſolent &c.* Et Palladius in Lauſiac. c.7.de Monachis Nitriæ prope Alexandriam cómorantib. agens Therapeutarum Veterum, quod ad locum ſpectat,ſucceſſoribus,ait:*Veniunt autem ad Eccleſiam Sabbatho ſolum & Dominico.* At quid mirum cum Clemens Papa lib. Conſt.Apoſt c.24. ſcribat: *Sabbathum & Dominicum diem feſtum agimus,quia illud natura conditæ eſt monumentum, hic reſurrectionis:*& lib.8.c.39. *Operentur ſerui quinque dies:In Sabbatho & Dominica die quieſcant in Eccleſia propter doctrinam pietatis.Sabbathum enim diximus creationis habere rationem, Dominicum reſurrectionis.* Et in vita S.Onuphrij cap.11.legimus,interroganti Paphnutio.*Pater benigne,die Dominico,vel Sabbatho communionem percipiebas ab aliquo?* reſpódiſſe. *Omni die Dominico, vel Sabbatho Angelum Domini paratum inuenio,ſacroſanctum corpus,& ſanguinem Domini noſtri Ieſu Chriſti deferentem:de cuius manu mihi pretioſiſſima donantur munera.*

Hinc omnis Eccleſia Oriētis Sabbathis(maiori excepto)à ieiunio abſtinebat,qua de re extat teſtimonium S. Ignatij epiſt. ad Philipenſ. & Canon Apoſtolicus 55. & Clementis citato loco libr.7. Cóſtit.c.24.Sabbathi ieiunium execrantibus; non Iudaico quidem ritu,aut Ebionæorum ſpiritui,qui Euſebio teſte lib.3 hiſt.ca 21.æquè Sabbathum,& Dominicum celebrabant,contra quos extat Canó 29.Concilij Laodiceni,& Decretum Gregorij Magni lib.11.Regiſtr. epiſt.ſed quo impudenter damnarent Manicheos, qui Sabbatis ieiunabant in deteſtationem Dei Iudæorum, ne facere viderentur quod ipſe fecit,id eſt quieſcere,& feſtum agere. Eo facto Catholici Oriētales profitebātur vnū eundéq; Deum eſſe,qui mundū condiderat,Sabbatho ab opere quieſcés,& mundū morte redemerat Dominico die à mortuis reſurgés. At vbi periculū abfuit,ſola Dominica dies gaudiis reſeruata fuit,Sabbatū vero ieiunio mœſtiter colebatur,vt Romana & Hiſpana Eccleſia conſueuere. Cuius D.Hieronymus egregium præbuit teſtimoniū epiſt. 28.reſponſiua ad Lucillum Bæticum in hæc verba. *De Sabbatho quod quæris,vtrum ieiunādū ſit;& de Euchariſtia,an accipiēda quotidie,quod Romana Eccleſia, & Hiſpana obſeruare perhibentur:ſcripſit quidem & Hyppolitus vir diſertiſſimus, & carptim diuerſi ſcriptores de variis auctoribus edidere:ſed ego illud te breuiter admonēdum puto,Traditiones Eccleſiaſticas, præſertim quæ Fidei non officiunt,ita obſeruandas,vt à maioribus traditæ ſunt &c.* Vigebat proinde non ſolum in Italia, ſed & in Hiſpania Hieronymi æuo Apoſtolicus primitiuæ Eccleſiæ ſpiritus,tam in ieiuniorum,quam in Diuini pabuli percipiendi frequentia:quæ alibi mire languebat. Videndus Innocētius I.in Epiſt.1.decret.ad Decentium c.4. de Ieiunio Sabbathi:cuius diei ſolénitas Apoſtolica proculdubio auctoritate intermiſſa eſt mora Euāgelij luce coruſcante,quod nimirum poſt verbi Dei diſpenſationem reſtaurationis Orbis memoria potius celebrāda ſit,& ſicut Domino reſurgenti congaudendum,ita & mortuo,& iacenti in ſepulchro cōdolendum. Cæterum quod ad Therapeutarum Synaxim ſpectat,de qua nobis ſermo, eum non bis, ſed ſemel in hebdomada cogi conſueuiſſe dicatur, à Philone;eam Dominica celebratam ex more,nó Sabbatho, liquidum fit,ex eo quod teſte Caſſiano lib.3. c.11. ſolemnior adhuc dies Dominica inter eos fuerit:& Collat.7.cap.34. & Collat.18.c.15.& Collat.23.c.21.& Pachomius dilucidè id promat in Regula n.5.dicens: *In die Dominica in Collecta in qua offerenda eſt oblatio &c.*nulla Sabbathi mentione facta. Porro de ordine ſeſſionis,& modeſtia ſedentium inferiùs agemus.

32. *Cur Sabbathi ſolemnitas prohibita?*

17. *TVM*

33. Docentis, & audientium modestia.

17. *TVM PROGRESSVS IN MEDIVM &c.* Præclare id Hieronymus describit ad Eustochium scribens epist.22.his. *Post horam nonam in commune concurritur; Psalmi resonant, scriptura recitantur ex more, & completis orationibus, cunctisq; residentibus medius, quem Patrem vocant, incipit disputare; quo loquente tantum silentium fit: vt nemo alium respicere, nemo audeat excreare: dicentis laus in fletu est audientium; tacite voluuntur per ora lacrymæ, & ne in singultus quidem erumpit dolor. Cum de regno Christi, & de futura Beatitudine, & de gloria cœperit annunciare ventura, videas cunctos moderato suspirio, & oculis in cælum leuatis intra se dicere; Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, & volabo & requiescam? Post hæc Concilium soluitur, & vnaquæque decuria cum suo patre pergit ad mensam.* De huiusmodi Collectis multa à Pachomio præcepta data sunt; quæ suis locis exponemus; multaque de eisdem mentio apud Cassianum.

18. *RELIQVI OMNES &c.* Consule superiorem notam.

34. Templi diuisio pro viris & fœminis.

19. *ID COMMVNE SEMNEVM &c.* Ergo commune Monasterium seu Ecclesia, quò vniuersi Monachorum cœtus ad Synaxim celebrandam conueniebant aula quidem amplissima esse oportuit, vtpote quæ tot homines simul caperet: cuius aream loricula quædam per medium ad tres cubitos, seu pedes nouem erecta duos efficeret sinus, viros vnum, fœminas alterum continentē, fœminas inquam sanctimoniales, eiusdem scilicet cū viris instituti sectatrices: Sed eius distinctionis exēplar, vetus illis præbuit templū Hierosolymitanū, cuius locus orationi populi destinatus ad eum modum erat ædificatus, auctore Iosepho qui lib.6. de Bello Iudaico c.6. hæc scribit: *Necessario namque proprius locus religionis causa mulieribus destinatus muro discernebatur: altera quoque porta opus fuisse videbatur. Contra primam vero secreta erat, ex aliis regionibus vna porta meridiana, & vna septentrionalis, quibus ad mulieres introibatur; per alias enim transire ad mulieres non licebat; sed nec suam portam interiecto muro transgredi licebat: patebat enim locus ille pariter indigenis, & hospitibus fœminis religionis causa venientibus.* Ad instar etiam illius Christianorum Ecclesias extruendas, Apostolos constituisse docet Clemens lib.2. Constit. c.61. his verbis: *Ac primum sit longe domus ad Orientem conuersa; ex vtraq; parte pastophoria* (id est porticus, Hispane *Naues colaterales* dicimus) *habens ad Orientem; quæ nauis habeat similitudinem.* Ex his media domus Episcopo, Presbyteris, Diaconis, & vniuerso clero patebat, pulpito, & altari: pastophorium vnum Laicis viris, alterum fœminis designatum erat: subdit siquidē: *In eius medio sit Episcopi sedes; ad cuius vtrumque latus consideant Presbyteri: & Diaconi* (non *sedeant,* sed) *assistant succincti, & expediti. Hi enim sunt ad nautarum, & muralium præfectorum similitudinem. Horum cura laici in altera parte sedeant cum omni quiete & ordine* [in altera inquam illarum de quibus dixerat ex vtraq; parte pastophoria habens] *mulieres quoque separatim sedeant, silentium seruantes;* in altero pastophorio. *Medius lector è loco superiori stās legat & alius Dauid Psalmos canat, & populus initia versuum concinat &c.* Et rursus: *Maneant autem ostiarij ad introitus virorum, illos custodientes: Diaconissæ ad introitus fœminarum, more nauticorum custodum:* Sed vnde acceptum exemplar? *Nam in tabernaculo testimonij eadem seruabatur forma cum populo Dei. Si quis inueniatur extra locum sedere, increpetur a Diacono, veluti proreta, & in suum locum*

Templa in modum nauis iussu ædificari.

Ordo sessionis Cleri.

Virorum & mulierum separatio.

reducatur: Non solū enim nauis, sed & mandræ habet Ecclesia similitudinē [vnde & Monasteria *Mandræ* dicta:] *nam sicut pastores pecudes, capras inquam & oues, secundum genera, & ætates separant; & quælibet sui generis similes sequitur; sic in Ecclesia iuniores seorsim sedeant, si fuerit locus: alioquin maneant recti: grādiores natu ordine sedeant; pueros stantes recipiant eorum patres & matres.* En nauem, seu porticum virorum dispositū. Sequitur alterius dispositio. *Adolescentulæ rursus, si sit locus seorsum maneāt, aliàs post mulieres stent. Nuptæ, & quæ iam liberos habent seorsum maneant. Virgines, & viduæ, & anus* (quod hæ omnes liberæ sint à prolusione carnis) *primæ omniū vel stent, vel sedeant. Diaconus autem loca videat, vt quilibet ingrediens in suum locum concedat, ac præter decorum ne sedeat.* Hactenus Clemens. Ad hoc autem vt Diaconus vtrimque sedentes prospicere valeret, necessum esset, vt non admodū erectis parietibus vel tabulatis à se inuicē omnes secernerentur. Quod tamē maioris modestiæ gratia à Therapeutis ita prouisum est, vt murus medius ita assurgeret, quod nullatenus ab eis Therapeutrices conspici possent, sed sola lectoris aut disputantis vox liberè ad eas transiret.

Constantinopoli aliter mulierum pudori in tēplis prouisum reperio, nimirū tabulata eis seorsū propè testitudinem parabantur (nos *Tribunas* vocamus) quibus separatæ sacris interessent. Nam audio Metaphrastem de D. Chrysostomo asserentem quod Clericum ad altare sibi ministrantem, cum mulierem sursum in tabulato manentē procaciter inspexisse obseruaret, ab altare submouisse. *Deinde futuri quoque curam gerens* [ait] *iussit velis superiora muniri tabulata.* Sed & Nazianzenus eiusdem vrbis Antistes carm. de somno Anastasiæ inquit: *Sanctæ Virgines vnà cum grauibus matronis è sublimi tecto, castiss. mas sermonibus meis aures inclinabant.* Et Procopius li.1. de Ædificiis Iustiniani Imper. *Sunt duæ,* ait, *vtrinque porticus, quas fastigiata testudo, & aurū venustant* [hæ sunt naues, seu pastophoria Clementis] *harum vna viros orantes, altera mulieres admittit; aliàs nulla re differentes. Quis tabulata, in quibus versantur mulieres exponat?* De tabulatis Mediolanensibus hæc Ambrosius lib. ad Virginem lapsam, innuens suas, non prope testudinem, sed in terra esse. *Nonne & illum locum tabulis separatum, in quo in Ecclesia stabas recordari debuisti; ad quem religiosæ matronæ, & nobiles certatim currebant, tua oscula petentes, quæ sanctiores & meliores te erant? Nonne vel illa præcepta quæ oculis tuis ipse inscriptus paries ingerebat, recordari debuisti?* Nempe in tabulati Virginum sacrarum pariete scriptum erat: *Diuisa est mulier, & Virgo quæ non est nupta cogitat quæ Domini sunt, quomodo sit sancta corpore & spiritu.* Atquē hæc de loricula Moniales à Monachis pro concione audienda diuidente, dicta sint. 35. Qualiter Constantinopoli viri à mulieribus in templo separabantur. Mediolani.

Cæterum illud vehementer ad rem propositam facit, quod ait Philo, eas idipsum cum Therapeutis sectatas vitæ institutum: vnde non semel eas *Therapeutrices* nuncupat. Enim vero fit etiam ex hoc manifestū non Iudæas, sed Christianas professione fuisse, cum certum sit fœmineum & delicatum genus toto legis scriptæ curriculo nequaquam Monasticum ac virginale institutum vnquā arripuisse, vti superiori lib. c.5. & 15. monstrauimus. At postquam Deus in Virginis vtero factus est homo, non solum propositum Virginitatis inualuit in Ecclesia, sed ab eisdem Monasticus status susceptus est, & Monasteria Virginum instaurari pari cum virorum antiquitate cœperunt. Sanè Athanasius in vita 36. Therapeutrices eiusdem cum Therapeutis instituti.

Monachorũ præcipui Doctores ſorores habuere Monialiũ Doctrices.

Antonij luculenter meminit Monaſt.Virg.à ſorore eiuſdem Ant. fundati c.27. Dum Monaſt. virorum viſitaret: *Laudat*, ait, *Veterũ ſtudia,hortatur nouorũ. Sororem quoq; iam vetulam Virg.videns,& aliarum puellarũ magiſtra,mira exultatione ſuſtollitur.* Scripſit etiam geſta,& virtutes S.Syncleticæ Abbatiſſæ, quæ Græcè extant in Biblioth. Regia S. Laurentij in Excoriali:vt ſicut in Ant.Monac. exemplar perfectionis,quod imitarentur,habebát,haberent etiá Moniales ſui ſexus doctricé, ad cuius normá actus ſuos componerent. Porro S. Pachomius ſororem quoq; habuiſſe,quæ plurimarũ Virg. magiſtra extiterit, eius prodit hiſt. c. 28. cui etiam ſanctus vir Monaſt.in eadem eremo conſtitui fecit. *Pachomius vero deſcripſit eis regulas,quibus vtentes iugiter conuerſationis ſuæ monumenta dirigerent. Exceptis enim melotis,quas fœminæ non habent* [quia, vt reor,longiorib eas palliis,quam melotes ſint,vti ad honeſtatem deceret] *omnis inſtitutionis earum forma Monach.probatur eſſe conſimilis.* Hæc auctor vitæ illius, paulo inferius iterans: *Vna vero Regula tam virorũ quam fœminarum, hodieq; perdurat,niſi quod fœminæ melotis, vt diximus minimè vtuntur.* Vixiſſe autem in eo Cœnobio 400. Virgines, prodit Palladius in Lauſ.qui eius hyſtoriam texit à c.39.

37\. Recenſentur ſorores Illuſtrium Præceptorum Monachatus.

Quid plura?obſeruaui mecum aliquando ſingulari ſpiritus gaudio repletus ita Diuinam prouidétiam in Monach.plantatione ſe geſſiſſe,vt vtriuſq; ſexus perfectioni pariter conſulens omnibus pene celeberrimis Monach.Præceptorib.ſorores germanas Monaſtici inſtituti Doctrices,& cooperatrices indulſerit. Vidiſti Magno Ant.ſuam,ſuamq; præclaro Pachomio itidem extitiſſe. Nõ defuit Baſilio ſua Macrina,nõ Ambr.Marcellina nec Auguſt.ſua, nõ Benedicto ſua Scholaſtica,nõ Iſidoro Florẽtina ſua,nec Bernardo ſua Vmbelina. Et quib. ſorores defuere ſodoles conceſſæ ſunt. Athan.Syncletica, Hieronym.Paula,Nazianzeno Ruſſiana,Fructuoſo Benedicta , & Martinus itidem ſanctimonialium cœtus coëgit,& inſtituit; non credam ſine cooperatrice. Quarum omniũ interuentu inter fœminas Therapeuticum,ſeu Monaſt.inſtitutum toto Orbe propagatum eſt:de quibus latius ſuis locis inferius agemus.Interim accipe Theodoretum de multitudine & origine Monaſt. fœminarum hæc aientem ad calcem Philothei. *Sed quouſq; prolixa vtor oratione ? cum oporteat aliarum quoq; referre vitam,quæ imitatæ ſunt & hanc , & illas quarum prius meminimus. Multa enim alia partim quidem vitam amplexa ſunt ſolitariam,partim autem viuere amarũt cum pluribus , adeo vt ducenta & quinquaginta & plures & pauciores ſimul viuant, vno cibo veſcentes,ſuper ſolas ſtoreas ex inſtituto dormientes,& manus quidem lanæ attribuentes,hymnis vero linguam conſecrantes. Sunt autem innumerabilia ſapientia eiuſmodi gymnaſia,nõ ſolum in noſtra regione* [Cypri] *ſed etiam per totum Orientem.Iis autem plena eſt Palaſtina & Ægyptus, & Aſia , & Pontus , & tota Europa. Ex quo enim Chriſtus Dominus honorauit virginitatem, vt qui natus ſit ex Virgine,pratum Virginitatis natura germinauit,& hos ſuaueolentes,& qui non marceſcunt flores offert creatori:non virtutem in maſculo & fœmina diſcernens,nec in duas differentias corporum,ſed non* animorum.In Chriſto enim Ieſu(vt ait Diuinus Apoſtolus]non eſt maſculus,& fœmina.Vna autem mulierib. & viris eſt fides ſuppeditata : quin etiã vnum Regnũ Cœlorum agonotheta propoſuit victoribus, hoc commune præmium definiens certaminibus.* Hæc ille.

* al. animorum

38\. Qualiter ieiunandum

20\. *TEMPERANTIÆ &c.* De eiſdem Hieronym.epiſt.8.ad Demetriad. *Ieiunium non perfecta virtus,ſed cæterarũ fundamentũ eſt,& ſanctificatio, atque pudicitia,ſine qua nemo videbit Deum:gradum præbet ad ſumma ſcandentib.* Verùm abſq; Dei ſpeciali impulſu,non ſunt nimia peragenda. *Neq;vero tibi immoderata imperamus ieiunia , & enormem ciborũ abſtinentiam,quibus ſtatim corpora delicata franguntur , & ante ægrotare incipiunt, quam ſancta conuerſationis iacere fundamenta.Sic debes ieiunare,vt nõ palpites,& reſpirare vix poſſis,& comitum tuarũ vel porteris,vel traharis manib. ſed vt fracto corporis appetitu,nec in lectione,nec in Pſalmis,nec in Vigiliis ſolito quid minus facias.* At quid veteres diuina freti gratia egerint,ſequentibus aperiemus.Alias Abbas Pemmen apud Rufinum lib.1.n.45.& apud Pelágium libello 10.n.44.biduana & triduana ieiunia vanæ gloriæ proxima eſſe docuit.

21\. *NEC CIBVM &c.* De hac re egregiè Chryſoſt.hom.57.ad Popul.de Monach.vita ſic ait. *Illi poſtquam pranſi fuerint;imo vero poſt cœnam;nũquam enim prandiũ norunt,ſcientes quod præſens tempus eſt luctus,& ieiunij.Itaque poſt cœnam Deo quoſdam gratiarũ hymnos dicentes,&c.* Hieronym.ep.22. cum poſt horam Nonam ad Synaxim omnes conuenire dicat,vbi Pſ.reſonabant, & completis Orationibus , cunctis reſidẽtibus patrem omnium diſputationem ſerio habuiſſe, ſubdátq; *Poſt hac concilium ſoluitur,& vnaquaque decuria cum ſuo parente pergit ad menſam. De hinc conſurgunt pariter,& hymno dicto ad propria redeunt* ; fit vt aduesperaſcente iam die prandium ſeu cœnam ſtatuerit. Videbatur morem iſtũ hæreditaſſe Ant. de quo Athanaſ. c.6. *Edebat ſemel in die poſt ſolis occaſum :* Quod innumeros Veterum Patrum egiſſe ſcimus : de quibus Chryſoſt.hom.59.ad Popul. *Veſpere facto hi ſe laboribus abſoluentes menſam petunt.*

39\. Ieiunium antiquorum abſque prandio vſque ad cœnam.

22\. *NONNVLLI EX HIS &c.* Idem qui ſupra Athanaſ.de Magno Ant. *Nonnunquam biduo, triduoq; ſic permanens, quarta demũ die reficiebatur.* Hierony.de Hilarione ſuo c.3. *Herbarum ergo ſucco & paucis caricis poſt triduum vel quatriduũ deficientem animam ſuſtentabat,orans frequenter & pſallens, & raſtro humum fodiens,vt ieiuniorum laborem labor operis duplicaret.* Et id proculdubio à Magiſtro ſuo Ant. acceperat. Paris certaminis Athletæ memorantur,quos modo recenſebo.Dauid & alij Euſebij diſcipuli biduanum ſemper agebant ieiunium , vt Theod.refert in Philoth c.4. & Petrus Galata eodem c.9.Et Zacheus Pachomij diſcipulus, de quo in eius vita c.52.& Theodor.item Pachomij diſcipulus c. 29. Eulogius Presbyter apud Pelagiũ libello 8.n.4.& Theodoſius ſpatio 35.annorũ apud Moſcũ c.67. Sed & biduanum & triduanum peregiſſe Auitum ſcribit Theod. in Philoth.c.3. Triduanum,præter Hilarionẽ, Euphraſiã, ſcribit Auctor eius vitæ c.19. & Euſebium apud Theodor.c. 42.Quinque rurſus dierum Adolium, Palladio in Lauſ.c.104.& Serapionem Sindonitam eodẽ c.83.

40\. Ieiunium biduanum,triduanũ, quotidianum & quinq; dierum qui peregerunt.

23\. *NEC DESVNT QVI &c.* Ieiuniũ integræ hebdomadæ multos reperio Dei gratia Veterum Patrum viriliter perfeciſſe:ex quib.fuere S.Simeon Stilites in exordio ſui Monach.apud Ant. eius Hiſtoriographum, quem habeo M.S. in membrana tranſlationis vetuſtioris, quam vulgata ſit.c.3.Conon toto 30.annorum ſpatio , vt refert Moſcus in Prato ſpirituali c.22.Elias Monach. apud Palladiũ c.51. qui idem refert de Elpidio Capadoce.c.106. Idem geſſere Eulegius & Euphraſia ſupra relati: itẽ Polycronius apud Theodor. in Philotheo c.21. & Heliodorus Simonis Stylitæ ſocius eodem Auctore c.26. Marcus etiam apud Moſcum.c.13.idquẽ

41\. Integræ hebdomadæ ieiunium.

ſpatio 63.annorũ: quod etiam de Senibus Scethys refert Pelagius li.10.n.109.Quam item menſuram Dei gratia prætergreſſi ſunt Heliod.& Simon Stylites:ille quidem ſemel, hic per totos 28.annos, vt prodit Theodor.c.26.citato. Et hæc quidẽ de priſcis illis Monach.memoriæ tradita ſunt,quibus non valde imparia certamina ieiuniorum iniiſſe,& glorioſe peregiſſe ſequioris æui Patres ſcimus, vt Romualdus, qui bis dumtaxat in hebdomade ſoluebat ieiunij diſtrictionem; & alij, quos ſciens & prudens prætereo,ne tædio ſim Lectoribus.

24. *SEPTIMVM VERO DIEM &c.*Hæc ex ſupradictis liquent ad n.13.16.22.& 23.

42. Pane tantum & ſale qui vſi.

25. *IN CIBATV &c.*Nihil minus egiſſe Antoniũ in ſuo etiam tyrocinio ſcribit Athanaſ. c.6. *Sumebat vero panem & ſal,potumq; aquæ perparuũ.* Palemon magiſter Pachomij hæc ad eum dixiſſe fertur.c.6.vitæ Pachomij. *Nimis ardua,& duriſſima conuerſatione me caſtigo, nullius rei ciborũ vtens, niſi tantum panis, & ſalis,oleo autem & vino in totũ prorſus abſtineo.*Cui etiam ſanctus Tyro ſe conformauit. Cap.51.ſequenti de Zachæo Veteri Aſceta, qui diſciplinis Pachomij ſeſe addixit,dicitur, *Tota vita ſua pane tantum,& ſale contentus.* Et Pelagius de Eulogio Presbytero libello 8.num.4. S.Ioannis Eleemoſynarij diſcipulo inquit:*Non comedit Preſbyter niſi panem & ſalem.* Idem de Iuliano Sabba, eiuſq; diſcipulis refert Theodor.in Philotheo c.2. Et generaliter Hieron. de Anachoretis loquens ep.22.*Ad tertium(ait)genus Monach. veniam,quos Anachoretas vocant,qui & de Cœnobijs exeuntes excepto pane & ſale ad deſerta nihil perferunt amplius*: & de Cœnobitis: *viuitur pane,leguminibus, & oleribus, quæ ſale condiuntur.*

43. Herbis, ... cibus oleribus & oleo qui contenti.

Sed cum multa de Priſcorum Monach.abſtinẽtia dici poſſent, vnum modò vel alterum teſtimonium ad eius commendationem adducam. Chryſoſt.hom.59.ad Popul. *Menſam petunt non lautos apponentes cibos,& nidorem exhalantes;ſed hi quidem cum ſale panem,hi vero & oleum adiungentes. At alij, quicunque ſunt infirmiores, olera quoque habent,atq; legumina.* Quo reſpicit illud Hieronymi contra Iouinianum, vitæ anteactæ turpiter derelictæ, ſic illum carpentis: *Canis reuertens ad vomitum ſuum; nam cum Monachum eſſe ſe iactitet;& poſt ſordidam tunicam & nudos pedes,& cibarium panem,& aquæ potum;ad candidam veſtem,& nitidam cute, ad mulſum,& elaboratas carnes,ad iura Apitij,& Paxami, ad balneas quoque,ac fritellas,& popinas ſe conferat &c.* Nazianzenus autem in laudibus Magni Baſilij ait:*Cœna ſuauiſſima,atque pulmentum illi erat,nouum illud condimentum panis, & ſal:& potio ſobria, & vberrima,quam nobis nihil laborantibus fontes proferunt.* Hieronymus item de Hilarione, c. 6. à 21. *itaque anno vſque ad 27 tribus annis dimidium lentis ſextarium madefactum aqua frigida comedit:& alijs tribus panem aridum. Porro à 27. vſque ad 30. herbis agreſtibus, & virgultorum quorumdã radicibus crudis ſuſtentatus eſt. à 31.vſque ad 35. ſex vncias hordeacei panis,& coctum modicè olus abſque oleo in cibo habuit. Sentiens autem caliginare oculos ſuos,& totum corpus impetigine vri, & pumicea quadam ſcabrigine contrahi,ad ſuperiorem victum adiecit oleum,& vſque ad 63. vitæ ſuæ annum hoc cõtinentiæ cucurrit gradu, nihil omnino extrinſecus aut pomorum, aut leguminis, aut cuiuſlibet rei guſtans. Inde cum ſe videret corpore defatigatum, & propinquam putaret imminere mortem,à 64.rurſus anno vſque ad 80.pane abſtinuit incredibili feruore mentis,vt eo tempore quaſi nouus accederet ad ſeruitutem Domini,quo cæteri ſolent remiſſius viuere. Fiebat autem ei de farina,& comminuto olere ſorbitiuncula, cibo & potu vix quinque vncias appendentibus;ſicque complens ordinem vitæ, nunquã ante ſolis occaſum, nec diebus feſtis, nec in grauiſſima valetudine ſoluit ieiunium.*Palladius quoq; in Lauſ. c.48.hæc de Tabenneſſiotis ſcribit. *Aliqui ex his ſemel,vel bis manũ ori admouebant*(in menſa)*tangentes pane, vel oleum vel aliquid ex his,quæ erant appoſita; & cũ de vnoquoque obſonio ſemel guſtaſſent,contenti erant hoc alimento. Alij autem panem ſenſim mandãtes,alia autem accipientes citra ſimulationem;ſic perſeuerabant. Alij autem ius tantũ ter guſtabant,a reliquis autem abſtinebant.*In quibus extitiſſe inquit Eliam (c.51.)*qui comedebat in ſenectute tres vncias panis,& tres oleas veſpere. In iuuentute autem ſemper ſemel comedebat in hebdomada.*

Sed quorſum hæc refero? Nimirum vt hos Philonianis Therapeutis per omnia conformes moribus videas,illos quoque Chriſtianos Monach. ne dubites:cum præſertim tanta, tamque perſeuerans abſtinentia,quæ ſine gratia,& ſpeciali Dei auxilio perfici nequibat,argumento tibi ſit nullatenus Iudæos fuiſſe;quos certum ſit à ſua ſemel gratia præciſos tantis fauentibus cumulandos non fore. Sed & ipſa lectiſſima ciborum parſimonia arguit hos nequaquam Eſſenos Iudæorum fuiſſe,vtpotè cum illi talibus ſe non affligerent inediis: Philo ſiquidem de eis ſolum ſcribit, quod fuerint *complexi frugalitatem,ſimplicitatem,fidelitatem,modeſtiam:* de genere edulij nihil. Ioſephus: *Cibus illis ſimplex eſt:* quod nimirum non lautitias cõdimentorum quæ-rerent:ſed à carnibus abſtinuiſſe, aut etiã herbis,& leguminib. vt Therapeutæ faciebãt,nemo prodit. 44. Therapeutarum ieiunia eos ab Eſſenis diſtinguunt.

26. *POTVM E FLVENTIS &c.*Et hoc longe ab Eſſenis fuit,quos à vino abſtinuiſſe nemo vel leuiter innuit. Sed & Philo lib. de Temulentia,& lib.de Plantatione Noë,cum de ſobriè bibẽtibus, & nõ bibentib.vinum egerit,de Eſſenis nec vnum verbum. At Therapeutæ quinam fuerint,ex ſucceſſoribus eorum,apud quos abſtinentia a vino mirificè inualuit,dignoſci debẽt.Qui verò de hoc fuerit Veterum Monach. mos, præcipuis eorum Præceptoribus in teſtes aduocatis liquidum faciã.Dedi tibi Pauli,Ant. Hilarionis,& Pachomij aliorumq; Patrum aqua ſitim ſemper ſedentium exempla:accedant nunc eorumdem Regul. Baſil.ep.1.ad Nazianz.*Vt ſemel omnia vno verbo complectar;vt in veſte cõparanda rationem imprimis conſtare oportet vtilitatis; ita in cibo panis vſus expleuerit id quo opus eſt ad alimentum:aquæ potus ſedauerit ſitim homini integra valetudinis,&c.*Et ad eum potum nos Doctrina Domini Reg.19.ex fuſ.diſput.allicere curat. *Etenim cum miraculi vim (ait) magnifico excogitando epularum apparatu in ſolitudine ei liceret exaugere; adeò ſimpliciter,adeoque frugaliter illos accepit,vt ad panem, qui ipſe etiam erat hordeaceus,fruſtrum tantummodo piſcis adiunctum ſit. Nam de potione prorſus nulla mentio; quippe tanquã videlicet aqua ſponte ſua ex humo ſcaturiens omnibus eſſet in promptu; quæ naturale vniuſcuiuſq; deſiderium affatim poſſet explere.* Multa in eandem rem ſcribit luculentiſſimè,& tanto viro digna hom.*In ebrietatem,& luxum* dicta Hieron.ad Euſtoch.ep.22. *Hoc primùm moneo,hoc obteſtor, vt ſponſa Chriſti vinum fugiat pro veneno. Hæc aduerſus adoleſcentiam prima arma ſunt demonum. Non ſic auaritia quatit, inflat ſuperbia, delectat ambitio;facile aliis caremus vitiis:hic hoſtis nobis incluſus eſt: quocunque pergimus, nobis eum portamus inimicum. Vinum & adoleſcentia duplex eſt incentiuũ voluptatis. Quid oleum flammæ adiicimus? Quid ardenti* 45. Vino antiqui Monachi non vſi.

denti corpusculo fomenta ignium ministramus? Hæc ille ad iuuenem sanctimonialem. De se vero, cæterisque Anachoretis ait. *De cibis verò & potu taceo, cum etiam languentes Monachi aqua frigida vtantur, & coctũ aliquid accepisse luxuria sit.* De Cœnobitis autem: *Vinum tantum senes accipiunt.* Pachomij edicto soli lanquentes: nam in Regula inquit: *Vinũ, & liquamen absque loco ægrotãtium nullus attingat.* Delirat qui sanis eius rei gratia credit Pachomiũ ad Nosocomium accedere concessisse. Id vitij in Cluniacensib. taxat Bernard. in Apolog. Verè proculdubio August de Monach. priscis dixit lib. de Moribus Eccl. c. 31. *Nõ solum à carnibus, & vino abstinent pro sufficientia domandarum libidinum; sed ab iis etiam, quæ tanto concitatius ventris & gutturis prouocant appetitum, quanto quasi mundiora nonnullis videntur.* Vnde eisdem concinens S. P. Benedict. c. 40. Regul. *licet legamus,* ait, *Vinum omnino non esse Monach. &c.* Legimus id apud Pelag. libello 4. de Cõtinentia nu. 31. ex sententia Abbatis Pastoris hæc aientem. *Narrauerunt quidam Abbati Pastori, de quodam Monacho, qui non bibebat vinum, & dixit eis. Quia vinum Monachorum omnino non est.*

47. Chrysostomi ea de re insignis sententia. Hoc loco nullatenus me cõtinere possum, quin delitias eloquentiæ loquentem proferam, id est Chrysost. rem hanc pro dignitate tractantẽ hom. 71. in Matth. 21. Expendens siquidem verba Domini contra Saducæos: *In resurrectione neq; nubant, neque nubentur, sed sunt sicut Angeli Dei in cœlo* ad Monachos prouocat audientes, vt primitias resurrectionis in eis contemplentur. *Etsi placet etiam ante resurrectionem videre aliquos cœlibem atque cœlestem* (vt in resurrectione) *viuentes vitam, facile potentis; quod vt fiat, in eremum, ore, proficiscamur. Videamus igitur etiam hodie spirituales illos exercitus: non cum lanceis, vt sæculi milites, castrametantur: sed illud Apostoli opere demonstrant: Quoniã qui Christi sunt, carnem suam cũm passionibus & concupiscentiis crucifixerunt. Considerasti quanta multitudo hostium mucrone spiritus cõfessorum iaceant? Non est enim ibi ebrietas, non ibi superfluitas, quod mensa illa facile ostendit. Iacet enim ibi AQVÆ POTVS perempta temulentia, multiformis hæc, & multiplex bestia. Nam quemadmodum Scylla, & Hydra apud Poëtas, sic & ebrietas multis capitib. armatur. Hinc enim fornicatio, hinc ira, hinc, mollities, hinc turpes amores oriũtur: hæc igitur omnia superata, ibi, prostratáq; sũt, quibus sæculares hi milites, etiamsi multa bella confecerint, facile superantur. Nulli enim enses, nulla hasta, nihil aliud eiusmodi aduersus ea capita temulentiæ poterit obsistere, sed gigantes ipsi, ac fortes viri qui mille præclara gesserunt facinora, absque vinculis vino & somno ligati, sine vulnere quasi confossi iacent. Vides excelsiorem, atque præstantiorem hunc exercitum, qui voluntate solum eos hostes fugant, à quibus isti superantur. Nam cum matrem vitiorum omnium* (temulentiam) *debilitent, atque eneruent* (aquæ potu) *reliqua quoque vitia matre ac capite obtruncato in eis sepulta sũt, qua quidem victoria singuli eorum potiuntur. Omnia igitur iacent, quæ temulentia gignere solet: verba stolida, mens furiosa, superbia flatus, cæteraque huiusmodi. Suñ enim probè hi milites Imperatorem imitantur, quem admirãdo scriptura dixit: De torrente in via bibit, propterea exaltabit caput.* Nihil ergo mirum si Abbas Hyperichius decertantium in Scythi dux ita vini haustũ abhorreret, vt præbẽti sibi dixerit: *Tolle à me mortem istam*: quod narrat Pelagius de verbis seniorũ li. 4. n. 53. Et Abbas Sisois eodem auctore fratri offerenti calicem vini 3. intulerit: *Quiesce frater, an nescis quia Satanas est?* n. 56. Et iterum Hyperichius nu. 54. cum aliquando bibentibus fratribus vasculum vini de primitiis crypta cecidisset, inquit: *Viuit Dominus quia non reædificabitur crypta hæc temporibus meis, vt cognoscat mundus, quia propter calicem vini cecidit crypta in Scithi.*

27. *EDVNT IGITVR NE ESVRIANT. &c.* Pulchrè ieiuniorum modum eligendum à Nepotiano describit Hieronymus epist. 1. inquiens. *Tantum tibi ieiuniorum modum impone, quantum ferre potes. Sint tibi pura, casta, simplicia, moderata, & non superstitiosa ieiunia. Quid prodest oleo non vesci, & molestias quasdam, difficultatesque ciborum quærere, caryeas, nuces, palmarum fructus, similam, mel, pistrata? Tota hortorum cultura vexatur, vt cibario non vescamur pane, & dum delicias sectamur, à regno cælorum retrahimur. Audio præterea quosdam contra rerum hominumque naturam aquam non bibere, nec vesci pane, sed sorbitiunculas delicatas, & contrita olera, baccarumque succum non calice sorbere, sed concha. Proh pudor! non erubescimus istiusmodi ineptiis, nec tædet superstitionis? Insuper etiam famam abstinentiæ in deliciis quærimus. Fortissimum ieiunium est aqua & panis, sed quia gloriam non habet, & omnes pane & aqua viuimus, quasi publicum & commune ieiunium non putatur.* Quid quæso de nostris diceret, si ea viuere contingeret? præsertim ieiunij sacramentum adulterantium sorbitiuncula quadam Indica saccaro delibuta, quæ tametsi ad diem integrum Stomachum corroboret, nihilominus etiam de mane per modum medicinæ sumpta contendunt non obesse ieiunio. O vesaniam! Sed ad Hieronymum redeo ieiuniorum magistrum, hæc ad Lætam epist. 7. aientem. *Cibus eius* (Lætæ filiæ) *olusculum sit & simila, raroque pisciculi. Sic comedat, vt semper esuriat, vt statim post cibum possit legere, orare, & psallere* (quæ penè sunt verba Philonis) *Displicent mihi, in teneris maxime ætatibus, longa & immoderata ieiunia, in quibus iunguntur hebdomades, oleum in cibo, ac poma vetantur. Experimento didici asellum in via, cum lassus fuerit, diuerticula quærere, &c.* Vide Cassianum lib. 5. Inst. c. 14. 48. Qualiter ieiunandum. Sorbitiuncula Chocolate dicta taxatur.

28. *ET QVONIAM TEGMINA &c.* Cõsule quæ diximus n. 5. Institutorũ. Sane Hilarionis tuguriolum sic describit Hieron. c. 5. *Igitur à 16. vsque ad 20. suæ ætatis annum, æstus & pluuias breui tuguriunculo declinauit, quod iunco, & carice texerat: Extructa deinceps breui cellula, quæ vsque hodie permanet, latitudine pedũ quatuor, altitudine pedũ quinq; hoc est statura sua humiliore, lõgitudine paulò ampliore, quam eius copusculum patiebatur, vt sepulchrum potius quam domum crederes.* Et c. 26. de Cellula S. Antonij, quam Hilarion deuotionis ergo post illius obitum visitauit. *Erat autem cellula non plus mensura per quadrum tenens, quam homo dormiens extendi poterat.* Et hæc quidẽ mirè Therapeutarum priorum credas consentire tuguriis. 49. Therapeutarum ædes.

29. *IN VESTE AVTEM &c.* Ex hoc loco cum in superiorib. de vestibus Veterum Monach. ageremus c. 11. §. 1. manifestè deduximus n. 6. Therapeutas tunica vsos, de qua in præsenti Philo: Pallio ex n. 6. Institutionũ harũ, & cingulo n. 40. At de calceamentis aut caligis, vel soleis mentio nulla: vt ex his facile persuadeatur nudis prorsus incessisse pedibus: ab eisq; morẽ hæreditasse, quos Nazianz. depingit orat. 1. de pace inquiens: *Atq; hæc etiã vitæ ad Dei normã exactæ luculẽta indicia, & argumẽta, tacitosq; præcones: sordidã nimirum, & obsoletã comam, pedes nudos, Apostolicisq; similes, nihil mortuum* 50. Vestes.

circum

circumferentes, &c. Qua de re egimus eo c. 5. 2. 2. num. 29.

51. Modestia 30. *IN VNIVERSVM, &c.* Conclusio ex superius dictis est, & propria Christianorum Monachorum modestia, & hypocrisis abiuratio: Cæterum succedente tempore non defuere qui eam complexi fuerint: quos sæpè taxat Hieronymus, præcipuè epist. 22. primum fœminas cap. 12. illis verbis: *Sunt quippe nonnullæ exterminantes facies suas, vt appareant hominibus ieiunantes: quæ statim vt aliquem viderint ingemiscunt, demittunt supercilium, & operta facie vix vnum oculum liberarnt ad videndum: Vestis pulla, cingulum sacceum, & sordidis manibus, pedibusque: Venter solus, quia videri non potest, æstuat cibo, &c.* Viros cap. 15. inquiens vocitari Remoboth: *Apud quos affectata sunt omnia, &c. & quasi ars sit sancta, non vita, quidquid vēdiderint, maioris est pretij, &c.* Lōgè ab his Therapeutæ distabāt, vt hoc loco aperit Philo.

52. Sodalitia 50. die celebrari solita. 31. *DICAM ALIQVID ET DE SODALITIIS, &c.* Veteres Monachos præter septenos dies Domino consecratos alias etiam solemniori ritu, vt cæteros fideles, colere consueuisse, dubium non est. Verùm mos ille quinquagesimo quoque die solito celebrius in vnum conuenisse ob reuerentiam Spiritus sancti, constitutum ab eis dignoscitur, qui 50. post resurrectionem Domini, quæ verum Pascha nostrū est, in igneis linguis super discipulos descendit: in cuius figuram olim 50 etiam die à celebrato primo Paschate, & egressione populi Israël de Ægypto in Monte Synai lex Moysi data est, vti pulchrè expendit Hieronymus ep 127. de 42 mansionibus populi Israël in deserto: agens siquidem de duodecima quæ fuit in Synai, ait:

Diei 50. mysteria. *Synai duodecima mansio. Statim tibi venit in mentē Apostolorum numerus. Ad hunc locum 47. die perueniunt scriptura dicente Exod. 19. Mense tertio egressionis, &c. & postquam peruenerunt die tertio descendit Dominus in montem: quo fumante, & fulgore, tonitruo, caligine, voce, tuba, mortalium corda terrentibus, Moyses loquebatur, & Dominus respōdebat ei. Supputemus numerum & inueniemus quinquagesima die egressionis Israël de Ægypto in vertice Synai legem datam: vnde & Pentecostes celebratur solemnitas: & postea Euangelij Sacramentum in Spiritus sancti descensione completur: vt sicut priori populo 50. die verò Iubilæo, & vero anno remissionis, & veris 50. & 500. denariis, qui debitoribus remittuntur, lex data est, in Apostolos quoque & qui cum eis erant, in centesimo vicesimo Mosaycæ ætatis numero constitutis* (qui ex caracteribus 12. multiplicatis vnitatibus, propter mysterij dignitatem constituitur) *descenderit Spiritus sanctus, & diuersis linguis credentium totus Euangelii a prædicatione mundus expletus sit.* Quod autem ait de 50 & 500. denariis, qui in Iubilęo debitoribus dimittuntur, sic ad Damasum loquens epist. 125. q. 1. exposuerat. *Quidam septimum annum remissionis, & quinquagesimum Iubilæi, & quadringētesimū nonagesimū quod volunt intelligi septuagies septies multis modis interpretantur, asserētes ob hanc causam 50 & 500. numeri sacrati in Euāgelio positum debitorem* (Luc. 7. Vnus debebat denarios 500. & alius 50) *& 50. Psalmum pœnitentiæ, qui septem conficitur septimanis, & in principium ogdoadis erumpit.* En colligit in vnum innumera sacrorum numerorum mysteria, ad quæ Therapeutas in solemnioribus synaxibus respexisse videntur: nimirum 50. dierum numerus in lege remissionis fuit n. 26. & 49 ex 7. in seipsum ducto conficitur, quod alias dicitur septuagies septies, sub cuius typo iubetur Petrus vniuersa hominibus relaxare delicta, quod pertinet ad Iubilæum; seu remissionis annum. At 50. dies septem conficiuntur septimanis, & in principium ogdoadis erumpit: nimirum transactis 49. celebratur Pentecostes; & dies quinquagenarius: & ideo rectè Psalmus 50. *Miserere mei* est remissionis & pœnitentiæ, vt septimus etiam annus Deuteron. 15; quo terra à labore iubetur quiescere: & 7. dies Sabbathismi, & requietionis. Quo etiam spectat mysterium numeri debitorum in Euāgelio 50. & 500. qui ad remissionem spectant. Quare non in lege solum, sed etiam in Euangelio numeri sui habuere Therapeutæ vnde haurirent synaxium mysteria. Verùm illæ obseruationes non multo post inueterauerūt; nisi forte non tam pressè quinquagenarios dies obseruauerint: qua ratione inuenio à ieiunio septimi mensis (idest Septembris) ad Domini natalē plus minusve 50. dies: a Natali vero ad verā Quinquagesimam, quæ mundi per diluuium purgatio recolitur, ferè totidem. Deinde ad Pascha alios 50: quos sequuntur 50. Pētecostes, & aduentus S. Spiritus, à quo vsq; ad iteratum ieiunium septimi duplex quinquagenarius esse solet. Credibile est his diebus, qui teste D. Clemente etiam sub Apostolis solemnes fuerunt. lib. Constit. Apostolic. c. 17. Veteres Monachos conuenire solere; & hoc solum voluisse Philonem, quanquam de eius testimonio non multum curo, cum homo externæ Religionis leuiter forsan de ea re quæsiisse contigerit.

32. *VBI VERO CONVENERE, &c.* Candidis Ægyptios Monachos vsos vestibus superius docuimus c. 11. § 4. n. 71. Porro precationum, quas de more ad prandium fundare Deo solebant, formulam non semel expressit Chrysostomus præsertim hom. 57. ad Popul. Antioch. vbi & eam Commentario illustrauit egregio. (eademque ad verbum habet hom. 56. in Matth.) *Et si vultis etiam ipsos hymnos audire, vt & eos continuè dicatis, omnem sacrum vobis canticum recensebo. Ipsius itaque verba sic se habent.* 53. Precationes ad prandiũ.

Benedictus Deus, qui pascis me à iuuentute mea. Qui das escam omni carni, imple gaudio, & lætitia corda nostra: vt omnem sufficientiam habentes abundemus in omne opus bonum in Christo Iesu Domino nostro, cum quo tibi gloria, honor & imperium cum S. Spiritu in sæcula. Amē. Gloria tibi Domine, gloria tibi Sancte, gloria tibi Rex: quoniam dedisti nobis cibos in lætitiam, imple nos Spiritu sancto; vt inueniamur in conspectu tuo beneplacentes, non erubescentes; quando reddes vnicuique secundum opera sua.

Hactenus hymnus: subdit Chrysostomus: *omnem hunc quidem hymnum admirari dignum est, præsertim ante hunc finem. Quoniam enim mensa & cibus diffundere consueuit, atque grauare: animæ quasi frænum quoddam hanc dictionem apponunt: circa remissionis tempus iudicij temporis eam commonefaciente. Didicerunt enim quæ passus fuerit domus Israël post lautam mensam: ait enim* Deuter. 32. *Comedit & impinguatus est, recalcitrabit dilectus. Et Propterea Moyses dicebat: cum comederis, & biberis & fueris repletus, recordare Domini Dei tui:* Deuter. 6. *Propter hoc & illi talia timentes præcipitia, potiùs mensa, vel potius ieiunio (nam eorum & mensa ieiunium est) tremendi tribunalis & illius diei memoriam sibimetipsis faciunt.* Subiungit ad singula verba Commentarios, quos tu pro quiete tua consulas.

54. Ab Apostolis institutus. Reperio autē hymnū ipsum ab Apostolica traditione descendere (vt liqueat eo etiā vsos Therapeutas) quandoquidem eum ad verbum promit

D. Clemens lib. 7. Constit. Apost. cap vltimo sub titulo. *Oratio in prandio. Benedictus es Domine qui pascis me &c.* vsque *Amen.* Docuit eundem D. Athanasius sanctimonialibus suis in Regula eis dictata, quæ sub titulo de virginitate circunfertur: vbi hæc habet: *Post Synaxim hora Nona comede panem tuum Domino gratias agens in mensa tua ad hunc modum. Benedictus Dominus qui pascis me à iuuentute mea, &c.* vsque *Amen.* Addit deinde: *Et vbi sederis ad mensam, & inceperis frangere panem, his verbis gratias age.*

Gratiarum actio post prandium.

Gratias agimus tibi Pater noster de sancta tua resurrectione per Iesum Christum Filium tuum, quem nobis notum reddidisti, quod quemadmodum hic panis olim multis sermonibus (lego *granis*) *dispersus, nunc autem coactus, vnum quiddam redditus est, ita tu quoque congreges Ecclesiam tuam à finibus terræ in regnum tuum: quoniam tua est potentia, & gloria in sæcula sæculorum. Amen.*

Quæ sanè precatiuncula etiam apud Clementem reperitur lib. 6. cap. 26. nisi quod ibi est mystica gratiarum actio post Communionem tantisper immutata. Solus Chrysostomus addit hymni colophonem: *Gratias tibi Domine, Gratias tibi sancte, &c.* quibus docemur ita Syriæ Monachos hymnum proferre, quorum Chrysostomus ipse alumnus & Pastor fuit. Ægyptios verò modo ab Athanasio Alexandriæ scribente insinuato. Differunt etiam in eo quod apud Athanasium hymnus ille ante prandium seu cœnam canebatur; quem tamen peracta cœna scribit Chrysostomus Monachos canere consueuisse. *Illi namque, ait, postquam pransi fuerint, imo vero post cœnam (nunquam enim prandium norunt) Deo quosdam gratiarum hymnos dicentes & huius vocis reminiscuntur:* (scilicet *extremi iudicij*) *Et si vultis etiam hymnos audire, &c.* vt supra. At id parum refert, dum constet Monachos veteres eo ad prandium vsos. Quem verò post prandium canēdum Athanasius doceat, inferius dabimus num. 51. Instit. Omnimodis autem orationem debere prandium præcedere, omnibus Monachorum Regulis statutum est. Pachomij, Basilij, Benedicti, Isidori, Fructuosi. Cæterorum nomine audi Basilium epistol. 1. *Porro autem orationes antequam cibum sumimus pro dignitate diuinæ bonitatis ineundæ sunt, cum earum quæ in præsenti nobis diuinitus conferuntur, tum vero earum, quæ in posterum recondita sunt.* Nec oblitus gratiarum actionis subdit. *Iam à corporum curatione rursus orationes, gratiarum actionem exequantur, iam acceptorum ergo, atque eo amplius eorum flagitationem, quæ nobis Deus pollicitus est.*

55. Quā signo ad Collectā conuocabantur?

De signo autem quo ad Collectam vocabantur, quo tempore nolæ, aut campanæ nondum erant in vsu, inquit Pachomius: *Quando signum insonuerit, vt conueniant, & audiant præcepta maiorum, nullus remanebit.* Quo autem signum fieri solleret, si rogas, occurram non vbique eumdem inoleuisse morem: in Ægypto namque tuba conuocabantur fratres: nam in Pachomiana Regula scriptum lego: *Quando ad Collectam tuba insonuerit per diem, qui vna oratione tardius venerit, increpabitur.* In Palæstina vero mallei percussione, quo singulorum cellæ pulsabantur: quod sanè munus, Palladij tempore monte oliueti gessisse cognoscitur Adolius Tarsēsis magnæ sāctitatis vir, vti ipse prodit c. 104. Lausiacæ inquiēs: *A vespera vsque ad illud tempus, quo congregabatur Fraternitas in Oratoriis in olineto, in colle Assumptionis, vnde ascendit Dominus Iesus, perpetuò stabat psallens, & orans, & ieiunans, & siue pluebat siue grandinabat manebat immobilis. Impleto autem tempore consueto excitatorio malleo pulsabat cellas omnium, eos congregans ad Oratoria.* Id vero fiebat, cum Monachorum disiectæ erant cellulæ: nam qui eadem æde quiescebant, aliter vocari consueuere. Chrysostomus hom. 59 ad Regul. Ant. de Syriæ Monachis. *Statim, ait, omnes cum reuerentia somnum deponentes exurgunt excitante eos Prælato, & consistunt sanctum constituentes chorum.* At quonam modo eos ibi Prælatus excitabat? *Postquam gallus cantauit, statim veniens Prælatus, & pede terram simpliciter cedēs omnes excitauit.* In Monasteriis Sāctæ Paulæ Bethleemiticis, non pedis percussione, sed vocis sono excitari fratres aut sorores solitum erat vocis, inquam, non cuiuslibet, sed *Alleluia*; Hieronymus oculatus testis epist. 27. in Epitaphio Paulæ. *Post Alleluia decantatum, quo signo vocabantur ad collectam, nulli residere licitum erat.* Et epist. 19. de Blesilla tyruncula Ascetria: *Nunc ad orandum festina consurgis, & tinnula voce cæteris Alleluia præcipiens prior incipis laudare Dominum.* Huius opinor antiqui moris vestigia seruant Populetani mei (est Populetum Ordinis Cisterciensis cœnobium insigne in Catalonia Aragonensium Regū Mausoleum, Religione, & multitudine insigne) dum nimirum excitatorium instrumentum diuersis instructum tintinnabulis ita ad numerum harmonicum dispositum habent, vt percussionibus reddere has voces videatur: SVRGANT FRATRES AD LAVDANDVM DOMINVM. Excitator autem apud Therapeutas vocabatur (quod ait Philo, *Ephemereuta* voce Græca ab *ἑφημερία*, quod significat *vicem*, eo quod munus eiusmodi per vices suas quisque obiret: vel ab *ἐφημέριος*, idest, *quotidianus*, quod quasi quotidie mutaretur, & ab vno ordinatim ad alium transiret onus excitandi cæteros.

Ephemereuta quid.

33. *ABSOLVTIS PRECIBVS, &c.* Ita de veteribus Monachis Pachomij discipulis Hieronymus in Prologo Regulæ. *Quicunque autem Monasterium primus ingreditur, primus ambulat, primus Psalmum dicit, primus in mensa manum extendit, prior in Ecclesia communicat, nec ætas inter eos quæritur, sed professio.* Is planè mos ad Vniuersos Monachos transiit, præcipiente id iterum Benedicto c. 63. eisdem penè Verbis: *Sic accedant ad pacem, ad communionem, ad Psalmum imponendum, in choro standum; & in omnibus omnino locis ætas non discernatur in ordine, nec præiudicet; quia Samuel, & Daniel pueri Presbyteros iudicarunt. Ergo exceptis his, quos Abbas altiori consilio prætulerit, vel degradauerit certis ex causis, reliqui omnes vt conuertuntur ita sint: vt verbi gratia; qui secunda hora diei venerit in Monasterium, iuniorem se nouerit illius esse, qui prima hora venerit diei, cuiuslibet ætatis, aut dignitatis sit, &c.* Et Isidorus cap. 4. Regulæ ait: *Qui in Monasterio prior ingreditur, primus erit in cunctis, gradu, & ordine. Nec quærendum est, si diues aut pauper, seruus an liber, iuuenis an senex, rusticus, an eruditus: in Monachis enim nec ætas, nec conditio quæritur, quia inter serui & liberi animam nulla est apud Deum differentia.* Latiùs de his Vilarensis c. 23 suæ, quam l. 5. iuris communis Deo dante faciemus. 56.

Ordo sedendi.

34. *ADHIBENTVR MENSÆ, &c.* Pulchrè Chrysostomus hom. 57. ad Popul. de Priscis Monachis loquens. *Post hunc autem hymnum multa repleti compunctione, & feruentibus lachrymis sic ad somnum se conferunt, tantam dormientes, vt* 57.

Meliores ad Collectam vocabantur.

parum

parum requiescant. Et rursum noctes dies faciunt in gratiarum actionibus & hymnodiis degentes. Nec vero viri tantum; sed & mulieres hanc exercent Philosophiã, naturæ infirmitatem promptitudinis abundãtia superantes. Illarum itaque studium nos viri reuereamur, & præsentibus inhiare tabescentibus desinamus. Simplicius aduiuere in exordio Ecclesiæ fide-

Anus non puellæ. les consueuere; nec causa Religionis fœminæ à viris separari in precibus & hymnis Christo dicendis. Sed & Therapeutæ cantionem adhibebant, dum non puellas, aut cuiusvis ætatis mulieres ad Collectam admitterent, sed anus virtutum longo exercitio commendatæ. Id nihilominus paulo post prohibitum est ab Antiochena Synodo, quæ ne fœminæ in Ecclesia vnà cum viris canerent, interdixit; vt notauit Baronius tom. 1. Annal. Eccles. A.C.60. agens de Cantu Ecclesiæ: Et Illiberitana Can. 35. *Placuit probiberi ne fœminæ in cœmeterio peruigilent* (Ecclesia cœmeterium dicebatur) *eo quod sæpè sub obtentu orationis latenter scelera committant.* Quod etiam habetur in Altisiodor. Can. 5. Quare Pachomius ita fœminas à viris separandas in Monasteriis duxit, vt nemini virorum ad eas aditus pateret, Præposito excepto, quem eligebat canis, & moribus venerandum. Qua de re inferius agemus. Sed quod hoc loco Philo mentionem facit de Græcis fatuis Virginibus, eruditissimum syllabum attexuit Hieronymus lib. 1. Contra Iouinianum. cap. 26. quem tibi, si libet, consulere de hac re licebit.

35. DISCVBITVS, &c. Eo etiam pudori fœmineo consultum iri certum esto. Egit de his Baronius. A. C. 33. sub titulo. *Ordo in conuiuiis Iudaicis.*

58. 36. *QVOD SI QVIS SVSPICATVR, &c.*

Lectis ciliernis Monachorum. Palmam præripuit in his quæ de veteri conuiuandi modo apud Priscos Romanos, & Iudæos erudite admodum scripsit Toletanus Præsbyter Petrus Ciaconius, multis pro bonis vtrosque in conuiuiis solicitos lauari, vngi, veste cœnatoria contegi, itemque accumbere, & non sedere. Eumque ea de re laudat Baronius A. C. 34. Sed rectè obseruans addit vetustissimi accubitus ad mensam fieri mentionem, & triclinij 1. Reg 9: *Assumens itaque Samuel Saulem, & puerum eius introduxit eos in triclinium, & dedit eis locum in capite eorum, qui erant inuitati.* Thobiæ 2. *Statimque exiliens de accubitu suo relinquens prãdium.* Esther. 1. *Cumque implerentur dies conuiuij, &c. Lectuli quoque aurei & argentei super pauimentum:* Ergo & veteres Therapeutæ non sedisse, sed accubasse mensis facilè videbuntur, morem Romanorum sequuti, quod sanè paupertati consonantius fuisset, nisi quod pro tricliniis, pretiosis, tegetibus, seu storeis papyraceis, aut iunceis vtebantur. Est enim teges straguli genus, quam & stoream (Hispani *Estera*) appellant, de qua Satyricus. Satyr. 6.

Ausa Palatino tegetem præferre cubili.

Papyro abundasse Nili ripas prodidit Poëta Metham. 15.

Perque papyri feri septemflua flumina Nili.
Victrices egisse rates.

Est siquidem arbuscula quædam, præcipuè in Ægypti palustribus nascens, ex qua chartæ præparabantur acu diuersæ in pertenues & latissimas philuras. Ex his itaque storeas suas Monachi illi contexebant.

59. 37. *REMITTVNT AVTEM, &c.* Et

Humus eorum lectus. Vere: adhuc enim in cellis maiori pollebant stratuum duritia. Vnde illud Nazianzeni orat. 1. in Iulianum. *Vides ne hos pauperes victu; & tecto carentes, carnisque fermè ac sanguinis expertes; ob idque ad Deum accedentes: hos inquam pedibus illotos, & humum pro stratu habentes, &c.* Et de Magno Basilio: *Illi tunica vna, & pallium vnum, & humi cubatio.* Et Chrysostomus hom. 57. ad Popul. Antioch. *Si vero illi ieiuniis, & humi stratis cubilibus, vigiliis & sacco, & innumeris semetipsos modis domantes, etiam huius indigent commotionis, &c.* & hom. 14. in 1. ad Timoth. c. 5. *Verè domus luctus Monasteria sunt; vbi cinis, atque cilicium, vbi solitudo, vbi risus nullus, nullus negotiorum sæcularium strepitus, vbi ieiunia, vbi terrenorum duritia lectorum; &c.* Hic verò & tegetibus molliusculis vtebantur; & hilaritate replebantur.

38. *IN MINISTERIO, &c.* & numer. 39. Mensæ ministratio.
NON ENIM, &c. Hieronymus epist. 22. *Vnaquæque decuria cum suo parente pergit ad mensam, quibus per singulas hebdomadas vicissim ministrant:* At hoc de quotidiana mensa intelligendum; quod tamen in ea, quæ semel per dies 50. parabatur, locum non habet: tunc siquidem rationi admodum consonantius erat iuuenibus industrioribus rem delegare. Illud obiter adnotandum: ab ipso Monachatus Apostolico exordio ingenuorum plurimos huiusmodi coluisse viuendi genus, ac Philosophiam. 60.

40. *DISCINCTI VTEM, &c.* Hoc loco pla- Zonæ depositio humilitatis insigne.
nè Philo hebraizat. Non enim ideo baltheis depositis iuuenes illi nobiles ministrabant, vt nullum in habitu seruitutis insigne redderent; imo vero ex habitus depositione humilitatem, ac seruitutem quandam præseferebant, vtpotè pœnitentibus peculiaris. Sic enim legimus in Regula Pachomij. *Si acciderit vt psallendi tempore, vel orandi, aut in medio lectionis aliquis loquatur, aut rideat, soluet cingulum, & inclinata ceruice manibus ad inferiora depressis stabit ante altare, & à Principe Monasterij increpabitur. Hoc idem faciet & in Conuentu fratrum, cum ad vescendum pariter conuenerint.* Et post multa: *Omnis correptio ita fiet: vt disiuncti sint qui corripiuntur, & demissis manibus, & humiliato capite emendaturos se promittentes vitia, in quibus arguuntur, veniam deprecentur.* Bibit è Pachomij fonte Viclarensis, qui cap. 14. suæ Regulæ hæc pro excommunicatis Ascetis præscripsit. *Cum excommunicatur, vel arguitur quispiam pro negligentia sua; exercebit humilitatem quoadusque percipiat orationem, nec se audebit inter alios commiscere, vel cuiquã occultè coniungere. Sed omnibus ad orationis studia conuenientibus, ille prostratus humo; cingulo simul; opertorioque abiecto poscet veniam negligentiæ suæ.* Præcepit id ipsum Isidorus in Regula cap. 18. his verbis: *Satisfactio delinquentium hæc est. In officio fratribus constitutis peracto pœnitentiæ tempore; vocatur is qui excommunicatus est, soluet statim cingulum, humique extra chorum prostratus iacebit, agens pœnitentiam quousque expleatur celebritas.* Ergo depositio Zonæ inter Monachos humilitatis insigne est, quam vt illi præseferrent, in mensæ ministerio soluebant. Sinistrè igitur Philo id interpretatur factum, vt eo habitu abesset omnis seruitutis species; quam tamen nunquam præseferre Monachi renuerunt. At ipse, vt dixi Iudaizat, memor siquidem Essenorum Iudæorum (quod non ex ipso lib. 1. cap. 13. num. 14. prosecuti sumus dominationem omnem abnuentium, quod contra naturæ leges seruitutem esse contenderent, voluit nostrosque Therapeutas eadem labe respergere; sed absurdo, cum potius ipso teste, Præsules super se

quibus per omnia subiicerentur haberent, vt num. 47 & 49. harum Institutionum notanter ipse profert. Assentior proinde Philoni rei huius oculato testi: quod scilicet iuuenes illi discincti ministrarent: sed quam ipse ea de re excogitauit allegoriam, Iudaicæ perfidiæ consonam, prorsus abnuo.

61. Caldarum vsus. 41. *VINVM, &c. CALDA VERO*, *&c.* Morem ex Pelagio coniicio qui libello 4. num. 35. de B. Pyonio Abbate hæc ait: *Dicebant de Abbate Petro cognomento Pyonio, qui erat in Cellis, quia vinum non bibebat. Quando autem senuit rogabant eum, vt sumeret modicum vini. Qui cum non acquiesceret, tepefaciebant aquam, & ita ei offerebant, & dicebat: Credite mihi fily, quia velut pro condito illud accipio. Et adiudicauit se tepida aqua esse cõtentum.* Sanè Plato l. 1. de Repub. calidę aquæ cõmeminit, qua refrigerentur intestina, & excitentur appetentia, cum sitim irritet frigida. Approbat calidæ potum & Philemon, vt prodit Rodiginius lib. antiq. lect. 7. c. 6. sed & Dion historicus autor est Cauponas, in quas poturi diuertere soluisse, & cauisse ne caro distraheretur cocta, vel calens aqua, de qua extat Apophoretum illud Martialis lib. 14. num. 196. quo liquet post Claudij mortem Caldarum vsum repullulasse.

Hæc tibi quæ fuerint Caldarum nomina dicunt.
Ipsa suas melius charta notabit aquas.

42 *MENSA PVRA EST A CRVENTIS*, *&c.* Vide quæ notauimus ad num. 25.

62. Ingluuiei damna. 43. *OPERANTVR*, *&c.* Consule notationem num. 27. Sed cum ait: *Opiparis obsoniis credunt irritari concupiscentiam, &c.* reuoca ad memoriam quod Chrysostomus de Syriæ Monachis scribit hom. 71. in Matth. in hæc verba verè aurea: *Vultis è regione ingentem aliam mortuorum multitudinem aspicere?* (Dixerat quod hostes è temulentia ortos Monachi aquæ potu viritim deiecerint: nunc quot, & quos ingluuiei filios, parsimoniæ enecent.) *Perstringamus cupiditates, quæ ex deliciis, quæ ex pulmentariis, quæ ex coquis, quæ ex mensariis, quæ ex farcinatoribus succenduntur. Vereor certè ista omnia enarrare. Nam quasi Rempub. gubernantes, aut aciem expedientes, sic quid primum, quid deinde offerendum sit sanciunt. Et alij quidem aues piscibus farcinatas subtili arte contextas primo offerendas esse asserunt: alij ab aliis rebus originem cœnæ faciendam contendunt: ita magnum certamen de istis committitur. Nam & de qualitate, & de ordine disputant, quodque potius est, quibus obrui merentur, in his gloriantur. Nam alij ad meridiem vsque, alij diem integrum, alij per totam etiam sequentem noctem produxisse prandia iactant. Considera miserrimè hominum quam venter mensuram flagitat, & pudebit te immoderatissimæ, atque ineptissimæ huius edẽdi diligentiæ. Nihil tali est apud Angelos illos, sed huiusmodi etiam voluptates mortuæ ibi atque sepultæ sunt. Non enim vt repleantur, nec voluptatis, sed viuendi causa sumunt alimenta. Non sunt apud eos aucupes, neque piscatores, sed panis & aqua. Solicitudo autem hæc & tumultus, & cura procul inde abest. & tam tuguria sua quam corpora ita magnam illis præstant tranquillitatem, quemadmodum magnos tempestatis fluctus ni fios concitant.* Et post quędam: *Quis facilius hostes fundere potest, quam qui comedendo tropheum erigit? Ideo Propheta quoque dicebat: Parasti in conspectu meo mensam aduersus eos qui tribulant me. Non enim errabit quispiam, si hoc eloquiũ ad mensam conferat Monachorum. Nulla enim alia re magis anima tribulatur, quam concupiscentia, petulantia, ebrietate, cæterisque vitiis, quæ hinc oriuntur.* Quæ omnia pulchrè deinceps ostendit è diuitum mensis assurgere: in Monachorum autem mensis, ipsa minimi impendij exilitate superata esse; quæ tu consulas pro otio tuo.

63. Pœna dormientium in Collecta. 44. 45. 46. 47. *VBI VERO PRÆSES*, *&c.* Totis his numeris de disceptatione agitur, quæ esum præcedebat: de qua Hieronymi testimoniũ egregium dedi in his Notis ad n. 17. Addo nunc quæ apud S. Pachomium lego omnino Philonianæ narrationi consona. *Si quis dormitauerit sedens Præposito domus vel Monasterij disputante, surgere compelletur, & tamdiu stabit, donec ei videbitur vt sedeat. Quando signum insonuerit vt conueniant, & audiant præcepta Maiorum, nullus remanebit, nec succendetur focus antequam disputatio compleatur. Qui vnum mandatum de his præterierit, prædictæ correctioni subiaceat. Manè per singulas domos finitis orationibus, non statim ad suas cellas reuertentur: sed conferent inter se quæ Præpositos audierint disputantes. Disputatio autem à Præpositis domorum per singulas hebdomadas ter fiet: & in ipsa disputatione sedentes, siue stantes fratres suum ordinem non mutabunt, iuxta domorum ordinem, & hominum singulorum.* Multa alia de cæremoniis celebrandarum Collectarum præscribit, quæ suo loco dabimus. Obiter adnotarim, quæ prius cogebantur septimo, vel etiã quinquagesimo quoque die, prole Monachorum mirificè aucta mire itidem multiplicari placuit, vt ter fieret in hebdomada: quo videlicet paruulis requirentibus panem esset qui frangeret eis iuxta Domini præceptionem. At cum hoc num. 47. & etiam 49. fit à Philone mentio *Præsidis*, seu *Præsulis*, cui Therapeutæ subiecti degerent; satis superque monstratur, longè hos ab Essenis Hebræorum abfuisse, vtpotè nihil æquè totis viribus intendentibus, quam vt omnem humanam dominationem à se repellerent, vti lib. 1. cap. 13. num. 9. fuisse docuimus ex ipsis Philonis scriptis. Præter Præsidem verò communem singulos pro singulis locis illis fuisse, indicat, dicens. *Ex omnibus autem locis optimus quisque Therapeutarum tanquam in huius generis patriam mittitur colonus in locum suum ad stagnum Mariam.* Mitti siquidem à Præsidibus, qui eos eligerent, necessum erat. Vide in quantis ab Essenis differant.

Therapeutæ ab Essenis diuersi.

64. Hymnos canendi modus. 48. *TVM ILLE ASSVRGENS*, *&c.* De hoc Pachomius, his verbis: *In die Dominica in Collecta, in qua offerenda est oblatio, absque Præposito domus & Maioribus Monasterij, qui alicuius nominis sunt, nemo psallendi habeat potestatem. Psallente autem quolibet de Maioribus, idest dicente Responsorium* (hymnum videlicet, in quo vnus incipiat, & cæteri respondeant) *si quis defuerit, statim ante altare pœnitentiæ, & increpationis ordinem sustinebit.* De hymnis egimus ad n. 14 de Choreis acturi numer. 51.

49. *PRÆSVLEM MOX*, *&c.* Quod vero in fine cuiusque hymni, aut Cantici, omnes adstantes promiscui sexus ingenti boatu respõderẽt *Amen*, prodit luculenter Hieronymus in Prologo lib. 2. Commentariorum in Epist. Pauli ad Galat. dicens: *Vbi alibi tanto studio, & frequentia ad Ecclesias, & ad Martyrum Sepulchra concurritur? Vbi sic ad similitudinem cœlestis tonitrui Amen reboat?*

65. Eucharistiæ vsus apud Therapeutas. 50. *ABSOLVTIS HYMNIS*, *&c.* Vnde quæso Philoni panis fermentatus *sacratissimus* dictus est, cum omne fermentum speciali Domini

edicto

edicto Leuit. 2. 7. & 8. ab altari & oblatione repulsus esset? Ergo fermento isto ostenditur potius huiusmodi Therapeutas Christi legibus addictos, quam Mosaicis. Quinimo panis ille, quem quidam illorum percontanti Philoni secretum sacratissimum nuncupauit, panis erat Eucharisticus, cuius nimirum mysteria Hebræus capere non valens, ad panes propositionis retorsit, quasi in eorum memoriam ab illis solemniter ederentur: qui tamen in memoriam Passionis Domini ante communem mensam frangebantur. Nam, vt proximè superius Pachomij verbis ostendit num. 64. in collecta prius offerebatur oblatio, quàm panem communem ederent. Aut dicat nobis Philo, quando in conuiuijs Hebræorum panes appositi vnquam fuerunt in memoriam mensæ propositionis? Quod sanè tota Veteri Pagina monstrari nequibit.

66. Gratiarum actio post cœnam.

51. *COENAM VERO, &c.* Cœna absoluta hanc gratiarum formulam Monachos consueuisse proferre, prodit Athanasius in Regula Monialium: vbi *Cum surrexerit* (inquit) *à mensa, rursum gratias agendo trinis vicibus dicas: Miserator & misericors Dominus escam dedit timentibus se. Gloria Patri & Filio & Spiritui sancto. Rursumque post peractam glorificationem, preces tuas his verbis absoluas.*

Deus omnipotens, & Deus noster Iesus Christus, nomen quod est super omne nomen: gratias agimus tibi, & collaudamus, te quod dignatus es nos tuorum bonorum participes fieri; carnalium scilicet bonorum. Rogamus te, & inuocamus te Domine, vt cœlestes escas nobis dones, desque nobis tremere, & timere venerabile & pretiosum nomen tuum, vt non obaudiamus præceptis tuis. Nomen tuum, & Iustificationes tuas constitue in cordibus nostris. Sanctifica autem spiritum, & animum nostrum, per dilectum Filium tuum Dominum nostrum Iesum Christum, cum quo tibi gloria, & imperium in sæcula sæculorum. Amen.

67. Mos canendi alternis & diuisis choris.

52. *VBI OMNES CONSVRREXERE, &c.* Morem hunc hymnos Domino canendi Veterum Monachorum in duos choros diuisorum, cum ad Synaxim congregabantur, expressit Basilius in epist. 63 ad Clerum Neocæsariensem. Cum enim ab eis accusaretur, quod Monachorum cœtus congregare etiam Episcopus non desisteret, & cum eis ad laudes congredi; easque nouo eos ritu, & harmonia psallere doceret: respondit: *Si quandoque causam indicti istius & irreconciliabilis belli rogantur, psalmos causantur, & modum melodiæ, quo sit vetus apud nos immutata canendi consuetudo; & huiusmodi quædam alia, de quorum illos prætextu pudere debebat. Accusamur vero & huius, quod homines habeamus Monachos pietatis studiosos qui mundo renuntiarint, & vniuersis sæculi istius curis, quas Dominus comparat spinis fertilitatem verbi impedientibus.* En delicta. Respondit verò: *Qui huiusmodi sunt, mortificationem Iesu corpore circumferunt ac cruce quisque sua accepta Christum sequuntur. Ego vero omnem vitam meam impenderem, vt mihi possent ita impingi delicta, haberemque apud me viros, qui me Doctore hoc pietatis studio amplexi hactenus fuerint. Scire autem vos volo, quod optamus nobis, & virorum & mulierum, cœtus dari, quorum conuersatio in cœlis sit: qui carnem suam cum affectionibus, & concupiscentiis crucifixerunt: quique nec de cibis, nec de indumentis soliciti sint; sed immobiles, & assidui apud Dominum, noctes ac dies precationibus immorentur: quorum os non loquatur opera hominum, sed hymnum concinat Deo nostro.* At quonam modo, & ordine? *Ad id vero quod propter Psalmodias accusamur; quare potissimum simpliciores perterrefaciunt, qui nos traducunt: hoc habeo quod dicam: Quod videlicet qui iam obtinuerunt ritus, omnibus Ecclesiis Dei, concordes sunt, & consoni. De nocte quidem populus consurgens antelucano tempore domum precationis petit, inque calore & tribulatione ac lachrymis indesinentibus facta ad Deum confessione, tandem ab oratione surgentes, ad Psalmodiam instituuntur. Et nunc quidem in duas partes diuisi alternis succinentes psallunt; atq; ex eo simul eloquiorũ Dei exercitationem, ac meditationem corroborant, & cordibus suis attentionem; & reiectis vanis cogitationibus mentis soliditatem suppeditant. Deinde vni ex ipsis hoc muneris dato, vt, quod canendum est, prior ordiatur.* (Ecce tibi præcentorem Philonianum) *reliqui succinunt, atque ita Psalmodiæ varietate, precibusque subinde interseriis noctem superant.* Et post quædam de propagato per vniuersum Orientem prædicto concinendi more, subiungit: *Horum gratia si nos fugitis, fugietis simul & Ægyptios, fugietis Lybiam vtramque, Thebeos, Palæstinos, Arabes, Phœnices, Syros, & qui Euphratem habitant, & vt semel dicam, omnes apud quos Vigiliæ, ac preces communes Psalmodia in pretio sunt.* Quibus nimirum eas regiones complexus est, quæ monachis abundabant in Oriente, à quibus ad populum ipsum Christianum Synaxes nocturnas instituendi modus promanauerat. Et quidem etiam superiorum persecutionum temporibus à Romanis Principibus suscitatarum idem inoleuerat mos, vtpotè de quo Plinius secundus Traianum consuluerat ep. 97. suarum lib. 10. illis verbis: *Adfirmabant autem hanc fuisse summam vel culpæ suæ vel erroris, quod essent soliti stato die ante lucem conuenire, carmenque Christo quasi Deo dicere secum inuicem* (Nota, Christianos olim etiam secum inuicem, id est alternatim, & per choros, hymnos Christo dicere consueuisse) *seque sacramento non in scelus aliquod obstringere, sed ne furta, ne latrocinia, ne adulteria committerent, ne fidem fallerent, ne depositum appellati negarent: quibus peractis morem sibi discedendi fuisse, rursusque coëundi ad capiendum cibum, promiscuum tamen & innoxium. Eadem habet Lucianus in Philipatro.*

53. *DEINDE CANTANT, &c. non fine decoris & religiosis gestibus, atque accentibus, &c.* Quæ in hoc & sequenti num. 54 referuntur à Philone, & ex parte num. 48. eo tendunt, vt apud Veteres nostros inualuisse demonstret *dramatica* cantica, quæ non voce solum, sed actione, & repræsentatione perficiebantur: quod sanè hoc loco voluisse Philonem, erudite vt cætera Baronius interpretatur tom. 1. Annal. A. C 60. de Canticis Ecclesiæ differens: adductis siquidem in medium Philonis verbis, ab illis: *Vbi omnes consurrexere, duo chori fiunt*; vsque ad *Maria vero Prophetide fœminis*, subdit: *Hucusque Philo: qui dum ait, non tantum accentibus, sed & religiosis gestibus se mouentibus illos accinere solitos esse, haud dubium est intellexisse de Canticis dramatis: qui non tantum in voce, sed & in actione consisterent, quorum vulgata est illa mentio in Ecclesiasticis officiis: Ante thorum huius virginis, frequentate nobis dulcia cantica dramatis: nimirum vt coram Virgine recumbente in thoro huiusmodi acroamata agerentur. De quibus & Plutarchus, cum de his agit in Symposio 7. 9. 8. Nostris nimirum Platonis dialogos, partim narratione, partim actione quadam constare: qui ideo dramatici dicuntur. De his* 68. Dramatica cantica apud veteres.

facillimè

facillimè pueri edocentur, ita vt memoriter recitent: adiunguntur autem gestus conuenientes personarum, moribus, & vocis officio atque forma, & affectiones dictis congruæ; sed exoleuerunt iam hæc. Hæc Baronius. In Breuiario Cisterciensi pro visitationis Deiparæ festo adest Hymnus, cuius exordium.

Adsunt festa iubilaa
In Maria nunc gaudia:
Tota psallat Ecclesia
Deuota laudum dramata.

Vbi tamen Librariorum vitio quidam codices habent *drachmata*, alij *dragmata* intolerabili errore, cum *drachma* ad libram pertineat, *dragma* ad pharmaca conficienda: vtinam vero reuiresceret in Ecclesia dramaticorum canticorum vsus: foret siquidem, vt necessario attente prorsus persoluerentur preces; quanquam choralium cæremoniarum multitudo, quibus nunc versùs altare, nunc versùs alterutrum, nunc sedentes, nunc stantes, in genua prouoluti, inclinati, aut erecti, hymnos, psalmosque in choro canimus, non valde à Dramatico habitu dictare videantur. Est itaque *drama* δρᾶμα apud Græcos *actus*, vel *representatio*, in quibus Poetæ persona non admiscetur.

69. Hymnorum concentus & melodia. 55. *AD HORVM MAXIME, &c.* Dulcedinem Ecclesiasticorum hymnorum à Monachis Veteribus Deo in Collectis voce sonora dictorum sic Chrysostomus expressit hom. 59. ad Pop. Antioch. *Mox statim surgentes stant hymnos cantantes propheticos multa cum vocis consonantia, cum apte compositis concentibus. Neque cythara, neque fistula, nec vllum aliud musicum instrumentum talem emittit vocem, qualem audire licet in profunda quiete, & solitudine, Sanctis cantantibus illis. At & ipsa Cantica commoda, & in Deum charitate plena.* Sed quæ? Dauidica Cantica multos mouentia fontes lacrymarum suauiora, & dulcior piis Chrysostomi auribus, cythera, fistula, omnique prorsus musico instrumento, specialiter vero canere consueuisse ait Psalmos. 133.6. 101.143.48.67. 118. 84. 22.90.43.& 148. Quod in eis multa sint, quæ ad laudes Dei de nocte persoluendas, & ad mutuam sui in alterutrum charitatem dulciter mouentia reperiantur.

70. Tota nocte cantus producebatur. 56.57. *ITA PRODVCTA, &c.* Produci inter Monachos consueuisse sacram hymnodiam per totam noctem, passim referunt Patres. Chrysostomus citato loco: *Quanti est eos in hoc totam noctem insumere? Cum vero dies iam lucere debet, tum requiescunt: & cum nos incipimus opera, illi tempus habent quietis.* Basilius vero præfata ad Neocæsarienses Apologetica epistola: *Atque inter psalmodia varietate precibus subinde interfertis noctem superant.*

71. Gentiles ad Orientem, Iudæi contra templum adorant. Hoc item numero manifestissime Philo volens nolens, quod tanta attentione celauerat, palam fecit: Videlicet Therapeutas homines fuisse Christianos, non Iudæos Enimverò preces eos fundere consueuisse, ait, verso ad auroram vultu, & solem orientem: quo sanè more hos ab illis se discreuisse, nemo abnuet, qui vel à limine veterum scripta Patrum salutauerit. Et Hebræis quidem extra Hierosolymam degentes verso ad templum aspectu orasse, ex 3. Reg. 8. liquidum est: vbi Salomon misericordiam Domini iis deprecatus est; qui quaquauersum agerent vultu ad Hierosolymam porrecto Dominum supplicauerint. Et Daniel apud Babylonem positus eo corporis habitu orabat: nam cap. 6. dicitur: *Ingressus est domum suam, & fenestris apertis in cœnaculo suo contra Hierusalem tribus temporibus in die flectebat genua, & adorabat.* Quo loci D. Hieronymus. *Orat*, inquit, *secundum præceptum Dei, dictaque Salomonis, qui contra templum orandum esse admonuit.* Idemque habet lib. 3. Comment. Ezech. ad cap. 9. *Nequaquam*, ait, *in morem Gentilium contra orientem adorare deberent* (Seniores illi de quibus agebat Ezechiel, asserens quod haberent dorsa contra templum Domini, & facies ad Orientem, & adorabant ad ortum solis) *Sed in quacunque fuissent orbis parte, siue ad Orientem, siue ad Occidentem, siue ad Meridiem, siue ad Septentrionem, adorarent contra templum, vbi in Sanctis sanctorum habitare Dominus credebatur.* Ritu igitur ipso orantes ad Orientem versis vultibus, Gentiles potius quam Iudæi fuisse comprobentur: tantum abest vt Iudæi esse nequiuissent. Gentiles vero vniuersos eum orandi morem habuisse, prodit Clemens Alex. l. 7. Stromat. & Porphirius relatus à Rodiginio l. 12. Antiq. lect. c. 1. Cæterum Christianis id fuisse in vsu, ex Apostolica Constitutione fatentur Dionysius de Eccles. Hierarch. c. 2 p. 2. in mysterio Baptismatis. Tertullianus in Apolog. c. 16. Iustinus Martyr. lib qq. in 118. Origenes hom. 5. in Numer. Athanasius l. 9. q. 14. Damascenus de Fide Orthodoxa. l. 4. cap. 13. quorum apud Baronium verba legere poteris tom. 1. Annal. A. O. 58. Interim audi Basilium lib. de Spiritu sancto c. 27. in hæc verba aientem. *Dogmata quæ in Ecclesia prædicantur, quædam habemus è doctrina scripto prodita, quædam rursum ex Apostolorum traditione in mysterio, idest in occulto tradita recepimus: quorum vtraque parem vim habent ad pietatem: v. g. vt ad Orientem versi precemur, quæ nos docuit scriptura.* Sed & templa vniuersa Christianorum versus Orientem extructa Romani Clementis testimonio superius ostendimus. Non igitur & Therapeutæ Christiani ad solem orientem adorantes? non quidem solem ipsum more Gentilium, sed solis autorem & lucis, qui & Orientis nomine dignatus est, & lucem habitat inaccessibilem.

58. *ATQVE ITA PRECATIONIBVS ABSOLVTIS, &c.* Basilius epist. 63. citata: *Illucescente iam die pariter omnes velut ore vno, ac corde vno, confessionis psalmum Domino offerunt, ac suis quisque verbis resipiscentiam profitentur:* vt redeant læti ad propria. 72. Eorum perpetuitatem prædicit Philo.

59. *ISTVD GENVS HOMINVM, &c.* Ex virtutis magnitudine, qua vehementer Deo grati sunt, durationis eorum perpetuitatem nescius propheta prædicit; quam in consequentibus chronologiæ seruatis passibus sumus, Deo dante, demonstraturi.

Ergo, vt vno verbo cuncta comprehendamus, duo ex dictis perspicua sunt; nimirum tum in illo Religionis exordio Monachorum statum ita perfectum, & omnibus numeris absolutum fuisse, vt nihil pene postmodum illi additum fuerit à magnis Patribus; quorum scripta prædictorum moribus, & institutis ostendimus per omnia extitisse conformia: vt mirum sit primis duntaxat lineis perfectissimâ euasisse Monachatus imaginem. Tū etiam nihil Therapeutis cum Iudæis Essenis fuisse commune. Quare si qui veterum Patrum vtrosque confudisse reperiantur (vti Hieron. l. 2. contra Iouin. c. 19 & ep. 22. c. 15 & Cassiod. l. 1. Trip. c. 11.) id ex vulgi opinione dixisse credendi sunt: eo videlicet, quod rem ipsam lydio minimè applicuerint, aliis intenti.

CAPVT

CAPVT XIII.

Nunquam interrupta Monachorum series, ab Apostolis ad S. Antonium, ostenditur.

1. Ecclesiæ persecutionibus potuit Monachatus extingui sed non origo.

ILlud nunc primum sese offert discutiendum; desierit ne vt illorū Therapeutarū memoria, ita & Institutum post eorum qui Philoni coæui fuetant obitum? Sic nimirum, vt hiatus quispiam, aut lacuna, ab eis vsque ad S. Paulum vel Antonium Monachatus extiterit, ex quo illum quasi è sepulchro, vbi aliquot sæculis dormiisset, excitari denuò ab Antonio necessum fuerit, vt multi è vulgo autumant, an vero incorrupta eorundem perstiterit disciplina? Hoc si placuerit, cogimur eius rationem reddere; & vbinam terrarum toto illo temporū interstitio viguerit ostēdere. Sane nequaquā abnuimus fieri quidem potuisse, si procellarū immanium vi, quibus tunc temporis vniuersa Ecclesia vbiuis iactata est, communi Therapeutarum fuga, & dispersione Angelici Instituti cultura cessasset, iterum ad pristinum statum reuiuisceret: cum originalis Monachatus Regula extingui nullatenus quiuerit, Sacrosanctum scilicet Christi Euangelium, & Apostolorum Canonicæ Epistolæ, in quibus veluti in purissimo speculo Christianæ vitæ perfectio, quæ Monachatus vita est, miro splendore niteret. Quod sanè in causa fuit, vt persecutionum procella sedata, & Ecclesia paci restituta in remotioribus Christiani Orbis regionibus, identidem Monastica vita absque Monastico Præceptore exordium sumpserit: nempè eodem Diuino spiritu vbique animos subditorum sibi hominum replente & inspirante, ad eundemque scopum paribus passibus ducente. Cæterùm certo certius est, liquidisque argumentis comprobatur nunquam à promulgatione Euāgelij per Apostolos verum in Ecclesia Monachatum defecisse: quod & autoritate, & ratione hoc loco, Deo donante, commonstrandum assumimus.

2. Monachatus pari passu cū Euangelio propagatus.

Principio igitur, non leuiter Monachatus fundamenta ab Apostolis iacta fuisse, & rei ipsius præstantia, & illorum vehemens perfectionis Euangelicæ propagandæ studium conuincit. Ex quo factum est, vt non in aliqua vrbe aut viculo duntaxat; non in regione vna, aut prouincia, sed vbique gentium Euangelium pertransiit, iisdem Doctoribus peruenerit Monachatus. Eiusque rei probatissimum testem superiùs, Fidei licet Catholicæ inimicum, produxi Philonem hæc aientem. *Hoc genus reperitur in multis Orbis regionibus, meritò vt absolutæ probitatis receptum Græcis atque Barbaris: maximè tamen in Ægypto frequentatur per præfecturas singulas.* Græcos vocat *Gentiles*: *Barbaros* autem Prouinciarum Romanarum indigenas, idest Germanos, Hispanos, Gallos, Armenos, Persas, Medos, & similes eo iam tempore Euangelij fulgoribus perfusos; qui meritò vt absolutæ probitatis, ex ipso culmen Euangelicæ doctrinæ, quæ apud Monachos viget, venerari, & recipere cogebantur. Cui enim Euangelium placebat, p̄ accepisse eius perfectiorem viuendi normam necessum est; & valde rationi consentaneum, vt vbilibet aliquorum inter tot hominum myriades animi ad amplexandam Christi angustam semitam excitarentur; vti mox teipsa præstitum fuisse comprobauimus. Neque verò vtcunque status Monasticus ab ipso nascentis Ecclesiæ initio fundatus est, sed ab ipso sui ortu cum Euangelio tam altas iecit radices, vt nullis ventorum tumultibus, nullis inimicorum procellis potuerit vnquam exterminari, sicut neque Euangelium, cui neque portæ inferi præualebunt. Ita prorsus ex his quæ viderat Philo coniectatus libere prompsit: *Istud hominum genus Therapeuticum semper in contemplatione Diuinitatis proficies; etiam sole hoc sensibili præterito, nec vnquam suum ordinem deseret tendentem ad fœlicitatem perfectissimam*: Non valde dispari phasi, ac Dominus dixit: *Cœlum & terra transibunt, verba autem mea non transibunt.*

3. Ecclesia persecutionibus dilatata.

Nec me mouet immanes persecutionum turbines vniuersam Ecclesiam concussisse: eis enim fieri potuit, vt publicè aliquandiu Monachi non congrederentur, atque ad solicitas Synaxes coirent; sicut & Catholicis omnibus non semel cōtigit persecutionum concitato furore: studium verò contemplationis, virginitatis, & castitatis amorem, & terrenorum odium minuere, ne dicam extinguere, ab eorum cordibus nequiuerunt; sicut neque fidem Christi; quæ dum perstiterint, Monachatum non perire necessum est. Quinimo nemini (vt reor) clam est Ecclesiam vniuersam nusquam membra persecutionibus creuisse potius, quam defecisse, aut elanguisse; iuxta illud Ambrosij in Ps. 43. *Fides sola pugnauit, & ideo triumphos meruit: quos non reuocaret perfidia, sed augeret: quia persecutionibus suis non vincitur Ecclesia Domini, sed probatur.* Magis ad rem nostram Iustinus Martyr, in Dialogo cum Triphone: *Non esse autem qui exterreat, & in seruitutem redigat nos, qui Iesu per Fidem nomina dedimus, per terram omnem manifestum est. Quod namque dum gladio percutimur, & in Crucem agimur, & bestiis obiicimur, & vinculis, & igne, & tormentis omnibus aliis plectimur, & excruciamur; à professione nostra non discedimus, satis constat. Et quanto magis eiusmodi tormenta quædam in nos expediuntur, tanto alij plures fideles, & vere Religionis per nomen Iesu fiunt cultores. Quemadmodum enim si quis vitis excidat fructificantes partes, vt palmites, qui alios floridi, & frugiferi producant ramos illa proferat faciti; ita in nobis quoque accidit; plantata namque est à Deo & saluatore nostro vitis, & vinea populus eius.*

4. Monachatus persecutionibus extingui nequiuit.

Quod vero de toto Ecclesiæ corpore vere dicitur, in vniuersis eius præcipuis membris completi necessum est: nunquam siquidem ab Ecclesia defuerunt Episcopi, Presbyteri, Diaconi &c. nunquam absque Virginibus, nunquam absque pauperibus spiritu fuit, & ideo nunquam absque Monachis, quia nunquam absque Euangelij perfecta & integra obseruatione. Eo vel maxime, quod plerumque furor, ac rabies persecutionis in Christianos degentes in vrbium habitatores magis sæuiit quam in Eremicolas, quos ab oculis omnium edicto separasse, si parere nollent Imperatoribus idolorum immolationem iubentibus, satis videbatur. Quia de re fidem facit Athanasius in vita S. Antonij c. 23. inquiens. *Cum persequutio Maximiani furore vesano vastaret Ecclesiam, motus Iudex ab Antonij sociorumque eius constantiam, præcepit nullum penitus Monachorum in ciuitate versari, aut obseruare iudicium. Et cæteris quidem omnibus in illa die placuit abscondi. Antonius autem impauidus neglecto persecutoris imperio lauit ependytem suum:*

suum: & alia die stans in quodam eminenti loco candente præcinctus veste, procedentem iudicem suo prouocabat aspectu. Sed Dominus qui suo gregi parcebat, Magistrum seruauit Antonium, vt institutum (sicuti factum est) Monachorum non solum oratione eius, sed & conspectibus firmaretur. Similiter cum eis in aliis persequutionibus superioribus factum, ne dubites: & quantumvis plerumque multi illorum coronam assequerentur Martyrij, quorum in tabulis Ecclesiasticis mentio fit, nunquam tamen vniuersos simul è medio Ethnicorum industria monstrabitur sustulisse. Prodit Metaphrastes in Actibus SS. Iudes, & Domnæ ad 26. Decemb. furiisse Maximianum *in omnia Asceteria Virginum*; Sed loquitur de Nicomediensibus, quo Domnam ibi latitantem perquireret; non de Monasteriis totis Orbis: & quanquam id aggrederetur, quod postmodum Valens fuisse dignoscitur, re prorsus infecta discederet; vt ille postea discessit.

5. Ecclesiastica hierarchia siue Monachatu non constat.

Sed vtamur itidem argumento ex Dionysij auctoritate desumpto, cum de mysterio, ac ritu professionis Monasticæ agit. *Etenim initiandorum* (ait de Eccles. Hier. cap. 6.) *omnium excellentior, atque sublimior ordo Monachorum est sancta distinctio:* atque adeo vnum ex præcipuis Hierarchiæ Ecclesiasticæ membris Monasticem esse contendit, cum illa ex ordine terno perficientium, & terno perficiendorum coalescat: idest ex Episcopis, Presbyteris, & Ministris, seu Diaconis, qui populo perficiendo præsunt: & ex *Monachis, Plebe sancta, & Eiectis,* qui ab illis ad Deum perficiuntur. Et penes tres notissimas vias, *Eiecti* à Diaconis purgantur, *Plebs sancta* à Presbyteris illuminatur, *Monachi* ab Episcopis ad vnitatem quam professi sunt perficiuntur. Quæ sanè quomodo sint intelligenda, alterius loci, & studij est. Fit tamẽ necessario ex dictis, harmonicam Ecclesiæ, vt à Domino & Apostolis ordinata est; & hierarchicam constitutionem non aliter absque Monachis consistere nequire, atque absque Plebe sancta, sine qua Ecclesiam ipsam integrè extare non valere, nemo non videt: cum ordo Monasticus harmonicę Hierarchię Ecclesiasticæ pars sit integralis, sicut, & plebs sancta. Quare vt Diuinæ prouidentiæ opus fuit inter vniuersos persecutionum turbines Ecclesiam suam nulla ex parte mutilam, sed vndecunque perfectam, & integram custodire; ita ipsius quoque studio adscribendum est, quod nusquam absque præstantissimis membris Monastices extitisse credatur. Quod sane iis, qui eius essentiam perspectam habuerit, haud difficilè persuadebitur. Enim verò nihil aliud Monasticem esse, liquido apud omnes est, quam Euangelicæ perfectionis medullam, eosque Monasticæ perfectionis numeros implere dicimus, qui non solum mansuetudinis, charitatis etiam erga inimicos, patientiæ in aduersis, Fidei erga Deum, cæterarumque virtutum, quarum obseruatio vniuersis fidelibus imposita est, sectatores extiterint; sed & ad præscriptũ Dominicæ regulæ renũtiauerint omnibus quæ possiderent, & se castrauerint propter Regnum cœlorum; & memores Domini, qui non venit facere voluntatem suam, à Prælatorum nutibus pendent; idque non leuiter impleant votis emissis, perpetuæ Christi seruituti se gaudent mancipari. Quis autem dixerit tantarum Asceticæ vitæ virtutum aliquando Ecclesiam fuisse destitutam? Nam ipsam persequutionibus perfici potius consueuisse, quam à perfectionis tramite deuiasse, certo certius est. Neque vero vnquam defecisse Antistites, qui ad Apostolorum præscriptum Ecclesiæ nomine vota reciperent Monastica, fingere quispiã poterit, quod ad expressam professionem requiritur: neque ad veritatem existentis status expresse profiteri necessarium erat, cum se solo quivis statum Monasticum valeret arripere, & tacita professione contentus esse; vti in superioribus probatum à nobis est cap. 6. huius 2. lib. Denique externa quæ congruis fit vestibus, Monachatus protestatio sub persecutionum procellis necessaria non erat; cum ad occultationem habitus ipse non pereat. Quare nihil vnquam perpetuæ eius status in Ecclesia existentiæ obstare valuit quin secretò saltim à multis pro voto suæ deuotionis arriperetur. Quinimo videmus castitatis, & cœlibatus amorem, quo magis ab Ethnicis ille impugnabatur, magis magisque in puellarum animos ardere, & flagrare cœpisse.

6. Monachatus origo nequit inter Patres assignari.

Accedit: nullum aliud Monachatus determinatum exordium monstrari posse: vnde ipsa originis sui ignoratione & ambiguitate, perpetuitatem reddi abundè cõsignatam. Enimvero, si quæ verosimiliter hactenus eius status origo ab aliquo assignata est, maximè quæ sub Antonio (vt placuit Baronio tom. 3. A. C. 308. nihil enucleatius disquirenti) Pachomio, aut Hilarione creditur fuisse: nam idcirco eos Monachorum vocitatos parentes vulgus existimat. Atqui hos omnes ab aliis, qui vndenam, aut quando cœperint esse Monachi dici nequeant, Monastices accepisse rudimenta, certo certius est. De Hilarione siquidem scribit Hieronymus discipulum Antonij fuisse: Pachomium à Palemone veteri Asceta initiatum fuisse, Auctor eius vitæ testatur cap. 6. & de Palemone: *Audiuit autem quendam Anachoretam, cui nomen erat Palemon, intra eremi secreta Domino seruientem. Erat seuero aspectu, propter quod multo tempore solitarius vitam rigidæ conuersationis exegerat.* Is vero dum animum sui tyronis examinat, satis indicauit rem Monachici status vetustissimam esse: ait siquidem: *Non potes hic Monachus fieri: non enim parua res agitur, si veri Monachi conuersatio casta pensetur. Nam plures huc dudum venientes affecti tædio perseuerantiæ non tenuere virtutem.* Et iterum: *Iam tibi præfatus sum quod hic fieri Monachus nullo modo possis. Perge magis ad aliud Monasterium, & cum tantisper ibidem continentiæ operam dederis; tunc ad me regredere, teque sine mora recipiam.* Vides multa etiam tunc fuisse Monasteria, quorum nemo exordium adstruere quibit: vt certum sit Pachomium non omnium primum Monasteria extruere, & Monachos instruere cœpisse.

7. Antonius Monachorũ Auctor non fuit.

Nihil minus de Antonio Monachatus tyrocinium auspicante liquet; namque D. Athanasius cap. 3. de Beatissimo iuuene mundum relinquere cogitante agens, ait: *Necdum autem crebra erant in Ægypto Monasteria: neque omnino quisquam auiã solitudinem nouerat.* (hoc etiam aliter esse, S. Paulus Abbas Antonio postmodum persuasit) *sed quicunque in Christi seruitute sibimetipsi prodesse cupiebat, non longè à sua villa separatus instituebatur. Erat igitur in agello vicino senex quidam vitã solitariam à prima sectatus ætate; hunc Antonius cũ vidisset emulatus est ad bonum.* Multos quoque alios inibi extitisse, quorum beatos in se mores Antonius conabatur exprimere, his refert: *Sic suam vitam instituens, ab vniuersis fratribus puro diligebatur affectu, & omnibus, ad quos studio discendi pergebat, obediens proprias singulorum gratias hauriebat.* Qui vero hi fuerint, inferiùs prodit inquiens:

inquiens: *Vicini, & Monachi, ad quos sæpe veniebat, Antonium videntes Deicolam nuncupant; indultisque naturæ vocabulis quidam vt filium, alij vt fratrem diligebant.* Reliquum est vt Antonius non fuerit Monachorum auctor, sed propagator, & præstantissimus institutor: ij vero, à quibus ipse institutus est, quam habuerunt originem, absque temeritate definiet nemo. Stat igitur pro ipsorum Apostolica institutione absque interpolatione ad eos vsque pertingente immemorabilis probatio iure communi laudata *ff. de probationibus si arbiter. ff. de aqua pluuia arcenda in summa §. Item Labeo.*

Nullum sæculum Monachis destitutum. Adsunt itidem probatissimi testes, quorum auctoritati innitentibus perspicuum fiat nullam Ecclesiæ ætatem nullum sæculum Monachis, Monasteriis e fuisse destitutum, eosque non in angulo orbis, sed in præcipuis eius Prouinciis deguisse. Hoc nunc placet sigillatim persequi, quod ab omnibus prætermissum videam, rem nihilominùs scitu dignissimam.

Primo Ecclesiæ sæculo, ab A.C. 34. vsque ad 100.

8. Monachatus sub Apostolis. PRimò omnium Hierosolymis ad Apostolorum prædicationem vita Monastica instituta est, & status eius lucem vidit, quando nimirum venditis facultatibus afferebant discipuli prædiorum pretia, & apponebant ad illorum pedes, eratque eorum omnium cor vnum & anima vna, nec quisquam aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia. Act. 4. & 5. vt latè expendimus ad sanctorum Doctorum mentem supra c. 3. huius lib. 2. Inde per vniuersum orbem Monachatus propagatus est.

9. A. C. 36. D. Iacobus Monachatum Hispaniæ instituit. Anno Christi 36. S. Iacobus Apostolus vitam Monasticam in Hispanias inuexit. Eius rei habeo Luitprandi egregium testimonium, qui agens de eiusdem Apostoli aduentu in Aduersa. n. 186. hæc scribit: *Legi in Historiis S. Elpidium ac reliquos Episcopos, quos constituit. S. Iacobus in Hispania, ab ipso Iacobus in Hispania, ab ipso Iacobo baptizatos fuisse, de numero Religiosorum, qui in Hispania, & per alias regiones Monachismum introduxerunt.* Et rursus n. 118. inquit: *S. Elpidius, quem S. Iacobus prefecit Toletanis primum Pontificem, Monachus fuit. Is in prima Petri concione ad Fidem conuersus cum sociis multis venit in Hispaniam, Toleti fundauit Monasterium Virginum, & aliud Monachorum vbi post fuit Ageliense, quod fuerat B. V. sacrum.*

10. A. C. 46 Simon Niger Anachoretismum in Hispaniam inuehit. Ad A. C. 46. Mirabilis ille vir Simon cognomento Niger, quem Lucas Act. 13. Doctoris & Prophetæ titulis cohonestat, postquam Paulum & Barnabam de mandato S. Spiritus in Apostolatum gentium segregauerat, accessit in Hispaniam Apostoli Iacobi, quem ante quatuor annos Herodes Hierosolymis occiderat, prædicatione destitutam: vbi ad montana conscendens Euangelij semina in rusticorum animos iecit: & multo inibi tempore Anachoreticā vitā, cui mire deditus erat, exegit: quousque tandem monitu superno ad planiora descendens præcipuas Vrbes verbo doctrinę irrigans, tandem Martyrij palmam Toleti promeruisse scribitur in M. S. Codice, qui est apud me, cuius fidei plurimū defero: ex quo eius gesta aliquando in lucem, Deo annuente, dabimus. Modò in Anachoreticæ vitæ commendationem ipso nascentis Ecclesiæ exordio ab eodem in Montanis Hispaniæ cultæ hæc prompsisse libuit.

Propè A.C. 50. S. Iphigenia Æthiopiæ Regis filia Doctore S. Matthæo Apostolo ducentarum Virginum Monasterio Præfecta fuit, vti ex eiusdē Euangelistæ Actis liquet, quæ in Ecclesiis legi solita erant, hodieque à nostris Cistercienfibus leguntur. 11. Ad A. C. 50. S. Iphigenia Monialium Præfecta Rursus S. Virgo Martha Christi discipula, quæ A.C. 48. (ita Dextro placet) ab Hierosolymis cum sorore Maria, & Lazaro fratre aliisque discipulis pulsa Massiliam appulerat. Tarasci in Gallia Narbonensi Monasterium Virginum Deo dicatarum erexit, quod ipsa instituebat, vt eius acta indicant: quibus Equilinus adstipulatur l. 6. Cath. c. 151. illis verbis: *Igitur Martha de licentia S. Maximini, & sororis remansit ibi: & sororum multarum congregato Conuentu Ecclesiam in honorem Dei genitricis ædificauit Monasteriumque construxit: ibique ieiuniis & orationibus quotidie vacabat, & mira se pœnitentia affligebat.* S. Martha.

In Ægypto non solum ad Paludē Mariam, sed per omnes præfecturas S. Marco Euangelista Doctore, mirum in modum Monasticem viguisse, ex Philonis inconcussæ fidei testimonio fuisse in præcedenti capite per totum, explicatum à nobis est: quod quidem ante A. C. 48. oportet effectum, cum eo ipso anno S. Marcus coronam martyrij promeruerit: quod eius Acta promunt, & nos in Additionibus Dextri & Maximi probauimus. Verum non in Ægypto duntaxat, sed toto orbe idem institutum, atque propagatum iam fuisse, cum id scriberet, Philo ipse testatum reliquit. 12.

Denique grauissimo, pulcherrimoque D. Dionysij testimonio id ipsum latè probatum à nobis est, Doctoribus sanctis Dei Apostolis, qui eius vitæ sectatores Therapeutarum & Monachorum nominibus dignati sunt. Consule quæ superiùs diximus c. 9 huius 2 l. per totum, sed verò scripsisse libros suos Dionysius ad A.C. 100. fusè cū Dextro probauimus in eius Commentariis. Cum vero tunc temporis in Galliis ageret, scriberétque ad S. Eugenium eius discipulum sub Timothei nomine, quod eo loci monstrauimus; reliquum est, vt in Galliis pariter & Hispaniis ea viuendi norma vigeret: & non minus in Italia & Græcia: vnde ipse suam doctrinam hausisse liquet. 13. Ad A.C. 100

Secūdo Ecclesiæ sæculo, ab A.C. 100. ad 200.

14. S. Fronto secundi sæculi Cœnobiarcha. SEcundi sæculi Ecclesiastici exordio Monasticē vbique terrarum floruisse, præiacto D. Dionysij testimonio liquidum fit; cū ipse A.C. 100. id scripserit. Circa eiusdem sæculi medium perseuerantem Monasticæ vitæ statum egregiè probat S. Frōtonis Abbatis historia, quæ in Vitis Patrum circumfertur. Is siquidem in Nitria Ægypti monte floruisse dicitur in Prologo: & cap. 1. qualiter communis seu Cœnobialis vitæ tædio affectus conuocatis ad se fratribus, qui 70. circiter erant, eos ad vitæ Eremiticæ amorem adhortatus, in solitudinem eos deduxit: vbi quidem fame laborantes à totidem ciborum camelis onera miraculosè deportantibus refecti sunt. De Monasterio verò in eremo ab ipsis ædificato dicitur: *Angustus erat introitus Monasterij, & solus Abbas fores suo statu claudebat; cæterisque interpositiis fratribus tacuit.* (cum Cameli locum ascendissent) *nihil respondens donec hymni complerentur. Tunc completo hymnorum ordine, &c.* Sic vetustissima nomenclatura Diuinum officium vocat Auctor; qui de tempore quo id contigit ad calcem inquit: *Hæc sub Antonino Imperatore gesta sunt, tertiodecimo anno Imperij eius.* Ita legendum ex Codd. M. S.

M. S & edicto Colonienſi monet Heriuertus pro *Antonio*, quem habent incorrectæ editiones. Porro XIII. Antonini annum, ſi calculum Baronianum conſulas, Chriſti Domini 152. fuiſſe reperies: quo tempore (vt vides) & Abbas, & Monachi, & Cœnobitæ, & Anachoretæ erant, & de eis, vti de re notiſſima, nihil habente nouitatis Frontonis hiſtoria texitur. Adſtipulatur his Florarius ſanctorum M.S. ab Heriuerto eodem adductus, tradens S. Frontonem Abbatem obiiſſe A.C.174. quod etſi ille vnde id Auctor hauſerit ſubdubitet, in promptu eſt quod in eadem hiſtoria legimus cap. 10. aliquot annos Frontonem ſuperuixiſſe; nam ait, *Illo igitur anno vſque ad mortem Frontonis ſic diues ille notato tempore, quando primum miſerat, eſcas neceſſarias illis dirigebat: & aliis ſic diuitibus Dominus imperabat, vt exomnibus dapibus irrigati nihil Dei ſerui cum Frontone minus haberent.* Vt non fuerit difficile ad A.C.174. perueniſſe. Ante nonnullos annos id accidiſſe contendunt Antoninus 1 p. hiſt. tit.6.c. 26.§.1. & Equilinus in Cathal. SS. lib.9.cap.109. hunc cum Frontone Petragoricenſium I. Epiſcopo à D. Petro Apoſtolorum Principe illuc directo confundentes A.iunt enim. *Veniens Fronto ad ciuitatem Petragoricam, verbo & exemplo multos ad Chriſti Fidem conuertit, & 70. Monachos ibidem ad ſeruiendum Domino congregauit. Sed à Præfecto ciuitatis Squirio perſecutionem paſſus, ipſe ſumptis ſeminibus olerum Monachos ſuos aſſumpſit, & eremum deſertiſſimam petiit.* Vbi camelorum miraculum accidiſſe ſubinfertur ab ipſo Squirio cœlitus admonito miſſorum. Verum non quadrat quod ab eis Fronto quieuiſſe dicitur Petragoricæ, qui tamen 14. Aprilis ab vniuerſis Eccleſiaſticis tabulis Romani Martyrol. Vſuardi, Adonis, Bedæ & ipſius Equilini lib. 12.cap. vlt. num. 120. Alexandriæ quæ 40. P. M. à Nitria diſtat, coli refertur. Vt omittam camelos non in Galliis, ſed in Ægypto reperiri. Fronto autem Antiſtes Petragoricus in eiſdem tabulis 15. Octobris ſcriptus habetur. Habemus igitur in Nitria Monachos & Anachoretas, ſaltim ad A.C.152. & 174.

15. *S. Eugeniæ & Heleni Monachatus.*

Perſeuerantiam Monaſtices ſub eiuſdem ſæculi finem ſuppeditat nobis S. Eugeniæ Virginis & Martyris Chriſti hiſtoria, ex qua liquidum fit ſeptimo Cõſulatu Commodi, qui incidit in A.C. 194. teſte Baronio propè Alexandriam in Ægypto Monaſterium fuiſſe virorum, cui S. Helenus Epiſcopus Heliopolitanus præerat per Theodorum Præsbyterum eius vices gerentem. Sic enim habent Acta. *In ſeptimo Conſulatu ſuo Commodus Imperator direxit illuſtriſſimum virum Philippum ad Ægyptum, vt præfecturam ageret Alexandriæ. Hic itaque cum Claudia vxore, cum duobus filiis Auito, & Sergio, & cum filia Eugenia ab vrbe Romana ad vrbem Alexandriam dum veniſſent, &c.* De Monaſterio verò S. Heleni cap. 5. *Audiunt quod Helenus Epiſcopus eſſet ab infantia Chriſtianus, qui dum infantulus in Monaſterio creſceret, tanta ſanctitatis virtutibus augebatur; vt ſi quando miſſus eſſet ignem è vicino petere, ardentes prunas veſtimento deferret illæſas:* Et cap. 3. *Helenum audio dici Epiſcopum, cuius eſt habitatio illa, in qua die noctúque audiuntur Deo ſuo cantare, quos etiam nos quoties tranſimus pſallentes audimus. Sed hic Epiſcopus variis dicitur Eccleſiæ ſuæ occupationibus detineri, his autem, qui in Diuinis laudibus vacant, Theodorum quendam diſcipulum conſtituit, cuius tanta miracula narrantur, vt etiam cœcos ſuis orationibus illuminet, &c.* Et vt amplius mireris, ſubiungunt Acta cap. 4. multa alia per Ægyptum tunc fuiſſe Monaſteria, quæ Epiſcopi viſitare ſolebant. *Eadem hora, qua ad Monaſterium peruenerunt, S. Helenus peruenit Epiſcopus. Et quia mos eſt apud Ægyptum, quando circumeunt Monaſteria Epiſcopi; pſallentium eos ſequatur exercitus ſuperuenit idẽ Helenus Heliopolis Epiſcopus, & cu eo amplius quam decẽ millia virorum pſallentium, atque dicentium: Via iuſtorum recta facta eſt, & iter ſanctorum præparatum.* Quis dicat hinc haberi tunc recens Monaſticem in Ægypto inuentam, & non magis rem vetuſtiſſimam, vtpote cuius nulla recenſetur origo, ſed mores inueterati? quod illa verba indicant: *Et quia mos eſt apud Ægyptum, quando circumeunt Monaſteria Epiſcopi, &c.* Habemus etiam ante annos amplius 50. qui hunc 194. præceſſerint, Monaſteria in Ægypto extitiſſe, vbi ſcilicet Helenus Epiſcopus modò ſenex puerulus educabatur, id eſt ante A. C 140 Habemus & quod tam ingens hominum fuerit multitudo Epiſcopum cum Pſalmorum cantu ſuſcipientium, & deducentium, quos omnes Monachos fuiſſe, munus, & locus oſtendunt: & quod in Ægypto paulo poſt idipſum cum aliis Monachorum Toparchis obſeruatum videamus, nunc de S. Hilarione ſua circumeunte inquit Hieronymus cap. 19. *Volens exemplum eis dare, & humilitatis & officij, & ſtatutis diebus ante Vindemiam luſtrabat cellulas Monachorum. Quod poſtquam cognitum eſt a fratribus, omnes ad eum confluebant, & comitati tali duce circuibant Monaſteria habentes viaticum ſuum: quia interdum vſque ad duo millia hominum congregabantur. Sed & procedente tempore vnaquaque villa vicinis Monachis ad ſuſceptionem ſanctorum gaudens cibos offerebat.* Athanaſius quoque narrat de Antonio cap. 14. multis comitatum fratribus Monaſteria circuiſſe: & de Pachomio idem habes cap.47.

Monachorũ in Ægypto ingens numerus.

16. *S. Eugeniæ Monachatus Chronologia.*

Agebat Eugenia ætatis annum 15. cum ab Heleno Epiſcopo Monaſticum ſchema ſub habitu viri ſuſcepit, vt liquet ex c. 2. & 7. Actorum eius: & anno Monachatus tertio decedente Abbate in eiuſdem locum ſuffecta fuit. Cecinit id olim Alcimus Auitus lib. ad Fuſcinam ſororem de Caſtitatis laude, vbi inter cætera:

Eugenia dudum toto celeberrima mundo
Fama fuit . . . .
Namque habitum mentita viri, non proinde virile
Pectus: præficitur ſanctis à fratribus Abbas.
Tum Patris officium complectens, veſte virili.
Fœmineum occultans ſexum, muliebria ſpreuit,
Et meritis, annisque graues longaque verendos.
Religione ſenes, iuuenili rexit in æuo.

Quod cum munus adminiſtraret, à Melanthia Alaxandrina matrona, cuius impudentiæ reſtiterat, de adulterio accuſata coram parente Philippo & tandem fœmina, ac filia cognita, parentibus ac fratribus cauſa fuit æternæ ſalutis, & Philippo patri etiam Martyrij: quod anno ſuæ Præfecturæ decimo (vt ex c. 17. & 19. habetur) Chriſti vero 204. percepit. Sed paulò ante *iuxta Eccleſiæ* Alexandrinæ *atria S. Eugenia filia eius Monaſterii* Chriſti Virginibus collocauerat. c. 19. Verùm patre ad ſuperos tranſlato cum matre & fratribus Romam reductas ſacros Virginũ Choro Chriſto aggregauit

aggregauit vt cum Actis c. 20. & 21. testatur Romanũ Martyrologium, in quibus S. Virgo Basilla refulsit; Sicq; agens permansit vsque ad A.C. 261. quo Gallieno Imperatore coronam Martyrij, Virginitatis, & Monachatus laureis intertextam gloriosè suscipere meruit. Ita Baronius tom. 2. ad eum Christi annum.

17. *Ægyptus toto secundo sæculo Monachatu ditata.* Ex quibus illud habeas sequitur sub. A.C.174. Ægyptum Monachorum sacris viridariis plenam fuisse: sicque toto sæculo isto, nimirum ad A. C. 209. perseuerasse; quo S. Eugenia Romam ab Ægypto translata est. Scio Baronium constituisse Philippum in Ægypto A. C. 188. Præfectum: quod apud Metaphrastem legisset id factum; *cum Commodus iam septem annos in Imperio transegisset*: pro eo quod Latina Acta habent: *in septimo Consulatu suo.* Sed falli Metaphrastem, ex eo liquet, quod ipse quoque consonanter ad c. 17. Actorum scribat, Philippum deiectum anno 10. suæ Præfecturæ, ingruente Seueri persecutione, quæ incidit in annum eiusdem Seueri itidem decimum eodem Baronio: qui fuit Christi 204. Ab anno autem 204. sursum ascendendo, si decimum quæras, necessum est vt in A. C. 194. incidas, qui quidem coincidit cum Consulatu septimo Commodi; sed Imperij 13 non 7. alias non 10. sed 15. vt minimùm intercessissent. Qua de re consule Rosuueydum in Notis ad vitam S. Eugeniæ.

Tertio Ecclesiæ sæculo, ab A. C. 200. vsque ad 300.

HOc sæculo S. Eugenia Romæ ab A.C.204. vsque ad 261. sacros Virginum choros aggregare, & quæ ad veram Monasticem spectant edocere non destitit.

18 *Sanctarum Floræ & Lucillæ Monachatus.* Prope A. C. 240. Sanctissimas Christi Virgines Floram, & Lucillam Romæ Monasticem professas lego; quo tempore S. Eugenia eius vitæ magistram agebat; vt credibile sit has ab eâ pariter ad pietatem edoctas. Sed arctioris vitæ desiderio captæ vrbe relicta solitudinem petierunt ad Tyberis prope ostium, quo se in Tyrrhenum exonerat. Inde tamen ab Eugegio pyrata abstractæ in Africam abductæ totos 20. annos in arcta custodia, & continua castitatis victoria egerunt: quò iterum ab Eremitica ab Cœnobiticam, sed strictissimam vitam, translatæ sunt in oras Africanas Monasticem inducentes: nam non illis defuisse imitatrices Virgines in ipso carcere lego tametsi vt tandem martyrij perciperent coronas, Dei nutu Romam redierint: quâ sanè donatas sub Galieno Imper. ipso quo Eugenia anno 262. Baronius ex tabulis Ecclesiasticis contendit. Institutum acta produnt apud Esquilinum lib. 6. cap. 157. illis verbis: *Flora & Lucilla Virgines cum essent sorores Christianæ Sanctimoniales, &c.* quo etiam significant ea quæ apud Petrum Damianum extant, cum aiunt, *Apostolicam vitam delegerunt, quâ se à terrenorum amore retraherent, & corporis sui sanctificata vascula pudicitiæ sanctificatione litarent.* Cum verò annos 20. ante martyrium ab eremo ad carcerale ergastulum translatæ fuerint, vt vterque Petrus fatetur, reliquum est, vt A.C. 242. solitudinem incoluerint, & A. C. vt minimùm 240. Romæ Monasticem profiterentur. Floræ reliquias in Hispaniis condit meum Nucalense Cœnobium Asturicensis Diœcesis, cuius alumnus existo: quas egometipse simul cum exuuiis sacris S. Valeriani Martyris Romani militis à sanctissimo Papa Vrbano VIII. (quem Deus Ecclesiæ suæ incolumen custodiat) cum Romæ Generalem Procuratorem pro Cisterciensi nostrà Congregatione Castellæ immeritus agerem, impetraui: Hispaniamque reuersus propriis manibus, singulorum sacra ossa singulis auratis vrnis reposui, pulchrasque vrnis superposui singulorum statuas; atque in maiori Ecclesiæ altari decentissimè collocaui A.C. 1626. die 4. Maij Lucillæ vero reliquiis Cassarubiense itidem Hispaniæ Cisterciensium Monialium ditatur Cœnobium, præter eas quæ Aruiæ in Italia iacent. *S. Floræ reliquias Nucalense condit Cœnobium.* *Lucillæ Cassarubiense.*

Incidimus iam in magnum illum Paulum Anachoretam Thebis ortum, quem sanctus Antonius mundo innotescere fecit: vtpotè qui A. C. 241. eremiticam vitam aggressus sit. Sed id vnde habemus? sanè ex eo quod Hieronymo auctore anno ætatis 113. in cœlum receptus sit, Antonio 90. suæ agente. Ita ille cap. 6. *Cum iam 113. annos B. Paulus vitam cœlestem in terris ageret, & nonagenarius in alia solitudine moraretur Antonius, vti ipse asserere solebat, &c.* qui cum Athanasio cap. 56. quinque supra centum annos vixerit, fit vt Paulo superuixerit 15. annis. *Cogit conditio naturæ* (verba sunt Antonij ad suos) *vt post centenarium numerum, quem annis quinque supergredior; iam resoluar.* Obiisse autem liquet Antonium anno 19. Imperij Constantij: Christi 357. iuxta Scaligeri calculum, vel iuxta Pontaceum A. C. 359. Vnde necessum est vt asseramus, decessisse Paulum anno 4. Constantij, id est 342. supputatione Scaligeri, vel 344. Pontacei. Qua in re rectè probat Rosuueydus defecisse Baronium deprauatum Eusebij codicem sequutum, à quo cæteri Antonij obitus annum hauserunt. Rursus fit inde, vt Paulus natus fuerit A.C. 229. iuxta Scaligerum, vel 230. iuxta Pontaceũ, is enim est septimus Alexandri Imperatoris. Cum verò Hieronymus asserat Paulum in eremo concessisse anno ætatis suæ 15. (c. 4.) relinquitur vt eremum incolere cœperit A. C. 243. secundum Scaligerum, vel 245. secundum Pontaceum, nimirum Anno Gordiani 5. quem ipsi ita variè interpretantur. 19. *Pauli Monachatus quo anno inciderit.*

Nouem & viginti post annos accidit S. Antonij tyrociniũ, nimirum A C 271. liquet siquidem annos tunc natum fuisse 18. vel 20. vt prodit D. thAanasius cap. 2. Quod si è 105. quos in hac vita exegit, demas 20. restant 85. in Monachatu insumpti: & consequenter qui A. C. 357. in Domino obiit, necessum est vt A. C. 272. Monasticem arripuerit. 20. *Quot annos in Monachatu vixerit.*

Verum multi alij ante Antonium eodem sæculo Monachi floruere. Namque A. C. 253. in persecutione Decij coronati martyrio fuerant Emesæ in Phœnicia SS. Christi Martyres Galaction, & Epistemes, quorum Acta ex Metaphraste habet Surius tom. 6. ad 5. Nouembr. idque Baronius eo anno probat ex tabulis Rom. Martyrologij. Hos vero fuisse Monachos, vetustioremq; Monachorum piam prolem, expressit Metaphrastes inquiens: *Cum confecissent vter decem dierum veniunt ad mõtem, qui ab incolis quidem appellatur Publius, est autem propè montem Sina. Quo in loco cum in decem Monachos incidissent; qui vitam exercebant Monasticam, eis narrarunt suum scopum, & institutum; & rogarunt vt ad scriberentur* 21. *Galaction & Epistemes huius sæculi Monachi.*

berentur in eorum numerum: quod quidem fit non multis post diebus. Et Galaction quidem refertur in ordinem horum virorum. Epistemes autem (erat eius sponsa, adhuc virgo) *mittetur ab ipso ad quoddam procul remotum Monasterium, in quo quatuor exercebantur Virgines.* Et inferius. *Epistemes in dicto Monasterio se exercens vt Monarcha.* Et de Galactione dicitur, quod interrogatus Præfecto respōderit: *Vita quidē sum Monachus, à Christi autem habeo quod vocor Christianus.* Is ipse Galactiō de matre sterili conceptus Actis in dicitur, precibus S. Monachi Honuphrij, nō ille qui in Ægypto clatuit, de quo mox dicā, sed in Phœnicia ad radices Libani montis, qui & Leucopem Galactionis matrem ad Fidem adduxit. *Vnus verò nomine Honuphrius habitu Monachus, moribus bonus & religiosus, alba veste tegens monasticam* (*erit enim verè Monachus, &c.*) Dicitur vero Galaction 24. ætatis egisse annos, cum à patre Epistemi desponderetur, sed ipsi clanculo monasticum propositum arripuerunt, vbi duos insumpsisse annos dicuntur: quo fit vt ante 27. Honuphrius Monachus reperiatur Leucippem Cathechesi imbuens ide: Christi 226. multorum iam senex annorum Monachus extans, vt palam fuerit ante A. C. 200. habitum induisse. Cui etiam coæua in eisdem Actis asseritur Ascetrix duorum Monachorum mater Galactionis sociorum: *Cum duo Monachi matrem haberent, quæ non solum curam gerebat virtutis, sed iam prouecta ætatis, & consenuerat in vita Monastica, &c.*

22. *S. Antonij Magistri sæculi huius Monachi.* His adiunge Monachos illos & Monasteria, quæ in Ægypto sub Antonij tyrocinio extitisse scribuntur, præsertim illē *senex qui in agello vicino vitam solitariam à prima sectatus ætate fuerat,* quæ sunt verba Athanasij cap. 3. & præcipuus Antonij magister extitit: quem si 50. in Monachatu exactos annos tribuamus, nihil abs re fecisse videbimur: nam qui senex iam A C. 272. qui primo Antonium agnouit Monachum, erat, & à prima ætate vitam solitariam sectatus fuerat, iniisse Monachatum ab anno 220. nemo inficiabitur, etiam aliquot ante Pauli, nedum Antonij secessum.

23. *SS. Indes & Domna huius sæculi Monachi.* Rursus A. C. 293. subiere Martyrium Nicomediæ sub Galerio Maximiano Imp. S. Indes Eunuchus, & Domna Virgo, quos tamen Monachos fuisse prodit Metaphrastes in eorum Actis, quæ Surius excussit die 26. Decembris. Et Domna quidem Virgo nobilissima in thalamo educata Imperatorio cum adhuc ethnica, & idolorum Sacerdos maxima in Acta Apostolorum incidisset, legeretque cap. 4. quo animi ardore discipuli, vt omnibus mundi nexibus se exuerent, possessiones suas venderent, & ad pedes Apostolorum referrent, à Virgine Ascetria, quam doctrinæ gratiā conuenerat, edocta, vniuersa bona sua ad pedes Cyrilli Episcopi adduxit, & pauperibus distribui fecit, cum primùm sacro esset abluta Baptismate. Atque ex tunc quidem animo verè Monacha, simul cum Inde numeros vere Monasticos explebat; adeo vt *oratione & sacris colloquiis vacantes noctu cibum sumebant: alimentum autem erat panis siccus, & aqua potus,* veri vtique Therapeutæ, & Therapeutarum successores, de quibus Philo *Nec cibum*, inquit, *nec potum quisquam sumit ante solis occasum, quod sapientiæ studium luci conuenire indicent, tenebris vero curam corporis. Ideo totos dies alteri, alteri vero exiguam noctis partem tribuunt,* de quo latè cap. præced. num. 39. Postmodum autem Anthymus Cyrilli successor eos misit ad quoddam Monasterium, valde exultantes, quod successisset eis cœptum & sententia. Fuisse verò prope Nicomediam multa Monasteria etiam Virginum, in quæ Galerius deinde furiit, vt Domnam ibi latentem extraheret ad Martyrium, sic refert Metaphrastes. *Iubet Indi amputari caput, Virginem vero quæri in Monasteriis. Hæc cum resciuisset ea quæ Monasterij præerat, in quo erat Sancta; imprimis virili suscepta cogitatione, viri tonsu, & veste ornata Virgine, & preces cum lacrymis ei præbens viæ custodes, & duces, eam clam emisit è sacro thalamo. Sed scelerasus non cessabat quærere, & cum eam non inueniret, furebat communiter in omnia Monasteria. Atque sacra quidem omnia Monasteria crudelissimè diruebantur; Virgines vero turpiter probris afficiebantur, &c.* Tantundem habet Nicephorus lib. 7. cap. 6. Vbi tamen Ioannes Langus auctor damnatus Nicephori interpres, vt quiret vtcumque egregium testimonium antiquitatis Monachorum celare, pro eo quod Græcè est κα.θεῖται ἀσκητῶν ἀσκε.ιο. solum vertit, *Puella quæ ibi piis studiis virginitatem conseruare studebāt;* cū planè ἀσκεῖν non vtcumq; se exercere significet apud omnes Græcos Patres, sed in Monastica exercitatione; vnde ἀσκητὰ *Monachus*, & ἀσκήτρια *Monialis* interpretatur. Ergo omnia hæc Monasteria, in quorum altero S. Domna se exercuit, Antonium præcessisse certum sit.

In Hispaniis itidem SS. Christi Martyres Philibertum, & Fabricianum, qui A. C. 308. Lauream acceperunt, Monachos fuisse & Abbates, Monasteriumque longè antè Titulciæ (nunc Bayona prope Araniuez) in Carpetanis populis extruxisse, & ibidem Monachos instruxisse, non Dexter solus, sed & Toletana Ecclesia, & Vniuersa Hispania, qui eos Abbates & Martyres colere solebat in ritu Breuiarij Isidoriani, testes sunt. Oportuit verò multo ante huius sæculi terminum Monasticem coluisse, & proinde independenter ab Antonio. Eo vel maximè quod Antonius non ante A. C. 307. Monachos congregare cœperit. Enimvero Athanasio auctore cap 9. & 10. *annos natus* 35. cum sub præfato sene fecisset 15. in tyrocinio, ad eremum solus conuolauit. Vbi tamen *annis* 20. *solitariè transactis* (ait Athanasius cap. 13.) *atque ab hominum segregatus conspectibus, perdurauit. Cum ergo multorum & propositum imitari cupientium, & notorum multitudo ad eum concurreret, tandem penè iam foribus euulsis, quasi ex aliquo cœlesti aditu consecratus apparuit.* Et ex tunc quidem (cap. 14.) *multos magisterio suo fratres confirmauit, vt breui tempore plurima fierent Monasteria.* Subditque notanter Athanasius: *Nouos, antiquosque Monachos pro ætate vel tēpore paterno moderabatur affectu. Nouos* vocans quos ipse ad habitum admisit, *antiquos* autem eos qui ante eius magisterium Monasticam vitam coluerant. Si igitur A.C. 272. sub quo Antonius mundi illecebris se exuit, 15. addas, quos in disciplina senis exegit, & alios 20. in eremo exactos, fit vt neminem discipulum docuerit vsque ad A. C. 307. 24. *Philibertus & Fabricianus Hispani Martyres, & Abbates.*

Ex quo etiam fit vt quotquot ante A. C. 307. Monachatum arripuerint, longè fuerint ab Antonij magisterio, cuiusmodi fuisse dicitur in Hispaniis S. Eulalia Emeritensis, de qua in Actis in lucem à nobis missis in Cōment. Dextri. A. C. 300. 26. *S. Eulalia Leocodia, Iulianus & Basilissa Monachi.*

Com.

hom. 3. num. 15. dicatur: *In diebus illis Virgo beatissima Eulalia sanctimonialis puella, &c.* Et S. Leocadia Toletana patrona, quam Luitprādus in Aduers. ex relationa aliorum sanctimonialem fuisse scribit: & Dexter A. C. 300. Martyrio fuisse decoratam, quanquam alij ad A. C. 305. eius referunt agonem, de quo in Comment. eius loci fusiùs dictum. Rursus A. C. 309. Martyrium passus est Antiochiæ S. Iulianus Virgo sponsus Virginis Basilissæ: è quibus tamen ille pater fuit decem millium Monachorum: hæc verò mille Virginum: nam Metaphrastes in eorum Actis 9. Ianuarij hæc ait. *Erat autem B. Iulianus sacri illius gregis ferè decem millium Monachorum pater.* Et rursus: *Vidit omnem chorum sanctarum Virginum, quæ erant ferò mille.* Vnde in Actis SS. Andronici, & Athanasiæ 27. Februarij apparuisse scribitur S. Athanasiæ *in habitu Monachi.*

26. *S. Onuphr. S. Antonium præcessit.* Planius est S. Onuphrium Anachoretam Antonij disciplinam antecessisse, quādoquidem eius historia septuaginta annos prodit in solitudine exegisse: qui tamen obiisse scribitur A. C. 370. Ita Florarius M. S. à Rosuueydo productus. Vnde A. C. 300. in eremum secessisse necessum est vt asseramus. Et tametsi vnde Florarius id hauserit ille dubitet, mihi Acta ipsa maiorem adhuc vetustatem proclamant. Cum enim Onuphrius adolescens in Cœnobio Hermopolitano nutritus esset, quod tamen propè Comam S. Antonij natalibus illustratum vicum situm erat; vt eremi amore flagraret, non dicitur à fratribus Antonij exemplo accensus, sed solum Eliæ, & Ioannis. Quis autem non videat, si cœnobium illud ex Antonij esset disciplina, ad eius potius exemplum Onuphrium fuisse à Monachis euehendum vtpotè domesticum, & recentissimum? sed & ipsum Monasterium, *vbi simul penè centum Monachi degebant, in Prouincia Thebaide nominata,* minimè Antonij spiritum, simplicitatem, & paupertatem redolebat, sed vetustatem non modicam, cum de eo Monachi ad Onuphrium hæc protulerint: *Si quando cibum cupimus, paratum reperimus; si quando infirmitates, aut aliqua corporis imbecillitas irrepsit, statim cura fratrum cum omni solitudine nos adiuuat. In ædificiis lucidè constructis habitamus, &c.*

27. *S. Malchus eiusdem sæculi Monachus.* Eiusdem generis fuisse Monasterium illud, cuius S. Malchus captiuorum fœlicissimus alumnus fuit, inde haud difficilè eliciemus, quod auctore Hieronymo multò illud Malcho vetustius sit, quandoquidem de eo ait. *Perueni tandem ad eremum Chalcidos, quæ inter Imam, & Essam magis ad austrum sita est, ibique repertis Monachis eorum me magisterio tradidi.* Et cum pio quodam (vt sibi videbitur) inde vellet prætextu discedere, *clamare occepit Abbas meus diaboli esse tentationem sic multos Monachorum esse deceptos.* Vbi & multum insumpsisse tempus Malchus ipse dixit: *Post multos annos incidit mihi cogitatio, vt ad patriam pergerem.* Atqui cum casus suos Hieronymo retulit, agebatur A. C. 372. Baronio testo. Tunc verò Malchus senissimus erat, vt ipse Hieronymus prodit, inquiens: *Hæc mihi senex Malchus adolescentulo retulit.* Et ita senex, vt anus illa suæ captiuitatis socia eique coæua ab Hieronymo *valde decrepita fuisse* dicatur. Et quo fit, vt Malchi Cœnobium ante annos minimum 70. ne dicam 100. necessario fuerit extructum? & consequenter ante A. C. 300. qui Antonij magisterium præcessit.

28. *Omni sæculo Monachi & Monasteria fuere.* Ergo ex dictis toto hoc capite nemini dubium deinceps fore relinquitur, nunquam ab ipsis Apostolicis constitutionibus Monasticum institutum in Ecclesia defecisse: quin potius toto penè terrarum Orbe viguisse, cum de sæculis, & ætatibus singulis, ac vniuersis orbis regionibus exēpla manifestissima ob oculos proposita à nobis fuerint, vsque ad B. Antonium, à quo quid Monasticæ, præstitum vitæ sit, & quousque eius propagatam institutionem, deinceps à nobis exquirendum est. Consentit proculdubio nobis, & veritati Cassianus, dum in Prologo librorum suorum de Institutis renuntiantium ait. *Nequaquam credens rationabilius quidpiam, vel perfectius constitutionem nouellam in occiduis Galliarum partibus reperire potuisse, quam illa sunt instituta, in quibus ab exordio prædicationis apostolicæ à sanctis ac spiritualibus Patribus fundata Monasteria ad nos vsque perdurant:* Vbi manifestè Monasteria fundata sub Apostolis ad se vsque perdurare profitetur ab spiritualibus Patribus exculta, & congruis institutis gubernata.

29. *explicatur D. Hieron.* Verum quid sibi Hieronymus voluerit, rogabis, cum de Hilarione Antonij discipulo agens dixerit cap. 9. *Necdum enim tunc Monasteria erant in Palæstina, nec quisquam Monachum ante S. Hilarionem in Syria nouerat; ille fundator, & eruditor huius conuersationis & studij in hac Prouincia primùm fuit. Habebat Dominus Iesus in Ægypto senem Antonium, habebat in Palæstina Hilarionem iuniorem.* Sanè id ipsum quod in vita Pauli dixerat agens de ea quæstione: A quo potissimum Monachorum eremus habitari cœpta sit? in qua cum varij varia sensisse referret, quæstioni sic satisfecerit: *Non tam ipse* Antonius *ante omnes fuit, quam ab eo omnium imitata sunt studia.* Quod & de Hilarione in Syria dictum velim: aliàs in superioribus manifestè oppositum ad oculum ostensum est Galactionis & Epistemis exemplis, & aliorum, quorum in historia mentio fit: & Malchi quoque Monasterij, quod non solum Hilarione, sed & Antonio docente antiquius nunc probauimus.

30. *Plures alij eodem sæculo Monachorum scholæ.* Addam pro maiori rei huius euidentia multorum Priscorum, quæ apud Theodoretum in Historia Religiosa extant exempla, eiusdem veritatis irrefragabilia testimonia. Et inprimis. cap. 1. agit de S. Iacobo Nisibita, qui Episcopus Nisibis factus, interfuit Nicænæ Synodo A. C. 324. qui tamen in vita Monastica consenuerat: quare multo ante. A. C. 300. eam iniisse fateri necesse est. cap. 2. Iulianus Sabas, idest senex cognomitatus, magnorum Monachorum in ea regione parens, cum Iulianus Apostata morte mulctatus est sempiterna A. C. 363. senissimus fuisse dicitur. Cap. 3. Martianus Anachoresim primò exercuit in Cyri propè Antiochiam solitudine, Theodoreti vrbe: deinde duo extruens Monasteria, multos præclarosque discipulos docuit, qui & illius disciplinam in alias Prouincias dilatarunt, & diutiùs conseruarunt. Præcipuì fuere Basilius Seleuciæ, Sabinus, Agapetus, & Eusebius (cap. 4.) qui Marciano in Præfectura Monastica successit, cui Agrippa, & huic itidem Dauides 150. virorum Præfectus, Dauidem Theodoretus vidit ad A. C. 400. cum præfuisset ille Monasterio annos 45. & Agripa longum tempus; Eusebius vero multo plures: vnde Marcianus vniuersorum magister ad A. C. 300. vixisse liquet. Meminit ibidem Theodoretus Auiti, inquiens. *Auitus quidam primus in*

Iacobus Nisibita. *Iulianus Sabas.* *S. Marcianus.* *Basilius Seleuciæ.* *Sabinus.* *Agapetus.* *Eusebius.* *Dauides.* *Agrippa.* *Auitus.*

Aoirus.

in solitudine is magno Marciano erat & tempore & labore antiquior. Et de Abrahamide : *Erat Abrahames quidam senex in illa solitudine, vir canis quidem pilis, sed magis cana prudentia, omni virtute clarus, &c.* Vterque Marciani coæuus & Eusebio ; quorum longe latéque dilatatam disciplinam ita commendat : *Cum alios quoque plurimos tales fecisset, eos transmisit Doctores ad alias palastras, qui totum illum sacrum montem diuinis his pratis, & suauem emittentibus odorem impleuere. Nam cum ad Orientem ab initio fuisset illius exercitationis Monastica tugurium, licet videre eius Philosophia fœtus ad Orientem & Meridiem veluti quasdam stellas circa lunam choros ducentes, & alios quidem Græca, alios vero eius in qua habitant, regionis voce laudantes Creatorem.* Hæc Theodoretus; plane nihil Antonio, nihil Hilarioni deferens in ea schola : qui rursus cap. 5. aliam Publij Ascetæ scholam laudibus effert, in qua post annos multos successit Theoctenus Græcæ linguæ, huic Theodotus, Theodoto Gregorius, quem Theodoretus se vidisse testatur. Syris vero post Publium præfuit Aphtonius quadraginta annis, inde ad Episcopatum assumptus. Demum (vt alios omittam) cap. 10. Theodosij Antiocheni gesta recenset, eiusque in Monastice edocenda disciplinam : *Postquam enim procedente tempore eius fama peruasit in omnem partem, multi multis ex locis concurrebant, eius & habitationis & laboris, & instituti esse socij cupientes. Postquam gregis præfecturam accepit Helladius ille mirabilis, qui in illis quidem locis perpetuis fuit 60. annis. Huius cum Beatus quoque Romulus fuisset auditor, dux maximi gregis fuit creatus.* Subditque : *Permansit autem illius chorus in hodiernum vsque diem, idem seruans vitæ institutum.* Et in his nihil, vt vides, habuit Hilarion, maximè quoniam vsque ad A. C. 330. Monasteria ædificasse nulla dignoscitur, cum esset ferè quadragenarius Hieronymo c. 8 & 9.

Publius. Theoctenus Theodotus. Gregorius. Aphtonius Theodosius. Helladius

31. Alij eiusdẽ sæculi Monachi.

In eundem sensum interpretandus est vetus ille Monachus Copres qui A. C. 372. annorum existens 80. Rufino dixit : *Erat quidam ante nos vir nobilissimus Pater nomine Mutius. Hic fuit primus in hoc loco Monachus, & in omni hac eremo viam salutis omnibus nobis primus ostendit.* Agebat autem de Thebaide Ægypti: subiungitque : *Sed & alij nihilominus fuerunt ante nos multi Patres, quorum præsentia dignus non fuit mundus.* Quos sanè priores fuisse Antonio, mihi ipse narratio probabile reddit. Verum non ideo primus Monachorum Pater Mutius credendus est, sed primus illius monticuli habitator ; vel potius inter eos, quorum Copretis extaret memoria, vetustissimus. Et tandem Pontaceus in Chronol. A. C. 267. inquit *M. Dionysius ex Monacho P.P.I.* & in Not. *Huius origo ignoratur. Hoc tantum scitur, fuisse Monachum.* Ex quibus amplius manifestatur nullum prorsus ab initio nascentis Ecclesiæ sæculum fuisse Monachis per vniuersas Christiani Orbis partes destitutum ; parique passu sanctum Iesu Christi Euangelium, eiusque perfectissimam in Monachatu obseruantiam ad singulas peruenisse.

CAPVT XIV.

Priscorum Monachorum secundi, & tertij sæculi mores, vsque ad S. Antonium.

ET Monachos quidem perpetuo in Ecclesia fuisse, hactenus probauimus: nunc eorum mores, & instituta aperire operæ pretium est : eorum inquam qui secundo, & tertio Ecclesiæ sæculo vixerunt : nam de superioribus Dionysius Areopagita & Philo multa dixerunt, quæ fusè nos in hoc libro cap. 9. 10. 11. & 12. tradidimus. De his autem qui quarto, quinto, & sexto sæculis, id est ab Antonio, vsque ad S. P. Benedictum, Monasticem professi sunt, seorsim deinceps à nobis exquirendum erit. Sequemur proinde claritatis gratia ordinem temporum ; nihil iam de castitate, paupertate, obedientiave ipsorum expendentes : cum sole clarius sit de his quæ ad essentiam Monachatus spectant Monachorum omnium hisce sæculis præcipuum fuisse studium, sed de cæteris institutis ad Monasticem pertinentibus: vt videamus eadem prorsus ab antiquis & modernis, eodem per omnes ætates afflantes Diuino spiritu fuisse seruata. 1.

Secundum sæculum illustrasse diximus S. Eugeniæ Monasterium in Ægypto, cui pridem præfuerat S. Helenus, postmodum Heliopolitanus Episcopus. Huic successerat S. Theodorus Presbyter, magnarum virtutum operator, sub quo S. Eugenia cum sociis Protho & Hyacintho schema suscepit Monasticum. Verùm Abbatis nomine Præfecti dignabantur, vt illa verba indicant c. 10. Historiæ S. Eugeniæ. *Tertio igitur anno conuersionis eius Abbas qui præerat fratribus in Monasterio* (is erat Theodorus, ex cap. 3.) *migrauit ad Dominum. Post cuius abscessum omnibus visum est, vt sibi B. Eugeniam eligerent Abbatem.* Monasterij autem totius æconomia illis indicatur, quæ de eadem Abbatis gerente munus scribuntur. *Ipsa ante omnes opus Monasterij, quod infima solebat exercere persona, suscepit.* (en coqui officium) *in omnibus aquam portare, ligna concidere, munditias adhibere. In eo denique loco habitaculum sibi elegit, vbi ostiarius Monasterij manebat.* Ecce quem Benedictus *Portarium* vocat ad portam Monasterij cellam habentem) *ne vel ipso se superiorem ostenderet.* Porrò Diuinum solertissimè officium horis consuetis fratres persoluere iam tum solitos, significatur, cum dicitur cap. 3. *Heleni est habitatio, in qua die noctuque audiuntur Deo suo cantare, quos etiam nos, quoties transimus, psallentes audimus.* Et explicatius cap. 7. *Perfectis itaque Matutinis laudibus paululum requieuit Episcopus, & iussit sibi ad sextam præparari, vt Diuina mysteria celebraret* (en Missæ sacrificium post sextam celebrari solitum) *vt dum sextam cœpisset, Nona ad refectionem ieiunantium opportunè perueniret.* Vide in diebus ieiuniorum prandium post Nonam fieri. Cap. 10. etiam vespertinarum horarum auctor meminit : *Sanè refectionem fratrum solicitè curabat* (Eugenia) *& psallendi Deo ordinem fortiter custodiebat: Tertia, Sexta, Nona, Vespertinis, vel Nocturnis, atque Matutinis horis cautissimè insistebat.* Sed & mos ille hospites suscipiendi illo Psalmi 47. cantato versu:

2. S. Eugeniæ. Monachatus œconomia.

Suscepimus

Suscepimus Deus misericordiam tuam &c. præclarè nitet; nam cap. 6. dicitur: *Cum appropinquasset* [Helenus] *Monasterio ad quod pergebat, ecce & illi egrediuntur obuiam Patri hymnum Deo dicentes: Suscepimus Deus misericordiam tuam in medio templi tui.* Quod ab his fontibus petitum postea constituit Benedictus cap. 53. Regulæ, inquiens. *Aquam in manibus Abbas hospitibus det; pedes hospitibus omnibus tam Abbas, quam cuncta congregatio lauet: Quibus lotis hunc versum dicant: Suscepimus Deus misericordiam tuam &c.* Quomodo vero Episcopi Monasteria visitarent, præbet exemplum quod dicitur: *Mos est apud Ægyptum, quando circumeunt Monasteria Episcopi, psallentium eos sequatur exercitus.* De quo cap. præcedenti nu. 15. egimus. Denique sacrarum literarum studium ita in eo cœnobio vigebat, vt Eugenia *intra secundum annum omnes scripturas, Dominicas memoria retineret.* c.9.

3. S. Frontonis Monachatus. In historia autem S. Frontonis, qui eodem sæculo vixit, morem videmus à Cœnobitica ad Anachoreticam vitam Monachos transeundi. Et vt inibi olera ederent, & legumina, cap.1. dicuntur *detulisse ad eremum secum olerum semina, & bis acutos, paruósque sarculos, vnde humum foderent.* Submurmurantibúsque nonnullis præ fame deficientibus, atque dicentibus cap.2. *Anachoretarum vita durissima est, & nemo eam potest sufferre: Ecce morimur fame, defectus vigiliarum non capit labor, sed acriora nos frangunt ieiunia, fiuntque debilia genua, vt vnusquisque nostrum non possit stare:* Fronto respondit inter cætera cap.3. *Vobis quoque in eremo nunquam defuerunt radices arborum, nec mansistis aliquando ieiuni.* De Diuinis officiis dicitur cap.8. *Quarto die confecto itinere hora Nona agentibus Opus Dei fratribus* (Sic Benedictus illud nuncupat cap.37. & alibi persæpè) *ecce primus ante fores accubauit camelus, sed campanæ sonitum* (ad cameli collum pendentis) *audire non potuit perstrepens sonus hymnorum.* Et rursus: *Tunc completo hymnorum ordine aduocatis fratribus &c.* Morem vero hospitum lauandi pedes, in camelis ipsis [quod humilitatis mirabile exemplar fuit] executi sunt. *Abluentes igitur animalium pedes, de stratu eorum fecerunt præsepia, & apposuerunt eis escas, quas ipsi sibi apportauerant. Necnon & ipsi etiam discurrebant per omnes montis anfractus notas inquirere herbas, vt laborantia animalia escis pluribus reficerent.* Erat ibidem ab eis extructum Monasterium, sed ita humile, vt *solus Abbas fores Monasterij suo statu clauderet:* nimirum ostium humano corpore occupabatur. Nota & Abbatis nomen iam in vsu fuisse; & Eulogiarum fieri mentionem cap. 9. de quibus B. Benedictus cap.54. egit. Demum de collatione spirituali quotidiana cap.10. *Vigilabant in Operibus Dei filij cum Patre, spiritualibúsque eos admonens dapibus implebat quotidie sermone cælesti.*

4. Epitecti Monachatus. Iam in tertio sæculo in Epitecti Veteris Monachi & Præsbyteri historia cellæ fit mētio, & laudū in ea persolutarum c.2. *Igitur vna è diebus dum solus in sua cella resideret, ac solitas orationes Christo exhiberet &c.* Et cap. 11. mirus texitur casus de discipulo Astione grauiter ab immunda cogitatione tentato, quod nimirum *ad hauriendam aquam ex flumine Danubio, ipse beatissimus Astion sine iussione vel commendatione senis perrexisset: quam cum per triduum hic talis ac tantus vir* (qui prius ad hauriendam itidem aquam pergens Dæmoniacum signo crucis curauerat) *non potuit de suo pectore eam extrudere,* quousque nimium tristis effectus, & confusus, seniori suo rem totam cum humilitate patefecit. Tunc vero *vidit puerum quemdam nigrum cum ignea facula de suo sinu egredientem, ac talia sibi dicentem: Confessio tua Astion magnas meas contriuit hodie vires.* Quod ea de causa magnopere commendauit sanctus Legislator cap.7.

Anachoretatum dein Paulus præstantissimum se præbuit exemplar, cui nimirum spelunca habitaculum, cibum & vestimentum palma præbebat: *omnem ibidem in orationibus & solitudine ducens ætatem:* annis etiam non minus 60. coruo cælitus ministrante quotidie accepit *dimidij panis fragmentum.* Ita Hieronymus cap.5. & 9. qui 13. addit: Antonius *ne quid ex intestati bonis non possideret, tunicam eius sibi vendicauit; quam in sportarum modum de palma foliis sibi ipse contexuerat. Ac sic ad Monasterium reuersus diebus solemnibus Pascha & Pentecostes semper Pauli tunica vestitus est.* 5. Anachoresis tertij sæculi Paulus exemplar.

In Hispanorum Abbatem memoria illud est speciale quod Monasterium sub Deiparæ Virginis patrocinio construxerint; quod etiam in Galliis pridem fecerat sancta Martha. 6. Monasteriū in Hispania sub Deiparæ patrocinio.

In Galationis historia de habitu Monastico mentio fit, quem Honuphrius Monachus tempore persecutionis alba veste tegebat. De Galationis autem studiis hæc scribit Metaphrastes: *Ita ei curæ fuerunt ieiunia, vt duos annos semel in hebdomada pane solo vesceretur, eóque modico, & quantum satis esse ad viuendum. Cum inedia vero se etiam exercebat in vigiliis, & in perpetuo studio orationis. Pudicitia autem tantam curam gessit, vt nec venire quidem in conspectum mulierum vnquam induxerit in animum, ex quo fuit ad vitam adscriptus Monasticam.* Meminit deinde Auctor œconomi Monasterij Virginum, in quo Epistemes se exercebat ad pietatem. 7. Galationis mores.

Virginum Sanctimonialium mira custodia, & pudicissima vultus occultatio grauiter commendatur in Actis S. Domnæ; vbi Galerij iussu *Sacra quidem Monasteria crudeliter diruebantur; virgines vero turpiter probris afficiebantur; virgines* [*proh dolor*] *quas ne masculorum quidem oculis videri erat vnquam tolerandum.* Ibi Theophila virgo sanctissima ad lupanar nequiter adducta facta ad Deum prece, ad consuetum legendi Sacram Scripturam studium accurrens à lenonibus libera euasit Angelico munere. *Illa vero etiam in tali loco & tempore non est oblita eorum quæ oportuit; sed protinus eiiciens id quod habebat in sinu, id autem erat sacrosanctum Euangelium, aperuit, & dabat operam lectioni &c.* 8. Vultus occultatio virginibus perantiqua.

Rursus Monachorum illorum, quorum sese Antonius addixit magisterio, morem fuisse non longè à villa separatos institui, & exerceri, scribit Athanasius; & quod Antonius *tali ibidem institutus exordio in locis paulukum è villa remotioribus manebat, & operabatur manibus suis, sciens scriptum esse; Qui non laborat, non manducat. Mercedem tamen operis sui pretio panis accepto egentibus largiebatur. Orabat frequēter.* Inter cætera vero exercitia, quib. Monachi illi se affligebant, Athanasius refert legendi industriam ieiunium, & humicubationem. *Alterius legendi industriam æmulabatur, istum ieiunantem, illum humi quiescentem mirabatur:* nimirum Antonius sic omnium flores legens, vt de eo dictum credens illud Claudiani libr.2. de Raptu Proserp. 9. D. Antonij tyrocinium.

Quidquid thuriferis spirat Panchaïa syluis,
Quidquid odoratus longè blanditur Hydaspes,
Quidquid ab externis ales longæua colonis

Colligit, optati referens exordia fecli,
In venas dispergit suas.

10. Vnius Honuphrij acta, non Anachoresis duntaxat, sed & veterrimæ, Monastices produnt mores. *Videmus in iis* (cap. 5.) Monasterium *ædificiis lucidè constructis*, insigne, *in quibus & ab æstu solis cooperti, & ab inundatione pluuiæ, & à turbine venti & tempestate manebāt defensi simul penè centum Monachi.* Porro (cap. 3.) *vita illorum talis extitit, vt more & actione æquanimiter omnes viuerent, & vno corde, & vno spiritu iugo disciplinæ Sanctæ Regulæ colla submitterēt, atq; fluctus huius sæculi omnino nō formidarent. Quod vni placebat, cūctis placebat. Mēte sancta, Fide pura, Charitate perfecta ante Deum incedebant, cui die, noctaque omni mansuetudine & patientia ministrare non cessabant. Tanta ijs erat taciturnitas cum abstinentia, vt nullus accederet, nisi cum iusta interrogatione, vel recto responso reddere verbum.* Quod postea D. Benedictus in Regulam suam transcripsit cap. 6. & 7. De diuino autem opere, & Monasterij bene disposita œconomia ipsimet fratres Honuphrio protulisse dicuntur cap. 5. *Nos itaque alter ab altero conspicimur, paritérque diuinum officium à nobis celebratur. Si quando cibum cupimus, paratum reperimus* (hora scilicet competenti; nam id dictum ad differentiam Anachoretarum, qui herbis, & pane sicco vescebantur.) *Si quando infirmitas, aut aliqua corporis imbecillitas irrepsit, statim cura fratrum cum omni sollicitudine nos adiuuat.* Hæc de Cœnobitis, nostris modernis consuetudinibus apprimè consentientia. Vbi cum de Regula sermo fit, non debet scripta intelligi (quod sciamus) sed voce, & moribus in mente, & actibus Monachorum viuens.

Cœnobitarū mores sub Honuphrio.

11. Anachoretarum labores pulcherrimè iidem Monachi Honuphrio eam vitam meditanti his exposuerunt cap. 5. *Monachi qui in deserto sunt, nihil consolationis nisi à Deo recipiunt. Si quando angustias, aut tribulationes perpessi fuerint, vel cum diabolo antiquo humani generis inimico pugnare cœperint, quis eis astat? Sed quibus humanum deest solatium, constat eos habere diuinum. Si esuriunt, quis eis panem dabit? Si sitiunt, quis eis aquam tribuet, vbi panis & aqua non est? Maximus labor in desertis locis esse non dubitatur, vbi nihil necessarium reperitur. Primum ergo quando in solitudine definiunt habitare, in Dei timore certant firmiter stare. In fame, & siti, in labore, & passione corpora sua cruciant, contra diabolicas insidias viriliter dimicant; & vt vincant, contra tela nequissimi ignea gladiis spiritualibus pugnant, protinus surgunt, manus suas ad Dominum expandunt, preces ante Diuinam maiestatem fideliter fundunt, mox auxilio cœlesti subleuantur. Quapropter ad eos Angeli Dei iugiter mittuntur, & per manus illorum quæcunque necessaria crebriùs eis administrantur. Certissimè Angeli Dei sanctis ac iustis viris quotidie famulantur; atque virtute superna corpora, & animæ illorum iugiter illuminantur.* Nihil minus Honuphrius in solitudine expertus est, vbi *per diem æstu, & igne solis vrebar* (ita ille postea referebat Paphnutio) *rore, & pruina infectus, fame & siti defectus. O quanta & qualia passus sum! Talia in deserto sustinui, vt sæpius putarem me morte superari. Absphes eram multoties vitæ, & vix halitum in corpore sentirem remanere. Verùm sanctus Angelus Dei quotidiè mihi panem offerebat, & aquam pro mensura ministrabat, vt corpus meum confortaretur, ne deficeret, & iugiter in Dei laude perseueraret.* Id verò non semper accidere necessum fuit, sed dum aliquoties fame periclitaretur; aliàs siquidem, vel ipso teste, *arbores palmarum ibi constitutæ erant, quæ duodecies in anno dactylorum fructus germinabant, quos per singulos dies colligens pro pane edebat mixtos herbarum foliis.* Rursus, *omni die Dominico, vel Sabbatho, Angelum Domini paratum inueniebat sacrosanctum corpus & sanguinem Domini nostri Iesu Christi deferentem*: persuasúmque habebat vir Dei, quod *omnes qui vitam spiritualem ducebant in eremo Monachi, tali participabant gaudio.* Nimirum præbuerat olim fidem sibi dicentibus certissimè Angelos Dei viris iustis quotidie famulari: quos sanè sibi comites perpetuò fuit expertus.

Anachoretica vitæ labores.

Honuphrius Anachoreta quanta perpessus.

Quod si de moribus ad eremum commigrantium sermo sit, occurrit ipse: *Nocte silenti concitus surrexi, paruum panem meum detuli cum exiguis leguminibus.* Si de hospitalitate Anachoretarum; addit: *Ad quandam speluncam venimus nimis decoram. Appropriaui volens sciscitari, si fortè quispiam intus maneret. Secundum consuetudinem Monachorum clamare cœpi* (vt reor, voce exprimens, *Deo gratias*) *benedictionem humillimè petij* (nihil frequentius in Vitis Patrum, quàm vt hospes à suscipiente petat benedictionem.) *Inde virum Sanctum exire vidi, quem prostratus humo tenus adoraui. Ille vero manus suas mihi porrexit, de terra me eleuauit, osculum mihi pacis tribuit.* Fuit hic Honuphrij magister, à quo totam Anachoresis rationem per dies aliquot edoctus est. Sed cum eo Deus simul agere non permittat, post dies aliquot ad vlteriorem speluncam mittitur, triginta cum eo dies confecit probè eum in Dei timore instructum relinquens: quem ex more per annos semel singulos visitabat. Cum vero postmodum Paphnutium Abbatem Honufrius suscepit, postquam preces Domino fuderant, *in terram sedimus* (ait ille cap. 12.) *in Diuinis altercantes eloquiis, Sole iamiamque ad occasum verso, vidi panem positum cum aqua exigua. Vir etenim Dei sentiens me fatigari, dixit mihi. Profectò, fili, cerno te periclitari, nisi cibum capias.* Sed eo renuente, factum est, *vt ille panem fregerit, tribueritque mihi; manducauimus, & saturati sumus, nobisque fragmenta superfuerunt edentibus.* Denique quod præcipuum fuit; *Noctem illam insomnem penè duximus, diuinisque laudibus immorati sumus.* Nec omittendum iam tunc morem fuisse Monachis sanctis sanctorum cellas circuire doctrinæ & exempli capiendi gratia: ait siquidem Paphnutius de se cap. 1. *Cum solus sederem, cogitaui in corde meo quod deserta peterem, & vniuersa loca sanctorum Monachorum, piaque conuersationis habitum lustrarem, ac qualiter Deo ministrarent, considerarem.* Quod & fecit. Meminit etiam Veteris Instituti Monastici Synaxim celebrandi Sabbathis, & diebus Dominicis ita rogans Honuphrium cap. 11. *Pater benigne; Die Dominico, vel Sabbatho communionem percipiebas ab aliquo?* Cui ille, iis diebus se ab Angelo diuinis refici dapibus dixit.

12. *Anachoretarum huius sæculi mores.*

In vita Malchi illud occurrit, quod ille eorum se tradiderit magisterio, *manuum labore victum quæritans, lasciuiámque carnis refrenans ieiuniis*: & quod dum ille ad patriam regredi cogitaret, *vt matris solaretur viduitatem, exinde venundata possessiuncula, partem erogaret pauperibus, & ex parte Monasterium construeret: clamare occœpit Abbas suus, diaboli esse tentationem, & sub honesta rei occasione antiqui hostis astutias: hoc esse reuerti canem ad vomitum suum. Sic multos Monachorum esse deceptos.* Quod & ipse miserè expertus est.

13. *Malchi mores.*

Multa, valdéque præclara Syrorum Monachorum

14. Iacobi Nisibitæ mores. tum instituta Theodoretus expressit, nimirum cap. 1. Historiæ Religiosæ, Iacobi Nisibitæ Anachoretæ mores, sic depingit. *Magnus ille Iacobus solitariam vitam & quietam est amplexus: & altissimorum montium occupatis verticibus in eis vitam egit* (prope vrbem Nisibim in confinio regni Romanorum & Persarum) *Verè quidem & æstate, & autumno vtens sylvis, & pro tecto habens cælum:* (1. cellula) *tempore autem hyemis antrum ipsum excipiebat, quod ei paruum præbebat tegumentum. Habebat autem alimentum non quod cum labore nascitur, & seritur, sed quod sua sponte producitur: nam ex syluestribus colligens arboribus fructus, qui sponte nascuntur, & ex herbis eas, quæ sunt esculentæ, & habentur instar olerum, ex iis dabat corpori ea quæ satis erant ad viuendum ignis vsum recusans.* (2. victus) *Vsus quoque lanæ erat ei superuacaneus: asperrimi enim caprarum villi eius vsum implebant. Ex eis ipsi fiebat & tunica, & simplex amiculum.* (3. vestitus) *Ita corpus affligens spirituale alimentum assiduè exhibebat corpori; & cogitationis facultatem expurgans contemplante, & Diuini Spiritus perspicuum efficiens speculum reuelata facie gloriam Domini speculans, in eandem transformabatur imaginem, à gloria in gloriam, tanquam à Domini spiritu.*

15. Iuliani Sabæ Monastici mores. Iulianus cognomento Sabas, *in regione Osrenorum* (cap. 2.) *fixit ad exercitationem Monasticam tugurium.* (1. cellula) *Ad extrema huius solitudinis cum hic vir Diuinus peruenisset, & antrum non manufactum, neque benè & pulchrè effossum inuenisset, sed quod posset exiguum aliquod tegumentum præbere, iis, qui ad ipsum confugiebant, locum lubenter habitauit. In eo autem degebat in hebdomada semel cibum capiens;* (victus 2.) *cibus autem erat panis hordeaceus, isque furfuraceus; obsonium autem sales, potus autem suauissimus per se natiuum aqua fluentum, idque non satietate dimensum, sed vsu demissi prius sibi definitum.* Quis neget hunc ex Therapeutica descendisse disciplina? *Erant autem ei deliciæ, opiparumque & lautissimum epulum Dauidicorum hymnorum decantatio,* (3. Hymnus decantatio.) *& assidua cum Deo conuersatio. Allata fama multi accurrebant, supplicantes vt essent palæstra participes.* Facti eius discipuli, *Vescebantur ipsi quoque similiter atque pædotri ab hordeaceo pane, sale condito. Aliquo autem post tempore & olera sponte nascentia colligentes deinde dolia implentes, & muria quantum satis erat miscentes* (4. Infirmantium cibus.) (est vero *muria*, quam Hispanè *salmuera* dicimus) *id habebant obsonium qui opus habebant curatione. His autem oleribus humida habitacula sunt maximè infesta; solent enim natura sua eis ingenerare sitim, & putrefactionem.* Inde extra condendi cœnobium occasio orta est. *Cum enim huic obsonio id accidisset (erat enim antrum vndequaque valde humidum) supplicarunt seni sodales, vt sibi paruam aliquam domunculam liceret extruere, quæ sufficeret obsonij vasis accipiendis. Ille autem primò quidem postulatum minime admittebat, tandem autem persuasus, dedit quidem domunculæ breuem quandam, & exiguam mensuram. Abijt autem procul ab antro solitas oblaturus Deo supplicationes. Solitus enim erat sæpe quidem 50. stadia* (5. Solitudo orationis.) (vide morem solitudinis quærendæ ad orationem) *nonnunquam autem etiam bis totidem in desertum proficisci, & se ab omni humana consuetudine separans, per se cū Deo congredi, ac conuersari.* Tū quid Monachi? *Hoc otium cum sumpsissent vsui quidem iusta symetria respondentem, sed maiorem quam iussi fuerint extruxere domunculam.* (6. Ædificij humilitas.) *Decimo autem die velut quidam Moyses reuersus à monte cum vidisset maius factum quam volebat ædificium. Vereor, inquit, ô viri, ne dum terrena dilatamus habitacula, minuamus cælestia. Et hæc quidem dixit chorum docens ea quæ sunt perfectiora; tolerauit tamen, cum vocem audisset Apostolicam 1. Cor. 10. Non quæro quod mihi vtile est, sed quod multis.*

16. Sed singularem canendi Diuinas laudes cæremoniam ab eo excogitatam attende. *Illos quoque* (7. Singularis eiusdem canendi Diuinas laudes cæremonia.) *docuit intus quidem communem Deo offerre hymnodiam* (id est in Conuentu) *post auroram autem duos simul exire in solitudinem, & vnum quidem flexis genibus offerre eam, quæ Domino debetur adorationem, alterum verò stantem Dauidicos Psalmos canere quindecim. Deinde operis facta commutatione, alterum quidem surgentem canere, alterum vero humi procumbentem adorare; & id à mane vsque ad crepusculum assiduè faciebant. Ante occasum autem solis in antro paululum quiescentes, hi quidem hinc, illi vero illinc, omnes vero vndequaque in antrum conueniebant, & hymnos vespertinos simul Domino offerebant. Solebat autem ipse quoque senex vnum aliquem ex insignioribus assumere socium officij*: præcipuè vero Iacobum illum cognomento Persam, qui *fuit insignis & illustris, non in iis solum quæ illinc erant, sed in iis etiam quæ erant in Syria* (ait Theodoretus) *Philosophiæ gymnasiis, aut Monasteriis.*

17. Commendatur Iulianus Sabas. Porrò S. Iuliani dies celebris habetur in Romano Martyrol. ad 14. Ianuarij, commendaturque à D. Chrysostomo hom. 21. in Epist. ad Ephes. aiente: *Scitis, & audistis, quidam verò vestrûm viderunt etiam virum illum, de quo dicturus nunc sum, Iulianum dico admirabilem ac celebrem. Hic erat vir rudis, & agrestis, humili sorte, & ex obscuris parentibus ortus, neque omnino externæ eruditionis peritus, sed sincera philosophia plenus. Isto in ciuitates introeunte [rarò autem hoc fiebat] ita cateruatim colligebatur populus, vt nihil tale factum sit vel Rethoribus, vel Sophistis, aut aliis quibusque ingredientibus. Quid dico? Annon & nunc quidem nomen eius cunctis Regibus illustrius, ac venerandum magis habetur?* Referamus itidem ad Monasticos mores raro (8. Raros ad vrbem exitus.) eos ad vrbes accedere solitos, vt de Iuliano profert Chrysostomus; Iulianum vero causa Fidei (quod prodit Theodoretus) aliquoties vrbes ingressum, vt videlicet mentitos fore monstraret Arij sectatores, qui suæ hæresis patronum Iulianum publicè vociferabantur, rati eum nunquam ad vrbes accessurum, vtpote Monachum. Sed diuino nutu Acacius Berænsis Antistes eius discipulus ab eremi latibulis erutum Antiochiæ visendum reddidit.

18. Acacius Episcopus factus non deserit Monasticum. Nec silendum (id ad mores Monasticos spectat) quod de eodem Acacio prodit Theodoretus ibidem inquiens. *Fuit quidem egregius in vita Monastica:* Et, *cum 58. annis ei fuisset cura gregis credita Beræensis, non reliquit quidem formam vitæ Monasticæ: Monasticam autem & ciuilem simul temperauit virtutem, & illius quidem sumens exactam perfectionem huius autem œconomiam & dispensationem, in vnum coëgit ea quæ erant inter se disiuncta.* Quo videas vetertimos Monachos ad sedes Episcopales assumptos nihil de pristinæ vitæ rigore relaxasse.

19. Marciani mores. Rursus Marciani Archimandritæ mores sic Theodoretus refert cap. 3. *Omnibus valere iussis solitudinis occupat vmbilicum, & parua extructa domuncula, quæ ne eius quidem corpori iusta respondebat proportione, cum eam alio quodam paruo septo circumdedisset, inclusus erat assiduè; separatus quidem ab omni humana consuetudine, differens autem cum Domino vniuersorum, & dulcem illam vocem exaudiens,*

Cellula. *exaudiens; Diuina versans eloquia.* De cellula itidem inferiùs: *Non ei soli sufficiebat domuncula, vt quæ esset valde parua, & quæ ipsi stanti & recumbenti multum afferret laboris. Neque enim stans rectus stare poterat, cum tectum caput & collum tangeret, neque recubans poterat pedes extendere, cum domus non haberet longitudinem æqualem longitudini corporis.* At quæ hominis erant exercitia? Oratio. *Orationem quidem psalmodia, psalmodiam autem excipiebat oratio, & vtramque rursus Diuinorum eloquiorum lectio.* Ieiunium. Quæ ratio victus? *Cibus ei erat solus panis, isque certa præbebatur mensura. Ea autem erat mensura, vt nec puero quidem nuper ablactato satis esset. Aiunt enim panis libram in quatuor partes diuisam, quatuor diebus fuisse distributam, atque vnicuique diei attributam esse partem vnam. Statuerat enim vespere comedere quotidie, nunquam autem satiari, sed semper quidem esurire, semperque sitire; corpori autem ea exhibere, quæ ad viuendum sufficiunt. Dicebat enim* (vide sancti viri discretionem) *quod qui post multorum dierum inediam capit cibum, in diebus quidem inediæ officia Diuina exequitur imbecilliùs; quo autem die rursus capit cibum, plura (vt est consentaneum) exhibens ventrem onerat: iis autem grauatus tardiorem reddit animam ad vigilandum. Dicebat igitur esse melius vesci quidem quotidie, nunquam autem expectare satietatem: verum enim ieiunium est perpetua indigentia.* Modestia. Pergit Theodoretus quomodo cum multi ad eum conuenirent Episcopi eruditionis spiritualis gratia, Marcianus verecundissimè ingemiscens responderit. *Deus vniuersorum quotidiè loquitur per creaturas, & per Diuinas Scripturas disserit & monet ea quæ oportet, & inducit ea quæ sunt vtilia, terretque minis, & adhortatur promissis, & ex his nullam capimus vtilitatem. Quemadmodum ergo loquens profuerit Marcianus, qui tantam vtilitatem amittit cum aliis, & commodum non vult ex eis capere?* modestè Patribus obediens, & monens, aliter profecto cæteris loquuturus.

20. Hospitalitatem ieiunio prætulit. Quam vero charitatis hospitalitas ieiunio præferenda sit (quod postmodum B. Benedictus præscripsit cap. 53. Regulæ) pulchrè Marcianus ipse verbo & facto monstrauit. Cum enim Auitus Anachoreta *qui Marciano erat & tempore, & labore antiquior, vir autem Philosophus, & in vita dura, & aspera educatus*; fama virtutis motus ad eum accederet, *ostio eum aperto ad se admisit, iussitque Eusebio* discipulo, *vt & legumen coqueret, & olus si haberet. Postquam verò mutuum inter se colloquendi explessent desiderium, Nona simul peregerunt officium. Venit autem Eusebius mensam ferens, & panem afferens.* Marcianus dixit Auito, vt fierent simul mensæ participes. Auitus vero: *Nescio, inquit, me vnquam cibum sumpsisse ante vesperam. Sæpe autem duos aut tres dies simul maneo ieiunus.* Marcianus vero: *Mea ergo causa hodie mutetur consuetudo; nam cum sim corpore imbecillo, non possum expectare vesperam. Postquam autem hæc dicens non persuasit Auito, ingemuisse dicitur, & dixisse: At ego animo angor, & valde crucior, quod tantum laborem ceperis, vt virum aliquem laboriosum videres, & Philosophum: spe autem falsus cauponem videris aliquem profusse, & delicate viuentem. Cum ex his autem molestia esset affectus Auitus, & dixisset se malle vesci carnibus, quam hæc audire, dixit Marcianus: Nos quoque, ô amice, eandem quam tu vitam persequimur, & amplectimur eandem viuendi rationem, & quieti labores præferimus, ieiunium magis expetimus, quam cibum; cumque noctu aduentante capimus; sed scimus charitatem esse ieiunio præstantiorem. Charitatis enim opus à lege Diuina præcipitur, ieiunium autem est potestatis nostræ, & arbitrij.* Sic tandem senex victus cibum cum eo accepit, & tres dies simul egerunt.

Tanta etiam continentiæ Marcianus fuit, vt sororem ad se cum filio venientem videre renuerit, filium admiserit. 21. Marciani cōtinentia. Cumque multa ei soror offerret, nihil voluit accipere; quod sciret eam nihil eorum aliis Monasteriis per quos transiisset impertiisse, inquiens: *Abite cum his quæ attulistis: nos nullo horum egemus, nec si egeremus, acciperemus. Naturalis enim cognationis, non autem Diuinæ pietatis, & seruitu curam gerentes hanc exercetis in nos beneficentiam: si enim non honoraretis solam generis necessitudinem, non ea quæ attulistis nobis solis impertiissetis.* Iure hoc loco exclamat Theodoretus: *Ita erat extra naturam, & in cælestem migrarat viuendi rationem.* Sabini abstinentia. Qui & de eius discipulo Sabino subdit. *Corpus consumpsit laboribus innumerabilibus: neque enim panis, neque obsonij fuit alicuius particeps. Cibus autem erat ei farina aqua madefacta. Consueuerat autem is totum vnius mensis miscere nutrimentum, vt situm contraheret, & tetrum odorem emitteret. Volebat autem hoc genere alimenti hebetare sui corporis appetitiones, & efficere vt fœtore nutrimenti flaccesceret voluptas.*

22. Eusebij mores. Eusebij Marciani nepotis, ac discipuli mores cap. 4. prosequitur Theodoretus. *Permansit toto tempore vitæ patrui in quodam valde paruo habitaculo, & quod nec fenestras habebat, inclusus; neque cum vllo loquens, neque lucem intuens. Cibum autem ipse quidem capiebat tertio, & quarto quoque die: iis autem qui secum habitabant* (nam patruo in præfectura successerat) *iubebat vesci alternis diebus. Præcipiebat autem cum Deo assiduè colloqui, & nullum tempus relinquere vacuum ab hac operatione, sed communiter quidem præfinita exequi Officia, partes autem diei quæ intercedunt, vnumquemque per se, vel sub alicuius vmbra arboris, vel propè petrā aliquam, vel vbicumque quiesceret aliquis, vel stantem, vel humi iacentem, rogare Deum, & petere salutem.* Audi & singularissimam tanti viri exercitationem, & eius præclarissimam Philosophiam. *Suis oculis legem tulit, vt neque campum vnquam contemplarentur, neque cœlesti pulchritudine, & chori astrorum aspectu fruerentur, sed angustissima vtens semita, cuius mensuram aiunt fuisse vnius palmi, ferente ad oratorium, extra eam deinceps egredi non est passus. Dicitur autem eum plusquam* Incredibili ferri pondere incedebat oppressus. *40. annis vixisse post hanc legem. Vt autem cum animi sui sententia, ad hæc quoque eum traheret aliqua necessitas, cum lumbos zona ferrea alligasset, & grauissimum collare collo imposuisset, aliquo alio ferro coniunxit zonam collari, vt hoc modo inclinatus conaretur assiduè in terram aspicere.* Sed quod magis mireris, præcedenti cap. Theodoretus eiusmodi ponderis Eusebij ferrum fuisse scribit. *Cum centum & viginti ferri libras corpori haberet impositas, sibi quoque imposuit alias Diuini Agapeti quinquaginta* [fuerat hic eius condiscipulus] *adiecit autem magni Marciani alias octoginta*, per omnes videlicet 250. & hoc toto pondere simul totis tribus animis pressus fuit. Arbitror autem *libras* non Hispanarum more 16. vnciarum fuisse, & 12. quæ conficiunt septem quas *arrobas* vocitamus, alias 10. excederent, quod est incredibile. Itali libras 11. vnciarum habent, & aliæ similiter gentes. Id vero ab Acacio oculato teste sanctissimo Berææ Episcopo asserit se didicisse; qui eius

exercita

exercitationis, cum ab eo rationem quæreret, *quamnam cupiens vtilitatem, neque cælum pateretur aspicere, neque campum subiectum contemplari, neque ex angusta illa via egredi? Respondit se hæc moliri aduersus maligni dæmonis machinationes. Nam ne, inquit, de magnis bellum geras conor hostem ad hæc parua traducere, in quibus etiamsi viceris, non magnum affert detrimentum, & si victus fuerit, euasit magis ridiculus, vt qui ne in paruis quidem possit euadere superior. Quoniam ego noui hoc bellum minus periculosum, non valde enim feritur qui in his damnum aliquod accipit. (Quod enim damnum est vel videre campum, vel in cælum oculos attollere?) Ad hoc me genus pugnæ transtuli: in hac enim me nec ferire potest, nec perimere.* Iure subtilissimi spiritus *Philosophum* Eusebium istum dixerit. Hinc tamen obiter infero, totam hanc Monachorum palæstram ferreis vsam catenis & ponderibus, cum legam Marcianum magistrum eis constringi solitum, & discipulos Agapetum, & Eusebium, qui tamen in ea præclarior extitit exercitatione. Quod & de eius discipulis suo loco videbimus.

Publij Monachi mores.

23. In eadem Syriæ regione, non longe ab vrbe Zeugma, propè Euphratem, fuit olim quoque Asceticam palæstram magnus Publius, cuius hos Theodoretus recenset mores cap. 5. *Ex ea vrbe ortus, & Senatorio genere procreatus altum locum occupat, qui distabat ab vrbe non plusquam 30. stadiis* (planè more Therapeutarum priorum) *In eo cum quamdam paruulam extruxisset domunculam, omnia quidem vendidit, quæ à patre acceperat, domum inquam, & possessiones, & greges, & vestes, vasaque argentea, & aurea, & si quid erat cum his aliud. Et cum ex Diuina lege ea diuisisset iis quibus oportebat, & se ab omni terrena liberasset, illam vnam curam suscepit præ omnibus nempe vt ei seruiret, qui eum vocauerat: eamque animo perpetuo versabat, noctu, diuque considerans, & perscrutans quemadmodum eam augeret. Ea de causa ei labor crescebat quotidie, ampliorque & intensior euadebat in dies. Nemo eum vnquam vidit quiescentem, vel minima parte diei: sed psalmodiam quidem oratio, orationem verò psalmodia, vtrumque autem excipiebat Diuinorum eloquiorum lectio. Deinde cura hospitum venientium; deinde fiebat aliquid ex operibus accessoriis. In his vita iter ingrediens, & iis qui imitari volebant exemplar virtutum propositum veluti quadam auis canora multos sui generis in hæc retia coëgit salutaria.*

Mira vigilia.

Abstinentia.

De victu verò hæc inferiùs cum Gregorio discipulo agit. *Perstitit vitis fructum perpetuò recusans, & nec aceto quidem, vel vuis passis vescens* (more Nazaræorum) *non lacte, neque recenti, nec concreto* (butyrum, & caseum recusans) *olei autem vsum agnoscentes in tempore Pentecostes, rursus recusant eius esse participes. Accedens ad trutinam aiunt eum panis mensuram diligenter perpendisse; & si quando inuenisset plusquam esset definitum, ægrè tulisse, & eos qui hoc faciebant, helluones appellasse. Iubebat enim neque comedentes, neque bibentes expectare satietatem, sed tantum capere, quantum satis esset ad tuendam vitam corporis. Si quando autem vidisset farinam etiam opertam furfure* (pultes videlicet) *eos qui hoc fecissent impetebat opprobriis, vt qui Sybariticis fuerentur deliciis.* Fuerunt Sybaritici magnæ Græciæ populi, omnium voluptatum, & deliciarum ingeniosissimi architecti, adeo effæminati, vt Sybaritica mensa in prouerbium abierit. Vnde illud Martialis lib. 12. Epigr.

Sybaritici populi qui.

Qui certant Sybariticis libellis.

Et Ouidius lib. 2. Tristium ad Augustum.

Nec qui compesuit nuper Sybaritida fugit.

De quibus Arist. lib. 1. Ethic. ad Eudemum. Plutarchus in conuiuio septem sapientum, Athenæus in Dipnosophistis lib. 12. & alij.

24. Sed ad Publium: qui principio quidem *nullum habere passus est qui secum habitaret, sed paruas domunculas foris vicinas ædificans vnumquemque iubebat per se degere. Porro autem noctu quoque ex improuiso veniens ad ostium vniuscuiusque si aliquem quidem inuenisset vigilantem, & Deum laudantem, recedebat tacitus; si quem autem sensisset dormientem, manu quidem pulsabat ostium, lingua autem id eum qui iacebat increpabatur, vt qui corpus plusquam oporteret curaret. Hunc eius laborem cum considerassent aliqui, qui erant eiusdem animi & sententiæ, ad eum retulerunt, vt omnibus vnum ædificaret habitaculum: eos enim qui erant dispersi exactiùs & accuratiùs se esse victuros, eumque fore liberum à magna parte solicitudinis. Probauit consilium vir sapientissimus, & cum omnes simul coëgisset, paruas illas diruit domunculas.* Extruxit vero duo Cœnobia, Græcis quidem vnum, eis vero qui lingua vtebantur regionis alterum, & omnibus simul vnum idemque templum: *in quod iussit & hos & illos conuenire incipiente die, & desinente, vt vespertinos, & Matutinos hymnos Deo simul offerrent, in duas quidem diuisi partes, & singuli sua voce vtentes, ex successione autem canticum emittentes.*

Duo cœnobia ædificat.

25. Demum Theodosij instituta, qui Rosi in Cilicia Scholam Monasticam habuit, hæc erant, vti idem Theodoretus refert cap. 10. *De eius quidem à cibo abstinentia, & quomodo humi cubaret, & cilicio indueretur, superuacaneum est dicere iis, qui eius vident discipulos, & sodales, & in eis eandem cernunt viuendi formam. His autem adiciebat ferreum onus collo, & lumbis, & ambabus manibus. Porrò autem gestabat quoque comam sordidam, & quæ ab ipsos vsque pedes pertingebat, & vlteriùs etiam progrediebatur, & ideo erat lumbis eius alligata. Deprecatione autem, & hymnodia vtens assiduè, cupiditatem, & arrogantiam, & alias animi belluas sopiebat. Labores autem semper augens laboribus persequebatur eam quoque, quæ manibus fit, operationem: nunc quidem sportellas, quæ vocantur, & vimineas crates contexans, nunc autem parua prædia in saltu efficiens* (arans terrã, seu fodiens; *& semina deiiciens, & illinc quantum victui satis esset colligens. Et videre licebat discipulorum alios quidem vela, alios vero sagum ex pellibus texentes, alios vero crates vimineas, vel sportelas connectentes, alios verò terram colentes. Et quoniam locus erat maritimus, ad transmittendum quoque quadam constructa nauicula, quæ Ponto appellatur; ea vtebatur ad ea quæ erant inferenda, & exportans opera eorum qui simul habitabant, & importans ea quæ erant necessaria. Itaque hortabatur ad operandum, in tempore quidem Diuina peragens Officia; id autem quod intercedebat temporis, impendens operi. Non leuem autem curam gerebat hospitum, viris lenitate, & morum mansuetudine ornatis, & in proximum charitate præditis, vt eis prouiderent committens: ipse autem visebat, & inspiciebat omnia, perscrutans, an ex latis legibus vnusquisque suo fungeretur officio.*

Theodosij mores.

26. Vnum nihilominus non permittam præterire Patrem Mucium, quem in Ægypto, vt in Syria prædicti, antequam Antonij magisterio imbuiquirent floruisse constat. Fuerat is (auctore Rufino) latro nominatissimus, qui cum domui Sanctimonialis Virginis applicuisset scalas spoliandi causa, repente è Saulo Paulus effectus, in excessum mentis

Mucij Ægyptij Patris conuersio & mores.

mentis rapitur, & abdicare iubetur retroactam vitam, & ſuſcipere cœleſtem, Angelicamque militiam, & ſuper exercitum Monachorum tenere principatum. Exhinc ad Eccleſiam à Virgine prædicta deductus, & Baptiſmo initiatus, rogat Præsbyteros præcepta ſibi dare, quibus viam ſalutis incederet. At illi tres ei primi Pſalmi verſiculos tradunt beatitudinem eum aſſequuturum dicentes, *Qui non abyt in conſilio impiorum, & in via peccatorum non ſtetit, & in cathedra peſtilentiæ non ſedit.* Quibus ille diligenter conſideratis, *ad eremum illico proficiſcitur, vbi plurimo tempore demoratus, & die ac nocte in oratione cum lachrymis perdurans, cibum ex radicibus accipiebat herbarum* Conuerſus ad Præsbyteros tres verſiculos Pſalmi non ſolum verbis, ſed & rebus, atque operibus reddidit: à quibus plenius de ſcripturis inſtructus ad eremum reuerſus ſeptem annos in ea abſtinentia egit, vt panem Dominica tantum die ſumeret, & hunc Diuinitùs delatum. Ita planè multos ad ſui imitationem attraxit, quos non aliis veſtibus, quam veteres vterentur Monachi induebat: ait enim Rufinus: *Cui ille* (adoleſcenti tyroni) *cum habitum Monachorum, hoc eſt lebetam, & cucullam, ac melotem, quæ eſt caprina pellis, impoſuiſſet, docere eum de cæteris Monachorum inſtitutionibus cœpit.*

Atque hæc quidem ſunt (Lector) inſtituta, quæ priſtini illi Aſcetæ ſectabantur, omnino recentioribus conſonantia: reliquorum autem eodem æuo in Meſopotamia & Syria degentium mores lib. 4. cap. 10. trademus: ex quibus liquido conſtat, non hæc ab Antonio fuiſſe recens inuenta, ſed potius ab Apoſtolis ortum duxiſſe, cum perpetuis ſæculis apud omnes nationes eadem Monachis in vſu fuiſſe monſtrauerimus.

Finis libri Secundi de Veteri Monachatu.

D E

DE VETERI MONACHATV ET REGVLIS MONASTICIS.

LIBER III.

DE MONACHATV ÆGYPTI VNIVERSÆ,

Doctoribus, Sanctis Patribus Antonio, Machariis, Posthumio, Athanasio, Ammone, Pachomio, Arsenio, & aliis.

CAPVT PRIMVM.

Quatuor præcipuè in Ægypto extitisse Monachorum palestras, ita diuersas, vt nisi vocis tunc obsisteret insolentia, quatuor Ordines dici possent.

1. Modus procedendi. EMERSIMVS, Deo fauente, è tenebricosis sæculis, & ab his qui trans Lethem inhabitant in splendidissimam lucis regionē: peruenimus ad notissimam Monasticæ disciplinæ ætatem, cuius nemo hactenus ignorantiam prætendit. Ne tamen eius geminatus fulgoribus acies mentis nostræ iterum offuciscari contingat, pedetentim incedendum nobis erit; & duo præ oculis perpetuò habenda; videlicet quis, quæ instituta Monastica, & quo tempore, quavè Orbis prouintia Monachos instituerit: vt inde liqueat, non omnes leges ab vno, eodemque Archimandrita manasse; tametsi vniuersi eodem acti fuerint spiritu, eandemque agnouerint magistram veritatem Christi Domini, & discipulorum suorum ore prolatam. Proferemus igitur debito ordine ernato, omnes Monasticas regulas, quæ ab Antonio temporibus, ad sanctum Benedictum in Ecclesiá emerserint; curabimusque ea breuiter, dum lustrabimus, illustrare; vniuersas sanctorum Ascetarum palestras, quoad nobis desuper datum fuerit, discurrentes.

Quæris quot, & quas? Quatuor intra Ægypti angustias non longo temporis, & loci interuallo distantes extitisse reperio. Diceres Ordines Monasticos quatuor; si nouatis vocibus res veteres explicare velles *Arsinoitas* Antonij disciplinis illustres, ab Arsinoe vrbe, propè quam degebant plures eorum, sic dictos. *Mitriotas*, quibus S. Amon Magni Athanasij alumnus in Mitriæ montibus leges dabat. *Thabennesiotas* Pachomij angelicâ regula institutos, quibus nomen dedit præcipuum eorum monasterium in Tabenna Nili insula situm. Et *Scithiotas*, quos Machariorum alter, & Arsenius insignes reddiderunt. Palestina palæstras agnouit plures: celebriores tamen Hilarion; & Hieronymus erexere. Syria Marcianenses, seu Eusebianos, Publitanos, & Theodosianos præcipuè teuerita est: quibus magnus Chrysostomus tandem leges dedit. His accessere Indica, Persica, Assyriaque gymnasia, quæ, vt absque numero, ita & absque magistro, qui nomen suum ad posteros transmiserit, fuere: tametsi non modicum Monachis docendis Sanctus Barlaamus insumpserit, Damasceno teste. Asia præcipuos Monastices magistros habuit Basilium, & Gregorium, cui à Theologia iure cognomentum obtigit: vtriusq; siquidem sunt quæ Asceticæ circunferuntur regulæ, vt suo loco monstrabo. Italiam (vt ad occidentem graduum faciamus) in Monasticis illustrarunt, Eusebius vercellensis, Ambrosius, & Athanasius, cū ab Ægypto fuga lapsus Romā diuertit. Augustinus Monasticē in

Margin notes: 2. Quatuor in Ægypto Monachorum palestræ. — Aliæ orbis palestræ.

in Africam inuexit, Galliam Ioannes Cassianus Martinus, & Honoratus, ac cæteri Lirinenses Patres Monachis repleuerunt. Hispania denique Victorianum, & Æmilianum, suorum Monachorum doctores vidit: verum iisdem penè diebus, quibus Italiam Benedictus suis fulgoribus illuminabat, cui coæuus Equitius fuisse probatur, & nonnulli, quos S. Gregorius libris Dialogorum Commendat. Eodem penè ordine temporis prædicti omnes Monachorum Ductores, Doctoresve floruerunt, quo penes regiones, quas incoluerunt diuersas, à me modo recensiti sunt; quare eundem sequentes, oratio de eis à nobis instituenda est: & cum cæteros tempore præcesserit Antonius, ab eo exordium sumendum. Tempora, quibus quique floruerunt, suis locis aperiemus.

CAPVT II.

De Arsinoitis Sancti Antonij discipulis.

§. I

Sancti Antonij instituta moralia, quibus Monachos ad virtutem formabat.

Antonius regulam scripto non tradidit.

1\. MAgnum Antonium Monachis suis regulas viuendi scripto nunquam edidisse, perspicuum est: quin potius *quadam die, cum à congregatis fratribus rogaretur, vt eis institutoria largiretur præcepta* (sic narrat Athanasius cap. 16.) *cum prophetica fiducia exaltans vocem dicebat: ad omnem quidem mandatorum disciplinam scripturas posse sufficere; sed & hoc optimum fore, si mutuis se inuicem fratres sermonibus consolarentur.* Verum quod ipse minus præstitit, præstitisse Athanasium, nec alio quàm eius vitæ scripto, perspicuis fassus est verbis Theologus orat. 21. de laudibus Athanasij, inquiens: *Illius vitam posteris documento atque oblectationi futuram proprio scripto mandare cum primis optarem: quemadmodum D. Antonij vitam conscripsit, cum VITÆ MONASTICÆ LEGES sub narrationis specie promulgaret.* Et ei subscribens, Rufinus lib. 1. hist. Eccl. c. 8. *De virtutibus Antonij, atq; institutis volentem aliqua exponere ille libellus exclusit, qui ab Athanasio scriptus, etiam Latino sermone editus est.* Et Nicephorus lib. 8. c. 40. ita vitam Antonij illum exarasse ait: *Vt liber is Monastici instituti ceu finis quidam esset.* Et rursus: *Itidem idem Athanasius, in vita Syncletices fecit, vt sicuti in hoc mulieres, ita in illo scripto viri, quod sequeretur Institutum, tanquam in commentario expressum haberent.* At vbinam vitæ Antonij, quæ extat, Monasticæ leges editæ reperiuntur? Hinc eius auctoritate eleuandi ansam sumpsere vanissimi sectarij Hospinianus, & Sculteтus, ille præfation. lib. 3. de orig. Monach. c. 1. hic effrons in Medulla Theolog. pag. 2. Sed mentita est iniquitas sibi; non enim Nazianzenus asseruit in vita Antonij ab Athanasio descripta Monasticarum legum elenchum reperiri: sed quòd eas *sub narrationis specie promulgarit*, vti vere reperire licet, idque à nobis modo præstandum breuiter est. Verum quædam eius exemplis prædicata, quæ-

Eius vita Monachorũ regula

2\. dam vero etiam verbo ostensa ab ipso sunt.

Monasticæ Antonij institutiones. Paupertas

1\. Primum omnium Monasticem arripienti, oportere rebus vniuersis venditis, ac distributis sæculo abrenuntiare, exemplo suo Antonius firmauit c. 2. *Possessiones, quas habebat, vendidit, Arura erant, ei trecenta vberes (Hispanè terras aradas) & valde optima, quas vicinis largitus est. Cætera, quæ in mobilibus possidebat, vniuersa vendidit; & aggregato non exiguo pretio indigentibus dedit; paucis tamen ob sororem reseruatis, quæ sexu, & ætate videbatur infirmior. Rursus autem Ecclesiam ingressus* (cap. 3.) *cùm audisset Dominum in Euangelio dicentem: nolite cogitare de crastino; reliquam quoque portionem pauperibus distribuit, neque se versari passus est domi, sed sorore fidelibus, ac notis virginibus commendata, vt earum nutriretur exemplo; ipse iam omnibus sæculi vinculis liber, asperum, atque arduum arripuit Institutum.* In quo planè castitatis, ac cœlibatus status includitur.

2\. Obedientiæ, perito magistro submittendum 3.
deinde esse tyronem, etiam docuit exemplo, cap. 3. Obedientia
Erat in agello vicino senex quidam vitam solitariam à prima sectatus ætate. Hunc Antonius cum vidisset, æmulatus est ad bonum: cui & totos quindecim annos, mirè detulit, id est à 20. ætatis ad 35. ex c. 9. quo tempore eius gratia obtenta in solitudinem Anachoresim sectatus se contulit: c. 10. *Erat autem tunc Antonius annos natus 35. Exinde cum voluntate prompta per merita religiosa succresceret, vadens ad supradictum senem precabatur, vt in deserto habitarent pariter. Causante illo senile æuum, & rei nouitate, solus contendit ad montem.*

3\. Aliorum virtutes in se tyro curet exprimere. 4.
Ita Antonius iuuenis, siquidem vigilantem in hoc studio Monastico *compererat* (c. 5.) *procedens quærebat, vt apis prudentissima; nec ad habitaculum suum ante remeabat, nisi eius quẽ cupiebat frueretur aspectibus, & sic tanquam munere mellis accepto, abibat ad sua. Et omnibus, ad quos discendi pergebat obediens, proprias singulorum gratias hauriebat: huius continentiã, iucunditatem illius sectabatur, istius vigilantiam, alterius legendi æmulabatur industriam; istum ieiunantem, illum humi quiescentem mirabatur; alterius patiẽtiam, alterius mansuetudinem prædicabat, sic ad sedem propriam regrediebatur, ibi secũ vniuersa pertractans, omnium in se bona nitebatur exprimere.*

Omniũ virtutes in se exprimebat.

4\. Exercitia Monachi ita expressit c. 2. *Tali ibi-* 5.
dem institutus exordio, cum per dies singulos ita animũ roborarct, vt nec opum paternarum, nec suorum meminisset affinium, omne etiam desiderium erga id quod cœperat exerceret, operabatur manibus suis, sciens scriptum esse: qui non laborat non manducet. Mercedem tamen operis sui, pretio panis excepto, egentibus largiebatur. Cap. 26. mentio fit sportularum, quas texere solebat, & c. 25. agri in eremo à se seminati, & hortuli exculti: *Nam cum fratres, agnito loco* (in quem secesserat) *tanquam ad patrem filiis, solicitè alimenta transmitterent, videns Antonius quod ob suum refrigerium multis onerosus labor indiceretur, & parcens etiam in hoc Monachis, rogauit vnum de aduenientibus, vt sarculum sibi bis acutum cum frumento deferret. Quibus allatis, circumiens montem haud grandem cultura aptum reperit locum, ad quem deriuata aqua de super poterat influere, ibique seminauit; atque exinde annuum sibi panem laborans, gaudebat, quod sine cuiusquam molestia ex propriis manibus viueret in deserto. Sed cum rursus illuc quidam venire cœpissent, misertus est lassitudini eorum, & olus in paruo terræ cespite coluit, vt post asperũ iter, aliquo veniente solatio refoueretur.* Hæc de opere manuũ.

Opus manuum quo vitam alebat.

5\. Alterum præcipuumque Monachi exerci- 6.
tum oratio est, tum peculiaris, tum communis: De Oratio.
priori dicitur cap. 3. *Orabat frequenter; quippe qui didicerat, quòd oporteret sine intermissione Dominum orare.* 1. Thes. 5. Et verè nihil fuit Ant. familiarius oratione.

orationē. De communi cap.22. *Monachis in commune præcipiens aiebat: orate sæpissimè: Psallite vespere, & mane, & meridie.* Et cap.6. *Pernoctabat in oratione sæpissimè.* Refertque Cassianus coll.9. cap. 31. sæpe à discipulis quæritantem auditum fuisse: *quid me impedis sol, qui ad hoc oriris, vt me ab huius veri luminis abstrahas claritate?*

7. Sacræ Scripturæ studium.

6. Sanctarum scripturarum frequens meditatio, illi pro exercitio fuit. cap. 3. *Auditioni etiam scripturarum ita studium commodabat, vt nihil ex eius animo laberetur; sed vniuersa Domini præcepta custodiens, memoriam pro libris haberet.* Euasit inde, alias illiteratus existens, in sanctarum scripturarum scientia peritissimus, vt iurè de eo Trithemius lib. de script. Ecclesi. protulerit: *Etsi litteras non didicerit, in Diuinis tamen scripturis adeo eruditus fuit, vt nullus Doctorum se ei præferre præsumeret.* Nec id mirum, cum de eo scribat Athanasius cap.38. *Habebat istiusmodi donum: si cuius rei sedens in morte ignarus fuisset, & eius secum inquireret notionem, oranti ei à Domino reuelabatur: & erat, secundum quòd scriptum est, à Deo doctus.*

8. Vestis.

7. Quod ad vestem Monasticam spectat cap. 23. *vestimento silicino intrinsecus, desuper pelliceo vtebatur*: (id est tunica aut sago, melote, & ependite contentus. De ependite hoc ipso cap.23. *Lauit ependitem suum*: id est scapulare. De cæteris cap.58. in testamento. *Vestimentorum autem meorum sit ista diuisio: melotem, & pallium tritum, cui superiaceo, Athanasio Episcopo date, quod mihi nouum ipse detulerat. Serapion Episcopus aliam accipiat melotem: vos cilicinum habetote vestimentum.*

9. Victus.

8. At qualis victus Antonij? *Edebat semel in die, post solis occasum: nonnunquam biduo, triduoque sic permanens, quarta demum die reficiebatur. Sumebat verò panem, & sal, potumque aquæ perparuum: De carnibus vero, & vino tacere melius puto, quàm quicquam dicere, quando nec apud plurimos quidem Monachorum istiusmodi aliquid reperiatur.* Verum bidui, triduive ieiunium nōn pro communi discipulorum regula proponitur ab Athanasio, sed esus singulus in die post solis occasum. Atque hæc fuerat Antonio victus ratio priusquam in desertum secederet: ibi tamen (cap. 11.) *panes mensium sex, vt Thebais mos est, secum recondens (non crebro per annum incorrupti durare solent) nec non & exiguum habens aquæ, solitarius perdurabat.* Nonnunquam fructibus palmarum vsus dicitur cap.24.

10. Silentium & solitudo.

9. Silentij, ac solitudinis custos eximius fuit, idcirco cap. 7. nonnunquam *ad sepulchra non longe à villa constituta secessit, vni de cognitis mandans, vt statutis diebus sibi alimenta deferret. Et cum in vna memoria supradictus frater eum clausisset, solus ibi morabatur.* Sepulchrum *memoria* vocari consueuerat. Et cap.11. *Ad montem vsque perrexit: ibique flumine transuadato inuenit castellum desertum plenum venenatorum animalium: in quo se constituens nouus hospes habitauit: obstructoque lapidibus introitu nusquam inde procedens, nusquam aliquem suscipiens, in tantum vt cum bis in anno per tectum desuper panes acciperet, nullum cum deferentibus haberet alloquium.*

11. A sæcularibus abstractio.

10. Huic instituto proximum est, quod iudici cuidam paulò largius, vt ei suam præsentiam indulgeret, rogitanti respondit: *Non posse diutius ibidem morari, grato vsus exemplo*(cap.53.) *quòd sicut pisces ab aqua extracti, mox in arenti terra morerētur, ita & Monachos cum sæcularibus retardantes, humanis statim resolui confabulationibus. Ob id ergo, inquit, conuenit, vt pisces ad mare, ita nos ad montem festinemus retardantibus nobis, aliqua propositi* (id est professionis) *succedat obliuio.*

11. De lecto, & de mollitudine corporis ablegandā habes cap.6. *Quieti membra concedens iunco contexto, atque cilicio vtebatur; nonnunquam etiam super nudam humum iacebat. Vnguenta penitus repudians, dicebat enim, minime posse vtentium, & præcipuè iuuenum corpora roborari, si olei essent lenitate mollita: oportere verò asperos carni labores imperari, secundum Apostoli præceptum dicentis: Quando infirmior tunc fortior sum. Asserebatque sensum animi sic posse reuiuiscere si corporis fuisset impetus fatigatus.* Et cap.23. *Nunquam corpus lauans, nunquam pedibus sordes abluens, nisi cum per aquas transire necessitas compulisset.* Et cap.60. *Nec vestimentum mutauit, nec pedes lauit, nec escam sectatus est molliorem. Et à pueritiā vsque ad senectutem omni semper dubitatione calcata, nec languori, nec longæuæ quidquam ætati aliquando concessit: magis autem æqualitatem propositi tenuit.* Cui affine est quod cap.13. scribitur: *Nunquam hilaritate nimia resolutus in risum est: nunquam recordatione peccati tristia ora contraxit: non magnis stupentium se elatus est laudibus: nihil in illo indecens solitudo, nihil asperum quotidiana cum hostibus bella contulerant; sed temperata mens æquali ad cuncta ferebatur examine.*

12. Lectus.

Corporis afflictio.

12. Hactenus exemplo suo Monachis præfixit instituta viuendi: verbo verò ter itidem se fecisse, idem ipse refert Athanasius, ipsissimas illius conciones ad verbum interserens: quas his quoque subiacere necessum est. 13.

13. Ex eius concionibus instituta Monastica.

13. *Hoc sit primum cunctis in communi mandatum; nullus in arrepti propositi rigore lassescere, sed quasi incipientem agere semper debere quod cœperit: præsertim cum humana vita spacia æternitati comparata breuissima sint, ac parua.* Ita ille cap.16. & in eundem sensum cap. 6. de eo inquit Athanasius: *Nec temporum longitudine laborum merita pensabat, sed amore, ac famulatu spontaneo: semper tanquam in principiis constitutus, ad profectum diuini timoris desiderium concitabat.*

Feruor semper incipientium.

14. Rursus Antonius cap.16. *Nemo cum despexerit mundum reliquisse se arbitretur ingentia, quid omnis terra ad infinitatem comparata cœlorum, breuis, ac parua est. Nihil eorum curæ sit Christianis, quæ secum auferre non possunt: illud potius debemus expetere, quod nos ducat in cœlum, sapientiam scilicet, castitatem, iustitiam, virtutem, sensum peruigilem, pauperum curam, fidem in Christo robustam, animum iræ victorem. Hæc sectantes mansionem nobis in terra quietorum, secundum Euangelium præparabimus. Consideremus nos esse famulos, & seruitutem debere ei, à quo creati sumus.* 14.

14. In quo vera sit abnegatio.

15. *Ad inertiam autem calcandam, Apostoli præcepta replicemus, quibus se mori quotidie testabatur; similiter & nos humanæ conditionis vitam ancipitem retractantes, non peccabimus. Cum enim excitati à somno ad vesperam nos peruenire dubitemus: & quieti corpora concedentes, de lucis non confidamus aduentu; & vbique naturæ, ac vitæ incertæ memores, Dei nos intelligamus prouidentia gubernari; hoc modo non delinquemus, aut aliqua fragili cupiditate raptabimur; sed nec irascemur quidem aduersus aliquem, cessabit mulierum amor, libidinis extinguetur incendium.* 15.

15. Inertiæ aliorumque vitiorum remedia.

16. *Nolite, quæso, virtutis tanquam impossibile nomen pauere; nec peregrinum vobis, aut procul positum videatur hoc studium; quod ex nostro pendet arbitrio: huius operis homini inserta natura est, & eiusmodi res est, quæ nostram tantummodo expectat* 16.

16. Virtutem commendat.

voluntatem. Græci studia transmarina sectentur, & in alieno orbe constitutos inanium litterarum quærant magistros: nobis vero nulla proficiscendi, nulla transfretandi fluctus necessitas imminet; in omni sede terrarum constituta sunt regna cælorum. Vnde & Dominus in Euangelio ait: Regnum Dei intra vos est.

Idem. 17. Rursus quoque cap. 28. *Monachis in communi præcipiens aiebat. Credite in Iesum fideliter: mentem à malis cogitationibus, carnem ab immunditiis seruate puram: & iuxta eloquia diuina ne seducamini in saturitate ventris: odite vanam gloriam. Orate sæpissimè. Psallite Vesperò, manè, & meredie, & mandata scripturarum reuoluite.* Vide opus Dei, & studium Sacræ Scripturæ. *Recordamini gestorum, quæ sancti quique fecerunt, vt exempli memoria animam incitet ad virtutem, refrenet à vitiis*, Idem habet cap. 56. *omnem æmulationem ad sanctos quoque conuertere.*

Mansuetudinem. 18. *Suadebat etiam iugi meditatione retinendum Apostoli sermonem, quo ait: sol non occidat super iracundiam vestram. Non tantum autem super iracundiam solem occidere non debere interpretabatur, sed & super omnia delicta hominum: ne peccatorum vnquam, nostrorum, aut in nocte luna, aut in die Sol testes abscederent.*

Examen conscientiæ. 19. Porro examinandæ conscientiæ rationem diu, noctuque præclare docuit. *Illius quoque admonebat præcepti memores esse: dijudicate vos metipsos, ac probate: vt rationem diei, noctisque facientes, si in se delictum deprehendissent, peccare desisterent; sin autem nullus error decepisset, perseuerantes instarent potius incœpto, quam arrogantia tumidi, aut alios contemnerent, aut sibi iustitiam vendicarent: iuxta domini eloquium dicentis: Nolite iudicare ante tempus sæpe nostra non posse non intelligere peccata, sæpe falli in ratione gestorum: aliud esse Dei cuncta cernentis iudicium.*

17\. Monet scribenda singula per diem peccata. 20. *Nec non dicebat: Magnam esse ad virtutem viam, si singuli vel obseruarent quod gererent* (ita vt peccata quotidiana scripto notarent) *vel vniuersas mentium cogitationes fratribus referrent. Non enim posse aliquem peccare, cum relaturus esset ad alium quæcunque peccasset; & subire pudorem in publicum turpia proferendi. Denique nullum peccantem coram alio audere peccare; etiamsi peccet, tamen testem vitare peccati: mentiri magis, & negare, & vetus delictum nouo inficiandi augere delicto. Igitur quasi sub oculis, aiebat, nostris, & cogitatu confundimur, & actu, si omnia referenda faciamus. Multo autem magis, si peccata nostra fideliter describentes, digeramus in ordinem; tunc verò annotatio delictorum fratrum videbitur oculis; Tunc timebimus peccati maculas, conscientiæ ipsi nos arguent apices: & quomodo meretricibus membra miscentes confunduntur ad præsentiam ceterorum; ita & nos erubescemus ad literarum scripturas. Hac agamus, hanc virtutis gradiamur viam, & corpora mentibus subiugantes, perniciosas diaboli conteramus insidias.* Subdit denique Athanasius eo cap. 28. *Talibus sermonibus, hortamentisque venientes ad se Monachos incitabat ad studium.* Quasi iustam clausulam regulis sancti Antonij apponens. Sed alias itidem hinc inde ex verbis seniorum expiscari licet, quæ apud eos traditione celebrabantur: & eas his subiicere operę pretium fore iudicamus.

Aptitudo viro spirituum.

18\. Antonij præcepta Monastica traditione habita. 21. Rufinus libro secundo de vit. Patrum cap. 30. *Docebat B. Antonius, quòd si quis velit ad perfectionem velociter peruenire, non sibi ipse fieret Magister, nec propriis voluntatibus obediret, etiam si rectum videatur esse quod vellet.*

Humilitatis.

22\. Tyrones in omni obedientia probari oportere, exemplo S. Pauli simplicis ostendit, de quo idem Rufinus: *Multa eum docere volens sanctus Antonius de obedientia, præcipere ei solitus erat, etiam quæ ratio & causa non posceret; in quibus eius animus erga obedientiam probaretur. Haurire namque aliquando eum aquam iussit ex puteo, & in terram tota die effundere: & contextas sportellas resoluere, ac denuò contexere: & vestimentum dissuere, atque iterum resuere, & rursus resoluere.* Cum primùm ad eum accessit Abbas Macarius, probauit eius patientiam claudens ei ostium, & sic probatum intromisit. Pelagius libello 7. num. 9. qui etiam libel. 8. num. 2. refert, quòd laudatum apud eum quemdam fratrem tentauit, si portaret iniuriam. Obedientiæ probatio. Patientiæ.

23\. Idem Ruffinus de verbis seniorum num. 176. *Beatus Antonius dicebat: si potest fieri, quantos passus ambulet Monachus, vel quos calices aquæ bibit in cella sua, debet senioribus declarare, vt non deuiet in ipsis.* Circumspectionis.

24\. Mira fuit Beati Antonij probatio erga eum, qui renuntians quidem sæculo, & dans quæ habebat pauperibus, quædam sibi retinuit. *Quod cum cognouisset senex, dixit ei: si vis Monachus fieri, vade in illum vicum, & eme carnes, & impone corpori tuo nudo, & sic veni huc.* (refert hæc Pelagius lib. 6. num. 1.) *Et cum sic fecisset frater ille, canes & aues corpus eius lacerabant. Cum peruenisset autem ad senem interrogauit; si fecisset quod ei dixerat? illo autem ostendente corpus suum laceratum, dixit sanctus Antonius: Qui renuntiant sæculo, & volunt habere pecunias, ecce ita impugnati à dæmonibus discerpuntur.* 19. Probatio spirituum commendatur.

25\. Humilitatem sic commendabat, vt Abbati Pastori diceret: *Hoc est magnum opus hominis, vt culpam suam super se ipsum vnusquisque ponat coram Domino, & expectet tentationem vsque ad vltimum vitæ suæ tempus.* Sic Pelagius libel. 15. num. 2. Cum etiam aliquando de scripturis sanctis differentes alius alio interpretando diceret, & requisitus de ea dubitatione Abbas Ioseph nescire se fateretur, subintulit Antonius: *verè Abbas Ioseph solus inuenit viã, qui se nescire respondit.* Ibidem n. 4. Rogatus item: *Quid est pro nihilo se ipsum homo æstimare? respondit: similem se iumentis irrationabilibus æstimare, pro eo quod nihil diiudicant: sicut scriptum est: Ego autem velut iumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.* Hæc refert sanctus Martinus Damiensis in sententiis n. 53. Humilitas.

26\. Pamboni quoque consuluit: *Non sis confidens in merito iustitiæ tuæ: & non cogites de rebus transitoris: & esto tenens linguam, & ventrem.* Ita Martinus num. 54. Paulo vero simplici: *præcepit ne vnquam ad saturitatem vsque perueniret & præcipuè in potu: confirmans non minus per aquæ abundantiam phantasias fieri animi, quam per vinum calorem corporis crescere.* Apud Rufinum libr. 2. cap. 30. Abstinentia

27\. *Antonius Paulum instituere, & docere cœpit, quomodo opere manuum solitudinem solaretur; & digitis quidem corporis opus carnale, cognitione vero mentis & animi intentione operaretur, quæ Dei sunt.* Ibidem. Sic ipse Antonins ab Angelo fuerat edoctus, vt refert idem Rufinus lib. 3. num. 105. & Pelagius libel. 7. num. 1. 20. Opus magnum.

28\. Eiusdem Antonij est hoc monitum. *Quocumque vadis, Deum semper habeto præ oculis tuis & quod* Dei præsentia.

& quodcumque opus exerces, sume ex diuinis scripturis exemplar; & in quocumque loco resederis, ne inde citius mouearis, sed patienter in eodem loco consiste: Hac tria custodiens, saluus efficieris. Refert Rufinus lib. 3. num. 108. & Pelagius libr. 1. numer. 1.

Damnat indiscretas mortificationes. 29. Indiscretas mortificationes ita damnabat. *Sunt quidam conterentes corpora sua in abstinentia; sed quia non habuerunt discretionem, longe facti sunt à Deo.* Apud Pelagium libel. 10. num. 1. Improbabat & indiscretas, seu immisericordes correctiones dicens: *Nauis naufragium tulit in pelago, & perdidit onus, quod portabat, & cum labore vacua nauis perducta est ad terram: vos ergo liberatam nauim in terram vultis submergere?* Pelag. libr. 9. num. 1.

Et correctiones.

Silentium commendat. 30. De silentij intentione aiebat: *Si affectaueris silentium, ne arbitreris te exercere virtutem, sed indignum te proloqui confitere.* Paschasius cap. 32.

Lachrymas. 31. De lacrymis: *Qui vult liberari à peccatis, fletu, & planctu liberabitur ab eis; & qui vult adificari in virtutibus, per fletum lacrymarum adificatur.* Paschas. cap. 38.

Perseuerantiam. 32. De perseuerantiæ necessitate: *Monachus si paucis diebus laborat, & iterum relaxatur: & rursus laborat, & inde negligit, hic nihil agit, nec patientia perseuerantiam possidebit.* Paschas. c. 27. Et huic similis est illa eiusdem sententia, quam is ipse Paschasius refert cap. 40. *Qui necdum gustauit dulcedinem calestium, vt ex toto corde exquirat Deum, ideo ad immunda reuertitur.* Atque hactenus de moralibus sancti Antonij institutis.

§. II.

Sancti Antonij instituta militaria aduersus varias versutias Dæmonum.

21.

Cur militaria instituta scripto tradiderit. Exactissimi magisterij leges suis indixisse discipulis Antonium vidimus, quibus eos ad altissimum virtutis, ac sanctitatis culmen eueheret. Sed cum in his alij quoque Monachorum antesignani insudasse noscantur, in eis nihilominus edendis cæterorum sibi facile principatum promeruisse liquet, quæ militiam spiritalem spectant; vtpotè quam Ascetarum, seu piorum pugilum doctrinæ partem reliqui, aut ex toto prætermiserunt, aut leuissime duntaxat tangere visi sint. At vnius Antonius præ cæteris omne genus pugnarum aërearum expertus, egregius σκιαμαχημων, semper victor, cum à scribendis mirabilibus institutionibus Monachorum abstinuisset, (sufficere ad id, ratus, Domini & Apostolorum eius Doctrinam noua pagina contentam) ad militiam tamen spiritualem, contra nequitias, ac potestates huius aëris instruendam, erudiendamve, non semel animum applicuisse contentus, & verbo primum publica concione ad vniuersos fratres habita, quam ad verbum Athanasius refert quinque continuis capitibus, id est 16. 17. 18. 19. & 20. & scriptis deinde ad fratres & Arsinoitas suos duabus epistolis Apostolico sensu, & dictione exaratis, rem totam in propatulo posuit: nimirum ad diuersas dæmonum vires, & artes nocendi, & arma quibus ipsi debilitati, victique discedunt. Mirum est quàm omnes diaboli versutias expresserit, quibus nunc palam ad aliquem hominis sensum, nunc clam secretis instigationibus nullum non mouere lapidem curent, vt Monachi laqueis suis irretiti videantur; nam in ipsos præcipuè arma eos mouere, expressit Antonius, inquiens: *Hostile illis* (Dæmonibus) *contra omnes Christianos, maximè verò contra Monachos, & virgines Christi, odium est. Eorum semitis laqueos prætendunt &c.* Verùm ne bis eadem inculcasse videar, ipsissimis Antonij verbis totam artem prætendere, cùm nihil puriùs, nihil significantiùs dici possit, operæ, pretium duxi; quæ sic apud Athanasium se habent.

Sancti Antonij ad Monachos sermo.

Diuina vocis praceptum est, vt iugi custodia tueamur animam nostram quia exercitatos ad supplantādum habemus inimicos, damones scilicet; contra quos nobis, secundùm Apostolicam contestationem, pugna sine intermissione est: ait enim. Non est nobis colluctatio aduersus carnem, & sanguinem, sed aduersus principatus & potestates huius mundi, aduersus spiritualia nequitia in calestibus. Ingens eorum turba istum peruolat aërem; non procul à nobis hostium caterua discurrit. Et diuersitatem quidem eorum non est mea paruitatis exponere, sed hanc maioribus (id est Theologis) concedo rationem. Quod autem in promptu est, & ignorare non expedit, dolos scilicet eorum aduersùm nos compositos breuiter indicabo. 22. Dæmonum multitudo & diuersitas. Prou. 4. Ephes. 6.

Hoc primùm debemus mentibus affigere, nihil Deum fecisse, quod malum est, nec ab eius institutione Damonum cœpisse principia: peruersitas ista non natura, sed voluntatis est vitium: boni etenim, vtpotè à Deo conditi, ex proprio mentis arbitrio, ad terras ruere de cœlis; ibique in cœni sordibus volutati, Gentilitatis impias constituere culturas, & nunc de nobis torquentur inuidia, atque vniuersa mala commouere non cessant, ne pristinis eorum sedibus succedamus. 23. Vnde mali?

Diuersa autem eorum, & partita nequitia est; quidam enim ad summum nocendi verticem peruenere: alij ex comparatione peiorum videntur esse leniores (eiusmodi sunt, qui domos infestare solent Hispaniæ *Duendes*) *atque omnes pro possibilitate virium, diuersa contrà singulas causas sumpsere certamina. Idcirco necessarium est donum spirituum discernendorum à Domino petere, vt possimus tam fraudes eorum, quàm studia peruidentes, aduersus disparem pugnam vnum Dominica Crucis eleuare vexillum. Hoc munere Paulus accepto docebat dicens: Non enim eius ignoramus astutias. Ad cuius exemplum etiam nos oportet, ex his, qua passi sumus, mutuis nos inuicem instruere sermonibus.* 24. Dispar in nocendo nequitia. 2. Cor. 2.

Hostile illis contra omnes Christianos, maximè verò contra Monachos, & virgines Christi, odium est. Eorum semitis laqueos pratendunt, eorum mentes impiis, atque obscœnis cogitationibus nituntur euertere: sed nihil nobis in hoc terroris incutiant. Fidelium enim orationibus, atque ieiuniis ad Dominum statim corruunt: nec tamen si paululum cessauerint, prorsus plenam putetis esse victoriam. Solent enim saucij grauius assurgere, & mutata arte pugnandi, cum in cogitatione nihil egerint, pauoribus terrent; assumentes nunc mulierum, nunc bestiarum, nunc serpentium formas, nec non & ingentia quadam corpora, & vsque ad tectum domus porrectum caput, infinitas species, & militum cateruas 25. Monachis & Virginibus præcipuè infensi.

(vtrumque sæpè ipse expertus fuerat, vt refert Athanasius cap. 4. 7. 8. 10. 11. 12. 15. 35. 37.) *Quæ omnia ad primum quoque Crucis signum euanescunt.*

26. Variæ nocendi artes. *His quoque agnitis fallaciarum modis, incipiunt præsagire, & futurorum dierum euentus velle prædicere, cùmque & in his contempti fuerint, ipsum iam suæ nequitiæ Principem, ac totius mali summitatem, ad subsidium sui certaminis vocant* (crebro visus ab Antonio fuit, vti Iobi 41. depingitur) *cum huiusmodi terroribus visus est Princeps Dæmonum, & ingentia sæpe promittens, impietatis suæ desuris lingua magniloqua. Sic iniquus funereas euomens voces benè viuentium aliquos frequenter illaqueat. Sed nos nec eius pollicitationibus credere, nec minas formidare debemus; fallit enim frequenter, nihilque verum promittit. Nam si non mendacia cuncta loqueretur, quomodo talia, & tam infinita promittens, hamo Crucis, vt draco, aduncatus à Domino est, & capistro ligatus vt iumentum, & quasi mancipium fugitiuum vinctus circulo, & armilla labia perforatus, nullum omnino Fidelium deuorare permittitur? Nunc miserabilis, vt passer, ad ludum irretitus, à Christo est; nùc comites suos quasi scorpiones, & serpentes calcaneo Christianorum substratos gemit: ille qui vniuersa maria à se deleta plaudebat; ille qui orbem terrarum manu sua teneri pollicebatur; ecce à vobis vincitur: ecce me aduersum se prohibere non potest disputantem.* Contemptu vincitur. *Contemnenda est, filioli, penitus cum inanibus verbis superba iactantia; fulgor ille, qui lucere se simulat, non veri splendor est luminis, sed quibus arsurus est, indicat flammas; nam dicto citius recedens, suarum secum refert simulacra pœnarum.*

27. Sub pietatis specie doli. *Solent etiam cum modulatione nonnunquam apparentes psallere* (proh nefas!) *Ad hæc & impuro ore sacra scripturarum eloquia meditantur. Frequenter enim sequentibus nobis, quasi Echo ad extrema verba respondēt. Dormientes quoque excitant ad orādum, vt totius noctis somnum eripiant. Plerosque etiam, dum se in Monachorum nobilium habitu transferunt, Monachos coërcent, & pristina, quibus conscij sunt, peccata imputant; sed spernendæ sunt eorum increpationes; & admonitiones ieiunandi, vigiliarum quoque fraudulenta suggestio. Ob id enim familiares nobis species assumunt, vt affinitate virtutum nocentes facilius virus interserant, & innocentes quosque per speciem pietatis alidit. Impossibile, postea, duramque hoc studium prædicant; vt dum onerosum esse videtur, quod cœptum est, ex desperatione tædium; & ex tædio succedat ignauia.*

28. Eorum non capessenda consilia. abac. 2. *Idcirco Propheta missus à Domino. Luctuosa denuntians, sublimi voce dicebat: væ qui potat proximum suum subuersione turbida. Huiusmodi enim exhortamenta deprauatoria sunt itineris, quod ducit ad cœlum. Idcirco cum venisset Dominus ad terras, & vera de eo Dæmones inuiti prædicarent.* Luc. 1. Luc. 1. (*vere enim dicebant: Tu es Christus filius Dei viui*) *vociferantium ora claudebat, qui vinctas hominum linguas soluebat: ne cum præconio veri, peruersitatis venena miscerent. Et vt nos eius exemplo etiamsi profutura suaderent, in nullo his commodaremus assensum. Quia profectò non congruit nos post libertatem à Domino concessam, & scripturarum præcepta vitalia à Diabolo viuendi capere consilia: quos suum deserens ordinem, sacrum Christi temerauit itinerium.* (En hoc loco à sancto Antonio repulsum quem nuper Toletanum sanctæ Inquisitionis officium damnauit errorem.) *Propterea enim Dominus eum de scripturis loquentem iubebat tacere: quia peccatori dicit Deus* Ps. 49. *Quare tu enarras iustitias meas; & assumis testamentum meum per os tuum?* Psal. 49.

29. Monachi debilitas. *Omnia Dæmones simulant: colloquuntur sæpè cum fratribus; sæpe cum turba inconditos excitant sonitus; manus apprehendunt, sibilant: insipienter cachinnāt; vt vel in puncto peccati Christianum pectus introeant: cumque ab vniuersis fuerint repulsi, ad extremum debilitatem suam lamentatione testantur. Et Dominus quidem quasi Deus, & suæ conscius maiestatis obmutescere his imperabat: nos autem vestigiis sanctorum inhærentes eandem gradiamur viam, qui memoratas subtilius fallacias peruidentes canebant* Ps. 38. *Cum consisteret aduersum me peccator, obmutui, & humiliatus sum, & silui à bonis. Et iterum* Ps. 37. *Ego verò tanquam surdus non audiebam. & sicut mutus non aperiens os suum: & factus sum vt homo non audiens. Christus silentium, vt Dominus, imperauit: nos diabolo nihil credamus, & vincemus. Si orare cōpellunt, si ieiunia suadent, nō ex eorum nos monitis, sed ex nostra consuetudine id agamus. Denique etiamsi irruentes mortem nobis intentare videantur, ridendi potius sunt, quàm timendi, quia cum sint debiles, minantur cuncta, nec faciunt. Equidem de istis tam transitoriè me dixisse memini, tamen eadem nunc explicanda sunt latius, quia non mediocrem afferet repetitio cautelam.* Psal. 38. Psal. 37.

30. Tametsi non sint corporales, adhuc sunt imbecilles. *Adueniente Domino destructus est inimicus, & omne penitus eius robur elanguit. Propter quod pristinæ virtutis memor, quasi tyrannus iam senescens, cum ruisse se videat, in perniciem grassatur humanam; nec tamen potest firmum Deo pectus cogitationem, & cæterarum fraudum arte peruertere. Nam luce clarius est, quoniam aduersarij nostri, cum nec humana carne sint septi, vt causari valeant, idcirco nos à se non posse superari, quia clauso ostio interiore intrare non valent. Et re vera si fuissent hoc fragili corpore colligati, obseruato introitu, iisdem negaretur accessus. Cum autem (vt diximus) hoc impedimento sint liberi, & obstructa penetrent, atque in omni licenter volitēnt aëre, manifestum est, ob enarrationem eorum manere Ecclesiæ corpus illæsum. Denique satellites impij, cum Principe suo diabolo, quem saluator in Euangelio* Ioan. 8. *homicidam, & fratrem malitiæ ab initio fuisse firmat, nobis aduersum se dimicantibus fortiter, nullo modo cessissent, si potestas eorum non fuisset ablata. Nam si mentior, cur nobis Sathanas parcis, qui vbique discurris? Cur qui nullo clauderis loco, aduersum te bene viuentium, & disputantium non potes labefactare constantiam?* Ioan. 8.

31. Pulchrè probat imbecillitatem dæmonum. *Sed fortasse nos diligis, quos quotidie conaris obruere; aut credibile est te esse bonitatis magistrum, & fauere magis optimis, quàm nocere? Et quid tam charum tibi esse potest, quàm lædere, maximè eos, qui tuis sceleribus viriliter repugnant, secundùm quod scriptum est:* Eccli. 1. *Quia abominatio est pietas peccatori? Quis tam fœcundum ad malitiam possides pectus? Quis tam meditatas implere conatur insidias? scimus te impurissimum cadauer; scimus quia scirco viuimus Christiani; & contra te nobis est secura congressio, quia infirmatus es à Domino. Ideo de tuis confoderis iaculis, quia minationem tuam non sequitur effectus; quòd si fallimur, cur cum terrore simulato, cur magnitudine corporum nostram aggrederis fidem? si voluntatem sequitur possibilitas, tantum tibi velle sufficiat. Is enim potentiæ mos est, non extranea fallacia adiumenta conquirere, sed sua virtute implere, quod cupiat. At nunc dum theatrali mutatione formarum quasi rudem infantiam, scænica* Eccli. 1.

niteris

niteris simulatione deludere, exhaustas vires manifestius probas. Nunc quidnam verus ille Angelus contra Assyrios missus à Domino 1.Reg.19.aut populorum eguit societate, aut sonitus quæsiuit, aut plausus,
1.Reg.19. & non potiùs tacitam exercens potestatẽ 185 V000. hostium, sermone velocius iuxta iubentis Domini prostrauit imperium? vos ergo, cum fragiles sitis viribus, perpetuus vos consequitur interitus.

32. Idem prosequitur. Iob.I. At dicet aliquis: Cur Diabolus egrediens Beati Iob.Iob.1. omnem in ruinam impulit domum? Cur eius opibus penitus dissipatis parietum quoque fundamenta subuertens vnum numerosæ sobolis coaceruauit sepulchrum? Cur ipsum ad extremum diri vulneris nouitate percussit? Qui hoc opponit, audiat è diuerso non diabolum potuisse hoc, sed Dominum; à quo potestas aduersum nos dupliciter datur: vel ad gloriam si probamur, vel ad pœnam si delinquimus: quin potius ex hoc animaduertat, ne contra vnum quidem hominem diabolum quidquam potuisse, si non potestatem accepisset à Domino: Illustris enim, quod sua ditionis est, ab alio deprecatur. Sed quid Iob memoro, quem nec expetitum potuit vincere? Sed nec
Matth. 8. contra iumenta quidem eius, nec contra oues suas, sine concessu Dei proprium robur exercuit. Sic etiam in Euangelio scriptum est: Dæmones autem rogabant eum dicentes: si eiicis nos hinc, mitte nos in gregem porcorum. Quomodo igitur, qui porcorum expetunt mortes, imaginem Dei, hominem, & tam charum Conditori animal suo valebunt iure peruertere?

33. Arma fortissima contra dæmones quæ? Magna dilectissimi, aduersum Dæmones arma sunt, vita sincera, & intemerata ad Deum fides. Credite mihi experto, pertimescit Sathanas rectè viuentium vigilias, orationes, ieiunia, mansuetudinem, voluntariam paupertatem, vanæ gloriæ contemptum, humilitatem, misericordiam, iræ dominatum, & præcipuè purum cor erga Christi amorem. Mouit teterrimus
Luc.10. coluber, ex præcepto Domini, sub Iustorum se iacere vestigiis, qui ait: Ecce dedi vobis potestatem calcare super serpentes, & scorpiones, & super omnem virtutem inimici.

34. Qualiter futura pronuncient? Si autem & diuinationem se habere simulantes, venturos fratres nunciauerint, & adfuerint, quos venire prædixerat, nec sic fides est commodanda mendacibus; ob id enim præcessere venientes, vt credulitas sibi paretur ex nuntio, & postea aditus ex credulitate fallaciæ. Verùm in hoc nullum Christiano debet esse miraculum, cùm non tantum qui leuitate naturæ per cuncta discurrunt, valeant præuenire gradientes, sed homines quoque equorum velocitate prauecti nuntiant adfuturos. Non enim ea, quæ nondum fieri cœpta sunt referunt; quia Deus solus conscius est futurorum, sed quorum conspiciunt in actu initium, eorum sibi tanquam apud ignaros vendicant de futuris fieri notionem. Nam quantos nunc putatis, qui possunt velocitate puerili istum cœtum, nostrosque contra se sermones, ante relatum alicuius hic positi lõgè manentibus indicare? Hoc, quod dico vobis, perspicuum fieri potest exemplis. Si quis à Thebaide, aut alicuius regionis oppido cœperit proficisci, & hunc dæmones viderint in itinere ambulantem, pernicitate memorata possunt prædicare venientem. Ita & de Nili inundatione solemni, cum multas in Æthyopia
1.Reg.18. viderint pluuias, è quibus fluuius intumescens vltra alueum fluere consueuit præcurrentes ad Ægyptum nuntiant amnis aduentum. Hoc autem & homines, si illis celeritas esset tanta naturæ, facilè nuntiarent. Vt enim speculator Beati Dauid ad verticem loci celsioris ascendens, prior quàm hi, qui in terra erant, prospiciens venientes, non quadam incerta de futuris, sed de his, quæ venire cœperant, nuntiabat.

Sic & dæmones cura peruigili omnia considerantes rapido cursu sibi inuicem nuntiant. Sed si fortè contigerit, vt Dei nutu ad finem cœpta non veniant; hoc est, si aut viator è media regrediatur via, aut suspensa nubibus aqua ad altum cœli cardinem deferantur: tunc decipientium vna cum credentibus error aperitur. Hæc gentilitatis fuere principia, his præsagatorum dolis apud delubra dæmonum quondam credebantur oracula; quæ aduentu Domini nostri Iesu Christi, indicto sibi silentio, obmutuerunt, suosque perdidere captiuos. Quis rogo, medicum ex obseruatione morborum, cum animæ æstuantis incendium de venarum pulsu leui digitorum scrutatur attactu, diuinam arbitratur habere notitiam? Quis gubernatorem nauigationis suæ viam inter cœli sydera requirentem maiestatis honore veneratur? Quis agricolam de aridis æstatis feruoribus, aut de hyemali aquarum largitate, vel frigore disputantem, non potius experientia laudat, quàm Dei consecrat nomine?

Verùm vt concedamus paulisper vera dæmones nuntiare, respondete mihi, quis fructus est nosse ventura? nunquid aut sciens hoc aliquando laudatus, aut punitus est nesciens? In hoc vnusquisque, sibi præparat seu tormenta, seu gloriam, si vel negligat scripturarum mandata, vel faciat. Nullus ob id nostrum hanc arripuit vitam, vt habeat præscientiam futurorum; sed vt præceptis Domini parens, amicus esse incipiat de seruo. Curandum est, non præscire quæ veniunt, sed implere quæ iussa sunt: nec institutionibus bonis hanc flagitare mercedem, cum magis debeamus victoriam contra diabolum ab auxiliatore Domino postulare. Sed si forte aliquis hoc libenter assumat, vt futura cognoscat, habeat purum cor, quia credo animam Deo seruientem, si in ea perseuerauerit integritate, qua renata est, plus scire posse quàm Dæmones. Talis erat Elisei, quæ aliis incognitas virtutes faciebat. 35. Futura præscire inutile.

Nunc iam cæteras vobis dæmonum explicabo fallacias: solent nocte venientes Angelos Dei se fingere, laudare studium, mirari perseuerantiam, futura præmia polliceri. Quos cum videritis, tam vos, quàm Domos vestras Crucis armate signaculo, & confestim soluentur in nihilum; quia metuunt istud trophæum, in quo saluator aëreas expolians potestates, eas fecit ostentui. Solent enim variis simulationibus membra torquere, & nostris procaciter offerri se visibus, vt mentem pauore, & corpus horrore concutiant. Sed & in hoc fides Deo tuta fugat eos, quasi infirma ludibria. 36. Alia dæmonum versutia.

Non est autem difficilis bonorum spirituum, malorumque discretio, quæ sic Deo tribuente penditur. Sanctorum Angelorum amabilis, & tranquillus aspectus est, quia non contendunt, neque clamant, neque audiet aliquis vocem eorum; verùm tacitè, leniterque properantes, gaudium, exultationem, fiduciam pectoribus infundunt: siquidem cum illis est Dominus, qui est fons, & origo lætitiæ. Tunc mens nostra non turbida, sed lenis, & placida Angelorum luce radiatur: tunc anima cœlestium præmiorum auiditate flagrans, effracto (si posset) humani corporis domicilio, & membris exonerata mortalibus, cum his, quos videt, abire festinat ad cœlum. Horum tanta benignitas est, vt siquis pro conditione fragilitatis humanæ, miro fuerit eorum fulgore perterritus, omnem continuo ex corde auferat metum. Ita Gabriel cùm Zachariæ loqueretur in templo, & Angeli cum Diuinum Virginis partum pastoribus nuntiarent, & qui Dominici corporis agebant excubias, securis se mentibus videntium ostendentes, ne metuerent imperabant. Metus enim non tantum ex pauore animi, quantum ex magnarum 37. Quibus signis boni spiritus à malis discerni queant. Luc.1. Luc.2. Matth.28.

rerum sæpè incutitur aspectu. Pessimorum verò vultus truces, sonitus horridi, sordidi cogitatus, plausus, motusque indisciplinatorum adolescentum, vel latronum, ex quibus confestim timor animi, sensibus torpor incutitur; odium Christianorum, Monachorum mæror, & tædium, suorum recordatio, metus mortis, cupido nequitiæ, lassitudo virtutis, cordis hebetatio. Si ergo post timorem horrore conceptum successerit gaudium, & ad Deum fiducia, atque ineffabilis charitas, venisse sciamus auxilium; quia securitas animæ præsentis Maiestatis indicium est. Sic namque & Abraham Ioan 8. Luc. 1. *Patriarcha videns Deum gauisus est, & Ioannes eum Mariam superuenisse sentiret, qua in sacri ventris hospitio vniuersitatis gestabat parentem; exultauit necdum natus in gaudium. Si autem incussa formido permanserit, hostis est, qui videtur, quoniam nec resouere nouit, vt Gabriel parentem virginem ne timeret iubet; & sicuti pastores nuntio consolati sunt, quinimo pauorem duplicat, & vsque ad profundam impietatis foueam, vt sibi homines prosternantur impellit. Exinde misera Gentilitas Dominicæ interdictionis ignara, falsò dæmone, Deos opinata est; Christianorum autem populos his fallaciis irretire non passus est Dominus, qui diabolum in Euangelio audacter sibi principatum omnium præsumentem repu-* Matth. 4. *lit dicens. Vade retro Sathana; scriptum est enim:* Deuter 6. & 10. *Dominum tuum adorabis, & illi soli seruies. Horum verborum etiam nobis licentia est tributa, quia idcirco loquutus est talia, vt similitudo tentamentorum autoris nostri frangeretur eloquiis. Hoc ergo magnopere postulemus, vt donum spirituum discer-* 1. Ioan. 4. *nendorum mereamur accipere, quo secundum sententiam scripturarum omni spiritui non credamus.* 1. Ioann. 4.

38. Quanta eaque diuersa à dæmone passus. *Volueram quidē iam finire sermonem, & silentio premere quæcunq; mea acciderant paruitati; sed ne putetis me frustra commemorasse, quæ euenire non possent, idcirco (licet insipiens fiam, tamen Dominus, qui secreta mentis est inspector, nouit non me causa iactantiæ, sed vestri gratia profectus hoc facere) pauca replicabo de plurimis. Quoties me nimis laudibus efferre conati sunt, cum à me in nomine Domini maledicta reciperent? Quoties augmenta Nili fluminis futura dixerunt, cum à me audirent: Et hoc ad vestram quid pertinet curam? Quoties minitantes vt milites armati, scorpionibus, equis, belluis, & variis serpentibus circumdederunt me, & domum, in qua eram, repleuerunt; cum ego è contra psallerem: Hi in curribus, & hi in equis, nos autem in nomine Domini Dei nostri magnificabimus, & statim misericordia* Psal. 19. *Christi fugabantur. Quodam autem tempore cum ingenti luce venientes dixerunt: venimus, Antoni, nostrum tibi præbere fulgorem: & ego clausis oculis, quia lucem diaboli dedignabar aspicere, orabam: & dicto citius impiorum lumen extinguebatur. Post menses autem paucos cùm coram me psallerent, & de scripturis sibimet sermocinarentur; ego tanquam surdus non audiebam. Commouerunt aliquando monasterium meum; & ego mente immobili Dominum deprecabar. Sæpè strepitus, sæpè saltationes, sæpè sibilos ingesserunt: & me psallente, sonus eorum in voces flebiles vertebantur.*

39. Idem prosequitur. *Creditis ne, filioli, quod dicturus sum vobis? vidi aliquando diabolum excelsum corpore, qui se Dei virtutem, & prouidentiam ausus est dicere; & ait ad me: Quid vis, vt à me tibi donetur? At ego sputaculum maximum in os eius ingeminans, totum me in eum, Christi nomine armatus ingessi; & statim ille procerus aspectus inter medias manus exoleuit. Ieiunanti etiam mihi visus est vt Monachus, & panes offerens, his sermonibus suadebat vt vescerer: Et tu, inquit, homo es, & humana fragilitate circumdaris: labor paululum quiescat, ne ægritudo subripiat. Ilico liuidam faciē serpētis agnoui; & cùm ad consueta Christi munimenta confugerē, tanquam per fenestram fumus laberetur, euanuit. Auri quoque decipulam mihi in deserto frequenter tetendit* (nunc ficti, nunc etiam veri aliunde illuc allati, cap. 10. & 11.) *quod ideo offerebat, vt aut visu irretiret me, aut tactu commacularet. Sæpè quoque me à dæmonibus non denego verberatum;* Rom. 8. *canebam autem sic: Nullus me separabit à charitate Christi: ad cuius vocis auditum in se inuicem desæuientes, non meo, sed Domini fugabantur imperio, qui ait. Vidi sathanam quasi fulgur cadentem de cœlo.* Luc. 10. *Hæc ergo, filioli, Apostolici memor eloquij, in me transformaui, vt propositum vestrum, nec dæmonum terror, nec aliqua lassitudo dissolueret.*

Sed quoniam ob vestram vtilitatem multa memorando insipiens factus sum; & huius rei vobis im- 40. Sathanæ querela. *pertiri cupio rationem, quam veram esse nullus ambigat audientium. Pulsauit aliquando dæmon monasterij ostium, egrediens video hominem enormi sublimitate, porrectum caput vsque ad cœlum. Cum ab hoc quisnam esset inquirerem, ait: Ego sum sathanas. Et ego: Quid, inquam, hic quæris. Respondit: Cur mihi frustra imputant Monachi? cur mihi omnes Christianorum populi maledicunt? Et ego: Iustè faciunt: tuis enim frequenter molestantur insidiis. At ille ait: nihil ego facio, sed ipsi se inuicem turbant: nam ego miserabilis factus sum. Rogo, nonne legisti; quia defecerunt inimici framea, in finem, & ciuitates illorum destruxisti? En nullum iam ha-* Psal. 9. *beo locum, nullam possideo ciuitatem, cum mihi nulla sunt arma: per omnes nationes, cunctasque Prouincias Christi personat nomen; solitudines quoque Monachorum stipantur choris. Ipsi se, quæso, tueantur, & me sine causa non lacerent. Tunc ego Dei gratiam cum alacritate miratus, sic ad eum loquutus sum. Non tuæ veritati, quæ nulla est, tam nouam, & tam inauditam adscribo sententiam; nam cum fallaciæ caput sis, hoc sine mendacio coactus es confiteri. Verè enim Iesus tuas funditus subruit vires, & honore nudatus Angelico, volutaris in sordibus, vix dum verba compleueram, & ille sublimis aspectu, Saluatoris nominatione deiectus est.*

Quæ ergo iam, ò filioli, poterit residere cunctatio? quæ trepidatio manebit vlterius? Quis nos eorum turbo poterit conuellere? secura sint animæ singulorum; non sibi fingat vana cogitatio, vana discrimina; non aliquis timeat à diabolo sublatum ad præcipitia se posse deferri. Pellatur omnis anxietas, Dominus, qui nostros prostrauit inimicos, manens, vt promisit in nobis, à variis nos sathanæ muniuit incursibus. Ioan. 14. Ioan. 14. *En ipse diabolus, qui eiusmodi cum suis satellitibus exercet astutias, nihil se posse contra Christianos fatetur.*

Iam cura Christianorum, & Monachorum sit, ne 41. Inertia nostra dæmonis arma. *per eorum inertiam vires dæmonibus præbeātur. Nam quales nos, & nostras repererint cogitationes, tales se nobis præstare consueuerunt. Et si quod in pectoribus mala mentis, & pauoris semen inuenerint; quasi latrones qui deserta obtinent loca cœptos cumulant timores; & crudeliter imminentes infelicem puniunt animam. Si autem alacres fuerimus in Domino, & futurorum bonorum cupido nos succenderit; si semper manibus Dei committamus, nullus dæmon ad expugnandum valebit accedere; magis enim cum munita in Christo corda conspexerint, confusi reuertentur. Ita & Iob firmatum in Domino diabolus refugit;*

git; & infeliciſſimum Iudam expoliatum fide vinculis captiuitatis innexuit. Vna eſt ergo ratio vincendi inimicum, lætitia ſpiritualis, & animæ Dominum ſemper cogitantis iugis recordatio; quæ dæmonum ludos, quaſi fumum expellens, perſequetur aduerſarios potius quàm timebit. Non eſt enim neſcius ſathanas ignium futurorum, & æſtuantis gehennæ copioſa nouit incendia.

42. Quid viſo dæmone nobis faciendũ. *Sed vt mea iam claudatur oratio illud in fine commemoro: Cum aliqua ſe nobis obtulerit viſio, audacter requirite, quis ſit ille, & vnde venerit? ac ſine mora, ſi ſanctorum fuerit reuelatio, Angelica conſolatione timor vertetur in gaudium; ſi verò diaboli fuerit oblata tentatio, fidelis animæ percunctationibus euaneſcet, quia maximum eſt ſecuritatis indicium, interrogare quiſnam eſt, & vnde. Sic & Naue filius auxiliatorem ſuum interrogando cognouit.* Ioſ. 5. *Nec Danielem percunctantem latere potuit inimicus.* Daniel. 10.

De eiſdem diaboli technis iterum diſſerit Antonius epiſtola ſecunda, quam mox ſubiiciam. Et nonnihil etiam in prima.

§. III.

Sancti Antonij Abbatis Epiſtolæ.

43. Epiſtolarũ Antonij ſtylus Apoſtolicus. NOn abs re facturum me arbitror, ſi eiuſdem Magni Antonij quaſdam epiſtolas ſubnectam, quòd vehementer faciant in gratiam Monaſticæ inſtitutionis, ob quam, & verè Apoſtolico ſpiritu, & dictione dictatæ fuerunt, vel ipſo Hieronymo teſte, qui lib de ſcript. Eccleſ. in Antonio ait: *Antonius Monachus, cuius vitam Athanaſius Alexãdrinæ vrbis Epiſcopus inſigni volumine proſequutus eſt, miſit Ægyptiacè ad diuerſa Monaſteria, Apoſtolici ſermoniſque Epiſtolas ſeptem, quæ in Græcam linguam tranſlatæ ſunt; quarum præcipua eſt ad Arſineotas.* Subſcribunt Hieronymo Honorius c. 78. & Trithemius de ſcript. Eccleſ. Verùm non ante multos annos latinitate donatę ſunt à Valerio de Saraſio, Hectore forſan Dallo procurante; à quo acceptas Symphorianus Camperius communis iuris fecit; & cuſæ ſunt Coloniæ apud Quentelium. A. C. 1536. vnde acceptas iterum recudit eas Margarinus in ſua veterũ Patrũ Bibliotheca. Verùm parum feliciter ceſſit Saraſio ſua interpretatio, cum obſcuriſſima dictione vſus ſit: quare cogor è regione expoſitionem apponere, & quaſdam paraphraſticas reddere, ne faſtidio ſint lectori; & vt faciſè Antonij ſpiritus hauriri queat. Obſcurus ex praua interpretis dictione. Vtinam autem vt centonem primæ totas ſeptem Pelagius è Græco Latinas faceret; nam facili, ac ſuaui ſermone eas rediditſet. Illum verò inſeruerat Græcus Hieronymus de verbis ſeniorum libello 5. num. 1. vbi & nunc à Pelagio S. R. E. Diacono tranſlatus reperitur his verbis: *Dicebat Abbas Antonius: Exiſtimo quod habeat corpus motum naturalem conſperſum in ſe, qui nolente animo non operatur: ſed tantummodo ſignificatur in corpore quaſi impaſſibilis motus. Eſt autem & alius motus ex eo quòd nutritur, & fouetur corpus cibis, & potibus, & ex quibus calor ſanguinis excitat corpus ad operandum. Propter quod dicit Apoſtolus* Epheſ. 5. *nolite inebriari vino, in quo eſt luxuria. Et rurſum Dominus in Euangelio diſcipulis mandans dixit:* Luc. 21. *videte ne quando grauentur corda veſtra in crapula, & ebrietate. Eſt autem & alius quidam motus certantibus in conuerſatione, ex inſidiis & inuidia dæmonum veniens. Itaque ſcire conuenit, quia tres ſunt corporales motus: vnus quidem naturalis, alius autem ex plenitudine ciborum, tertius verò ex dæmonibus.* Porro libri huius magna fuit ſemper auctoritas in Eccleſia, vt ex Photio Conſtantinopol. Patriarcha liquet, qui in ſua Biblioth. cod. 198. eum Græcè loquentem commendat, & ex Sigiberto tranſlationem Pelagij commendante lib. de Illuſtrib. Eccleſ. ſcript. cap. 116. Atque ideo pro veritate, & germanitate harum epiſtolarum inde irrefragabile deducimus teſtimonium; cum locus is totus ad verbum extet in prima vt mox videbis. Quod ad earum titulos ſpectat, perperam Margarinus vniuerſis appoſuit *Ad Arſenoitas*, cũ teſtetur Hieronymus præcipuam duntaxat ad eas fuiſſe ſcriptam: in quo ferè errore Quentelius ſe inuoluit, dum à ſecunda, & deinceps in capitibus foliorum excuſſorum attexuit (etiam voce deprauata) *Ad Arſeonitas.*

BEATISSIMI

BEATISSIMI PATRIS ANTONII, MERITO MAGNI, ABBATIS SANCTISSIMI, *AD FRATRES SVOS* EPISTOLA PRIMA.

Textus.

1. PRIMVM saluto vos in Domino. Existimo autem animas quascunque apprehenderit gratia Dei vocantis ad prædicationem sui, habere tres modos, seu masculos, seu fœminas. *Quidam enim per testamentariam legem, & inditum in eis semel bonum à prima sui conditione, pertingere verbo Dei ad eos morati non sunt, sed perrexerunt parati cum eo, sicut & noster progenitor Abraham; cui primo quia porrexit indaginem Deus per testamentariam legem apparuit dicens: exi de terra tua, & de cognatione tua & de domo patris tui, & veni in terram, quam ostendero tibi. At ille in nullo hæsitans, paratus fuit in vocatione. Hic autem figura erat prima via huius institutionis, quæ nunc vsque persistit in eis, qui eius sequuntur vestigia. Vnde & iterum si animæ sic sustineant, & ita egerint, facilè easdem virtutes assument, eo quòd parata sint corda earum repleri spiritu Dei. Et hæc institutio prima*

Gen. 12.

45. Secundus. *2. Huic verò secunda existit de iis, qui audiunt scriptam legem testificantem eis vniuersa supplicia, quæ peccatoribus præparantur; & annuntiantem de sanctis promissionibus ad eos qui proficiunt, quibus & per testimonia inscripta legis sobria voluntas existit, & per hanc quæsierunt intrare in vocationem vocantis. Sic & Dauid testificatus dicens. Lex Domini immaculata conuertens animas. Et declaratio, inquit, sermonum tuorum illuminat, & intellectum dat paruulis. Sed & alia quam plurima, de quibus modò non possumus enarrare.*

Ps. 118.

3. Porro tertia institutio est, in qua duris cordibus sæpè inter vitia, in peccati operibus permanentibus aliquoties benignus Deus infert labores ad increpandum, donec sentiant per ærumnam, & pœnitentes ex toto accipientes & ipsi virtutes, quemadmodum & illi de quibus prædixi. Hæc igitur sunt introductiones tres in animalibus, quæ ad pœnitudinem veniunt, donec adipiscantur gratiam, & vocationem filij Dei.

46. Tertius. *4. Sed puto quod eos priùs vocet spiritus, qui ingrediuntur ex toto corde certamen, & ordinant semetipsos ad sustinendum in omni luctatione aduersarij, donec deuincant: cum præstant verò eis & lenitate in omnibus iuuans eos spiritus, vt indulcentur in illis opera pœnitentiæ, ponit eis terminos modum quendam pœnitudinis in corpore, & anima eorum, vsquequo doceat eos etiam conuersationis modum ad conditorem propriũ Deum. Necnon & præbet eis violentiam compulsionem in anima discurrentem, & corpore; vt vtraque sanctificari queant, vt eodem modo hereditatem vtraque sumant; corpus quidem in ieiuniis crebris, & vigiliis, anima in spiritus, atque solertia, ministeriis quoque, quæ facit in corpore. Conandum hoc in omni fructificatione carnali.*

Notæ, & Paraphrasis.

1. *Primum saluto, &c.* Intentum Epistolæ huius ex calce ipsius num. 13. manifestum est: animæ scilicet aperire & discernere ægritudines, easque curare Apostolicum autem salutandi morem imitatur ibi *Primum saluto*, &c. Omnesque vtriusque sexus alloquitur *seu masculos, seu fœminas*: In spiritualibus enim iuxta Apost. Galat. 3. *non est masculus neque fœmina: Omnes enim vnum estis in Christo Iesu*: atque Antonius ipse epist. 2. num. 1. *in spirituali extantia*, inquit, *non est masculus neque fœmina sed substantia tantum immortalis existit*, idest anima. Vbi nota non solum Monachorum, sed & sanctimonialium ei curam fuisse, vt patet ex Athan. cap. 27. vitæ eius. Gratiæ autem vocantis efficaciam in anima inquit *habere tres modos*. Quibusdam enim *ad prædicationẽ sui*, idest ad hoc vt diuinis laudibus vacent confertur *in prima sui conditione*, id est iustificatione, quæ noua hominis in Christo conditio est. Aptum autem exemplum ponit in Abraham ad perfectionem vitæ vocato à D. Th. 2. 2. q. 186. a. 4. ad 2. qui *semel inditum* gratiæ *bonum* vsque ad mortem conseruans tota vita cum Deo ambulauit. *Inditum* autem dicitur *per testamentariam legem*: quia iuxta eumdem ibidem ad 3. & q. 107. ar. 1. ad 2. Omni tempore fuere aliqui pertinentes ad nouum testamentum: omnes scilicet vocati ad perfectionem vt Abraham qui Monachorum more, relictis omnibus iuxta consilium Christi. D. Matth. 19. *Exiit de terra sua, &c. figura existens institutionis huius*, vitæque Monasticæ, *quæ nunc vsque persistit in eis qui eius sectantur vestigia*. Consule dicta lib. 1. cap. 5. num. 8. Et hæc est prima institutio scilicet perfectorum. 44. Gratiæ vocantis tres modi. Primus.

2. *Huic vero, &c.* secunda vocatio ad gratiam in eis splendet, qui à vanitate sæculi ad Asceticam vitam Euangelica prædicatione, amore præmij, & formidine pœnæ conuersi, dicunt cum Propheta *Declaratio sermonum, &c. & Addit & per hanc*, id est per veram vocationem quæ iuxta D. Th. A. q. 113. a. 1. ad. 3. dicit auxilium Dei mouentis interius, & excitantis ad deserendum peccatum, *quæsierunt intrare in vocationem vocantis*, sin quod hic vocatio sumitur pro *statu*; qua acceptione Monachatus *vocatio* Monachi, & matrimonium *vocatio* dicitur coniugati: & hæc est institutio secunda scilicet illuminatorum.

3. *Porro tertia, &c.* Consonat Augustinus super illud Ps. 98. *Deus tu propicius fuisti eis, & vlciscens, &c.* Vbi notat Deum propitium pariter & punitorem se peccatoribus præstitisse, vt eos per

Paraphrasis.

per labores & pœnas temporales ab omnibus culparum maculis expiaret. Et Iudith 8. dicitur. *Flagella Domini quibus quasi serui corripimur, ad commendationem nostram; & non ad perditionem euenisse credamus.* Et hæc est institutio tertia. Quas omnes Antonius cum mysticis omnibus assignat.

47. Indiscretio in pœnitentia cauenda. 4. *Sed puto quod, &c.* Therapeuticum gerit morem verus Therapeutarum successor, de quibus Philo. *Huic vero instituto qui se addicunt non ex amore aut rogati faciunt, sed amore correpti rerum cœlestium, & quasi diuino furore perciti, &c.* Consule dicta libro secundo, capite duodecimo, numero quarto & decimo Agnoscit necessitatem gratiæ vocantis, ibi: *Puto quod prius, &c.* Ne autem ad perfectionem à peccatis transeuntes pœnitentia dulcorati ad indiscretam deueniant, *ponit eis modum, &c.* Adstruit etiam gratiæ auxiliantis necessitatem & efficaciam, ibi: *prabet ei violentia compulsionem, &c.* Vbi *Violentia*, & *compulsio* non coactionem potentiæ, vel libertatis euersionem, sed infallibilitatē actus seu euentus liberi pœnitentiæ, siue corporalis, siue spiritualis importat, ex communi S. Scripturæ phrasi: Cant. 1. *Trahe me post te, &c.* & Luc. 14. *Exi in vias & sepes, & compelle intrare.* Hæc autem compulsio Matth. 22. vocatio est; ibi: *Ite ergo ad exitus viarum & quoscumque inueneritis vocate, &c.* Tandem *Conandum* vtramque pœnitentiam coniungi: nam iuxta Apost. Tim. 4. *Exercitatio corporalis ad modicum vtilis est: pietas autem ad omnia, &c.*

48. Deus pœnitentium deductor & moderator. 5. *Spiritus quoque, &c.* Id est Deus vocans & auxilians in his quibus auxiliatur spiritus pœnitentiæ deductor efficitur, eumque tentat, ne forte amicitia seu amore creaturæ Deum & deserat deductorem sui, & retrorsum abeat. *Tum vero* Deus qui spiritus illius deductor est, *incipit, &c.* Vel si mauis: *Tum vero* Spiritus S. pœnitētis auxiliator, & deductor *incipit, &c.* Addit: *& vt sanctificetur etiam sensus*; id est intellectus nomine *sensus* antonomastice significatus, *districtionem intermediam*, id est discretione moderatam *prabens, &c.* spiritus & carnis miscentur fructus, & fiunt instrumenta pœnitendi, quæ fuerant arma peccandi, iuxta Apostolum Rom. 6. *Sicut exhibuistis membra vestra, &c.* Subdit: *Et adducit vnumquodque corporeum, &c.* id est vnamquamque corporis partem *ad priorem conditionem*, id est ad obediendum rationi sicut in statu iustitiæ originalis, in quo conditus est homo primus. Atque hoc pacto corpus totum eiusque motus & partes subiacent sensui idest rationi, quæ superior vtpote portio inferiorem obculcat, & sanctificat se à motibus corporis per segregationem spiritualem ab ipsis.

49. Motus inordinatus corporis triplex. 6. *Reor autem, &c.* Insere hic Lector centonem à Pelagio latinitate donatum, quam dedimus num. 43. huius capitis. At nec ipsius translatio obscuritate vacat. Primum corporis motum corpori coniūctum dicit Sarasius: nec obscurius Pelagio, qui *corpori conspersum* appellat, & nolente animo non operantem. Quiquid autem de hoc sit, sermo est Antonio de inordinatis corporis motibus; quorum primus est à natura ipsa ex peccato primi parentis ad nos per originem transfuso, ad bonum impotente, & ad malum prona, vt dicitur Genes. 8. Cætera

Textus.

5. *Spiritus quoque pœnitentia deductor efficitur in istis, & tentat eum in his, ne qua sit in amicitia ad conuertendum forte retrorsum. Tum verè ille deductor spiritus incipit adaperire anima oculos ad pœnitentiam exhibendum; & vt sanctificetur etiam sensus, districtionem intermediam prabet, incipiens doceri à spiritu, sanctificare corporis, est anima pœnitentiam, sensu per spiritum edocto deducentem nos, ad illud anima, corporisque agendum, qui sanctificans omnia, ac districtionem prabens; vt & carnis misceatur fructus ad vniuersa corporis naturalia, ex quibus transgressio fuit: & adducit vnumquodque corporum naturalium ad priorem conditionem, non habens aliquid alienum, aut hostile spiritus. Corpus siquidem redigitur sub potestatem sensus, doctum à spiritu secundum eloquium Pauli obculco corpus meum, & in seruitutem redigo.* 1. Cor. 9. *Quoniam verò sensus antea semetipsum sanctificat in escis, & potationibus à sopore, & semel, ac simpliciter iunctis motibus suis, quique & naturalem copulam segregauerat sanctificationi propria.*

6. *Reor autem tres corporis existere motus; in ipso enim est naturale corporis concretum illi; quod tamen non operatur, aut efficit aliquid sine anima voluntate, nisi quod indicat in corpore solùm. Nam & alius motus existit ex pastu corporis multorum ciborum, ac potuum, ex quibus adinflatio sanguinis orta per escas oppugnat totius anima corpus epularum sumptione permotum. Ob hoc & Apostolus ait; Nolite inebriari vino, in quo est luxuria. Deinde Domino nuntiante discipulis suis in Euangelio dicitur, videte ne quando grauentur corda vestra in* Ephes. 5. *esca, & potu siue delitiis. Inquirentibus præsertim mensuram sanctificationis, debitum est istud afferre.* Luc. 21. *castigo corpus meum; & in seruitutem redigo. Tertius verò motus est spirituum malignorum tentantium per liuorem, ac volentium flaccidiores effecere eos, qui conantur sanctificare semetipsos. Verumtamen si in iisdem tribus modis sustineat anima semetipsam testimoniis, quibus spiritus docuerit sensum, sanctificabitur in vtroque ab illo languore triformi. Sin verò dimiserit semetipsum sensus à testimoniis, quibus spiritus testificatur ei, tunc maligni spiritus superserunt congregationi corporis, & oppugnant illo motu, vsque dum anima fatigetur, & incipiat requirere vnde auxilium veniat, conuersaque reprehendat spiritus testimonia, ac sanetur. Tunc etiam ei dat, quod vnica sit requies postulanda à Deo, & qui sit pax eius.*

7. *Hac autem asserui ad pœnitendum in cor-* 50. Animalium motuum mortificatio.
pore, & anima; & qualiter oportet mundari eam: cúmque sumpserit tale certamen, tunc nuncia spiritus adsunt, & incipit discernere etiam ægritudines animales, qua accedunt & per proprias voluptates. Tunc siquidem erit participatio spiritus, cùm sensum per custodiam mandatorum, qua ei tradidit, & docet curare eum omnem languorem propria anima; vnumquodque eorum discernens ei permixtione accepta in corpore, naturalium, ac reliquorum, qua sunt peculiariter ei extra corpus à capite vsque ad pedes, propriam voluntatem permixtam habens in illis, & oculis quidem terminum, vt rectè & confidenter conspiciatur, nihil vltra peregrinum gerentes. Deinde vt aures audiant in pace, nec oblectentur amplius obtrectationem, ac contumelias spiritales audire, sed potius vt omnium correctionem,

Textus.

rectionẽ & miserationem incessuram, præ omni desiderent possessione, quoniam in illis ægrotabat prius.

8. *Deinde rursus vt linguam propriam doceat sanctitatem, quoniam huiusmodi languor insederat ei dudum, vt quibus ægrotabat, ex ipsis semper aliquid loqueretur, tradens lingua promenda organo vt potè extanti sibi. Hic ergo languor abundantius magnificatus est illi, in hoc membro, quod est lingua. Vnde*
Iac. 1. *& Iacobus Apost. testificatur. Si quis videtur religiosus esse, non refrenans propriam linguam, semetipsum fallit, & huius religio vana est. Idemque ait: Et lingua parua pars est, maculans totum corpus. Et alia multa, quæ non possum adiicere cuncta. Quod si præualuerit sensus sumere à spiritu, ipse prius sanctificabitur, & tandem perscrutans sermones tradet quidem propria lingua: sed nihil habentes*
Prou. 8. *paruum aut animæ voluntarium, per quæ verbum Salomonis implebitur dicentis. Mei sermones dicti sunt à Deo, nec est in illis aliquid paruum, aut*
Prou. 12. *perplexum. Idem rursus in alio loco ait. Lingua sapientium sanat: & alia quamplurima.*

9. *Deinde iterum manuum motus intra me si erant aliquando mota, in quibus non oportebat animæ voluptatibus; sed nunc ei spiritus vnus terminat sensum, vt in sanctitate, in orationibus, & misericordiis moueantur, huiusmodique opera perficiant:*
Ps. 140. *quin etiam in his illud eloquium compleatur, orationum causa prolatum. Eleuatio manuum mearum*
Prou. 12. *sacrificium vespertinum. Item Salomon. Et quia manus fortium ditantur.*

53. Ingluuies libidinis mater dæmonis arma. 10. *Sicque postmodum vt ipsam escam ventris & potum emundet, etiamsi ad satietatem eis vtatur; aut si aliquando in illis anima voluptas paululum in desideriis fuerit; considerans quod nonnulli in satietate escæ, vel potus dæmonibus obtemperarint; de quibus spiritus per Dauid ait. Superbo oculo, &*
Ps. 100. *insatiabili corde cum hoc non edebam. Nam & isti si iterum Domini inquisierint sanctitatem, etiam spiritus rursus terminat eis eadem sanctimonia, vt moderatè, & sufficienter ad sustentandum corpus vtantur, & vltra non habeant in eo concupiscentiam,*
1. Cor 10. *aut voluptatem. Sicque eloquium Pauli complebitur dicentis. Siue comeditis, siue bibitis, siue quid aliud facitis, omnia in gloriam Dei facite.*

54. Luxuria cunctis infestissima. 11. *Deinde & his, quæ per cogitationem coitus sub aluo metitur, rursus sensus ab spiritu doctus discretionem tribuit motibus eorum in supradictis tribus modis, & innititur ad sanctificationem, auxiliatorem spiritum habens. Extinguitur etiam motus ille per virtutem spiritus pacificantis totum corpus, & perimentis totum illum motum. Vnde est illud eloquium, quod à Paulo prædictum est. Mor-*
Colos. 3. *tificantes membra vestra, quæ sunt super terram, fornicationem, immunditiam, concupiscentiam malam: & quæ deinceps.*

55. Animæ ægritudinum medela. 12. *Sic denuò pedes, qui licet aliquando non erant habentes incolumen gressum, nec secundum Deum ambulabant, hos iterum sensus, qui sub spiritus fuerit voluntate, ad pergendum ministrare operibus optimis cogit; vt immutatum corpus fiat sub spiritus potestate. Sed æstimo quòd talis habitatio iam acceperit etiam in hoc partem quandam spiritualis corporis, quam acceptura erat in resurrectione Iustorum.*

13. *Hæc verò dixi propter animæ ægritudines, quæ vsurpant permixtionem inter naturalia corporis: cum inde anima monetur in illis, sectatrix effecta malignorum spirituum, vt operentur in membris.*

Paraphrasis.

apud Pelagium perspicua sunt. Addit. *Veruntamen si sustineat anima semetipsam testimoniis, &c.* id est obseruatione eorum testimoniorum, quibus Spiritus S. intellectum instruit, *sanctificabitur, &c.* Tandem: *Tunc etiam ei dat,* scilicet Spiritus sanctus scire & intelligere; *quod vnica sit, &c.*

7. *Hæc autem asserui, &c.* Documenta tradidisse ait ad frugaliter pœnitendum corpore & anima, motusque supradictus corporis naturales cohibendos. Transit nunc ad mortificationem animalium, quos *extra corpus* appellat propter maiorẽ, licet non omnimodam eorum immaterialitatem, ibi: *Tum siquidem, &c.* atque omnibus pulchrè consonat Bernardus de Conuers. ad Cleric. cap. 8. *Non est in me sanitas à planta pedis vsque ad verticem. Itaque fauces, & quæ obscœna sunt corporis, assignata sunt voluptati curiositati pes vagus, & indisciplinatus oculus famulantur. At vanitati quidem aures & lingua seruiunt, pono manus ipsas quibus est vndique motus, modo vanitati, modo curiositati, modo voluptati sedulum satis exhibent famulatum.* Horum autem languorum curationem in mandatorum custodia constituit Antonius.

8. *Deinde rursus, &c.* Solerter admodum notat organo linguæ ea quibus ægrotamus necessario depromi, nisi spiritus loquenda tradiderit. Vnde Bernard. de inter. domo cap. 43. *Mores (inquit) hominis lingua pandit, & qualis sermo ostenditur, talis animus comprobatur; quia ex abundantia cordis os loquitur.* Et serm. de Triplici custodia. *Modicum membrum lingua est, sed nisi caueas, magnum malum: tenuis, & lata, aptissimum vacuandis cordibus instrumentum.* Addit: *Quod si præualuerit sensus,* id est ratio quæ per antonomasiam sensus animæ est: de quo n. 5. huius Epist. 51. Lingua cordis secreta depromit.

9. *Deinde iterum, &c.* opera in vniuersum tam interna quam externa nemini dubium est significari per manus, per peccatum ad virtutum opera languidas, stupidas, & emortuas, ac sola Dei gratia sanas, atque expeditas. De quibus Chrysost. ser. 32. super illud Marc. 3. *Erat homo habens manum aridam: Vbi: Aruerat (inquit) manus hominis, magis stupore fidei, quam siccitate neruorum. Dixit illi Dominus: Extende manum tuam, & extendit: Eam in opera pietatis extendas, relaxet, & in misericordia, in eleemosynis porrigat.* 52. Manus hominum ad bona opera languidæ.

10. *Sicque postmodum, &c.* Ingluuiem vehementer taxat libidinis matrem, dæmonis arma: de qua pulchre D. Greg. 3. parte pastor. cap. 20. *Homines plerunque edacitas vsque ad luxuriam pertrahit, quia dum satietate venter extenditur, aculei libidinis excitantur. Vnde & hosti callido, qui primi hominis sensum in concupiscentia pomi aperuit, sed in peccati laqueo strinxit, diuina voce dicitur: Pectore, & ventre repes. Ac si apertè diceret; cogitatione, & ingluuie super humana corda dominaberis.*

11. *Deinde & his, &c.* Saturitatis pedissequã insectatur luxuriam, Dei auxilio, & carnis maceratione perimendam: de qua Bernardus cap. 26. de inter. domo. *Quid si pudibunde illa (velato semper nomine appellantur à pudicis & castis labiis) motu inordinato rempublicam infestauerint? Certe abscindantur, non ferro, sed ieiunio, nõ detruncatione, sed mortificatione.* Et cap. 29. *Reuera difficile est libidinis incendia extinguere: impuberes stimulat, iuuenes inflammat, viros eneruat, senes & decrepitos fatigat. Adiuua me Domine Deus meus vt huic tam pestifero & mortifero vitio resistere possim.*

12. Sic

Paraphrasis.

12. *Sic demne potest, &c.* Fragmenti huius, atque totius ferè epistolæ doctrinam de languorum animæ curatione accipè lector ab incerto autore sermonis 3. de Natiuit. eorum quæ ad calcem operum Bernardi reiiciuntur: *cohibete* (inquit) *extollentiam ab oculis, loquacitatem à lingua, crudelitatem à manibus, voluptatem à lumbis, pedes ab itinere non recto, & venite, & arguite Deum, si non descenderit ad vos, &c.* Concludit: *sed æstimo, &c.* Cohibitis inordinatis motibus, tam naturalibus, quam animalibus, *corpus spirituale* resurgere inquit iuxta Apost. 1. Cor. 15. partemque accepturum in resurrectione iustorum, quæ vt inquit D. Th. in 4. dist. 44. q. 3. a. 4. c. non est futura in vita animali.

56. Aliæ animi ægritudines. 13. *Hæc vere dixi, &c.* En Epistolæ totius scopum n. 1 annotatum, animi scilicet ægritudines aperire, discernere, eisque mederi. Ad alias autem breuiter transitum facit, quas extra corpus etiam appellat; & quidem potiori iure: nam superbia, iactantia, inflatio, odium inuidia, & aliæ huiusmodi, ægritudines spirituales sūt, quę in superiori animæ parte cōsūmātur. *Propter quæ aduersarij, &c.* Vbi nota cū Margarino dæmones impedire pœnitentiā. Cætera ex supradictis perspicua sunt.

Textus.

Sed etiam prædixi, vt habeat propriè etiam ipsa discretionem horum. Nam superbia languor est eius, & corporis iactantia; idem ægritudo est ei extra corpus: Item inflatio, odium, inuidia, ira atque pusillanimitas, impatientia quoque, ac reliqua, minutia horum. Quod si vero crediderit se Deo ex toto corde, tunc benignus Deus tribuit ei spiritum pœnitentiæ, & testificatur illi, vt de vnoquoque languore pœniteat: propter quæ aduersarij prohibent, eam tentantes vsurpare sibi, nec sinunt pœniteri obediens, hortantem se spiritum ad pœnitendum, Creator quoque illius miserationis visceribus motus, supra labores eius, quibus in egestatibus corporeis, id est Ieiuniis plurimis, in vigiliis in meditationibus multis, in Verbo Dei, ac precibus largis, vel in abdicationibus mundanis, in humilitate, in paupertate spiritus; in quibus cunctis sustinentem Deus benignus aspiciens, & considerans; & patientiam eius in tentationibus perdurantem miserans adiuuabit eum.

EPISTOLA SECVNDA AD ARSINOITAS.

Paraphrasis.

1. A*Ntonius omnibus, &c.* Expertus Magnus Antonius dæmonum versutias, atque decipulas, quibus Dei athletas perdere incessanter conantur, hostium laqueos fidelibus monstrare intendit in hac Epistola: Deique potentiam prædicat in verbo incarnato pro salute nostra, cuius sapientia laqueus contritus est, nos liberati sumus; ac tandem vincendum victoria nostri, virtutumque exercitio. Scribit autem Apostoli more non quidem iam ad fratres suos tantum, sed ad vniuersam Paræciam, & viciniam Arsinoe vrbis. *In generatione vestra* scilicet spirituali, iuxta Apostolum 1. Corinth. 4. *In Christo Iesu per Euangelium ego vos genui.* Laudat etiam Arsinoitarum religionem, eo quod eum percontasse videntur de cognatione *spiritualis extantiæ*, id est de eminentia & perfectione spiritualis hominis, & quo pacto anima deciderit in confusionem peccati originalis à Protoparente Adamo in omnes homines corporea generatione transfusum.

57. Epistolæ intentum.

2. *Igitur quando substantia, &c.* Vbi aduerbium *quando* coniunctio causalis est, vt apud Terentium in Adelph. *Quando* (id est quoniam) *conscia sum à me hanc culpam esse procul, &c.* Et sensus est. Quoniam substantia, id est anima, immortalis existit, non corrumpenda ad corporis corruptionem: *hanc ob causam Deus eandem* peccati originalis *plagam irremediabilem* viribus hominum *aspiciens, &c.* Subdit: *Et Moyses quidem, &c.* Nec Moyses quidem *ædificium domus*, id est redemptionis opus perficere potuit. Quapropter *& omnis sanctorum* Prophetarum & Patriarcharum Veteris Testamenti *Chorus periit.* Verbi Diuini Incarnationem, qui solus sanare potuit originalis Peccati enormem plagam, & opus redemptionis hominum perficere, factus homo.

59. Qualiter obediendum. 3. *Quamobrem dilectissimi, &c.* Scitè admodum loquitur de Incarnationis mysterio. *Pro nostra* (inquit) *stultitia elegit stulta*, id est carnis assumptionem, *gentibus quidam stultitiam* 1. Cor. 1. *Ergo quia in omnibus, &c.* obedientiam nobis vsque ad mortem commendat Christi D. exemplo, qui pro nobis factus est obediens vsque ad mortem

Textus.

1. A*Ntonius omnibus dilectissimis, qui sunt in Arsinoite, & in parochia eius, vel qui cum illis, in Domino salutem.*

Vniuersos vos paratos abire ad Deum saluto in Domino charissimi à minori vsque ad ad maximum, & a masculis vsque ad fœminas. O filij Israëlitæ secundum sensualem vestram extantiam. Verè etenim, filioli, grandis nobis in generatione vestra promissio. Decebat quippe vos propter eum qui visitationem vestri fecit nequaquam fatigari certantes; donec vosmetipsos offerretis sacrificium Deo in omni sanctimonia, sine qua nemo poterit hæreditare Deum. Nam pro certo, charissimi, magnum est vobis istud, vt percontemini de cognatione spiritualis extantiæ, in qua non est masculus, neque fœmina; sed substantia tantùm immortalis existit habens quidem principium, finem verò nequaquam: debitumque vobis erat cognoscere, & de eo quomodo omnino acciderit in tantam humilitatem, & in confusionem eximiam, quæ pertransiens in omnibus vobis aduenit.

2. *Igitur quando substantia immortalis existit, non consoluenda corporibus: hanc ob causam Deus eādem plagam aspiciens irremediabilem effectam; & quia magnificata esset vehementer; per suam indulgentiam visitationem eorum faciens propter propriam bonitatem, post aliquantum temporis, legem posuit eis: vnde & operatus est per Moysem, præbendo legem. Et Moyses quidem fundauit eis veritatis domum,* Exod. 31. *curare volens eandem validam plagam. Sed perficere nequiuit ædificium domus; in super autem & omnis Sanctorum chorus collectus in vnum, petiit Patris bonitatem de salutari nostro, vt calcaret in terris pro nostra cunctorum salute. Ipse vt potè extante nostro magno, & fideli Pontifice, ac medico vero, qui solus sanare potest hanc enormem plagam: vnde & voluntate Patris exinaniuit semetipsum* Philipp. 2 *propria gloria; Deusque existens, formam serui assumpsit, tradensse propter nostra peccata. Et delicta quidem nostra humiliauerūt eum, sed liuore eius sanati sumus.* Isai. 53.

58. Incarnatio Verbi ad redemptionem necessaria.

Philipp. 2.

3. *Quamobrem, dilectissimi filioli in Domino, scire vos volo; quòd pro nostra stultitia elegit stulta, & pro* 1. Cor. 2. *nostra infirmitate formam infirmitatis assumpsit. Ob quā nostrā pauperiā effectus est pauper, & ob nostram*

Textus.

1. Cor. 1. 8. *mortem si figuram induit mortis. Ergo quia in his omnibus sustinuit propter nos, verè dico, dilectissimi in Domino) quia non debemus dare somnum oculis* Ps. 125. *nostris, neque palpebris nostris dormitationem. Postulantes, ac perurgentes Dei patris inastimabilem bonitatem, usqueque egrediatur nobiscum; & in hoc requiem habeamus aduentus sui atque virtutis, vt obsequamur sanctis, qui nos excolere festinant tempore negligentiæ nostræ alacritatem animorum dantes ei, ad iuuandum nos in tempore tribulationis nostræ. Tunc* Ps. 125. *enim seminans pariter cum metente gaudebit.*

4. *Nosse etiam vos cupio (filioli) quàm plurimum dolorem meum, quem habeo pro vobis, aspiciens grandem illam confusionem, quæ super vniuersos aduenit; & considerans multum illum laborem proprij conditoris; omnesque malitias parui pendentes, nec non & discipulas diaboli, & angelorum eius insidiantium iuges ad perditionem nostram: Quoniam enim portio eorum in infernum habet ire, idcirco & illi volunt nostrum quoque excidium vnà secum attrahere, verè igitur (charissimi in Domino) sicut prudentibus loquor, vt cognoscatis cunctas opificis nostri dispensationes pro nobis factas, quæ & visitationem nostri faciunt, per manifesta, & occulta præconia.*

61. Dæmonum malitiæ manifestæ.

5. *Nos sumus rationabiles nuncupati, sed gerimus irrationabilem sensum, dum ignoramus occultas calliditates, & artes diaboli multiformes quæ sint, qualesque noscantur. Quando enim compererint conari vos confusionem nostram cognoscere, & quod quæramus modum efficacia illorum operantes in nobis, & noti tantum, vt obediamus malitiis eorum, aut hortamentis, quæ disseminant in cordibus nostris, sed & ne quam plurimi nostrorum profiteantur studia eorum, ipsi quoque cognoscentes indulgentiam Conditoris, quod mors his fiat in terris, illis verò sit præparatam hæreditate gehennam, propter negligentiam suam.*

62. Multimoda eorum malignitas.

6. *Scire autem vos volo (filioli) quòd non desino obsecrans pro vobis Deum, vt vobis oculos cordis vestri, ad peruidendum crebrius occultam malignitatem eorum, quam per singula supra nos effundunt, in isto nunc tempore aperiat. Quæso etiam vt concedat vobis scientia cor, ac discretionis spiritum præstet, vt possitis offerre proprium cor, hostiam sanctam, in conspectu Patris in multa sanctitate, & sine querela Ve-* Rom. 12. *rè enim (Filioli) inuident nobis per omnem horam in quo maligno consilio, & persecutione quam plu-* Concilia. *rima, & malitia sua, nec non spiritibus erroris, siue cogitationibus blasphemis, infidelitatibus, nostris quoque, quæ seminantur ab ipsis, in cordibus; ac doloribus multis, quæ irrogant nobis per omnem horam: Animi etiam defectionibus, in quibus per singula labefacere animum non desistunt; in vniuersis quoque iracundiis suis, & obtrectationibus, quas docent nos habere, & aduersus alterutrum; & vt iustificemus nosmetipsos in his, quæ facimus; & condemnationem, quæ seminatur ab ipsis in mentibus nostris, etiam cum existimus singulares: Cumque faciunt nos proximum iudicare, nec tamen ipso extante nobiscum; præsumptionibus siquidem, quas ingerunt cordibus nostris; in superbia duri cordis extantes, & inuicem spernentes; amaritudinem habentes; omni hora vituperantes alterutrum, & non nosmetipsos; opinantes laborem nostrum & propria constare virtute; iudices existentes manifestorum; totam intra domum nostram inuitante latrone; & in iurgiis atque simultatibus, aduersusque alterutrum affectibus, donec sermonem proprium constare faciamus, vt pareamus in conspectu nostro iustificati, animositatem nobis præbentes, ac facientes studia, quæ tamen impossibile est geri; intempestiue enim facientes nos resolui, ob id quod sumus ex illo, quod emolumenti est nobis?*

Paraphrasis.

crucis. *Et in hoc requiem habeamus, &c.* Et quidem erudite requiem in obedientia constituit, quæ (vt elegantissimè Cassianus grad. 4. *est vita sine sollicitudine, nauigatio sine damno iter facere dormiendo sub onere alius imposito, & super aliorum vlnas ne mergaris natare:* super vlnas scilicet *sanctorum*, id est Prælatorum, *qui nos excolere, &c.* Alacritatem autem exigit in animis obedientium, quia iuxta Bernardum ser. de obedientia, *serenitas in vultu, dulcedo in sermonibus, multum colorat obedientiam obsequentis. Quis enim locus obedientiæ, vbi tristitia cernitur ægritudo?* Arma tandem obedientiæ aduersus diaboli commendat incursus, quos statim refert, & quidem nulla fortiora, neque enim sine militum obedientia aut castra locantur, aut acies ordinatur, aut prælium initur.

4. *Nosse etiam,* Dolet originalis peccati vicem & confusionem, atque Conditoris mundi pro illius redemptione toleratos labores. Gratulatur etiam diuinæ gratiæ auxilia, quibus dispensante opifice nostro, tum manifestis scripturis, tum inspirationum occultis præconiis dæmoniis decipulas parui pendere possumus. *Insidiantium iuges, &c.* Pro iugiter ad perditionem nostram; Nam vt notat Bernardus ser. 7. in Ps. Qui hab. *Dæmones quidem superna nobis & æterna inuidere noscuntur, non tamen vt sibi cedant quod irreparabiliter amiserunt, sed ne illuc pauper de puluere suscitatus accedat, vnde ipsi reparabiliter ceciderunt. Indignatio, & liuore tabescit obstinata malignitas, humanam fragilitatem obtinere, quod retinere ipsa non meruit. Patimur autem ab his qui in infernum habent ire & nondum in inferno sunt detrusi:* de quibus ipse ib. serm. 11. *Dæmones* (inquit) *in pendulo huius aeris vagi, ventosque vagantur:* & Antonius ipse supra n. 24. huius cap. 60. Dæmonum inuidia.

5. *Nos sumus, &c.* Manifestas esse docet his qui spiritu Dei aguntur dæmonū calliditates, quamuis in occulto sagittent rectos corde: ac proinde, etiamsi intellectu prædíti, irrationabilem gerimus sensum eas ignorantes iuxta Apost. 2. Cor. 2. *Vt nō circumueniamur à Sathana: nō enim ignoramus cogitationes eius.* Vnde Bern. ser. 11. in Ps. Qui hab. *Considerate* (inquit) *viarum dæmonis principia, si non manifestè in immanissimam statim præsumptionem prosilierit, dicens sedebo in monte testamenti, &c.*

6. *Scire autem, &c.* Breui equidem, grauique compendio nocendi artes complectitur quibus animo hostis carnis adiutorio confisus, ac fœdere cum ipsa inito, nunc quidem apertè, nunc vero occultè animam subuertere tentat. His affinis est Bern. meditatio c. 15 suarum, vbi hæc habet: *Huic* (carni) *accedit diabolus, hanc adiuuat, hac vtitur tortuosus ille serpens hostis humani generis, cui nullum aliud est desiderium, nullum negotium, nullum studiū, nisi perdere animas nostras. Hic est qui iugiter malū machinarū, arguitè loquitur, artificiosè suggerit, callidè decipit, illicitos motus insufflat, & venenatus cogitationes inflammat, mouet bella, nutrit odia, incitat gulā, mouet libidinem, desideria carnis instigat & peccati occasiones parat, & mille nocendi artibus corde hominum pulsare non cessat.* Idem ad verbum repetit ser. 5. in Quadras. Vide Antonium ipsū n. 26. & 29. huius cap. *In suo maligno concilio, &c.* Vide D. Gregorium l. 3. Dialog. c. 7. vbi plura de Concione dæmonum coram Iudæo habita, & D. Th. 1. p. q. 109. ar. 2. ad 2. vbi notat, quod dæmones non diligunt se inuicem, licet concordiam habeant in malo. *Et aduersus alterutrum, &c.* Vnde August. de Verbis Domini c. 2. *Spiritus auaritiæ, & spiritus luxuriæ diuisi sunt aduersum se, & ambo pertinent ad regnum diaboli. Apud idolorum cultores spiritus Iunonis, &* Pugna alterutrum. *spiritus*

Paraphrasis.

spiritus Herculis diuisi sunt aduersum se, & ambo pertinent ad regnũ diaboli: Pluraq; ibi ad rem exẽpla prosequitur. *Sibimet in famulos, &c.* Non quia ipse diabolus dominus est mũdi huius, vt inquit Aug. l. de Agone Christiano c. 1. *sed Princeps cupiditatum earũ, quibus cõcupiscitur omne quod transit: vt ei subiaceant qui negligunt Deum.* Sequitur: *Quorũ tempus, &c.* de quo late & luculenter August. c. 20. de Ciuit. c. 8. Vbi inter alia de alligatione & solutione dæmonum: *Tunc* (inquit) *soluetur, quãdo & breue tempus erit. Nam tribus annis & sex mensibus legitur totis suis, suorumque viribus seuiturus.* Nunc autẽ, etiamsi à diabolo multa quotidie patiamur, alligatus tamen est, quia non permittitur totam suã malignitatẽ exercere: *Quod si permitteretur* (inquit Aug. ib.) *in tam longo tempore, & tanta infirmitate multorum, plures fideles deiiceret, & ne crederent, impediret.* Attamen etiam si modo alligatus sit, *tunc* idest hora mortis, inqua corpus relinquimus, eiusque fit resolutio, *maligna opera, quæ gerebamus* in vita, reuelat. Quod optimè notauit D. Greg. lib. 12. Moral. c. 16 vbi: *Sciendum* (inquit) *quod plerumq;* (diabolus) *eis quos cœperit tunc grauiores culpas ingerit, cum præsentis vitæ termino illos propinquare cognoscit; & quo se confirmaturum tentationem considerat, eo eis iniquitatum pondera grauiora coacerbat.* Tandem: *Propter quod, &c.* ad auxilium Dei nostri, qui bene se nobiscum habet, in discrimine tanto recurrendum monet.

Hora mortis vehementius lædunt.

63. 7. *Vere etenim dico, &c.* Nota, corpus hoc mortale ex natura rei in adiutorium nobis animæ datum. Dæmonis autẽ nequitia in perditionem, existere. Hinc sapientissimè Bernardus à loco cit. subdit. *Hinc est quod* (diabolus) *baculo nostro nos cedit, & manus nostras proprio cingulo ligat: vt caro quæ data est nobis in adiutorium, fiat nobis in ruinam & in scandalum.* Subdit. *In eo quod agit iustificans semetipsum, &c.* Nota dæmonum fraudem vt animas illudat. *Quid autem* (inquit Bern. serm. 6. in Ps. Qui hab.) *aduersus alios faciat* (diabolus) *quos videt omnimodo diligere iustitiã, & odisse iniquitatem? Quid nisi vt iniquitatẽ palliet virtutis imagine? Quos enim perfectos boni nouerit amatores, malum eis sub specie boni, non mediocris, sed perfecti, persuadere conatur.* Addit Antonius. *Præualebunt autem* dęmones *aduersum huiusmodi, &c.* Remedium sapienter adhibet cõtra illusionũ pericula à mysticis omnibus laudatum, & à B. P. Benedicto c. 7. Reg. gradu 5. humil. mutuatum: *si omnes,* inquit, *cogitationes malas cordi suo aduenientes, vel mala à se absconditè cõmissa Abbati nõ celauerit suo.* Vnde Bern. c. 14. Medit. *Magis timeo malum quod facio in abscondito, quam quod in aperto. Malum namq; quod nemo videt nullus reprehendit, & vbi non timetur reprehensor, securus accedit tentator & facilius perpetrat iniquitates.* Cætera satis explicat Antonius ipse serm. sup. adducto. n. 30. huius cap.

Caro nostra dæmoni instrumentum nocendi.

8. *Nunc itaque, &c.* De his vide Antonium ipsum n. 31. & 32. huius c. vbi pulchrè dæmonũ probat imbecillitatem, meliorique studio versipellis irridet vires: nullatenusque cum eo formidandum, inquit, esse congressum.

9. *Quoniam igitur, &c.* Catholicam veritatem de vnitate Dei & conditione spirituum omnium ab eo luculenter tradit. Aperit etiam Theologicè satis malorum inter se differentiam per diuersitatem recessus à Deo, disparique in nocendo nequitia: de qua idem Antonius in sermone suo n. 24. huius c. Ex parte etiam nominum ipsorũ discrimen inter bonos & malos assignat ibi. *Hæc autẽ eis nomina, &c.* Vbi nota ex D. Th. ep. q. 63. a. 7. ad 1. & 9. ad 3.

65. Dæmonum diuersitas.

Tom. I.

Textus.

Propter quæ ridere nos faciunt tempore fletus, & flere tempore risus: & (vt semel, atque simpliciter dixerim) transponunt semper in reclauia in aliis quamplurimis erroribus, per omnia nosmetipsos sibimet in famulos redigerunt, quorum tempus non est in propatulo fieri modo. Cumque vere his omnibus corda nostra repleuerint, & inebriati fuerimus illis, tunc indulget Deus quandiu gerit malitia nostra; ac de reliquo visitationem nostri faciẽs, repollutione grauissimi corporis huius, relinquentibus illud tunc maligna, opera, quæ gerebamus malè, reuelat nobis in corpore pœna exposito, quod induti fuerimus per negligentiam conditoris. Tunc enim fiunt nouissima nostra peiora prioribus Propter quod nolite affligi, obsecrantes benignitatẽ Patris, vt semper possitis habere vobiscum adiutorium. doceatque vos cognitionem sui, qui se benè habet. Verè etenim dico vobis (nati mei) quia vas istud, in quo sumus inhabitantes, in perditionem nobis existit, & domus est plena bellis. Pro certo (filioli) dico vobis, quod omnis homo illectus in voluptatibus suis, & prostratus à cogitationibus propriis, complexusque à maligno, seminauit in corde, qui congaudet eis, & recipit sensu veluti magna existentia sacramenta, in eo, quod agit iustificans semetipsum. Huiusmodi anima coexistit malignus spiritibus cõsiliatrix in malum; corpus quoque illius custodia est horrendorum arcanorum; quæ occultat in semetipso. Præualebunt autem aduersus huiusmodi, quoniam non traduxit eos coram omnibus. At nunquid & ipsi nescitis, quod non huiusmodi capturas habeant, quas non cognoscentes procul dubio fugiamus? Cæterum etsi quæsieris, non inuenies peccatum eorum, neque iniquitatem corporaliter manifestam. Corpus enim est anima recipiens malignitatẽ eorum, quã cum susceperit, tũc si velit in propatulo punit, per corpus istud, in quo sumus inhabitantes.

Luc. 1.

Illusionum remedium.

8. *Nunc itaque (filioli) non domus & locum vllum, alioquim nobis fines excitabimus iram, & illi permiscentur in domibus nostris, irridentes nos; quoniam hic nouerunt, quod perditionis est nostra, quæ tamen & ipsa de proximo consistit, sicut & vita de propè. Quis enim inquam Deum aspexit, vt videns cõgauderet ei de re tanta apud semetipsum, ne forte aufugeret eum, sed vt adiudicaret etiam ipsum veluti habitanti in hoc pondere tanto? Aut quis aliquando aspexit diabolum oppugnantem nos, & prohibentem beneficia adipisci aduersantem nobis, & stantem in loco corporali secreto, vt præuidens fugeret ab ipso? sed illi quidem habitant in occulto: nos autẽ propalamus eos per studia meliora.* 64.

Dæmonium diuersitas ex natura & nomine.

9. *Quoniam igitur ex vno Creatore sunt omnes secundum sensualem extantiam eorum: infugiendo verò eos à Deo & multa diuersitas est in illis, effecta ob diuersas operationes ipsorum, id circo autẽ omnia hæc nomina adiecta sunt istis propter vniuscuiusque eorũ operationem. Ideo & nunc quidam ipsorum vocantur Archangeli, alii sedes, & dominationes, & Potestates, & Cherubin. Hæc autem eis nomina sunt addita, pro eo quòd conditoris proprii custodierũt voluntatẽ. Item ob crimen aliorũ motuũ, necessario fuit nominari etiã istos, propter malignas adinuentiones ipsorũ diabolũ, & sathanã. Porro alii nuncupati sunt dæmones, spiritusq; maligni, etiã immũdi flatus erroris, & Principes quoq; sæculi huius, aliaq; cõplures in eis aduersitates existũt.*

10. *Rursum verò & in his, qui obuiauerũt sibi in grauissimo corpore isto, in quo & sumus inhabitãtes, & ipsi etiã nũcupati sunt. Quidã enim. Patriarchæ, alij verò Prophetæ, & leges ac Sacerdotes; nonnulli Iudices, & Apostoli, atq; alij multi electi effati proter egregium morũ suum. Vniuersa autẽ hæc nomina ascita sunt eis, siue masculi, siue fœminæ, ob diuersitates operationis eorũ, & iuxta principatũ ipsorũ: quia ex vno sũt omnes. Propterea ergo quicunque in proximum peccauerit, in*

Textus.

in semetipso delinquit: qui & maledicit proximo, semetipsum efficit malum. Itidem qui benefecerit proximo, sibimet hoc facit: sin verò quis, qui aliquando peccare potuerit in Deum, vel quis est, qui eum vnquam reficere queat? Quis vero erat, qui ei ministrauerit aliquando, aut qui benedicat eum vnquam vt opus habeat benedictione eius? Quis enim potuit honorare illum, vt ipse honorandus existit, vel quis est, qui valeat exaltare eũ, sicut excelsus habetur? quamobrem dũ sumus vestiti grauissimo corpore isto, alieno inuitamento suscitemus Deũ in nobis, vt hoc agentes commendemus illam circa nos bonorum viscerum essentiam. Non autem simus nos metipsos amantes; sin minus illorum inconstantis portionis erimus. Nã qui cognouerit semetipsum, vniuersos cognouit. Ideo & scriptum est. Qui vocauit ex nihilo vt essent cuncta. Sap. 1. *Hoc autem dicentem significat de sensuali natura, quæ occulta est in hoc corruptibili corpore extante in principio increpanda ab eo. Aut qui potuerit diligere semetipsum, nihilominus diliget omnes.*

11. *Charissimi filioli mei, quæso vos, vt non laboretis, neq; fatigemini inuicem diligentes; sed tollite corpus, quod estis induti, & facite illud altare superponentes* Heb. 11. *desuper omnem deliberationẽ vestram; omnemq; mali-* 67. *gnum instructum relinquite conspectu Domini. Extollite manus cordis vestri ad eum, id est sensus agendorum; & precamini Deum, vt donet nobis illum inuisibilẽ, & magnum ignem, qui descendens cælitus comedat Altare, & omnia, quæ in eo sunt; vniuersiq; Sacerdos Baalim, qui quidem existunt operationis aduersæ, meant fugientes à facie vestra, quemadmodum Elia Propheta: tam demum videbitis vestigium hominis in mari, adducens specialem imbrem, quod est Para-* 3 Reg. 18. *cleti spiritus consolatio.*

12. *Dilectissimi mei Nati in Domino filij Israelitæ, sanctissimi, non opus est beatificari corporum nostrorũ vocabula transitura; neq; enim ignoratis charitatem;* 68. *quam habeo in vobis, quia non est charitas corporalis,* Virtus abscondenda. *sed spiritualis, & amans Deum. Dilecti in hoc & repleor, quod beatitudo nobis facta sit in tempore isto. Sermo igitur vobis existat index: ac nõ æstimetis perfectum vestrum institutum. Quod est ergo obsequium Dei, nostram in tantum operationem existere? sed est virtus quædam cooperans vobis. Certantes itaq; vos ipsos offerre hostiam Deo, continuò præbere cooperanti vobis virtuti, & requiem Christi Iesu; quoniam vnita est vniuerso Sanctorum choro; sed & mihi deterrimo habitanti in hac lutea, & tenebrosa domo; quam enim ob causam differerem vobis nisi vt requiem exhiberẽ? Vnde & obsecro, vt quia omnes creati sumus vnius substantiæ inuisibilis, & initium sine fine, vnicè diligamus alterutrum. Quotquot enim cognouerint semetipsos, cognoscẽt, quod vnius substantiæ immortalis existunt. Siue quod volo, quòd Iesus Christus Dominus noster ipse Patris verus est sensus, in quo omnis plenitudo totius naturæ rationalis effecta est; eorum maxi-* 1. Cor 6 ib. *mè, qui sunt imagines effecti Caput totius creaturæ, &* Ibid. 12. *corpus Ecclesiæ. Nam & idcirco nos omnes membra* Ephes. 1. *sumus in alterutrum, & corpus Christi. Nec potest dicere caput pedibus: nõ vos habeo opus, sed si patitur vnum membrum totum corpus mouetur cum eo, & patitur. Alienatorũ vero mẽbrorũ, corporisq; propria non sunt capiti sociata sed fœditati dedita, & propter proprias libidinũ passiones, irremediabilis eorũ effecta est plaga: quia obliuionem acceperunt principij, atque finis; in quo & creaturarũ Genitor visceribus motus, pro plaga nostra, quæ sanari non poterat à nullo creaturarum, nisi per solam ipsius bonitatem, misit vnige-* Gal. 4. *nitum nobis; vt per seruitutem nostram seruitutis assumeret formam, Traderetque se pro peccatis nostris,* Isai. 53. *& peccata quidem nostra humiliauerunt eum, sed*

Paraphrasis.

& q. 209. a. 1. ad 3. Nomina quidẽ aliquorũ ordinũ Angelorum esse in dæmonibus: nunquam tamen *Seraphin, Thronos*, vel *Dominationes* appellari, *Item ob crimen, &c.* Specialius ex diuersis modis fugiendi & recedendi à Deo nobisque nocendi dæmonum naturas nominaque distinguit. Consule. D. Gregor. lib. 33. in Iob. c. 14. circa nomina. *Behemoth, leuiathan, auis, bellua iumentum, draco, serpens*: & Hieronymum super Isai. c. 27. & Amos 5. de nominibus *Belial, apostata, aspis, basiliscus, scorpio, leo coluber, rursus, &c.* Nomina varia.

66. 10. *Rursum verò, &c.* Militantis Ecclesiæ hierarchiam sicut & cœlestem diuersis gradibus ordinatam docet ex Apost. 1. Cor. 12. & Ephes. 4. Ecclesiæ diuersi gradus. *Propterea ergo, &c.* Optima probat ex vnitate corporis mystici fidelium peccantem in proximum, in seipsum peccare: sibi ipsi etiã nocere, non Deo; Qui peccat sibi nocet, non Deo. iuxta illud Iob 35. *Si peccaueris quid ei nocebis: & si multiplicatæ fuerint iniquitates tuæ, quid facies contra eum? Porro si iustè egeris, quid donabis ei, aut quid de manu tua accipiet? Homini, qui similis tui est, nocebit impietas tua, & filium hominis adiuuabit iustitia tua.* Subdit: *Quamobrem dum sumus, &c.* Dæmonum infensissimas nobis patefecit insidias, quas exercent dum corpore isto vestiti sumus: nunc vero Angelorum bonorum inuitamento indigere nos admonet, qui viscera in nos diuinæ misericordiæ conuertant; quippè qui vt Bernardus, inquit ser. 12. in Ps. Qui hab. *adsunt nobis vt protegant adsunt vt prosint*, & ser. 7. in Cant. *Per domesticos* (inquit) *& intimos accessus ad ima quæritur ambitur ad desideratum.* Subdit. *Non autem simus, &c.* Reuocat nos ab amore proprio: *sin minus illorum*, id est malorum Angelorum protionis erimus: atque ad spiritualem vitam animæ prouocat, quam *sensualem*, id est *intellectualem*, ex nihilo factam, vt pote creatione productam, corruptibili corpore occultam, & ab ipso incrependam dicit, scilicet propter originalem culpam corporea propagatione contractam.

11. *Charissimi filioli, &c.* Proximè dicta luculenter explicat; atque seipsum exponit.

12. *Dilectissimi mei, &c.* Laudat Arsinoitarũ sanctitatem, sed consulit absconsionem. *Necesse enim est*, (inquit Bernardus serm. 4. in Ps. Quid habitat) *abscondere interim si quid habemus boni, quoniam thesaurum regni cælorum qui inuenit homo abscondit. Propter quod etiam corporaliter in claustris, & in syluis abscondimur. Et si scire vultis, quantum in hac absconsione lucramur, credo nullum hic esse, qui si quartam partem eorum quæ fuit in sæculo actitaret, non adoraretur vt sanctus, reputaretur vt Angelus; nunc autem tanquam negligens arguitur, & increpatur.* Subdit Antonius. *Non æstimetis perfectum vestrum statum, &c.* Et Bernardus. *Paruum hoc lucrum ducitis, quod non reputamini sancti antequam sitis? An non timetis, ne forte hic vili mercede hac recepta in futuro mercedem non habeatis? Necessaria est ergo hæc absconsio, non solum ante oculos aliorum, sed etiam multo magis ante te ipsum. Hoc enim habet Dominica illa sententia: Cum feceritis omnia quæ præcipiũtur vobis, dicite serui inutiles sumus & hæc est vtiq; magna virtus, & summa securitas, quando & piè viuis & plus attendis, quæ desunt tibi, quã quæ obtinuisse videris, oblitus, quæ retro sunt, & extẽdens te in anteriora.* Deinde. *Quod est ergo &c.* vide dicta n. 3. & 10 huius epist. *Patris verus est sensus, &c.* id est Verbum Patris, qui mẽtis suæ recõditos sensus loquutus est nobis in Filio. *Caput totius creaturæ*: Vide D. Th. 3. p. tota quæst. 8. præsertim ar. 3. vbi explicat qualiter Christus D. caput sit omnium hominum: primo

Beatorum

Paraphrasis.

Beatorum: secundo habentium charitatem viæ: Tertio fidelium, etiam non habentium: Quarto vniendorum: Quinto vnibilium, & nullo modo damnatorum. *Alienatorum vero, &c.* scilicet non habentium gratiam: potest autem, & melius de hæreticis & schismaticis intelligi à corpore Ecclesiæ omnino alienatis, quos Antonius feruenti fidei Zelo insectatus est: præsertim Arrianos hisce Epistolis.

13. *Aut nunquid ignoratis, &c.* excitat fideles à somno, ac vigilare admonet contra insidias dæmonum, atque hæreticorum fraudes, præsertim Arrij qui temporibus Antonij consubstantialitatem Filij Dei impugnabat. *In domo sumus latronis, &c.* Idest mortali carni alligati, quæ laqueus animæ est, & dæmonis latibulum, qui tanquam latro pias deprædantur cogitationes: de quo late D. Bernardus serm. 5. Quadrages. & cap. 15. Meditat. quem tu consulas: *Et humilitatio, &c.* Merito humiliationem taxat, quæ tantum ab humilitate discrepat, quantum vitium à virtute. *Quanti humiliantur* (ait Bern. ser. 34. Cant.) *& humiles non sunt! Alij cum rancore humiliantur, alij patienter, alij libenter. Primi rei sunt, sequentes innoxij, vltimi iusti. Bonum mihi quod humiliasti me. Vides quod humilitas dicit, non humilitatio:* vbi plura dilucidè de hac re persequitur. *Angelis labor, &c.* His verbis apud Margaritum appositum est *Cauta lege* iussu supremi Fidei Senatus, & merito: labor namque gemitus, & iustitia cum beata visione non compatiuntur, quæ statum importat omnium bonorum aggregatione perfectum, quod & Antonius perspicuè fatetur in calce Epistolæ. Labor autem atque iustitia Angelorum & Sanctorum, efficax desiderium nostræ salutis interpretari potest, quod quidem suapte natura anxietatem gemituum, & tristitiam natum est inferre. Sed in Beatis non infert, quia ineffabili & plenissimo gaudio impeditur. *Non dum vsque requieuerunt, &c.* Idest adhuc corpus exoptant, & impleri numerum fratrum suorum vt dicitur Apoc. 6. sed id appetunt absque inquietudine, quæ cum summa fœlicitate non compatitur, complendum tamen in die nouissimo per reunionem animarum ad corpora. V. D. Th. 12. q. 1. ar. 5. & q. 3. a. 8. & alibi.

70. Dæmones superbia deiecti.

14. *Ergo filioli, &c.* De peccato dæmonum ab initio vide D. Th. 1. p. q. 63. ar. 5. & 8. *Nam pro certo est, &c.* Non communem Ecclesiæ, & Sanctorum PP. doctrinam, dæmonem scilicet superbia fuisse deiectum: sola namque superbia, & inuidia propriè loquendo, in dæmonibus esse possunt: cæteris autem peccatis ex sola inuidia afficiuntur, vt notat D. Th. ib ar. 1. & 2.

71. Discretio mater virtutum.

15. *In totum verè, &c.* Fortius perfectionis Magister Antonius discretionem ad omnia, & super omnia commendat, de qua Bernard. ser. 3. de Circumcis. *Ergo ne incurrat qui currit, illuminari necesse est lumine discretionis, quæ mater virtutum est, & consummatio perfectionis. Hæc nimirum docet; Ne quid nimis.* Et serm. 49. Cant. inter alia super illud: *Ordinauit in me charitatem* luculenter dicta, *Discretio* (inquit) *omni virtuti ordinem ponit: tolle hanc, & virtus vitium erit.* Vide dicta ad num. 4. Epist. 1. subdit Antonius: *Incidatis in mensuram diaboli*, hoc est superbiam, quæ peccatum diaboli est &c. dicta numero præcedenti. Pro cuius medela Filius Dei factus homo linteo

Textus.

linore eius sanati sumus. Hic congregauit nos ex omnibus regionibus, vsquequo resurrectionem cordium nostrorum de terra faceret, docens cunctos nos vnius esse substantiæ, & membra in alterutrum. Propterea debemus diligere vehementer; quia quicunque dilexerit proximum, diliget animam propriam. Et hic sermo manifestus sit vobis, Charissimi, Nati in Domine, filij Israëlitæ sancti, qui parastis vosmetipsos ad Deum ire, offerre vosmetipsos hostiam Deo in omni sanctitate, quoniam nec potest hæreditatem capere quispiam sine sanctitate.

69. Caro nostra latronis domus.

13. *Aut nunquid ignoratis, dilectissimi; quòd aduersarij virtutis veritati semper insidiantur? & idcirco, Charissimi, obseruate ne detis oculis somnum, aut dormitationem palpebris. Proclamantes ad proprium Conditorem die, ac nocte ut si fortè quo egrediatur nobis adiutorium ab excelso, quo protegantur corda vestra, & cogitationes in Christo. Nam verè (filioli) in domo sumus latronis inhabitantes, & in* Ps. 131. *vinculis mortis extamus vincti. Pro certo enim dico vobis, quid nostra negligentia, & humiliatio, extranea commotio, non nobis solis est detrimento, sed Angelis labor existit, & omnibus sanctis in Christo Iesu, quia nondũ vsque requieuerunt propter nos verè, Nati mei, hæc nostra humiliatio illis omnibus tristitia est, sicut iterum salus & gloriatio nostra lætificationem eis ac requiem omnibus præbet. Vt autem cognoscatis, quia benignitas Patris non cessat, à qu motio facta est, beneficiis fulciens semper, vsque in hodiernum diem; vt obnoxios faceret nos propriæ morti, quoniam in nostra sumus potestate creati; vnde & illi postulant pro nobis semper sicut scriptum est, im-* Ps. 33. *mittet se Angelus Domini in circuitu timentium eum, & liberabit eos.*

Humiliatio & humilitas differt.

14. *Ergo, filioli, scire vos volo, ex quo factus est mundus vsque nunc vniuersa quæcunque extra virtutem fuerunt, completa malitia ipsorum, & ipsi cognoscuntur inter filios esse diaboli deputatos, propterea quod conantur vniculque nostrum ingerere propriam voluntatem. Nam pro certo est, quod cum se nouerit diabolus per superbiam, & inanem gloriã, cælitus fuisse deiectum, ideo & illi eos, qui peruenerint in magna mensura aggrediuntur: in primis artifices existentes per superbiam, & inanem gloriam; vt sint aduersum se alterutrum scientes, quod per ista segregent nos à Deo. Et quia nouerunt, quod qui dilexerint proximum, diligant Deum, adeo & illi, cum sint virtutis inimici, proprium seminant fomitem simulationum in corde nostro, vt possideamus inimicitiam magnam aduersum alterutrum; ne vel de longè proximo colloquamur.*

15. *In totum verè (filioli) volo vos etiam, istud cognoscere, esse quam plurimos, qui sustinuerint maximum certamen in conuersatione sanctissima, sed indiscretio interfecit eos, verè (filioli) quia non est tantum mirandum, si negligatis vosmetipsos, quantum & non discernentes proprium opus, incidatis in mensura diaboli; arbitrantes quod iam vicini Dei sitis effecti, & expectantes fortem lucem, tenebris occupemini. Quid enim omnino fuerat opus, vt præcingens se Iesus linteis, ac ponens peluim, inferiorum sibi lauaret pedes? sed exemplum istud effecit, significans de conuersuris ad proprium illud, supernum-* Ioan. 13. *que principium. Initium quippe motus superbia existit, quæ facta est in primis. Et ne si rursus post multa confoderis in corde tuo, & in tota anima tua, & in toto spiritu tuo, in tota etiam anima & in corpore toto, non poteris hæreditariè capere regnum Dei.*

Textus. | Paraphrasis.

16. *Verè filioli mei, in Domino, quasi Creatorem meum, dic, ac nocte, a quo habeo spiritum commendatum vt aperiat oculos cordis vestri ad cognoscendam dilectionem nostram à vobis, quam habeo erga vos: & vt patefiant auditus animæ vestræ ad cospiciendam confusionem propriam. Quisquis enim cognouerit dedecus suum, hic demum requiret & electam gloriam suam; & quicunque cognouerit propriam mortem, iste iterum cognoscet etiam suam æternam vitam. Quasi prudentibus loquor vere filioli, quia timeo ne forte fames nos comprehendat in via, & in loco, poteramus diuites fieri, si velimus. Volebam autem videre vos ad faciem in corpore; sed iam expecto tempus, quod propè est, in quo possumus ex ipso nos contuitu alterutrum peruidere, cum aufugerit dolor, tristitia, ac gemitus; cumque exultatio super caput extiterit vniuersorum. Erant & alia multa, quæ velim dicere, sed si dedero occasionem sapienti, sapientior erit.* Prou. 9. *Saluto omnes desideratissimos meos natos in domino, per nomen.*

se præcinxit, nobis relinquens exinanitione sua totius humilitatis exemplum.

16. *Verè filioli, &c.* Nota Antonium charitate ardentem, sollicitum de animarum salute, & propria humilitate confusum. *Volebam autem &c.* senex, iamiamque longæuus hanc scribebat Epistolam, vt pote expectans tempus, quod propè esse dicit propter prouectam ætatem, alterutrum in cœlo peruidendi. *Cum aufugerit dolor, &c.* Doctrinam catholicam luculenter prodit de fœlicitate animarum absque vllo dolore, gemitu, vel iustitia: ac proinde locum habere traditam expositionem supra n. 13. huius epist.

SANCTI ANTONII ABBATIS
EPISTOLA III.

73. 1. *SCitis gratiam Domini nostri Iesu Christi, quod propter nos pauper factus est, cum diues esset.* 2. Cor. 8. *Vt nos paupertate illius ditaremur: seruitus autem illius liberauit nos, & infirmitas eius constituit nos validos. Stultitia illius nos sapientes effecit; si tamen iterum per mortem propriam, resurrectionem faciat nostram, vt in hac possimus vocem magnam eleuare dicentes: Tametsi nouimus secundum carnem, sed creatura est in Christo noua.* 2. Cor. 5. *Verè Charissimi in Domino, dico vobis, quòd iuxta minutias verbi libertatis, in qua cuncti liberi sumus effecti, alia habeo multa quæ dicam vobis, sed non est horum tempus docendi modò.*

2. *Saluto iterum vos omnes, charissimi mei, Nati in Domino, filij Israelitæ sancti, secundum vestram sensualem extantiam. Verè, inquam, decebat vobis quasi propinquantibus proprio Conditori, ad inquirendam salutem animarum vestrarum per testamentariam legem; licet propter multitudinem malitiæ & malignitatis distinctionem, ac libidinum voluptates,* 1. Cor. 15. *refrixerit testamentaria illa lex, animæque vestræ sensus officio obierint. Et idcirco nequaquam potueritis animaduertere sensualem, & gloriam essentiam, propter mortem, qua corruerunt. Ideoque scriptum in scriptura diuina. Quod sicut in Adã omnes moriũtur, ita & in Christo omnes viuificabuntur. Ergo ipse est vita totius rationalis naturæ creatæ, in ipso secundum effigiem imaginis eius; ipse etiam existit sensus verus Patrũ. Sed imago quidem Genitoris inuersabilis est, quæ assumpta est. Præter illam tamen vobis accidit malitia in qua & vniuersi mortui sumus extra naturam: siquidem est substantia sensualis in Deo. Ergo omnibus, inquit, extra naturam est, acquisiuimus domum tenebrosam, ac præliis plenam, & in hoc testificamur vobis, quia totius vigoris scientia deficit à nobis, ob quam etiam causam aspiciens Genitor noster Deus infirmitatem nostram, quòd impossibiles simus effecti gestare veritatẽ, ex quo huius rei gratia, bonitate propria venit visitationem facere creatu-*

1. *SAtis gratiam, &c.* Intendit Antonius in omnibus his Epistolis (hæc præsertim) altissimum Incarnationis Verbi explanare mysteriũ, ac extollere beneficium, quibus ad Conditoris amorem excitet corda. Ad quos autem sit scripta, non constat, nisi forte ex phrasium, & sententiarum similitudine ad eosdem Arsinoitas directam coniiciamus. Et primum circa textum notandum, frequenter in hac & sequentibus epistolis multa quidem dicere, pluraque dicenda semper relinquere circa *minutias verbi libertatis*, nomine *libertatis* eam intelligens, quæ *seruituti* opponitur: nam cum serui essemus peccati, dæmonumque mancipium, liberi sumus ea libertate, qua Dei filius homo factus nos liberauit. Angusta autẽ ei tẽpora omnia videntur ad loquendũ circa minutias verbi *libertatis*, idest circa quæstiones, puncta & interrogationes, quæ in clarissima Incarnationis Verbi materia, de qua ei sermo in his epistolis passim occurrunt. *Minuta* autem appellat in calce. Epistolæ 48. qua phrasi vtitur Cicero in Parad: & Nonius apud Theodosium Trebellium *Minutum* obscurum, & scrupulosum interpretatur, quæ rectè conueniunt *Minutis* verbi libertatis, fide supernaturali nobis manifestis, nunquam ab obscuritate absoluendis. Intentum Epistolæ.

2. *Saluto interim, &c.* Frequenter vtitur termino isto *sensualis extantia*, de quo satis epist. 1. num. 5. ipsius; vbi notatione est, sensum pro *intellectu*, esse accipiendum & sensualem extantiam pro *spirituali*, vt passim ex contextu omniũ epistolarum manifestè conuincitur. De testamentaria lege vide ep 1. num. 1. ipsius. *Animæ vestræ sensus officio obierunt, &c.* Nota libidinum ac voluptatum filias cæcitatem mentis, in consideratio-nem, præcipitationem, inconstantiam, amorem sui, odium Dei, Affectum præsentis sæculi, & horrorem futuri, cum D. Th 22. q. 53. ar 6. *Ergo ipse vita, &c.* Consule dicta ep. præced. n. 12 ipsius. *Per ministerium* 74 Libidinum effectus.

Paraphrasis.

monasterium Sanctorum, &c. Scilicet Angelorum, qui in ministerium missi sunt propter nos iuxta Apost. Hebr. 1. *Plenè ministri nostri* (inquit Bernard ser. 12. Ps. Qui hab.) *non Domini nostri: Et in hoc vnigeniti formam imitantur qui non venit ministrari, sed ministrare, qui stetit inter discipulos tanquam qui ministrat.*

3. *Quid ergo dicemus &c.* Docet eleganter insufficientiam creaturæ ad satisfaciendum Deo pro debito peccati mortalis, & congruentiam mysterij Incarnationis Filij Dei, qui pro nobis Deo Patri Adæ debitum ad æqualitatem solueret.

77. Chrısti aduentus diuersi effectus in hominibus.

4. *Docet idcirco &c.* Dicto de Incarnationis Verbi mysterio, mentis sensuumque aciem nos intendere admonet ad cognitionem eorum, quæ de Verbo Incarnato credere debemus; oraque obstruit impiorum, quibus propter malitiæ grauedinem factus est aduentus Christi gentibus quidem stultitia, Iudæis scandalum hæreticis damnatio, fidelibus emolumentum; omnibus iudicium. Ac proinde ad discretionem boni & mali, veri atque apparentis dogmatis habitudines nostras, sensuumque officia exerceri oportet; neque enim facile est inter tot malignitates boni verique fuco coloratas bonum à malo, verum ab apparenti nisi ex Dei dispensatione discernere. Vnde Bernardus serm. 56. Cant. super illud *Capite nobis vulpes &c.* inquit: *Ego ad vulpes istas. Non sufficit esse hæreticos, nisi & hypocritæ sint, vt sit supra modum peccans peccatum. Quinam isti prædones? Hi oues sunt habitu, astu vulpes, actu & crudelitate lupi. Hi sunt qui boni videri non esse; mali non videri, sed esse volunt. Male sunt, & boni videri volunt, ne soli sint mali: mali videri timent, ne parum sint mali. Etenim minus semper malitia palam nocuit, nec vnquam bonus nisi boni simulatione deceptus est. Neque enim est apud eos virtutes colere, sed vitia colorare quodam quasi virtutum minio.* Quod quidem impius Arrius (quem sibi coæuum Antonius his epistolis tacito inimico, vltima vero expresso nomine insectatur) veræ Fidei de Incarnato Verbo infensissimus hostis, habitu & moribus professus est: de

Hæreticorũ mores.

Arrij habitus & mores.

Textus.

rarum suarum, per ministerium Sanctorum. Obsecro vos vniuersos, in Domino, Charissimi, vt intelligatis quæ scribo vobis: quia non dilectionem corporalem habeo in vos; sed charitatem spiritus, culturæ Dei. Præparate vosmetipsos ad conditorem vestrum ire. Scindite corda vestra, & non vestimenta vestra. Et scitote quòd poscimus restituere Domino Ioel 2.
pro cunctis donationibus, quas dedit nobis. Cuique, & vsque, & hic in ista habitatione memoriam nostri facit, propter immensam bonitatem suam, & infinitã dilectionem, non faciens nobis secundũ peccata nostra: Qui & solem vsque fecit ministrare nobis in tenebrosa domo: Lunam quoque, ac sidera cuncta, scribens deseruire vanitati perituræ, creaturæ, propter corporum constabilitionem: aliasque virtutes multas nobis ministrare perfecit, quas neque vidimus corporis oculo.

3. *Quid ergo dicemus, quasi in aliquid boni fraudamur ab eo, quod ipse non fecerit nobis? Nunquid Patriarchæ res passi sunt pro nobis, aut Sacerdotes non docuerunt nos? Nunquid Prophetæ pro nobis mortui non sunt? Aut Apostoli persecutionem non sustinuerunt pro nobis? Nunquid Filius Dei dilectus non pro nobis omnibus mortuus est? ob quæ vniuersa debemus & ipsi properare ad peragendum in omni sanctitate ad proprium conditorem; qui cernens, creaturam non posse curare plagam quæ facta fuerat Iudæis, propriis videlicet membris, Pater ipse creaturarum sciens infirmitatem, ac sensus earum, motus est visceribus circa eas; & secundùm multam dilectionem suam non pepercit vnigenito Filio suo, sed ob nostram omnium salutem tradidit eum & propter nostra peccata. Et iniquitates quidem nostræ humiliauerunt eum. Liuore autem eius nos omnes sanati sumus. Hic congregauit nos ex omnibus regionibus verbo virtutis suæ; donec illum sensus nostri resurrectionem efficerit docens nos alterutrum existere membra.* 75.

Creatura insufficiens ad satisfaciendum.

Rom. 8. 1. Pet. 2. Isai. 53.

4. *Docet idcirco vniuersis nobis properantibus ad proprium conditorem, exercere habitudines nostras, ac sensus officia ad cognoscendum dignitatem boni malique discrimen; vt sciamus omnes illas Iesu dispensationes, quas ille proprio dedit affectu; similis nobis factus per omnia, excepto peccato propter verò multam malitiam nostram vistrictionemquè malitiæ, & grauedinem inconstantiæ nostræ factus est aduentus eius, quibusdam quidem stultitia, aliis verò scandalum, alteri parti emolumentum, itemque aliis sapientia, & virtus porro aliis resurrectio, & vita. Hoc quoque manifestum sit vobis, quòd aduentus illius factus sit omni mundo iudicium. Ecce enim, ait, veniunt dies, dicit Dominus, & omnes sciunt me à minimo vsque ad maximum eorum, & auditum faciam vsque ad extremum terræ, vt omne os obstruatur, & subditus fiat omnis mundus Deo. Quia cum cognouissent Deum, non vt conditorem proprium glorificauerunt; & id propter vecordiam suam, per quam, nec potuerunt capere Sapientiam eius. Sed vnusquisque nostrum vendidit semetipsum propriis voluptatibus in mala, & ipsis seruus addictus est: Ob quæ ipse Iesus exinaniuit semetipsum à gloria, formam serui accipiens, vt illius seruitutis nos liberaret. Stulti fuimus, & iniustitia nostra facinus gessimus: Assumpsit ille habitus stultitiæ, vt nos faceret sapientes: inopes eramus, & in paupertate nostra omnis defecerat vigor à nobis: item ille ob hæc assumpsit inopiæ formam, vt paupertate sua nos in omni sapientia & intellectu ditaret. Non solum autem hæc, sed insu-*

Ioan. 8. Ier. 31. Rom. 1. & 3.

Textus

*per & infirmitatis nostra, figuram assumpsit, vt pro-
pria infirmitate nos robustos efficeret: obediens Patri
factus in omnibus vsque ad mortem, mortem autem
Crucis, vt in sua morte, & humilitate. Nam cunclo-
rum resurrectionem efficeret, eumque destrueret, qui
mortis habebat imperium, hoc est diabolum. Igitur si
pro certo liberabimus nosmetipsos in eius aduentum,
profecto inueniemur discipuli Iesu; & diuina here-
ditatis instituemur hæredes.*

77. *5. Charissimi in Domino, turbor vehementer, &*
Timet in *moeror in spiritu meo, quod nominibus amicti sumus,*
suis hypo *& cunctorum schemata baiulamus, in conspectu infi-*
crisis vitiũ. *delium gloriantes. Sed metuo nec illud Pauli oracu-*
2.Tim.3. *lum impleatur in nobis, quo ait. Habentes firmam
pietatis, virtutem autem eius negantes. De Charitate
vero, quam habeo in vos, oro pro vobis ad Deum, vt
consideretis vitam vestram, & hæreditate capiatis ea
quæ non videntur. Nam verum (filioli) est, quod etiam-
si demus nosmetipsos ex tota virtute inquirere Deum,
nec sic quidem condigna gratia erit. Id enim inquiri-
mus quod nostrum existit, & quod naturale est sub-
sistantia nostra; verè enim, Charissimi in Domino,
qui in omni sanctitate parastis vosmetipsos offerre
hostiam Deo, quia nihil de his quæ expediebant, cela-
uimus vobis, sed perspicua facientes testificauimus ea,
quòd aduersary virtutis subripiunt veritati. Hoc
quoque cognoscite scientes quod qui secundum
carnem est, semper insectatur eum, qui secundum spi-
ritum; & quòd omnis, qui voluerit piè viuere cum
Christo, persecutionem patitur. Propter quod Iesus
cognoscens tribulationes omnes, ac tentamenta, ve-
niens in mundo ad Apostolos; & sciens, quod per pa-
tientiam suam resoluendam inimici virtutem, id est,*
Ioan.6. *idololatriam, consolabatur dicens, vos tribulationem
habebitis in mundo; sed constantes estote, quia ego*
Matth. 10. *vici mundum. Docebatque eos dicens Nolite timere
mundum, quia omnes afflictiones mundi condigna non
sunt; ad eamque spectatur gloriam. Nam si eos, qui
ante vos fuerunt. Prophetas insequuti sunt, & vos*
Rom. 8. *persequentur. Et si me oderunt, & vos oderint. Sed
confidentes estote, quia vestra sapientia solueris om-*
Ioan. 5. *nem inimici virtutem. De minutia vero verbi liber-
tatis, in qua liberati sumus, habeo alia multa dicere
vobis: sed si dedero occasionem sapienti, sapientior
erit. Opus tamen habemus consolari inuicem exiguis
quibusque sermonibus. Quod si vere perspexit meus,
iam nequaquam egebit loquela corporalis manda-
tio.*

*6. Gaudeo autem in omnibus vobis dilecti in
Domino, viri Israelita sancti, secundum propriam sen-
sualem extantiam. Qui primùm quidem decebat ra-
tionabilem virum cognoscere semetipsum, deinde vt
cognoscat ea, quæ sunt Dei, & vniuersas ipsius gra-
tias, quascumque semper cum eo facit. Ac deinceps
nouerit, quòd omne peccatum, & totum quidquid que-
relosum existit, extra naturam est sensualis extantia.
Denique videns conditor noster, nos hæc extra natu-
ram possidere arbitrio liberali, in quo hic moriebamur;
horum causa visceribus pro nobis motus, propria bo-
nitate voluit conuertere nos ad illud sine fine principiũ,
visitationem fecit creaturarum, non parcens sibime-
tipsi ob nostram vniuersorum salutem. Tradidit quip-*
1. Petr. 1. *pe se pro peccatis nostris: & iniquitates quidem no-
stra humiliauerunt eum. Sed liuore eius nos omnes*
Isai. 53. *sanati sumus, verbo enim virtutis sua congregauit nos
ex omnibus regionibus ad extremum terra, vsque ad*
Ezech. 11. *vltimum orbis, docens quod essemus alterutrum mem-
bra. Quamobrem si pro certo parauimus nosmetipsos*

Paraphrasis.

quo Epiphanius lib.2. contra hæres. tom.2. hæresi 69. inquit. *Erat statura valde longus, sub tristi specie, figuratus velut dolosus serpens, qui decipere posset omne innocens cor per versutum suum prætextum? Dimidium enim pallium hic semper induens, & stolam, dulcis erat in colloquio, persuadens semper animas ac blandiens*: Vide nunc quam conceptis verbis dixerit Magnus Antonius necesse nobis esse vniuersis nobis ad Conditorem proprium properantibus exercere mentis habitus, ac sensus officia ad cognoscendum boni malique discrimen.

5. *Charissimi in Domino &c.* Consequenter satis sibi timet, ne forte hypocrisim & simulationem, quam in hæreticis damnat, in suis fidelibus nomine virtutis amictam, sed re ipsa virtutis vacuam inueniat. *Quod nostrum existit, & quod naturale est &c.* Nota quod Charitas, quæ habitus supernaturalis est, & Beatitudo, quæ in clara Dei visione consistit, non dicuntur *naturalia* ab Antonio, eo quod homini suapte natura debita sint; sed quatenus non sunt contra naturam, quæ supra naturam sunt; vel quatenus congruentia naturæ rationali, quæ capax est donorum supernaturalium, *De minutia verbi libertatis.* Vide dicta num. 1. huius epistolæ.

6. *Gaudeo autem &c.* De sensuali extantia vide dicta epist. 1. num. 1. ipsius, & nu. 2. *Huius Denique videns &c.* Peccatum extra naturam esse ait sensualis, seu rationalis extantiæ, imo contra naturam ipsius, quia peccatum est actus liber deuians ab ordine debito finis contra regulam naturæ & rationis: & peccare nihil aliud est, quam deficere à bono, quod conuenit alicui secundum naturam suam. Vide D. Thom. 12. quæst. 21. artic. 1. & quæst. 109. artic. 2. ad 2 & artic. 8. in c. & à lib. *Vnde & ego quoque &c.* Nota iterum Antonium longæuum vel de quo tempore hanc exarabat epistolam. Cætera in superioribus explicata sunt.

7. Obsecro

Paraphrasis.

7. *Obsecro itaque Charissimi,&c.* Merites fidelium in Dei amorem, & timorem excitat consideratione sacri Baptismatis à Christo Domino instituti, & excellentiæ benefici huius sacramenti supra Baptismum Ioannis. Discrimen autem inter vtrumque constituit penes hoc, quod Ioannes baptizauit in remissionem peccatorum, Christus vero in spiritus sanctificatione,& optimè quidem: quia Baptismus Ioannis erat quasi protestatio pœnitentiæ, quam imponebat baptizatis,sed non conferebat gratiam, neque caracterem imprimebat,vt docet D.Thom.3. part.3.quæst.38.a 2. & 3. & quæst. 68.a 6. Christi vero baptismus & characterem imprimit in anima,& gratiam confert sanctificantem, quam suscipientes filij Dei Regni ipsius hæredes, cohæredes autem Christi nominamur & sumus. *Preperemus nos &c.* Commendat pœnitentiam, quæ secunda tabula est post Baptismum, secundumque lauacrum ad purgandam mentem à perpetratis post Baptismum, quippe qua iterum conuertimur ad principium nostrum, deperditamque recuperamus hæreditat.m.

80. 8. *Manifestus siquidem &c.* Concinit omnino Bernardus serm.8.in Ps.Qui habitat,vbi: *Quid tam pauendum* (inquit) *quid tam plenum anxietatis, & vehementissima solicitudinis excogitari potest, quam iudicandum astare illi tam terrifico tribunali, & incertam adhuc expectare sub tam districto Iudice sententiam? Horrendum est (ait Apostolus) incidere in manus Dei viuentis. Iudicemur interim fratres, & terribilem illam expectationem præsenti studeamus declinare iudicio? Non iudicabit Deus bis in idipsum.* Et serm.5. de Aduentu, cui titulus de Medio aduentu & triplici innouatione: *Medius inquit, aduentus occultus est, in quo soli Deum in se ipsis vident electi, & salua fiunt anima eorum:* & infra *Aduentus* (inquit) *medius via est perquam à primo veniatur ad vltimum.* Concludit *Custodiat vos &c. vsque ad nouissimum flamen:* id est vsque ad mortem, atque vltimum vitæ efflatum.

Iudicij extremi distinctio.

Hactenus continuator.

Hactenus CONTINVATOR.

Textus.

liberos facere in eius aduentu, scrutetur semetipsum rationalis homo, quidnam possit retribuere Deo pro cunctis donis,quæ fecit in nobis. Vnde & ego quoque deterrimus,qui hanc scripsi Epistolam, expergefactus à Dormitione mortis, plurimum illud temporis, quod mihi fuit supra terram factum, existimo luctum, & flectum: lugens quidnam possum retribuere Deo, pro omnibus,quæ fecit mihi.In nullo enim frustrati sumus eorum, quæ non perfecerit nobis in humilitate nostra, Angelos enim suos nobis ministrare fecit; Prophetasque proprios vaticinari præcepit: Apostolos etiam suos nobis euangelizare iussit. Insuper vero illud omnium insigne est præcessoram, quòd vnigenitum suum formam serui fecit assumere pro nobis.

7. *Obsecro itaque charissimi in Domino, vos, qui sanctorum existitis cohæredes, vt excitare velitis proprias mentes in timore Dei. Sermo etiam vobis iste sit manifestus, quòd Ioannes quidem Præcursor Iesu baptizaueris in remissionem peccatorum propter nos: spiritu autem sanctificati fuerimus in Christo. Preparemus nos ipsos nunc in omni sanctitate,ad purgandam sensualem mentem nostram, vt simus mundi in baptismate Iesu, ad offerendum nos metipsos hostiam Deo. Hic vero Paraclitus spiritus, qui consolatur nos, conuertit rursus ad principium nostrum, ad recuperandas hæreditates proprias, & magisteria eiusdem spiritus consolantis. Huius rei gratia quotquot in Christo baptizati sunt,Christum induti sunt. Non est masculus, aut fœmina,non est seruus,aut liber.Omnis enim lingua corporum destruitur apud illos,accipientibus eis doctrinam sancti spiritus, in tempore quo sument hæreditatem sanctam; & adorabunt Patrem sicut oportet,in spiritu, & veritate.* 79.

In quo Baptismus Ioànis à Christi Baptismo differat.

8. *Manifestus siquidem sit vobis sermo iste, ne expectare velitis iudicium futurum in illa præsentia Iesu: iam etenim aduentus illius omnibus nobis iudicium existit. Scitote enim, quod omnes in se gestantes spiritum, recipiantur, & vestiantur vestimento illo, quo sumus exuti,iuxta sensualem nostram extantiam. Nã & sæpe fit vox,veniẽs sẽper à Deo Patre ad omnes illos,qui in se ipsum gerunt,dicens eis. Consolamini cõsolamini,popule meus dicit Dominus,& Sacerdotes, loquimini ad Ierusalem. Deus quippe visitationem continuò fecit creaturarum suarum, manifestans propriam bonitatem. Et verè, Charissimi,secundùm minutias verbi libertatis, in qua liberati sumus, sunt & alia quam plurima,quæ dicantur vobis: sed si dedero occasionem sapienti,sapientior erit. Deus autem pacis det vobis gratiam discretionis, vt cognoscatis quæcunque scribo vobis, quod mandatum sit Domini, Custodiat vos idem totius gratia Deus sanctos in Domino vsque ad nouissimum flamen. Oro autem Deum semper pro omnium vestrum salute, in Domino dilectissimi. Gratia Domini nostri Iesu Christi cum omnibus vobis.*

Isa. 40.

Prou. 9.

Amen.

---

81. PORRÒ quatuor reliquas omittere decreui, quòd nimirum eiusdem prorsus sint argumenti cum tertia,de verbi Dei incarnatione; eiusdemque penè ad verbum loquendi formulis vtatur; & idcirco non valdè rei nostræ, facere videantur, qui de institutis Monasticis agere decreuimus. Sanè Antonio vehementer incumbebat onus de diuinitate Verbi frequentem ad suos facere sermonem,quòd videlicet quo tempore epistolas suas exorabat, Arius è tenebris mundo emerserat, cumque illi præcipuum bellum inferere necessum fuit. Nam & illius asseclæ non veriti fuerunt aliquando fidei Antonianæ opinionem commaculare, sibi eum de creatione Filij Dei assentiri publicè mentientes. Ex quo vt sanctæ Fidei defferret,necessum fuit eremi excedere limina, & palam Alexandriæ diuinitatem Filij prædicare, vt Athanasius narrat cap.41.& 42. Fuisse verò Antonium cum has scripsit prouectæ admodùm ætatis, sæpe ipse indicat, præsertim in tertia cum ait: *plurimum illud tempo-*

Arrium infectitur epistolis.

Senex iam Epistolas scribit.

rijs, quod mihi fuit super terram factum &c. & in secunda: *volebam autem videre vos ad faciem in corpore; sed iam expecto tempus (quod est prope) in quo possimus ex ipso nos contuitu alterutrum peruidere; cum aufugerit dolor, tristitia, & gemitus &c.* Vt certum sit, iam Arium virus suum effundere cæpisse: præsertim, quia 7. in eum conceptis verbis vibrauerit stilum, inquiens; *De Ario verò, qui in Alexandria surrexit &c.* Vt autem contra ipsum monasteria armaret sua, & Monachos de Fide recta commonefaceret, editis ad singula Asceteria epistolis, laborasse satis (vt f. llor) ipse innuit in tertia, dum ait: *Deus autem pacis det vobis gratiam discretionis, vt cognoscatis quæcumque scribo vobis, quod mandatum sit Domini.* Et in quarta: *Obsecro ergo vos, Charissimi in Domino, vt intelligatis scripta, quia Dei mandata sunt.* Ergo, vt vides, in vno Antonio, habuere Monachi morum

Antonius Theodidactus Doctor.

suorum legislatorem sanctissimum; contra dæmonum acies expertissimum ducem, ac instructorem & Fidei rectæ, Catholicæque Magistrum, & Doctorem peritissimum; vt nihil in eo desiderare quirent, nihil ab altero mendicare. Augustinus sanè Antonium Doctorem prædicat Theodidactum lib. 1. de Doct. Christ. in Christ. in prologo, cum ait: *Recordentur semper homines didicisse litteras. Nec propterea sibi ab Antonio, Sancto, & perfecto viro Ægyptio Monacho, insultari debere; qui sine vlla scientia litterarum scripturas diuinas & memoriter audiendo tenuisse, & prudenter cogitando intellexisse prædicatur.* Quare iure Camperius inuehitur in eos, qui Theologiæ ignarum eum reputant: *Nam si sic* (ait) *Ægyptij Antistites Antonium vt symbolo Fidei Magni Athanasij testimonium daret aduersum Arianos, non conuocassent. Eodem argumento & Athanasius, & Dydimus, cæterique Ægyptij, qui Antonium conuocarent, Theologiæ rudes dicerentur.* Sed ad rem.

CAPVT III.

Quousque Antonij institutio se extenderit?

§. I,

Cui Macarius, & Posthumius regulas scripserunt.

1\. Quo anno Antonius Monachos regere cepit.

RElíquum est, vt enodemus, quousque sese institutio extenderit Antoniana. Meminetis, lector, statutum à nobis fuisse in superioribus, Antonium, anno ætatis 55. Christi verò 307. cœpisse Monachos colligere, & erudire. Enim verò *Antonius annis 20. solitariè transactis* (supra alios 15. Sub senis sui obedientia) *cum multorum & propositum imitari cupientium, & notorum multitudo ad eum concurreret; tandem penè iam per vim foribus euulsis, quasi ex aliquo cœlesti aditu consecratus apparuit.* Ita Athanasius cap. 13. & cap. 14. ait: *Rursusque in pristinis laboribus perseuerans, multos magisterio suo fratres confirmauit; ita vt breui tempore plurima fierent monasteria. Nouos, antiquosque Monachos pro ætate, vel tempore, paterno moderabatur affectu.*

Eorum multitudo.

Et cap. 21. eorum multitudinem sic expendit: *Erant igitur in monte Monasteria, tanquam tabernacula, plena diuinis choris psallentium, legentium, orantium; tantumque ieiunandi, & vigiliarum ardorem cunctorum mentibus sermo eius afflauerat, vt futuræ spei auiditate ad charitatem mutuam, & misericordias indigentibus exhibendas, ingi studio laborarent: qui infinitam regionem quandam, & oppidum a mundana conuersatione seiunctum, plenum pietatis, & iustitia videbantur incolere. Quis tantum Monachorum agmen aspiciens, quis videm illum concordiæ cœtum cernen, in quo nullus nocens, nulla detractio susurronis, sed multitudo abstinentium, & certamen officiorum erat, non in hanc statim erumperet vocem: Quam bona domus tua Iacob tabernacula tua, Israel? tanquam nemora obumbrantia, tanquam Paradisus super fluuios, tanquam tabernacula, quæ fixa sunt a Domino, tanquam cedri circa aquas?* Num 24.

Sanctimonialium ei cura fuit.

Ei etiam curæ fuisse sanctimonialium cœtus, non solum ex cap. 27. liquet, vbi virorum visitans Asceteria; *Sororem quoque iam vetulam videns, & aliarum puellarum magistram, mira exultatione sustollitur:* quod sanè de priori ad eas accessu dictum est; sed ex 1. & 2. epistola ipsius quas ad fœminas, æque ac ad viros scripsisse ipsa produnt. In secunda, cuius titulus est, *Ad Arsinoitas: Vniuersos vos* (ait) *paratos abire ad Deum saluto in Domino, Charissimi, à minore vsque ad maximum, & à masculis vsque ad fœminas.* Et in prima, *Ad fratres suos,* Monachos videlicet, inquit: *Primùm saluto vos in Domino. Existimo autem animas quascumque apprehenderit gratia Dei vocantis, ad prædicationem sui* (id est ad hoc vt diuinis laudibus vacet) *siue masculos, siue fœminas, habere tres modos, &c.*

2\. Monachatus ab eius schola per vrbem dilatatus.

Ab hac schola in orbem vniuersum prodiisse, qui eum monasteriis replerent, ita vt vni Antonio Monachatus quaquauersum debeatur dilatatio, apud multos receptum est, & vulgò ferè persuasum. In quam sententiam libens manibus pedibus iisse Cardin. Baron. videtur, dum Annal. tom. 3. ad A.C. 328. in hæc verba prorupit. *Qui igitur Antonium adeuntes, eidem se subiecere discipuli; ex ijs alij in eisdem cum illo montibus Monasticam exercuere disciplinam; alij verò eadem ex planta palmites succidentes, & in diuersis prouincijs complantantes, breui tempore factum est, nempè hoc ipso sæculo, vt replerint terrarum orbem, tam sancta propagine; nimirum Palestinam. Syriam, Asiam minorem, Cappadociam, Pontum, Armeniam, Mesopotamiam, & Boreales regiones, vsque ad Latrones Bessus, & Dacos, de quibus sanctus Paulinus hæc cecinit in reditu S. Nicetæ viri sanctissimi, à quo accepit, quod scribit:*

O vices, rerum benè versa fama!
Inuij montes prius, & cruenti,
Nunc tegunt versos Manachi latrones
Pacis alumnos,
Sanguinis quondam modò terra vita est:
Vertitur Cœlo pia vis latronum,
Et fouet Christus supera occupanti
Regna rapina.
Nos vbi quondam fuerat ferarum,
Nunc ibi ritus viget Angelorum
Et latet iustus, quibus ipse latro
Vixit in antris, &c.

Sed & de Bessis meminit S. Hieronymus, cum scribens ad Heliodorum (epist. 3.) *hæc ait: Indus, Persa, Gothus, Ægyptius philosophantur* (planè Monasticè) *Bessorum feritas, & pellitorum turba populorum, qui mortuorum quondam in feriis homines immolabant, stridorem suum in dulce Crucis fregerunt melos, &c. Et ad Lætam* (epist. 7.) *De India, Perside,*

Perside, Æthyopia Monachorum quotidie turmas suscipimus. Eorum scilicet, qui ad loca sancta visenda pietatis causa ventitabant. Hactenus Baronius, cui Rosuueydus subscripsit in notis ad cap. 14. vitæ sancti Antonij.

3. Non fuit autem Monachatus sed propagator. Sed mirum est, viros gnaros mellis, & butyri, id est, reprobandi malum, & eligendi bonum, hoc vna in re (nec minoris negotij inter cæteras Historiæ Ecclesiasticæ) nullum periculum fecisse, neminemvè togasse de semitis antiquis. Persuasum sibi habuerat Baronius, persecutionibus, quas Ecclesia vniuersa perpessa fuerat, funditùs Therapeutarum priscorum periisse memoriam, ne dicam viuendi ritum. Videbat rursus hoc ipso tertio Ecclesiæ sæculo Monasticem, non solum in Ægypto sub Antonio cultam, sed toto orbe ad memoriam hominum reuocatam; existimauitque alterum ab altero ortum duxisse. Cæterum cap. 11. & 12. superioribus liquidum (ni fallor) fecimus, Monachorum institutum, ac statum nunquam extinctum fuisse, imo verò nusquam pene alicubi defuisse; tametsi, à temporibus Antonij splendoribus geminatis micuerit; deficientibus siquidem persecutoribus, & pace Ecclesiis per Constantinum reddita, ij qui latebant, è tenebris emerserunt. Vtrum autem è discipulis Antonij in omnes illas orbis prouincias à Baronio accuratè recensitas aliqui penetrauerint, quod absque auctore oportuisset non proferri, nunc videndum.

4. Hilarion in Palestina Monachatū illustrat. In Palestinam migrauit sanctus Hilarion, Palestinus & ipse natione; postquam Alexandriâ discedens, quam iussu parentum petierat, litterarum perdiscendarum gratia: *Audiens celebre nomen Antonij, quod per omnes Ægypti populos ferebatur, incensus videndi eius studio, perrexit ad eremum.* Ita Hieronymus cap. 1. & 2. qui verum Antonij discipulum extitisse, sic ostendit. *Statim vt eum vidit, mutato pristino habitu, duobus ferè mensibus iuxta eum mansit, contemplans ordinem vitæ eius, morumque grauitatem, quam creber in oratione, quàm humilis in suscipiendis fratribus, seuerus in corripiendis, alacer in exhortandis esset: & vt continentiam, cibique eius asperitatem, nulla vnquam firmitas frangeret.* O quàm mirabiliter pueri Hilarionis spiritum replebat, (nam & puer erat annorum 15.) qui duorum duntaxat mensium spatio, tantam Monastici perfectionem hausit, vt magnus pater familias, & Ascetarum inclitus antesignanus inde redderetur; & tam augusto tempore immensam frumenti coegerit molem, quam discipulis suo tempore impertiretur? Si verò anxius quæris, cur non plures annos, aut menses cum Antonio egerit, occurrit Hieronymus: *Porrò frequentiam eorum, qui ad Antonium ob varias passiones, & impetus dæmonum concurrebant, vltra non ferens; nec congruum esse dicens, pati in eremo populos ciuitatum: sicque sibi magis incipiendum esse, vt cœpisset Antonius; illum quasi virum fortem victoriæ præmia accipere, se verò necdum militare cœpisse: reuersus est cum quibusdam Monachis ad patriam.* Quare fructificatio Monastices in Palestinam per Hilarionem, procul dubio, Antonio quoque adscribenda est; vtpotè cuius iste disciplinis eruditus fuerit, discipulosque secum duxerit: imò & à quo profecturus ependytem (id est scapulare) acceperit: Nam de eodem Hilarione solitudinem Palestinam primitùs intrante agens, ait Hieron. cap. 3. *Igitur sacco tantum membra coopertus, & pelliceum habens ependitem, quem illi Beatus Antonius proficiscenti dederat, &c.* Constat itidem Hilarionem inter primos Antonij discipulos enumerandum, non solum sanctitate, in qua cessit nemini, sed & tempore; nam A. C. 308. disciplinis Antonij se tradidit erudiendum; qui tamen anno præcedenti 307. Monachos instituere cœperat. De qua re suo loco inferiùs. Sed verò non fuisse primum Palestinæ Monachum Hilarionem probauimus libr. 2. cap. 7. num. 10. & cap. 11. num. 7. Quod tu consulas, ne eadem sæpiùs repetere videamur.

Multò minus constare poterit quod Baronius ait, Syriam primitùs Antonij discipulos percepisse. Audio potius Theodoretum ex professo historiam eorum Monachorum pulchro eloquio texentem, qui multò priùs Syriæ solitudines incoluerunt: quod eo cap. 13. à num. 6. liquido ostendimus: vbi tamen Antonij mentio nulla; sicuti nec apud Chrysostomum; qui cum Monachorum in Syria agentium multam fecerit mentionem, quibus nimirum socius ipse fuisse probatur, & legislator, & semel chronolia scilicet 8. in Matth. Antonij cum laude meminerit; quòd tamen ei Syri Monasticam deberent originem, prorsus tacet; ait siquidem. *Quisquis regionis illius (Ægypti) gnarus est, ista quæ dicimus recognoscit. Si vero habitacula illa nondum nouit; consideret virum per cunctorum vsque hodie ora volitantem, quem Apostolorum simillimum Ægyptus protulit, Beatum dico, & magnum illum, de quo sæpe audistis Antonium, & respiciat quia hic quoque illius fuerit regionis indigena, cuius etiam Pharao; sed nihil sit inde vitiatus. Nam & visione Dei dignus est habitus, & talem vitam prorsus ostendit, qualem habere student milites Christi, videlicet Asceta, & Monachi.* Dixisset planè discipulos ipsius apud se in Syria esse, si aliquem illorum illuc penetrare contigisset. Nunc verò totam viri, vitæque eius rationem ex historia illius petendam docet: *Hoc autem facile cognouerit, quisquis eum legerit librum, qui vitæ eius texit historiam.* Et rursus: *Sed ne à me hæc audire videamini, ipsum potiùs librum legentes, diligentius cuncta discetis, vt maxima inde philosophiæ incitamenta capiatis.* Philosophiæ, inquam, Asceticæ, cuius ipse Doctor eximius fuit. 5. Syria ante Antonium Monachis ditata.

6. Asia minor ante Antonium Monachis diues. Quod ad Asiam minorem, Cappadociam, & Pontum spectat, habeo magnum Basilium conceptis verbis promentem in his neminem reperiri Monachorum præstantissimæ Ægyptij scholæ; cum enim à Neocæsariensis accusaretur, quòd Monachorum greges ad pietatem erudiret, respondet in epist. 63. in hæc verba. *Accusamur vero & huius, quod homines habeamus Monachos pietatis studiosos, qui mundo renuntiarint, & vniuersis sæculi istius curis.* Audisti accusationem: Attende quid huic responderit. *Ego verò omnem vitam meam impenderem, vt mihi possint ista impingi delicta, haberemque apud me viros, qui me Doctore hoc pietatis studium amplexi hactenus fuerint. Hanc autem in Ægypto quidem audio talem esse virorum quorumdam virtutem* (diceret etiam aliquos apud se esse, si eos illàc penetrare contigisset) *& forsan in Palestina quoque sunt,* [Hilarionis alumnos intelligit, sicut in Ægypto Antonij, & Pachomij] *qui ad Euangelij normam vitæ suæ conuersationem perfectam reddant. Audio & in Mesopotamia viros esse perfectos, ac Beatos,* [quorum scilicet Theodoretus texuit acta.] *Nos vero perfectis collati pueri sumus. Sunt autem & fœminæ Euangelicam vitam amplexæ, quæ virginitatem quidem nuptiis praeferunt,*

runt, ſenſum vero carnis ſeruituti ſubijciunt; & beato luctui immorantes, beati ſunt ex propoſito, vbicumque terram degant. Apud nos verò iſta, qui primis adhuc elementis ad pietatem inſtruimur, & initiamur, minuta ſunt, ac rudia. Atque hæc quidem ex humilitate Baſilij dicta proceſſiſſe non diffiteor; ſed vera eſſe quòd hiſtoriã ad pertinet, negabit nemo. Quare diſcipulos Antonij nondum eas prouincias penetraſſe, tanti viri eas incolentis, & eiuſdem philoſophiæ palæſtram documentis exornantis teſtimonio, procul omni dubio ſit. De Dacis, & Beſſis dicere ſuperſedeo, quorum Monachorum nemo præter Paulinum meminit, is verò de Antonio, quòd Doctor illorum per ſe, vel per diſcipulos fuerit, nec vllum verbum; Nec aliud de Indis, & Perſis habemus, quos tamen iam Monachos fuiſſe, cum Hieroſolymam petebant, ipſe Hieronymus ſatis indicat. *De India, Perſide, Æthyopia Monachorum quotidie turmas ſuſcipimus:* Sed quando ibi cæperit florere Monaſtices, non aperit: nec mirum cum ſub Apoſtolis ſumpſerit cum fide initium.

7\. *Antonij vita Monachorũ omnium magiſterium.* Verum enim verò vt prædicta de perſonali diſciplina Antonij loquendo vera eſſe, nemo inficiabitur; ita plane fateantur omnes neceſſum eſt, Antonij vitæ librum per vniuerſas quàm longè, latéque partes orbis delatum multos eius feciſſe imitatores; quo ſenſu nemo ſubſequentium temporum veræ Monaſtices profeſſores ab eius diſcipulatus manſit vnquam ieiunus. *Marcelli Monachatus.* Hùc ſpectat, quæ de Marcella Romæ ſchema Monaſticum primò nobilium fœminarum publicè arripientis, ſcribit Hieronymus in eius Epitaphio, cap. 5. inquiens: *Nulla eo tempore nobilium fœminarum nouerat Romæ propoſitum Monachorum, nec audebat propter rei nouitatem, ignominioſum* [*vt tunc putabatur*] *& vile in populis nomen aſſumere. Hæc ab Alexandrinis* (*prius ſacerdotibus, Papaque Athanaſio, & poſtea Petro, qui perſecutionem Arrianæ Hæreſeos declinantes, quaſi ad tutiſſimum communionis ſuæ portum, Romam confugerant; vitam B. Antonij, adhuc tunc viuentis, monaſteriorumque in Thebaide Pachumij, & virginum ac viduarum didicit diſciplinam; nec erubuit profiteri, quod Chriſto placere cognouerat. Hanc poſt multos annos imitata eſt Sophronia, & aliæ, quibus rectiſſimè illud Ennianum aptari poteſt: Vtinam ne in nemore Pelio* (vſurpatur interdum à Cicerone prouerbij vice *Pelion* pro origine alicuius mali: quòd in eo Theſſaliæ monte abiegnæ trabes exciſſæ ſint, ex quibus nauis Argo coaluit; qua Iaſon vna cum flore iuuentutis nauigauit in Colchos, vellusque aureum à Medæa adiutus in Græciam reportauit. Verſus Ennij integros habes apud Marianum Victorium in Natis ad eam epiſtol. 16. Ergo ex Marcellæ monte Argos Monaſticæ trabes Romæ exciſſæ ſunt, quà ex Ægypto Romam vellus aureum Monaſtices adportatum fuit, cum Antonij libro. De Marcellæ diſcipulis ſubdit Hieronymus; *Huius amicitiis fruita eſt Paula venerabilis; in huius cubiculo nutrita eſt. Euſtochium virginitatis decus: vt facilis æſtimatio ſit, qualis Magiſtra, vbi tales diſcipulæ.* De loco paleſtræ vero, cap. 4. *Suburbanus, ager vobis pro monaſterio fuit, & rus electum pro ſolitudine; multoque ita vixiſtis tempore, vt ex imitatione veſtri, & conuerſatione multarum gauderemus* *Nobiles Antonij exemplo Monachatum arripiunt.* *Romam factam Hieroſolymam. Crebra virginum monaſteria, Monachorum innumerabilis multitudo; vt pro frequentia ſeruientium Deo, quod prius ignominiæ fuerat, eſſet poſtea gloriæ.* Nimirum prius quidem Romæ Monaſticum erat planè inſtitutum ſed quod illud nobiles, ſiue viri, ſiue fœminæ arriperent, Antonij exemplum effecit.

Nihil minus iis duobus amicis accidit, quorum mundi abrenuntiationem, ex ore Potitiani vtriuſque comitis acceptam, narrat Auguſtinus libr. 8. Confeſſionum, cap. 6. his. 8. *Duo amici vitam Antonij legentes conuerſi.* *Inde ſermo eius* (Potitiani) *deuolutus eſt ad monaſteriorum greges & vbera deſerta eremi, quorum nos nihil neſciebamus.* Et rurſus: *Vnde incidit, vt diceret, neſcio quando ſe, & tres alios contubernales ſuos, nimirum apud Treueros, cum Imperator pomeridiano Circenſium ſpectaculo teneretur, exiiſſe deambulatum in hortos muris contiguos, atque illic, vt forte combinati ſpaciabantur, vnum ſecum ſeorſum, & alios duos itidem ſeorſum pariterque digreſſos; ſed illos vagabundos irruiſſe in quamdam caſam* (ſcilicet monaſterium) *vbi habitabant quidam ſerui tui, ſpiritu pauperes, qualium eſt regnum cælorum: & inueniſſe ibi codicem, in quo ſcripta erat vita Antonij, quam legere cæpit vnus eorum, & mirari, & accendi, & inter legendum meditari arripere talem vitam, & relicta militia ſæculari, ſeruire tibi,* ô Deus meus.) *Erat autem ex eis quos dicunt agentes in rebus. Tunc ſubito repletus amore ſancto, & ſobrio pudore, iratus ira ſibi coniecit oculos in amicum, & ait illi. Dic quæſo; omnibus iſtis laboribus noſtris, quò ambimus peruenire? Quid quærimus? Cuius rei cauſa militamus? Maior ne eſſe poterit ſpes noſtra in palatio, quam vt amici Imperatoris ſimus? Et ibi quid non fragile, plerumque periculis?* *Pala ij vitæ pericula.* *Et per quot pericula peruenitur ad grandius periculum: Et quandiu iſtud erit? Amicus autem Dei ſi voluero, ecce nunc fio. Dixit hoc, & turbidus parturitione nouæ vitæ, reddidit oculos paginis, & legebat, & mutabatur intus, vbi tu videbas, & exuebatur mundo mens eius, vt mox apparuit. Namque dum legit, & voluit fluctus cordis ſui infremuit aliquandò, & diſcreuit, decreuitque meliora. Iam iamque tuus, ait amico ſuo. Ego iam abrupi me ab illa ſpe noſtra, & Deo ſeruire ſtatui; & hoc ex hora hac in hoc loco aggredior, te ſi piget imitari, noli aduerſari. Reſpondit, illi adhærere ſe ſocio tantæ mercedis, tantaque militiæ. Et ambo iam tui ædificabant turrim, ſumptu idoneo, relinquendi omnia, & ſequendi te. Tunc Potitianus, & qui cum eo per alias horti partes deambulabant, quærentes eos deuenerunt in eundem locum, & inuenientes admonuerunt vt redirent, quoniam declinaſſet dies. At illi, narato placito, & propoſito ſuo, quoque modo in eis talis voluntas orta eſſet; atque firmata, petiuerunt, ne ſibi moleſti eſſent, ſi adiungi recuſarent. Iſti autem nihilo mutati à priſtinis, fleuerunt ſe tamen, vt decebat; atque illis piè congratulati ſunt, & commendauerunt ſe orationibus eorum, & trahentes cor in terra, abierunt in palatium: illi autem affigentes cor cœlo, manſerunt in caſa. Et ambo habebant ſponſas, quæ poſtea quam hoc audierunt, dicauerunt etiam ipſæ virginitatem tibi. Narrabat hæc Potitianus.*

Ad calcem eiuſdem libri 8. cap. 12. narrat Auguſtinus, ad Deum tandem ſe ex toto conuerſum, 9. *Auguſtinus Antonij exẽplo conuerſus.* caſu, ad primam libri apertionem, occurrente Pauli ſententia ad Ioan. 13. *Non in conuerſationibus, & ebrietatibus, &c.* Quod exemplo ſancti Antonij feciſſe fatetur. *Audieram enim* [ait] *De Antonio, quod ex Euangelica lectione, cui fortè ſuperuenerat, admonitus fuerit, tanquam ſibi diceretur quod legebatur: vade, & vende omnia, quæ habes, &c. Et tali oraculo confeſtim ad Te eſſe conuerſum.* Vt Auguſtinus Antonio deberet non ſolùm imitationem Monaſticæ vitæ, ſed ipſam Fidem. Atque in hunc modum dubium non ſit, Antonianum ſcriptum, quo

quo viuus non poterat locorum, & temporum peruenisse, & infinita Monachorum agmina, & perfecisse, & collegisse. Quem enim etiam perfectorum, non in melius promouisset vt facula ardens Antonij fulgentissima vita? vbique igitur in Patrem Monachorum iure optimo adscitus fuit; vt ea propter non abs re fecisse Bernardus meus videatur, dum tæpidos Ascetas increpãs, ad exemplar Antonij eos reducit, in Apologia ad Guiller. Sic inquiens: *Ridendas an lugendas dixerim huiusmodi ineptias? Sic Macarius vixit? Sic Basilius docuit? Sic Antonius instituit?* Quem locum alibi commodiùs expendemus.

10. Magnum denique fructum in Syria egisse Antonij vitam, ex superiori Chrysostomi testimonio colligimus; & ex eo quòd Antiochiæ latinitate donata est ab Eugenio tunc presbytero, post Antistite Antiocheno. Et ipsam quoque Antonij historiã non tam in gratiam ipsorum Ægyptiorum ab Athanasio scripta est, quam externorũ; quorumdam scilicet peregrinorum Monachorum, qui vt in patriam suam has inferrent gazas, enixe ab eo postularunt, vitam, & acta tanti Patris sibi ob eo describi: quod Athanasius ipse in præfatione conceptis fatetur verbis. Sed vndenam illi essent dum perquiro, vt non dubio procul, ita & probabili coniectura ducor, si vt suspicer, Hispanos fuisse. Vnde hoc? Ex illis verbis: *Athanasius Episcopus, ad peregrinos fratres. Optimum fratres iniistis certamen, aut æquari Ægyptiis Monachis, aut superare nitentes, virtutis instantia. Etenim apud vos iam plurima sunt Monasteria, Monachorum quoque nomen est celebre, & hanc voluntatem vestram iustè quisque mirabitur, orantibusque vobis optatum Deus tribuet effectum.* Et infra: *Sed quoniam nauigationis tempora habebantur, & litterarum portitor vehementissime festinabat: ideo ea quæ & ipse nouerã dilectioni vestræ indicare properaui, &c.* Hinc verò fit, vt ij, ad quos scripserit, longè admodũ ab Ægypto, & Alexãdria positi fuerint: quandoquidem, vt ad eos litterarum portitor rediret, necessum erat tempora nauigationis accommoda obseruare. Floruisse etiã iam tunc apud eos oportuit Monasticum institutum, cum dicat: *Apud vos iam plurima sunt monasteria, Monachorum quoq; nomen est celebre.* Excluduntur ergo Palestina, & Syria, cum ad has non egeat quis nauigio, vt transeat ex Ægypto. Insuper Asia, Cappadocia, & Græcia vniuersa; in quibus scilicet nõ ita florebat tunc temporis Monastices, vt æquari ægypti Monachis, aut superare illarum Ascetæ niterentur; Basilio teste, cuius modò dedimus verba n.6. Deinde vt ea regio Italia non sit, id Conuincit, quòd ab aliquot annis vitam Antonij ab ipso Athanasio Romam tendente acceperat; vti ab Hieron. Baron. accepit, verbis superiùs relatis ex Epitaphio Marcellæ. Scio Rosuueydum contendere perperam Hieronymum à Baronio intellectum, cum ille non dixerit de Marcella, quòd vitam Antonij ab Athanasio acceperit, sed didicerit: nec aliter fieri potuisse, cum ipse in prologo conceptis testetur, verbis, eam post Antonij obitum exarasse: *exigitis à me, vt vobis scriberem de conuersatione B. Antonij qualem etiã habuerit terminum vitæ,* Verùm potuit Athanasius quam prius exarasset historiam, viuente Antonio; postea ad fratres peregrinos, addito de morte eius colophone, rescribere; quod mihi festinatio ipsa indicare videtur, scriptoris & partitoris: & ita commodè verba Hieronymi, *Hæc a B. Papa Athanasio, vitam B. Antonij, adhuc tunc viuentis; monasteriorumque in Thebaide Pachumij didicit disciplinam.* De libris ipsis vitæ Antonij, & regulæ Pachomij intelligi, quos ab Athanasio Marcella acceperit, & ex eis Monastica didicerit Instituta. Porrò ad Galliarum fauorem, non video quid faciat, vt ad Gallos missa ab Athanasio fuerit. Pro Hispanis verò, quòd nauigatio ab Alexandria illuc frequentius fieri soleret; vt præ cæteris Palladius probat in Laus. cap.5. agens de Paesio, & Isaia Abbatibus Nitriotis; quos asserit natos fuisse *patre mercatore Hispanico,* vt quòd verè Hispanus esset, vt verba sonant, aut quòd apud Heraclidem est; *Vsque ad Hispaniam semper negotiando pergebat:* Facit & quod ij, ad quos liber mittitur, *peregrini* vocantur: non quidem quia peregrinationem ad Ægyptum susceperant, cum potiùs per tabellarium ad eos Athanasius rescripserit; sed quia longissimè, aut peregrè aberant: Facit denique quòd valdè in Hispanis Monastices floreret; nam Palladius cap.39. *In Hispaniam (ait) ingressus quidem sum ciuitatem, in qua monasterium constat ex viris trecentis, exercent autem omnem artem; & ex iis quæ supersunt ædificant etiam mulierum monasteria, & custodias.* Contendit Rosuueydus legendum *Panã* ciuitatem ægypti: reclamante tamen vulgatissima Palladij lectione, & omnibus editionibus. Vt vt sit, Hispanos quoque valdè exemplo Antonij in Monasticæ vitæ instituto profecisse, vt cæterarum nationum homines, nemo inficias ibit.

Antonij vita scripta de Athanasio in gratiam Hispanorum. — *Ad Gallorũ fauorem non fuit scripta.* — *Monachatus Athanasij tempore florebat Hispaniæ.* — *Carpitur Rosuueydus.*

11. Desiderabit quis nosse, quinam magni Antonij discipuli præstantiores fuerint? Is verò sciat, oportet, Macharium illi in regimine monasteriorum successisse, vt mox ostendam: & huic quoque Posthumium. Et quidem Hieronymus in Chronico A. C.369. iuxta Scaligeri recensionem, tres enumerat: *Sarmata, Amathas, & Macarius discipuli Antonij insignes habentur.* Et in prologo vitæ S. Pauli Amatham eum facere videtur, qui Magistri sanctissimum corpus sepeliuit. In vita verò Hilarionis cap. 25. & 26. meminit Isaac, & Pelusiam, quorum Isaac interpres Antonij fuerat; & simul cellam eius inhabitabat post fœlicissimum eius obitum. Vt missum faciamus ipsum Hilariorem, qui præstantissimus discipulorum Antonij fuit: sicut & Paulus cognomento simplex, de quo superius effati sumus. Refert etiam Rufinus, de verbis sen. num.31. Priorem Abbatem à B. Antonio in sancto proposito Monachorum instructum fuisse; cuius & ibi gesta narrat. Et nu.120. & 161. de Abbate Sisoyo, qui in eodem monte cum sancto Antonio habitauit. Et num.138. de Paphnutio Cephala, diuerso sanè ab eo, cuius fit mentio in vita Antonij cap.30. At Pelagius inter eius discipulos enumerat Pambonem, libello 1. num.2. & Nestetonem num.11. Rufinus in vit. PP. lib.2. cap. 25. agit de Chronio, & cap. 26. de origine senissimis Anachoretis, qui suo tempore ex discipulis adhuc B. Antonij supererant, & de Pithyrione cap 13.

Quinã præstãtiores Antonij discipuli.

12. Perseuerat adhuc qualis qualis sub S. Antonij ordinis nomine Monachorum in Ægyptia solitudine disciplina: quippe ex Monasterio sancti Macharij eius ordinis A.C.1593. duo ad sedem Apostolicam accessere legati, Gabrielis Patriarchæ Alexandrini. quorum supplices libellos, & totius legationis rem gestam fusè narrat Baronius ad calcem sexti Annal. tomi; vbi alter habet: *Ego humilis frater Ioseph de Episcopo Ægyptius, nationis Coptorum; Monachus, & Presbyter monasterij S. Macharij, in deserto Ægypti, Ordinis sancti Antonij, &c.* Alter verò: *Ego humilis frater Abdelmessias*

Quænam in Ægyptio memoria manserit de Antonij institutione?

Ægyptius, nationis Coptorum, Monachus, & Presbyter monasterij S. Macharij in deserto Ægypti, ordinis S. Antonij, &c. Et Gabriel ipse in litteris ad SS. D.N. Clementem Papam VIII. datis, vocat eos: *Religiosos Monachos, benedictos filios, & fideles Presbyteros deserti S. Macarij.* Cætera apud Baronium leges.

§. II.

De Regula S. Macarij Abbatis.

13. Quasi Generalem Prælatū egit Antonius, cui succedit Macarius. SAncto Antonio ad superos translato, Beatus Macharius in eius locum suffectus est. In quem locum reges? Nondum ad Monachos Generalis, Abbatis, Ministri, Magistri, aut Præpositi nomen accesserat; munus tamen ei simile proculdubio Antonius exercuerat. Nō enim vnius dūtaxat monasterij superiorem agebat, sed multorum; vt superiùs dicta, & eius epistolæ manifestant. Curam gerebat omnium sibi subiectorum monasteriorū, & Monachorum: & visitationis gratia ad eos accedebat, cuius muneris non semel Athanasius meminit, id est c. 14. Visitat Monasteria. *Cum fratres vellet inuisere, & virum fluminis Nili* (ad Arsinoitarum oppidum) *qui Crocodilis, & multis fæuis fluminis bestijs plenus erat, transuadare esset necesse, tā cum comitibus suis transibat illæsus, quàm inde redibat incolumis.* Et c. 17. *Tandem confecto itinere ad Monachos peruenit. Tunc verè quasi Patri omnes obuiam occurrerunt; & honorifico affatu in oscula eius, & amplexus certatim ruunt. Proposito feruenti gaudet Antonius, & laetantibus de aduentu suo cunctis, quasi xenia de monte portans, spiritualia impertitur alimenta. Laudat veterum studia, hortatur nouorum.* Et tunc sororis monasterium inuisisse dicitur. *Sororem quoque iam vetulam videns, & aliarum puellarum magistram, mira exultatione sustollitur.* Et pro subsidio itineris; *profectus est impositis camelo aqua, & panibus.* Ad eum itidē maiores causas defferri solitas, Pelagio narrante, libell. 9. n. 1. nouimus: vbi ait: Congregatio pro Monasterium. *Contigit aliquādo fratri in congregatione Abbatis Eliæ* (congregationem Monasterium accipe) *tentatio. Et expulsus inde abiit in montem ad Abbatem Antonium,* (nimirum quasi appellationis gradu.) *Et cum mansisset aliquanto tempore apud eum, remisit eum ad congregationem vnde exierat.* (En Generalis Præfecti ministerium exequitur.) *Illi autem videntes eum iterum expulerunt; quo similiter perrexit ad Abbatem Antonium dicens: Noluerunt me suscipere, Pater. Misit ergo senex ad eos dicens: Nauis naufragium tulit in pelago, & perdidit onus, quod portabat: & cum labore vacua nauis perducta est ad terram. Vos ergo liberatam nauim in terram vultis submergere? Illi autem cognoscētes quia eum Abbas Antonius remisisset, statim susceperunt eum.* Innuitur hic eò primùm non suscepisse, quia non præstabant ei fidem asserenti se à Patre Antonio remissum: nam cum primùm cognouerunt, *quia eum Abbas Antonius remisisset,* cui scilicet obedire tenebantur, *statim susceperunt eum.*

14. SS. Monachis Regulam scribit Macarius. Locum igitur Antonij adeptus Macarius cum Monachorum greges vehementer essent aucti, ita vt ad quinque millia ascenderent, qui Antonianis legibus regebantur, ne quis forsam earum ignorantiam prætexerent, haberentque Monasteria immobilem sui instituti formam, cui se conformare deberent, dictauit regulam, quæ apud veteres magno fuit in pretio. Nactus eam sum ab egregio codice membranaceo Monasterij Caradignensis, ante 800. annos caracteribus Gothicis, M. S. cui Smaragdus eiusdem antiquitatis vir plenam exhibet fidem in commentarijs Regulæ S.P.N. Benedicti, non semel verba eius mutuans, nam ad c. 28. Caradignensis Codicis fides. inquit: *Beatus autem Macarius aliter in regula sua ait: Qui sæpius* (inquit) *corripitur, & non se emendauerit, extraneus habeatur; sicut dixit Dominus Matt. 18. sit tibi sicut Ethnicus, & publicanus.* Quod sanè ad verbum extat in hac regula n. 32. Rursus ad c. 51. ait Smaragdus: *Hinc & B. Macarius ait: Hospitalitatem sectantes per omnia. Et ne auertas oculum, aut inanem dimittas pauperem; ne fortè Dominus in hospite, aut in paupere ad te veniat, & videat te hæsitantem, & contemnentem; sed omnibus hilarem te ostēde, & fideliter age.* Quæ verba extant sub num. 35. nisi quòd pro *& contemnentem* est, *& condemneris.* Alia citat ad calcē eiusdem c. 53. *Hinc & B. Macarius ait: Nullus nisi cui cura circa hospites fuerit iniūcta, responsum det venientibus, neque sermocinari* (cum eis) *alicui fratri liceat, nisi soli, qui præest, aut quos ipse iusserit.* Reperit eam Græcè sonantem frater Angelus de Clarin sub A. C. 1300. à Græcis eremitis obseruatam, simul cum Basilij regula, vt videre est in prologo veteris versionis scalæ S. Ioannis Climaci, ab ipso elaboratæ; de qua & in præfatione nouæ translationis Ambrosij Canaldulensis fit mentio. Sed hæc desunt in Codice Caradignensi. Iam verò regulam ipsam proferamus, vt in eo iacet, sub hoc titulo.

IN NOMINE DOMINI.

Incipit Regula Sancti Macarij: qui habuit sub ordine suo quinque millia Monachorum.

1 *MIlites ergo Christi sic tales suos debent componere gressus, vt Charitatem inter se perfectissimam continentes, Dominum ex toto corde, & ex tota virtute diligentes, inuicem inter se perfectissimam sint sectantes obedientiam,* 15. Variæ virtutes Monasticæ.

2. *Deinde vt sint pacifici, mites, moderati.*

3. *Non superbi; non iniuriosi; non susurrones; non irrisores; non verbosi; non præsumptuosi.*

4. *Non sibi placentes, sed ipsi, cui militant, Christo.*

5. *Non blasphemias sectantes; nec dicere quicquam, quod non ædificat.*

6. *Ad obsequium non pigri.*

7. *Ad orationem parati.*

8. *In Ieiunio hilares.*

9. *Nullus se ab alio iustiorem esse arbitretur; sed vnusquisque omnibus se inferiorem confiteatur; quia qui se exaltat humiliabitur, & qui se humiliat exaltabitur.*

10. *Præceptum senioris, vt salutem, suscipias.*

11. *Non murmurando vllam operationem facias; non irrisionem contra præceptum vsurpes.*

12. *Non te extollas, aut magnifices aliqua opera vtilia fecisse.*

13. *Non ad inquirendum aliquod lucrum congaudeas: nec in damnum contristeris.*

14. *Non te familiaritas vlla [ad] sæcularia trahat; sed tota dilectio tua in cellula demoretur.*

15. *Cellam vt paradisum habeas.*

16. *Fratres tuos spirituales, vt æternos confidas habere parentes.*

17. Præpo

17. *Præpositum Monasterij timeas vt Deum* [al. *vt Dominum*, vt habet Hieron. epist. 4.] *vt parentem diligat.*

18. *Similiter quoque, & omnes te oportet diligere fratres*; [al. *cum quibus etiam te confidis videre in gloria Christi*] *cum quibus etiam confidis videre in gloria Christum.*

19. *Non oderis laboriosa opera: otiumque ne sectaberis.*

20. *In vigilis* [legerem, *consertus*] *confectus, in opere iustus effectus.*

21. *Ambulans quasi dormiens; lassus ad stratum tuum venias: cum Christo requiescere te credas.*

22. *Cursumque Monasterij super omnia diligas,*

23. *Qui verò sæpiùs orare voluerit, vberiorem inueniet misericordiam Christi.*

Studiũ Sanctissimę post matutinum.

24. *Matutino dicto, iam meditari habeant fratres, vsque ad horam secundam: si tamen nulla causa extiterit, qua necesse sit, etiam prætermissa meditatione, aliquid fieri in commune.* V. D. P. N. Benedictum cap 8. & notanda infra cap. 6. num. 55.

Opus manuum

25. *Post horam verò secundam vnusquisque ad opus suum* [eat] *vel quidquid iniunctum fuerit sine murmuratione perficiant. Sic enim dicit sanctus Apostolus Paulus: si quis non operauerit, non manducet.*

26. *Qui autem murmurauerit, vel contentiosus extiterit, aut* [al. *refertus*] *repertus in aliqua re contraria voluntati præcipientis; dignè correptus, secundum arbitrium senioris, vel modum culpæ, tandiu abstineatur, quandiu culpæ qualitas poscit; vel si se pœnitendo humiliauerit, vel emendauerit.*

16. Abstinere pro separare.

NOTA. *Tandiu abstineatur*: id est separetur à cætu fratrum, seu excommunicetur. Sic Calepinus 1 *abstinere* pro *separare*. & (quod dicunt) *excommunicare*: Probatque ex Cypriano libr. 1. epist. 11. ad Pomponium: *Consulte, & cum vigore fecisti (frater charissime) abstinendo Diaconem, qui cum virgine sæpe mansit.*

27. *Ita vt correptus frater, vel qui in oratorio sunt, vel qui in cellulis consistunt, quicunque eius errori consenserit, culpabilis erit.*

NOTA. Id est, Is ita vt ille abstineatur.

28. *Ad horam verò Orationis, dato signo, qui non statim, prætermisso omni opere, quod agit, paratus fuerit; foris excludatur, vt erubescat: quia nihil Orationi præponendum est,* [an, operam dabunt, scilicet Orationi;] *operi verò dabunt singuli fratres.*

29. *Tempore verò, quo Missæ fiunt in vigilis obseruandum est, quando omnes conueniunt. Quicumque grauatur somno, exeat foras; non se fabulis occupet, sed statim redeat ad opus* [ad] *quod venitur.*

NOTA. De Missæ, significatione vide quæ notamus infrà. lib. 4. c. 4. n. 103. & 105.

Lectio.

30. *In Congregatione verò ipsa, vbi legitur, aures semper ad scripturas habeant, & silentium obseruent.*

Patientia.

31. *Hoc etiam addendum est: vt frater, qui pro qualibet culpa arguitur, vel increpatur, patientiam habeat, & non respondeat arguenti: sed humilitatem habeat in omnibus: secundùm præceptum Domini dicentis: Quia Deus humilibus dat gratiam, superbis autem resistit. Et: Qui se exaltat, humiliabitur, & qui se humiliat exaltabitur.*

17. Incorrigibiles è Monasterio eiiciendi.

32. *Qui verò sæpius correptus non emendauerit, nouissimus in ordine habeatur. Qui se si nec sic emendauerit, extraneus habeatur; sicut Dominus dixit. Sit tibi sicut ethnicus, & publicanus.*

NOTA. *Extraneus habeatur.* An idem vult ac cùm superiùs num. 26. dixit: *Abstineatur*, seu excommunicetur? Nisi modo velit, vt eiiciatur foras de monasterio, quod verius puto; nam quiuis pro quauis contentione, aut inobedientia abstineri iubetur: at nunc agitur de eo, qui sæpiùs correptus non emendauerit. Et ita tandem interpretatur B. P. N. Benedictus c. 28. Hinc etiam verba mutuatus. Hunc locum citat Smaragdus, sed truncatum; vt ex collatione verborum vtriusque liquet.

33. *Ad me sam autem specialiter nullus loquatur; nisi qui prior est, vel qui interrogatus fuerit.* Silentium.

NOTA. Scilicet à Priore, seu maiore: non à quouis tumultuariè, cum id modò cautum sit. R. P. Ben. cap. 38.

34. *Nullus se in sua peritia, neque in voce extollat; sed per humilitatem, & obedientiam, lætetur in Domino.*

NOTA. Similis est regula. 12 sed ibi de operibus, hic de voce, aut cantus peritia agitur. Hospitalitas

35. *Hospitalitatem sectantes per omnia: & ne auertas oculum tuum vt inanem dimittas pauperem; ne forte Dominus* [al. *in hospitem aut in pauperem*] *in hospite, aut in paupere adueniat, vt videat te hæsitantem, & condemneris: sed in omnibus te hilarem ostende.*

NOTA. Hæc citat Smaragdus ad cap. 53 S. P. Benedicti; nisi quòd pro *condemnaris* habet *contemnentem*. Qui tamen addit sequentem regulam, quæ in Catadignensi codice deest.

18. Hospites à quibus alloquendi.

36. [*Nullus nisi cui cura circa hospitale fuerit iniuncta, responsum det venientibus; neque sermo cinari fratri licebit, nisi soli, qui præest, aut quos ipse iusserit.*]

NOTA. Cum hospitibus, vt D. Benedictus interpretatur cap. 53 Patientia.

37. *Et fideliter age, vt passus iniuriam taceas; iniuriam facere non noscas, sed factam potiùs tolerare.*

38. *Non te inania seducant consilia, sed magis te semper in Christo confirma.*

39. *Non te æstimes vllos habere parentes; aut propinquos, quam qui tecum sunt in cellula fratres.* Parentum obliuio.

40 *Ad necessariam rem perquirendam, de monasterio bini egrediuntur, vel terni; non qui verbositatem, vel gulam sectentur; sed qui causam monasterij, & mandatum Patris fideliter agant.* Egressus idē qualis.

41. *Ergo si quis de sæculo ad Monasterium conuerti voluerit, regula ei introeunti legatur; & omnes actus Monasterij illi patefaciant. Quòd si omni aptè sustinuerit, sic dignè à fratribus in Monasterio suscipiatur.* D Bened. c. 58.

42. [Al. *Nam*] *iam si aliquam in cellulam voluerit inferre substantiam, in mensa ponatur coram omnibus fratribus; vel vt regula continet.*

NOTA. Existimo loqui de regula Apostolica Act. 4.

43. *Quòd si susceptus fuerit, non solum de substantia, quam intulit, sed etiam nec (in) se ipsum habeat potestatem ab ea hora. Nam si aliquid prius intulit fratribus; ipsi tamen non est licitum vt aliquid habeat in sua potestate;* (al. *ex qualibet*) *& qualibet causa scandalizet.*

NOTA. Libentius legerem, *scandalizetur*; id est scandalum patiatur, & pereat; vt interpretari videtur D. P. Benedictus cap. 59.

44. *Si post tertium diem exire voluerit, nihil penitus accipiat, nisi vestem in qua venit. Aut si casu* Forma suscipiendorum fratrum.

transierit (al. è seculo) sæculo, nullum hæredum eius adire debet.

45. *Quòd si pulsare voluerit, regula ei legatur, & confundatur turpiter, & discedat confusus; quia & illi, à quo repetit, fuit recitata.*

Nota. Hæc regula obscura admodùm est.

19. Supplicia. 46. *Ergo ex qualibet causa, si quis peccauerit frater, ab oratione suspendatur, & ieiuniis distringatur. Quod si coram omnibus fratribus prostratus veniam postulauerit, dimittatur illi.*

47. *Nam si in sua perseuerauerit nequitia, & superbia; & dicat: Hoc ego durare non possum: sed accipiam casulam meam, & abeam vbi voluerit mihi Deus: si quis de fratribus hoc eum dixisse audierit, referat statim Præposito, & Præpositus Abbati, Abbas coram omnibus fratribus sedeat & eum exhiberi iubeat, & virgis purgetur; & oratio fiat pro eo, & sic ad communionem recipiatur. Vt si quisquam non emendauerit doctrina virgis purgetur.*

Durare pro tolerare. Nota. *Hoc ego durare non possum.* Durare hic *tolerare* est, vt apud Virgil. 1. Æneid. *Durate, & vosmet rebus seruate secundis.* Et hic accusatio iungitur apud Horatium lib. 1. carm. *Vix durare carinæ Possunt imperiosius æquor.* Plautus in Amphit. Durare pro persistere accepit: *Durare nequeo in hac domo.* Et Terentius in Adelph. *Non, mehercle, hic quidem durare quisquam potest,* cui respondet Hispana vox *durar.* Nota etiam à Macario virgarum flagellationem in Monachos discolos primùm (quod scripto constet) inductam. Multa hinc hausit S. P. Benedictus, vt videre est cap. 28. regulæ suæ.

48. *Quod si casu quis frater de monasterio exire voluerit, nihil penitus accipiat, nisi in nutatissimo vestimento, & extra communionem infidelis discedat.*

Nota. *Nutatissimo vestimento,* id est, de cæteris nudus discedat. Quadrat regula 41. & S. Bened. cap. 58. Consule quæ diximus hoc secundo libro cap. 10. num. 17.

49. *Nam quieti, & pacifici excelsum Dei percipient regnum: & filij computantur Altissimi, & pretiosas, splendidasque accipiunt coronas. Filij autem tenebrarum* [leg. *in exteriora tormenta*] *in exterioribus ibunt tormentis. Super quem requiescam, dicit Dominus, nisi super humilem, & quietum, & tenentem mandata mea, & trementem sermones meos?*

Ieiunia 4. & 6. feriæ. 50. *Quarta feria, & sexta feria, qui frangunt ieiunium, Iudæ æstimantur participes, qui Christum tradidit.*

Artificij exercendi ratio. 51. *Illud etiam addendum fuit; vt vltra monasterij [septa] artificium non faciat vllus, nisi ille, cuius fides probata fuerit: atque ad vtilitatem, & necessitatem monasterij fiat, quod potuerit facere.*

Explicit Regula S. Macharij.

20. B alia Macarij regula iudicium. Eiusdem Macarij Ægyptij opus est epistola illa Ascetica, quæ ad calcem voluminis vitarum Patrum vulgò circumfertur, cuius initium. *In primis quidem si caperit, &c.* Sed quòd generis exortatorij sit ad virtutem, non præceptiui; & quòd ad manum omnium sit, & id circo à nostro aliena instituto eam prætermisimus. Quod autem opus sit Macarij Ægyptij, testatur Gennadius lib. de script. Eccles.

§. III.

De B. Posthumij regula, qui Sancto Macario in regimine Antoniana palæstræ successit.

Qvo tempore sanctus Macarius scholam regebat Magni Antonij, agebat in eremo cœlestis ille senex Posthumius, quem Angelus orare Deum edoctum, & ad Priscum Episcopum perductum Baptismi gratiam consequi sub speciosissimi persona iuuenis curauerat. Extant eius acta in vitis Patrum, & in prædicto Catadignensi Gothico codice, vnde plerumque vulgatus editionibus subsidium afferemus. Hunc Dominus Antonij proculdubio allectus meritis, gregi suo, ipso nesciente, promouebat in magistrum; cuius nimirum Asceticos progressus sic narrat auctor Anonymus cap. 6. *Accendebatur fraterna studio Charitatis; Humilitatis vinculo ad vniuersos colligatus fuerat fratres. Charitatis ergò vehementer amabat, cunctosque fratres, qui aderant, Ecclesiæ proxima loca inhabitantes, sollicitè requirebat. Studiosè Psalmos dicebat; corpus verò suum ieiuniis affligebat; in oratione Dei quotidie pernoctabat; agrestes edebat herbas, & aquam frigidam bibebat: cilicio corpus opertum fatigabat; asserens esse peccatum aliquando ab opere si vacasset, verbositatem sermonis, cauebat. Diuinis libris accommodabat aurem; mundum se in omni oratione sua exhibebat; plangere non desinebat; nam cùm frequentia pateretur in corpore dæmonum tentamenta, ad nota orationum præsidia conuolabat. Et ne amplius somno indulgere videretur, vt mortalia membra faueret, paululum super saxa requiescebat, vt cum duritia lectuli doloribus agebat corpus, statim ad Dei consurgeret opus. Panem etiam suum ad mensuram accipiebat* (cum pane vesceretur, aliàs herbis victitabat) *& aquam ad mensuram bibebat. Nunquam pleno ventre à mensa recessit, nec sitim suam vnquam satiauit dicens: Non esse dignum, si carnis voluntas esset impleta. Obedientiam verò & fecit, & docuit: patientia verò superbos, & iracundos homines humiliter mitigauit. Et si quando infirmitas febrium, aut stomachi graui tormento eum afficerent, non dedit indulgentiam morbo infirmitatis, nec calidis vsus est rebus, nec ieiunia minorauit. Si aliquando valetudo grauis debilia genua fatigaret, ita vt ad vigilias exurgere non valeret; orando, & psallendo in stratu suo non desinebat. Si lingua præ siti siccaretur, cordis intima rugiebant; ne silentio eius hostis anima diabolus lætaretur, aut in opere Dei vir sanctus negligens inueniretur.* (nimirum mente persoluebat diuini operis pensum, cùm lingua non valeret.) *Talis eius vita vsque ad senectam fuit, qualis ab initio.* 21. Posthumij vita.

Hæc cum de Posthumij exercitiis auctor dixisset, subdit: *Nota igitur facta est sancto Macario, scilicet B. Antonij discipulo, conuersatio Posthumij; & celebre eius factum est nomen; visumque est illi ad hunc abire in eremum. Nam idem Macarius ab Illustri viro Antonio Monachorum fere quinque millia susceperat gubernanda.* Hoc loco in excussos codices irrepsit, vt pro *quinque millia* habeant *quinquaginta millia,* vt habet Rosuueydus etiam in margine, sed palmario errore; quem nimirum redarguit titulus ipse vitæ eius, qui habet 22. Macarius Posthumum successorem exoptat.

habet: *vita B. Poſthumij, patris quinque millium Monachorum.* Et Cardignenſis ſic: *Hic enim Macharius ab Illuſtri viro Antonio, derelicta Monachorum quinque ferè millia ſuſceperat gubernanda.* Et totidem ſub ſe Macarium habuiſſe, titulus ipſe ſuæ Regulæ ſuperius a nobis recenſitæ manifeſtat: Vt omittam, ipſam quinquaginta millium multitudinem ex ſe ie impoſſibilem fieri pro vna Ægypti regione, in qua non Antoniani ſolùm, ſed Nitriotæ, Scithenſes, & Tabēneſiotæ Monachi ſimile vitæ inſtitutum exercebant; è quibus Tabenneſiotas ad decem millia aſcendiſſe, auctor eſt mediocris auctoritatis. Sed erroris origo à caracteribus numerorum fuit: Nam pro 5000 aliquis inconſideranter exſcripſit 50000. Pergunt acta: *Eiuſdem igitur Macarij exitus appropinquabat de ſæculo, & requirebat Dominico gregi, qui poſt eius exceſſum Magiſter ſubrogaretur. Sanctus itaque Macarius cum ad ſanctum veniſſet Poſthumium, excepit eum libenter; præcipuè cuius iam ab Angelo formam audierat.* Innotuerat ſiquidem Poſthumio Macarius, Angelo ſibi familiariſſimo reuelante. Verùm Macarius *non vt hoſpes venerat, ſed vt eius ſubtiliter exploraret propoſitum. Porro Macarij aſpectibus, Poſthumij placuit conuerſatio; & perſuadere eum inſtantiſſimè cœpit, vt ſancti Antonij Anachoretarum Principis non grauaretur viſitare reliquias. Sed cum omni virtute reniteretur, & abire penitùs noluiſſet; in ſomnis ſine vllo cunctamine ire iubetur.*

Poſthumius Antonij reliquias viſitare inuitatur.

23. Quid Reliquiarũ Antonij nomine ſignificatur.

Cum audis inuitari Poſthumium ad reliquias Sancti Antonij viſitandas dubium tibi forſan emerget; quòd ſcias, in tabulis Eccleſiaſticis haberi non viſum ab aliquo, vſque ſub Iuſtiniano imperatore, diuina reuelatione repertum, Alexandriā delatum eſt. Ita Rom. Martyrolog 17. Ianuarij Ea propter ſuſpicari poſſet quis, inuitatum ad reliquias Antonij exoſculandas, quæ poſtmodum Hilarion peregrinationis causâ illuc accedens, iugiter veneratus eſt, Hieronymo teſte inquirente. cap. 26. *Videres ſenem huc, atque illuc cum diſcipulis B. Antonij diſcurrere. Hic* (aiebant) *pſallere, hic orare, hic operari, hic feſſus reſidere ſolitus erat. Has vites, has arbuſculas ipſe plantauit, &c.* Et: *Iacebat* Hilarion *in ſtrato eius; & quaſi colens adhuc cubile deoſculabatur.* Et iuſſiſſe quidem Antonium diſcipulis ſuis; lego (apud Athanaſium cap. 58.) *Vos humo tegite, vos patris operite corpuſculum; & illud quoque ſenis veſtri cuſtodite mandatum, vt nemo præter veſtram dilectionem locum tumuli mei nouerit.* Diſcipulis, inquam, duobus, qui eius ſoli interfuerunt funeri, eodem Athanaſio auctore: quòd ſi alter Amathas fuit, vt quibuſdam ſonat illud Hieronymi in prologo vitæ Pauli: *Amathas verò, & Macarius, diſcipuli Antonij, quorum ſuperior Magiſtri corpus ſepeliuit* (quamquam Roſuueydo probabile videatur Tò *ſuperior* Macario apponi, quaſi ſit ſenſus: *proximè ſuperior*) de Macario hoc loco liquidum eſt, alterum è duobus fuiſſe. Et cui potius ſecreta ſua Antonius fideret, quam Macario, cui & totum gregem ſuum commiſit? Acta Poſthumij ſic habent cap. 7. *Itaque cum Macario aggreditur iter; multitudinem congregationis Monachorum, quæ à ſolo gubernabatur Macario, ingreſſus: de quo ſæpè diximus, corpus ſepeliuiſſe Magiſtri, cum ſpiritus eius vocatus eſt ex ſæculo.* Caradignenſis ſic: *Cum Macario aggreditur iter; congregationem multorum Monachorum ingreſſus, qui à ſancto gubernabantur Macario: de quo ſæpe diximus, corpus ſepeliſſe Magiſtri, ſpiritu eius migrantes è ſæculo.* Innuit profectò ſcripſiſſe ſe priùs Macarij vitam, vbi id ſæpè narrauerit: cuius operis meminit Socrates, & ex eo Caſſiodorus in Tripart. lib. 8. cap. 1. inquiens: *Ægyptius itaque Macarius tantam morborum depulit, & tantum Dæmonum effugauit, & ex eius operibus liber propius explicatur.* Sed verò Palladius ab Abbate Cronio Antonij diſcipulo accepit, Macarium, & Amatham corpus ſepeliiſſe Magiſtri: vt conceptis verbis ipſe prodit cap. 25. *Cum ergo veniſſem* (aiebat Chronius) *ad ſancti Antonij Monaſterium, quòd propè fluuium, in quo ſedebant eius diſcipuli Macarius & Amathas, qui eum etiam cum dormiiſſet ſepelierunt, &c.* Ergo cum Macarius corpus Antonij ſepeliiſſet, non ad inuiſendam duntaxat cellam Antonij, & pauperculam ſupellectilem Poſthumium inuitabat, ſed quò eum ampliùs ad iter capeſſendum accenderet; etiam ad ipſius ſacri corporis exuuias, quæ nemini notæ erant (vno Amatha excepto) exoſculandas, & locum ſepulchri certò amplectendum. Non idcirco iuſſioni Antonianæ contraire ratus, quòd vni Poſthumio ſecretum ſub eodem aperire ſigillo, non ingratum Antonio eſſet.

Antonij corpus qui ſepelierunt.

24. Poſthumius ſuccedit Macario.

Coactus igitur Poſthumius, cum Macario ad montem ſancti Antonij properauit: vbi tam in illico (Deo ita diſponente) Macarius reſolutionem ſuam adeſſe ſentiens, gregem vniuerſum vni Poſthumio curandum commiſit ſucceſſorem ſibi ipſum futurum fratribus ipſis denuntians; nullas Poſthumij excuſationes admittens. Quo factum eſt, vt inter humandum ſancti Macarij corpus, Monachi conſolarentur, *& nemo vehementer doleret, eo quòd ſanctus Macarius Monaſterium tam velociter relinqueret: quoniam Dominus ſimilem ei Poſthumium gregi ſuo Magiſtrum prouiderat.* Anxius autem Poſthumius, quod ruſticus homo cum eſſet (nimirũ veſtiũ Spartarius, ſeu ſpartarius fuerat in ſæculo, ex ſpatis palmarum vel ſparto veſtes texens) & litteratum prorſus ignarus, alendi tantam animarum multitudinem doctrinæ pabulo vires non haberet; tertio poſt funus Macarij die, *orabat vt acciperet de cœlo fontem doctrinæ per Ieſum in ſpiritu ſancto, vt poſſet tantum populorum militiam docere prudenter. Tertia igitur die venit ad eum ſecundùm conſuetudinem, qui cum conuerterat Angelus Domini, & loquutus eſt ad eum, & conſtituit eum doctorem Monaſteriorum, & Principem in eum locum, à quo Macarius receſſerat. Deditque ei formam ſpiritualium præceptorum, & abijt.* Hæc fuit Poſthumij regula, quam vniuerſis conuocatis fratribus intimauit: vt ſequitur. Sequar præcipuè Caradignenſis lectionem.

Regula Sancti Poſthumij Patris quinque millium Monachorum.

PROLOGVS.

25. Eius regula à Deo accepta.

AVdite, filioli, verbum, quod Dominus Deus loquutus eſt ad me, & ex ore meo dignatus eſt vobis declarare ſermonem præceptorum iuſtitiæ, & charitatis regulam ſenſibus veſtris infundere. Paterna enim voce loquor ad vos in nomine Domini noſtri Ieſu Chriſti, & ſpiritu Dei. Accepi enim formam de manu Angeli, & dicam vniuerſa, quæ acciderint ſenſui meo, ad veſtram ædificationem. Intentè igitur præbete aures: Deus ipſe mãdauit quod de ore meo procedit.

Obedientia. 1. *Prima mandati* (al. *confœderatio*) *consideratio est. In omnibus* (al. *vobis*) *vos obedire maioribus.*

2. *Secunda mandati subiectio est. Vt in timore casto seruiatis Deo.*

3. *Tertia positio est. Vt temperanter, & piè, & iustè viuatis in hoc sæculo.*

Penitentia. 4. *Quarta mandati ratio est. Vt* (al. *corpora*) *membra vestra affligatis per omnia ex quo possitis acquirere animarum salutem* (al. *domando ieiuniis, ac mortificando carnem.*) *Domate ieiuniis mortiferam carnem; quia hæc est delectatio bonorum operum.*

Oratio. 5. *Quinta constitutio. Orationi* (al. *frequenter instare*) *frequentius instate; sicut Apostolus Paulus indesinenter orare nos iubet. Orantes quippe semper, ac ieiunantes, fidei dona in memoriis mentium teneamus infixa; vt possimus* (al. *scaturientium*, Sed malè) *candentium dæmonum superare naturam.*

Humilitas. 6. *Sequitur aliud genus erroris, in quo maius est animæ damnum, superbia malum per* (al. *per omnia*) *cuncta esse cauendum. Hac Angelum in primordio mundi de cœlo* (al. *deiecit*) *proiecit; & vidimus* (al. *nouimus*) *vidimus* (al. *superbiam*) *superbia originale esse peccatum. Ad quam excludendam de cogitationibus nostris, Deum semper* (al. *deprecemur*) *precemur, vt detur nobis forma humilitatis.*

Abstractio à sæcularibus. Charitas. 7. *Accessit & alia infestatio mortis in corpore: si de* (al. *de sæculari vitiorum*) *sæculariorum diuitiarum causa* (al. *Monachorum sollicitet quemquam.*) *Monachum cura sollicitet.*

26. Valde ab his variant excussi Codices. 8. *Funiculum charitatis ante omnia habete inter vos, fidei connexum in spe manentem; quoniam ad regni Dei festinatis æternitatem. Cum ergo disciplina, Monachorum perfecta dilectio est. Hæc vincula pacis, & charitatis exornant sine auaritia. In dilectione sincera modus sufficiens est præsentibus; & qui inuicem diligunt, filij regni vocantur. Perfectè inuicem diligentes, ipsi sunt, qui manducant panem in regno Dei sine macula* (*vincunt &c.* desunt in excussis.) *Vincunt & aliena discordia; vocati enim estis, vt mundus sacrificiis vestris in odorem suauitatis cœlos ascendat. Gaudebit enim tunc Dominus Iesus in vobis, quia facitis fideliter quod ipse mandauit. Nam prima lege in montem Syna, ordinatio hæc ad Moysem data est* (al. *diliges*) *Dilige, inquit, Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & proximum tuum tanquam te ipsum. Vacat enim dilectio Dei, nisi subiungatur, & proximi. Plenum ergo est præceptum veritatis, si maneat in sensum indiuidua regula charitatis.*

9. *Tunc verò dilectio vestra erit in pleno, si colla obedientiæ supposueritis Præposito. Obedientia igitur in congregatione laudatur. Nihil vobis proderit, filioli, si diligatis inuicem, & nolueritis inuicem obedire. Dilectio sine obedientia desertum faciet, &* (al. *criminosum*) *graminosum conscientiæ agrum: Quomodo enim gramen seminales impedit fructus: sic inobediens homo frustra ieiunat, & orationis nullum percipit fructum.*

10. *Igitur qui vno animo esse concupiscunt, & viuere mente communi disposuerunt, vt consilio maiorum inseruiant, quicquid ex consilio processerit Fratrum hoc faciant.*

Plura de obedientia. 11. *Quòd si de regione agri, qui procul est, quodcumque frater oneris fecerit, & fascem collo suo portauerit; ne quidem festinet de humero suo onus deponere, si Abbas præsens fuerit, donec ipse mandauerit.*

12. *Aut si gradiens in via graui siti captus, repe-riens aquam statiuam, siue meantem, præter Abbatis consilium diuerteris ad bibendum, aut alterius fratris tecum comitantis, etiam iunioris peccatum fecisti, qui præter benedictionem aquam bibisti.*

13. *Quod si calor solis exarserit, & volueris bibere, & Abbas ad te edomandum probibuerit; si vel mente murmuraueris, deliquisti.*

14. *Deinde si in via spinam calcaueris, edoma magis per inter fragile corpus; neque eam eiicias ex corpore, donec Abbas præcipiat educendam.*

15. *Procul ab inuicem contextam iuncis sternite, cum ad dormiendum secedItis: ita vt interuallum singulorum, cubitus intercedat vnius: ne dum ad inuicem proximum corpora, enutriant libidinis incentiua.* Separatio lectorum.

16. *Porro negotium noctis propter lucifugas Dæmones, & noctipendas, spirituali opere peragatur. Expergectis nulla de sæcularibus cura sit, donec ad galli cantum fraternarum orationum communis hora succedat.*

17. *Vnus alterum non vocibus interciter ad Oratidum; sed cum tundere caperit, qui prius experrectus & proprium pectus, prouocetur ille qui dormit exurgere. Sæpè enim Sathanas cum somno communicat; & graui somno anima capta, nocturnis inuoluitur tenebris: & ab orationis patrocinio separata fit, operante diabolo, socia tenebrarum. Ideo dico vobis, filioli, vigilate, quia nescitis qua hora fur veniet animarum.* Signum ad orationem.

18. *Studete igitur complacere Deo, conuersationem spiritualem habentes; Diuina mandata in dilectione eius, cum sapientia; legis præcepta in latebris cordium vestrorum.* 27. Perfectio.

NOTA. Tot verbis hæc ab excussis dissonant, vt tædeat annotare, cui libuerit facile vtrumque conferre potest, cum excussi præ manibus sint.

19. *Ne quidem amplius aliquid sapiatis, quàm simplicitas confirmat scripturarum Dei. Multi enim aliquid de Deo sentientes exciderunt à dilectione Dei, & proximorum suorum.*

20. *Qui ergo huius mundi sunt, audiant Baruc Prophetam dicentem, sic enim ait: Dilectionem mandauit Deus filiis populi sui, dilectionem fraternitatis: Quod si incorrupta manserit inter cunctos, facit eos amicitiæ, fieri socios. Quoniam qui diligunt secundum boni operis gloriam, inuicem æmulantur in bonum, & prouocant inuicem in operibus bonis; irritas faciunt citius mundi profanitates; & quidquid ex Diabolo cogitationum malarum instituti in cordibus seruorum Dei ascenderit. Quoniam qui cupiunt Anachoretica perfrui vita, sic corpus abdicant, vt adhuc in terra positi iam cœlestibus delectentur: nihilque terreum prorsus exquirunt, vitia sæcularium tenebrarum conculcantes, ac prosternenentes.*

21. *Verum qui cœlesti vos religioni aptastis, placere vos conuenit Creatori: virgines mente & corpore permanere; fructus fidei, & limam sermonis quàm maximè mente conseruantes. Nefas enim est, vt Monachorum quis reprehendatur in modico, vel in magno, cum irreprehensibiles nos esse oporteat: Et Apostolus docet vt sermo noster in gratia sit sale conditus; eo scilicet condimento, quod nos Euangelista commonet dicens: vos estis sal terræ. Quod peto, non in vobis euanescat; ne quo modo dum quis euanuerit, extra congregationem multitudinis foris proiiciatur: linguis iniquorum quotidie conculcandus.* Continentia

22. *Hoc autem vos obsecro, filioli, secundum formam,*

Murmuratio fugienda. *mam, quæ mihi data est de manu Angeli fugite linguas detrahentium iniquorum, qui edaci* [al. *mordaci*] *dente, etiam sine causa, Christi Ecclesiæ insultare festinant.*

Rex. 23. *Dissensiones quas habetis inter vos, proiicite ab inuicem, scientes Deum non esse seditionis, sed pacis. Si qua igitur scandala, inimico suggerente, frater habet aduersus fratrem, propter obedientiam fidei, me exhortante dimittat: quoniam ego non ex me loquor, sed in Deo, qui in manu Nuncij sui docuit me.*

Hospitalitas. 24. *Et si obedientiam feceritis ex præcepto Dei, benefacietis: nec negaueritis hospiti tectum, & inopi victum peregrinanti.*

Mansuetudo. 25. *Si fieri potest, nullo pacto Dei miles debet irasci: non solum ad proximos socios, verum etiam ad ipsos extraneos.*

Cum sæculari non contendendum in iudicio. 26. *Nec sæcularis quisquam seruum Dei audeat iudicare. Quæ enim erit inter te, & illum distantia si patiaris coniugatum iudicio tecum contendere? Melius est enim Monacho fraudem, & iniuriam sustinere, quàm vt audiatur vox Christi militis in clamore.*

27. *Non decet Monachum causa pecuniæ esse negotiatorem, sed cælestium onerum lucra mercantem.*

28. *Prædicet verbum salutis: animas inuitet ad cælum: ad nihilum deducat sæculi desiderium; pulchritudinem præsentium bonorum abiiciat a se.*

29. *Qui Angelorum vitam sectatur, & ille cupit imitator esse Sanctorum, pergat ad eremum, & hominum fugiat consortia; auium fiat socius, & ferarum.*

28. Diabolus quomodo vincendus. 30. *Cauenda sunt, filioli, tentamenta diaboli. Quòd si de eo est disputandum; ipsum primitiuum sæculi hominem, fraudulenta subtilitate decepit incautum.* [*cui sermonis lex veteri homini, in simplicitate Dei oris in auribus insonuit conditionis speciem; non acriori lex specialis est præcepti legem, sed ex industria custodiret, & viueret.*] *Ieiunij enim oris lex specialis, & spiritualibus; non generalis carnalibus cum escis: spiritualis autem iudicat omnia, & consentit omnibus bonis. Carnalis enim homo, propter quod serpentina suggestioni citò consentit, spirituali non perfruitur lege; quam primus Adam ex transgressione non custodiuit.*

Nota. *Cui sermonis, &c.* Cum hæc ab omnibus desint excussis, non habui ex quo collatione facta prorsus deturbatam librario vitio sententiam corrigeram. Sensus tamen ex inferius positis erui vtcumque valet; videlicet, homini sub præcepto ieiunij oris spiritualis; id est silentij cum diabolo: quod si ex industria custodiret: viueret. Et hoc vocat præceptum speciale spiritualibus datum: non generale datum carnalibus.

31. *Sed, filioli, prima originis morte caruimus, cum per nouissimus Adam viuificati lætaremur. Vita enim nostra diaboli fraudibus contradicat: & si quid mortale corpori nostro tentationum sagittis contulerit, fidei lorica armemur, & nulla nos ex parte iacula ferient tentatoris. Præcingamur super lumbos gladium fidei, quod est verbum Dei; & cum nos viderit sic armatos, veterana suæ fraudis mortifera arma conquestus, nihil tamen artium suarum commentabitur, aut peruersum consilium, cum nos viderit in præcepti timore demorantes. Si prospexerit in charitate fundatos, humiliatus longè recurret; cum nos viderit in Dei, & proximi amore feruentes.*

32. *Notum autem sit vobis, quia vsque ad excessum istius vitæ, diabolus non desinet inuidere sanctis: Corde viriliter repugnate, non ignorantes, quæ Sapientissimo Iob bella intulerit. Quod Cain fraternæ necis excitauit: Quomodo Esau admittenda natiuitatis primogenita prouocauit, quem escis delectatione à fæmoris paterna principatu deiecit vnde* [*lege: benedictione patris sui priuatus est:*] *benedictionis patris sui reprobatus esset.*

33. *Sic per omnia tempora mille nocendi artes exerit, quæ vno fidei iugo de credentium mentibus distrahuntur. Nam sicut ille sollicite in animas Christianas mortifera venena iniicit; triumphato cum satellitibus suis in nomine Domini nostri Iesu Christi.* [Ab hinc extant in excussis. Vide magnam lacunam nunc beneficio Caradinensis Codicis expletam] *cor Christianorum exultat; vel maximè serui Dei tyrannum fraudatorem animarum per Diuinam virtutem, & orationem expugnant.*

34. *Quòd si terrores extimescentes fecerint, currant ad auxilium Crucis, & statim ille recedit, qui & his nimis se terribilem fieri æstimat. Nunquid terror muscæ moritura nocebit aliquid, si brachio, aut capiti superse deat humano?*

35. *Sic ergo diaboli animæ, fidei, & Deo confitenti in nullo nocebunt versutiæ, quæ crebris orationibus, & ieiuniis deuincentur. Impietas igitur huius, atque superba pernities trina defensionis auxilio deponitur.*

Nota. Id est, vexillo Crucis, & orationibus, atque ieiuniis, de quibus his duabus regulis 34. & 35. agit. Multa etiam horum ab excussis absunt.

36. *Filioli, quid ad vestram pertinet curam, si aduersus vos conueniant infinita Dæmonum castra? Potestates siquidem dæmonum cateruas exercere videritis; oculos vestros in cælum leuate dicentes: Veni Domine Iesu Christe, adiuua infirmitatem nostram. Tunc sermo vobis Elisæi conuenit, aduersus qui de Samaria ad eum comprehendendum venerant, qui terrente se puero, sic respondit: Aperi Domine oculos serui tui, & videat. Tunc videbitis sathanam de cælo cadentem, & seruorum Dei pedibus prostratum; & statim vobis Angelorum Dei legiones non deerunt, qui munimine fidei hominibus cælestis defensionis auxilium præbeant. Tunc & ipse Dominus noster Iesus Christus vobis protegendis addet affectum, vt non timeatis eos, qui corpus occidunt, animæ autem nihil facere possunt. Licet inferant sathanæ satellites verbera flagellorum corpori vestro; porro animis vestris perpetua erit saluatio si tegmen poscatis immobile à Patre, & Filio, & Spiritu sancto, vno, ac singulari Deo.* — Qualiter auxilium à Deo contra demones petendum.

37. *Hæc sunt, filioli, mandata vitæ, quæ vt pusillitas cordis inuenit, vobis de diabolicis certaminibus explanaui.*

Hactenus Sancti Posthumi regula, digna prorsus Antonij successore; & idcirco ab Angelo ministrata Posthumio, quòd sciret Antonij palæstram his florere certaminibus, his indigere militaribus præceptionibus; vt quos ille instruere cæperat aduersus phalangas Philistiim, is in eadem doctrina perficeret, & inimicorum tentamentis superiores redderet. Placet nihilominus quæ Posthumius de suis certaminibus, ad exemplum filiorum pro coronide regulæ apposuit, in medium afferre. Videlicet. — 39. Postumij regula ab Angelo ministrata.

38. *Nolo quæ nobis, ipso* (Sathana) *immittente, acciderunt, silentio præterire: vt perfecti pessitis maliciosis eius resistere fraudibus, & consiliis. Mihi quadam die in monte sedenti militum turba occurrit.*

30. *Turbam dæmonum dispergit Posthumius.* *Quos dum oculis cernerem venientes à longè, sathana Angelos statim esse cognoui. Ego autem cum omni terrore genibus prouolutus humo, vt secederent orabam, Dominum inuocans Redemptorem. Tunc vero turbo, qua venerat, velut stipula, qua vento rapitur, nusquam comparuit. Gratias egi Deo per Iesum Christum Dominum nostrum, quod meo certamini finem imposuit cito; & orationem meam celeriter exaudiuit; donans mihi victoriam suam de istis insidiis, & persequutionibus, quas passus sum (charissimi filij) & ex omnibus eripuit me dominus. Vnde & vos, filioli, constantes estote in fide; omnes qui amatis Deum, odite malignum; & Deus misericordiæ, & consolationis dabit vobis sufferentiam, vt possitis latronem iustitia superare, aduersarium fidei, sathanam. Confirmatio: Adiutorium Domini nostri Iesu Christi; cui est honor, & gloria in sæcula sæculorum. Amen.*

Hactenus Posthumius ad suos.

§. IIII.

Quibusnam Macharius à Macario, & Posthumius à Pachomio discerni valeant?

31. *Macharij duo.* Verum illud hac in re magnam multorum mentibus ingerit ambiguitatem, quòd quis ille Macarius fuerit Antonij discipulus discerni nequeat, cum duo ab omnibus scriptoribus floruisse scribantur sibi coæui, quorum alter *Ægiptius*, alter *Alexandrinus*, & peculiari cognomento *Vrbanus*, vel *Politicus* dictus sit; augetque dubitationis causam Posthumius, quem aliæ editiones *Pachumium* vocant; alius ne, an idem, vnusque fuerit cum Pachomio, quem Genadus, & quidam alij *Pacumium* nuncupant, nam & nominum *Posthumij*, & *Pachumij* vicinitas; & regula ab Angelo vtrique datæ, & legislatorum munera vnum cum altero confundere videntur. *Posthumij & Pachomij dubitatur diuersitas.* Oportuit verò priusquam ad vlteriora procedamus hos duos nobis absoluere; vt & quæ hactenus dicta sunt & quæ deinceps recensebimus, manifestiora fiant; id est, vt quis Macariorum autor superioris regulæ fuerit; & quod indicium de regulis *Pachomij*, & *Posthumij* ferendum sit liqueat.

32. *Macarij difficile distinguitur.* Quod ad Macharios spectat, nemo priscorum non expressit duos. Rufinus in vit. PP. cap. 28. & 29. & lib. 2. hist. cap. 4. Palladius in Pausiaca cap. 19. & 20. Heraclides in Paradiso cap. 6. Socrates lib. 4. cap. 18. Sozomenus lib. 6. cap. 29. Nicephorus lib 9. cap 14. Cassiodorus in Tripart. lib. 7. cap. 39. & lib. 8 cap. 1. Martyrologia Bedæ, Vsuardi, Adonis, Notkeri, Romanum. Eorum sententiæ, & exempla referuntur in verbis seniorum Palladij, Pelagij, Ioannis, Paschasii, & Martini Dumiensis, & ab Hieronymo epist. 27. & Cassiano collat. 5. cap. 12. & collat. 24. cap. 13. Suydas *Macarius* vlt. p. lib. 3. c. 2. sed sine discrimine. Audi vnum pro cæteris loquentem ex ore Socratis Cassiodorum: *Id temporis inter Monachos fuerunt duo viri Deo amabiles, nomine vterque Macarius; ambo de multis rebus insignes, propter abstinentiam, conuersationem, mores, atque miracula, quæ eorum manibus agebantur. Ægyptius itaque Macarius tantum morborum depellit, & tantum dæmonum effugauit, vt ex eius operibus liber proprius expleatur* (Periit tanti habendum opus, cuius autorem Posthumium quoque deinceps commendare, iam diximus) *Erat autem reuerendus, & circa delinquentes seuerus. Porro Macarius Alexandrinus, cum similis esset Ægyptio per omnia, in hoc variabat; quòd circa consulentes hilarior apparebat, & vultu latifico ad conuersionem iuuenes inducebat.* Hoc loco Heribertus in notis ad Rufini librum, id est 2. vit. PP. num. 49. *Intricata*, inquit, *planè res de duobus Macariis, vt dignoscatur vter fuerit Sancti Antonij discipulus.* Mouetur verò, eo quòd vetus Romanum Martyrologium, quòd ipse primus edidit in lucem, cum vtriusque natales dies statuat, solum ait: 2. Ianuarij *B. Macarij*, & 14. eisdem Ianuarij *Macarij Abbatis Antonij discipuli.* Subdit Heribertus: *In Beda, Vsuardo, Adone, Motkero, nulla est loci distinctio.* Distinctionem Alexandrini, & Ægypti statuere Gallesinus, & Baronius, qui in Romanum Martyrologium nouæ, & correctæ editionis hæc apposuit: 2. Ianuarij: *In Thebaide sancti Macarij Alexandrini Abbatis; discipuli Beati Antonij, vita, & miraculis celeberrimi.* Quod si quis obiiciat, Rufinum expressisse, *ex quibus Macariis, vnus Ægyptius genere, & discipulus B. Antonij fuit, alter Alexandrinus*: occurrit, *sed videndum num Ruffinus Palladium; vel alium quem latinè expressit, malè ceperit. Certè & Heraclidi, & Salladio veteri, & nouo deest in Macario Ægyptio, quod fuerit discipulus Antonij. Imo Palladius nouus Herueti cap. 20 vtrumque hoc Macario Alexandrino tribuit.* Subscribit Rosuveydo Alardus, Gazæus in Not ad lib. 5. Cassiani cap. 41. & ad collat. 5. cap. 12. & ad collat. 7. cap. 27.

33. *Macarius Ægyptius Antonij discipulus, non Alexandrinus.* Miror ego vehementer homines diligentissimos luce meridiana cæcutiisse; nihil enim æquè stabilitum in Veterum scriptis, quàm quòd discipulus Antonij non Alexandrinus Macarius fuerit, sed Ægyptius. Et Heribertus sanè nolens imponit Vsuardo, Bedæ, Adoni, & reliquis Martyrologiorum Autoribus, quod nullam loci distinctionem, quo vnus ab altero discerneretur, attexuerint. Namque verba Vsuardi (huic cæteri consentiunt) sunt 14 Non Ianuar. seu 2. die: *In Thebaide Sancti Machary Abbatis.* Et 18. Kal. Februarij, seu Ianuarij 15. *Apud Ægyptum Beati Macarij Abbatis, Discipuli Beati Antonij, vita, & miraculis celeberrimi.* Ita habet non solum editus bis à Molano, sed veteres M. SS. quorum alter ante 400 annos scriptus est apud me: & ita primus omnium Rufinus docuit, suprà citatis verbis, quē postea sequutus fuit equilinus lib. 2. Cathal. 55. cap. 81. Quòd autem Rufino potius quàm Palladio fides habenda sit, inde decluditur, quòd liqueat prius Rufinum scripsisse, quàm Palladium; vtpotè qui prius Ægypti solitudines, & Monasteria pietatis visitauerit, Rufinus siquidem A. C. 372. Palladius A. C. 388. Ægyptiacam professionem adornarunt; vt eruditè probat Baronius iis annis, & ex Baronio ipse Rosuveydus. Vterque verò profitetur, id quod videat scriptitasse. Cum verò vterque eadem prorsus enarrent eisdemque penè verbis, paucis contractis, vel mutatis, necessum est, vt alter ab altero mutuatus historiam fuerit; idem esto de Heraclide, cuius Paradisus cum Palladij Lausiaca propè coincidit: ita vt ipse Rosuveydus in Prologom. 4. generali §. 3. id quoque fateatur, & Palladij duæ prodierint editiones, quarum posterior triplo priorem excedat: vt certum sit, ab aliquibus pro libito eas historias auctas, & consequenter posteriorem fidem non mereri

mereri. Quare nullius erit momenti quod ipse obiecit de noua Palladij editione, Gentiano Plerreto interprete, vbi cap. 10. Macario Alexandrino tribuitur, quòd Antonium conuenerit, & hæres eius virtutis fuerit. Standumque esse Ruffini vetustioris testimonio scriptoris; cuius codex semper incorruptus euulgatus est. Vt omittam cum Palladius cap. 50. agit de Theona Abbate hæc scribere: *Vidimus etiam alium non procul a ciuitate in solitudine, nomine Theonam, &c.* Nec tamen, quę sit ea ciuitas, exponitur, nec in superiori capite alicuius vrbis mentio fit. Verùm Palladium ea à Rufino suffurratum, ex eo fit manifestum, quòd eadem verba cùm Ruffinus scripsisset de Theona cap. 6. *Vidimus & alium non longè ab vrbe ad eam partem, qua mittit ad eremum nomine Theonem, &c.* proculdubio Oxyrinchũ vrbem intelligit, de qua cap. 5. præced. dixerat plenam fuisse Monachis, & Monasteriis. Sed caput illud *de Oxyrincho* ciuitate omissum est à Palladio: & lacuna malè contecta fuit.

34\. Ægyptius Alexandrino senior.

Ratio ipsa ætatum idem conuincit; fatentur siquidem omnes ore vno, *Ægyptium* seniorem fuisse Alexandrino; oportuit autem Antonij discipulum seniorem fuisse; Antonius siquidem obiit A. C. 357. cum autem Macarius ei adhæsit, senex erat, & omnium ore vulgatus. Paucos deinde annos gregem Magistri pauisse, ipsos-net in eiusdem Macarij funere proclamasse docuit autor vitæ ipsius, & sancti Posthumij, inquiens: *Nemo vehementer dolebat, eo quòd S. Macarius tam velociter Monasterium relinqueret; quoniam dominus similem ei Posthumium gregi suo Magistrum prouiderat.* Quare sex, vel octo plurimum, annos Præfectum eorum egisse, aut certè minus adhuc, asserere necessum est: alias falsò diceretur, *tam velociter Monasterium reliquisse.* Et ea propter A. C. 365. non excessisse cogimur fateri. Atqui Macarius Alexandrinus, Palladio tres annos conuixisse, liquet, si qua fides ei danda est, in Sausi. cap. 20. & Heraclidi cap. 6. videlicet ad A. C. 390. supputatos ab eius in Ægytum accessu, A. C. 388. Adde quòd apud Pelagium, de verbis senior. libello 7. num. 9. cuius autor Græcus vetustissimus fuit, à Phocio in Biblioth. laudatus, Macarius, qui Antonio adhæsit, maior appellatur; sic enim ait ille. *Venit Abbas Macarius maior* (id est senior proculdubio Macariorum) *ad Abbatem Antonium in montem; & cum pulsasset ostium, exiuit ad eum, & dixit ei: Tu quis es? & ille ait: Ego sum Macarius. Et claudens ostium intrauit, & dimisit eum foris. Et cum vidisset postea patientiam eius, aperuit ei. Et adgaudens ei dicebat: Multum tempus est, ex quo te videre desiderabam, audiens de te. Et exhibens ei hospitalitatem refecit eum; erat enim fessus de multo labore.* Subdit de opere manuum, quo ambo nocte illa occupati sunt: *Manè sanctus Antonius vidit collectionem plectarum Abbatis Macarij: & admiratus est: & osculatus manus eius dicebat: Multa virtus de istis egreditur.* De eodem Macario refert Cassianus collat. 15. cap. 3. quòd fuerit Scythioticæ solitudinis primus inuentor; quod sane iuniori competere nequit: & tandem in notis ad istum locum fatetur Gazæus Ægyptium seniorem Antonij fuisse discipulum.

35\. Idem euincitur distinctione Posthumij à Pachomio.

Accedit tandem, quod maximè facit ad rem, Macariorum distinctionem ex distinctione Pachomij, à Posthumio vehementer illustrari; id est, ex iis, quæ Macario alteri cum Posthumio contigit, & alteri cum Pachomio. Vidisti superiori §. Macarium Antonij discipulum Posthumium conuenisse, coegisseque, vt secum, relicta Anachoresi, ad visitandas sancti Antonij reliquias accederet; ac tandem gregis curam susciperet. Iunior autem Macarius ad Pachomium, sæculari assumpto habitu, profectus est, vt eius discipulus fieret; quod ægrè quidẽ obtinuit ob senectutẽ, quam celare non potuit; sed tandem post aliquod temporis agnitus à Pachomio, dimissus est. Rem narrant Heraclides cap. 6. Paradisi, & Palladius in Lausiaca, editionis veteris cap. 10. & nouæ cap. 20. differuntque sola varietate interpretum. Vtar Heraclide translato, qui hæc habet: *Hic idem Macarius* (agit de iuniore) *qui Alexandria Presbiter fuit*, ideo dictus Alexandrinus, & quoniam sæcularis existens Alexandriæ vendebat bellaria, seu poma, legumina, nucesque) *Hic igitur cùm audisset, grandem vitæ conuersionem Tabennesiotas habere, veste mutata ad similitudinem alicuius operarij, sũpto habitu sæculari, intra 15. dies per deserta iter faciens, Thebaidem vsque peruenit. Cumque venisset ad Monasterium memoratorum hominum, primum, quem Archimandritam vocant, requisiuit, Pachomium quendam nomine, probabilem per omnia virũ; & habentem spiritualem gratiam prophetiæ, cui tamẽ de Macarij aduentu nihil fuerat reuelatum. Ad quem cum venisset, hæc dixit. Quæso me in Monasterio tuo suscipi facias: Monachus enim esse desidero. Ait illi magnus ille Pachomius. Senilibus annis grauaris, & Monachus esse iam non potes neque inter cæteros fratres, qui hæc ab adolescentia didicerunt, viuere vales; eo quòd consuetudinem eorum, laboremque non patieris, cumque abstinentiæ tentationes non ferens laso animo egressus ab his fueris, maledicere eis incipies, quos non potueris imitando sectari. Noluit itaque nec primo eum, nec secundo die, nec per totam suscipere septimanam. Dumque iugiter persisteret in rogando ieiunus, ad postremum, suscipe me, inquit, Abba, & si me in ieiunio, & in opere inferiorem ipsis deprehenderis, statim de tuo monasterio pelle. Quo audito, ille persuasit fratribus, vt in Monasterio reciperetur. Est autem illic vnus numerus mansionis, habens etiam vsque ad præsentem diem ad mille quadringentos viros. Cum igitur fuisset ingressus in eam sanctus Macarius* (erat Tabennæ Monasterium, caput cæterorum) *& post breue tempus superuenissent Quadragesimæ dies, videretque diuersos vario more viuentes, alium vespertinis horis soluentem ieiunium, alium vero post biduum, alios etiam post dies quinque gustantes; alium stantem totis noctibus, & per diem sedentem, laborantemque, ille de arboribus dactylorum cortices tenens infusos, ac copiosos, in angulo stabat, vsque ad Quadragesimæ finem, & principium Paschæ, non panem, non aquam gustans, non flectens genua, non in terram iacens; sed tantum modica cauliculorum folia cruda Dominico die sumens, vt manducare aliis videretur. Si quando autem ad corporalem necessitatem fuisset egressus, confestim remeabat, ac stabat, non os aperiens, non alicui quidquam loquens, sed cum summa taciturnitate consistens, & in corde suo tantum iugiter orans, atque id solum operis, quod in manibus tenebat, efficiens. Quem cum esse tam duræ, atque inimitabilis vitæ Monachi omnes considerassent; quasi quadam aduersus principem suum seditione commoti; vnde, inquiunt, nobis istum adduxisti, qui ita viuit quasi in carne non sit humana, ad condemnationem omnium nostrum? Audi igitur, & aut tolle eũ à nobis, aut scito, omnes nos ex hoc Monasterio hodie recessuros. Ille autem tali conuersatione, atque virtute eius audita, deprecatus est*

Dominum

Dominum; vt quis esset eidem reuelaret. Quo statim facto, arrepta eum manu ad oratorium suum duxit, vbi erat altare diuinum; osculatusque eum, dicit illi: veni optime senex; tu ille Macarius es; & mihi te celare tentabas. Ex multis annis te videre cupiebam, audiens de te magna miracula: gratias tibi ago, quia colaphos infantibus nostris dedisti, ne magnum aliquid in conuersatione vitæ suæ facere se putarent. Reuertere nunc igitur ad loca vnde veneras; sufficienter enim nos omnes ædificasti; & ora pro nobis. His verbis rogatus ab omnibus, inde discessit. Hactenus Macarij Alexandrini historiola de accessu ad sancti Pachomij disciplinam.

36. *Macarius senior Antonio & Posthumio coæuus, iunior Pachomio.* Vide nunc quæso, toto cœlo, & Macarium à Macario, & Pachomium à Posthumio distare: vbi & tempora, & loca, & officia, & prætera munera discrepant. Macarius senior Ægyptius, coæuus Antonio, retento habitu, successorem relaturus ad Posthumium in solitudine degentem pergit: at Macarius Alexandrinus, ætate iunior, Pachomio coætaneus, mutato habitu scithica solitudine, aut Nitriensi relicta, ad Thebaidam pergit regionem, Monasterij societatem, & subiectum esse desiderans; inde ei *Thebai* nomen obtigit, quod scilicet ad Thebaidem accesserit, ibique cum Pachomio aliquandiu egerit: Alias *Alexandrinus* (vt diximus) vocitatus. Ille Archimandrita Monachorum Antonij discipulorum existens Posthumium itidem in Archimandritam elegit: iste presbyterio tantum Nitriæ, & scethis honoratus. Pachomium suæ specialis institutionis Præfectum adiit, non in Præfectum electurus Ægyptius cum in scethi primus, ac Primùm sedem fixisset, ad montem sancti Antonij transiit, & Arsiniotas in corde Ægypti extantes; vbi spiritum exalauit; Alexandrinus tres habuit cellas, *vnam in interiori solitudine, cui nomen est scithis, aliam in Lybia* (seu liba) *vbi cellæ vocantur; aliam in monte Nitria:* Ita Heraclides, & Palladius, quæ omnes non longè ab Alexandria erant; nam Nitria distat ab ea 40. milliam Passuum, id est leucas horarias decem. Cellia vero à Nitria 10. M. P. duas scilicet leucas cum dimidia. Expressit vtrumque Rufinus lib. 2. vit PP cap. 21. & 22. scethis vero à Nitriæ monasteriis diei & noctis distat itinere, eodem Rufino cap. 29. Atqui sancti Antonij mons 60. ferè horarias leucas distat à Nitria versus orientem, si quidquam valet Rosuueydi tabula Geographica, Iacobo Granthome Autore; quamquam Athanasius in vita Antonij cap 32. distare asserat itinere dierum tredecim; quod ego de Monachorum itinere intelligo, quo quotidie quatuor, aut quinque leucas conficiunt. Longissimè ab his omnibus abest Thebaidis regio, in qua Pachomius degebat; de qua Plinius lib. 5. cap. 9. *summa pars (Ægypti) contermina Æthyopiæ Thebaidis vocatur.* Vnde & *Ægyptus superior* dici consueuit: consentiunt Plinio strabo lib. 17. geogr. & Ptolemeus lib 4. tabula Africæ 3. distat ab Alexandria meridiem versùs 120 leucas horarias; quas, Palladio sanctus Macarius iunior spatio quindecim dierum confecit, cum ad Pachomium accessit.

37. *Alia quæ Pachomium à Posthumio discernunt.* Demum multa etiam sunt, quæ Pachomium à Posthumio discernunt: vt quod ille *Thebæus*, hic *Memphæus*, longo terrarum tractu natiuitate distantes; quod ille nobilis miles, hic spartarius faber; ille Philemonis Monachi, hic Prisci Episcopi discipulus in fide, & Monastice; imo nihil penè illis commune est, vt acta actis illorum conferenti liquidius patebit. Nec obest, quod vterque regulam Monasticam ab Angelo accepit, cum de personis constet diuersas esse, & regulas ipsas toto dissidere cœlo. Tu te lector videbis, cùm Pachomianam, quam inferiùs suo loco recensituri sumus, euolueris. Prius tamen Nitriotarum, & rursus Scithiotarum instituta, id poscente ratione temporis, exponere necesse habemus.

CAPVT IV.

De Nitriotarum institutis, autore S. Ammone, Doctore Magno Athanasio.

§. I.

Eorum exordium.

PLacet hoc loco de secunda Monachorum Ægyptiorum familia acturus, verba Rufini vsurpare, lib. 2. vit. PP. cap. 21. *Venimus autem ad Nitria, famosissimum in Ægypti monasteriis locum, qui quadraginta ferè millibus abest ab Alexandria; ex nomine vici adiacentis, in quo nitrum colligitur, Nitria vocabulum trahens: prospiciente hoc, credo, tunc iam diuina prouidentia, quod in illis locis peccata hominum, tanquam sordes abluenda essent, & abolenda.* (Iuxta illud Ieremiæ Proph. 2. *si laueris te nitro, &c.*) *In hoc igitur loco, quinquaginta ferè, aut non multò minus cernuntur vicina sibi, & sub vno posita. Patre tabernacula; in quibus aliqui plures simul, aliqui pauci, nonnulli etiam singulares habitant: & mansione quidem aliqui diuisi, animo autem, & fide, & charitate coniuncti, & inseparabiles manent.* 1. *Nitria vnde dicta. Monasteria vbi sita.* Pergit autem cap. 19. *Initium sanè habitationis Monasteriorum, quæ in Nitria sunt, sumptum trahebant ab Ammone quodam, cuius animam cum exisset de corpore, vidit ferri ad cœlum S. Antonius; sicut refert scriptura illa, quæ vitam describit B. Antonij*: videlicet cap. 32. Verùm hoc intelligendum est de Monastico illo instituto, quod ab Ammone inditum à 50. monasteriis illic erectis indiuulsè receptum est; alias multò priùs in Nitriæ solitudine instituisse Frontonem Monachos, vidimus in superioribus. lib. 2. c. 13. n. 14. & c. 14. n. 3.

Sed occasionem institutionis Ammonis, & quis ille fuerit, ab eodem Rufino audiamus. *Hic igitur Ammon locupletibus, & generosis parentibus natus est, à quibus inuitus ad nuptias cogebatur: & cum vim parentum non posset effugere, accepta virgine, cum intra nuptiales thalamos conuenissent, & data eis essent cubicula, secreta silentia, alloquitur puellam de pudicitia, & de conseruanda virginitate cœpit cohortari. Acquiescit ei virgo, silentio tegitur incorruptionis thesaurus. Cumque plurimo tempore solius Dei contenti testimonio, spiritu magis essent, quam carne, sanguineque coniuncti, post obitum amborum parentum, ille quidem ad vicinum deserti secedit locum; virgo verò intra domum residens, in breui & ipsa multitudines virginum, & ille multitudines congregat Monachorum.* 2. *Ammonis Nitriotarum ducis pudicitia.* Palladius cap. 8. autor est Ammonem celebrasse nuptias annos natum circiter 22. vixisseque cum ea pudicè in ædibus paternis

nis annos 18. toto die vacando horto, & balsimeto: operabatur enim balsamum, quæ instar vitis plantatur; & in ea colenda, & putanda multum laboris insumitur. Vespere domum regrediens, & vespertinas faciens orationes, cum consorte comedat, & rursus nocturnas preces fundens, & synaxim peragens, summo mane ibat in hortum. Addit Palladius post 22. annos in vita Monastica exactos, obiisse annos natum 62. denatum vero aliquot ante Antonium, prodidit Athanasius cap. 32. simul gloriam animæ illius Antonio mostratam commendans, inquiens: *Cum Antonius sederet in monte, & oculos suos tetendisset in cælum, vidit, nescio quam animam, lætantibus in eius occursum Angelis, ad cælum pergere; Cuius spectaculi nouitate stupefactus beatum dixit Sanctorum chorum; orauitque, vt sibi rei præsentis agnitio panderetur. Et statim vox ad eum facta est, inquiens; istam esse Ammonis Monachi animam, qui Nitriæ morabatur. Erat autem Ammon vir grandæuus, qui perseueranter à pueritia vsque ad senectutem in sanctitate vixerat. Itinere quoque dierum 13. à Nitria locus, in quo sedebat Antonius diuidebatur. Videntes autem eum Monachi admirantem, qui venerat, deprecati sunt, vt causam hilaritatis ediceret. Quibus ait: modò Ammonem quieuisse, quem propter frequentem eius ad Antonium commeatum, & propter celebritatem inditorum, & à Domino signorum, optimè nouerat.*

Eius gloria Antonio monstrata.

Haud scio equidem quonam modo tantus vir, sanctitate insignis; & miraculorum præconio à magnis viris Antonio, & Athanasio commendatus, in tabulis Rom. Martyrologij non inuenerit locum, quem tamen apud Græcos accepit in Mænologio, 4. Octobris die, vbi actorum eius Epithome Christum est; & inter cætera habentur. *Produduxit autem vitam vsque ad magni Antonij tempora, sub magno Constantino celebri, & primo Hispanorum Imperatore.* Quare obiisse liquet propè A.C. 330. Ex quo fit A.C. 308. solitudinem tenere cæpisse: anno scilicet altero post initum ab Antonio magisterium: & idcirco Pachomium in apertione Monasticæ palæstræ præcessisse; qui vsque ad A.C. 315. id ipsum non arripuit institutum; quod inferiùs facilè persuadebimus; & magisterium non nisi senex, vt eius indicat vita cap 13. & 22. videlicet 60. propè ætatis annum agens, ad A.C. 377. nam 20. ætatis Monachus effectus est. Verùm de Ammonis laudibus egerunt, præter Ruffinum, Palladius iam citatus, & Heraclides cap. 2. Sozomenus lib. 3. c. 14 Socrates l. 4 c. 18.

Desideratur eius memoria in Martyrol. Rom.

Quo tempore floruerit.

3. Erat videre in Nitria vtriusque vitæ exercitia miro feruore à magna hominum multitudine peragi; id est, Monasticem in ipso Nitriæ monte à Monachis quinque millibus: in Cellia vero ei contigua solitudine à sexcentibus Anachoretis. Ita Palladius refert 7. integræ Lausiacæ testis & ipse oculatus, inquiens: *Veni in montem Nitriæ in eo autem habitant ad 5000. virorum, qui viuunt vario vitæ genere, vnusquisque vt potest, & vult: adeo vt liceat & solum manere, & cum duobus, & tribus, & cum quo vel numero. In hoc monte sunt septem pistrinæ, quæ & illis seruiunt; & Anachoretis, qui sunt in vasta solitudine, viris perfectis numero sexcentis.* Sed & de Cellia hæc habet Ruffinus c. 22. *Post hunc vero* (Nitriam intelligit, de quo cap. 21. egerat) *alius est locus in deserto interiori decem ferè ab hoc millibus distans; quem locum præ multitudine dispersarum in eremo cellularum, Celliã nominauerunt. Ad hunc locũ hi, qui ibi prius fuerunt, imbuti, & secretiorem iam depositis rudimentis ducere volunt vitam, secedunt. Eremus enim est vasta, & cellulæ tanto inter se spatio diremptæ, vt neque in conspectu sibi inuicem, neque in vocis auditu sint positæ.* Quod etiam se vidisse, testatur Palladius cap. 69.

Nitriotarum Monachorũ, & Anachoretarum numerus.

Cellia ab eorum cellis dicta.

Ad Nitriam, Celliamque ipsius appendicem, celeberrima fuit olim peregrinatio Christianorum. Scimus eam adornasse & perfecisse Melaniam A. C. 372. cum Ruffino, vt ex Paulino epist. 9. ad Seuerum, & Palladio cap. 13 probat doctè Baronius, eo anno. Rursùs eo contendit Palladius A. C. 388. eodem autore, quod ad tempus spectat; nam rem ipsam ipse prodit toto lausiaco opere. Sed quod caput est, Nitriam inuisit Hieronymus A.C 386. (ita ibi Baronius) de qua profectione ipse in Apolog. aduersus Ruffinum, inquit: *Contendi Ægyptum, lustraui monasteria Nitriæ:* qui de profectione Rufini epist. 41. dixerat: *Ruffinum enim Nitriæ esse, & ad B. perrexisse Macarium* (haud dubium iuniorem in Nitria degentem) crebra commeantium multitudo referebat. Illuc quoque sanctam Paulam accessisse, is ipse prodit in eius epitaphio: *Et vrbem No* (inquit,) *quæ postea versa est in Alexandriam* (supple inquit) *& oppidum Domini Nitriam, in quo purissimo virtutum nitro sordes lauantur quotidie plurimorum. Quod cum vidisset; accurrente sibi sancto, & Venerabili Episcopo Isidoro Confessore, & turbis innumerabilibus Monachorum, ex quibus multos Sacerdotalis, & Leuiticus sublimabat gradus; lætabatur quidem ad gloriam Domini; sed se indignam tanto honore fatebatur. Quid ego narrem Macarios, Arsenios; Serapionas, & reliqua columnarum Christi nomina? Cuius non intrauit cellulam? Quorum pedibus non aduoluta est? Per singulos sanctos Christum se videbat; & quidquid in illos contulerat, in Dominum se contulisse lætabatur. Mirus ardor, & vix in fæmina credibilis fortitudo. Oblita sexus, & fragilitatis corporea, inter tot millia Monachorum, cum puellis suis habitare cupiebat: & forsan cunctis eam suscipientibus impetrasset, nisi maius sanctorum locorum retraxisset desiderium.* Adstipulatur etiam Hieronymus testimonio Palladij, quod spectat ad numerum Monachorum Nitriæ, cum ad Eustochium scribit epist. 22. dum ait: *Quid ante non plures annos Nitriæ gestum sint, referemus: Nam in eodem loco circiter quinque millia diuisis cellulis habitabant, &c.*

Nitria olim peregrinatio Christianorũ.

Sumamus hinc motum Nitriotarum narrationis exordium; nimirum ab Hieronymo eorundem accuratissimo inspectore, & narratore; nam quæ in ea epistola narrat Ægyptiorum Cænouitarum instituta, haud dubium, qui præcipuè ad eos, quos ipse inuisit, spectant. 4.

Nitriotarum instituta.

§. II.

Nitriotarum instituta, ex D. Hieronymo, Rufino, & Palladio.

1. *PRima apud Cænouitas confœderatio est; obedire maioribus, & quidquid iusserint, facere.*

Obedientia.

Nota. Regulam hanc ad verbum habet Posthumius in ipsa fronte suarum. Ex quo non modica illis accrescat fides. v. cap. 5 n. 25.

2. *Diuisi sunt per decurias, atque centurias, ita vt nouem hominibus decimus præsit; & rursum decem Præpositos sub se centesimus habeat.*

Decuriæ & Centuriæ Monachorũ.

3. *Manent separati, sed iunctis cellulis.*

Nota. Nisi quòd ex Ammonis institutione, duo,

runt, sensum vero carnis seruituti subijciunt; & beato luctui immorantes, beata sunt ex proposito, vbicumque terram degant. Apud nos verò ista, qui primis adhuc elementis ad pietatem instruimur, & initiamur, minuta sunt, ac rudia. Atque hæc quidem ex humilitate Basilij dicta processisse non diffiteor; sed vera esse quòd historiã ad pertinet, negabit nemo. Quare discipulos Antonij nondum eas prouincias penetrasse, tanti viri eas incolentis, & eiusdem philosophiæ palæstram documentis exornantis testimonio, procul omni dubio sit. De Dacis, & Bessis dicere supersedeo, quorum Monachorum nemo præter Paulinum meminit, is verò de Antonio, quòd Doctor illorum per se, vel per discipulos fuerit, nec vllum verbum; Nec aliud de Indis, & Persis habemus, quos tamen iam Monachos fuisse, cum Hierosolymam petebant, ipse Hieronymus satis indicat. *De India, Perside, Æthyopia Monachorum quotidie turmas suscipimus:* Sed quando ibi cœperit florere Monastices, non apetit: nec mirum cum sub Apostolis sumpserit cum fide initium.

7. Verum enim verò vt prædicta de personali disciplina Antonij loquendo vera esse, nemo inficiabitur; ita plane fateantur omnes necessum est. Antonij vitæ librum per vniuersas quàm longè, latéque partes orbis delatum multos eius fecisse imitatores; quo sensu nemo subsequentium temporum veræ Monastices professores ab eius discipulatus mansit vnquam ieiunus. Hûc spectat, quæ de Marcella Romæ schema Monasticum primò nobilium fœminarum publicè arripientis, scribit Hieronymus in eius Epitaphio, cap. 5. inquiens: *Nulla eo tempore nobilium fœminarum nouerat Romæ propositum Monachorum, nec audebat propter rei nouitatem, ignominiosum* [*vt tunc putabatur*] *& vile in populis nomen assumere. Hæc ab Alexandrinis prius sacerdotibus, Papaque Athanasio, & postea Petro, qui persecutionem Arrianæ Hæreseos declinantes, quasi ad tutissimum communionis suæ portum, Romam confugerant; vitam B. Antonij, adhuc tunc viuentis, monasteriorumque in Thebaide Pachumij, & virginum ac viduarum didicit disciplinam; nec erubuit profiteri, quod Christo placere cognouerat. Hanc post multos annos imitata est Sophronia, & aliæ, quibus rectissimè illud Ennianum aptari potest: Vtinam ne in nemore Pelio* (vsurpatur interdum à Cicerone prouerbij vice *Pelion* pro origine alicuius mali: quòd in eo Thessaliæ monte abiegnæ trabes excisæ sint, ex quibus nauis Argo coaluit; qua Iason vna cum flore iuuentutis nauigauit in colchos, vellusque aureum à Medæa adiutus in Græciam reportauit. Versus Ennij integros habes apud Marianum Victorium in Natis ad eam epistol. 16. Ergo ex Marcellæ monte Argos Monasticæ trabes Romæ excisæ sunt, quã ex Ægypto Romam vellus aureum Monastices adportatum fuit, cum Antonij libro. De Marcellæ discipulis subdit Hieronymus: *Huius amicitijs fruita est Paula venerabilis; in huius cubiculo nutrita est. Custochium virginitatis decus: vt facilis æstimatio sit, qualis Magistra, vbi tales discipulæ.* De loco palestræ vero, cap. 4. *Suburbanus ager vobis pro monasterio fuit, & rus electum pro solitudine; multoque ita vixistis tempore, vt ex imitatione vestri, & conuersatione multarum gauderemus Romam factam Hierosolymam. Crebra virginum monasteria, Monachorum innumerabilis multitudo; vt pro frequentia seruientium Deo, quod prius ignominiæ fuerat, esset postea gloriæ.* Nimirum prius quidem Romæ Monasticum erat planè institutum, sed quod illud nobiles, siue viri, siue fœminæ arriperent, Antonij exemplum effecit.

Antonij vita Monachorũ omnium magisterium.

Marcelli Monachatus.

Nobiles Antonij exemplo Monachatum arripiunt.

Nihil minus iis duobus amicis accidit, quorum mundi abrenuntiationem, ex ore Potitiani vtriusque comitis acceptam, narrat Augustinus libr. 8. Confessionum, cap. 6. his. *Inde sermo eius* (Potitiani) *deuolutus est ad monasteriorum greges & vbera deserta eremi, quorum nos nihil nesciebamus.* Et rursus: *Vnde incidit, vt diceret, nescio quando se, & tres alios contubernales suos, nimirum apud Treueros, cum Imperator pomeridiano Circensium spectaculo teneretur, exiisse deambulatum in hortos muris contiguos, atque illic, vt fortè combinati spaciabantur, vnum secum seorsum, & alios duos itidem seorsum pariterque digressos; sed illos vagabundos irruisse in quamdam casam* (scilicet monasterium) *vbi habitabant quidam serui tui, spiritu pauperes, qualium est regnum cœlorum: & inuenisse ibi codicem, in quo scripta erat vita Antonij, quam legere cœpit vnus eorum, & mirari, & accendi, & inter legendum meditari arripere talem vitam, & relicta militia sæculari, seruire tibi,* ô Deus meus.) *Erat autem ex eis quot dicunt agentes in rebus. Tunc subito repletus amore sancto, & sobrio pudore, iratus ita sibi coniecit oculos in amicum, & ait illi. Dic quæso; omnibus istis laboribus nostris, quò ambimus peruenire? Quid quærimus? Cuius rei causa militamus? Maior ne esse poterit spes nostra in palatio, quam vt amici Imperatoris simus? Et ibi quid non fragile, plerumque periculis? Et per quot pericula peruenitur ad grandius periculum: Et quandiu istud erit? Amicus autem Dei si voluero, ecce nunc fio. Dixit hoc, & turbidus parturitione noua vitæ, reddidit oculos paginis, & legebat, & mutabatur intus, vbi tu videbas, & exuebatur mundo mens eius, vt mox apparuit. Namque dum legit, & voluit fluctus cordis sui infremuit aliquandò, & discreuit, decreuitque meliora. Iam iamque tuus, ait amico suo. Ego iam abrupi me ab illa spe nostra, & Deo seruire statui; & hoc ex hora hac in hoc loco aggredior, te si piget imitari, noli aduersari. Respondit, illi adhærere se socio tantæ mercedis, tantaque militiæ. Et ambo iam tui ædificabant turrim, sumptu idoneo, relinquendi omnia, & sequendi te. Tunc Potitianus, & qui cum eo per alias horti partes deambulabant, quærentes eos deuenerunt in eundem locum, & inuenientes admonuerunt vt redirent, quoniam declinasset dies. At illi, narato placito, & proposito suo, quoque modo in eis talis voluntas orta esset; atque firmata, petiuerunt, ne sibi molesti essent, si adiungi recusarent. Isti autem nihilo mutati à pristinis, fleuerunt se tamen, vt decebat; atque illis piè congratulati sunt, & cōmendauerunt se orationibus eorum, & trahentes eos in terra, abierunt in palatium: illi autem affigentes cor cœlo, manserunt in casa. Et ambo habebant sponsas, quæ postea quam hoc audierunt, dicauerunt etiam ipsæ virginitatem tibi. Narrabat hæc Potitianus.* 8.

Duo amici vitam Antonij legentes conuersi.

Palatij vitæ pericula.

Ad calcem eiusdem libri 8. cap. 12. narrat Augustinus, ad Deum tandem se ex toto conuersum, casu, ad primam libri apertionem, occurrente Pauli sententia ad Ioan. 13. *Non in conuersationibus, & ebrietatibus, &c.* Quod exemplo sancti Antonij fecisse fatetur. *Audieram enim* [ait] *De Antonio, quod ex Euangelica lectione, cui fortè superuenerat, admonitus fuerit, tanquam sibi diceretur quod legebatur: vade, & vende omnia, quæ habes, &c. Et tali oraculo confestim ad Te esse conuersum.* Vt Augustinus Antonio deberet non solùm imitationem Monasticæ vitæ, sed ipsam Fidem. Atque in hunc modum dubium non sit, Antonianum scriptum, 9.

Augustinus Antonij exēplo conuersus.

quo

quo viuus non poterat locorum, & temporum peruenisse, & infinita Monachorum agmina, & perfecisse, & collegisse. Quem enim etiam perfectorum, non in melius promouisset vt facula ardens Antonij fulgentissima vita? vbique igitur in Patrem Monachorum iure optimo adscitus fuit; vt ea propter non abs re fecisse Bernardus meus videatur, dum tæpidos Ascetas increpás, ad exemplar Antonij eos reducit, in Apologia ad Guiller. Sic inquiens: *Ridendas an lugendas dixerim huiusmodi ineptias? Sit Macarius vixit? Sic Basilius docuit? Sic Antonius instituit?* Quem locum alibi commodiùs expendemus.

10\. *Antonij vita scripta de Athanasio in gratiam Hispanorum.* Magnum denique fructum in Syria egisse Antonij vitam, ex superiori Chrysostomi testimonio colligimus; & ex eo quòd Antiochiæ latinitate donata est ab Eugenio tunc presbytero, post Antistite Antiocheno. Et ipsam quoque Antonij historiã non tam in gratiam ipsorum Ægyptiorum ab Athanasio scripta est, quam externorũ; quorumdam scilicet peregrinorum Monachorum, qui vt in patriam suam has inferrent gazas, enixe ab eo postularunt, vitam, & acta tanti Patris sibi ab eo describi: quod Athanasius ipse in præfatione conceptis fatetur verbis. Sed vndenam illi essent dum perquiro, vt non dubio procul, ita & probabili coniectura ducor, si vt suspicer, Hispanos fuisse. Vnde hoc? Ex illis verbis: *Athanasius Episcopus, ad peregrinos fratres. Optimum fratres inijstis certamen, aut æquari Ægyptiis Monachis, aut superare nitentes, virtutis instantia. Etenim apud vos iam plurima sunt Monasteria, Monachorum quoque nomen est celebre, & hanc voluntatem vestram iustè quisque mirabitur, orantibusque vobis optatum Deus tribuet effectum.* Et infra: *Sed quoniam nauigationis tempora habebantur, & litterarum portitor vehementissime festinabat: ideo ea quæ & ipse noueră dilectioni vestræ, indicare properaui, &c.* Hinc verò fit, vt ij, ad quos scripserit, longè admodũ ab Ægypto, & Alexãdria positi fuerint: quandoquidem, vt ad eos litterarum portitor rediret, necessum erat tempora nauigationis accommoda obseruare. Floruisse etiã iam tunc apud eos oportuit Monasticum institutum, cum dicat: *Apud vos iam plurima sunt monasteria, Monachorum quoq; nomen est celebrè.* Excluduntur ergo Palestina, & Syria, cum ad has non egeat quis nauigio, vt transeat ex Ægypto. Insuper Asia, Cappadocia, & Græcia vniuersa; in quibus scilicet nó ita florebat tunc temporis Monastices, vt æquari ægypti Monachis, aut superare illarum Ascetæ niterentur; Basilio teste, cuius modò dedimus verba n. 6. Deinde vt ea regio Italia non sit, id conuincit, quòd ab aliquot annis vitam Antonij ab ipso Athanasio Romam tendente acceperat; vti ab Hieron. Baron. accepit, verbis superiùs relatis ex Epitaphio Marcellæ. Scio Rosuueydum contendere perperam Hieronymum à Baronio intellectum, cum ille non dixerit de Marcella, quòd vitam Antonij ab Athanasio acceperit, sed didicerit: nec aliter fieri potuisse, cum ipse in prologo conceptis testetur, verbis, eam post Antonij obitum exarasse: *exigitis à me, vt vobis scriberem de conuersatione B. Antonij qualem etiã habuerit terminum vitæ.* Verùm potuit Athanasius quam prius exarasset historiam, viuente Antonio; postea ad fratres peregrinos, addito de morte eius colophone, rescribere; quod mihi festinatio ipsa indicare videtur, scriptoris & partitoris: & ita commodè verba Hieronymi, *Hæc à B. Papa Athanasio, vitam B. Antonij, adhuc tunc viuentis; monasteriorumque in Thebaide Pachumij didicit disciplinam.* De libris ipsis vitæ Antonij, & regulæ Pachomij intelligi, quos ab Athanasio Marcella acceperit, & ex eis Monastica didicerit Instituta. Porrò ad Galliarum fauorem, non video quid faciat, vt ad Gallos missa ab Athanasio fuerit. *Ad Gallorũ fauorem non fuit scripta.* Pro Hispanis verò, quòd nauigatio ab Alexandria illuc frequentius fieri soleret; vt præ cæteris Palladius probat in Laus. cap. 5. agens de Paesio, & Isaia Abbatibus Nitriotis, quos asserit natos fuisse *patre mercatore Hispanico*, vt quòd verè Hispanus esset, vt verba sonant, aut quòd apud Heraclidem est; *Vsque ad Hispaniam semper negotiando pergebat*: Facit & quod ij, ad quos liber mittitur, *peregrini* vocantur: non quidem quia peregrinationem ad Ægyptum susceperant, cum potiùs per tabellarium ad eos Athanasius rescripserit; sed quia longissimè, aut peregrè aberant: Facit denique quòd valdè in Hispanis Monastices floreret; *Monachatus Athanasij tempore floret Hispaniæ.* nam Palladius cap. 39. *In Hispaniam (ait) ingressus quidem sum ciuitatem, in qua monasterium constat ex viris trecentis, exercent autem omnem artem; & ex iis quæ supersunt ædificant etiam mulierum monasteria, & custodias.* Contendit Rosuueydus legendum *Panes* ciuitatem ægypti: reclamante tamen vulgatissima Palladij lectione, & omnibus editionibus. *Carpitur Rosuueydus.* Vt vt sit, Hispanos quoque valdè exemplo Antonij in Monasticæ vitæ instituto profecisse, vt cæterarum nationum homines, nemo inficias ibit.

Desiderabit quis nosse, quinam magni Antonij discipuli præstantiores fuerint? Is verò sciat, oportet, Macharium illi in regimine monasteriorum successisse, vt mox ostendam: & huic quoque Posthumium. Et quidem Hieronymus in Chronico A. C. 369. iuxta Scaligeri recensionem, tres enumerat: *Sarmata, Amathas, & Macarius discipuli Antonij insignes habentur.* Et in prologo vitæ S. Pauli Amatham eum facere videtur, qui Magistri sanctissimum corpus sepeliuit. In vita verò Hilarionis cap. 25. & 26. meminit Isaac, & Pelusiam, quorum Isaac interpres Antonij fuerat; & simul cellam eius inhabitabat post fœlicissimum eius obitum. Vt missum faciamus ipsum Hilarionem, qui præstantissimus discipulorum Antonij fuit: sicut & Paulus cognomento simplex, de quo superius effati sumus. Refert etiam Rufinus, de verbis sen. num. 31. Priorem Abbatem à B. Antonio in sancto proposito Monachorum instructum fuisse; cuius & ibi gesta narrat. Et nu. 120. & 161. de Abbate Sisoyo, qui in eodem monte cum sancto Antonio habitauit. Et num. 138. de Paphnutio Cephala, diuerso sanè ab eo, cuius fit mentio in vita Antonij cap. 30. At Pelagius inter eius discipulos enumerat Pamboneín, libello 1. num. 2. & Nestetonem num. 11. Rufinus in vit. PP. lib. 2. cap. 25. agit de Chronio, & cap. 26. de origine senissimis Anachoretis, qui suo tempore ex discipulis adhuc B. Antonij superarant, & de Pithyrione cap 13. 11. *Quinã præstantiores Antonij discipuli?*

Perseuerat adhuc qualis qualis sub S. Antonij ordinis nomine Monachorum in Ægyptia solitudine disciplina: quippe ex Monasterio sancti Macharij eius ordinis A. C. 159; duo ad sedem Apostolicam accessere legati, Gabrielis Patriarchæ Alexandrini, quorum supplices libellos, & totius legationis rem gestam fusè narrat Baronius ad calcem sexti Annal. tomi; vbi alter habet: *Ego humilis frater Ioseph de Episcopo Ægyptius, nationis Coptorum, Monachus, & Presbyter monasterij S. Macharij, in deserto Ægypti, Ordinis sancti Antonij, &c.* Alter verò: *Ego humilis frater Abdelmessias* 12. *Quænam in Ægyptio memoria maneret de Antonij institutione?*

Ægyptius, nationis Coptorum, Monachus, & Presbyter monasterij S. Macharij in deserto Ægypti, ordinis S. Antonij, &c. Et Gabriel ipse in litteris ad SS. D. N. Clementem Papam VIII. datis, vocat eos: *Religiosos Monachos, benedictos filios, & fideles Presbyteros deserti S. Macarij.* Cætera apud Baronium leges.

§. II.

De Regula S. Macarij Abbatis.

13. *Quasi Generalem Prælatum egit Antonius, cui succedit Macarius.* SAncto Antonio ad superos translato, Beatus Macharius in eius locum suffectus est. In quem locum reges? Nondum ad Monachos Generalis, Abbatis, Ministri, Magistri, aut Præpositi nomen accesserat; munus tamen ei simile proculdubio Antonius exercuerat. Nō enim vnius dūtaxat monasterij superiorem agebat, sed multorum; vt superiùs dicta, & eius epistolæ manifestant. Curam gerebat omnium sibi subiectorum monasteriorū, & Monachorum: & visitationis gratia ad eos accedebat, *Visitat Monasteria.* cuius muneris non semel Athanasius meminit, id est c. 14. *Cum fratres vellet inuisere, & virum fluminis Nili* (ad Arsinoitarum oppidum) *qui Crocodilis, & multis sæuis fluminis bestiis plenus erat, transvadare esset necesse, tā cum comitibus suis transibat illæsus, quam inde redibat incolumis.* Et c. 27. *Tandem confecto itinere ad Monachos peruenit. Tunc verè quasi Patri omnes obuiam occurrerunt; & honorifico affectu in oscula eius, & amplexus certatim ruunt. Proposito feruenti gaudet Antonius, & lætantibus de aduentu suo cunctis, quasi xenia de monte portans, spiritualia impertitur alimenta. Laudat veterum studia, hortatur nouorum.* Et tunc sororis monasterium inuisisse dicitur. *Sororem quoque iam vetulam videns, & aliarum puellarum magistram, mira exultatione sustollitur.* Et pro subsidio itineris; *profectus est impositis camelo aqua, & panibus.* Ad eum itidē maiores causas defferri solitas, Pelagio narrante, libell. 9. n. 1. nouimus: vbi ait: *Contigit aliquādo fratri in congregatione Abbatis Eliæ* (*Congregatio pro Monasterium.* congregationem Monasterium accipe) *tentatio. Et expulsus inde abiit in montem ad Abbatem Antonium,* (nimirum quasi appellationis gradu.) *Et cum mansisset aliquanto tempore apud eum, remisit eum ad congregationem vnde exierat.* (En Generalis Præfecti ministerium exequitur.) *Illi autem videntes eum iterum expulerunt; quo similiter perrexit ad Abbatem Antonium dicens: Noluerunt me suscipere, Pater. Misit ergo senex ad eos dicens: Nauis naufragium tulit in pelago, & perdidit onus, quod portabat: & cum labore vacua nauis perducta est ad terram. Vos ergo liberatam nauim in terram vultis submergere? Illi autem cognoscētes quia eum Abbas Antonius remisisset, statim susceperunt eum.* Innuitur hic eò primùm non suscepisse, quia non præstabant ei fidem asserenti se à Patre Antonio remissum: nam cum primùm cognouerunt, *quia eum Abbas Antonius remisisset,* cui scilicet obedire tenebantur, *statim susceperunt eum.*

14. *SS. Monachis Regulam scribit Macarius.* Locum igitur Antonij adeptus Macarius cum Monachorum greges vehementer essent aucti, ita vt ad quinque millia ascenderent, qui Antonianis legibus regebantur, ne quis forsam earum ignorantiam prætexeret, haberentque Monasteria immobilem sui instituti formam, cui se conformare deberent, dictauit regulam, quæ apud veteres magno fuit in pretio. Nactus eam sum ab egregio codice membranaceo Monasterij Caradignensis, ante 800. annos caracteribus Gothicis, M. S. cui Smaragdus eiusdem antiquitatis vir plenām exhibet fidem in commentariis Regulæ S. P. N. Benedicti, non semel verba eius mutuans, nam ad c. 28. inquit: *Beatus autem Macarius aliter in regula sua ait: Qui sæpius (inquit) corripitur, & non se emendauerit, extraneus habeatur; sicut dixit Dominus Matt. 18. sit tibi sicut Ethnicus, & publicanus.* Quod sanè ad verbum extat in hac regula n. 32. Rursus ad c. 51. ait Smaragdus: *Hinc & B. Macarius ait: Hospitalitatem sectantes per omnia. Et ne auertas oculum, aut inanem dimittas pauperem; ne fortè Dominus in hospite, aut in paupere ad te veniat, & videat te hæsitantem, & contemnentem; sed omnibus hilarem te ostēde, & fideliter age.* Quæ verba extant sub num. 35. nisi quòd pro *& contemnentem* est, *& condemneris.* Alia citat ad calcē eiusdem c. 53. *Hinc & B. Macarius ait: Nullus nisi cui cura circa hospitale fuerit iniūcta, responsum des venientibus, neque sermocinari* (cum eis) *alicui fratri liceat, nisi soli, qui præest, aut quos ipse iusserit.* Reperit eam Græcè sonantem frater Angelus de Clarin sub A. C. 1300. à Græcis eremitis obseruatam, simul cum Basilij regula, vt videre est in prologo veteris versionis scalæ S. Ioannis Climaci, ab ipso elaboratæ; de qua & in præfatione nouæ translationis Ambrosij Canaldulensis fit mentio. Sed hæc desunt in Codice Caradignensi. *Caradignensis Codicis fides.* Iam verò regulam ipsam proferamus, vt in eo iacet, sub hoc titulo.

IN NOMINE DOMINI.

Incipit Regula Sancti Macarij: qui habuit sub ordine suo quinque millia Monachorum.

1 M*Ilites ergo Christi sic tales suos debent componere gressus, vt Charitatem inter se perfectissimam continentes, Dominum ex toto corde, & ex tota virtute diligentes, inuicem inter se perfectissimam sint sectantes obedientiam,* 15. *Variæ virtutes Monasticæ.*

2. *Deinde vt sint pacifici, mites, moderati.*

3. *Non superbi; non iniuriosi; non susurrones; non irrisores; non verbosi; non præsumptuosi.*

4. *Non sibi placentes, sed ipsi, cui militant, Christo.*

5. *Non blasphemias sectantes; nec dicere quicquam, quod non ædificat.*

6. *Ad obsequium non pigri.*

7. *Ad orationem parati.*

8. *In Ieiunio hilares.*

9. *Nullus se ab alio iustiorem esse arbitretur; sed vnusquisque omnibus se inferiorem confiteatur; quia qui se exaltat humiliabitur, & qui se humiliat exaltabitur.*

10. *Præceptum senioris, vt salutem, suscipias.*

11. *Non murmurando vllam operationem facias; non irrisionem contra præceptum vsurpes.*

12. *Non te extollas, aut magnifices aliqua opera vtilia fecisse.*

13. *Non ad inquirendum aliquod lucrum congaudeas: nec in damnum contristeris.*

14. *Non te familiaritas vlla [ad] sæcularia trahat; sed totà dilectio tua in cellula demoretur.*

15. *Cellam vt paradisum habeas.*

16. *Fratres tuos spirituales, vt æternos confidas habere parentes.*

17. *Præpo*

17. *Præpositum Monasterij timeas vt Deum* [al. *vt Dominum*, vt habet Hieron. epist. 4.] *vt parentem diligas.*

18. *Similiter quoque, & omnes te oportet diligere fratres*; [al. *cum quibus etiam te confidis videre in gloria Christi*] *cum quibus etiam confidis videre in gloria Christum.*

19. *Non oderis laboriosa opera: otiumque ne sectaberis.*

20. *In vigilis* [legerem, *consertus*] *confectus, in opere iustus effectus.*

21. *Ambulans quasi dormiens; lassus ad stratum tuum venias: cum Christo requiescere te credas.*

22. *Cursumque Monasterij super omnia diligas,*

23. *Qui verò sæpiùs orare voluerit, vberiorem inueniet misericordiam Christi.*

Studiũ Sanctissimę post matutinum. 24. *Matutino dicto, iam meditari habeant fratres, vsque ad horam secundam: si tamen nulla causa extiterit, qua necesse sit, etiam prætermissa meditatione, aliquid fieri in commune.* V. D. P. N. Benedictum cap 8. & notanda infra cap. 6. num. 55.

Opus manuum. 25. *Post horam verò secundam vnusquisque ad opus suum* [eat] *vel quidquid iniunctum fuerit sine murmuratione perficiant. Sic enim dicit sanctus Apostolus Paulus: si quis non operauerit, non manducet.*

26. *Qui autem murmurauerit, vel contentiosus extiterit, aut* [al. *refertus*] *repertus in aliqua re contraria voluntati præcipientis; dignè correptus, secundum arbitrium senioris, vel modum culpæ, tandiù abstineatur, quandiù culpæ qualitas poscit; vel si se pœnitendo humiliauerit, vel emendauerit.*

16. Abstinere pro separare. NOTA. *Tandiu abstineatur*: id est separetur à cætu fratrum, seu excommunicetur. Sic Calepinus: *abstinere* pro *separare*, & (quod dicunt) *excommunicare*: Probatque ex Cypriano libr. 1. epist. 11. ad Pomponium: *Consulte, & cum vigore fecisti (frater charissime) abstinendo Diaconem, qui cum virgine sæpe mansit.*

27. *Ita vt correptus frater, vel qui in oratorio sunt, vel qui in cellulis consistunt, quicunque eius errori consenserit, culpabilis erit.*

NOTA. Id est, Is ita vt ille abstineatur.

28. *Ad horam verò Orationis, dato signo, qui non statim, prætermisso omni opere, quod agit, paratus fuerit; foris excludatur, vt erubescat: quia nihil Orationi præponendum est,* [an, operam dabunt, scilicet Orationi;] *operi verò dabunt singuli fratres.*

29. *Tempore verò, quo Missæ fiunt in vigilis obseruandum est, quando omnes conueniunt. Quicumque grauatur somno, exeat foras; non se fabulis occupet, sed statim redeat ad opus* [ad] *quod venitur.*

NOTA. De Missæ, significatione vide quæ notamus infrà lib. 4. c. 4. n. 103. & 105.

Lectio. 30. *In Congregatione verò ipsa, vbi legitur, aures semper ad scripturas habeant, & silentium obseruent.*

Patientia. 31. *Hoc etiam addendum est: vt frater, qui pro qualibet culpa arguitur, vel increpatur, patientiam habeat, & non respondeat arguenti: sed humilitatem habeat in omnibus: secundùm præceptum Domini dicentis: Quia Deus humilibus dat gratiam, superbis autem resistit. Et: Qui se exaltat humiliabitur, & qui se humiliat exaltabitur.*

17. Incorrigibiles è Monasterio eiiciendi. 32. *Qui verò sæpius correptus non emendauerit, nouissimus in ordine habeatur. Qui se si nec sic emendauerit, extraneus habeatur; sicut Dominus dixit. Sit tibi sicut ethnicus, & publicanus.*

NOTA. *Extraneus habeatur.* An idem vult ac cùm superiùs num. 26. dixit: *Abstineatur*, seu excommunicetur? Nisi modo velit, vt eiiciatur foras de monasterio, quod verius puto; nam quiuis pro quauis contentione, aut inobedientia abstineri iubetùr: at nunc agitur de eo, qui sæpiùs correptus non emendauerit. Et ita tandem interpretatur B. P. N. Benedictus c. 28. Hinc etiam verba mutuatus. Hunc locum citat Smaragdus, sed truncatum; vt ex collatione verborum vtriusque liquet.

33. *Ad me sum autem specialiter nullus loquatur; nisi qui prior est, vel qui interrogatus fuerit.* Silentium.

NOTA. Scilicet à Priore, seu maiore: non à quouis tumultuarie, cum id modò cautum sit. R. P. Ben. cap. 38.

34. *Nullus se in sua peritia, neque in voce extollat; sed per humilitatem, & obedientiam, lætetur in Domino.*

NOTA. Similis est regula 12 sed ibi de operibus, hic de voce, aut cantus peritia agitur. Hospitalitas

35. *Hospitalitatem sectantes per omnia: & ne auertas oculum tuum vt inanem dimittas pauperem; ne forte Dominus* [al. *in hospitem aut in pauperem*] *in hospite, aut in paupere adueniat, vt videat te hæsitantem, & condemneris: sed in omnibus te hilarem ostende.*

NOTA. Hæc citat Smaragdus ad cap. 53 S. P. Benedicti; nisi quòd pro *condemnaris* habet *contemneris*. Qui tamen addit sequentem regulam, quæ in Caradignensi codice deest.

36. [*Nullus nisi cui cura circa hospitale fuerit iniuncta, responsum det venientibus; neque sermo cinari fratri licebit, nisi soli, qui præest, aut quos ipse iusserit.*] 18. Hospites à quibus alloquendi.

NOTA. Cum hospitibus, vt D. Benedictus interpretatur cap. 53 Patientia.

37. *Et fideliter age, vt passus iniuriam taceas; iniuriam facere non noscas, sed factam potiùs tolerare.*

38. *Non te inania seducant consilia, sed magis te semper in Christo confirma.*

39. *Non te æstimes vllos habere parentes, aut propinquos, quam qui tecum sunt in cellula fratres.* Parentum obliuio.

40. *Ad necessariam rem perquirendam, de monasterio bini egrediantur, vel terni; non qui verbositatem, vel gulam sectentur; sed qui causam monasterij, & mandatum Patris fideliter agant.* Egressus idè qualis.

41. *Ergo si quis de sæculo ad Monasterium conuerti voluerit, regula ei introeunti legatur; & omnes actus Monasterij illi patefaciant. Quòd si omni aptè sustinuerit, sic dignè à fratribus in Monasterio suscipiatur.* D Bened. c. 58.

42. [Al. *Nam*] *iam si aliquam in cellulam voluerit inferre substantiam, in mensa ponatur coram omnibus fratribus; vel vt regula continet.*

NOTA. Existimo loqui de regula Apostolica Act. 4.

43. *Quòd si susceptus fuerit, non solum de substantia, quam intulit, sed etiam nec* (in) *se ipsum habeat potestatem ab ea hora. Nam si aliquid prius intulit fratribus; ipsi tamen non est licitum vt aliquid habeat in sua potestate;* (al. *ex qualibet*) *& qualibet causa scandalizet.*

NOTA. Libentius legerem, *scandalizetur*; id est scandalum patiatur, & pereat; vt interpretari videtur D. P. Benedictus cap. 59.

44. *Si post tertium diem exire voluerit, nihil penitus accipiat, nisi vestem in qua venit. Aut si casu transferit* Forma suscipiendorum fratrum.

transierit (al. è sæculo) sæculo, nullum hæredum eius adire debet.

45. *Quòd si pulsare voluerit, regula ei legatur, & confundatur turpiter, & discedat confusus; quia & illi, à quo repetit, fuit recitata.*

NOTA. Hæc regula obscura admodùm est.

19. Supplicia. 46. *Ergo ex qualibet causa, si quis peccauerit frater, ab oratione suspendatur, & ieiuniis distringatur. Quod si coram omnibus fratribus prostratus veniam postulauerit, dimittatur illi.*

47. *Nam si in sua perseuerauerit nequitia, & superbia; & dicat: Hoc ego durare non possum: sed accipiam casulam meam, & abeam vbi voluerit mihi Deus: si quis de fratribus hoc eum dixisse audierit, referat statim Præposito, & Præpositus Abbati, Abbas coram omnibus fratribus sedeat & eum exhiberi iubeat, & virgis purgetur; & oratio fiat pro eo, & sic ad communionem recipiatur. Vt si quisquam non emendauerit doctrina virgis purgetur.*

Durare pro tolerare. NOTA. *Hoc ego durare non possum.* Durare hic *tolerare* est, vt apud Virgil. 1. Æneid. *Durate, & vosmet rebus seruate secundis.* Et hic accusatio iungitur apud Horatium lib. 1. carm. *Vix durare carinæ. Possunt imperiosius æquor.* Plautus in Amphit. Durare pro persistere accepit: *Durare nequeo in hac domo.* Et Terentius in Adelph. *Non, mehercle, hic quidem durare quisquam potest,* cui respondet Hispana vox *durar*. Nota etiam à Macario virgarum flagellationem in Monachos discolos primùm (quod scripto constet) inductam. Multa hinc hausit S. P. Benedictus, vt videre est cap. 28. regulæ suæ.

48. *Quod si casu quis frater de monasterio exire voluerit, nihil penitus accipiat, nisi in nutatissimo vestimento, & extra communionem infidelis discedat.*

NOTA. *Nutatissimo vestimento*, id est, de cæteris nudus discedat. Quadrat regula 41. & S. Bened. cap. 58. Consule quæ diximus hoc secundo libro cap. 10. num. 17.

49. *Nam quieti, & pacifici excelsum Dei percipient regnum: & filij computantur Altissimi, & pretiosas, splendidasque accipiunt coronas. Filij autem tenebrarum* [leg. *in exteriora tormenta*] *in exterioribus ibunt tormentis. Super quem requiescam, dicit Dominus, nisi super humilem, & quietum, & tenentem mandata mea, & trementem sermones meos?*

Ieiunia 4. & 6. feriæ. 50. *Quarta feria, & sexta feria, qui frangunt ieiunium, Iudæ æstimantur participes, qui Christum tradidit.*

Artificij exercendi ratio. 51. *Illud etiam addendum fuit; vt vltra monasterij [septa] artificium non faciat vllus, nisi ille, cuius fides probata fuerit: atque ad vtilitatem, & necessitatem monasterij fiat, quod potuerit facere.*

Explicit Regula S. Macharij.

20. De alia Macarij regula iudicium. EIusdem Macarij Ægyptij opus est epistola illa Ascetica, quæ ad calcem voluminis vitarum Patrum vulgò circumfertur, cuius initium. *In primis auidem si caperit, &c.* Sed quòd generis exortatorij sit ad virtutem, non præceptiui; & quòd ad manum omnium sit, & id circo à nostro aliena instituto eam prætermisimus. Quod autem opus sit Macarij Ægyptij, testatur Gennadius lib. de script. Eccles.

§. III.

De B. Posthumij regula, qui Sancto Macario in regimine Antonianæ palæstræ successit.

QVo tempore sanctus Macarius scholam regebat Magni Antonij, agebat in eremo cœlestis ille senex Posthumius, quem Angelus orare Deum edoctum, & ad Priscam Episcopum perductum Baptismi gratiam consequi sub speciosissimi persona iuuenis curauerat. Extant eius acta in vitis Patrum, & in prædicto Cataadignensi Gothico codice, vnde plerumque vulgatus editionibus subsidium afferemus. Hunc Dominus Antonij proculdubio allectus meritis, gregi suo, ipso nesciente, promouebat in magistrum; cuius nimirum Asceticos progressus sic narrat auctor Anonymus cap. 6. *Accendebatur fraternæ studio Charitatis; Humilitatis vinculo ad vniuersos colligatus fuerat fratres. Charitatis ergò vehementer amabat, cunctosque fratres, qui aderant, Ecclesiæ proxima loca inhabitantes, sollicitè requirebat. Studiosè Psalmos dicebat; corpus verò suum ieiuniis affligebat; in oratione Dei quotidie pernoctabat; agrestes edebat herbas, & aquam frigidam bibebat: cilicio corpus opertum fatigabat; asserens esse peccatum aliquando ab opere si vacasset, verbositatem sermonis, cauebat. Diuinis libris accommodabat aurem; mundum se in omni oratione sua exhibebat; plangere non desinebat; nam cùm frequentia pateretur in corpore dæmonum tentamenta, ad nota orationum præsidia conuolabat. Et ne amplius somno indulgere videretur, vt mortalia membra foueret, paululum super saxa requiescebat, vt cum duritia lectuli doloribus agebat corpus, statim ad Dei consurgeret opus. Panem etiam suum ad mensuram accipiebat* (cum pane vesceretur, aliàs herbis victitabat) *& aquam ad mensuram bibebat. Nunquam pleno ventre à mensa recessit, nec sitim suam vnquam satiauit dicens: Non esse dignum, si carnis voluntas esset impleta. Obedientiam verò & fecit, & docuit: patientia verò superbos, & iracundos homines humiliter mitigauit. Et si quando infirmitas febrium, aut stomachi graui tormento eum afficerent, non dedit indulgentiam morbo infirmitatis, nec calidis vsus est rebus, nec ieiunia minorauit. Si aliquando valetudo grauis debilia genua fatigaret, ita vt ad vigilias exurgere non valeret; orando, & psallendo in stratu suo non desinebat. Si lingua præ siti siccaretur, cordis intima rugiebant; ne silentio eius hostis animæ diabolus lætaretur, aut in opere Dei vir sanctus negligens inueniretur.* (nimirum mente persoluebat diuini operis pensum, cùm lingua non valeret.) *Talis eius vita vsque ad senectam fuit, qualis ab initio.* 21. Posthumij vita.

Hæc cum de Posthumij exercitiis auctor dixisset, subdit: *Nota igitur facta est sancto Macario, scilicet B. Antonij discipulo, conuersatio Posthumij; & celebre eius factum est nomen; visumque est illi ad hunc abire in eremum. Nam idem Macarius ab Illustri viro Antonio Monachorum fere quinque millia susceperat gubernanda.* Hoc loco in excussos codices irrepsit, vt pro *quinque millia* habeant *quinquaginta millia*, vt habet Rosuueydus etiam in margine, sed palmario errore; quem nimirum redarguit titulus ipse vitæ eius, qui 22. Macarius Posthumum successorem cooptat.

habet

habet: *vita B. Posthumij, patris quinque millium Monachorum.* Et Cardignensis sic: *Hic enim Macharius ab Illustri viro Antonio, derelicta Monachorum quinque ferè millia susceperat gubernanda.* Et totidem sub se Macarium habuisse, titulus ipse suæ Regulæ superius a nobis recensitæ manifestat: Vt omittam, ipsam quinquaginta millium multitudinem ex sese impossibilem fieri pro vna Ægypti regione, in qua non Antoniani solùm, sed Mitriotæ, Scithenses, & Tabenesiotæ Monachi simi e vitæ institutum exercebant; è quibus Tabennesiotas ad decem millia ascendisse, auctor est mediocris auctoritatis. Sed erroris origo à caracteribus numerorum fuit: Nam pro 5000 aliquis inconsideranter exscripsit 50000. Pergunt acta: *Eiusdem igitur Macarij exitus appropinquabat de sæculo, & requirebat Dominico gregi, qui post eius excessum Magister subrogaretur. Sanctus itaque Macarius cum ad sanctum venisset Posthumium, excepit eum libenter; præcipuè cuius iam ab Angelo formam audierat.* Innotuerat siquidem Posthumio Macarius, Angelo sibi familiarissimo reuelante. Verùm Macarius *non vt hospes venerat,* Posthumius Antonij reliquiis visitare inuitatur. *sed vt eius subtiliter exploraret propositum. Porro Macarij aspectibus, Posthumij placuit conuersatio; & persuadere eum instantissimè cæpit, vt sancti Antonij Anachoretarum Principis non grauaretur visitare reliquias. Sed cum omni virtute reniteretur, & abire penitùs noluisset; in somnis sine vllo cunctamine ire iubetur.*

23. Quid Reliquiarũ Antonij nomine significatur.

Cum audis inuitari Posthumium ad reliquias Sancti Antonij visitandas dubium tibi forsam emerget; quòd scias, in tabulis Ecclesiasticis haberi non visum ab aliquo, quousque sub Iustiniano imperatore, diuina reuelatione repertum, Alexandriā delatum est. Ita Rom. Martyrolog 17. Ianuarij Ea propter suspicari posset quis, inuitatum ad reliquias Antonij exosculandas, quæ postmodum Hilarion peregrinationis causâ illuc accedens, iugiter veneratus est, Hieronymo teste inquirente. cap. 26. *Videres senem huc, atque illuc cum discipulis B. Antonij discurrere. Hic (aiebant) psallere, hic orare, hic operari, hic fessus residere solitus erat. Has vites, has arbusculas ipse plantauit, &c.* Et: *Iacebat* Hilarion *in strato eius; & quasi colens adhuc cubile deosculabatur.* Et iussisse quidem Antonium discipulis suis; lego (apud Athanasium cap. 58.) *Vos humo tegite, vos patris operite corpusculum; & illud quoque senis vestri custodite mandatum, vt nemo præter vestram dilectionem locum tumuli mei nouerit.* Discipulis, inquam, duobus, qui eius soli interfuerunt funeri, eodem Athanasio auctore: quòd si alter Amathas fuit, vt quibusdam sonat illud Hieronymi in prologo vitæ Pauli: *Amathas verò, & Macarius, discipuli Antonij, quorum superior Magistri corpus sepeliuit* (quamquam Rosuueydo probabile videatur Tò *superior* Macario apponi, quasi sit sensus: *proximè superior*) de Macario hoc loco liquidum est, alterum è duobus fuisse. Et cui potius secreta sua Antonius fideret, quam Macario, cui & totum gregem suum commisit? Acta Posthumij sic habent cap. 7. *Itaque cum Macario aggreditur iter, multitudinem congregationis Monachorum, quæ à solo gubernabatur Macario, ingressus: de quo sæpè diximus, corpus sepeliuisse Magistri, cum spiritus eius vocatus est ex sæculo.* Caradignensis sic: *Cum Macario aggreditur iter; congregationem multorum Monachorum ingressus, qui a sancto gubernabantur Macario: de quo sæpe diximus, corpus sepeliuisse Magistri, spiritu eius migrante è sæculo.* Innuit profectò scripsisse se priùs Macarij vitam, vbi id sæpè narrauerit: cuius operis meminit Socrates, & ex eo Cassiodorus in Tripart. lib. 8. cap. 1. inquiens: *Ægyptius itaque Macarius tantam morborum depulit, & tantum Dæmonum effugauit, & ex eius operibus liber propius expleatur.* Sed verò Palladius ab Abbate Cronio Antonij discipulo accepit, Macarium, & Amatham corpus sepeliisse Magistri: vt conceptis verbis ipse prodit cap. 25. *Cum ergo venissem* (aiebat Chronius) *ad sancti Antonij Monasterium, quod prope fluuium, in quo sedebant eius discipuli Macarius & Amathas, qui eum etiam cum dormiisset sepelierunt, &c.* Ergo cum Macarius corpus Antonij sepeliisset, non ad inuisendam duntaxat cellam Antonij, & pauperculam supellectilem Posthumium inuitabat, sed quò eum ampliùs ad iter capessendum accenderet, etiam ad ipsius sacri corporis exuuias, quæ nemini notæ erant (vno Amatha excepto) exosculandas, & locum sepulchri certò amplectendum. Non idcirco iussioni Antonianæ contraire ratus, quòd vni Posthumio sec etum sub eodem aperire sigillo, non ingratum Antonio esset.

Antonij corpus qui sepelierunt.

Coactus igitur Posthumius, cum Macario ad montem sancti Antonij properauit: vbi tam n ilico (Deo ita disponente) Macarius resolutionem suam adesse sentiens, gregem vniuersum vni Posthumio curandum commisit successorem sibi ipsum futurum fratribus ipsis denuntians; nullas Posthumij excusationes admittens. Quo factum est, vt inter humandum sancti Macarij corpus, Monachi consolarentur, *& nemo vehementer doleret, eo quòd sanctus Macarius Monasterium tam velociter relinqueret: quoniam Dominus similem ei Posthumium gregi suo Magistrum prouiderat.* Anxius autem Posthumius, quod rusticus homo cum esset (nimirū vestiū Spartarius, seu spartarius fuerat in sæculo, ex spatis palmarum vel sparto vestes texens) & litteratum prorsus ignarus, alendi tantam animarum multitudinem doctrinæ pabulo vires non haberet; tertio post funus Macarij die, *orabat vt acciperet de cœlo fontem doctrinæ per Iesum in spiritu sancto, vt posset tantum populorum militiam docere prudenter. Tertia igitur die venit ad eum secundùm consuetudinem, qui cum conuerterat Angelus Domini, & loquutus est ad eum, & constituit eum doctorem Monasteriorum, & Principem in eum locum, à quo Macarius recesserat. Deditque ei formam spiritualium præceptorum, & abijt.* Hæc fuit Posthumij regula, quam vniuersis conuocatis fratribus intimauit: vt sequitur. Sequar præcipuè Caradignensis lectionem. 24. Posthumius succedit Macario.

Regula Sancti Posthumij Patris quinque millium Monachorum.

PROLOGVS.

25. Eius regula à Deo accepta.

AVdite, filioli, verbum, quod Dominus Deus loquutus est ad me, & ex ore meo dignatus est vobis declarare sermonem præceptorum iustitiæ, & charitatis regulam sensibus vestris infundere. Paterna enim voce loquor ad vos in nomine Domini nostri Iesu Christi, & spiritu Dei. Accepi enim formam de manu Angeli, & dicam vniuersa, quæ acciderint sensui meo, ad vestram ædificationem. Intentè igitur præbete aures: Deus ipse mādauit quod de ore meo procedit.

Obedientia. 1. *Prima mandati* (al. *confœderatio*) *consideratio est. In omnibus* (al. *vobis*) *vos obedire maioribus.*

2. *Secunda mandati subiectio est. Vt in timore casto seruiatis Deo.*

3. *Tertia positio est. Vt temperanter, & piè, & iustè viuatis in hoc sæculo.*

Penitentia. 4. *Quarta mandati ratio est. Vt* (al. *corpora*) *membra vestra affligatis per omnia ex quo possitis acquirere animarum salutem* (al. *domando ieiuniis, ac mortificando carnem.*) *Domate ieiuniis mortiferam carnem; quia hæc est delectatio bonorum operum.*

Oratiō. 5. *Quinta constitutio. Orationi* (al. *frequenter instare*) *frequentius instate; sicut Apostolus Paulus indesinenter orare nos iubet. Orantes quippe semper, ac ieiunantes, fidei dona in memoriis mentium tenebimus infixa; vt possimus* (al. *scaturientium*, Sed malè) *candentium dæmonum superare naturam.*

Humilitas. 6. *Sequitur aliud genus erroris, in quo maius est animæ damnum, superbia malum per* (al. *per omnia*) *cuncta esse cauendum. Hæc Angelum in primordio mundi de cœlo* (al. *deiecit*) *proiecit; & vidimus* (al. *nouimus*) *vidimus* (al. *superbiam*) *superbia originale esse peccatum. Ad quam excludendam de cogitationibus nostris, Deum semper* (al. *deprecemur*) *precemur, vt detur nobis forma humilitatis.*

Abstractio à sæcularibus. Charitas. 7. *Accessit & alia infestatio mortis in corpore: si de* (al. *de sæculari vitiorum*) *sæculariorum diuitiarum causa* (al. *Monachorum sollicitet quemquam.*) *Monachum cura sollicitet.*

26. Valde ab his variant excussi Codices. 8. *Funiculum charitatis ante omnia habete inter vos, fidei connexum in spe manentem; quoniam ad regni Dei festinatis æternitatem. Cum ergo disciplina, Monachorum perfecta dilectio est. Hæc vincula pacis, & charitatis exornant sine auaritia. In dilectione sincera modus sufficiens est præsentibus; & qui inuicem diligunt, filij regni vocantur. Perfectè inuicem diligentes, ipsi sunt, qui manducant panem in regno Dei sine macula* (*vincunt &c.* desunt in excussis.) *Vincunt & aliena discordia; vocati enim estis, vt mundus sacrificiis vestris in odorem suauitatis cœlos ascendat. Gaudebit enim tunc Dominus Iesus in vobis, quia facitis fideliter quod ipse mandauit. Nam prima lege in montem Syna, ordinatio hæc ad Moysem data est* (al. *diliges*) *Dilige, inquit, Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua; & proximum tuum tanquam te ipsum. Vacat enim dilectio Dei, nisi subiungatur, & proximi. Plenum ergo est præceptum veritatis, si maneat in sensum indiuidua regula charitatis.*

9. *Tunc verò dilectio vestra erit in pleno, si colla obedientiæ supposueritis Præposito. Obedientia igitur in congregatione laudatur. Nihil vobis proderit, filioli, si diligatis inuicem, & nolueritis inuicem obedire. Dilectio sine obedientia desertum faciet, &* (al. *criminosum*) *graminosum conscientiæ agrum: Quomodo enim gramen seminales impedit fructus: sic inobediens homo frustra ieiunat, & orationis nullum percipit fructum.*

10. *Igitur qui vno animo esse concupiscunt, & viuere mente communi disposuerunt, vt consilio maiorum inseruiant, quicquid ex consilio processerit Fratrum hoc faciant.*

Plura de obedientia. 11. *Quòd si de regione agri, qui procul est, quodcumque frater oneris fecerit, & fascem collo suo portauerit; ne quidem festinet de humero suo onus deponere, si Abbas præsens fuerit, donec ipse mandauerit.*

12. *Aut si gradiens in via graui siti captus, reperiens aquam statiuam, siue meantem, præter Abbatis consilium diuerteris ad bibendum, aut alterius fratris tecum comitantis, etiam iunioris peccatum fecisti, qui præter benedictionem aquam bibisti.*

13. *Quod si calor solis exarserit, & volueris bibere, & Abbas ad te edomandum prohibuerit; si vel mente murmuraueris, deliquisti.*

14. *Deinde si in via spinam calcaueris, edoma magis per inter fragile corpus; neque eam eiicias ex corpore, donec Abbas præcipiat educendam.*

15. *Procul ab inuicem contextam iuncis sternite, cum ad dormiendum seceditis: ita vt internallum singulorum, cubitus intercedat vnius: ne dum ad inuicem proximum corpora, enutriant libidinis incentiua.* Separatio lectorum.

16. *Porro negotium noctis propter lucifugas Dæmones, & noctipendas, spirituali opere peragatur. Experrectis nulla de sæcularibus cura sit, donec ad galli cantum fraternarum orationum communis hora succedat.*

17. *Vnus alterum non vocibus intercitet ad orandum; sed cum tundere cœperit, qui prius experrectus & proprium pectus, prouocetur ille qui dormit exurgere. Sæpè enim Sathanas cum somno communicat; & graui somno anima capta, nocturnis inuoluitur tenebris: & ab orationis patrocinio separata fit, operante diabolo, socia tenebrarum. Ideo dico vobis, filioli, vigilate, quia nescitis qua hora fur veniet animarum.* Signum ad orationem.

18. *Studete igitur complacere Deo, conuersationem spiritualem habentes; Diuina mandata in dilectione eius, cum sapientia; legis præcepta in latebris cordium vestrorum.* 27. Perfectio.

Nota. Tot verbis hæc ab excussis dissonant, vt tædeat annotare, cui libuerit facile vtrumque conferre potest, cum excussi præ manibus sint.

19. *Ne quidem amplius aliquid sapiatis, quàm simplicitas confirmat scripturarum Dei. Multi enim aliquid de Deo sentientes exciderunt à dilectione Dei, & proximorum suorum.*

20. *Qui ergo huius mundi sunt, audiant Baruc Prophetam dicentem, sic enim ait: Dilectionem mandauit Deus filiis populi sui, dilectionem fraternitatis: Quod si incorrupta manserit inter cunctos, facit eos amicitiæ, fieri socios. Quoniam qui diligunt secundùm boni operis gloriam, inuicem æmulantur in bonum, & prouocant inuicem in operibus bonis; irritas faciunt citius mundi profanitates; & quidquid ex Diabolo cogitationum malarum instituti in cordibus seruorum Dei ascenderit. Quoniam qui cupiunt Anachoretica perfrui vita, sic corpus abdicant, vt adhuc in terra positi iam cœlestibus delectentur: nihilque terreum prorsus exquirunt, vitia sæcularium tenebrarum conculcantes, ac prosternentes.*

21. *Verum qui cœlesti vos religioni aptastis, placere vos conuenit Creatori: virgines mente & corpore permanere; fructus fidei, & limam sermonis quàm maximè mente conseruantes. Nefas enim est, vt Monachorum quis reprehendatur in modico, vel in magno, cum irreprehensibiles nos esse oporteat: Et Apostolus docet vt sermo noster in gratia sit sale conditus; eo scilicet condimento, quod nos Euangelista commonet dicens: vos estis sal terræ. Quod peto, non in vobis euanescat; ne quo modo dum quis euanuerit, extra congregationem multitudinis foris proiiciatur: linguis iniquorum quotidie conculcandus.* Conciuentia

22. *Hoc autem vos obsecro, filioli, secundùm formam,*

Murmuratio fugienda. mam, quæ mihi data est de manu Angeli fugite linguas detrahentium iniquorum, qui edaci [al. mordaci] dente, etiam sine causa, Christi Ecclesiæ insultare festinant.

Rex. 23. Dissensiones quas habetis inter vos; proiicite ab inuicem, scientes Deum non esse seditionis, sed pacis. Si qua igitur scandala, inimico suggerente, frater habet aduersus fratrem, propter obedientiam fidei, me exhortante dimittat: quoniam ego non ex me loquor, sed in Deo, qui in manu Nuncij sui docuit me.

Hospitalitas. 24. Et si obedientiam feceritis ex præcepto Dei, benefacietis: nec negaueritis hospiti tectum, & inopi victum peregrinanti.

Mansuetudo. 25. Si fieri potest, nullo pacto Dei miles debet irasci: non solum ad proximos socios, verum etiam ad ipsos extraneos.

Cum sæculari non contendendum in iudicio. 26. Nec sæcularis quisquam seruum Dei audeat iudicare. Quæ enim erit inter te, & illum distantia si patiaris coniugatum iudicio tecum contendere? Melius est enim Monacho fraudem, & iniuriam sustinere, quam vt audiatur vox Christi militis in clamore.

27. Non decet Monachum causa pecuniæ esse negotiatorem, sed cælestium onerum lucra mercantem.

28. Prædicet verbum salutis: animas inuitet ad cælum: ad nihilum deducat sæculi desiderium; pulchritudinem præsentium bonorum abiiciat à se.

29. Qui Angelorum vitam sectatur, & ille cupit imitator esse Sanctorum, pergat ad eremum, & hominum fugiat consortia; auium fiat socius, & ferarum.

28. Diabolus quomodo vincendus. 30. Cauenda sunt, filioli, tentamenta diaboli. Quòd si de eo est disputandum; ipsum primitiuum sæculi hominem, fraudulenta subtilitate decepit incautum. [cui sermonis lex veteri homini, in simplicitate Dei oris in auribus insonuit conditionis speciem; non acriori lex specialis est præcepti legem, sed ex industria custodiret, & viueret.] Ieiunij enim oris lex specialis, & spiritualibus; non generalis carnalibus cum escis: spiritualis autem indicat omnia, & consentit omnibus bonis. Carnalis enim homo, propter quod serpentinæ suggestioni citò consentit, spirituali non perfruitur lege; quam primus Adam ex transgressione non custodiuit.

Nota. Cui sermonis, &c. Cum hæc ab omnibus desint excussis, non habui ex quo collatione facta prorsus deturbatam librario vitio sententiam corrigeram. Sensus tamen ex inferius positis erui vtcumque valet; videlicet, homini sub præcepto ieiunij oris spiritualis; id est silentij cum diabolo: quod si ex industria custodiret: viueret. Et hoc vocat præceptum speciale spiritualibus datum: non generale datum carnalibus.

31. Sed, filioli, prima originis morte caruimus, cum per nouissimus Adam viuificati lætaremur. Vita enim nostra diaboli fraudibus contradicat: & si quid mortale corpori nostro tentationum sagittis contulerit, fidei lorica armemur, & nulla nos ex parte iacula ferient tentatoris. Præcingamur super lumbos gladium fidei, quod est verbum Dei; & cum nos viderit sic armatos, veterana suæ fraudis mortifera arma conquestus, nihil tamen artium suarum commentabitur, aut peruersum consilium, cum nos viderit in præcepti timore demorantes. Si prospexerit in charitate fundatos, humiliatus longè recurret; cum nos viderit in Dei, & proximi amore feruentes.

32. Notum autem sit vobis, quia vsque ad excessum istius vitæ, diabolus non desinet inuidere sanctis: Corde viriliter repugnate, non ignorantes, quæ Sapientissimo Iob bella intulerit. Quod Cain fraternæ necis excitauit: Quomodo Esau admittenda natiuitatis primogenita prouocauit, quem escis delectatione à fœmoris paterna principatu deiecit vnde [lege: benedictione patris sui priuatus est:] benedictionis patris sui reprobatus esset.

33. Sic per omnia tempora mille nocendi artes exerit, quæ vno fidei iugo de credentium mentibus distrahuntur. Nam sicut ille sollicite in animas Christianas mortifera venena iniicit; triumphato cum satellitibus suis in nomine Domini nostri Iesu Christi. [Ab hinc extant in excussis. Vide magnam lacunam nunc beneficio Caradinensis Codicis expletam] cor Christianorum exultat; vel maximè serui Dei tyrannum fraudatorem animarum per Diuinam virtutem, & orationem expugnant.

34. Quòd si terrores extimescentes fecerint, currant ad auxilium Crucis, & statim ille recedit, qui & his nimis se terribilem fieri æstimat. Nunquid terror muscæ moritura nocebit aliquid, si brachio, aut capiti superse deat humano?

35. Sic ergo diaboli animæ, fidei, & Deo confitenti in nullo nocebunt versutiæ, quæ crebris orationibus, & ieiuniis deuincentur. Impietas igitur huius, atque superba pernities trinæ defensionis auxilio deponitur.

Nota. Id est, vexillo Crucis, & orationibus, atque ieiuniis, de quibus his duabus regulis 34. & 35. agit. Multa etiam horum ab excussis absunt.

36. Filioli, quid ad vestram pertinet curam, si aduersus vos conueniant infinita Dæmonum castra? Potestates siquidem dæmonum cateruas exercere videritis; oculos vestros in cælum leuate dicentes: Veni Domine Iesu Christe, adiuua infirmitatem nostram. Tunc sermo vobis Elisæi conuenit, aduersus qui de Samaria ad eum comprehendendum venerant, qui terrente se puero, sic respondit: Aperi Domino oculos serui tui, & videat. Tunc videbitis sathanam de cælo cadentem, & seruorum Dei pedibus prostratum; & statim vobis Angelorum Dei legiones non deerunt, qui munimine fidei hominibus cælestis defensionis auxilium præbeant. Tunc & ipse Dominus noster Iesus Christus vobis protegendis addet affectum, vt non timeatis eos, qui corpus occidunt, animæ autem nihil facere possunt. Licet inferant sathanæ satellites verbera flagellorum corpori vestro; porro animis vestris perpetua erit saluatio si tegmen poscatis immobile à Patre, & Filio, & Spiritu sancto, vno, ac singulari Deo. Quamlibet auxilium à Deo contra demones petendum.

37. Hæc sunt, filioli, mandata vitæ, quæ vt pusillitas cordis inuenit, vobis de diabolicis certaminibus explanaui.

Hactenus Sancti Posthumi regula, digna prorsus Antonij successore; & idcirco ab Angelo ministrata Posthumio, quòd sciret Antonij palæstram his florere certaminibus, his indigere militaribus præceptionibus; vt quos ille instruere cæperat aduersus phalangas Philistiim, is in eadem doctrina perficeret, & inimicorum tentamentis superiores redderet. Placet nihilominus quæ Posthumius de suis certaminibus, ad exemplum filiorum pro coronide regulæ apposuit, in medium afferre. Videlicet. 39. Posthumii regula ab Angelo ministrata.

38. Nolo quæ nobis, ipso (Sathana) immittente, acciderunt, silentio præterire: vt perfecti possitis maliciosis eius resistere fraudibus, & consiliis. Mihi quadam die in monte sedenti militum turba occurrit.

30. Turbam dæmonum depergit Posthumius. *Quos dum oculis cernerem venientes à longè, sathanæ Angelos statim esse cognoui. Ego autem cum omni terrore genibus pronolutus humo, vt secederent orabam, Dominum inuocans Redemptorem. Tunc vero turbo, qua venerat, velut stipula, quæ vento rapitur, nusquam comparuit. Gratias egi Deo per Iesum Christum Dominum nostrum, quod meo certamini finem imposuit cito; & orationem meam celeriter exaudiuit; donans mihi victoriam suam de istis insidiis, & persequutionibus, quas passus sum (charissimi filij) & ex omnibus eripuit me dominus. Vnde & vos, filioli, constantes estote in fide; omnes qui amatis Deum, odite malignum; & Deus misericordiæ, & consolationis dabit vobis sufferentiam, vt possitis latronem iustitiæ superare, aduersarium fidei, sathanam. Confirmatio: Adiutorium Domini nostri Iesu Christi; cui est honor, & gloria in sæcula sæculorum. Amen.*

Hactenus Posthumius ad suos.

§. IIII.

Quibusnam Macharius à Macario, & Posthumius à Pachomio discerni valeant?

31. Macharij duo. VErum illud hac in re magnam multorum mentibus ingerit ambiguitatem, quòd quis ille Macarius fuerit Antonij discipulus discerni nequeat, cum duo ab omnibus scriptoribus floruisse scribantur sibi coæui, quorum alter *Ægiptius*, alter *Alexandrinus*, & peculiari cognomento *Vrbanus*, vel *Politicus* dictus sit; auget que dubitationis causam Posthumius, quem aliæ editiones *Pachumium* vocant; alius ne, an idem, vnusque fuerit cum Pachomio, quem Genadus, & quidam alij *Pacumium* nuncupant, nam & nominum *Posthumij*, & *Pachumij* vicinitas; & regula ab Angelo vtrique data, & legislatorum munera vnum cum altero confundere videntur. Oportuit verò priusquam ad vlteriora procedamus hos duos nobis absoluere:. vt & quæ hactenus dicta sunt & quæ deinceps recensebimus, manifestiora fiant; id est, vt quis Macariorum autor superioris regulæ fuerit; & quod indicium de regulis *Pachomij*, & *Posthumij* ferendum sit liqueat. (Posthumij & Pachomij dubitatur diuersitas.)

32. Macarij difficile distinguitur. Quod ad Macharios spectat, nemo priscorum non expressit duos. Ronsinus in vit. PP. cap. 28. & 19. & lib. 2. hist. cap. 4. Palladius in Pausiaca cap. 19. & 20. Heraclides in Paradiso cap. 6. Socrates lib. 4. cap. 18. Sozomenus lib. 6. cap. 29. Nicephorus lib 9. cap 14. Cassiodorus in Tripart. lib. 7. cap. 39. & lib. 8 cap. 1. Martyrologia Bedæ. Vsuardi, Adonis, Notkeri, Romanum. Eorum sententiæ, & exempla referuntur in verbis seniorum Palladij, Pelagij, Ioannis, Paschasii, & Martini Dumiensis, & ab Hieronymo epist. 27. & Cassiano collat. 5. cap. 12. & collat. 24. cap. 13. Suydas *Macarius* vlt. p. lib. 3. c. 2. sed sine discrimine. Audi vnum pro cæteris loquentem ex ore Socratis Cassiodorum: *Id temporis inter Monachos fuerunt duo viri Deo amabiles, nomine vterque Macarius; ambo de multis rebus insignes, propter abstinentiam, conuersationem, mores, atque miracula, quæ eorum manibus agebantur. Ægyptius itaque Macarius tantum morborum depellit, & tantum dæmonum effugauit, vt ex eius operibus liber proprius expleatur* (Periit tanti habendum opus, cuius autorem Posthumium quoque deinceps commendare, iam diximus) *Erat autem reuerendus, & circa delinquentes seuerus. Porro Macarius Alexandrinus, cum similis esset Ægyptio per omnia, in hoc variabat; quod circa consulentes hilarior apparebat, & vultu latifico ad conuersionem iuuenes inducebat.* Hoc loco Heribertus in notis ad Rufini librum, id est 2. vit. PP. num. 49. *Intricata*, inquit, *planè res de duobus Macariis, vt dignoscatur vter fuerit Sancti Antonij discipulus.* Mouetur verò, eo quòd vetus Romanum Martyrologium, quòd ipse primus edidit in lucem, cum vtriusque natales dies statuat, solum ait: 2. Ianuarij *B. Macarij* & 14. eisdem Ianuarij *Macarij Abbatis Antonij discipuli.* Subdit Heribertus: *In Beda, Vsuardo, Adone, Mothkero, nulla est loci distinctio.* Distinctionem Alexandrini, & Ægypti statuere Gallesinus, & Baronius, qui in Romanum Martyrologium nouæ, & correctæ editionis hæc apposuit: 2. Ianuarij: *In Thebaide sancti Macarij Alexandrini Abbatis; discipuli Beati Antonij, vita, & miraculis celeberrimi.* Quod si quis obiiciat, Rufinum expressisse, *ex quibus Macariis, vnus Ægyptius genere, & discipulus B. Antonij fuit, alter Alexandrinus*: occurrit, *sed videndum num Ruffinus Palladium; vel alium quem latinè expressit, malè caperit. Certè & Heraclidi, & Salladio veteri, & nouo deest in Macario Ægyptio, quod fuerit discipulus Antonij. Imo Palladius nouus Herueti cap. 20. vtrumque hoc Macario Alexandrino tribuit* Subscribit Rosuveydo Alardus, Gazæus in Not ad lib. 5. Cassiani cap. 41. & ad collat. 5. cap. 12. & ad collat. 7. cap. 27.

Miror ego vehementer homines diligentissimos luce meridiana cæcutiisse; nihil enim æquè stabilitum in Veterum scriptis, quàm quòd discipulus Antonij non Alexandrinus Macarius fuerit, sed Ægyptius. Et Heribertus sanè nolens imponit Vsuardo, Bedæ, Adoni, & reliquis Martyrologiorum Autoribus, quod nullam loci distinctionem, quo vnus ab altero discerneretur, attexuerint. Namque verba Vsuardi (huic cæteri consentiunt) sunt 14 Non Ianuar. seu 2. die: *In Thebaide Sancti Machary Abbatis.* Et 18 Kal. Februarij, seu Ianuarij 15. *Apud Ægyptum Beati Macarij Abbatis, Discipuli Beati Antonij, vita, & miraculis celeberrimi.* Ita habet non solum editus bis à Molano, sed veteres M. SS. quorum alter ante 400 annos scriptus est apud me: & ita primus omnium Rufinus docuit, suprà citatis verbis, què postea sequutus fuit equilinus lib. 2. Cathal. 55. cap. 81. Quòd autem Rufino potius quàm Palladio fides habenda sit, inde decluditur, quòd liqueat prius Rufinum scripsisse, quàm Palladium; vtpotè qui prius Ægypti solitudines, & Monasteria pietatis visitauerit, Rufinus siquidem A. C. 372. Palladius A. C. 388. Ægyptiacam profectionem adornarunt; vt eruditè probat Baronius iis annis, & ex Baronio ipse Rosuveydus. Vterque verò profitetur, id quod viderat scriptitasse. Cum verò vterque eadem prorsus enarrent eisdemque penè verbis, paucis contractis, vel mutatis, necessum est, vt alter ab altero mutuatus historiam fuerit; idem esto de Heraclide, cuius Paradisus cum Palladij Lausiaca propè coincidit: ita vt ipse Rosuveydus in Prologom. 4. generali §. 3. id quoque fateatur, & Palladij duæ prodierint editiones, quarum posterior triplo priorem excedat: vt certum sit, ab aliquibus pro libito eas historias auctas, & consequenter posteriorem fidem non mereri 33. Macarius Ægyptius Antonij discipulus, non Alexandrinus.

mereri. Quare nullius erit momenti quod ipse obiecit de noua Palladij editione, Gentiano Herueto interprete, vbi cap. 20. Macario Alexandrino tribuitur, quòd Antonium conuenerit, & hæres eius virtutis fuerit. Standumque esse Ruffini vetustioris testimonio scriptoris; cuius codex semper incorruptus euulgatus est. Vt omittam cum Palladius cap. 50. agit de Theona Abbate hæc scribere: *Vidimus etiam alium non procul a ciuitate in solitudine, nomine Theonam, &c.* Nec tamen, quę sit ea ciuitas, exponitur, nec in superiori capite alicuius vrbis mentio fit. Verùm Palladium ea à Ruffino suffurratum, ex eo fit manifestum, quòd eadem verba cùm Ruffinus scripsisset de Theona cap. 6. *Vidimus & alium non longè ab vrbe ad eam partem, qua mittit ad eremum nominè Theonem, &c.* proculdubio Oxyrinchū vrbem intelligit, de qua cap. 5. præced. dixerat plenam fuisse Monachis, & Monasteriis. Sed caput illud *de Oxyrincho* ciuitate omissum est à Palladio: & lacuna malè contecta fuit.

34. Ægyptius Alexandrino senior.

Ratio ipsa ætatum idem conuincit; fatentur siquidem omnes ore vno, *Ægyptium* seniorem fuisse Alexandrino; oportuit autem Antonij discipulum seniorem fuisse; Antonius siquidem obiit A. C. 357. cum autem Macarius ei adhæsit, senex erat, & omnium ore vulgatus. Paucos deinde annos gregem Magistri pauisse, ipsosmet in eiusdem Macarij funere proclamasse docuit autor vitæ ipsius, & sancti Posthumij, inquiens: *Nemo vehementer dolebat, eo quòd S. Macarius tam velociter Monasterium relinqueret; quoniam dominus similem ei Posthumium gregi suo Magistrum prouiderat.* Quare sex, vel octo plurimum, annos Præfectum eorum egisse, aut certè minus adhuc, asserere necessum est: alias falsò diceretur, *tam velociter Monasterium reliquisse.* Et ea propter A. C. 365. non excessisse cogimur fateri. Atqui Macarius Alexandrinus, Palladio tres annos conuixisse, liquet, si qua fides ei danda est, in Laus. cap. 20. & Heraclidi cap. 6. videlicet ad A. C. 390. supputatos ab eius in Ægyptum accessu, A. C. 388. Adde quòd apud Pelagium, de verbis senior. libello 7. num. 9. cuius autor Græcus vetustissimus fuit, à Photio in Biblioth. laudatus, Macarius, qui Antonio adhæsit, maior appellatur; sic enim ait ille. *Venit Abbas Macarius maior* (id est senior proculdubio Macariorum) *ad Abbatem Antonium in montem; & cum pulsasset ostium, exiuit ad eum, & dixit ei: Tu quis es? & ille ait: Ego sum Macarius. Et claudens ostium intrauit, & dimisit eum foris. Et cum vidisset postea patientiam eius, aperuit ei. Et adgaudens ei dicebat: Multum tempus est, ex quo te videre desiderabam, audiens de te. Et exhibens ei hospitalitatem refecit eum; erat enim fessus de multo labore.* Subdit de opere manuum, quo ambo nocte illa occupati sunt: *Manè sanctus Antonius vidit collectionem plectarum Abbatis Macarij: & admiratus est: & osculatus manus eius dicebat: Multa virtus de istis egreditur.* De eodem Macario refert Cassianus collat. 15. cap. 3. quòd fuerit Scythioticæ solitudinis primus inuentor; quod sane iuniori competere nequit: & tandem in notis ad istum locum fatetur Gazæus Ægyptium seniorem Antonij fuisse discipulum.

35. Idem euincitur distinctione Posthumij à Pachomio.

Accedit tandem, quod maximè facit ad rem, Macariorum distinctionem ex distinctione Pachomij, à Posthumio vehementer illustrari; id est, ex iis, quæ Macario alteri cum Posthumio contigit, & alteri cum Pachomio. Vidisti superiori §. Macarium Antonij discipulum Posthumium conuenisse, coegisseque, vt secum, relicta Anachoresi, ad visitandas sancti Antonij reliquias accederet; ac tandem gregis curam susciperet. Iunior autem Macarius ad Pachomium, sæculari assumpto habitu, profectus est, vt eius discipulus fieret; quod ægrè quidē obtinuit ob senectutē, quam celare non potuit; sed tandem post aliquod temporis agnitus à Pachomio, dimissus est. Rem narrant Heraclides cap. 6. Paradisi, & Palladius in Lausiaca, editionis veteris cap. 10. & nouæ cap. 20. differuntque sola varietate interpretum. Vtar Heraclide translato, qui hæc habet: *Hic idem Macarius* (agit de iuniore) *qui Alexandriæ Presbiter fuit*, ideo dictus Alexandrinus, & quoniam sæcularis existens Alexandriæ vendebat bellaria, seu poma, legumina, nucesque) *Hic igitur cùm audisset, grandem vitæ conuersionem Tabennesiotas habere, veste mutata ad similitudinem alicuius operarij sūpto habitu sæculari, intra 15. dies per deserta iter faciens, Thebaidem vsque peruenit. Cumque venisset ad Monasterium memoratorum hominum, primum, quem Archimandritam vocant, requisiuit, Pachomium quendam nomine, probabilem per omnia virū, & habentem spiritualem gratiam prophetiæ, cui tamē de Macarij aduentu nihil fuerat reuelatum. Ad quem cum venisset, hæc dixit. Quæso me in Monasterio tuo suscipi facias: Monachus enim esse desidero. Ait illi magnus ille Pachomius. Senilibus annis grauaris, & Monachus esse iam non potes neque inter cæteros fratres, qui hæc ab adolescentia didicerunt, viuere vales; eo quòd consuetudinem eorum, laboremque non patieris, cumque abstinentiæ tentationes non ferens læso animo egressus ab his fueris, maledicere eis incipies, quos non potueris imitando sectari. Noluit itaque nec primo eum, nec secundo die, nec per totam suscipere septimanam. Dumque iugiter persisteret in rogando ieiunus, ad postremum suscipe me, inquit, Abba, & si me in ieiunio, & in opere inferiorem ipsis deprehenderis, statim de tuo monasterio pelle. Quo audito, ille persuasit fratribus, vt in Monasterio reciperetur. Est autem illic vnus numerus mansionis, habens etiam vsque ad præsentem diem ad mille quadringentos viros. Cum igitur fuisset ingressus in eam sanctus Macarius* (erat Tabennæ Monasterium, caput cæterorum) *& post breue tempus superuenissent Quadragesimæ dies, videretque diuersos vario more viuentes, alium vespertinis horis soluentem ieiunium, alium vero post biduum, alios etiam post dies quinque gustantes; alium stantem totis noctibus, & per diem sedentem, laborantemque, ille de arboribus dactylorum cortices tenens infusos, ac copiosos, in angulo stabat, vsque ad Quadragesimæ finem, & principium Paschæ, non panem, non aquam gustans, non flectens genua, non in terram iacens; sed tantum modica cauliculorum folia cruda Dominico die sumens, vt manducare aliis videretur. Si quando autem ad corporalem necessitatem fuisset egressus, confestim reuertebatur, ac stabat, non os aperiens, non alicui quidquam loquens, sed cum summa taciturnitate consistens, & in corde suo tantum iugiter orans, atque id solum operis, quod in manibus tenebat, efficiens. Quem cum esse tam duræ, atque inimitabilis vitæ Monachi omnes considerassent; quasi quadam aduersus principem suum seditione commoti; vnde, inquiunt, nobis istum adduxisti, qui ita viuit quasi in carne non sit humana, ad condemnationem omnium nostrum? Audi igitur, & aut tolle eū a nobis, aut scito omnes nos ex hoc Monasterio hodie recessuros. Ille autem talis conuersatione, atque virtute eius audita, deprecatus est*

Dominum

Dominum; vt quis esset eidem reuelaret. Quo statim facto, arrepta eum manu ad oratorium suum duxit, vbi erat altare diuinum, osculatusque eum, dicit illi: veni optime senex; tu ille Macarius es; & mihi te celare tentabas. Ex multis annis te videre cupiebam, audiens de te magna miracula: gratias tibi ago, quia colaphos infantibus nostris dedisti, ne magnum aliquid in conuersatione vitæ suæ facere se putarent. Reuertere nunc igitur ad loca vnde veneras; sufficienter enim nos omnes ædificasti; & ora pro nobis. His verbis rogatus ab omnibus, inde discessit. Hactenus Macarij Alexandrini historiola de accessu ad sancti Pachomij disciplinam.

36. Macarius senior Antonio & Posthumio coæuus, vnior Pachomio. Vide nunc quæso, toto cœlo, & Macarium à Macario, & Pachomium à Posthumio distare: vbi & tempora, & loca, & officia, & prætéa munera discrepant Macarius senior Ægyptius, coæuus Antonio, retento habitu, successorem relaturus ad Posthumium in solitudine degentem pergit: at Macarius Alexandrinus, ætate iunior, Pachomio coæneus, mutato habitu scithica solitudine, aut Nitriensi relicta, ad Thebaidam pergit regionem, Monasterij societatem, & subiectum esse desiderans; inde ei *Thebai* nomen obugit, quod scilicet ad Thebaidem accesserit, ibique cum Pachomio aliquandiu egerit: Alias *Alexandrinus* (vt diximus) vocitatus. Ille Archimandrita Monachorum Antonij discipulorum existens Posthumium itidem in Archimandritam elegit: iste presbyterio tantum Nitriæ, & scethis honoratus. Pachomium suæ specialis institutionis Præfectum adiit, non in Præfectum electurus Ægyptius cum in scethi primus, ac Primùm sedem fixisset, ad montem sancti Antonij transiit, & Arsiniotas in corde Ægypti extantes; vbi spiritum exalauit; Alexandrinus tres habuit cellas, *vnam in interiori solitudine, cui nomen est scithis, aliam in Lybia* (seu liba) *vbi cellæ vocantur; aliam in monte Nitriæ:* Ita Heraclides, & Palladius, quæ omnes non longè ab Alexandria erant; nam Nitria distat ab ea 40. milliam passuum, id est leucas horarias decem. Cellia vero à Nitria 10. M. P. duas scilicet leucas cum dimidia. Expressit vtrumque Rufinus lib. 2. vit PP cap. 21. & 22. scethis vero à Nitriæ monasteriis diei & noctis distat itinere, eodem Rufino cap. 29. Atqui sancti Antonij mons 60. ferè horarias leucas distat à Nitria versus orientem, si quidquam valet Rosuueydi tabula Geographica, Iacobo Granthome Autore; quamquam Athanasius in vita Antonij cap 32. distare asserat itinere dierum tredecim; quod ego de Monachorum itinere intelligo, quo quotidie quatuor, aut quinque leucas conficiunt. Longissimè ab his omnibus abest Thebaidis regio, in qua Pachomius degebat; de qua Plinius lib. 5. cap. 9. *summa pars (Ægypti) contermina Æthyopiæ Thebaidis vocatur.* Vnde & *Ægyptus superior* dici consueuit: consentiunt Plinio strabo lib. 17. geogr. & Ptolemeus lib 4. tabula Africæ 3. distat ab Alexandria meridiem versùs 120 leucas horarias; quas, Palladio sanctus Macarius iunior spatio quindecim dierum confecit, cum ad Pachomium accessit.

37. Aliaque Pachomium à Posthumio discernunt. Demum multa etiam sunt, quæ Pachomium à Posthumio discernunt: vt quod ille *Thebæus*, hic *Memphæus*, longo terrarum tractu natiuitate distantes; quod ille nobilis miles, hic spartarius faber; ille Philemonis Monachi, hic Prisci Episcopi discipulus in fide, & Monastice; imo nihil penè illis commune est, vt acta actis illorum conferenti liquidius patebit. Nec obest, quod vterque regulam Monasticam ab Angelo accepit, cum de personis constet diuersas esse, & regulas ipsas toto dissidere cœlo. Tu te lector videbis, cùm Pachomianam, quam inferiùs suo loco recensituri sumus, euolueris. Prius tamen Nitriotarum, & rursus Scithiotarum instituta, id poscente ratione temporis, exponere necesse habemus.

CAPVT IV.

De Nitriotarum institutis, autore S. Ammone, Doctore Magno Athanasio.

§. I.

Eorum exordium.

Placet hoc loco de secunda Monachorum Ægyptiorum familia actuus, verba Rufini vsurpare, lib. 2. vit. PP. cap. 21. *Venimus autem ad Nitriam, famosissimum in omnibus Ægypti monasteriis locum, qui quadraginta ferè millibus abest ab Alexandria; ex nomine vici adiacentis, in quo nitrum colligitur, Nitria vocabulum trahens: prospiciente hoc, credo, tunc iam diuina prouidentia, quòd in illis locis peccata hominum, tanquam sordes abluenda essent, & abolenda.* (Iuxta illud Ieremiæ Proph. 2. *si laueris te nitro, &c.*) *In hoc igitur loco, quinquaginta ferè, aut non multò minus cernuntur vicina sibi, & sub vno posita, Patre tabernacula; in quibus aliqui plures simul, aliqui pauci, nonnulli etiam singulares habitant: & mansione quidem aliqui diuisi, animo autem, & fide, & charitate coniuncti, & inseparabiles manent.* Pergit autem cap. 29. *Initium sanè habitationis Monasteriorum, quæ in Nitria sunt, sumptum traxerant ab Ammone quodam, cuius animam cum exisset de corpore, vidit ferri ad cœlum S. Antonius; sicut refert scriptura illa, quæ vitam describit B. Antonij:* videlicet cap. 32. Verùm hoc intelligendum est de Monastico illo instituto, quod ab Ammone inditum à 50. monasteriis illic erectis indiuulsè receptum est; alias multò priùs in Nitriæ solitudine instituisse Frontonem Monachos, vidimus in superioribus. lib. 2. c. 13. n. 14. & c. 14. n. 3. 1. Nitria vnde dicta. Monasteria vbi sita.

Sed occasionem institutionis Ammonis, & quis ille fuerit, ab eodem Rufino audiamus, *Hic igitur Ammon locupletibus, & generosis parentibus natus est, à quibus inuitus ad nuptias cogebatur: & cum vim parentum non posset effugere, accepta virgine, cum intra nuptiales thalamos conuenissent, & data eis essent cubicula, secreta silentia, alloquitur puellam de pudicitia, & de conseruanda virginitate cœpit cohortari. Acquiescit ei virgo, silentio tegitur incorruptionis thesaurus. Cumque plurimo tempore solius Dei contenti testimonio, spiritu magis essent, quam carne, sanguineque coniuncti, post obitum amborum parentum, ille quidem ad vicinum deserti secedit locum; virgo verò intra domum residens, in breui & ipsa multitudines virginum, & ille multitudines congregat Monachorum.* Palladius cap. 8. autor est Ammonem celebrasse nuptias annos natum circiter 22. vixisseque cum ea pudicè in ædibus pater- 2. Ammonis Nitriotarum ducis pudicitia.

nis

nis annos 18. toto die vacando horto, & balsameto: operabatur enim balsamum, quæ instar vitis plantatur; & in ea colenda, & putanda multum laboris insumitur. Vesperè domum regrediens, & vespertinas faciens orationes, cum consorte comedat, & rursus nocturnas preces fundens, & synaxim peragens, summo mane ibat in hortum. Addit Palladius post 22. annos in vita Monastica exactos, obiisse annos natum 62. denatum vero aliquot ante Antonium, prodidit Athanasius cap. 31. simul gloriam animæ illius Antonio mostratam commendans, inquiens: *Cum Antonius sederet in monte, & oculos suos tetendisset in cœlum, vidit, nescio quam animam, lætantibus in eius occursum Angelis, ad cœlum pergere; Cuius spectaculi novitate stupefactus beatum dixit Sanctorum chorum; oravitque, ut sibi rei præsentis agnitio panderetur. Et statim vox ad eum facta est, inquiens; istam esse Ammonis Monachi animam, qui Nitriæ morabatur. Erat autem Ammon vir grandævus, qui perseueranter à pueritia usque ad senectutem in sanctitate vixerat. Itinere quoque dierum 13. à Nitria locus, in quo sedebat Antonius diuidebatur. Videntes autem eum Monachi admirantem, qui venerat, deprecati sunt, ut eis causam hilaritatis ediceret. Quibus ait: modo Ammonem quieuisse, quem propter frequentem eius ad Antonium commeatum, & propter celebritatem indultorum, & à Domino signorum, optimè noverat.* Haud scio equidem quonam modo tantus vir, sanctitate insignis; & miraculorum præconio à magnis viris Antonio, & Athanasio commendatus, in tabulis Rom. Martyrologij non inuenerit locum, quem tamen apud Græcos accepit in Menologio, 4. Octobris die, vbi actorum eius Epithome Christum est; & inter cætera habentur. *Produduxit autem vitam usque ad magni Antonij tempora, sub magno Constantino celebri, & primo Hispanorum Imperatore.* Quare obiisse liquet propè A. C. 330. Ex quo fit A. C. 308. solitudinem tenere cæpisse: anno scilicet altero post initum ab Antonio magisterium: & idcirco Pachomium in apertione Monasticæ palæstræ præcessisse; qui vsque ad A. C. 315. id ipsum non arripuit institutum; quod inferiùs facilè persuadebimus; & magisterium non nisi senex, vt eius indicat vita cap. 18. & 22. videlicet 60. propè ætatis annum agens, ad A. C. 377. nam 20. ætatis Monachus effectus est. Verùm de Ammonis laudibus egerunt, præter Ruffinum, Palladius iam citatus, & Heraclides cap. 2. Sozomenus lib. 3. c. 14. Socrates l. 4 c. 18.

Eius gloria Antonio monstrata.

Desideratur eius memoria in Martyrol. Rom.

Quo tempore floruerit.

3\. *Nitriotarum Monachorũ, & Anachoretarum numerus.*

Erat videre in Nitria vtriusque vitæ exercitia miro feruore à magna hominum multitudine peragi; id est, Monasticem in ipso Nitriæ monte à Monachis quinque millibus: in Cellia vero ei contigua solitudine à sexcentibus Anachoretis. Ita Palladius refert 7. integræ huius vitæ testis & ipse oculatus, inquiens: *Veni in montem Nitriæ in eo autem habitant ad 5000. virorum, qui vtuntur vario vitæ genere, vnusquisque vt potest, & vult: adeo vt liceat & solum manere, & cum duobus, & tribus, & cum quo vel numero. In hoc monte sunt septem pistrinæ, quæ & illis seruiunt; & Anachoretis, qui sunt in vasta solitudine, viris perfectis numero sexcentis.* Sed & de Cellia hæc habet Ruffinus c. 22. *Post hunc vero* (Nitriam intelligit, de quo cap. 21. egerat) *alius est locus in deserto interiori decem ferè ab hoc millibus distans; quem locum præ multitudine dispersarum in eremo cellularum, Celliã nominauerunt. Ad hunc locũ hi, qui ibi prius fuerunt imbuti, & secretiorem iam depositis rudimentis ducere volunt vitam, secedunt. Eremus enim est vasta, & cellulæ tanto inter se spatio dirempta, vt neque in conspectu sibi inuicem, neque in vocis audita sint positæ.* Quod etiam se vidisse, testatur Palladius cap. 69. Ad Nitriam, Celliamque ipsius appendicem, celeberrima fuit olim peregrinatio Christianorum. Scimus eam adornasse & perfecisse Melaniam A. C. 372. cum Ruffino, vt ex Paulino epist. 9. ad Seuerum, & Palladio cap. 13 probat doctè Baronius, eo anno. Rursùs eò contendit Palladius A. C. 388. eodem autore, quod ad tempus spectat; nam rem ipsam ipse prodit toto lausiacæ opere. Sed quod caput est, Nitriam inuisit Hieronymus A. C. 386. (ita ibi Baronius) de qua profectione ipse in Apolog. aduersus Ruffinum, inquit: *Contendi Ægyptum, lustraui monasteria Nitriæ* qui de profectione Rufini epist. 41. dixerat: *Ruffinum enim Nitriæ esse, & ad B. perrexisse Macarium* (haud dubium iuniorem in Nitria degentem) crebra commeantium multitudo referebat. Illuc quoque sanctam Paulam accessisse, is ipse prodit in eius epitaphio: *Et urbem No* (*inquit,*) *quæ postea versa est in Alexandriam* (supple inquit) *& oppidum Domini Nitriam, in quo purissimo virtutum nitro sordes lauantur quotidie plurimorum. Quod cum vidisset; accurrente sibi sancto, & Venerabili Episcopo Isidoro Confessore, & turbis innumerabilibus Monachorum, ex quibus multos Sacerdotalis, & Leuiticus sublimabat gradus; lætabatur quidem ad gloriam Domini; sed se indignam tanto honore fatebatur. Quid ego narrem Macarios, Arsenios; Serapionas, & reliqua columnarum Christi nomina? Cuius non intrauit cellulam? Quorum pedibus non aduoluta est? Per singulos sanctos Christum se videbat; & quidquid in illos contulerat; in Dominum se contulisse lætabatur. Mirus ardor, & vix in fœmina credibilis fortitudo. Oblita sexus, & fragilitatis corporeæ, inter tot millia Monachorum, cum puellis suis habitare cupiebat: & forsan cunctis eam suscipientibus impetrasset, nisi maius sanctorum locorum retraxisset desiderium.* Adstipulatur etiam Hieronymus testimonio Palladij, quod spectat ad numerum Monachorum Nitriæ, cum ad Eustochium scribit epit. 22. dum ait: *Quid ante non plures annos Nitria gestum sit, referemus. Nam in eodem loco circiter quinque millia diuisis cellulis habitabant, &c.*

Cellia ab eorum cellis dicta.

Nitria olim peregrinatio Christianorũ

Sumamus hinc motum Nitriotarum narrationis exordium; nimirum ab Hieronymo eorundem accuratissimo inspectore, & narratore; nam quæ in ea epistola narrat Ægyptiorum Cænouitarum instituta, haud dubium, qui præcipuè ad eos, quos ipse inuisit, spectant. 4.

Nitriotarum instituta.

§. II.

Nitriotarum instituta, ex D. Hieronymo, Rufino, & Palladio.

1\. *Prima apud Cænobitas confœderatio est, obedire maioribus, & quidquid iusserint, facere.*

Obedientia.

Nota. Regulam hanc ad verbum habet Posthumius in ipsa fronte suarum. Ex quo non modica illis accrescat fides. v. cap. 5 n. 25.

2\. *Diuisi sunt per decurias, atque centurias, ita vt nouem hominibus decimus præsit; & rursum decem præpositos sub se centesimus habeat.*

Decuriæ & Centuriæ Monachorũ.

3\. *Manent separati, sed iunctis cellulis.*

Nota. Nisi quòd ex Ammonis institutione, duo,

duo, vel tres, aut plures simul esse poterant in eadem.

4. *Vsque ad horam nonam, vt institutum est, nemo pergit ad alium; exceptis his decanis, quos diximus; vt si cogitationibus fortè quis fluctuat, illius consoletur alloquiis.*

Collecta. 5. *Post horam nonam in commune concurritur; Psalmi resonant scriptura recitantur ex more; & completis orationibus, cunctisque residentibus, medius, quem Patrem* (id est Abbatem) *vocant, incipit disputare. Quo loquente tantum silentium fit, vt nemo alium respicere, nemo audeat excreare: dicentis laus in fletu & audientium: tacita voluuntur per ora lacrimæ; & ne in singultus quidem erumpit dolor. Cum verò de regno Christi, & de futura beatitudine, & de gloria cœperit annuntiare ventura; videas cunctos moderato suspirio, & oculis ad cœlum leuatis, intra se dicere. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, & volabo, & requiescam?*

Nota. Hoc à Therapeutis, qui olim in eodem tractu Nitriæ degebant, ad paludem Mariam hære litasse noscuntur. v. lib. 2. cap. 12. a. num. 4.

6. *Post hæc concilium soluitur, & vnaquæque Decuria cum suo Parente pergit ad mensam. Quibus per singulas hebdomadas vicissim ministrant. Nullus in cibo strepitus est, nemo comedens loquitur.*

5. Abstinentiæ. 7. *Viuitur pane, leguminibus, & holeribus, quæ sale solo condiuntur.*

Nota. Irrepsit error proinde in Heraclidis Paradisum cap. 2. vbi de Nitriotis dicitur: *Quo in monte* (Nitriæ) *tam memoratis 5000. quàm illis, qui se ad vltimas solitudines contulere 600. viris, septem piscinis alimenta præbentur:* quasi non solum qui in cænobiis Nitriæ, sed etiam qui in celliæ solitudine Anachoretæ degebant, piscibus alerentur. Absit: Palladius, quem Heraclides transtulit ad verbum *septem pistrinas*, non piscinas legit nimirum tantæ hominum multitudini non minus quam septem pistrinis coquebatur panis. Pistrinam etiam fœminini generis posuit Plinius lib. 11. cap. 9. & Fucilius li. 16. & Sosipater l. 1. donatus, & alij.

8. *Vinum tantum senes accipiunt.*

Nota. In hunc sensum accipias Palladium aientem: *Vtuntur etiam vino, & vinum illic venditur.* Notum est, diuites fideles multas pecunias erogare solitos in Monachos, vt de Paula, Melania, & aliis passim reperies. Ergo caupones eas pecunias sitientes, tabernas in solitudinibus struebant. Sed vinum senibus, & maximè debilibus solum propinabatur.

9. *Senibus, & paruulis sæpe fit prandium, vt aliorum fessa sustentetur ætas, aliorum non frangatur incipiens.*

Nota. Aliàs omnes ad vesperam reficiebantur. Hoc in suam transuexit regulam S. P. Benedictus, cap. 37.

Alia collecta. 10. *Deinde consurgunt pariter; & hymno dicto, ad præsepia redeunt. Ibi vsque ad vesperam cum suis vnusquisque loquitur, & dicit: vidistis illum, & illum?* (à perfectionibus capiunt virtutis exempla) *Quanta in ipso sit gratia? quantum silentium? quàm moderatus incessus? si infirmum* (in virtute) *viderint, consolantur; sed in Dei timore feruentem, cohortantur ad studium.*

11. *Et quia nocte extra orationes publicas in suo cubili vnusquisque vigilat; circumeunt cellulas singulorum* (de Decanis, & Præpositis loquitur) *& aure apposita, quid faciant, diligenter explorant: quem tardiorem deprahenderint, non increpant, sed dissimulato quod norunt, eum sæpius visitant, & prius incipientes prouocant orare, quam cogunt.*

12. *Opus diei statutum est* (Hispanè dicimus, *danles tarea*) *quod Decano redditum ad œconomum: qui & ipse per singulos menses Patri omnium cum magno tremore reddit rationem; a quo etiam* (œconomo) *cibi, cum facti fuerint prægustantur.* 7. Opus diei Hispanis tarea Monachis impositum.

13. *Et quia non licet dicere cuiquam; Tunicam, & sagum, textaque iuncis strata non habeo; ille ita vniuersa moderatur; vt nemo quod postulet, habeat.* Vestis.

Nota. Cellerarij munera exequitur, de quo S. Benedictus in sua regula, & verbis illis: *Tunicam, sagum & texta iuncis strata*, totam Monachi suppellectilem comprehendit, & habitum.

14. *Si quis verò cœperit ægrotare, transfertur ad exedram latiorem: & tanto senum ministerio confouetur, vt nec delicias vrbium, nec matris quærat affectum.* Infirmorum cura.

Nota. Huc respicit quod Palladius scribit cap. 7. *In hoc monte degunt etiam Medici, & placentarij*, nimirum propter ægrotantium commoditatem, aliàs quando non placentas (Hispanè *Oxaldres*, seu *Tortas reguladas*) respuerent, quibus panis cibarius pro deliciis habebatur? Medicos autem idem in monte aucupatos, atque caupones, proculdubio dixerim, id est, pecunias à fidelibus Monachis oblatas.

15. *Dominicis diebus orationi tantum, & lectionibus vacant: quod quidem & omni tempore completis opusculis faciunt.*

Nota. Egregiè id hausit D. P. Benedictus, vt videre est in sua regula cap 48.

16. *Quotidie aliquid de scripturis discitur.* Studium sacræ scripturæ.

Nota. Id sanè omnibus Monachi vsitatissimum semper fuit: verùm Nitriotæ cæteros in doctrina excelluisse videntur, si verum est quod Ruffinus scribit cap. illo 22. *Scripturarum diuinarum meditationes, & intellectus, atque scientia diuina nunquam tanta vidimus exercitia; vt singulos penè eorum oratores credas in diuina esse sapientia.* Verum hac parte suspecta sunt Ruffini elogia, quod & ipse origiinis erroribus imbutus, totum se diffundit in laudandis Ammonio iuniore, Euagrio, Eutymio, & aliis origenistis, quos Dydimus orbus excæcauit; de quo sæpiùs Hieronymus conqueritur; contra Ruffinum scribens; præsertim cum ait: *Lustraui monasteria Nitriæ, & inter Sanctorum choros aspides latere perspexi.* Qua de re vide Baronium ad A.C. 386.

17. *Ieiunium totius anni æquale est, excepta quadragesima, in qua sola conceditur districtius viuere.* 8. Ieiunia.

Nota. Vt scilicet, qui leguminibus victitabant, panem solum cum sale, & aquam gustent.

A Pascha ad Pentecostem cœna mutantur in prandia, quo & traditioni Ecclesiasticæ satisfiat, & ventrem cibo non onerent duplicato. Quid cœna apud illos?

Nota. Nunquam ergo bis in die escitabant; mutare refectionis horam, ieiunium soluere putabatur; & quod ad seram vocabatur *cœna*, ad sextam *prandij* accipiebat nomen. Hoc loco Erasmus dolosè textum inuertens, legit: *A Pentecoste cœnæ mutantur in prandia*, quasi ab ipso die Pentecoste inciperent cœnæ & non magis

magis ieiunia. Sanè ei refragantur veteres M. SS. quorum fidem implorat Marianus victorius. Verùm Erasmus rerum Monasticarum ignarus, & Monachis infensus, occasiones in eos oblatrandi quærebat: Ignarus quoque morum Ecclesiæ, cum tamen apud Gratian. dist. 76. cap. *scire debet*, ex Ambrosio mutuatum sit, serm. 61. de Pentecoste: *Non ergo ieiunamus in hac quinquagesima, quia his diebus nobiscum Dominus commoratus est.* Et in Apol. Dauid, cap. 8. *In die Pentecostes vacant ieiunia; laus dicitur Deo, & oratio, & Alleluya cantatur.* Vbi diem vocauit tempus ipsum Pentecostes, quoniam (eodem Ambrosio) *ad instar dierum Resurrectionis tota quinquagesima* (notum est, Pentecostem 50. signare) *dierum curricula celebrantur.* Consentit Hieronymus hoc loco, & epist. ad Lucinium Bæticum, 28. vbi etiam addit horum dierum cœnam non esse sub præcepto, *quod in Act. Apost.* (cap. 13.20. 27.) *diebus Pentec. & die Dominico Apostolum Paulum, & cum eo credentes ieiunasse legimus.* Et Isidorus lib. 1. de offic. Eccles. cap. 40 notauit, quòd *post Pascha vsque ad Pentecostem, licèt traditio Ecclesiarum abstinentia rigorem prandiis relaxauerit; tamen si quis Monachorum, vel Clericorum ieiunare cupit; non sunt prohibendi; quia & Antonius, & Paulus, & cæteri Patres antiqui, etiam his diebus in eremo leguntur abstinuisse; neque soluisse ieiunium, nisi tantum die Dominico.* Sed rigor peculiarium Anachoretarũ non erat Cœnobitis imponendus; de quibus hoc loco agit Hieronymus.

9. **Proprietatis detestatio.** 18. Proprietatis vitium toto animo abhorrebant. Nam cum in Nitria. *Quidam ex fratribus parcior magis, quàm auarior, & nesciens 30. argenteis Dominum venditum, 100. solidos, quos lina texendo acquisierat, moriens dereliquisset; initium inter Monachos consilium, quid facto opus esset. Alij pauperibus distribuendos esse dicebant; alij dandos Ecclesiæ; nonnulli parentibus remittendos. Macarius verò* (iunior) *& Pambo, & Isidorus, & cæteri quos Patres vocant, sancto in eis loquente spiritu, decreuerunt infodiendos esse cum eodem, dicentes: Pecunia tua tecum sit in perditionem. Nec hoc crudeliter quisquam putet factum. Tantus cunctos per totam Ægyptum terror inuasit, vt vnum solidum dimisisse sit criminis.*

Nota. Hactenus Hieronymus de moribus Nitriotarum in epist. 22. ad Eustoch.

19. Mirum apud eos hospitalitatis studium; quod in eis ita commendat Ruffinus cap. 21. *Huic ergo cum appropinquaremus loco, vbi peregrinos fratres aduenire senserunt, continuò velut examen apum, singuli quique ex suis cellulis prorunnt; atque in obuiam nobis, læto cursu, & festiua alacritate contendunt, portantes secum quàm plurimi ipsorum vrceos aquæ, & panes. Tunc deinde susceptos nos adducunt primò cum Psalmis ad Ecclesiam; lauant pedes, ac singuli quoque linteis, quibus vtebantur, abstergunt; quasi via laborem leuantes; re autem vera vitæ humanæ ærumnas mysticis traditionibus abluentes.*

Nota. Confer regulam hanc cum cap. 53. S. P. Benedicti, & Hieronymum, recole narrantem de Nitriotis quasi tripudio sanctam Paulam exceperint epist. 27. *occurrente sibi sancto, & venerabili Episcopo Isidoro, & turbis innumerabilibus Monachorum, &c.*

20. Addit Palladius cap. 7. *Propè Ecclesiam autem positum est Xenodochium, in quo venientem hospitem toto tempore accipiunt, etiamsi biennium, aut triennium voluerit manere donec velit sua sponte recedere: permittentes ei vna hebdomada manere in otio; aliis autem diebus, ipsum deinceps attrahunt ad opera, aut in hortu, aut in pistrino, aut in coquina. Quòd si fuerit quispiam, cuius sit habenda ratio; dant ei librum legendum, non permittentes ei, vt cum vllo colloquatur, vsque ad horam sextam.*

21. *Circa horam autem nonam licet stare, & audire in vnoquoque Monasterio, hymnos Christo canentes, & preces ad hymnos emittentes; adeò vt existimet quispiam, se sublimè elatum, transmigrasse in paradisum deliciarum.*

22. *In hoc monte Nitria vna est maxima Ecclesia. Veniunt autem ad Ecclesiam Sabbato solùm, & Dominico.*

Nota. Hoc de Synaxi generali Cænobitatarum dictum puta; nam de Anachoretis hæc habet Ruffinus.

23. Anachoretæ in Cellia, *singuli per cellulas commanent: Silentium ingens, & quies magna est inter eos. Die tantùm Sabbati, & Dominica in vnum ad Ecclesiam coeunt; & ibi semetipsos inuicem, tanquam cœlo inditos vident. Si quis fortè in conuentu illo defuerit, intelligunt statim eum corporis aliqua infirmitate detentum; & ad visitandum eum, non omnes quidem simul,* (ob silentij grauitatem) *diuersis tamen temporibus omnes abeunt, portantes vnusquisque secum, si aliquid apud se est, quo ægro possit gratum videri. Aliam verò ob causam nullus audet proximi sui obturbare silentium: nisi fortè quis possit in verbo instruere, & velut athletas in agone positos, sermonis consolatione perungere.* 10. **Anachoretarum Nitriæ mores.** **Silentium.**

24. *Multi ipsorum à tribus & quatuor millibus ad Ecclesiam coeunt; ita longo à semetipsis spatio habitationis eorum cellulæ dirimuntur.*

25. *Charitas in eis tanta est, & tanto inter semetipsos, & erga omnes fratres constringuntur affectu, vt in admiratione, & exemplo sit omnibus. Vnde & si quis fortè voluerit habitare cum eis, vbi intellexerint; vnusquisque cellulam offert suam.* **Charitas.**

Nota. Hoc specialius narrat Ruffinus cap. sequenti (23.) de Ammonio iuniore; qui quidem *etsi plures fuissent; qui fortè venientes* (Celliam) *saluari cuperent, fratribus congregatis omnibus, cum alacritate iuuantibus, sub die vna Monasterium construebant.* Memineris Monasterium etiam habitationem vnius dici consueuisse. Consule quæ diximus de Therapeutis, lib. 2. c. 12. n. 18.

26. Pergit Ruffinus de eisdem Anachoretis, cap. 27. *Quidam non solum aqua parcissima vtebantur,* (*ne aqua multa maiores Phantasias gigneret, & languiora receptacula dæmonibus præberet*) *sed & panè penitus abstinebant. Alij vero, qui in illis locis morabantur fratres, panè solo, & sale contenti erant; ita vt illa omni multitudine* (sexcentorum) *vix inuenires aliquem, qui oleo saltem vteretur.* **Cibus.**

Nota. Hieronymus epist. 22. *Quos Anachoretas vocant* (planè Nitriotas) *de cœnobiis exeuntes, excepto panè, & sale, ad deserta nihil perferunt amplius.*

27. *Plures etiam ex eis; nec iacentes somnum, sed sedentes, & (vt ita dicam) in meditatione Diuinorum Verborum, positi capiebant.* **Somnum.**

Hactenus Ruffinus. Subdit Palladius.

11. **Sacramentorum ministratio.** 28. *Sunt autem octo Presbyteri, qui præsunt huic Ecclesiæ* (redit ad cœnobitas) *in qua quandiu*

V *viuit*

viuit primus Presbyter, nullus alius offert, nec indicat, nec habet sermonem, sed tacitè solum cum eo sedent.

Nota. Non negat omnes administrationi Sacramentorum incubuisse; aliàs qui possit vnus pœnitentiam, & Eucharistiam viris quinque millibus ministrare?

29. *Nec deerat delinquentibus supplicium; nam in eadem Nitria montis Ecclesia sunt tres palmæ, ex quibus vnaquaque habet flagellum suspensum. Et est vnum quidem ad castigandos Monachos, qui delinquunt; alterum vero ad puniendos latrones, si quando inciderint: tertium verò ad corrigendos eos, qui fortè veniunt & in aliqua delicta incidunt. Adeò vt quicumque delinquunt, & conuincuntur meruisse, vt dent pœnas, palmam amplectantur, & tergo plagas præsinitas accipiant; & sic dimittuntur.*

Nota. Rosuueidus in hæc verba ait. *Ecce vetustam disciplinarum, vt vocant, memoriam; de quibus vide Gretzerum accuratè disserentem, peculiari ea de re.*

§. III.

Magnum Athanasium Præceptorem fuisse Monachorum; Et quas regulas viris, & fœminis dederit?

PAtrem quidem Nitriotarum Ammonem veterem illum fuisse, cuius animam sanctus Antonius scandere vidit in cœlum, lætantibus Angelis superiori §. definiuimus; eos verò multum debuisse Antonio, frequentes Ammonij ad eum accessus planè indicant: sed tam Ammonem, quam filios præcipuum habuisse Præceptorem, magnum Athanasium, sequentia probant. Perspicuum est, Athanasium Præceptorem fuisse Monachorum; nam id ipsum conceptis verbis ipse profert in opusculo, cuius titulus. *Ad Monachos exortatio*: vbi in capite quidem: *Præcedentes duco* (ait) *& vltra mensuram meæ possibilitatis extensus, quos sequi cupio, ducere compellor.* Sed vnde hoc? *Nimirum quoniam instituti mihi huius licentiam prerogatiuè paternus ascripsit affectus; & complectenda mihi vestra expostulationibus exactio.* Et in calce. *Mei semper, quem in opere, & scientia abortiuum omnium Sacerdotem, Præceptorem vobis tanti habuistis eligere, memento te.* Sed & Gregorius Nazianzenus in orat. de laudibus ipsius hæc de illo dixit: *Virgines pronubum laudent, matrimonij iugo constricti moderatorem, qui solitariam vitam agunt pennarum accommodatorem, qui in solatio viuunt legislatorem.* Subdit, quod mireris amplius; ipsum Athanasium Monasticam aliquandiu exercuisse vitam, demonstrasseque exemplo sui, eam ab Episcopi proposito non abhorrere: & sicut Monachus ad Episcopatũ prouectus à Monachatu non dissedit, sic & Episcopum Episcopatum non deponentem, Monachum fieri valere. Audi ergo Gregorium grauissima hæc verba promentem: *Hinc ille solum vertit* (cùm à Præsulatu deiectus est) *ac se ex alio quàm præclarissimè statuit. Nam ad sacra illa, & Diuina Ægypti monasteria se confert; in quibus homines à mundi consortio distracti, ac solitudinem amplectentes, Deo viuunt, magis quàm cæteri homines, qui in corpore versantur, quorum alij vitam prorsus solitariam, & ab hominum societate remotam agunt; sui ipsorum tantum, & Dei colloquio fruentes; atque hanc dumtaxat partem pro mundo habentes, quam in solitudine cognoscunt. Alij autem charitatis legem communione, ac societate colunt, solitarij sunt, & promiscui, ac cæteris quidem hominibus, negociisque mortui, quæcumque in ciuili, atque in medio positâ vitâ voluuntur, versantque simul, & versantur, ac nouis, repentinis, & crebris mutationibus imposturam faciunt, sibi autem inuicem mundi loco sunt, ac mutua comparatione virtutem acuunt, & extimulant. Cum his consuetudinem habens magnus ille vir, vt aliarum rerum sequester, & conciliator erat, illius exemplum sequens, qui per sanguinem suum res distinctas, & dissidentes pacificauit; ita solitariam quoque vitam cum Cœnobitica in gratiam reducit: illud ostendens, & Episcopatum Monastica Philosophia minime expertem esse; & Monasticam disciplinam sacri Antistitis institutione opus habere. Sic enim hac duo, hoc est, actionem tranquillam, & actuosam tranquillitatem consociauit, atque coniunxit, vt persuasam omnibus redderet, Monasticæ vitæ professionem, morum potius grauitate, & constantia, quam corporis secessione notari, atque exprimi. Ita fiebat, vt qui alios virtute anteibant, iidem ab aliis consilio, & mente longiori abessent interuallo, quam quo reliquos antecedebant; atque ad Sacerdoti munus numeris omnibus absoluendum, pauca conferentes, multò plura ad Monasticæ vitæ rationem partibus omnibus explendam reciperent. Tantaque Athanasius apud eos autoritate flagrabat, vt quidquid illi placuisset, pro lege haberent: ac rursus vetitum sibi, atque interdictum existimarent, quòd ille sententia sua improbasset; illiusque decreta pro Mosaicis tabulis ducerent* (Monachi scilicet) *maiorique cum veneratione, quam quæ sanctis viris deberi videatur, afficerent. Nam cum quidam eò se contulissent, vt pium virum perinde ac feram quandam vestigarent* (quærebat impius Georgius sedis Alexandrinæ impudicus incubator Athanasium in desertis Ægypti locis ad necem) *nec cum passim quæsitum inuenirent; ne alloquendos quidem eos qui missi fuerant, duxerunt* Monachi. *Verùm pro Christo periclitantes, atque ita animo comparati, vt si quid acerbi pro eo perferrent, magni ad id Philosophiam momenti esse indicarent; diuturnisque ieiuniis, & humicubationibus, cæterisque corporis afflictionibus, quas pro perpetuis deliciis habent, multò sublimius, ac diuinius.* Tanti ergo Magistri sui vitam Monachi æstimabant, vt propriam pro illius redemptione libenter exponerent.

12\. *Anthanasius Ammonis eiusque discipulorum Magister.*

Ex quibus non solum habemus Athanasium Monachum fuisse Præceptorem Alexandriæ degentium; quos Palladius cap. 7. circiter bis mille in Monasteriis intra vrbem tunc temporis extitisse profert, cum paulò post Athanasij obitum, triennio cum eis aduixit; sed etiam Cœnobitarum, & Anachoretarum montibus Ægypti commorantium; cum quibus scilicet Athanasius profugus egit. Horum omnium ab ipso ad Philosophiæ pietatem eruditorum præcipuos fuisse Nitriotas, nemo inficiabitur, qui eos ob loci vicinitatem ad sedem suam, & Diœcesim expectasse consideret, noscatque quanta Ammonis Archimandritæ, discipulorum eius fuerit cum

13\. *Triennio cũ Nitriotis degit.*

Athanasio consuetudo. Extat epistola sanctissimi Doctoris ad eundem Ammonem, qua satisfacit dubitationi morali ab eo sub Monachorum suorum addubitantium nomine, Athanasio præposita; num scilicet in voluntaria omnium humanorum excrementorum expulsione peccatum insit, aut in nulla? aut cur potius vna quàm altera sit vetita? Ex quo liquidum fit. Ammonem, & eius Monachos ad Athanasium pro dubiorum suorum solutione recurrere solitos, ipsumque velut Magistrum; & præcipuum Præceptorem revereri. Extat & epistola eiusdem Athanasij ad Dioscorum Ammonij discipulum, Episcopatum recusantem; qua cum multis ratiociniis, & exemplis in medium adductis, vt oneri humeros supponat, imperiosè admonet, & adigit: quod & fecit, imò & in Episcopatu viriliter contra Arianam impietatem dimicans, à Valente Imperatore in exilium actus fuit: vti ipse refert Athanasius in Apologia de rebus suis ad solitariam vitam agentis. Traxit itidem, superioris gerens vices, magnum Anachoretam Pambonem Ammonis alumnum Alexandriam, vt secum aliquandiu ageret: cuius & illum tunc egregiæ pietatis argumentum celebratur; quòd videns meretricem superstitiosè comptam, & ornatam, in lacrymas resolutus est. Rogatus verò de lacrymarum causa: respondit, ortas quidem tum ex pietate, ob eius animæ certissimam, quantum ad præsens iudicium, perditionem; tum etiam quòd illa eum segnitiei argueret, & languidi amoris in Deum, vt qui minus studij in æternæ maiestatis seruitute, & diuinæ bonitatis dilectione adhiberet, quàm illa in ornatu, & comptu externo perituri coporis, vt placeret putidissimis amatoribus pulchritudinis suæ. Quam rem narrat Pelagius de verbis seniorum libello 3. num. 14. ex Ruffino num. 164. Quòd si Athanasij Ammonem, & Monachos eius edocentis specimen aliquod videre cupis, en quæ in ea epistola, ad ipsum data verba scribat.

Sancti Athanasij Magni ad Ammonem Monachum, Nitriotarum Principem Epistola.

19. **Dei opera munda.** *Omnia quidem bona, & munda Dei opera: nihil enim, quod vsu suo careat, aut quod immundum sit Dei Verbum condidit. Nam Christi bonus odor (vt Apostoli verbis vtamur) sumus. Cæterum quando vsitata artis versutia non deest; qui turpibus, & fœdis rationibus, diabolique versatilibus telis vsus, fratres minus cordatos turbare, & inquinare audeat; age paucis, & ipsas mali fraudes. Seruatoris ope depellamus; simpliciorumque mentem confirmemus.*

Omnia quidem munda mundis. Sed male conscius impurorum animus vbique turpis, & fœdus. Cæterum diaboli artes nequeo non mirari, qui lues, & corruptela cum sit, sanctitatis, & puritatis speciè plenas rationes subiiciat. At id potiùs vt insidietur, quàm vt probet, facit. Ideo enim ista auribus Ascetarum insusurrat, quæ nihil in vitam commodi aliud, quàm quod nouitatis, & nugarum plenas rationes; diligenter euitandas; vt ante monui; conferunt; vt dum eos à consueto, & salutari studio reuocarit, regnare solus, & rerum potiri videatur. Quid enim (rogo te dilecte imprimis, & piè) sceleris, aut labis habeat ipsa, quæ postulante natura fit excretio? verbi causa. Quis erumpentem, è naribus mucorem; vel ipsa oris sputa, vitio vertat? Atqui & his ampliora longè possumus addere; ventris nempe deiectiones; quæ ita cunctis existunt necessaria, vt sine his ne viuere quidem animal natura voluerit. Deinde cum hominem manuum Dei opus esse, scriptura docente credamus; qui fit, vt ex munda facultate polluti aliquid & contaminati operis prodeat? Rursus (si quod in Actis Apostolorum didicimus, Dei genus sumus, immundum prorsus in nobis, & contaminatum nihil habemus: tum enim inquinantur solum, cum pessimi odoris opus, peccatum, operamur. At cum suo more naturalis aliqua excretio emittitur, tum natura necessitate (quod antea diximus,) & istud cum aliis toleramus. Cæterum quando, qui hoc solum student, vt iis, quæ rectissimè à Deo ipso dicuntur, & fiunt, aduersantur; illud quæ Euangelicum. Non quæ ingrediuntur, sed quæ egrediuntur, hominem contaminant; malè vsurpant; & istam eorum à pecudum ritu (neque enim aliter de illis loqui possumus) non valde remotam quæstionem dissoluamus. Primùm enim scripturas sacras alio, pro sua ignorantia, & inconstantia libidine, per vim detorquent, cum hoc pacto Diuinum se habeat oraculum. Nam cum ad istorum modum de cibis ambigerent nonnulli, eorundem ignorationem; vel fraudem potiùs, retegente, & publicante, & publicante Christo: Non quæ ingrediuntur, sed quæ egrediuntur hominem inquinare audiuerunt. Addit & alicubi præterea, quænam illa essent, quæ à corde prodirent. Illic enim prophanarum cogitationum, aliorumque criminum Thesauros malos esse non ignorabat. At est longè compendiosius, quo idem docens Apostolus vsus. est dum escam nos Deo non commendare significat.

Act. 17.
Matth. 7.
Matth. 15.
1. Cor. 8.

Dicat verò nunc opportunè aliquis. Naturalis excretionis nomine nos pœnæ non subiacere; qualis erit forsitam Medicorum sententia, vt eorum, quæ foras egeruntur, quantumuis eisdem talia pudorem persæpe moueant, conditionem tueantur; quandò animali; retenta in singulas partes nutritionis materia, necessaria quædam eruptiones ad superfluorum excretionem data sunt; vt capitis excrementa, pili; reliquique ab eo promanantes humores; vt ipsæ ventris denique deiectiones. Atqui spermaticorum meatuum excrementum illud (te hic per Deum, Deo gratissimè senex appello) quid non habeat peccati, quantumuis animal ipsum Dominus formauit, huiusmodique membra tales habere eiectiones voluerit? Cæterum quando contraria improborum argumenta assumere necessum est (verum enim organorum vsum, quæ à Deo facta sunt vsum peccato carere asserent) ita loquentes interrogationis modo compescamus. Qualem ergo vsum, precor, nominas? legitimum illum, quem permisit Deus, cum crescere, & multiplicari, terramque replere iussit: quem & ipse Apostolus probauit cum honorabiles nuptias, lectumque impollutum appellauit: An vagum illum, & effusum, furtimque, & libidinosè perceptum? Atqui cæterarum rerum, quæ in vita fiunt, differentiam esse aliquam videmus: Verbi causa: cùm cædem facere non liceat, in bello autem hostem trucidare, lege non per

15.
Gen. 1.
Hebr. 13.

missum modò, sed cum laude ita constat esse coniunctum, vt honoribus magnis, qui in eo strenuè gesserint aliquid, imo in columnis, statuisque in perpetuam virtutis memoriam decorentur. Potest ergo idē alia, atq; alia ratione opportunè cōcedi, prohiberique. Quod sane non dispari consideratione in maris, & fœminæ congressu debet intelligi. Beatum enim non negarim, qui in ipso ætatis flore, Matrimonio legitimè coniunctus naturæ ad liberorum procrea-
Hebr. 13. tionem inseruit. quis, si ad libidinem abutitur non video qui paratam (Paulo teste mœchis, & adulteris pœnam queat euitare. Nam vitæ duplex cum sit institutum, vnum quidem inferius, & huius sæculi rebus magis additum, quod Matrimonium vocamus; alterum autem Angelicum planè, atque eximium, quod virginitatem appellamus si sæculare aliquis, id est, nuptias ipsas amplectatur, non vituperatur ille quidem, sed tanta Diuinæ liberalitatis munera non sentiet; quanquam aliqua sentiet tamen, quia fructum & ipse trigecuplum ediderit. At si quis purum illud, & supra mundi conditionem existens amplexus fuerit; licet via primùm ardua, & difficili incedere videatur, ampliora tamen longè, & mirabiliora gratiæ dona, quando idem perfectum, id est, centecuplum fructum redit, consequatur. Ita ergo turpes, & probrosas eo-
16 Docet Ammonem, quæ edocere debeat suos. rum quæstiones ex Sacrosanctis scripturis dudum repressas, & solutas esse apparet.

Quare hoc vnum abs te contenderim PATER, vt qui tuæ fidei commissi sunt greges, aduersus ista muniās, & Apostolicis verbis horteris, Euangelicis demulceas eisdem Psalmis consulas, suadeasque, vt secundum Dei oracula viuificari postulent, quæ nihil aliud, quàm vt puro eidem corde seruiamus, docent. Id enim cum non ignoraret Propheta tanquam se ipse interpretaretur, cor mundum sibi à Deo creari, ne malis & fœdis cogitationibus perturbaretur postulauit. Idem rursus & se spiritu principali confirmari petiit, vt quoties in eum turbas cierent animi motus, Dei ope tanquam basi sustentatus permaneret immotus. Ista ergo, & similia dum eis consulas, qui tardè veritati assentiuntur, tui muneris erit vsurpare, Dominoque confisum, cum Dauide, iniquas vias eius
Psal. 50. te docturum præfari, & eos ab huiuscemodi scelere reuocabis. Psalle, Et impij ad te conuertentur. Vtinam verò qui diuturna consuetudine deprauati, eiusmodi quæstiones audent agitare, a tam inani studio auertantur. Qui autem pietatis ergo de quibusdam ambigunt, spiritu principali confirmentur. Quotquot item veritatem fortiter amplexi estis, eandem infractam, & inconcussam retineatis, in Domino nostro Iesu Christo cui gloria in sæcula sæculorum, Amen.

Sed demus iam regulas ab eodem Magno Athanasio pro eruditione Monachorum exaratas; quam prior vulgò sub nomine *exhortationis ad Monachos* circumfertur.

Regula Monachorum. Autore S. Athanasio Episcopo Alexandrino.

PROLOGVS.

17. Athanasij charitas & humilitas. ET si quid gloriari in Christo licet, huiusmodi principiis initiati, vt sit inchoatio vestra perfectio, & ad veram viuendi frugem gradus interpositos præuolantes, apice ipsius culminis occupato, disciplinæ summam teneatis; vt in votis habere debeat, & imitari quisquam vos, quam posse credat: Instituti mihi tamen huius licentiam prærogatiuè paternus ascripsit affectus, & amplectenda mihi vestra expostulationis exactio. Qui dum me auditis non solum libenter, sed etiam auidè, impudentem me vestro amore fecistis. Præcedentes duo, & vltra mensuram meæ possibilitatis extensus, quos sequi cupio, ducere compellor. Pergam igitur per tramitem vitæ vestræ; vt quasi qui primis imbuatur elementis litterarum depictis, adumbratis prærogationibus, notas stylo imitatore calcabo, accedentibus ad sperata beati INSTITVTI præmia, quæ sequenda sunt.

REGVLA.

1. PRimùm abstinentiæ cura, ieiunij patientiæ; orandi assiduitas, & legendi; vel si quis ad- 18.
huc litterarum expers sit, audiendi sit desiderium cum cupiditate discendi. Hæc enim sunt prima, quasi lactentium cunabulorum in Dei agnitione crepundia; quibus homo admonitus ortus sui, Diuini tramitis ingredi viam velle incipiat, dum posse consuescat.

Nota. Tria præcipuè totius spiritualis ædificij, seu Monasticæ vitæ fundamenta iacit, à quibus rudis tyro auspicandum sibi fore, certò sciat; id est abstinentiæ curam cum perpetuitate, quam ieiunij patientiam vocat, coniunctam orationis assiduitatem, & lectionis frequentiam, seu audiendi Diuini sermonis auiditatem, in eo, qui legere nescierit; quæ sigilla- Abstinentia.
tim, & vbertim exponit, atque commendat sequentibus.

2. Et quidem ista tradens, non de vulgi promiscua fide loquor, quod omnipotentis Dei tantum insinuata confessio, & innocentiæ singularis instillata Doctrina, venia sola efficie esse contentum. Quamquam Dominus noster, sicut legimus, omnes velit saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire: tamen quia præeminentis gratiæ, cuncti capaces esse non possunt (non enim omnes qui ex Israelita sunt; nam & Israel a consortio fraternæ hæreditatis excluditur; & compugnantes Iacob, & Esau, vnius vteri claustra ruperunt) vel contenti puteo aquæ viuæ, nos in holocaustum nostri hostiam voluntariæ oblationis aptemus; desiderantes escas, & parantes, ac primatibus illis ad mensuram viæ hanc sententiam largientes, omnis creatura Dei bona, & nihil abiiciendum; quod cum gratiarum actione percipitur: Nos ad præmium gloriæ illos labores nitentes; Bonum est non manducare carnem, neque bibere vinum. Et rursus: Omnis qui in agone contendit ab Continentia.
omnibus se abstinet: & illi quidem vt corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam.

3. Abstinentia enim continentiæ nutrix est, quæ innuptas, siue nuptas facilius possibilitatis frænos patitur, si non deliciarum calcaribus incitetur, quam sic eos, qui ad summa nituntur vel cupio, vel mando colere; ne putent in aliis crimen esse nupsisse, scientes scriptum esse. Bonum est nubere, melius est non nubere. Qui hoc enim illicitum credunt, ipsi præmium sui laboris imminuunt. Illicitis enim cauere, iugum necessitatis est; permissa vincere, munus arbitrij. Malis abstinere, disciplinæ merces est; bona supergredi, libertas meriti est; non finis imperij.

Illud

Illud legis indultum est terminis, hoc gratia reseruatum est incrementis.

19. Ieiunij ratio qualis. *4. Ieiuniorum quoque non sit volentibus certa mensura; sed in quantum possibilitas valet, nisu laborantis extensa: quæ præter dominicam, semper sint solemnia, si votiua sint. His sese Moyses Beatissimus præparans, affatibus Dei dignus ingessit. His prædictas per Ionam Niniuita minas, in placidam rursus flexere sententiam. His Betulia populus Assyria obsidione conclusus, & vsque ad deditionem sui, experta plurima virtute conterritus, ab Holophernis tumentibus minis, constantis manu fœmina meruit vindicari. His Mardochæus Amam crudelem superbia, præparato sibimet ligno, accepta pœna conuersione suspendit. His Iesus Saluator noster, in carne hominis, quam assumpserat, eruditus, suadelas diaboli tentantis obtudit: quas etsi aliter potuisset expellere, docendos tamen populos voluit hac imitatione formare.*

Oratio. *5. Orationibus verò ita frequenter instandum est, vt vix eas aliquod tempus interpolet. Scriptum est enim: Orationibus instate, vigilantes in illis. Et iterum: Quærite, & inuenietis; pulsate, & aperietur vobis. Per has amicus dormiens excitatur; & quamuis omnem familiam sopor altus obsederit, depromi tamen sibi, ac porrigi panes, importunus expostulator extorquet. Has, si fieri potest, sola intercapedo disrumpat.*

20. Lectio. *6. Cuius rei cura in Canonicis ponẽda est salubriter nominatis: non quòd apocrypha debeamus, præsertim ignorata, damnare, sed quod ad scientiam Dei digestam. Canonis seriem putemus posse sufficere. Illa enim si consentiunt, superuacua sunt; si dissentiunt, vitanda sunt. Sine legendi studio nemo ad Deum esse valebit intentus. Primùm quòd huiusmodi opera ab aliis actibus caducæ occupationis abducunt, & diuersorum exemplorum insinuata cognitio, vel bonorum appetentiam, vel malorum factam esse cautelam. Neque enim alias Petrus Apostolus admoneret nos dicens: Parati semper estote ad rationem reddendam; ad omnes poscentes vos de verbo spei vestræ, & fidei. Et Apostolus: Non cessamus pro vobis orantes, vt impleamini agnitione eius in omni sapientia, & intellectu spirituali. Et rursus: Verbum Christi habitet in vobis abundanter in omni sapientia. Nam & in Veteri Testamento similem hominibus curam sacra præceptionis inculcauit eloquium. Sic enim Dauid ait: Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum, & in via peccatorum non stetit, & in Cathedra pestilentiæ non sedit: sed in lege Domini voluntas eius, & in lege eius meditabitur die, ac nocte. Et ad Iesum Nauè Deus loquitur: Non recedet liber iste de manibus tuis, & meditaberis in eo die ac nocte. His quoque negotiis malarum cogitationum lubrica frequenter interserunt. Et quamvis ipsa sedulitas animum ad Deum præstet intentum, efficit tamen in sese mordax sæculi cura sollicitum. Quòd si hæc frequenter, & importunè patitur religioso labori deditus, nunquam profectò illis carebit ociosus.*

21. Præcepta moralia. *7. Nunc quoniam studiorum membra digessimus, morum augmenta cumulemus. Illud autem extra commonitionem puto, vt sit victus facilis, vestitusque vilis, cum hæc tegendi corporis gratia reperta sint non ornandi: & illa sustinenda anima potius quam obruenda.*

8. His ergo, quæ supra ostendimus, actibus mancipatus, omne odium deponat inimici. Nec hoc tantum fine contentus, simultates amore commutet; iram patientia temperet fræno; auaritiam abstinentia forti vincat imperio.

9. Et præcipuè linguam custodia taciturnitatis obscipiat, ne in litigium controuersia feruescat, ne in maledictum procurrat, ne in obtrectationem maledica serpat, ne in iurationem facilis prolabatur, ne in mendacium ficta simulet, ne in circumuentionem astutat calleat, ne in elationem superba iactetur; sed obseruans tempus tacendi, & tempus loquendi, omne verbum ociosum, obnoxium sciat esse rationi. Nam ideo & Dauid Beatissimus ori suo custodiam deposcit: Et condiendum sale Benedicti Pauli Pagina Sacra, sermonem constituit: & nullum indomabile membrum esse quam linguam, testificata Iacobi præcepta signarunt. Sit igitur qui huiusmodi viam scandit, tacitus, mitis, benignus. Silentium.

10. Et quia Charitatis insolubilis habetur affectus, in studio parili semper alium iudicet potiorem: hoc enim fræno astringit inuidiam, quam vicina sibi elationis sæpius incitatam iudicio, dum gratiam referendi sibi honoris appetit, notam miseri liuoris incurrit. Nec primùm à Deo vnusquisque percipit, si ab hominibus id requirit. Deus enim superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Qui cum de huiusmodi studio discipulos erudiret, ipsum prænuntiat maximum, qui minimus velit esse cunctorum. Esto ab aliquibus frater tuus propensius honoretur, nec illos quasi minus amicos habeas, nec hunc quasi æmulum prælatæ venerationis attendas; quinimò iudica circa te augmentum illius honoris accrescere; sciens scriptum: si enim gloriatur vnum membrum, congaudent omnia membra: vos autem estis corpus Christi, & membra. Nam quicumque aliquem vestrum diligit, omnem dignitatem Deo, in quo vos coitis, adscribit. In hoc silentium placet, in illo affabilitas blanda diligitur: hunc rudis, & innata simplicitas, illum scientia erudita commendat; vnius in ieiunij iugitate patientia, alterius in abstinentia virtute contemptus; huius lectionis assiduitate sedulitas, pro Diuinorum munerum assiduitate laudatur. Hæc autem, sicut scriptum est, operatur vnus, atque idem spiritus, diuidens singulis prout vult. Sicut enim corpus vnum membra habet multa, omnia autem membra corporis, cum sint multa, vnum tamen corpus sunt, ita & Christus: omnes enim nos in vno spiritu, in vnum corpus baptizati sumus. Singuli vobis potestis omnium bonorum summam præsumere, si nullus se incipiat, in eo quod alter præcellit, efferre. 22. Humilitas.

11. Sed enim vos inuicem cum nexu astricta Charitatis arctabitis, tunc eos, qui fortis sunt, & in sæculari actu adhuc mundialibus vinculis colligantur, nostra attentionis vita austeritate damnare, scientes scriptum; Nolo iudicetis, ne iudicemini. Et iterum. Tu quis es, qui iudicas alienum seruum? Domino suo stat, aut cadit: Potens est enim statuere illum Deus. Magis benignitatis adhortationibus, & illiciente blandimento via veritatis ostensa, nubem erroris aperite; vt non trahi incipiat vnusquisque, sed sequi præcedentem. 23. Non licet quem piam iudicare etiã sæculatem.

12. Semper duriora plectenda sunt, ne viribus inclinata curuatio, priusquam in circulum veniat, fatiscens, fragmen effundat. Huic enim sæpius scandala vulgidicaciter gignuntur.

NOTA. Primordia cõuerſionis eorũ qui affectionũ rebellante duritie, difficile ad Deum approximant, in chamo & fræno conſtringere docet: (duriori enim, quantumuis durum cedit) ne cum per obedientiam in circulum & venire cogantur fatiſcant, fragmen effundant, vulguſque ſcandalis repleant vnde Bernardus inter octo puncta quibus ad perfectionem deuenitur, puncto 8. *In omnibus* (inquit) *caueas tibi à peccato & proximo à ſcandalo.* Sed quomodo hoc fiet? *Statim cum ſentis te ſtimulari à quacumque tentatione, principiis obſta nec impunitum dimitte exceſſum: tibi eſto durus, nunquam aliis, &c.*

13. *Dum ad Religionis iugum cenſorium arrogatur imperium vita noſtra iubeat, lingua perſuadeat: quia plus auctoritatis geſtat exemplum, & ingerit appetentiam ſui morum lenis formatio. In omni igitur actu veſtro, quaſi ſpeculo relucente fulgete. Vbique circumſpecti, vbique ſolliciti; ne quid liuor inueniat, ne quid rumor, vel falſus infligat.*

14. *Fœminas probas, & Religionis ſtudio vero deditas, cum menſura venerationis honorate; vt nec auſteritas inhumana, nec ſedulitas ſit remiſſa.*

15. *Acceſſus ad vos inuicem non ingeſtus ſit, ſed innatus, quem cauſa fecerit, non quem cauſa ſibi relaxarit.*

16. *Plures audite cum pluribus: aut ſi quando*
24. Infamia Monachis vitanda, occaſio peccandi. *alterius ſexus frequentia deerit, vel annorum cuiuſquam eſt probata grauitas, vel celebritas loci, vel ratio temporis, id honeſtè; quia præcipuè vobis ætas, hora, ſolitudo vitanda ſunt. Non quò mihi fas ſit, de his, qui verè ſemel deuota Deo pectora dicauerunt, ſecus æſtimare aliquid; ſed vt ex abundanti, ſic omne quod fingi poteſt, tanquam poſſit & credi caueamus: ne in nullo fama noſtra vulnere, ſerpat nata ab occaſione ſuſpicio; ipſa ſame ſemina, priuſquam linguis nutriantur, intereant. Non tantum nobis fides facti, ſed poſſibilitas etiam religanda mendacij; Beata enim vita eſt præclara, de qua nihil licet falſitati. Neque enim ego hic iudicium meum auſterus cenſor arripui, ſed cæleſte imperium monitor blandus aſſumpſi: Nam & ſic ait Apoſtolus: Zelans vos Dei Zelo, deſpondi vos vni viro, virginem caſtam exhibere Chriſto: ſciens ſcriptum eſſe: Ne ponatis offenſionem vel ſcandalum fratri. Et iterum: ſine offenſione eſtote Iudæis, & Gentilibus, & Eccleſiæ Dei. Et iterum: Non ergo blaſphemetur nomen noſtrum. Et iterum: vt quid enim libertas noſtra iudicetur ab infideli conſcientia? Et iterum: omnia autem veſtra honeſta fiant. Et iterum: Commendantes vos metipſos ad omnem conſcientiam hominum coram Deo. Et iterum. Prouideamus bona non ſolum coram Deo, ſed etiam coram hominibus. Et iterum: Vt is, qui ex aduerſo eſt confundatur, nihil habens dicere mali.*

Neque me præterit ſæcularis laboris inuidia in obtrectationem ſemper Religionis ardere; & mordacem malignis rumoribus dentem impreſſum dicacitatis infigere. Vtatur ſua mundus natura, dum nihil in noſtra inueniat diſciplina. Falſitas ex more iactetur, dum nec veriſimile quidem poſſit eſſe quod dicitur: Nemo enim debet contemnere vulnus infamia, quia ſemper conſueuit rumor ſimulare; ſed eo attentius præcauere, quòd ſoleat etiam ficta componere. Nemo ab obtrectationis metu reddatur obtrectandi ſolemnitate ſecurus; neque eſt negligentia cauſa ſolitudinis continuata materia. Sit igitur pudoris, & reuerentiæ veſtra tuta, ac circunſpecta cuſtodia.

17. *Neceſſarius è domo, & rarus egreſſus; quem aut Religionis ratio extulerit; aut ad ſubſtantiam* 25. Egreſſus è domo qualis
victus cauſa exercendi operis ordinarit.

18. *Muneribus cunctis, niſi quæ ad quotidianum* Paupertas etiam in communi.
cibum, annuumque veſtitum ſuppetant, abſtinentes; ſcientes ſcriptum eſſe: Habentes autem alimenta, & quibus tegamur, his contenti ſimus. Et iterum: Vt honeſtè ambuletis ad eos, qui foris ſunt, & nullius aliquid deſideretis. Nec quidem præbenda Eleemoſinæ gratia vltra ſupradictos victus ab vllo quidpiam præſumatis, ſcientes ſcriptum: ſi enim voluntas prompta eſt, ſecundum id quod habet, acceptum eſt, non ſecundum id, quod non habet. Sic illa Euangelici ſermonis Diuina ſententia, anum pauperem inter larga locupletum munera, gemina tantum æra mittentem, magnifica accepta largitione ditauit: quia non poteſt paruum eſſe quod totum eſt; neque quiſquam amplius dedit, quàm qui ſibi nihil reſeruauit. Hæc ſi cui præter vos nimium videbuntur aſtricta, qui Dei clauſtra pulſare tentauerit, prout ratio ſua tulerit, relaxabit.

19. *Ne quis fortè aut connexus ſit coniuge, aut liberis impeditus, habet præter hæc charta ſubſtantiæ plurima, quæ ſequatur. Neque enim ſe repulſum credat, ſed aditu alterius vocationis admiſſum; ſicut ſcriptum eſt: vnuſquiſque in qua vocatione vocatus eſt, in ea permaneat. Non tamen, vt propenſionem curam patrimonio, quam Religioni, in caducis magis occupatus impendat, agnoſcentes ſcriptum eſſe: Et poſſidentes tanquam non poſſidentes. Si quem tamen poſteritatis compede fælicior natura, ſi intelligatur, abſoluerit, cauſam hærendi in mundo, niſi ignarus eſt Dei numerum, non habebit. Cur enim viuendi voluntate non ſoluat, quod moriendi lege rumpendum eſt, faciens de ſorte mercedem, vt de neceſſitate virtutem augeat? Quinimo qui in ſua re familiari, de paruis magna, de vilibus pretioſa, æterna facit de caducis, ſolus eſt poſtquam peruenerit; ni ſempiternus patrimonij ſui poſſit eſſe poſſeſſor. Si auarus non eſt, debet deſiderare perpetua, ſciens ſcriptum eſſe: Nolite Theſaurizare vobis theſauros in terra, vbi tinea, & rubigo exterminant; & vbi fures effodiunt, & furantur. Theſaurizate autem vobis theſauros in cælo; vbi neque tinea, nec ærugo exterminant, & vbi fures non effodiunt, nec furantur. Hoc enim ei, qui non caret filiis, hortamentum eſt; qui caret, imperium.*

NOTA. Proculdubio de duplici hominum Euangelicorum ſtatu agit, & ſæculares vocat, *qui non carent filiis* Monachos verò *qui carent*. Et illis ſolitudinis temporalium *hortamentum eſt*, his verò *imperium*: planè innuens ſupremam rerum temporalium abdicationem, Monachis præceptum eſſe; vt potè ſine qua eorum ſtatus ſtare non valeat.

20. *Ita vos cuncta congrua temporibus, apta* 26.
perſonis, referta exemplis, condita blanditiis, Quibus Monachi nuntium dederint.
affatu illice, hortamenti mitit integritate, facilius poteſt perſuadere qui facit. Neque aliquo horum omnium fructu inuidi eſtis cuiuſquam æſtimatione fraudandi. Erat vobis certè corpus firmum, ætas integra, rudes animi, quamuis anguſta, pro humani generis varietate patebant, vel negociandi vſus, vel ſtudium militandi; diuerſæ artes, innumera in actibus mundi agenda.

augendæ facultatis officia: Postremò non deerat vel pauper vxor, quæ viuendi pararet voluptatem; & in ista humanis sensibus pignorum blandimenta. Quæ vos omnia quidem corpore, & castis sensibus respuentes, Diuinæ sententiæ formam religiosis actibus custoditis, dicente scriptura: Quicumque plus me fecerit domum, aut vxorem, aut filios, non est me dignus; vestra igitur contuentes exempla, nec illi de meritorum summa, angusta sui æstimatione desperent, qui substantia parili ad studium vitæ huius aduenerunt.

Peroratio, & Regulæ conclusio. 21. In hoc ergo, filij charissimi, viuendi tramite constituti, vacate, & videte, quoniam suauis est Dominus. Dies, noctesque lectionibus, atque orationibus ducite. Et mei semper, quem in opere, & scientia, abortiuum omnium sacerdotum, Præceptorem vobis tanti habuisti eligere, mementote. Vigilate, state in fide, viriliter agite, confortamini: Omnia vestra in charitate fiant; & Deus pacis erit vobiscum.

Eiusdem Sancti Athanasij Episcopi Alexandrini Regula Monacharum.

Quæ circunfertur sub titulo.

Regula de virginitate seruanda, & de meditatione. Ad virginem Religionem ingredientem.

23. NOTA. Cum Sanctus Doctor concionatoris more plerumque se diffundat, & quædam ex occasione, non ex ordine dixerit; placet omnia ad ordinem, & breuitatem redigere, quæque tamen vt iacent verbis ipsius. Videtur Regula facta ad vnius sanctimonialis instructionem, quam dum sociæ adiiciebantur à spiritu, sola domi seruaret.

Fides recta. 1. *Exordium sermonis salutis ad Virginem. Primum omnium crede in vnum Deum Patrem omnipotentem, visibilium, & inuisibilium conditorem, Et in vnigenitum eius Filium Iesum Christum ex substantia Patris natum, eique per omnia coæqualem potentia, qui ante sæcula fuit. Et in Spiritum Sanctum, qui est & in Patre & in Filio, quique à Patre mittitur, & per Filium datur. Pater, Filius & Spiritus Sanctus & tres personæ, Deitas vna, vna potestas.*

NOTA. Proprium Athanasij opus in Fide recta Sanctæ Trinitatis primum omnes instituere. Quod autem ait de Spiritu Sancto, *à Patre mittitur & per Filium datur*, Sic accipias; vt Spiritus mittatur quasi peccatorum remissio, & detur Filij meritis. Alias ab vtroque mittitur, sicut ab vtroque procedit, vt Athanasius expressè passim docet, eorum quæ ad summæ Trinitatis pertinent Fidem piissimus, & seuerissimus assertor cum Theologis scholasticis. Vide D.Th.epist.q.43.

24. Rerum omnium abdicatio. 2. *Audi ancilla Christi (& quicumque salutem quæritis) Cum omnes qui agglutinatur vxori, ambo in vnum corpus sint; ita quoque omnis vir, siue mulier agglutinetur Domino vnus spiritus est. Si enim qui se mundo copulant relinquuntque Patrem & matrem mortalibus hominibus copulantur, quanto magis Virgo continens relinquere debet terrestria omnia, & Domino soli agglutinari? Qua autem curat opus Domini huius sponsus est Christus.*

Imitatio Christi. 3. *Ea quæ coaptatur viro corruptibili, voluntatem viri suo facit, quapropter quæ coniungitur super cælesti sponso, voluntatem sui sponsi facit. Ea autem est voluntas Christi; vt is, qui sibi agglutinatus est, nihil secum omnino huius sæculi ferat, aut terrestria curet, sed solum vt Crucem eius, qui pro ipso crucifixus est, baiulet, eiusque curam habeat, & de ea sollicitè cogitet: & die & noctu perpetuis hymnis, & glorificationibus eum celebret: & illuminatum habeat mentis oculum; & sciat illius voluntatem, & faciat. Cor simplex possideat, & mentem puram. Misericors sit, quemadmodum ipse misericors est. Mansuetus & quietus sit, & tollens malorum: nullo malum pro malo reddens, multas contumelias sustinens, quemadmodum ipse à Iudæis contumeliis affectus est, & sustineat verbera, & torturas ferat; nam & ipse hæc quoque passus est.*

Humilitas. 4. *Ingens remedium ad salutem animæ humilitas: cum satanas non ob scortationem, aut adulterium, aut furtum deiectus sit è cælo: sed superbia illum inde præcipitarit infra ipsum abyssum.*

A rrogantia & vana gloria fugienda. 5. *Ambitionem, & arrogantiam acriter fuge. Si eas tibi subiecerit animus, quasi quæ iam grandior sis, & prouectior virtute, ne crediderìs his cogitationibus: inimicus enim est, qui hoc impedimentum affert; & ambitionem tibi in mentem subijcit. Non igitur sustinueris eam cogitationem, quæ te tuis laudibus palpat. Non prædicabis exercitia deuotionis tuæ.*

Et diaboli palpantis astutiæ. 6. *Quod si cogitatio hæc in animum submittatur, quæ suadeat ne tanta molle, difficultates eluctèris ad salutem; ne adieris eam: cum inimicus sit, qui tibi in animam hanc mollitiem, & supinitatem suggerat, vt te deturbet è bona vita: Multa enim sunt machinamenta aduersus seruos Christi.*

Vanæ laudes vitandæ. 7. *Subijcit cogitationes hominibus, eosque verbis laudare incipit, vt extollat eorum corda. Sed tu ne receperis hominum laudes. Quod si tibi quispiam dixerit; Beata es: Responde: Si decessero ex hoc corpore benè imposito fine, tum me beatam putabo: iam enim me beatam esse non credo: homines enim cum simus, vt venti solemus immutari.*

29. Frequens meditatio & oratio. 8. *Non abscedat ab ore tuo Verbum Dei. Sit autem illud opus tuum omni tempore. Meditare in sacris scripturis. Habe Psalterium, & Psalmos disce.*

DIVINVM OFFICIVM Nocturnæ Vigiliæ. 9. *Media nocte excitaberis, & Hymnis celebrabis Dominum Deum tuum. Ea enim hora surrexit Dominus à mortuis, vt Patrem suum hymnis celebraret: atque ideo nobis iniunxit, vt eadem hora hymnos Deo diceremus. Cum primum surgis, hunc versum recita:* Media nocte excitabar ad confitendum tibi super iudiciis iustitiæ tuæ. *Et precare, & incipe recitare totum 50. Psalmum donec absoluas Et hæc tibi certa sint pensa per singulos dies; & tot Psalmos dices, quot poteris: & ad quemlibet Psalmum preces, & genuum inflexio cum lacrymis addatur, pronuntiando Domino peccata tua, orandoque vt tibi remittantur, & post tres Psalmos absolutos dices Alleluya.*

Coratio. 10. *Quod si Virgines tecum fuerint, & illæ quoque psallant, & singulæ singulas preces effundant.*

Matutinæ laudes. 11. *Cæterum Matutino tempore hunc Psalmum dicito.* Deus Deus meus ad te de luce Vigilo. *Vbi diluculo fuerit, recitabis hunc Psalmum:* Benedicite omnia opera Domini Domino: *hymnumque dicito.* Gloria in excelsis. *Deinceps charitatem ferue-*

mus quæ omnium potissima est. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo; & ex tota anima tua, & proximum tuum sicut te ipsum. In illis duobus præceptis vniuersa Lex & Prophetæ continentur. Deus charitas, & ipse prior dilexit hominem, & seipsum tradidit pro nobis. Si igitur ipse Dominus pro nobis mortuus est, & ipsi pro aliis debemus animas nostras ponere? Deus charitas est: & qui habet charitatem Deum habet, ipse enim dixit: Ea re cognoscens omnes, vos Discipulos meos esse, si dilexeritis vos inuicem.

Lectio. 12. *Oriens Sol videat librum in manibus.*

NOTA. Cum hæc ad lectionem spectent, vt in textu planum est, non videtur commendasse horam *Primam* Canonici officij, quem postea Hieronymus solemniter instituit in suo Monasterio, de quo lib. 4. cap. 4. agemus sed lectionem ad solis ortum.

Tertia. Synaxes. Sexta. 13. *Post Tertiam Synaxes conficies, quoniam ea hora, defixum est lignum Crucis.*

14. *Sexta hora absolues deprecationem cum Psalmis, ploratu, & supplicationibus, quoniam hac hora pependit Filius Dei in Cruce.*

Nona. 15. *Nona hora rursum in hymnis & glorificationibus eris, cum lacrymis & confessione peccatorum tuorum Deo supplicabis, quoniam hac hora Dominus in Cruce pendens reddidit Spiritum suum: Et post sinaxim Nona hora comede panem tuum.*

Vesperæ. 16. *Si ingrediaris in templum duodecima hora, maiorem & longiorem facies sinaxim cum Virginibus tecum concordibus. Quod si nullam habeas concordem sola sinaxim absolues Deo præsente, & audiente. Bonum est autem lacrymas effundere coram Domino, memoremque esse Duodecima hora, quod in illa Dominus ad orcum descenderit, qui eo conspecto inhorruit, dicens: Quis est iste qui cum autoritate & ingenti potestate descendit? Quis est iste qui è cœlo descendens, & crucifixus à me, cum ipsa mors sim, domitus non est? Quis est qui portas inferi æreas confregit, & vectes adamantinas contriuit? Quis est iste qui soluit vincula eorum, qui à me captiui detinebantur? Quis est iste qui sua morte, ipsam in mortem demolitus est? Ideoque per eam horam attentiores esse debemus, & lacrymis noctu Dominum aduocare.*

NOTA. Horam Duodecimam nos *Vesperas* dicimus, cum scilicet sol in occasum ruit. Hanc prolixiùs perficere iubebat Athanasius, quod nos duplici perficimus, id est *Vesperis* & *Completorio*, cuius apud eum expressa mentio non est.

Orationis perpetuitas. 17. *Tu igitur ancilla Dei, siue surgis, siue sedes, non absistat hymnus Dei à labiis tuis. Beatæ aures quæ hos sermones suscipiunt.*

30. Lacrymæ. 18. *Magna virtus in lacrymis, & præclara per eas fiunt. Magna peccata & iniquitates per lacrymas obliterantur. Pro teste mihi est Euangelium. Cum enim Saluator noster traditus esset Iudæis, Petrusque iureiurando illum abnegarit, antequam gallus cantaret; Dominus autem directo in eum vultu aspexisset, memorque ibi redditus Petrus esset verbi Domini, quod ei dixerat: Antequam gallus canet, ter me abnegabis; egressus foras amarè lacrymatus est. Vides quale remedium in lachrymis. Specta quæso quam iniquitatem deleuerint. Quid enim tetrius hoc vitio? quippè qui ter iureiurando Dominum abnegauit; tantum tamen scelus per lacrymas deleuit.*

Qui gratiam habeant earum. 19. *Non omnes habent gratiam illam lacrymarum, sed illi duntaxat qui mentem sursum attolhunt, qui terrestrium obliuiscuntur, qui carnis curam non gerunt, qui ignorant prorsus an sit mundus; qui mortificauerunt membra ea quæ sunt in terra: istis vnquam solis data est mœstities lacrymarum. Cor enim purum habentes, & perspicaces mentis oculos, ij cum adhuc in terra sunt, pœnas tamen inferorum cernunt, & æterna tormenta, & tenebras extremas, ploratum & stridorem dentium. Iidem quoque cœlestia dona vident, quæ donauit Deus Sanctis suis, & glorias, & coronas, & stolas candidas, & regalia indumenta, & cellas lucidas, & delicias inenarrabiles, & vitam æternam. Quomodo igitur non poterit plorare, & lugere, qui ista videt? Plorat enim vt vindicetur à diris pœnis, atque iterum plorat, & deprecatur, vt dignus fiat illorum cœlestium bonorum muneribus.*

20. *Amplectamur valdè ieiunium: magnum enim munimentum est ieiunium, oratio item, & eleemosina, cum ex morte hominem liberent. In hac virtute cultum corporis tui, ornamentaque quære, ô Virgo, & placebis cœlesti sponso: namque cum mundo coalescunt, & conseruntur, & vnguentis, aromatibus, & fragrantiis, & amictu pretioso, & auro honestant sua corpora, vt placeant hominibus. Christus autem nihil horum à te requirit, nisi solum cor mundum, & os incontaminatum ieiunioque liuidum.* 31. Ieiunij laudes.

21. *Ieiuna vniuersum annum sine necessitate, hora Nona in hymnis & orationibus perdurans. Sume panem tuum vnà cum oleribus oleo refectis. Omnia pura sunt quæcumque inanimata.* Ieiunium quantum.

NOTA. *Sine necessitate*, hoc est absque eo quod deficias.

22. *Tu autem id age, ne quisquam sciat tuas in deuotione meditationes, imo ne cognatus quispiam: sed si quid facis, in occulto facias, & Pater tuus cœlestis, qui videt in occultis, repensabit tibi. Quod si manifestaueris tuam viam, nascetur tibi inanis gloria, & damnum senseris. Sin autem ieiunes, habeasque sodalem seruientem Domino eodem pacto quo tu, huic soli arcana tua deuotionis reteges ibi non orietur inanis gloria.* Quale. Occultum.

23. *Quod si accedant aliqui, & dicant tibi; Ne frequenter ieiunes; ne imbecillior fias: Nec illis credas, nec auscultes; istos enim diabolus subornauit. Reminiscere eius quod scriptum est de Daniele, & tribus pueris: Et dedit eis eunuchus legumina ad cibum, & aquam ad potum, & produxit eos ad Regem, & visæ sunt species illorum eximiæ, super eos qui ex Regia mensa vescebantur.*

24. *Si superbia suggerat tibi vt contemnas comedentes; caue ne fidem illi habueris, alienus enim est: quin potius te omnium minimam reputa, vt multos producas ad Regnum cœlorum, & à Deo exaltaberis.* Humile.

25. *Si subijcit tibi in animum inimicus ingentia deuotionis exercitia, vt corpus tuum imbecille, & inutile efficias; tu contra fac, vt tuum ieiunium modum habeat.* Moderanda exercitia.

26. *Post sinaxim Nona hora comede panem tuum Domino gratias agens in mensa tua, adhuc modum.* 32. Qua hora prandendum.
Benedictus Deus, qui alis me à iuuentute mea, quidas cibum omni carni: imple gaudio & lætitia cor nostrum, vt in omnibus omnem sufficientiam habentes abundemus in omne opus bonum in Christo Iesu Domino nostro, cum quo tibi gloria honor, imperium, vna cum Sancto Spiritu in sæcula sæculorum Amen.

27. *Et vbi sederis ad mensam, & cœperis frangere panem, ter eum consignans, his verbis gratias age.* Gratias agimus tibi Pater noster de sancta tua Item alia.

tua refectione per Iesum Christum Filium tuum, quem nobis notum reddidisti: quod quemadmodum hic panis multis seminibus dispersus, nunc autem coactus, vnum quiddam redditus est, ita tu congreges Ecclesiam a finibus terræ in Regnum tuum; quoniam tua est potentia, & gloria in sæcula sæculorum. Amen. *Serua autem ista, & fac glorificationes in mensa; eritque tibi cibus & potus sanctificatus.*

Gratiarum actio post mensam. 28. *Cum igitur surrexeris à mensa, rursum gratias agendo tribus vicibus dicas.* Miserator & misericors Dominus escam dedit timentibus se. Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. *Rursumque post peractam glorificationem preces tuas his versibus absolues.* Deus omnipotens, & Dominus noster Iesus Christus nomen, quod est super omne nomen, gratias agimus tibi & collaudamus te, quod dignatus es tuorum bonorum participes fieri, carnalium scilicet bonorum, Rogamus te, & inuocamus te Domine, vt cœlestes escas nobis dones; desque nobis tremere, & timere venerabile & pretiosum nomen tuum, vt non obaudiamus præceptis tuis. Nomen tuum, & iustificationes tuas constitue in cordibus nostris. Sanctifica autem spiritum & animam nostram per dilectum Filium tuum Dominum nostrum Iesum Christum, cum quo tibi gloria, & imperium in sæcula sæculorum. Amen.

Cum quibus comedendū. 29. *Quod si affuerint tibi tres Virgines, dicant benedictionem super panem, & vna tecum orent. Quod si adsit cathecumina in mensa, ne oret cum fidelibus, neque sedebis vt vna cum illa panem comedas; imo nec sedebis vt tuam offam comedas cum mulieribus negligentioribus, aut ridiculis absque necessitate. Tu enim sancta es Domino, & cibus tuus, & potus tuus sanctificatus est; per preces enim, & sacratiora verba sanctificatur. Virgines circumspecta & Religiosa vnà tecum vescentur. Non cœnabis cum fœminis superbis; neque habebis mulierem arrogantem tibi familiarem: ait enim Sacra Scriptura: Qui attingit picem inquinabitur: & qui communicat superbo similis ei efficietur. Si sederis in mensa cum Virginibus, omne quod apponitur comede cum illis; si enim non comederis, habeberis tanquam ipsas contemnens. Quod si vinum bibant, etiamsi tu non bibis, propter eas tu bibe pauxillulum. Quod si sint magnæ anus, & cogant te abundantius bibere, ne audias illas, sed dic eis: Vos detriuistis iuuentutem vestram in multis exercitiis deuotionis, ego eò nondum perueni: imo ne ad primum quidem gradum vestrum.*

30. *Sedente tecum in mensa opulenta fœmina, si videris pauperculam voca eam ad cibos tuos: neque te moueat reuerentia diuitis, ne ames gloriam hominum super gloriam Dei. Deus enim egenorum, & afflictorum Deus est. Beata anima quæ hæc seruat.*

33. Cum quibus conuersandū. 31. *Non est bonum iuuencula cum iuuencula versari; alioquin nihil boni faciunt. Altera enim alteri obaudit, & altera alteram contemnit. Sed bonum est iuuencula subesse anui, siquidem anus non se demittit ad voluntatem iunioris.*

32. *Iuniores viduas recusa. Cum enim petulantiores euaserint aduersus Christum, nubere volunt, habentes damnationem, quoniam primam fidem neglexerunt.*

Nuptiarum secundarum ratio. NOTA. Non damnat secundas nuptias: sed cum Apostolo 1. Timoth. 5. inuehitur contra viduas quasdam, quæ continentiæ propositum habentes petulanter nuptias adiere: cumque ex vsu matrimonij petulantiores euaserint, secundò nubere volunt aduersus Christum, cui carnis continentiam deuouerunt. Huiusmodi autem damnationem habent, quoniam primam fidem sponso Christo promissam neglexerunt. Eidem prorsus spiritu loquitur Epiphanius l. 2. contra Hæres. tom. 1. hæres. 48. Phrygastas, siue Montanistas, aut Tascodrugitas insectatus secundas nuptias reprobantes: vbi *Siquis* (inquit) *per debilitatem opus habuerit secundas nuptias contrahere, hunc ipsum veritatis regula non interdicit, hoc est eum, qui non sit sacerdos. Hi vero prohibent, iuxta id quod dictum est: Prohibentium contrahere Matrimonium. Reijciunt enim secundis nuptiis coniunctum, & cogunt secundis nuptiis non copulari. Nos vero non necessitatem imponimus, verùm cum bono consilio admonemus exhortantes eum qui potest. Non autem necessitatem imponimus non potenti, neque reijcimus eum à vita. Sanctum enim verbum omnibus prædicauit, vt debilitatem infirmitatem portemus, velut etiam ipse Sanctus Apostolus dicere comperitur, & tales redarguere, qui non sunt eiusdem doni iuniores inquit viduas reijce: postquam enim inordinatè se gesserunt contra Christum, nubere volunt, habentes iudicium, quod primam fidem reiecerunt. Quæ enim promiserunt, & reprobauerunt, iudicium habent. Quæ vero non promiserunt, sed coniunctæ sunt propter debilitatem, iudicium non habent. Si vero etiam iudicium siue condemnationem habituræ essent, quomodo dixisset, nubant, domum gubernent?*

33. *Tu autem si non facias tibi iuueniles habitus, non audieris iunior, sed grandior, & presbytera vocaberis, honoremque vt presbytera habebis.* 34. Vestium color & forma.

NOTA. *Presbytera vocaberis &c.* Latinè sonat *senem.* Hic non est nomen officij.

34. *Materia tuarum vestium ne sit pretiosa.*

35. *Indumentum tuum fuscum sit, non tinctum; sed natiui coloris, aut saltem album. Amiculum fimbriis careat: eiusdemque coloris sint manicæ laneæ brachia obtegentes, vsque ad digitos manuum.*

NOTA. Quæ à nobis fusè tradita sunt de materia forma & colore Monasticarum vestium lib. 2. cap. 11. per totum.

36. *Capilli circumtonsi.* Tonsura

NOTA. Non ad cutem caput tonderi iubet, sed circum circa ad modum coronæ: nam subdit.

37. *Crinalis vitta ex lana sit, caput adstringens.* Crines

38. *Cuculla & super humerale lacinias non habeant.* Lacinias describit.

NOTA. *Super humerale &c.* Græcè Ependitem, scilicet scapulare. Lacinias Hispanè dicimus *falda larga.*

39. *Si occurras homini facie conuelata, & cernua esto: neque attollas vlli vultum, nisi dumtaxat Deo tuo.* Velum

40. *Cum steteris in oratione, pedes calceamentis obductos habeto.* Nudis pedibus ambulandum.

NOTA. Qui ad orationem specialiter calceatam esse Monacham iubet, non semper calceatam fuisse significat. Sed cur in oratione? Nimirum quia loqui videtur de statione publica in Ecclesia, & vestem illi non satis longam concesserat Reg. 35. & 37. Aut, si mauis propter mysterium, cuius gratia Sacerdos nudos pedes ad altare accedere non permittitur.

41. *Ipsa ratio cultus, vestitusque sanctitatem deceat.* Nudari non licere.

42 *Nunquam*

42. *Nunquam ad nudum te exueris, siue de die, siue de nocte. Vestis tegat carnem tuam. Nunquam te vlla fœmina nudum videat, nisi in summa necessitate. A quo tempore enim statuisti Deo casta esse, corpus tuum sanctificatum, & templum Dei est. Non debet igitur templum Dei ab vllo retegi.*

35. Balneis qualiter vtendum? 43. *Non ibis ad balneum, siquidem sana sis, nisi de summa necessitate.*

Nota. De hoc in Notis ad Regulam sancti Pachonij agemus ad cap.7. Reg.29.

44. *Non immiseris totum corpus in aquas, quoniam Deo consecrata es.*

45. *Non contaminaberis carnem tuam vlla re mundana; sed faciem tuam tantummodo laua, & manus, & pedes.*

Comi non debere. 46. *Cum laueris faciem tuam, non lauabis ambabus manibus. Non expolieris genas vultus tui, neque pharmacis aut nitro vtere, aut si quid huiusmodi est; quoniam mundana talia faciunt: sed pura aqua colluito: neque vnguentum corpori tuo allines, aut pretiosis aromatibus vestes tuas imbuas.*

Modico vino vtendum. 47. *Quod si corpus imbecillum fuerit, vtere modico vino ob stomachum.*

48. *Iam si (quod absit) in malum aliquod incidas, cura ne des hominibus occasionem dicendi, id malum tibi ob exercitia deuotionis accidisse: sed antequam quicquam tibi ab aliis dicatur, tu maturè fac, vt tibi restituaris.*

In publicum non procedendum. 49. *Non est bonum sine magna necessitate in publicum prodire: quietem ama, quantum potes.*

Hospitalitas. 50. *Porro de hospitalitate, & eleemosinis, non opus est vt admonearis, id enim vltrò per te facies. Seruorum Domini non obliuiscere, neque obliterentur in corde tuo. Cum vir sanctus ad te veneris, suscipe illum, vt Filium Dei. Ait enim Dominus Iesus Christus. Qui vos recipit, me recipit. Si vir iustus ædes tuas ingred tur, cum timore, & tremore occurres illi, & adorabis humi ad pedes illius: siquidem eum non adorabis, sed Deum qui illum mittit. Capies aquam, & lauabis pedes eius, & cum omni reuerentia audies verba eius.*

Sibi non confidendum. 51. *Non confidas in tua castitate, ne cadas; sed metue: quatenus enim metuis, eatenus non peccabis. Vtile est continentem seorsum ab aliis panem suum comedere.*

52. *Non retinebis offensam alicuius in corde tuo: alioquin precatio tua non purè ascendit. Non enim occidet sol in ira tua.*

53. *Mansuetudinem retine, tolerantiam, longanimitatem, clementiam. Dicit enim Dominus: Nisi mutemini, & efficiamini vt paruuli, nequaquam intrabitis in regnum cœlorum.*

36. De solis peccatis dolendum. 54. *Non dolebis, siquid difficilius incidat. Non lugebis ob damnum, neque ob contumeliam: tristitia enim huius sæculi mentem operatur; sed duntaxat de peccatis tuis dolebis: de alia re minutula non dolebis.*

Loquendi disciplina. 55. *Ne exaltes vocem tuam obmurmurans alicui: non enim decet ancillam Domini responsare.*

56. *Non exibit maledictio ex ore tuo, non contumelia, non obtrectatio: os enim tuum consecratum est hymnis, & glorificationibus Dei.*

57. *Loqueris vt soluatur anima. Magnam mercedem capies, si anima per te seruetur. In quibus est desiderium audiendi, loquere idonea. Quod si ille audierit, & audita non faciat, desinas loqui; nec dederis sancta canibus, neque proieceris margaritas tuas ante porcos. Margarita siquidem sunt, & pretiosi lapides verba Dei, dignis solummodo tribuenda.*

58. *In Ecclesia tace, nec quicquam loquaris, sed actionibus duntaxat intende.*

59. *Bonum est fugere turbam, & seorsum secedere.*

60. *Cum subierit in cor tuum cogitatio illa, vt aliquid facias, ne temerè, & praeceps eo tendas, ne inimicus tibi illudat, sed omnia cum iudicio maiorem aggredere.*

61. *Cum psallis, aut cum oras, ne sinas peregrinas cogitationes in cor tuum subire.*

Regulam tuam gestabis per omne tempus vitæ tuæ. Væ Virgini, quæ non subest Regulæ: est enim tanquam, nauis gubernatore destituta; rupto siquidem cacumine mali, iactatur à fluctibus horsum, illorsum, cum ducem non habeat, donec offendet in scopulos, & statim pereat. Ita est omnis virgo, quæ non habet cui vereatur. Contra beata est virgo, quæ sub regula est: est enim tamquam vitis fœcunda in horto, ad quam veniens cultor eius, palmite illius putridas herbas circumcirca euellit: illa autem nacta operarium; fructum suum reddit pretiosum in tempore opportuno. 37. Regulæ huius commendatio.

Admoneo te dilecta, attende atque ausculta sermones in isto libro scriptos, nec solum oculis extrinsecis scripta ista perlege, sed etiam interioris. Intende vnicuique præcepto, & id quod iubetur præsta, si enim ista serues, digna habeberis cœlesti thalamo. Ne dixeris in corde tuo: At quonam ista modo præstare potero? ne pauorem concipiat mens tua, sed cum omni alacritate seruabis ea: siquidem timentibus Deum præcepta Domini difficilia non sunt. Non sit hora vlla in qua deficiat oleum in lampade tua; ne siquando sponsus veniat, inueniat eam extinctam: non enim scis quando venturus sit, siue ante somnum, siue diluculo. Sis igitur expedita, vt cum veneris, cum prudentioribus occurras illi, habens oleum in lampade tua, hoc est bona opera. Omnibus horis sis memor exitus tui: habe quotidie ante oculos mortem: recorderis apud quem te sisti oportet. Ne igitur declines à sermonibus istis vel ad dexteram, vel ad sinistram. Qui enim audierit sermones istos, & despexerit, magnum illi crimen fuerit. Tibi autem pretiosissima soror, quæ hunc librum possides, det Deus, vt ea obserues, & in his verseris: detque animum illustratum & puram mentem, illuminatos cordis oculos, vt nanciscaris immarcessibilem coronam, quam præparauit Deus diligentibus se, per Dominum & saluatorem nostrum Iesum Christum, cui gloria in sæcula sæculorum. Amen. 38. Peroratio.

Regna prorsus Antoniani spiritus successore tum Monachorum, tum Virginum documenta, cui simul cum pallio veluti alter Elias Elisæo alteri zelum quo feruebat testamento legauit. *Vestimentorum meorum* (inquit Antonius Athanasio teste cap. 18. vitæ eius) *sit ista diuisio. Melotem & pallium tritum cui superiacco, Athanasio Episcopo date, quod mihi nouum ipse detulerat.* Et Athanasius de se ipso cap. 59. *Legatarius autem Antonij benedicti, qui tritum pallium cum melote eius meruerat accipere, Antonium in Antonij muneribus amplectitur, & tanquam magna hereditate ditatus, latanter per vestimentum recordatur imaginem sanctitatis.* 39. Antonius Athanasio, cum pallio spiritum testamento legauit.

Sed si inquiras, quæ, & qualis fuerit Virgo illa, ad quam Athanasius traditam Regulam scribit; CONTINVATOR. Duo mihi probabilia occurrunt, sed neutri absque formidine assentior. Primum: scriptam ad S. Syncleticam Virginem sanctimonialem Alexandrinam Athanasio coæuam, atque in Monacham cooperatricem, vt notauimus libr. 2. cap. 12. num. 36. & 37. quod idem alij Monachorum Patres & Doctores facere consueuere, 40. Ad quam Virginem scripta fuerit regula tradita.

fuerere, vt videre est apud ipsos. Atque reuera congruum valde ex sese videtur, Syncleticam Alexandrinam sanctimonialium matrem ab Athanasio Monacho, & Monachorum Doctore Alexandrinam sedem eadem tempestate tenente, Monasticis imbui præceptis, ad earum Virginum profectum quarum curam in Pontificatu gerebat. Scripsit etiam Athanasius S. Syncleticæ vitam (Historiographum eius agens, cuius coniectamur Doctorem, quod itidem Patribus frequenter accidit) ea ratione qua vitam Antonij exarauerat, *vt sicut in hac mulieres, ita in illo scripto viri, quod sequerentur institutum, tanquam in Commentario expressum, haberent*, inquit Nicephorus lib.8.cap.40. vtinam extaret Syncleticæ vitæ liber; deperiit enim non sine graui totius Orbis iactura; quam exingenti emolumento, quod Ecclesia est consecuta ex Antonij vita ab eodem Athanasio scripta, deprehendimus: vt bene notat Baronius in Martyrol. Rom.5. Ianuarij quo Syncleticæ memoria celebratur. Extant in Vit.Patr.lib.5. & 6. eiusdem Syncleticæ sparsim interiectæ graues & memoria dignæ sententiæ.

41. **Ad virginem apud quam Alexandriæ delituit scriptã, probabile.** Secundo (& mihi probabiliùs) coniector Athanasium Regula ista Virginem illam Alexandrinam instruxisse apud quam fugiens Arianorum furorem (à quibus penè incredibilia perpessus est) sex annis Alexandriæ delituit; vt testantur Nicephorus, Sozomenus, Rufinus, Palladuis & alij apud, Baronum. A. C. 356. quam etiam Palladius septuagennariam nouisse asseuerat, sed nomen eius non profert. Scio Baronium ibi historiam hanc mendacij redarguere, atque in eam acriter inuehi: tum quia Athanasius ipse desertum petiisse fatetur cum Arrianorum impetum fugeret: tum quia in ea refertur Virginem illam incredibilis fuisse pulchritudinis, ætatisque florentis; ac per consequens incredibile videri petulantem Arrianorum procacitatem domui Virginis forma spectatissimæ pepercisse: tum etiam (inquit) *quia Athanasius non adeo deliciosus erat, vt deficiente ministerio viduarum* (quibus iam ætate prouectis sanctorum lauare pedes incumbebat) *opus habuerit per adeò formosam Virginem illud expleri periculosum charitatis officium.* Ex quibus colligit, id fuisse ad infamandum sanctissimum virum Athanasium Arrianorum commentum, cum elusa eorum esset in perquirendo sollicita cura, atque ab eis in vulgus sparsum honestatis coloribus pigmentatum, vt facile Catholicis esset persuasum.

42. **Autoris iudicium.** Neutri parti satis assentior. Potuit namque sexennij illius longo interuallo: quandoque apud Virginem, atque in propria sede peregrinus delituisse Athanasius, sicque melius deludi sollicitudo Arrianorum eum quærentium ad necem; quippe qui, vt refert ibi Baronius idem & Monasteria euerterint, & ignem iniecerint ad Monachos in in eremo comburendos, domosque Catholicorum in oppidis diripuerint; ac per consequens nullibi diu latere valuit. Neque ideo in domo Virginis Athanasij personam, atque vtriusque pudicitiam periclitatam credendum: cum certum sit speciali prouidentia Athanasium à Deo pluries ab Arrianorum furore fuisse miraculosè reseruatum, ea præsertim irruptione à Syriano facta in Ecclesiã, vt caperetur, quam ipse conceptis verbis expressi in Apologia de fuga sua, quum à Syriano duce persequutionem patiebatur, vbi: *Testor* (inquit) *veritatem: per milites, quorum alij Sacrarium cingebant, alij per templum oberrabant, inoffensè transimus Domino duce, & protectore; nihilque ipsis sentientibus elapsi sumus. Quum igitur Diuina prouidentia, nos ita mirabiliter ex hoc periculo &c.* Quorsum ergo fides negatur asserentibus intra Alexandriam in domo virginis delituisse, qui in Ecclesia inter tot satellitum curas miraculosè inoffensus elapsus est. atque eadem prouidentia Deum inoffensam ab Arianis Virginis domum, & à carnis illecebris vtriusque innocentiam custodiisse? Quod autem ab eadem prouidentia pudicitiæ custodiam Athanasius confidenter expectare debuisset, non dubito: sed neque pie dubitari potest in tanto vitæ dispendio, atque proficuo Ecclesiæ recessu, diuinam prouidentiam vtriusque conseruandæ castitati abfuisse. Nam quis rogo dedit Ammoni (v. dicta num 4 huius cap.) vt decem & octo annis sponsæ sibi cohabitantis incorruptum seruaret virginitatis thesaurum? Quis Bernardo, vt iactæ cederet in lectulo? At non minoris emolumenti Ecclesiæ Catholicæ Athanasij latebræ videri debent, quam institutio Monachatus Ammonis & pudicitia Bernardi. Et quidem absolutè loquendo periculosum fore non abnego, pium lotionis pedum charitatis officium ab speciosissima Virgine exerceri; attentis autem singularibus circumstantiis, non ita. Nam vt inquit Bernardus ipse; *Sanctorum alius alio castior, alius alio patientior, alius alio charitate feruentior*: maxime cum sæculo illo valde Religiosum reputaretur etiam in Virginibus sanctorum lauare pedes Quod Athanasius ipse Virgini ingredienti Religionem in Regula ista de qua nobis sermo, expressis verbis. Can. 50. *Si vir iustus* (inquit) *ædes tuas ingreditur capies aquam, & lauabis pedes eius &c.* Imo ex hoc testimonio Athanasij, atque ipsius Virginis facto, non absre coniectari licet, dictis facta respondisse, atque ad ipsam Athanasium Regulam hanc scripsisse, eamque Regula doctam Præsulis sancti, vtpote viri castissimi, pedes lauisse, aliisque inseruiisse ministeriis, spiritualibus documentis pensum hospitalitatis ipso soluente, illudque Apostoli 1. Corinth. 9. vtroque adimplente: *Si nos vobis spiritualia seminauimus magnum est si nos carnalia vestra metamus?* Quo tandem Athanasius ipse famæ, securitati, virtutum profectui, atque castitatis prudenter consuluisse testatur apud, Palladium libr.8. vit. PP. cap.136. his verbis: *Respondit itaque B. Athanasius germanis suis amicis* (mirantibus eum de latebris, æquè ac viuum è mortuis emersisse.) *Ea de causa ad vos non confugi, vt verè iurare possetis, & alioqui etiam propter inuestigationem.* (Arrianorum persequentium) *ad illam* (Virginem speciosissimam) *confugi, de qua nemo suspicari poterat, vtpote formosam, & iuniorem, duo bona procuraui, & illius saluti, illi enim profui* (an Regulæ huius magisterio?) *& mea existimationi & securitati.* Sed de his satis. Hactenus. CONTINVATOR.

CAPVT V.

Scithiotarum mores, & instituta.

§. I.

De Origine Scithiotarum, & à quibus scripti eorum mores.

1. **Scithiotæ vnde dicti.** PEruenimus iam ad Scithiotas perfectissimos, probatissimos, imo & doctissimos cœnobitarũ Ægypti

Ægypti à monte *Scythi*, quam incolebant, sic dictis (alijs *Scethi*) teperioque à Mosco *Scithiotas* appellari in Prato spir. cap. 183. à Ioanne verò Diacono de verbis Seniorum libell. 4. nu. 10 *Scithienses* latiniori terminatione, cum prior Ægyptiaca videatur, vt illæ, *Nitriota*, *Arsinoita Tabennesiota*. Sed vbinam situs fuerit Scithis aperit Ioannes idem libello 3. num. 15. inquiens. *Est enim locus ipse eremi longè à Nitria, habens interuallum itineris diei noctisque. Est autem & grande periculum euntibus ibidem: si enim modicum quis errauerit, vagatur periclitans per eremum.* Concinit Rufinus lib. 2. Vit. PP. cap. 28. Nec discordat Ptolomeus Alexandria ortus dum lib. 4. Geograph. cap. 5. seu tabula 3. Africæ quæ est de Ægypto; ait: *Mareotis pars qua mari imminet Tenia dicitur. Interiora tenent Goniata, & Prosodita, Post hos Scithiaca regio, cuius situs* 60. ⅓ 30. ⅙. *His etiam australiora incolunt Nitriota, & Oasita, quorum situs* 59. ½ 29. ½. Ex quo fit vt Scithisis à Nitria distat 18. Hispanas seu horarias leucas, quæ die noctuque abunde confici queunt. Hæc de situ. Pergit Ioannes; quod magis præ oculis habere oportet: *Sunt autem illic omnes perfecti viri, neque aliquis imperfectus potest in eodem loco tam feroci perdurare: quia omnino aridus est absque vlla consolatione eorum, quæ necessaria sunt.*

2. *Macarius Alex. primū ibi Monasterium ædificat.*

A quo vero primùm Monachorum cœnobium ibidem ædificatum fuerit, idem auctor promit, ex Patrum testimonio: *Dixerunt Patres fuisse quemdā Macarium, qui Scithi primus Monasterium fecit.* Hunc autem fuisse cognomento *Alexandrinum Vrbanum* sic ad differentiam maioris, id est Antonij discipuli vocitatum, indicant quæ subdit. *Hic igitur prædictus vir Macarius* (qui scilicet Scithi primus Monasterium fecit) *cum esset homo de ciuitate, coniunctus est aliquando illi Macario maiori. Et cum venissent ad transferendum Nilum, contigit eos ingredi in nauim, in qua Tribuni duo cum multa intrauerant extollentia:* qui eos ob mundanarum rerum despectum beatos dixerunt, subiungente Macario Vrbano: *Nos quidem mundo isti illusimus, vobis autem mundus hic illusit. Scito tamen, quia non volens hoc dixisti; vtrique enim beati dicimur, hoc est Macarij.* Nam *Macarius* Græcum nomen latinè *Beatum* sonat. Narrant hoc ipsum de vtroque Macario Ruffinus in Vit. Patr. l. 2. c. 29. & Palladius in Lausiac. cap. 20. Et de cognomine *Vrbani* nostro indito agit Nicephorus lib. 9. cap. 14.

3. *Qua occasione Scithim successerit?*

Quid verò in causa fuerit Macario vt in Scithim secederet, Ruffinus refert (si is auctor est l. 3. de Vit. PP.) n. 99. Vtar vero Palagij Diaconi verbis ex libello 15. de Verbis Senior. n. 25. quod quædā perspicuius ponat & magis ad rem. *Narrauit aliquando de se ipso Abbas Macarius dicens: Quando eram iuuenis & sedebam in cella mea in Ægypto, tenuerūt, & fecerunt me clericum in vico. Et cum nollem acquiescere in ministrandum, fugi ad alium locum. Et venit ad me quidam sæcularis homo, sed vita Religiosus, & tollebat a me opus, quod faciebam manibus meis, & ministrabat mihi quæ necessaria erant. Contigit autem tentante diabolo, vt quædam Virgo in vico illo vitiata lapsum faceret. Et cum in vtero habere cæpisset, interrogatur, quis esset de quo in vtero haberet? illa autem dixit, quia hic solitarius est, qui mecum dormiuit. Exeuntes autem de vico illo comprahenderunt me, & adduxerunt ad vicum, & appenderunt ad collum meum cacobatas ollas, & ansas vasorum: & miserunt in vico illo per viam cadentes, atque dicentes. Hic Monachus corrupit filiam nostram, tollite, tollite eum. Et caderunt me penè vsque ad mortem. Superueniens autem quidam senum dixit: Quandiu caditis Monachum ipsum peregrinum? Ille autem, qui mihi solebat ministrare necessaria, sequebatur retro cum verecundia: etenim etiam ipsum contumeliis multis affecerant, dicentes: Ecce solitarius Monachus, cui tu testificabaris, quid fecit. Et dixerunt parentes puellæ illius: Quia non dimittamus eum, donec fideiussorem præbeat, quia pascat eam. Et dixit illi, qui mihi solebat ministrare, vt fideiussor mihi fieret, & fidedixit mihi. Et reuersus sum ad cellam meam, & dedi ei quantas habui sportellas dicens: Vende eas, & da illi mea mulieri manducare. Dicebam autem in animo meo: Macari, ecce inuenisti tibi mulierem* (alias vxorem) *opus habes modo amplius laborare, vt pascas eam. Et operabar non solum in die, sed etiam in nocte, & transmittebam ei. Cum autem venisset tempus infælici illi, vt pareret, traxit plurimis diebus in dolore, & non pariebat. Dicunt ergo ei. Quid est hoc? Et illa dixit: Ego scio, quare torqueor diu. Et interrogata a parentibus suis: Quare? Respondit: Quia illi Monacho crimen imposui, & fallens implicaui eum, cum iste non habeat causam, sed iuuenis ille talis hoc fecit. Audiens autem verba hæc ille minister meus gaudens venit ad me, & dixit: Quia non potuit parere illa puella donec confiteretur, quia tu nullam causam in conspectu eius habuisses; sed quia mentita sit aduersum te. Et ecce omnes habitatores vici illius volunt venire hic ad cellam tuam glorificaturi Deum, & pœnitentiam apud te acturi. Ego autem audiens ista a ministro, ne affligerent me homines, surrexi, & fugi hic in Scithi. Et hoc principium causæ propter quam hic habitare cæpi:* Et sanè gloriosissimum. Quod enim præstātius Christianæ mansuetudinis, & patientiæ exemplar edi potuit, quam apertissimi mendacij testimoniū præbentem putidam fæmellam gaudenter perferre, plagas, & circuitionem probrosam, quæ inde secutæ sunt lubenter perpeti, nihil pro se, & veritate loqui, aut saltem sibi fidelem ministrum de ea certum facere, quo tribulationem exueret; fœminam vt aleret, duplicatum laborem sibi indicere: ac tandem cum eius innocentiam publico præconio, & aliquali contumeliarum, & plagarum inflictarum satisfactione testificati homines illi pararent, statim eorum conspectum aufugere, & in remotissimum Scythim se recipere? Gloriosum planè iustitiæ semen in scythi à Macario iactatum est, quod miros edidit fructus, & frugiferum è sterili redditum est.

Hic igitur mons fuit, *mons coagulatus, mons pinguis, mons in quo beneplacitum fuit Deo habitare in eo.* Et de eo crederes à Propheta ad verbum loquutum, si quæ sequuntur ad eum spectare valerent; *est enim Dominus habitauit in finem.* Quin potius, cum semel à Mazizis proximæ regionis barbaris destructus fuerit, ab Agaronis tandem cum vniuersa Ægypto subactus est, & inde veri Dei cultus profligatus. Quo tempore tamen beneplacitum fuit Deo habitare in eo, plures hic vnus mons Abbates sanctos edidit, quorum gesta, doctrinaque cum laude ad nos peruenerit, quam reliqua Ægyptus. Enim vero eius fuere incolæ vterque Macarius, Arsenius, Pemen, Isaac, Pior, Daniel, Ioannes Nanus, seu breuis, Isaias, Isidorus, Moyses, Zacharias, Alexander, Dulas, Amoys, Ammonas, Zoylus, Pastor, Anub, Ioseph, Besarion, Pambo, Sisoys, Paphnutius Bubalus, Theodorus, Cilix, Cirion, Dauid, Pimenius, Marcellus, & alij immuneri, quorum in Vit. PP. frequens sermo est. Floruerunt itidem in solitudine hac præclara illa 4. *Scithiotæ cæteris Ægyptiis sanctitate præstantes.*

Christi

Christi lumina S. Virgo Apollinaris filia Anthonij V. C. quæ virili habitu sexum occultans Dorotheus dicebatur, cuius acta recitat Meta, hrastes S. Ianuar. Viginti que sub S. Macarij disciplina. Rursus & SS. coniuges & Monachi Scithiotæ Andronicus & Athanasia, *Athanasius* vulgo dicta, S. Danielis Abbates discipuli, quorum festa dies 27. Februar. agitur, Ab Scithiotis igitur Patribus proculdubio præstantissima Monachatus documenta accepimus; nam quæ in libris de *Verbis Seniorum* scripta sunt, vniuersa penè Scythiotarum sapientiam & discretionem proclamant: quod autē è prædictorū, aliorumq; inibi degentiū Abbatū doctrinâ processerunt, autores eorum librorum perspicuè produnt. Quare qui Scithioticum institutum scire percupiet, eos adeat oportet. Sed & nobis, qui eius hoc loco pro arrepto semel instituto rationem reddituri sumus, de iisdem libris nonnihil præferri necessum est.

5. Librorum Vit. PP. Ratio.

Equidem sex numero extant Vitarum Patrum opuscula, quibus gesta ipsorum hystorica narratione Veteres scriptores sunt prosequuti; & quatuor Opusculis dicta, & sententiæ ipsorum, Græcis *Gnome*, seu *Apophtegmata* comprehensa. Primum historicum ex variis autoribus concinatum est: continet namque vitam sancti Antonij ab Athanasio Græcè editam, opera vero Euagrij Latinè sonantem; vitam sancti Pauli Eremitarum primi nuncupati, S. Hilarionis, Malchi captiui, autore Hieronymo: Vitas Pachomij, Onuphrij, Basilij, Ephrem, & id genus cæteras. Secundum volumen, quod exauditur à vita sancti Ioannis in Lico, sub Prologo *Benedictus Deus, &c.* autorem habet Ruffinum, vt Hieronymus in Epist. ad Ctesiphont. manifestè fatetur, vt rectè expendit Rosueydus Prologom. 4. §. 10. Tertium Palladij. Quartum vero Heraclidis opus est, sub titulis. *Lausiaca Palladij*, & *Paradysus Heraclidis*, quibus ordine inuerso opusculum Ruffini Græcè iterarunt, paucis additis, aut mutatis, & de eisdem prorsus esto iudicium, ac de Ruffini opusculo; de quo hæc habet Hieronymus. *Librum quoque scripsit, quasi de Monachis, multosque in eo enumerat, qui nunquam fuerunt; & quos fuisse scribit, Origenistas ab Episcopis damnatos esse, non dubium est: Ammonum videlicet* (alium à Nitriotarum auctore) *& Eusebium, & Euthymium, & ipsum Euagrium, Or quoque, & Isidorum, & multos alios, quos dinumerare tædium est. Vnum ille Ioannem in ipsius libri posuit principio, quem & Catholicum, & Sanctum fuisse, non dubium est: vt per illius occasionem cæteros, quos posuerat, hæreticos, Ecclesiæ introduceret.* Nihil tamen noui in hoc fecisse Ruffinum, quis æstimat, quandoquidem *& librum Christi Pythagorici hominis absque Christo, atque Ethnici, mutato nomine Christi Martyris, & Romanæ Ecclesiæ Episcopi prænotauit. Fecerat & hoc in sancti Pamphili Martyris nomine, vt librum primum sex librorum Defensionis Origenis, Eusebij Cæsariensis, quem fuisse Arianum nemo est qui nesciat, nomine Pamphili Martyris prænotaret.* Eodem consilio opusculum istud de Vitis Patrum absque autore euulgauit Ruffinus, vt plausibiliùs acceptaretur à Catholicis, qui nimirum à Ruffini superscriptione constantiùs abhorrerent. Sed vtrobique & consilium, & personæ à Hieronymo acuti nasi lectore depræhensa sunt, & Ecclesiæ antidotum propinatum, ne videlicet hæreticos Origenistas inter sanctos eremicolas annumeraret; aut eos qui nusquam fuisse certum est, vt Sanctos coleret. Quare illud præ oculis habeamus in eo opere oportet, vt quos aliunde probatos non nouerimus, suspecti nobis sint, velut ab homine Origenista, & veritatis aduersario introducti. In eadem salebra hæsisse (vtpote eiusdem farinæ homines) Palladium & Heraclidem, dubium non sit, quos nimirum & Origenis & Pelagij erroribus conspersos sciamus, id est vtrumque fuisse Origenistam, & Palladium etiam Pelagianum, vt videre est apud Baronum tom. 5. Annal. A.C. 419 Rosueydum in Prologom. 4. & in Notis ad *Lausiacam*, & *Paradysum*, & Ioannem Mariam Bralichalensem in Indice Expurg. ac proinde eadem cautela ac Ruffini de Monachis libri Tertius & Quartus Vit. PP. Legendi sunt: nec probata habenda, quæ aliunde probata non constent. Quintum de Vit. Patr. opusculum edidit Theodoretus, qui tametsi aliquando ad Pelagij partes declinarit; in his quæ ad historiæ veritatem spectant, fidem nemo vnquam negauit. Denique sextum sub titulo *Prati Spiritualis* à Ioanne Mosco elaboratum est, piéque & vtiliter vbique legitur. Vt interim committam, quæ de eisdem Monachis sanctitate florentibus, Cassianus, & Seuerus Sulpitius suis scriptis interseruerunt.

Sententiarum verò Veterum Monachorum, quæ ad res Monastices faciant, collectores quinque fuisse, vulgo receptum est, qui Græco sermone, vt quisque potuit, hinc inde multas vario orationis filo collegerunt, qui autem hi fuerint, hactenus incompertum: faciliùs à nobis ex translatorum nominibus distinguuntur. Primum, cuius exorditur Prologus: *Vere mundum quis dubitet, &c.* & liber ipse: *Quidam seniorum, &c.* tribuit Rosueydus Ruffino. Quod si daretur Origine Latinus esset, non Græcus, Secundi ab Anonymo Græco editi sub titulo ΑΝΔΡΩΝ ΑΓΙΩΝ ΒΙΒΛΟΣ, id est, *Virorum Sanctorum liber*, meminit Photius Bibliothecæ suæ cod. 198. in 22. libellos distincti, quem sanè latinitate donauit Pelagius Diaconus Eius exordium est: *Interrogauit quidam Abbatem Antonium, &c.* Huius appendix est ille, quem Ioannes subdiaconus Latinum fecit in 4 libellos partitum, & incipit: *Abijt aliquando, &c.* Photius siquidem, vt membrum superioris eum enumerat, & verè nam incipit vbi superior deficit, id est libello de *Prouidentia & Contemplatione*, nihilque, quod in superiori scriptum sit, reficiat: quod tamen cæteris frequentissimum est. Sequitur quem Paschasius Diaconus Latinè sonare fecit, & sancto Martino Dumiensi Abbati dicauit, 44. capitibus partitum. Prologus incipit: *Vitas Patrum Græcorum &c.* Et liber ipse: *Quidam frater quemadmodum &c.* Denique Martinus ipse alium edidit è Græcis fontibus extractum, qui extat in Toletanæ Ecclesiæ & Monasterij mei Nucalensis Bibliothecis. Hos omnes Latinè à prædictis autoribus interpretatos iuris communis fecit Rosueydus, & doctis Notis illustrauit. 6. Sententiarū Patrum libri à quibus scripti.

Sed enim verò aliter se rem habere deprehendo, cū eam enucleatius introspicio. Et (vt inuerso ordine exordiar dubiū non sit neminem apud Græcos extitisse, qui librum à Paschasio Diacono Latinè editum Græco primùm sermone exararet (idipsum de sancti Martini opusculo dictū putes) 7. Paschasij liber à nullo ante Græco auctore scriptus.

quandoquidem non vnum aliquem autorem ipse Paschalius è Græco Latinum facere sibi proposuit: sed ex Patrum vitis Græco scriptis sermone variorum scriptorum operâ scitè ab illis dicta, hinc inde decerpere: quinimo & ex Latinis non pauca: idque ipse conceptis Verbis in sua præfatione profitetur; ait enim de Græcis: *Vitas Patrum Græcorum (vt cætera) facundia studiosè conscriptas, iussu à te sanctissimè Pater in Latinum transferre sermonem &c.* De Latinis vero: *Verum quia eloquentium virorum libri sunt plurimi Latino sermone conscripti. Si quid de illis aut his, hic insertum fore repereris, vt minus eleganter expressum, ne mea culpa deputetur, exoro; quia sicut in dato mihi codice reperi ea scripta, sic transtuli &c.* Quod ergo ex Latinis simul & Græcis compactum est, non vnius duntaxat Græci auctoris opus fuit.

8.
Euagrius duos sententiarum libros scribit.

Tres nihilominus Græcos eiusdem argumenti libros scripsisse, qui postea latinitate donati sunt, pro comperto haberi oportet: Et omnium primus Euagrius Ponticus fuit, qui in senectute ad errores Origenis declinauit: nam eius operis meminere Socrates lib. 4. Hist. cap. 23. alias 18. & Nicephorus lib. 11. cap. 42. & 43. & Gennadius de scriptor. Eccles. cap. 11. & Honorius Gennadij vmbra. Verba Socratis, quam cæteri transcripsere, sunt ista. *Libri ab illo accuratè conscripti: quorum vnus MONACHVS, siue de viuendi ratione, quæ in agendo cernitur: alter GNOSTICVS, siue scientia præditus dicendus sit, in quo sunt capita quinquaginta.* Hos Gennadius latinos fecit, vt ipse fatetur, inquiens: *Euagrius scripsit multa Monachis necessaria. Ex quibus sunt ista Anachoretis simpliciter viuentibus, librum centum sententiarum per capitula digestum* (is titulum gerebat *Monachus*, siue *Practicus*, breues antiquorum sententias complectens & vniuersæ perfectionis Monasticæ praxim docebat simplicioribus accommodatus.) *Et eruditis, atque studiosis* (ideo *Gnosticum*) *quinquaginta sententiarum, quem ego Latinum feci.* Extant nonnullæ earum, quas suis scriptis Socrates & Nicephorus inseruere, nam liber integer, siue Græcè ab Euagrio aditus, siue Latine à Gennadio reditus necdum emersit in lucem. Ne verò quis æstimet, aliquam ex translatis à Pelagio, Ioanne, aut aliis, quibus frui nobis datum est, librum Euagrij fuisse, animaduertat oportet, non omnes Euagrij sententias à Socrate, aut Nicephoro relatas in vno aliquo prædictorum reperiri; sed quasdam apud vetustiorem, falsò Ruffinum creditum, num. 70. & apud Pelagium libello 1. num. 4. & 5. & lib. 6. num. 5. quibus locis sententiæ sub Euagrij Abbatis nomine recitantur, & sine nomine apud Ioannem lib. 4. num. 16. 17. & 18. vt vel inde quiuis eliciat, cæteras nô ab Euagrio scriptas fuisse. Rursus Pelagius multas alias sententias citat Euagrij, videlicet libello 2. numer. 8. & lib 3. num. 3. Et libr. 10. numer. 19. & 20. & lib. 11. numer. 9. & 10. & lib. 12. numer. 4. & 5. Et libr. 15. numer. 15. Et libr. 16. num 2. quæ tamen à Socrate & Nicephoro prætermissæ sunt.

9.
Palladius libri alterius sententiarum auctor.

Post Euagrium eiusdem argumenti librum exarauit Græco sermone eius discipulus Palladius, isque ipse est, quem Rosuueydus Ruffino adiudicandum censebat, & incipit ex Prologo: *Vere [illegible] quis [illegible] meritis sanctorum stare &c.* Sed lenibus ductus (etiam sibi) coniecturis, quæ [illegible] facessunt, dum semel de veritate auctoris constet. Et vt omittam dictionem toto cœlo ab stilo Ruffini abhorrere, constat ex ipso Prologo, non quidem lacerato, vt vulgo profertur, sed integro, vti in vetustissima omnium editionum vitarum Patrum excussus est: de qua agit Rosuueydus Prologom. 18. & in Notis ad 3. libr. Vit. PP. desunt verò inter cætera hæc verba. *Igitur vigesimum in Episcopatu agens annum, desiderans tibi spiritualium virorum, quos in Dei rebus spectatos vidi, & audiui vitam, moralemque doctrinam, præsentis libelli compendio declarare tentabo.* Quis vero is fuerit Episcopus, habes ex Prologo, seu Epistola Palladij ad Lausum, cuius initium: *Cum multi multa &c.* Vbi inter cætera. *Cum tricesimum quidem & tertium annum agerem in conuersatione cum fratribus, & vita solitaria, vigesimum autem Episcopatus, totius autem vitæ meæ 53. necessarium existimaui, spiritualis vtilitatis gratia, tibi cupienti in scriptis narrare, quæ à sanctis Patribus recte, & ex virtute gesta sunt &c.* Quinimo totus ipse prologus libri sententiarum, ex verbis Prologi Lausiacæ Palladij compactus est. Idem igitur ipse Palladius, qui librum scripsit historicum gesta sanctorum Monachorum continentem, & Lauso dicauit (vnde *LAVSIACA* dictus) is quoque eorumdem sententia, & *Gnomas*, in alio concinnauit eodem Episcopatus sui anno, eidemque Lauso, quem *Fidelissimum* sæpius vocitat, nuncupauit: vt sicu gesta, quæ Monachi admirarentur, & imitarentur, ita & sententias, quibus ad virtutem instruerentur [illegible] ad manum haberent: ij scilicet qui sub Lauso [illegible] olim Præfecto cubiculi, post Monachorum [illegible] ctotem, vitam agebant: quod eisdem penè verbis vtrobique Palladius prompsit: In Lausiacæ prologo: *Tibi ab initio accuratissimè in hoc libro [illegible] ponam vt sis & in via dux tuus, & eorum qui tecum sunt, & eorum qui tibi subijciuntur.* Et in Prologo intermisso prædictarum sententiarum: *[illegible] in proposito pietatis dux tibi metipsi bonorum operum, & [illegible] erunt, Doctor [illegible]* [illegible] medela adhibenda est Epistolæ Lausiacæ vbi legimus: *Et eorum qui tibi subijciuntur, & maximè piorum Imperatorum.* Et [illegible] *maxime piorum imperitorum.* Non enim scripta hæc maximè ab eruditionem *Imperatorum* concepta sunt, sed fratrum simpliciorum, seu *imperitorum*, vt res ipsa per se clamat. Corrige etiam ex Librarij cuiuspiam oscitantia verbum *Fidosè*, pro *fidelissimè* interpositum, forsam breuitatis causa primò positum; quo bene Rosuueydus Lausum intelligendum subodorabat in Notis ad lib. III. Vide quæso, quam non fuerit eius libri auctor Ruffinus Presbyter, cuius scriptor 20. Episcopatus sui annum agebat, cum eum conciperet. Sed nec interpretem fuisse, mox ostendens.

Sed obiicies: In eo libro multa de Arsenij Monachatu & morte, deque Scithis euersione continentur, quæ tamen Palladius non valuit scribere; vtpote scribens anno Episcopatus sui 20. qui non potuit excedere. A. Cap. 420. quandoquidem A. Cap. 400. iam erat Episcopus, interfuitque Synodo Constantinopolitanæ (apud Baronium) nec valuit ante tres annos ordinari, cum liqueat ordinatum esse à sancto Ioanne Chrysostomo, qui A. Cap. 398. consecratus est. At verò vsque ad 458. Scithis non 10.
Ab [illegible] [illegible] probatur.

fuit

fuit vastata, vt inferiùs monstrabimus. Respondeo hoc argumentum multo magis contra Rosuue, dum militare, cum Ruffinus multo ante scripserit vitas Patrum: nimirum atque eos in Ægypto conuenit A.C.372. vt Baronius probat eo anno, & concedit Rosuueydus ipse. Relinquitur ergo, vt vterque nostrum fatetur, librum hunc multis locis ab aliis auctum fuisse, qui sequiori sæculo vixerunt, vt probant tres vltimi eius numeri 218. 219. 220 qui ad verbum ex Epistolis Hieronymi 5., 22. & 4. compacti sunt. Quo item pacto quæ dicuntur de Arsenio, & Scithis euersione denuo post librum à Palladio exaratum ab aliis Recentioribus adiecta sunt.

11. *Quis auctor libri Apophtegmatum?* Tertio Veterum Patrum Apophtegmata Græcè edidit Anonymus ille, quem Pelagius Latinè loquentem induxit, falsò creditus à Margarino de la Bigne Euagrius Ponticus: falsò inquam, tum quoniam inibi testimonia producuntur Cyrilli Alexandrini, & Ioannis Cassiani, velut iam defunctorum; quos tamen superuixisse potius Euagrio liquidum est: quod ante me Braschilensis & Rosuueydus annotarunt: tum etiam quoniam duo illi libri Gnomatum Euagrij, quos *Monachi*, & *Gnostici* nomen dedit, non excedebant centum quinquaginta sententias, Gennadio teste, qui eos latinitate donauit: at liber à Pelagio versus 841. & Græce in 22. libellos distribuebatur, vti Photius scribit suæ Bibliothecæ cap. 198. subiiciens, *Epitome autem erat, vt apparet, & comprahensio MAGNI, quem vocant LIMONARII (seu Prati spiritualis) quò & vitæ, & opera narrantur, cum Magni Antonij, & æqualium, tum eorum qui post eos floruerunt. Quemadmodum & qui dictus est Hortulus nouus his recentiorem ad ætatem vsque Heraclij, & paulo etiam viciniorum vitas, religiosasque exercitationes describit.* Vbi cum de posteriori Prato spirituali liqueat opus esse Ioannis Moschi, exterque præ omnium manibus; quis ille vetus *Limonarius* fuerit, clam hactenus est; nisi complexio esset operum diuersorum Patrum, quæ Latinè sub nomine *Vitæ Patrum* circumferuntur, Græcè tamen aditarum, vt verè fuerunt, Sophronij & aliorum studiis, in quam sententiam libens eo.

12. *Translatores libri de verbis seniorum Hispani.* Illud tandem minimè duxi silentio inuoluendum; horum omnium librorum de *Verbis Seniorum* translatores Hispanos fuisse lingua, & genere. Genus ex lingua elicio: vnde enim quisque genus trahit, linguam præcipuè imbibit, ideo maternam. Vnum è cæteris seiungo sanctum Martinũ Dumiensem, cuius lingua in Apophtegmatis sæpe Hispanum sonat; nam & Hispaniæ incolam fuisse, tametsi ortum à Pannonia (nunc vulgaria) duxerit, in Comment. ad Chron. M. Mea. aperui A.C.531. numer.4. Nota lector Hispanum idioma numer.5. vbi inquit: *Quidam frater vadens in mercatum &c.* Et infra: *Ego vadens aliquando in Mercatum, nunquam volui de pretio operis mei iuuari &c.* Et numer.11. *Cum fuissem aliquando cum fratre in mercato vendere sportellas &c.* vtitur ergo Hispana voce *Mercado*, Nundinas significantes; & verbo substantiuo *fuissem*, pro *iuissem* Hispana significatione. Et numer.9. *Domine noster Pater, si fuissemus toti tres &c.* Hispanè; *si fuessemos todos tres*, vbi & *toti*, & *fuissemus* Hispanum omnino sonant.

13. *Paschasius librum suum iussu Martini Dumiensis scribit.* De Paschasio dubium non est, in eodem Dumiensi cœnobio, quod extra mænia Bracoaræ Augustæ situm erat, opusculum suum ad iussionem sancti Martini elaborasse, sic attestante Sigeberto lib. de Eccles. script. cap.18. aiente, *Martinus Episcopus transtulit per manum Paschasij Diaconi interrogationes, & responsiones plurimas sanctorum Ægyptiorum Patrum in Dumiensi Cœnobio.* Haud scio vnde Heribertus hauserit, Paschasiũ fuisse S.R.E. Diaconum, cum à Sigeberto Diaconus Ecclesiæ Dumiensis, quæ Abbatialis simul erat, & Episcopalis, adstruatur; & ipse de se innuit in Prologo inquiens ad sanctum Martinum: *Sed quia tua pariter necesse est iussione vtar, non gloriabor ingenio, sed fidem quam tibi debeo, etiam in opere iniuncto præstabo.* Et infra: *Vnde restat, vt quod te iubente capi, te orante perficiam &c.* Prodit & Hispanum idioma velit nolit, dum cap.3. de S.Macario, qui latronem cellam suam suffurantem, ait: *Stetit ergo & ipse tamquam peregrinus, & caricauit animal cum illo:* Vbi *caricare* Hispanum verbum est, *cargar el animal* correspondens Latino *onerare*, quod etsi facillimum, non tam cito occurrit homini Hispano. Dices forsam, ita accepisse ab aliis duobus, qui eodem vtuntur, videlicet Palladij interprete numer. 73. & Pelagij libello 16. numer.6. Fateor: verùm inde simili prorsus consequutione deduco, eos pariter Hispanos fuisse, vtpote qui in re tam facili Latino verbo abstinuerunt. Hispano vsi. Eadem prorsus habet vetustior ille Palladij interpres, a quo etiam verba accepit Paschasius. Pelagius verò phrasim mutauit, eodem nihilominus verbo vsus: *Ipse vero vt peregrinus abstitit furi, & adiuuabat ad animal caricandum*, vsus non solum verbo, sed & phrasi Hispana *ayudole à cargar el animal.* Sed & Paschasius cap.5. neminem in eo sequutus, manifestissimè Hispaniæ verbum apposuit, dum ait: *Quid mihi prodest concertare cum illis, vt illi peccant forsitam iurantes; & quando superfuerint nummi, erogem illos fratribus.* Et vero *concertar* Hispanis, conuenire de pretio mercium, vel alterius pactionis. Agebat autem de Abbate Agathone, qui cum his quibus vendebat sportas suas nihil de pretio contendebat. Ibidem vtitur verbo *comparandi* pro emendi, propriè Hispano, & parum à Latinis vsurpato. Et quod magis ad rem facit, *sportellas* apposuit Hispanum diminutiuum *sportillas*; non Latinum; nam Latinum est *sportula*, teste Plauto in Curcul. *Qui incidunt suffarcinati cum libris, cum sportulis*: & Iuuenal. Satyr.5.

Nonne vides quanto celebretur sportula fumo?

Ad *sportella* Latinis genus quoddam bellariorum significat (*dulces, ò conseruas*) longe dissona significatione de qua Cicero ad Papyrium Pætum: *Dediscenda sunt tibi sportella, & artologani tui.* Sportellarum verò à SS. Patribus factitarum opere diurno frequens in his libris mentio est, non leue nationis transferentium argumento.

14. *Pelagius præ aliis Hispanum sonat.* Multò frequentiùs Pelagius voculas Hispanas suæ translationi inter texuit: nam libello 4.n.5. de Arsenio ait: *Faciebat quoque plectam de ipsis palmis, & cursibat vsque ad horam sextam.* Vbi *Alecta* Hispanis *Pleyta* est, vox Latinis inusitata, & *cusibat* verbum, sonat *cosia*, Latinè *suebat*, vel *consuebat.* Num.10. *Ignosce mihi, quia palma excidebam, & ascendi in cauma &c.* Hispanè, *Puseme en la calma, &* similiter n.17. *Stetit in cauma quinque diebus, defrigens se ipsum Sole.* Scio *cauma* Græcum nomen esse καῦμα: at interpretes Latinam vocem redidissent *feruorem solis*, ni ei facilius sonaret materna, *calma.* Rursus eiusdem libr. 4. numer.59. *Fecit de farina leniculam, & zippulas.* Et *mel habuisti mittere in zippulas istas.* Et libello 8. numer.15. *Da ei modas*

modus zippulas; quas post *pultes* vocat. *Cum ergo vidissent pultes.* Alij codices habent *sippulas*, verius *suppules*, vel *supplas*, diminutiuum à *suppis*, vel *soppis*: Hispane *soppas*, & inde *soppillas* per diminutionem. Perperam Rosuueydus à veteri verbo *sipando* natum rebatur, nam *sipare* spargere denotabat, teste Ambrosio Calepino, & ab eo *dissipo*, eadem significatione. Manifestius num. 63. seq. apponit Pelagius vocem *compandy* (aliàs, sed deprauatè *compadij*, peius *copadij*) inquiens: *Manducantibus eis cum Archiepiscopo, ministrata sunt carnes vitulinæ, & manducabant* (Monachi) *nihil discernentes, & accipiens Archiepiscopus vnum compandium, dedit iuxta se recumbenti seni, dicens: Ecce istud bonum compandium est: manduca Abba. Illi autem respondentes dixerunt: Nos vsque modo credebamus quia olera manducaremus.* Glossarium M.S. Monasterij mei Ordinis Camberonense in Belgio à P. Rosuueydo citatum habet: *Compadium pulmentum, dictum quasi campanium, eo quod cum pane edatur, non. conuersa in d.* At Hispane *Compango* dicitur quidquid cum pane editur. Ad hæc libello 7. nu. 10. de S. Macario ad sepulchrum mortuorum se recipiente; *Traxit vnum corpus sub caput suum, tanquam plumatium de scirpo*; quo loci *plumatium* non est nomen latinum, sed trahitur ab Hispano, quo significatum ceruical plumis suffarcinatum, *cabezal de pluma.* Item lib. 8. num. 4. & lib. 10. num. 44. *Eras ieiunans, biduanas lauando*: & iterum: *Quando eras iuuenis, non ieiunabas biduanas lauando? Crede mihi, quia & triduanas & hebdomadam.* Vbi *lauare* non significat *eleuare* Latinè, sed Hispane *lleuar*, id est: *llenaba dos y tres dias de aguno arreo, y aun toda vna semana.* Libello item 10. num. 18. *Dedit ei aurum, & nummos, & rescellas*: à tetraxit diminutiuum *rescellas*, ad instar Hispani idiomatis, quod à *cosa* trahit *cosillas* per diminutiuum. Ita & libello 18. num. 16. ab *exilio* duxit verbale: *Abbas Ioannes, qui exiliatus est à Martino*, more Hispano, quo à *destierro* ducimus *desterrado.* Clarius adhuc libello 14 num. 4. *Babose, canem fatuum adduxisti mihi*: quæ sunt Verba Abbatis Pauli ad Ioannem discipulum, qui iussus ligatam trahebat leænam, ne extolleretur. *Baboso* autem Hispanè, cuius ab ore defluunt saliuæ, nam saluia Hispanis *Baba* est. Non dissimiliter libell. 15. num. 19. S. Moyses Æthiops clericus factus, ac mox probro habitus secum loquens aiebat. *Bene tibi fecerunt cinerente, & cacabate; qui cum homo non sis, quare te in medium hominum dare præsumpsisti?* Hispanè *viesque hecho Zenza* (ò *ceniciento*) *y cascado.* In eumdem sensum superiùs retulimus, barbaras super Macarium immisisset *cacabatas ollas & ansas vasorum id est ollas cascadas, ò cascos de ollas*: atque inde forsam ex Hispano fonte in latium deriuatus est *caucus*, id est *casco de barro o madera para beber*; quo nonnulli ex latinis vsi sunt: vt Hieronymus de Diogene lib. 2. in Iouini: *Habens ad potandum caucum ligneum:* Trebellius in Claudio. *Item in caucos, & sciphos, &c.* Spartianus in Pescennio habet, *caucum argenteum*, & Euodius Epigram. 25. & Bonifacius epist. 40. & Papias, qui ait: *Caucus vastis genus.* Neque vero nouum est latinam linguam ab Hispana, vt alias à cæteris aliquas voces mutuere, vt *lepus, lancea sparto*, & *pittacceum*, hoc est *pedazo*, quo aliqui vsi sunt, vt Zacharias Papa in Epist. 142. ad S. Bonifacium apud Serarium: Et Anastasius Biblioth. in vita sancti Ioannis Elemos. cap. 10. & 51. vnde deducta *pitantia* Latinè, & Hispanè *pitanza*, quasi *pedazo de pescado ocarne*: pluresque aliæ voces idem manifestant: qua de re egimus in Comment. ad M. Maximum Disceptatione de vero Origine linguæ Hispanæ A. C. 516. numer. 5. ad quem lectorem amando. Eiusdem generis est vox *Amma* nobilibus fœminis ab Hispanis impertiri solita, significans *Senora*, Latinè *Domina*, aut *Domna*, qua tamen Pelagius vtitur libell. 18. numer. 19. *Vos estis fatua; nam hæc est vestra, & mea est amma.* Reperitur hæc eadem vox à Palladio sæpiùs vsurpata videlicet cap. 42. sed in excusso à Rosuueydo: Verum in M. SS. & in edito Parisiis *Domna* est, & in aliis *Nonna*, & congruit quod sub infertur: *Sic enim vocant Matres spirituales.* Et eodem pacto legendum reor apud ipsum cap. 37. *Damna Pramum*, & cap. 137. *Domna Talida*: & cap. 18. *Domna Taor*; non verò *Amma Pramum, Amma Talida, Domna Taor*, aut *Nona.* Errandi enim ansam præbuit Pelagius citato loco, qui eandem ac Palladius rem narrauit. Tandem in Ioannis libello num. 8. Hispanismus planè est; *Vna vidua colligebat spicas de post nos:* Hispanè: *cogia espigas despues de nos.*

15. Interpres denique vetustioris libri de Verbis Seniorum, quisquis ille sit, cum in eadem hæreat salebra, eiusdem idiomatis vir proculdubio censendus erit. Namque num. 14. *Gellonem* inducit: *Cum ad refectionis horam venisset, gello cum aqua, quam ad potum sibi præparauerat, vertebat se.* Quæ sanè vox est decurtata (an ab imperito librario?) à *cangilon*, qua vrceum significamus. Pelagius lib. 5. num. 24. eam historiam refricans, posuit *siriscu-lam* vocem itidem Hispanam, sed vitiatam à librariis. Apud Isidorum extat in Gloss. *Sirascula* adhuc vitio non carens, cum oporteret scribi *Saricula*, vel potius *xarricula* diminutiuum à *xarra*, quæ vrcens est. Tot modis erratum est à diuersis, cum sibi ignotam vocem scriberent. Vtitur etiam auctor ille verbo *carricare*, quod onerare denotat, de quo num. 13. dictum est. Quinimo numer. 146. vbi iterum Pelagius eo vtitur: *Carricauit senex camellum*: etiam addit: *Cum autem discarricasset*, nouo verbo Hispano *descargasse.* Vtitur & voce *sportellis* vsque ad nauseam, tam ibi, quam alibi sæpe: & *parentum* pro consanguineis, more Hispanico *parientes* numer. 168. Nec prætermittendum quod numer. 39. posuerit *muscata* pro odoramentis, quo pacto nos *nuezes moscadas* dicimus ex odore bellario eis superueniente. Et tandem vniuersi Apophtegmetum translatores phrasibus vtuntur humillimis, eo quod parum ab Hispanicis differrent, plus iusto materno idiomati dediti; vt illa: *Adiuuabat ad animal caricandum*; Et: *Ecce istud bonum comparandum est.* Et illa Pelagij lib. 7. nu. 8. *Senex habebat notitiam hominum, inuidicatus autem senex malè loquebatur de eis.* Et cæteræ, quas enumerare possibile non est, cum totos expleant libros.

An iqui Pelagij interpretes Hispanus.

Vt ergo ad id, vnde digressa fuit, redeat oratio, à quatuor prædictis scriptoribus petenda sunt, quæ de moribus Scithiotarum compendio accepimus ab antiquis: quod nimirum penè omnia quæ in medium ad instructionem Monachorum proferunt, à sanctis Patribus Scithis habitatoribus desumpta sunt; vt tute lector ex sequentibus facile animaduertes.

§. II.

§. II.

Ipsa Scithiotarum instituta, & mores.

16. Democratiā eligunt.

1. NEmo inter eos ad clauum sedebat tanquam supremus moderator, quo vno à cæteris religiosorum cœtibus segregabantur, democratica contenti monarchiam auersati. Alias & Arsinoitæ Antonium, & Nitriotæ Ammonium, & Pachomium Tabennesiotæ gubernatorem vnicum agnoscebant, in quorum decedentium locum alios suffectos ostendimus cap.3.num.13.& 24.& adhuc inferius de Tabennesiotis ostendemus. Planè illis quadrare videtur alterum ex quatuor minimis terræ, quæ Salomonem Prouerb.30. Sunt sapientiora sapientibus. *Regem locusta non habet, & egreditur vniuersa per turmas suas:* vbi Beda: *Potest autem in locusta Anachoretarum concors vnitas accipi, quæ cum homine præceptore nullo in suis latibulis regatur, infatigabili tamen instantia in suis quæque locis Christo militare, & malè pullulentia carnalium voluptatum germina consueuit absumere.*

Abbates qui dicantur.

2. Senes omnes seu Abbates in Scithi vocem in Conuentibus habebant. (Vocabant autem *Abbates* eos, quos cani commendabiles facerent, eosve quorum eximia sanctitas id sibi nomen extorqueret, vt Agathin, de quo Pelagius lib.15. nu.40. *Narrauit Abbas Ioseph: Quia sedentibus nobis aliquando cum Abbate Pastore, nominauerit Abbatem Agathonem. Et diximus ei; Iuuenis est; quare eum appellas Abbatem? Et dixit Abbas Pastor: Quia os suum fecit eum appellari Abbatem*) quos frequentius pro rebus maioris momenti expediendis celebrabant: nimirum pro Presbyteris, & Diaconibus creandis, pro delinquentium fratrum correctione, pro ieiuniis specialibus indicendis, pro solemnitatibus celebrandis, & id genus aliis occurrentibus negotiis.

17. Presbyterorum & Diaconorum electio.

3. De Capitulo Generali pro eligendo Isaac in eremi Presbyterum narrat rem gestam Palladius lib.de Verbis Senior. num. 22. & Paschasius cap.33.num.2.his: *Consilium inter se habuerunt seniores Patres, & omnes Monachi habitantes in eremo Scithi, & consenserunt vt Pater Isaac Presbyter eis ordinaretur in Ecclesia, quæ in ipsa eremo sita est: vbi conuenit die & hora statuta multitudo Monachorum, qui in illa eremo conuersantur.* Quæ rursus subdit de fuga eius ne ordinaretur, ad rem istam non faciunt. Notatione tamen dignum reor, locum habuisse in quo congregabantur, id est Ecclesiam in medio omnium extantem; & quod hora & dies indicebantur pro Comitiis celebrandis (vt ego existimo) à Presbytero: is enim ad vniuersam Congregationem loqui de negotiis consueuerat occurrentibus, vt videre est apud Pelagium libell. 7.num.14. aiente de quodam Capitulo Generali: *Dixit Abbas Pastor: Quia Isidorus Presbyter de Scithi alloquutus sit aliquando plebem fratrum dicens Fratres, num ad laborandum venimus in hoc loco? &c.* Extat apud eundem Pelagium libel.15. nu.11. de aliis Comitiis mentio, vbi Theodorus Abbas ad Diaconum electus est, tametsi nunquam acquieuerit electioni, Diuina quadam reuelatione sibi suffragante. Sed & Cassianus collat.21. cap.1. de electione Abbatis Ioannis in Diaconum agens, ait: *Non enim ad hunc gradum quilibet propria voluntate, aut ambitione prouehitur; sed is quem cunctorum seniorum cætus ætatis prærogatiuâ, & Fidei atque virtutum testimonio excellentiorem omnibus, sublimioremque censuerit.* Idem refert c.9. de Elia, & Theona Abbatibus.

4. Quod verò in iis senes omnes vocem haberent, satis ostendit Abbas Agathon apud eundem Pelagium libello 10. numer. 12. *Namque idem Abbas Agathon, cum fuisset Conuentus pro quadam causa in Scithi, & fuisset causa ipsa ordinata* (hoc est expedita) *postea venit, & dicit eis. Non bene ordinastis causam. Illi autem dixerunt ei: Tu quis es qui vel loqueris? Et ille respondit: Filius hominis; scriptum est enim: Si verè vtique iustitiam loquimini, iusta iudicate filij hominum.* Planè innuens, vnum ex iudicibus causarum eremi se esse, quia intererat iustitiam tueri. Idem elicimus ex libr.9. eiusdem Pelagij num.4. vbi ait: *Fecerunt seniores Conuentum, & miserunt ad Abbatem Moysem dicentes, vt veniret: ille autem venire noluit. Misit autem ad eum Presbyter dicens: Veni quia plebs fratrum te expectat. Et ille surgens venit.* Vbi & illud obiter notatum, quod nisi à Presbytero vocatus, non acquieuit venire: nam eius erat ad Collectam conuocare. Quinam in Comitiis vocem haberent.

5. Porrò fratrum culpas in communi Conuentu diiudicari apud eos solere, testatur ipse Pelagius proximè cit. numer.4. inquiens: *Frater aliquando in Scithi inuentus est culpabilis; & fecerunt seniores Conuentum; & miserunt ad Abbatem Moysem dicentes, vt veniret &c.* Et num.9. *Factus est aliquando Conuentus in Scithi, & loquebantur Patres de quodam fratre culpabili.* Palladius à me vindicatus de eisdem comitiis agens n. 136. non vnius duntaxat delicta tunc seniores examinasse contendit, sed multorum; quasi generalem delictorum visitationem facientes: ait enim. *Peracta Congregatione semel in Scithi, dum Patres de multorum vita, & de rebus plurimis loquerentur, Abbas Pior tacebat.* Et tunc quidem Prioris prudentia enituit, quippe vt doceret Patres zelum erga delinquentes, qui suum deflerent casum, piè esse temperandum propriorum peccaminum recordatione: *Foras egressus, tollens saccum impleuit arena, & portabat in dorso suo; Et iterum in alio paruo panno misit alteram arenam, & portabat ante se. Videntes autem cæteri fratres, requisierunt ab eo, quod esset hoc exemplum; Et respondit dicens: Iste saccus, qui habet multam arenam, mea peccata sunt, quoniam plurima sunt iniquitates meæ, & ecce dimisi ea post dorsum meum, nolens ea videre, ne pro illis doleam, vel plangam. Et ecce pauca hæc delicta fratris mei ante oculos meos posui, & crucior in ipsis condemnans fratrem. Sed non oportet sic iudicare; sed mea magis ante me adducere, & de ipsis cogitare, & rogare Deum, vt indulgeat mihi.* Placuisse vero vniuersæ Patrum multitudini Pioris iudicium, generalis eorum declarauit vox: nam sequitur: *Quod audientes Patres dixerunt: In veritate hæc est via salutis.* Imponit hoc factum Pelagius Moysi numero illo 4. Et rursus Piori nu.9. sequenti. Mihi verò suaderi nequit vtrique contigisse, nec simul in eodem Conuentu cum de ea re non conuenissent, nec in alio: alias in posteriori cessarent circunstantes mirati, & rogare de mente hyeroglyphisti. Sed Anonimus Græcus, quem nobis Pelagius edidit, dū hinc inde seniorū Apophtegmata corrasit, errorē duorū Codicum simul expressit. Illud tamen ab eo accipiendum, quod Palladius tacuerat: *Illi autem audiente, nihil locuti sunt fratri, sed ignouerunt ei.* Potro in eis iudiciis

18. Culparum iudicium veniale.

iudiciis nullius accipi solere personam, inde deducitur; quod magno quoque Arsenio dissimulare nequiuerunt, quod non satis decenter sederet: nimirum in sublime alterum e pedibus habens. Quod quidem etiam se finxit Pastor deliquisse; vt eo correcto Arsenius audiens corrigeretur. Quod fusius in eius vita narrat Metaphrastes.

19. **Palam seipsos arguebant.** 6. Mos erat itidem, vt & fratres delinquentes confiterentur peccata coram multitudine. Quocirca & illud accidit, quò Abbatis Pastoris enituit erga eos pietas, quem Monachum in Scithi egisse prodit Pelagius. libel 15 num. 11. Enimvero cum dixisset frater quidam: *Feci peccatum grande, & volo triennio pœnitere? dixit Abbas Pastor.: multum est. Et dixit ei frater: Iubes annum vnum? Et dixit iterum senex: Multum est. Qui autem præsentes erant* (Ecce coram multitudine crimina sua manifestabant) *dicebant, vsque ad 40. dies. Senex autem dixit. Multum est. Et adiecit dicens. Ego puto, quia si ex toto corde homo pœnituerit, & non apposuerit facere iterum vnde pœnitentiam agat, etiam triduanam pœnitentiam suscipiat Deus.* Ita refert ipse Pelagius lib. 10. num. 4.

Probabantur virtutes. 7. In eisdem Capitulis generalibus mos erat de alicuius Patris virtute periculum facere. Id elicio ex eodem Pelagio lib. 16. n. 7. Vbi ait: *Facta aliquando congregatione Patrum in Scithi, cum voluissent senes probare Abbatem Moysem, contempserunt eum, dicentes. Vtquid ille Æthyops venit in medium nostrum? Ille autem audiens tacuit. Cum vero dimissus esset Conuentus, dixerunt ei qui eum iniuriosè tractauerant: Nec modo non es turbatus? Et ille respondit. Turbatus sum, & non sum locutus:* Verbis Ps. 67. vsus.

20. **Scripturæ dubia enodebant.** 8. Sed & si quod dubium de Scripturis sacris patribus emergebant, in Comitiis tractabatur. Hac de re audi Pelagium lib. 15. num. 24. ita disserentem. *Collecti sunt aliquando fratres, qui habitabant in Scithi; & cœperunt intra se quærere de Melchisedech Sacerdote. Obliti sunt autem vocare Abbatem Copre. Postea autem vocantes eum interrogabant eum de eadem quæstione. Ille autem tundens tertio os suum, dixit: Væ tibi Copres, quia quæ mandauit tibi Deus vt faceres, dereliquisti; & quæ à te non requirit, illa scrutari, præsumis.* Vide autem docilitatem Patrum. *Hæc autem audientes fratres, fugerunt singuli in cellas suas.* Pariter apud eos literarum prouentus montem illum afferre solitum, mox docebimus.

Concionabantur senes. 9. *Mos erat ipsis* (nunc Metaphrastem loquentem induco in vita Magni Arsenij apud Lipom tom. 6. & Surium. tom. 4. die 19. Iulij) *cum certis temporibus soli esse intermisissent, simul conuenire, & de vtilitate animæ sermonem agitare. Hoc autem est vel quædam laborum mutatio ad recreandum animum, nec superuacanea, nec inconducibilis. Postquam fuerunt omnes simul congregati, rogatus est ab eis Arsenius aliquem incipere sermonem, qui aliquam afferret vtilitatem. Is autem Patribus potius obediens, quam aliquid faciens ad ostentationem, neque volens ostendere doctrinam quam collegerat, & alioqui expedita quadam & simplici vtens oratione.*

SERMO S. ARSENII Ad Fratres in Capitulo congregatos.

FRatres (*inquit*) *& Patres, omnem rem quam quis aggreditur, præcadit causa aliqua, & scopus propter quem agitur. Causam vero cur nos ex mundo fugerimus, nullam aliam dixerimus, nisi vt purgemus animam, & quæ eam consequitur salutem adipiscamur. Studendum est ergo nobis, vt nos purgemur pro viribus. & maximè interiorem hominem, vbi etiā maius est bellum, & victoria difficilior.* 21. **Interioris hominis cura maior adhibenda.** *Multi enim sunt, qui, quod attinet ad carnis pollutionem & peccati operationem, magnam ostenderunt continentiam, & vsi sunt ieiuniis, & aliis afflictionibus. De pollutione autem cogitationis, imperfecta purgatione nihil omnino cogitauerunt, etiam si sit præceptum, non de purgatione solum carnis, sed etiam spiritus. Quin etiam omnibus quidem curæ fuit, vt fugerent fornicationem, aliasque voluptates: vt autem vitia occultiora, nempe inuidiam, gloriæ cupiditatem, inanem de se persuasionem, pecuniarum amorem, & quæ est omnium pessima, superbiam. Vt has, inquam effugerent perturbationes, pauci admodum curarunt. Ea ratione hi dimidiam habent purgationem, vel potius maiori, & præstantiori parte manent impurgati: suntque veluti statuæ, quæ sæpè quidem extrinsecus auro, vel ære fulgent; internè autem plenæ sunt immunditia, & quauis alia vilissima materia. Ab his ergo non manifestis vitiis nos vel maximè studeamus expurgare.*

Porro autem hoc quoque nos non lateat, ô fratres, quod noster inimicus diabolus multis, & variis vtens machinis nos conatur decipere, & boni prætextu in mala impellere: vt Verbi causa suggerens hospitalitatem, & consequenter fratrum qui accedunt gratam, & benignam exceptionem, efficit vt simul comedant, & compotent. Causa autem est bonum charitatis. Deinde sic paulatim suffurans, & attrahens; impudentes nos trahit, vt ventri seruiamus, & deinde nos ad satietatem libidinis polluit, & voluptatibus. **Diaboli technæ aduersus Monachos.** *Aliis rursus submittens in omnium eleemosinam, & in pauperes beneficētiam, immittit amorem pecuniæ, & furorem impellit auaritiæ. Aliis autem multorum vtilitatem tanquam escam porrigens, efficit vt silentium, & quietē relinquant, tāquam rem inutilem; & vt cum multis quidem mundanis habeant consuetudinem: & nonnunquam etiam cum mulieribus incautè hoc faciant persuadet, tanquam qui iam eo peruenerint, vt sint impatibiles: sic miseros reddit libidinosos, & seruientes animæ perturbationibus. Aliis nullam exhibens molestiam, & vt à nullo capiantur vitio insidiosè procurans extulit in superbiam, & sic facilè præcipitantur. Nonnunquam autem faciens, vt à bellando abstineant, & maximè hi, ad suscipienda exercitationis certamina se paulo ante exuerant, decepit efficiens vt essent securi, & de nulla re sollicìti. Ex quo factum est, vt cum eos iniecerit in socordiam, & vt labores negligerent effecerit, repentè eos inuaderet tanquam expugnatu faciles, & inermes, & sic maxima tempestate eorum mentes labefactaret, & conturbaret; & sæpè etiam in vitiorum profundum immergeret. Alios rursus cum vt sibi fiderent persuasisset, vt qui iam ad maiorem peruenissent mensuram, suggessit, vt eis crederentur aliorum cogitationes, vitiorumque & bellorum annuncia*

nunciatione & bellorum annuntiationes. Quibus cum nondum rectè sua vitia abluissent, primum quidem recordationem, & informationem eorum, quæ audierunt, immisit, non absque animi perturbatione: deinde vero etiam miseros impulit ad carnis pollutionem.

Quoniam ergo tentatoris insultus sunt tam varij, tamque multiplices, & tam difficiles ad deprehendendum; nobis quoque multa custodia, sobrietate que opus est, & ad bonum attentione (deesse videtur, *& iugi ad Deum oratione*) *vt ab ipso illuminati, imprudentes malo tanquam bono non vtamur, & non animaduertentes in noxia incidamus; sed vigilemus, & sobrij simus, considerantes vndenam, & quando, & quomodo ille facit insultus; & in nullo ostendamus, propterea quod animum minimè adhibuerimus.*

Hactenus sermo Arsenij *ad Monachos qui erant congregati*, quam placuit in medium adducere, vt ex eo lector eliciat, quam exactè de interioris hominis valetudine medenda Patres illi in Comitiis tractarent, & moris illius commendabilis aliqualem typum concipiat. Sed ad alios exponendos se vertat oratio.

22. Oratio publica pro ingruenti necessitate.

10. Indicebatur in Congregatione communis ad Deum oratio pro ingruentibus necessitatibus. *Venit aliquando quidam dæmonium habens in Scithi.* (Verba sunt Ioannis subdiaconi libel. 2. numer. 4.) *& facta est pro eo oratio in Ecclesia, & non egrediebatur dæmon ab eo, quia durus erat. Dicunt autem ad inuicem Clerici loci illius* (erant vero Isaac, & Isidorus) *Quid faciemus huic dæmoni? Nemo potest eum eiicere, nisi Abbas Besarion:* Quod tamen eo adueniente perfectum est. Verùm hic tantus erat, vt de eo postea senior referret: *Vidi hominem in Scithi, qui poterat facere vt sol staret in cœlo, sicut fecit Iosue filius Nauè.* Narrat id ipse Ioannes num. 5. qui tamen. 3. præcedenti de eodem scripserat dixisse. *Obsecro Domine stet sol, donec perueniam ad seruum tuum, & factum est sic.*

Ieiuniorum indictio.

11. In Congregationibus specialia indicebantur ieiunia; de quibus est illud Pelagij lib. 13. num. 4. *Factum est aliquando in scithi mandatum, vt ieiunarent illa hebdomada, & facerent Pascha.* Causam indictionis non aperit: Verum cum dicitur factum de ieiunio speciali mandatum, necessariò innuitur, non de maiori seu *parasceues* hebdomada sermonem fieri, sed de alia quavis pro voluptate Patrum congregationi indicta; & ideo nomen Paschæ latiùs accipiendum pro solemnitate ab eis specialiùs celebranda. Similiter lib. 10. num. 109. *In Scithi Presbiter prædicauit in Ecclesia plebi dicens: Ieiunate, & extendite abstinentiam vestram fratres, &c.*

23. Festorum celebratio.

12. Congregabantur denique in Scithi Patres, vt solemnitates Domini, & sanctorum eius solemniori ritu, & communi tripudio celebrarent. Et tunc quoque solemniùs soluebant solita ieiunia, addito etiam, si fortè ad manum esset, parum vini per singulos senes, quod quandoque ex eleemosinis dari contingebat. *Facta est aliquando festiuitas in Scithi, & dederunt seni in calice vinum, quod abiiciens dixit; Tolle à me mortem istam. Quod videntes alij, qui cum ipso edebant, nec ipsi biberunt.* Ita Pelagius libel. 4. numer. 53. Et sequenti 54. subiicit aliud simile, & sanè notabile; vt quisque apud se reputet, si quando vinum propinabatur in Festis scithensibus, durè à multis id habitum, & quasi instituti relaxationem. *Alia vice allatum est ibi vasculum vini de primitiis; & vt daretur fratribus ad singulos calices. Et introeunte quodam fratre, & vidente quia vinum acciperent, fugit in cryptam; quæ crypta cecidit. Et cum audissent sonum, currentes inuenerunt fratrem semi animam iacentem; & cœperunt eum obiurgare dicentes; Bene tibi contigit quia vanam gloriam habuisti. Abbas autem refouens eum dixit: Dimittite filium meum; bonum opus fuit. Et viuit Dominus, quia non reædificabitur crypta hæc temporibus meis; vt cognoscat mundus quia propter calicem vini cecidit crypta in Scithi.* Cæterum aquam potius ministrari solitum, probat quod ipse Pelagius narrat libel. 10. numer. 28. *Venerunt aliquando senes in Scithi.* (id est conuenerunt interse) *Et erat cum eis Abbas Ioannes Nanus: Et dum comederent, surrexit quidam Presbyter, vir magnus, vt daret per singulos vasculum aquæ paruum ad bibendum: & nemo acquieuit accipere ab eo, nisi solus Ioannes Breuis* (seu Nanus) *Admirati sunt autem cæteri, & dixerunt ei: Quomodo tu cum sis omnium minor, præsumpsisti ministerio vti viri senis, & magni? Et dicit eis: Ego quando surgo dare aquam, gaudeo si omnes biberint, vt mercedem acquirant: nunc igitur propterea ego suscepi, vt faciam ei qui surrexit inuenire mercedem, ne forte etiam contristetur, nullo sumente ab eo. Hæc cum dixisset, admirati sunt omnes de discretione eius.* Nec omittenda Macarij discretio, quam Patres ita commendabant (verba profero Pelagij lib. 4. num. 26. qui id ex Palladio desumpsit num. 53.) *Dicebant de Abbate Macario, qui si vacauit inter fratres* (sic vocat ieiuniis strictioris solutionem) *ponebat sibi terminum, vt quando inueniebatur vinum, & propter fratres bibebat; quo vno calice vini, die integra aquam non bibebat. Et fratres quidem volentes eum recreare, dabant ei vinum: sed & senex cum gaudio sumebat, vt semetipsum postea cruciaret. Discipulus autem eius sciens causam, dicebat fratribus: Propter Deum rogo, ne detis ei, quia in cella postea se cruciatu domat. Quod cognoscentes fratres, vltra ei vinum non dederunt.* Sed de festiuis gaudiis satis.

13. Ne quis verò putet, tumultuariè Scithiotas congregari solitos, & absque delectu sedere; sciat in his congressibus locum sibi debitum vnicuique assignatum, & obseruatum fuisse. Ita prorsus elicere cogimur ex eo quod Ioannes subdiaconus recitat de Conuentu facto pro liberando Energumeno; lib. 2. num. 4. dixisse videlicet Patres: *Nemo potest eum eiicere, nisi Abbas Besarion; & si rogauerimus eum pro ipso, nec in Ecclesiam veniet. Hoc ergo faciamus. Ecce venturus est ante omnes mane in Ecclesiam; faciamus eum qui vexatur sedere in loco ipsius, & cum ingreditur, stemus ad orationem & dicamus ei: Excita fratrem istum Abba.* (nimirum ei, qui locum eius occupabat, iuberet sibi locum dare) *Fecerunt autem sic.* Et cum mane accedens Basarion diceret: *surge egredere foras;* confestim liberatus est. 24. Ordinata sessio.

14. *Hoc erat opus habitantium in Scithi, vt animarent eos qui impugnabantur à quacumque passione: & extorquebant sibi laborem vnde inuicem lucrarentur bona.* Sic refert hanc Scithiotarum consuetudinem Pelagius lib. 11. num. 15 cum circa eius obseruantiam narrasset Abbatem Ioannem *Breuem* nunquam destitisse repplicare patienter eadem monita seni obliuioso. Et cum ille Ioannem grauare vereretur importunitate sua, adducta in medium lucerna, quam non grauassent mille ab ea accensæ, subintulit. *Ita nec Ioannes* Alterna monita.

 laditur,

læditur, si tota Scithis veniat ad me: nec impedit me à charitate Dei. Quando igitur vis, veni nihil hæsitans.

25. Monasteria & cellæ. 15. Quod ad ædificia spectat eius montis, quæ proculdubio paupertatis amatores vilissimæ structuræ formabant, & cellas reperio apud eos fuisse, & Monasteria. De Monasteriis adduxi superius Macarium fuisse primi conditorem ex Ioanne libell. 3. num. 15. Fuisse Macarium, qui Scithi prius Monasterium fecit: & passim apud prædictos *de Verbis seniorum* scriptores Monasteriorum Scithicorum mentio occurrit. Et Moscus cap. 152. disserit de *Monidij* cœnobio inquiens. *Accessimus ad Abbatem Marcellum Scithiotam in Monasterium Monidion, &c.* Sed quod à Marcello extructum fuerit ad instar suorum extra Scithim, postquam à Barbaris destructa est, vbi priùs annos 35 egisse dicitur. De antiquis agit idem Moscus cap. 113. Verum non sic constructa crediderim scithica cœnobia; vt nostra, sed ita, vt quivis cellam suam haberet, quæ si multæ propè se inuicem essent, dicebatur *Monasterium.* Alias erant quibusdam magnis senibus cellæ in solitudine constructæ, vt Eremitarum moribus inseruirent. De cella Arsenij scribit Pelagius lib. 2. num. 6. *Quia erat cella eius longè in millia XXXII.* id est à fratribus distans. Et apud Palladium lib. de Verb. senior. num. 210. *Abbas Zenon dum esset in Scithi, egressus est nocte de cella sua ambulare per eremum. Et factum est dum longius processisset, errauit per tres dies, & noctes*, eguitque Angeli ministerio, vt ad cellam reduceretur. Porro cella vna à patribus vno die perficiebatur, vt Palladius in lauf. refert cap. 9. *In vno die cellas faceret, vno quidem subministrante lutum, altero vero laterem, alio autem hauriente aquam.* Clarius Ruffinus de vi. PP. cap. 2. *In vna die aduenienti fratri cellulam ædificabat. Erat in hoc opere magna alacritas fratrum, vnoquoque eorum festinante lateres conuehere, aut lutum porrigere, aut aquam infundere, aut ligna deferre.* De trabe, cui tectum cellæ innitebatur, mentio est apud Pelagium lib. 10. num. 33. sub nomine Pastoris Abbatis Scithiotæ: *Intendit senex ad tectum cellæ, & dicit ei: Quid est hoc? Et ille respondit: Trabes est quæ portat tectum, &c.* De Petra scissa, & lignis sibi fieri iussis aliquando Macarius in Scithi apud Ioann. subdiac. libel. 3. num. 2. *Tum dixi eis: Venite, facite vobis cellulam Dedi autem eis securim, & ostendi etiam illis duram petram dicens: Excindite hic, & adducite vobis ligna de palude: & cum imposueritis tectum, sedete in eodem loco.* Lego etiam quasdam cellas à Theodoro, & Hor relictas, quod ex lateribus essent: Peleg. lib. 3. num. 19. *Flentes reliquerunt locum ex lateribus, & sic recesserunt in cellis suis:* Planè quod pretiosiores solito eas putassent: & tamen non lego coctos lateres igne.

26. Ex omni genere & ætate hominum admittebantur. 16. Ex omnium hominum genere ætate, & qualitate in scithi ad Monachatum admittebantur: nec quisquam inde petentium arcebatur, si tamen spiritu ageretur. Ita sanè floruisse inibi nouimus & Nanum, & Æthiopem, & seruum; id est Abbates Ioannem, Moysem, & Olympium, Ioannes quidem vnus ex his, quos Latini *pumiliones* dicunt, Græci Nani, & Hispani *Enanos*; id circo vulgo nonnunquam *Ioannes Breuis*, aliquando clarius *breui statura*, & sæpè *Nanus* apud scriptores nostros nuncupatus: nescio vbinam nunc temporis ad habitum admitteretur: à Scithiotis tamen receptus est, quod nimirum iuuenculi flagrantissimo ardore spiritus motum viderent. Nam & Palladio num. 56. & Pelagro lib. 10 num. 27. testibus; *Dicebant de Abbate Ioanne statura breui; qui dixerat aliquando fratri suo maiori: Volebam esse securus, sicut Angeli sunt securi, nihil operantes, & sine intermissione laudantes Deum. Et spolians se quo vestitus erat, abiit in eremo* (ô mirum puerunculi candorem, ardoremque;) *& facta ibi hebdomada vna reuersus est ad fratrem suum. Et dum pulsaret ostium, respondit ei antequam aperiret, dicens: Quis es tu? Et ille dixit. Ego sum Ioannes. Et respondit frater: Ioannes Angelus factus est, & vltra inter homines non est. Ille autem pulsabat dicens: Ego sum. Et non cito aperuit ei, sed dimisit eum affligi. Postea vero aperiens dixit ei: si homo es, opus habes operari, vt viuas: si autem Angelus es, quid quæris intrare in cellam? & ille pœnitentiam agens, dixit: Ignosce mihi frater, quia peccaui.* Euasit nihilominus prudentia, & sanctitate inter nominatissimos viros: extantque vtriusque testes gesta, & sententiæ admiratione dignissimæ apud prædictos autores Moyses è Nigritarum regione ad Monachatum admissus, miros in sanctitate & sapientia progressus fecit. *Cum factus esset Clericus* (Pelagio lib. 15. num. 29.) *posuerunt ei super humerale, & dixit ei Archiepiscopus: Ecce factus es candidatus Abba Moyses. Et ille respondit* (comiter profectò) *Putas a foris Domine Papa an de intus?* Tunc probandæ patientiæ gratia (quod supra retulimus) Clerici indignatione simulata dixerunt; *Exi frater Æthiops.* Hunc ex insigni latrone Monachum factum prodit Metaphrastes in vita Arsenij, & Martyrologia ad diem 28. Augusti. Rursus Olympius seruus fuerat diuitum Alexandrinorum, & de eorum licentia scithim petiit: vbi & tanta præditus fuit humilitate, vt descenderet per singulos annos in Alexandriam portans mercedes suas dominis suis: quas etiam à renuentibus accipere cogebat. Cætera eius scribunt Palladius num. 17. & Pelagius lib. 15. num. 31. qui nomen eius prodit quod Palladius tacuerat: *Et ex hoc factus est nominatus in Scithi.* Quod ad ætatem spectat recens conuersorum in ea eremo, Arsenius argumento est senes minus inde ablegatos, quippè qui LXV. annorum metas attingens conuersus, in scithim perrexit. Pueros quoque in cœnobiis eius educari solitos, refert Pelagius lib. 5. num. 21. *Dicebant* (ait) *de quodam sene, quia descendit in Scithi, & habebat filium adhuc sugentem lac. Qui quoniam in Monasterio nutritus est, quæ essent mulieres nesciebat. Qui cum factus esset vir, ostendebant ei nocte dæmones habitus mulierum, & nuntiauit patri suo, & mirabatur. Aliquando ergo ascendit cum patre suo in Ægyptum, & videns mulieres, dixit patri suo: Abba, ecce istæ sunt, quæ veniebant ad me de nocte in scithi. Et dixit ei: Isti sunt Monachi de sæculo fili: alio autem habitu vtuntur isti, & Eremitæ alio. Et miratus est senex, quomodo in scithi ostenderent & dæmones imagines mulierum.* Libello itidem 16. num. 15. *Narrauerunt de sene quodam, quia habuerit puerulum cohabitantem secum, &c.* Cæterum experientia compertum ab eis fuit, non oportere ad habitum recipere: Quod quidem Isaac Abbatem Congregatione fratrum monuisse narrat Pelagius lib. 10. num. 32. lugubri inducta causa. *Dixit Abbas Isaac Thebæus fratribus suis: Pueros hic non adducatis: quia propter pueros in scithi quatuor Ecclesiæ eremus*

mus factæ sunt. Quod qua ratione, aut quo illorum vitio acciderit, reperire non potui: tametsi de pueris indisciplinatè agentibus in eremo, & senes flocci pendentibus, multa habeat idem autor libel. 16. n. 14. & 15.

27. Faciliş ereĉtio. 17. Quos facile recipiebant, haud difficilè de Cœnobiis eiiciebant, ne oris morbida gregem contaminaret: vt prudenter disposuit S. P. Benedictus cap. 28. Regulæ. Etiam negligentem fratrem idem Isaac è Cœnobio expulit, de quo Pelagius lib. 9. num. 3. & prius Palladius num. 137. qui *venit aliquando*, ait, *Abbas Isaac in cœnobium* (à cella vtique eremi) *& vidit illic fratrem negligentem, & iratus iussit illum expelli de cœnobio* lego & ab Angelo reprehensum dicente: *Vbi iubes vt mittamus illum fratrem qui peccauit?* sed id factum reor, quod fratrem facti pœniteret. Alias etiam de ore Angeli dictum lego: *Si contigerit de illis perfectis aliquam vel in paruo peccare, mox prodatur:* Quod proculdubio horrorem audientibus incutiat. Idem quoque libel. 10. num. 18. autor est, *quia quando erat in Scithi Abbas Arsenius, erat ibi Monachus quidam rapiens ea, quæ habebant senes. Abbas autem Arsenius volens eum lucrari, & senibus quietem præstare, tulit eum in cellam suam, & dicit ei: Quidquid vis ego tibi dabo: tantum non rapias. Et dedit ei aureos, & nummos, & rescellas, & omne quod in responso suo habebat, dedit ei. Ille autem verum rapiebat, senes vero videntes quia non quieuit, expulerunt eum dicentes: Quia si inuenitur frater habens de infirmitate corporis aliquid oportet sustinere eum: si autem furatur, & admonitus non quiescit, expellite eum, quoniam anima sua lenimentum facit, & omnes in eo loco habitantes conturbat.* Quam sententiam in omnes incorrigibiles latam è senioribus, his refert Metaphrastes in Arsenio. *Illorum debemus ferre infirmitates, qui ducuntur pœnitentia, & seipsos conferunt ad correctionem: cum autem credebatur hunc esse immedicabilem, eum potius expellere oportet & procul amandare, vt qui sit valde pernitiosus in cohabitatione.*

28. Paupertas. 18. Summa Scithiotæ pollebant paupertate. Hac de re Pelagius libel. 6 num. 19. hæc refert. *Venit quidam vir magnus ignotus portans secum aurum in Scithi, & rogabat Presbyterum eremi, vt erogaretur ad fratres. Dixit autem ei Presbyter: non opus habent fratres. Et cum nimis esset vehemens, & non acquiesceret, posuit sportam cum solidis in ingressu Ecclesiæ; & dicit Presbyter: Qui opus habet, tollat. Et nemo tetigit. Quidnam autem nec aspexerunt. Et dicit ei senex: suscepit Deus oblationem tuam: Vade, & da illud pauperibus. Et valde ædificatus discessit.* Eius rationem ab Agathone accipe. Nam cum non dissimiliter *quidam vir rogaret Abbatem Agathonem* (ita Palladius num. 71. *vt pecuniam illius susciperet in propria ratione, nolebat ille dicens: Non est necesse mihi, quia opera manuum mearum me pascunt. Cum autem illo persistens diceret: propter indigentes dignare suscipere: Duplex verecundia esset; quia non indigens suscipit, & aliena præstans vana gloriæ subiacebo.* Innuit Pelagius lib. 6. num. 17. neque sic adhuc acquieuisse. Sed quid est (ais forsam) quod passim legimus, eosdem Patres nummos aliquando argenteos, & aureos apud se habuisse? Numquid licebat cuivis pecunias possidere? aut quannam eorum paupertatem commendamus, qui pecunias possidebant? Sanè qui aliorum sub se degentium cura habebant, vt Abbates, & Monasteriorum Procuratores, vellēt nollent, pecuniā ex labore manuum Monachorum prouenientem, non quidem possidere vt domini, sed dispensare in victus vestitusvè ratione prouidenda necesse habebant. Sic Arsenius; cuius aliquando penum refertum vidisti, pro dispensatione discipulorum refertum habuisse ne dubites: nam & discipulorum eius, Danielis scilicet, Alexandri Zoyli, & Amoys apud ipsum degentium multa in nostris autoribus mentio est præsertim apud Pelagium lib. 11. num. 4. & 8. & lib. 15. num. 9. & lib. 18. num. 2. & 3. Alias vero, ipso teste Pelagio lib. 6. num. 2. ipse præ cæteris Arsenius ipso ostendit facto Monachos omnis rerum dominij expertes esse, dum hæreditatem ipsi à senatore consanguineo testamento legatam abnuit recipere volens ipsam testamenti eius paginam rescindere: aureum illud subiiciens verbum: *Ego prius mortuus sum quam ille: ipse autem modo mortuus est: quomodo me fecit heredem?* Nihil minus de Anachoretarum paupertate cogites, cum pecunias sportularum venditarum ad se deferebant, ad comparandum sibi victum necessarium: non enim dominium rerum retinuisse credes, sed Communitatis, Episcopi, aut Ecclesiæ nomine exercuisse dispensationem; nam qui semper solus est, Abbatis & dispensatoris etiam sui munus obire cogitur. Qua de re egimus lib. 2. cap. 7. numer. 33. & cap. 8. num. 16.

19. Bifariam Scithiotæ victum sibi comparabant labore manuum, nimirum sparteas, aut palmeas texentes sportulas, aut storeas, de quo passim in his libris: & messores alienorum segetum effecti, cuius gratia in Ægyptum descendebant. 29. Labores manuum. Posterioris huius consuetudinis meminit Ioannes Subdiac. lib. 2. de Verb. Senior. num. 8. vbi Abbatem Sisoim inducit dicentem. *Quando eram in Scithi cum Abbate Macario, ascendimus metere cum eo septem nomina.* Vbi nota vocem *Nomina*, aut deprauatam à librariis, aut obscuram esse. Forte in originali erat VII. NOM. quo significaretur *Septimus Nomus*, qui inter relatos à Ptolomæo lib. 4. Geograph. cap. 5. tab. 3. Africæ dicebatur *Saites Nomus*, id est *Præfectum Saites* ab vrbe *Sais* sic dicta, & hæc non longè à Scithi erat versus Orientem. Itaque sensus erit: *Ascendimus metere cum eo Saitem vrbem* (seu VII. Nonum) *ecce vna vidua colligebat spicas de post nos, & non cessabat plorans:* cuius doloris misertus Macarius à mortuo responsum elicuit de loco seruati depositi: pro quo restituendo vidua præmebatur. Pelagius iidem meminit Monachi Scithiotæ, qui cum ad messem proficisceretur eo anno ad iussionem senis, commutauit laborem messis in 40. ieiuniis dies, quibus in cella reclusis panem dumtaxat cum sale comederet. Ita ille lib. 14. num. 14. sic exorsus: *Frater quidam de Scithi vadens ad messem, applicuit ad quendam senem magnum, & dicit ei: Dic mihi Abba quid faciam vadens ad metendum? Dixi ei senex Vade, & renuntia messioni huic, &c.* Nec silentio digna trium illorum fratrum contentio, quorum duo agrum soli messuere, agrum inquam à tribus simul conductum: quod nimirum alter post conductionem messionis, cum in febrim incidisset in cellam reuersus est. Sed quia ex charitate duo reliqui partem eius messuerant, & totum agrum, Deo iuuante, maiori facilitate, ac minori labore, quam si omnes simul conductæ messioni insisterent, mercedis partem ægrotum recipere cogebant, vim ei

ei inferentes; quam tamen ægrotus accipere renuebat, vtpotè quam labore suam non fecisset. Narrat hoc S. Martinus Dumiensis in Ægyptorum Patr. sententiis num. 9. ex Pelagio lib. 17. n. 20. subiiciente, *Hoc autem audiens senex miratus est, & dixit vni de Monachis suis: Percute signum in cella fratrum, & congregent se hic omnes. Qui cum venissent dicit eis: Venite fratres, & audite hodie iustum iudicium. Et indicauit eis omnia senex: Et adiudicauit fratrem illum, vt acciperet mercedes suas, & faceret ex his mercedibus quod ipse vellet. Et discessit frater ille contristatus & plorans, quasi praeiudicium passus.*

20. Hic obiter morem illum Scithiotarum perpendito conuocandi Congregationem fratrum ad iussionem Senioris percussione alicuius signi nimirum tabularum lignearum, aut forte tintinabuli, seu etiam tubæ alicuius, provt in quavis eremo ad manum erat, de quo in Regula Pachomij dicemus. Sed & illum quoque morem notabis, conuocari solitos cum aliquod egregium virtutis exemplar aliquis fratrum edebat; vt cæteri ædificarentur.

30. Quales vestes.

21. Quales vestes eorum fuerint, his aperuit Pelagius lib. 6. num. 9. *Dicebat fratribus suis Abbas Isaac: Patres nostri, & Pambo vetustis, & de multis partibus resarcitis vestibus vtebantur.* Fuisse Pampo ex Scithiotis, fatetur ipse lib. 15. numer. 42. & de Isaac id superius monuimus. Neminem latet inter præcipuos eorum floruisse SS. Moysem & Arsenium: quali vero amictu incesserint accipe. De Moyse hæc habet Pelagius lib. 9. num. 10. *Audiuit aliquando Iudex Prouidentiæ de Abbate Moyse, & perrexit in Scithi, vt videret eum.* Quem vt ex certis signis agnosceret, fratres dixerunt: *Senex vetustissimo vestimento vtens, longus, & niger.* De Arsenio vero Palladius numer. 37. *Sicut cum in sæculi conuersatione esset, nimis pretiosis vestimentis præ omnibus vtebatur; ita postmodum in eremo Scithis degens, studebat vt ab omnibus Monachis viliora, & despectiora vestimenta haberet.* Sed quæ? *Mortuum quidem corpus* (ait Metaphrastes) *in ipsis quibus fuerat indutus vestibus, cilicio, inquam, & pelle ouina* (hæc erat melota illius, de qua Pelagius lib. 15. num. 9.) *eius discipuli, cum Psalmos pro more cecinissent, deposuerunt.* Quod autem pelles quibusdam illorum fuissent in vsu, liquet ex his quæ refert Pelagius lib. 14. numer. 7. *Venerunt* (ait) *aliquando quatuor fratres de Scithi ad Abbatem Pambo, vestiti pelliceas tunicas, &c.* Lego verò tunica vsos, & superhumerali, vt de Besarione (quem Scithiotam fuisse compertum est) scribit Palladius in Lausiac. cap. 116. Lego & melotem eius apud Pelagium lib. 12. numer. 3. & pallium Ioannis Nani ad Palladium num. 56. & pallium discipuli Moysis num. 86. Iterum de pallio Pelagius lib. 5. num. 22. & de Melota lib. 17. num. 17. Nulla verò vtilibet & calceamentis apud eos, aut caligis mentio. De qualitate autem eorum hæc habet Paschasius ad calcem cap. 4. vt citat ex M. SS. Rosueidus in Notis: *DE VILITATE VESTIVM. Abbas Agathon dispensabat semetipsum, & in omnibus cum discretione pollebat, tam in opere manuum suarum, quam in vestimento: Talibus enim vestibus vtebatur, vt nec satis bona, nec satis mala cuiquam apparent. Dicebat autem discipulis suis: Vestis quoque sit Monachi, qua nuditatem, & frigus repellas: non inditi coloris, qua in iactantia elationis, aut in vanitate animæ fluctuetur.* Ita sanè diuersa sentiebant Patres, provt quisque diuerso ducebatur spiritu, & ætate varia virtutis: nam perfecti vilissimis melius vti poterant: tyrones mediocribus, vt qui à iactantiæ fluctibus timerent. Porro Agathonem Scithim quoque habitasse, in superioribus diximus.

22. Humi cubabant, aut stragulis, aut storeis confectis. Cum vero semel Hor, & Theodorus misissent caprinam pellem in cella sua, subitò iudicium Dei exhorrentes, cellam deserere. Sic Pelagius lib. 3. 19. Huic annexa erat parcitas somnij de qua Arsenius: *Sufficit Monacho, si dormierit vna hora, si tamen pugnator est:* Idem lib. 4. num. 3 Pæman verò, Anub, & Pastor quatuor somno consignabant horas, vt refert Palladius num. 199. & Pelagius libell. 15. n. 11. & Paschasius c. 42 n. 4. Stragulum & horæ quietis.

31. Victus, & ieiunij modus.

23. Victus Scithiotarum primum hic erat. Tota hebdomada nihil coctum mandebant Hinc accidit quod Pelagius scribit lib. 10. numer. 109. *Descenderunt aliquando Monachi de Ægypto in Scithi, vt viderent seniores loci illius. Et cum vidissent eos extenuatos fame, de nimia abstinentia impatienter* (id est celeriter) *comedere, scandalisati sunt in eis. Hoc autem Presbiter agnoscens voluit sanare eos, & ita dimittere. Et prædicauit in Ecclesia plebi dicens: Ieiunate, & extende te abstinentiam vestram, fratres. Volebant autem Ægyptij, qui illic venerant, discedere, & retinuit eos. Cum autem ieiunassent, primo aporiati sunt: fecerat enim eos biduo ieiunare continuato. In Scithi autem habitantes ieiunauerunt hebdomadam: & facto sabbato sederunt manducare Ægyptij cum senibus. Turbantibus autem se ad manducandum Ægyptiis, vnus de senibus tenuit manus eorum, dicens: Cum disciplina manducate, quomodo Monachi. Vnus autem ex Ægyptiis repulit manus eius dicens: Dimitte me quia morior: tota hebdomada nihil coctum comedi. Et dixit ei senex: Si vos biduo interuallo manducantes ita defecistis, quare in fratribus scandalizati estis, qui semper hebdomadas eodem ordine leuando abstinentiam seruant? Illi autem pœnitentiam coram eis egerunt: & ædificati in abstinentia eorum abierunt cum gaudio.* Sed quod magis miteris, nec buccellam panis in aquam salitam, quamvis frigidam licebat immittere. Sanè miratus est aliquando *Abbas Achiles* quod *veniens in cellam Abbatis Isaiæ in loco Scithi, inuenit eum comedentem, miserat enim in catino sal, & aquam.* Et præ pudore abscondit buccellam intinctam pòst plectas de palmis. *Videns autem quia abscondit illud post plectas de palmis, dicit illi: Dic mihi; quid mancadubas? Ille respondit: Ignosce mihi Abba, quia palmas incidebam, & ascendi in cauma: & propterea intinxi modo buccellam in sale, quia exaruerunt fauces meæ: & quia non descibat buccella quam in ore miseram, propterea compulsus sum superinfundere modicum aquæ in sale, vt vel sic possem glutire sed ignosce mihi.* Et nihil vilius esui apparere poterat, & causa vrgentissima erat, scilicet buccella faucibus hærens; & tamen Isaias verecundatur; & Achiles rem mali exempli reputans, vocato cœtu admirans dixit: *Venite & videte Isaiam comedentem iuscellum in Scithi.* Et ad ipsum conuersus, *si ius manducare vis, vade in Ægyptum.* Sed & oleo vti minus licebat: Enim vero: *Cum Abbas Beniamin, qui erat Presbiter in Cellis, applicuisset in Scithi ad quendam senem, & voluisset ei dare modicum olei: ille dixit: Ecce vbi iacet illud paruulum vasculum, quod attulisti mihi* ante

ante tres annos, & quomodo posuisti illud sic remansit. Narrat hoc Pelagius lib. 4. num. 12. & de iuscello Isaiæ num. 10. Vidisti lector parum quoque aceti in totis quatuor Scithi cœnobiis non repertum referente Moscho.

32. Vetera ieiunia qualia. 24. Sabbato, & Dominica die soluebant ieiunium, eorum quidam, coctum nimirum aliquod edentes; à quo tamen aliqui abstinebant. Eâ propter *frater quidam rogauit Abbatem Sisoim.* (& hunc vidimus Scithiotam) *Quid facio, quia occurro ad Ecclesiam: frequenter fratres pro charitate ad cibum retinent me? Dixit ei senex. Onerosa res est. Dicit ergo Abraham discipulus eius: Si occurritur in sabbato, & Dominica ad Ecclesiam, & biberit frater tres calices, ne multum est? Et dixit senex. Si non esset sathanas, non esset multum.* Hæc Pelagius eodem lib. 4. num. 37. sed mox num. 69. subiicit de fratre *ieiunante tota hebdomada. Et cum Sabbato serò venisset ad Missas; communicans mox fugiebat, ne cogeretur à fratribus in Ecclesia manducare. Apud se autem tantum modicas betas elixas cum sale manducebat sine pane.* Prior verò *vnum tantum paximatium* (id est biscoctum panem) *& quinque olivas in cibo accipiebat, & hoc deambulando foris.* Ita Palladius num. 31. sed cum rogaretur: *Quare sic deambulando manducaret? Respondit, se non hoc velut opus aliquod agere, sed velut quiddam superfluum vti. Alij autem de hoc interroganti, respondit, vt non vel in comedendo corporalem delectationem habeat anima.* Ita Pelagius lib. 4. n. 34.

Noua Ieiunij forma. 25. Post aliquod tempus forma ieiunij à Patribus mutata est. Qua de re hæc scribit Pelagius lib. 10. num. 44. *Interrogauit Abbas Ioseph Abbatem Pastorem* (hunc ex Scithiotis notissimis diximus superiùs) *Quomodo opus est ieiunare? Et dixit Abbas Pastor: Ego volo vt quotidie manducans, subinde paululum subtrahat sibi, ne satietur. Dicit ei Abbas Ioseph: Ergo quando eras iuuenis, non ieiunabas biduanas leuando? Et dixit ei senex: Crede mihi, quia & triduanas, & hebdomadam. Sed & hæc omnia probauerunt senes magni; & inuenerunt, quia bonum est quotidie manducare, per singulos dies parum minus. Et ostenderunt nobis hanc viam regalem; quia leuior est, & facilis.* Perpende taxationem illam quotidiani victus; *persingulos dies parum minus:* & hanc nuncupasse *regiam ieiunij viam;* à Scithiotis inuentam. Tantundem dixisse Abbatem Pæmanem refert Palladius numer. 45. addens, à senibus biduana, & triduana ieiunia variæ gloriæ nuncupata.

33. Communitatis amor. 26. Communitatis amor tam altè in eorum animis insederat, vt nemo quicquam peculiare edere auderet, quod omnibus sui cœnobij non apponeretur. Sic intelligo illud Pelagij lib. 4. n. 70. *Fratres conuocati in Scithi sunt, vt manducarent palmas.* Et illud Palladii de Verb. senior. numer. 41. ex Ruffino in Vit. Patr. cap 29. *Cum S. Macario quidam frater vuam detulisset, ipse qui secundum charitatem, non quæ sua sunt, sed quæ alterius cogitaret, ad alium fratrem eam detulit, qui infirmior præ ægritudine videbatur. Tunc infirmus gratias egit Deo pro fratris officio, & suscepit eam: & ipse nihilominus plus de proximo, quam de semetipso cogitans, ad alium detulit eam infirmum fratrem; & iterum ille ad alium: & sic cum per omnes cellulas quæ longè à semetipsis erant per eremum dispersa, illa circumlata esset, ignorantibus eis qui eam primus misisset, ad vltimum defertur ipsi Macario, qui eam miserat. Gratulatus autem S. Macarius quod tantam vidisset in fratribus abstinentiam, tantamque charitatem, ad acriora semetipsum spiritualis vitæ extendit exercitia.* Palladius cum in Laus. cap. 20. hanc eandem refricaret historiolam præstantissimæ eorum abstinentiæ (quam *continentiã* vocat) factum egregium adscribit subdens: *Ne ipse quidem Macarius ex iis tandem comedit.* Verùm & singularitatis odio quod sibi omnes indixerant adscribendum, id conuincit, quod quãdo sufficienter pro omnibus dabatur, abstinebat nemo. Huc refer quod scribit Cassianus de fratribus ficum ad ægrotum ferentibus inedia in itinere consumptis, nec ficus quas fereban mãducare audentibus; quod quidem in eremo Scithis contigisse, idem autor testatur lib. 5. Instit. cap. 40. Quinimo id discipulos suos docuisse videtur Arsenius, cum ex paucis caricis (sunt caricæ ex ficorum genere Syris peculiares, Plinio lib. 15. hist. nat. cap. 5.) quas ad Scithiotas quidam ex pietate miserat, *pro hoc quod essent pauca non transmiserunt ex eis Abbati Arsenio, ne velut iniuriam pateretur.* (Narrat rem ipsam Pelagius lib. 15. num. 8. à quo id desumpsit Metaphrastes) *Ille autem cum hoc audisset, non est egressus iuxta morem ad opus Dei cum fratribus celebrandum dicentes: Excommunicastis me, vt non mihi daretis eulogiam, quam transmisit Dominus fratribus: ex qua ego non fui dignus accipere. Quod cum audissent omnes, ædificati sunt in humilitate senis. Et vadens Presbyter portauit ei de caricis illis, & adduxit illum in Congregatione gaudentem.*

27. Obiter & hunc illorum morem comper tum habemus, defectuosos fratres, aut delinquentes apud Scithiotas puniri solitos excommunicatione, hoc est separatione à fratrum consortio in mensa, & choro; & qui à mensa separabatur, etiam à choro censebatur remotus; vti præsenti exemplo Arsenius indicauit, cum reputans non fuisse ad mensæ consortium admissum, protinus à celebrandis Synaxibus se coercuit. Aliter B. P. N. Benedictus instituit, pro leuioribus culpis tantum à mensæ participatione fratres arcendos; non à choro: quanquam ibi imponere Psalmum; aut Antiphonam non valeret. Ita ille cap. 24 Regulæ. Nisi velis Arsenium simulasse impositam sibi excommunicationem grauioris culpæ, cui nimirum vtriusque separatio impenditur etiam ab eodem Benedicto cap. 25. Eiusdem moris meminit Cassianus lib. 2. Instit. cap. 16. & lib. 4. cap. 16. Excommunicatio in Scithiotis.

34. Horæ canonicæ. 28. Synaxes nocturnas & diurnas deuotissimè celebrabant: pridem nullo certo Psalmorum numero, rursum duodenario in Nocturnis Vigiliis. Vtriusque moris mentionem facit Cassianus lib. 2. cap. 4. & 5. vbi serio refert duodenarium ab Angelo palam in Synaxi apparente Patribus inditum. Veteris consuetudinis in Scithi sic meminit Pelagius lib. 11. num. 17. *Dixit Abbas Isidorus, qui erat Presbyter in Scithi: Ego quando eram iuuenis, & sedebam in cella mea, non habebam numerum Psalmorum, quos dicebam in ministerio Dei: nox enim mihi, & dies in hoc expendebatur.* Recentionis meminit Ioannes Subdiac. lib. 3. num. 2. inquiens: *Dicebat Abbas Vindemius: Quia narrauit Abbas Macarius dicens: sedente me aliquando in Scithi descenderunt duo adolescentes peregrini & venerunt ad me dicentes: Vbi est cella Abbatis Macarij?* Hi ædificata cella, & sub Macarij magisterio positi, de nocte surgentes dicebant: *Vis dicimus duodecim Psalmos:* Ordinem eius temporis nota

nota. Psallebat *minor quinque Psalmos, senos versus, & vnum Alleluia: Et per vnumquodque verbum exibat lampas ignis de ore ipsius, & ascendebat in cælum. Similiter & alter, &c.* Vereor legendum: *Psallebat minor sex Psalmos:* ita vt inter vtrumque duodecim explerent. Cum hoc ipsum refert Palladius lib de Verb. senior. n. 196. subdit: *Postquam expleuerunt Matutinos, &c.*

Eucharistiæ vius.

29. Octauo quoque die ad Missas sacram sumebant Eucharistiam, cum sabbato aut Dominica die ad Ecclesiam conuenirent. Ita plane deducuntur ex facto Monachi illius apud Pelagium lib. 4. num. 69. de quo ipse. *Cum Sabbato venisset ad Missas, communicans mox fugiebat, &c.* Quod regula 24. retulimus.

35. Assiduitas orationis.

30. Orationis studio præ ceteris incumbebant. Quonam pacto Macarius ad eam tyrones instrueret, sic refert Pelagius lib. 12 num. 10. *Interrogauerunt quidam Abbatem Macarium dicentes: Quomodo debemus orare? Et dixit ei senex: Non opus est multum loqui in oratione, sed extendere manus frequenter, & dicere: Domine, sicut vis, & scis, miserere mei. Si autem instat bellum in animo, dicere, Adiuua me. Et quia ipse scit quæ expediant, faciet misericordiam nobiscum.* Ne tamen quis ob arduitatem ab oratione desisteret, credens, non oportere sibi in eius assecutionem insistere, quam haud facile adipisceretur, rogatus Abbas Agathon vnus ex Scithiotis, & Macarij collega, *quæ virtus in conuersatione Monastica plus haberet laboris? Respondit: Ignoscite mihi, quia puto, non esse alium laborem talem, qualem orare Deum.* Sed cur? subdidit: *Dum enim voluerit homo orare Deum suum, semper inimici dæmones festinant interrumpere orationem eius: scientes, quia ex nulla re impediuntur, nisi per orationem fusam ad Deum. Siquidem omnem alium laborem, quem homo in religiosa conuersatione positus assumpserit, quamuis instanter, & toleranter agat, habet tamen, & possidet aliquam requiem. Oratio autem vsque ad vltimam exhalationem opus est vt habeat laborem magni certaminis.*

Corporis habitudo in oratione?

31. Frequentius manus in oratione ad cœlum extentas habebant. Hanc consuetudinem prodidit Macarius citatus, cum monebat discipulos: *Non opus est multum loqui in oratione, sed extendere manus frequenter.* Eodem lib 12. numer. 8. idem Pelagius refert de Abbate Ioseph, qui vt doceret Abbatem Loth frequenter orare; *Surgens senex expandit manus suas in cælum, & facti sunt digiti eius velut decem lampades ignis. Et dixit ei: si vis, efficieris totus ignis.* Porro Loth ex Scithiotis esse, accipe ab eodem lib. 10 num. 8. sed & lib. 12. num. 3. de S. Bessarione Abbate, quem sæpiùs ostendimus Scithiotam fuisse, agens ait: *Narrauit Abbas Dulas, qui fuit discipulus Abbatis Bessarionis, dicens: Veni aliquando in cellam Abbatis mei, & inueni eum stantem ad orationem, & manus eius erant extensæ in cælum. Permansit autem hoc faciens iugiter per 14. dies.* Et Palladius num. 211. referente Abbate Daniele, inquit: *B. Arsenius Sabbatorum die vesperè solem relucentem post dorsum suum dimittebat in oratione persistens, extēdensque ad cælum manus, non desistebat orare, nisi iterum sequenti die, sol surgens oculos eius impleuisset.* Et de S. Abbate Sisoi itidem Scithis habitatore Pelagius lib. illo 12. numer. 11. *Dicebant (ait) de Abbate Sisoi, quia nisi citò deponeret manus suas, quando stabat ad orationem, rapiebatur mens eius in superioribus. Si ergo contingebat cum eo aliquem fratrem orare, festinabat eas deponere, ne raperetur mens eius, & moraretur.*

32. Orationi perpetuam inferciebat eorum silentium. Sane Abbas Moyses inter quatuor Monachi virtutes primam apposuit silentium: vt enim scribit Paschasius cap. 35. num. 1. Abbas Moyses ad Solitarios solebat proferre sermonem, dicens: *Quatuor sunt principia obseruantiæ Regularis, id est Tacendi, seruandi mandata Dei, Humiliandi semetipsum, & Angustia paupertatis.* Rationem aperuit Sisois apud Pelagium lib. 11. n. 27. Nam fratri interroganti: *Desidero custodire cor meum;* Respondit: *Et quomodo possumus custodire cor nostrum, si lingua nostra ianuam apertam habuerit?* Et Macarius Palladium num. 189. roganti: *Quomodo posset saluari?* subiecit: *Oportet fugere homines, & sedere in cella, & pro peccatis iugiter lamentari: & quod super omnes virtus est, tam linguam coërcere, quam ventrem.* Ita Arsenius Scithiotarum iubar præclarissimum de cœlo edoctus est a voce dicente: *Arseni, fuge, tace, quiesce: hæc sunt principia salutis.* Eapropter nonnunquam in hospitis cuiusdam aduentu humi prostratus iacuit, ne loqueretur quousque ille discederet. Vtrumque ex Palladio num. 190. & 93. Aliquando & fratrem, ne ad se accederet, lapidibus impetiuit, furorem simulans, vt refert Metaphrastes in eius vita. Et Pelagio lib 1 num. 4. interroganti cur neget ... *Quomodo me vides in dolo? Arsenius dixit Sicut Angelum Patrem.* Roganti vero secundò: *Et nunc quomodo me vides?* respondit: *Quomodo Sathanam. Etenim vel si benignum sermonem loquaris, velut gladius mihi est.* Nimirum tantum aiebat discrimen intercedere inter Monachum tacentem, & loquentem. Innumera huius generis, quæ de Scithiotis reperiuntur, silentij ipsius gratia prætermitto. 36. Lingue silentij studium.

37. Cellæ custodia.

33. Silentij gratia & orationis iugis magna cellæ custodia apud eos erat. Moysis Abbatis præceptum erat; quo verbum salutis petentes excipiebat. *Vade, & sede in cella tua docebit te vniuersa.* Pelagius lib 2 num. 9. & Palladius num. 109. Et Arsenius fratri, quem Monasticorum summa valde tædebat, respondit: *Vade, manduca, bibe, & dormi; tantummodo de cella non exeas. Sciens quia perseuerantia cellæ perducit Monachum in ordinem suum.* Vt & illi accidisse narrat Pelagius lib. 7. num. 17.

34. Cellam autem ipsam claudebant Scithiotæ super se. De Sisoi refert Ioann. Suaiiac. lib. 3. num. 6. *Abbas Sisoi sedens in cella semper claudebat ostium suum.* De Arsenio Palladius n. 192. *Cum quidam ad B. Arsenium ex fratribus venisset, volens videre eum, pulsauit ostium, Abbas autem Arsenius sperans suum esse discipulum aperuit ei, &c.* De Macario Pelagius lib. 4 num. 17. *Abbas Macarius maior in Scithi dicebat fratribus. Post Missas Ecclesiæ fugite fratres. Et dixit ei vnus frater: Pater, vbi habemus fugere amplius in solitudine ista? Et ponebat digitum suum in ore suo dicens: Illud est quod fugiendum dico: & sic intrabat in cellam suam, & claudens ostium, sedebat solus.* Et de Pastore lib. 13. num 5. Dixit Pastori senex: *Metuebam ne propter Quadragesimam mihi non aperiretur.* Vbi obiter obserua morem strictioris seruandi silentij in Quadragesima, & cellæ durioris clausura. Pastor vero charitatis ergo aperuit dicens: *Nos non didicimus ianuam ligneam claudere, sed magis linguæ ianuam cupimus clausam habere.* — Ostium cellæ fere claudebatur.

Quæ in cella agenda sint exerc.

35. Quid in cella agendum esset, docuit Pœmen

men Arsenij magister apud S. Martinum num. 21. nam roganti fratri: *Quomodo oportet sedere in cella?* respondit. *Sedere in cella est manifeste operari manibus, & meditari Verbum Dei, & quiescere* (somni captandi gratia) *& solitariè tantum panem edere.* Vide nunc quæ supra monuimus: Scithiotam panem dumtaxat edere potuisse in cella.

38. Obedientiæ præstantia. 36. Obedientiæ imprimis cura præcipua erat omnibus. Vnde & ibi stupenda ad eius virtutis commendationem miracula Deus operari dignatus est. Ibi siquidem Pelagio autore lib. 14. num. 3. Thebæo Monacho tyrunculo siccum lignum ad Abbatis sui imperium rigante, tandem post annos tres fronduit, floruit. Seuerus Dialog. 1. cap. 3 id narrat in Ægyto accidisse, sed in Scithi factum verba illa Pelagij indicant. *Narrauerunt de Abbate Ioanne Breuis statura quia perrexit ad quendam Senem Thebeum genere commorantem in Scithi, qui sedebat in eremo. Tollens autem Abbas eius aliquando lignum siccum, plantauit, & dixit ei: Per dies singulos mitte ei ad pedem eius lagenam aquæ, donec fructum faciat. Erat verò longè ab eis aqua, vt à serò pergeret, & manè rediret. Post tres autem annos viruit lignum illud, & fructum fecit. Sumens autem ex fructu eius senex, attulit ad Ecclesiam, & dixit fratribus: Accipite, & manducate fructum obedientiæ.* In Scithi quoque egregiæ illius obedientiæ demonstratio accidisse liquet ex Pelagio lib. eodem 14. numer. 5. quando ad vocem iubentis Librarius caracterem breuis, ac facilis structuræ exarans dimidiatum omisit. *Venit Siluanus Abbas ad cellam Marci* (hoc enim discipulo nomen erat) *& pulsauit dicens: Marce. Ille autem cum audisset vocem senis, statim exiuit foras: & misit eum ad quoddam ministerium.* Ibant ex condicto multi exploraturi iuuenis obedientiam, eo quod senes ægrè ferrent, eum plus cæteris discipulis suis à Syluano diligi. *Abbas ergo Siluanus dixit senibus. Vbi sunt cæteri fratres?* Pulsauerunt primò ad ostia singulorum vocantes eos ex nomine, & nemo ad Magistri vocem, qui se eorum ministerio asserebat indigere, egressus est. *Et ingressus est in cellam Marci, & inuenit quaternionem, quem ea[d]em hora inchoauerat, in quo litteram O faciebat. Et audita voce senis non fixit, nec girauit calamum vltra, vt impleret, & clauderet litteram, quam in manus habebat. Et dixerunt senes: Verè Abba quem tu diligis, & non diligimus quoniam & Deus diligit eum.* Narrat id ipsum Palladius de Verb. senior. numer. 143. Sed Pelagius locum aperuit dicens: *Dicebant de Abbate Siluano, quod habueris in Scithi discipulum nomine Marcum, & hic fuit magnæ obedientiæ, &c.* Iam quibus miraculis tantam obedientiam illustrauerit, Palladio narrauit Macarius Lausi.cap. 20. contestatus *se obseruasse, tempore Communionis Christi Sacramentorum* (erat enim Macarius Præsbyter) *se Marco exercitatori nunquam dedisse oblationem, sed Angelum dedisse ex ara, solum autem se vidisse digitum manuum eius qui dabat.* Consule & obedientiam Alexandri discipuli magni Arsenij quam commendat Pelagius lib. 14. num. 1. qui de pretiosa Marci morte agit. l. 18. n. 15.

39. Humilitas. 37. Scopus totius vitæ Monasticæ humilitas ab eis reputabatur. Hac vna Macarius superior dæmonibus euadebat, vel ipsis inclamantibus non somni, aut cibi, aut rerum terrenarum parsimonia torqueri, quantumcumque ille 20. dies somnum, aut ciborum indigentiam superarit. Quod refert Palladius tum de Verb. sen. num. 124. tum in Laus. cap. 20. Hac Agathon armatus (num. 14. Palladio) multis se criminibus, quæ alij Patres tentantes in eum iniiciebant, obnoxium fassus, nimirum superbiæ, tumoris detractionis, mechiæ & similium: vnum per Dei gratiam à se repulit, id est hæresim; inquiens: *Hæc omnia quæ dixistis vitia in me esse cognosco* (videlicet in radice) *nec possum negare tantas iniquitates meas; procidensque pronus in terram, deprecor vos, ait fratres, vt intentius pro me misero, & multis peccatis obnoxio Christum Dominum exorare non cessetis, vt indulgentiam tribuat iniquitatibus meis multis, & malis.* Et rursus: *Sermonem autem quem obiecistis de hæresi, non potui sustinere, & valde abominatus sum, quia hæresis separatio est à Deo*; id est, totalis. Humilitatis studio olympius veteris seruitutis suæ annum pondere thesseram, dominis etiam renuentibus, nunquam omisit; ne videlicet seruitutis titulus ab hominum memoria aboleretur: apud Pelagium lib. 15. num. 31. Humilitas iunioris Scithiotæ iram fregit seniori Celliotæ, quod Palladius habet de Verb. sen. num. 16. Et apud eumdem Abbas Pæmen Præfecti cuiusdam renuit conspectum, subinferens: *Quia si cæperint personæ nobiles venire ad salutandum, & honorandum me, manifestum est quod alij multi, etiam populares homines frequentabunt me, & vana gloriæ laqueos incurram.* Deficiet me tempus, si humilitatem Arsenij, Pastoris, Isaac, Moysis, & cæterorum eius montis Patrum tentauero, vel summis lineis depingere. Marcum silere non possum, alias obedientiæ meritis illustrem, qui centesimum ætatis annum prætergressus, seipsum iugiter in cellæ solitudine accusabat dicens: *Quid vis deinceps male senex? Ecce iam & vinum bibisti, & oleum tetigisti. Quid vis deinceps vorax in canitie, & ventri seruiens.* Et ad diabolum. *Recede à me diabole: consensisti mecum in dissensionibus: iniecisti mihi imbecillitatem corporis, fecisti me bibere vinum, & sumere oleum* (in senectute) ô quanta crimina!) *me reddens voluptuarium Adhuc ne tibi aliquid debeo? Apud me nihil inuenis, quod vel s dirripere. Recede à me deinceps inimice hominum* Pallad. c. 11. Laus.

38. Humilitatis custodes adhibebant, quas vocant *mortificationes*, hoc est voluntaria in arduis quibusdam superandis certamina, ad animi passiones prosternendas. Sic Arsenius aqua putrida plectas palmarum infundens, pro odoramentis quibus in Palatio vsus fuerat, accipiebat Palladius n. 39. Pior amam ad potum vtebatur, quam recens à se fossus puteus edebat, ne vagandi vlterius licentia abuteretur. Idem Palladius n. 31 Macarius *sex menses sedit in palude Scithis nudus, in qua possunt culices vel sauciare pelles aprorum, vt qui sint æquè magni, vt vespæ* (verba sunt Palladij c. 20. Laus.) *adeoque in toto eius corpore infixerunt aculeos, vt nonnulli existimauerint eum esse leprosum:* & sola voce cognitus est à discipulis, cum cellam post sex menses repeteret. Nobilis Scithiota Anonymus, cum putredine & sanie mulieris nuper defunctæ pallium impleret, ad oculos, naresque sedulò applicabat, vt tentationi, quam de ipsa passus fuerat, satisfaceret. Pallad. n. 11. Besarion per quadraginta noctes mansit inter spinas stans, & non dormiens: Pelagius l. 7. n. 4. n. 1 scribit de Ammona Abbate quod 14. annos fecerit in Scithi deprecans 40. Mortificationes, vt vocant.

cans Deum die ac nocte, vt daret ei virtutem superandi iram. Macarius iterum (n.10.seq.) dormitum inuitauit in sepulchro ethnicorũ, & de corpore mortui, stridentibus etiam dæmonum laruis, ceruical sibi composuit. Rursus sportulas, & plectas, quas alij ad nundinas in camelis comportare solebant, ipse super humeros suos ferre non grauabatur. Consule Ioannem Subdiac. libel. 2. n.6. & Palladium n.146. vbi meminit moris onerandi camelos sportulis Scithiotarum. Et memoriæ iterum commendanda Macariana constitutio, qua pro quovis vini calice integrum diem ab omni potu abstinebat, cuius supra mentionem fecimus. Nec ab hoc certaminum genere ablegandus insignis ille athleta de quo Pelagius l.4.num. 70. *Fratres conuocati sunt in Scithi, vt manducarent palmas: & erat ibi aliquis infirmus præ nimia abstinentia, qui tussiens excreabat phlegma; quod nolente eo venit super alium fratrem. Qui cum à cogitatione sua compelleretur dicere ei: Quiesce iam, & non excrees super me: Vt superaret cogitationes suas, tulit quod excreauerat, & mittens in ore suo, statim comedit illud. At tunc cœpit ad seipsum dicere: Aut non dicas fratri tuo, quod eum contristet; aut manduca quod horres.* Huc denique referendum est, quod frater ille fecit de quo Marcus ad Arsenium. *Vidi quendam fratrem habentem paruulum olus in cella* (id est hortulum olerum) *& eradicabat ea, nolens habere aliquam in cella consolationem.* Pelag. libel. 10. num.7. Et illud Arsenij, qui quando audisset quod maturasset omne genus pomorum, dicebat: *Afferte mihi: & gustauit semel tantum parum ex omnibus, gratias agens Deo.* Ita Pelagius lib. 4.n.6.

41. Verbum Ignosce eis vsitatissimũ. 39. Humilitatem redolebat verbum illud *Ignosce*, quod semper Scithiotæ habebant in ore. Siue enim corriperentur, siue laudarentur, siue cibarentur, aut potarentur; hoc vno verbo omnibus satisfacere arbitrabantur, *Ignosce* Idcirco sparsim in verbis, & gestis Patrũ reperitur. Fideq; moris huius facit Sozomenus l.18. Hist. Eccl. c.17. inquiẽs: *Scithenses Monachi perturbati illud scilicet, quod ipsis dicere solemne est. Etiamsi iniuriam fecerimus, IGNOSCE inquiunt.* Vnus *Theodorus Abbas* (Pelagio teste lib.15.n.20.) *quando cum fratribus manducabat, constituerat*, vt acciperent calices cum reuerentia, & taciturnitate, nec dicerent sicut mos est, *IGNOSCE.* Scithiotam & hunc fuisse ex num. sequenti habes: *Dicebant de ipso Abbate Theodoro, quia cum factus esset Diaconus in Scithi, non acquiescebat ministrare, &c.* de quo supra diximus.

42. Non vacabant litteris. 40. Humilitatis ergo parcè admodum vacabant litteris, etiam Diuinis. Quo circa Pelagio teste lib.10. num. 94. & Paschasio c.41. numer. 2. *Perrexerunt aliquando duo fratres ad vnum senem sanctum in Scithi sedentem; Dixitque vnus ex illis: Abba, Omne Vetus, & Nouum Testamentum memoriter didici. Dicit ei senex: Implesti aërem verbis. Et alter dixit: Ego & Vetus & Nouum Testamentum totum scriptum, & penès me habeo: Et huic respondit: Et tu implesti fenestras tuas carthis.* (id est pluteos, vulgo *estantes*) subiecitque. *An ignoratis qui dixit: Regnum Dei non est in sermone, sed in virtute? Inquirebant ergo ab eo viam salutis: ille autem dixit illis: Initium sapientiæ timor Domini, & humilitas cum patientia. Omnibus his vtentibus pauca sufficiunt.* Theodorus Abbas dixit Macario: *Habeo tres codices, & proficio ex lectione eorum; sed & fratres petunt eos ad legendum, & ipsi proficiunt. Dic ergo mihi, quid debeo facere.* Macarius respondit: *Boni sunt quidem actus, sed melius omnibus est, nihil possidere. Quod cum audisset, abiit, & vendidit memoratos codices, & dedit indigentibus pretium ipsorum.* Abbas itèm Pæmen cum Anachoreta quidam, qui ad eum venerat, de Scripturis sanctis, & de rebus cœlestibus loqui cœpisset, vertit faciem suam ad alium fratrem, & nullum ei dedit responsum. Cuius rei postea hanc rationem reddidit. *Iste homo de superioribus est, & cælestia loquitur, ego autem de inferioribus sum, & terrena vix loqui possum. Si mihi loquutus fuisset aliquid de passionibus Monachi, forsitam & ego respondissem illi; si autem de cælestibus loquor, ego me nescire confiteor.* Palladius numer. 184. At Pelagio lib. 10. num. 5. *Dixit Euagrius Abbati Arsenio: Quomodo nos excitati eruditione, & scientia nullas habemus virtutes; hi autem rustici* (Monachi) *in Ægypto habitantes tantas virtutes possident? Respondit Abbas Arsenius: Nos quia mundanæ eruditionis disciplinis intenti sumus, nihil habemus: hi autem rustici Ægypty ex propriis laboribus acquisierunt virtutes.* Vbi Metaphrastes: *Hoc vero dixit tacitè irridens Euagrium, qui non rectè de Græca gloriabatur sapientia.* Is enim Origenista fuit, & impassibilitatis stoicæ assertor, hypocrisi totus plenus, quem soli Palladius & Ruffinus errorum eius participes laudant. Et quale est illud: *Nos nullas habemus virtutes?* quo sanè magni quoq; Arsenij virtutibus superbè derogauit, vt suas mendaci hypocrisi dilueret. Quod vero inquit: *Nos excitati eruditione & scientia*, ad id respicit, vt innuat vtrumque; in Ægypto aduenam esse, & eruditionem aliunde asportasse; cæteros indigenas rusticosque appellat Ægyptios. Cæterum longè aliter sæcularem suam conditionem Arsenius, vt seruiret spiritui, conculcabat, rusticos illos conueniens de cogitationum suarum doctrinis. Vt enim scribit Pelagius lib.15. numer.7. *Cum interrogaret Abbas Arsenius quemdam senem Ægyptium de cogitationibus suis, alius videns eum dixit: Abba Arseni, quomodo tu, qui tanta eruditionis in Latina & Græca lingua edoctus es, rusticum istum de cogitationibus tuis interrogas? Et ille respondit: Latinam quidem, & Græcam eruditionem quantum ad sæculum apprehendi* (Hispanismus *apprehendi*, pro *didici*) *sed Alphabetum rustici istius nec dum discere potui.* Ipse nihilominus discipulum docebat de scripturis sanctis aliquid continuò meditari oportere; inquiens: *Oportet te Fili incessanter meditari eloquia Domini:* Sensum suorum subiungens rationem: *Audiui enim quia dixit B. Pæmen, & alij multi Sanctorum Patrum; quoniam incantatores illi, qui serpentes solent incantare, non intelligunt ipsi verba illa, quæ loquuntur; sed serpentes audientes intelligunt virtutem illorum, & conquiescunt, & subduntur eis: sic etiam & nos faciamus* (Nota rem quæ magnam pariat consolationem, Canonicas Horas persoluentibus, sed Latinæ linguæ imperitis;) *quamvis enim non valeamus Diuinarum scripturarum intelligere virtutem; tamen dæmones audientes Diuini verbi virtute terrentur, & effugati discedunt à nobis, non sustinentes eloquia spiritus sancti, quæ per seruos suos Prophetas, & Apostolos loquutus est.* De Verb.sen.n.40.

41. Senioribus cogitationes omnes notas facere docebãtur. Refert Palladius n.177. quod *Abbas Pæmen dixerit: In nullo sic gaudet inimicus, quomodo in* 43. Senioribus cogitationes notas facere docebantur.

in illo, qui non vult cogitationes suas manifestare. Et n. 57. Idem Abbas cuidam fratri dixit: *Ecce frequenter venis ad me habens cogitationes, sic iterum remeas tristis, tecum illas reportas. Dic ergo mihi Fili quod habes: At ille dixit. In blasphemia impugnat me diabolus, & erubescebam dicere. Et mox vt aperuit causam, lenior impugnatio eius apparuit. Et dicit ei senex: Non contristeris fili: Quando hæc cogitatio venerit, dic: Ego causã nõ habeo: blasphemia tua super te sit Sathanas. Et ita sanus factus frater ille discessit.*

Modestia. 42. Modestia itidem ab eis eximiè culta: ita vt *Presbyter de Scithi ad Episcopum Alexandrinum ascendens, quando reuersus est in Scithi, rogatus à fratribus: Quomodo est ciuitas? respondet: Credite mihi fratres, ego ibi faciem nullius hominis vidi, nisi tantum Episcopi. Illi autem mirati dixerunt: Quid putas facta est omnis illa multitudo? Presbiter verò: Extorsi animum meum, ne intuerer faciem hominis.* Pelagius libell. 4. n. 55.

Castitatis custodia qualis. 43. Ne facies mulierem intuerentur, multò illis maior, ac sollicitior oculorum custodia. Vnus Pæmen matri suæ sæpius pulsanti, vt filium videret, ostium cellæ nunquam aperuit, subiungens; sibi sufficere quod eum æternum in cœlo esset intuitura. Palladius n. 154. Nec sorori quæritanti, quod Index filiorum haberet in vinculis, nunquam inde euasurum, si non ipse, aut ad eum descenderet, aut literas ad eundem supplices daret: solumque scripsit: *Si quod dignum morte commisit, moriatur, vt euadat æternas pœnas: sin autem nihil dignum morte commisit, quod iustum videtur legibus, ita de eo iube discernere.* Idem n. 20. Arsenius nec memoriam nobis fœminæ ad ipsum Roma accedentis cupit sibi remanere. Pelag. l. 2. n. 7. Sisois rogatus à discipulo, vt postquam consenuit ad sæculum accederet, intulit: *Vbi non est mulier, ibi eamus.* ibid. n. 13.

44. Ægrotantiũ Curationes. 44. Ægrotis miro charitatis feruore seruiebant. Qua de re vide Pelagium libel. 5 n. 35. sed quibus deliciis putas? *Dicebant de quodam sene in Scithi* (ait ipse libel. 17. n. 17.) *quia ægrotauit, & voluit manducare modicum panem recentem; hoc autem audiens quidam exercitatorum fratrum tulit melotem suam, & misit in eam panem siccum, & vadens in Ægyptũ mutauit illum in panem recentẽ, & attulit seni. Et cũ vidissent fratres panes illos recẽtes, mirati sunt. Senex autem noluit gustare dicens: Quia sanguis fratris est. Et rogauerunt eum senes dicentes: Propter Deum comede, ne vacuum sit sacrificium fratris istius: Atque rogatus comedit.* Quam vero pariter ægrotorum mollitudini indulgerent, inde deducitur, quod cum aliquando Arsenio ægrotanti Presbyter vile substrasset stragulum, & capiti puluinar supposuisset: senex quidam scandalum passus dicitur à Metaphraste in Arsenij vita.

Funera. 45. Lectum morienti circumdabant pietatis, & ædificationis captandæ gratia, mortuumque vestiebant, & plangebant. Ita Palladius numer. 159. & Pelagius lib. 11. numer. 52. *Quidam senex cum moreretur in Scithi, & circumdassent lectulum eius fratres, & composuissent eum, atque plangerent, &c.* Vbi Pelagius pro verbo *composuissent eum*, habet, *& vestierunt eum*; nimirum aliquanto melioribus vestimentis. Hic ille est, qui post aperuit oculos, & primò, secundò, & tertiò risit. Rogatus autem, cur cæteris flentibus rideret, subintulit: *Primo risi quia vos non timetis mortem. Secundo risi, quia non estis parati. Tertiò risi, quia ex labore ad requiem vado.* Innuens planè ridendos qui mortem non timent, cum sit omnium terribilium terribilius., & qui non sunt semper ad eam paratì, cum ea certissima, eiusque hora incertissima sit.

46. Mortuorum suorum corpora lauabant. Ita habemus apud Metaphrast. in Actis S. Apollinaris 5. Ianuar. & SS. Andronici, & Athanasij 27. Februarij. Vbi illud peculiarius in funere S. Athanasiæ: *Mittens senex Daniel exciuit vniuersam Scithim, & interiorem solitudinem, & venerunt omnes Lauræ Alexandriæ, & conuenit vniuersa ciuitas, & Monachi Scithis ferentes legumina; ita enim mos est in Scithi. Cum ramis ergo & palmis extulerunt venerandas reliquias Athanasiæ.* Vbi Scithiotæ pro palmis, aut ramis vtebantur leguminibus, proceris videlicet, cum arboribus carerent. Mortuorum corpora lauabant.

47. De Hospitibus suscipiendis non vna apud eos mens erat. Quidam nimis hospitalitati erant addicti, facileque hospites suscipiebant, & affectuosè fouebant. Inter hos enituit Moyses, de quo memoriæ commendatum est à Pelagio lib. 13. n. 4. quod *cum factum fuisset aliquando in Scithi mandatum, vt ieiunarent illa hebdomada; contigit vt in ipsa hebdomada venirent ad eum fratres quidam ab Ægypto, & fecit eis modicum pulmentum, & cum vidissent vicini fumum, dixerunt Clericis Ecclesiæ, quæ illic est* (qui scilicet ieiunium indixerant, quasi accusantes Moysem apud eos.) *Ecce Moyses soluit mandatum, & coxit apud se pulmentum. Illi autem dixerunt: Quando venerit, loquemur ei nos. Facto autem Sabbato, videntes Clerici magnam conuersationem Abbatis Moysis, dixerunt ei coram omni plebe: O Abbas Moyses, mandatum quidem hominum soluisti, sed Dei mandata fortiter alligasti.* Hinc accidit vt cum venissent aliquando tres fratres ad quendam senem in Scithi, & alter dixisset: *Mihi in focularem herba ascenderunt* (planè Hispanam vocem *logar* imitatus est hic Pelagius lib. numer. 94.) respondit senex: *Et tu expubisti à te hospitalitatem.* Soluisse vero propter hospites ieiunia consueta, prodit Moschus cap. 54. de Scithiotis inquiens: *Habebant hoc omnes generaliter, quod quacumque hora accederent ad eos aliqui, permittebant illos orationem facere, illisque orantibus ipsi mensam apponebant & continuò cibum sumebant.* Verum experientia cum comperisset Arsenius, officiosè hospitarentur eos senes, vagandi sibi ansam arripuisse, haud facilè eis occurrebat: contigitque nihil locutum fuisse fratri, qui eius conspectum anxiè concupierat; quod nihil rogaretur ab eo. De quo Paschasius cap. 18. numer. 2. quem nihilominus Moyses placidè suscepit, & cibauit. Cum vero quidam senum, quinam duorum gratius Deo munus obtulisset, Moyses ne, an Arsenius, in oratione positus hæsitaret: *Ecce in extasi duæ illi naues per fluuium ostensæ sunt, & in vna quidem vidit spiritum sanctum cum silentio & requie, vna cum Abbate Arsenio nauigantem: in altera verò naui vidit Abbatem Moysem, & Angelos Dei mel & fauum in os, & in dentes eius inferentes.* At quantumvis gratus vterque Deo esset, maius quid significatum est in Arsenio, cum quo scilicet Deus, quam in Moyse, cum quo Angeli nauigabant. Pelagius lib. 8. numer. 3. hanc inter hospitalitatem Theodori, & Arsenij differentiam signauit: *Abbas Arsenius non citò occurrebat alicui; Abbas verò Theodorus occurrebat quidem, sed vt gladius erat ei.* 45. Hospitalitas

4. Hospites quidquid eis apponebatur cum charitate edebant: extra hospitium verò facti ad ieiunium solitum recurrebant. Huc spectat quod

Hospites qualiter segerere oporteret.

Pelladius narrat.n.46. *Abbas Siluanus dum cum discipulo suo Zacharia ad quoddam Monasterium peruenisset, antequam egrederetur, fecerunt eos Monachi parum comedere. Postquam ergo egressi sunt, inuenit discipulus eius aquam,& volebat bibere. Cui Abbas Siluanus: Zacharia,hodie ieiunium est. At ille dixit: Nunquid hodie non comedimus Pater? Et dixit ei senex: Illa esca charitatis erat fili; nos autem nostrum ieiunium teneamus.* Narrat ibidem Ioannes subdiac.l.6.an.16. *Quod ascendit quidam senex aliquando in Therenatim de Scithi, & ibi diuertit. Videntes laborem abstinentiæ eius,obtulerunt ei modicum vini.* Dæmon vero de corpore hominis cæpit eum *Potatorem vini* nuncupare. Ad quem senex: *Credo in Christum, quia priusquam finem faciam bibens calicem istum,egredieris ab eo.* Cuius humilem fidem respuens diabolus, reliquit hominem, quem vexabat.

49. Nemo eorum equitasse noscitur; pedites ambulasse multi sed & Macarius apud Palladium n.97. cum iuberetur quærere duas mulieres, ad quarum mensuram virtutis nondum peruenisset: *hoc audito senex accepto baculo in designatam peruenit ciuitatem*: Et dixit eis: *Propter vos tantum laborem veniens ex solitudine longingua sustineo.* Legimus etiam sportulas super humeros suos ad nundinas comportasse. At res hæc nimis apud ipsos nota est. Vide Palladium n. 66.

46. Pedites incedebat.

50. Recreando animo apud eos temporis nullum. Serpebat aliquando prauus mos diebus Dominicis aliquantisper detineri fratres in colloquutionibus,& comessationibus. Verùm ei viriliter se opposuit Macarius, vti Pelagius refert libel. 4, n. 27.inquiens: *Abbas Macarius maior in Scithi dicebat fratribus: Post Missas Ecclesiæ fugite fratres. Et dicit ei vnus fratrum: Pater vbi habemus fugere amplius in solitudine ista? Et ponebat digitum suum in ore suo dicens: Istud est quod fugiendum dico. Et sic intrabat in cellam suam,& claudens ostium, sedebat solus.* Consule Pelagium l.eod.n.37. & prius n. 26.vbi de alio Macario dicitur: *Quia si vacauit inter fratres, ponebat sibi terminũ,&c.* Dedimus hoc cum de cibi,& potus ageremus regula. Aliquid tamen eius rei docuit Abbas Abraham apud Cassianum collat.24.cap.20.& 21.exemplo S. Ioannis Euangelistæ.

Recreandi animi tempus nullum.

Dedi tibi lector Syllabum morum Monasticorum qui Scithiotis illis magnis pretiosi erant, quos nimirum hinc inde expiscari valui, thesaurum planè incomparabilem: à quo cæteri Christiani Orbis Monachi suos mutuati sũt. Haud dubium quin & alij exciderunt,sed non flocci pendendum tot, tantosque testimoniis certis commendatos ab interitu liberos persistere valuisse. Fecit Deus ne tantarum virtutum vllo vnquam tẽpore testes defecissent. Reliquum est vt de huius Religionis duratione, & fine aliquid dicamus.

§. III.

Quando,& quare Scithiotarum Congregatio destructa fuit?

47. Scithis destructio miranda & deploranda.

NObilissima præstantissimaque Monachorum familia (quòd mundi ita res proterat inconstantia) non valuit diu in originaria virtutum perfectione consistere: nec nimium deficere absque cœlesti vltione permissa est,vt in ea adimpleretur illud sapientis: *Flagellat Deus omnem filium quem recipit.* Mira res & non multis exemplis perspicua. Ignoscebat olim Deus septem peccatricibus ciuitatibus Sodomorum propter quinque iustos, si in eas reperti fuissent;nunc vero Scithim sanctum montem Monasteriis & cellis plenum, tanquam Diuinis choris psallentium, legentium, orantium,viuis adhuc, & flagrantissima charitate florentibus magnis Dei amicis Arsenio, Moyse, Pastore, Isidoro Pemæne, Ioanne Macario Anub, Alexandro, Daniele, Isaac, & sexcentis aliis eiusdem congregationis Patribus, tradidit Deus barbaris diripiendum, pessumdandum. Quanta autem sanctitate adhuc Scithis vigeret, cum in desolationem Mazicarum furore redactus est, aperuit Arsenius: de quo Pelagius libel. 2.n 6. inquiens. *Arsenius, quando in solitudinem redactus est locus, qui vocatur Scithi, exiuit plorans,& dicens: Perdidit mundus Romam,& Monachi Scithim*: tam altè de Scithica perfectione Monachorũ sentiés, vt quod Romano Imperio Roma præstaret, tãtundé Scithis prębeeret Monachis,seu(clarius dixerim) sicut Roma caput Orbis erat;ita & Scithis Monastici status: præstantia scilicet perfectionis Christianæ.

Dum autem quid Deus punierit in Scithiotis, mente reuoluo, Dominicæ mansionis Clauicularius mihi in aurem insonare videtur, *Tempus est vt incipiat iudicium a domo Dei. Si autem primùm à nobis, quis finis eorũ qui non credunt Dei Euangelio? Et si iustus quidem vix saluabitur, impius & peccator vbi parebunt?* Nimirum si Scithiotæ totius vitæ Monasticæ culmina durissimè à Domino vexati,& dispersi sunt; quid non timeamus & nos, qui toto cœlo ab eorum absumus perfectione? Dices forsam, constare ex Sozomeno l.8. c. 18. Scithiotas Monachos Origenis errores suscitasse, deque eis accusatos Constantinopoli in publica Synodo;& adiuuare hæresim fuisse coactos: ait siquidem: *Hoc loco Theophilus*(Alexandrinus Præsul) *vna cum cæteris Episcopis conueniens, de libris Origenis nullam quidem mentionem fecit: sed Scithenses Monachos ad pœnitentiam inuitauit: pollicitus se,neque iniuriæ acceptæ fore memorẽ,neque mali quicquã esse facturum.* Quibus pœnitentiam postulantibus, *& Theophilo illos promptè in gratiam simul & in communionem recipiente, soluta est cognitio, quæ aduersus Scithenses istos instituta fuerat.* Verùm largè admodum voce *Scithensium* abusum fuisse Sozomenum, sole meridiano liquidius est; nam quos vocare *Nitriotas*, abusiuè *Scithenses* dixit: quod duo illi Monachorum montes, seu examina vnius tantum diei itineris interuallo distiti essent. Alias Nitriotas fuisse Origenis farina conspersos, nimis quam torũ est: præsertim ex D.Hieronymo in Apologia aduersus Ruffinũ; ep.72. Horũ præcipuos fuisse Ammoniũ, Dioscorum Eusebium, Eutymiũ, Euagriũ, & Hor, testatur Hieronym. Ep. ad Cresiphont.& Theoph. ipse Alexandrinus Patriarcha in epist. ad Ioannẽ Hierosolim.inter Hieronymi 64. Et ex eis Baronius to.4.& c.388.& Acta illius Synodi Constantinolit. ad Quercũ habitæ apud Photium in Bibl. & Baron.t.5. A.C.403.vbi in libello Acacij Episc. Berensis contra S. Ioannem Chrisost. dicitur: *Secundò quod B. Epiphanius propter Origenistas Ammonium, Eutychium, Eusebium, & Heraclidem, & Palladium noluit cum* | *Chrysostomo communicare.* Porro hos ipsos Nitriotas Monachos fuisse, & cellas in Nitria habuisse, conceptis verbi, eorum socius Palladius prodit in laus. 48. Iudicium à domo Dei incipit.

capi

cap.9.10.11.& Ruffinus eorum assecla in Vit.Patr. c.23.& 27. Et ipse Sozomenus mox vt cithiensium cognitionē solutam fuisse scribit, quinam illi fuerint subdit dicens: *Quod opinor non ita succes-sisset, si vnà cum reliquis Monachis Dioscorus, & Ammonius affuissent. Nam Dioscorus iam ante mortuus in templo Mocij Martyris est sepultus: Ammonius autem modo cum Synodus conuocaretur, corpore languere cœpit & non multo post finiuit vitam.* Deniq; de Nitria ab Origenis labe purgata hæc ad ipsum Theophilū loquitur Hieronymus ep.22. de Theodoro Monacho agens Hunc *cū susceperis pro Ecclesiæ vtilitate lætare. Vidit enim cuncta Nitriæ Monasteria, & referre potest continentiam, & mansuetudinem Monachorum: quomodo extinctis & fugatis Origenis sectatoribus, pax Ecclesiæ reddita sit, & disciplina Domini conseruetur.* Non igitur Scithis, sed Nitriæ habitatores Origenistæ fuerunt, atqui non omnes, sed qui clauem habere scientiæ apud eos gloriabantur. Longe tamen ab eo periculo Scithiotæ erant, qui literis non vacabant, vt Nitriotæ. Vt omittam eo errore etiam Nitriotas liberatos ab A. C.403. in quem Synodus illa *ad Quercum* incidit Baronio teste: & tamen Scithis nisi post annos sexaginta barbaris tradita non fuit. Credibile autem non sit peccatum ante annos 60. emendatum tam dirè postmodum punitum.

49. IV. Causis Scithis vastata Prima defectus laboris. Ego igitur quatuor defectibus meruisse reor, & accelerasse Scithiotas Diuinum flagellum. I. quoniam nonnulli à laboribus solitis abstinuisse videntur. Id mihi sonat quod de Isidoro Abbate refert Pelagius n.14. l.7. *Dixit iterum Abbas Pastor: Quia Isidorus Presbyter de Scithio alloquutus sit aliquando plebem fratrum dicens: Fratres nunquid non ad laborandum venimus in hoc loco: Et nunc video quia nullus hic labor est. Ego igitur collecta pelle mea vado vbi est labor, & ibi inuenio requiem.* Qualis vero labor Scithiotarum pridem fuisset, sic Abbas Theodorus exposuit apud eundem Pelagium l.10.p.:4 *Quando eram in Scithi opus animæ erat opus nostrum, opus autem manuum tanquam in transitu habebamus: nunc autem factum est opus animæ, velut cum in transitu factum est opus.* Quasi dixerit: labor manuum accessorius erat, tametsi eidem insisteremus: nunc autem postquam Scithi discessimus, versæ vices operum sunt. Atque hoc sanè testimonio Abbatis Theodori conuinci videtur, non in totum Congregationis corpus virus accediæ irrepsisse: alias non ita generaliter loqueretur nullum tempus habitationis Scithis excludens.

50. II. Puerorū Conuersatio. 2 Puerorum, quos ad habitum admittebant, consortio à primæuo rigore Monasticæ exercitationis quosdam elanguisse, liquet testimonio Abbatis Isaac, à Pelagio relato lib. 0.num.32. in hæc verba: *Dixit Abbas Isaac Thebaus fratribus suis, Pueros hic non adducatis, quia propter pueros in Scithi quatuor Ecclesiæ eremus factæ sunt.* Sanè & ieiuniorum, & silentij, ac vigiliarum statuti Canones nonnihil tepuisse apud quosdam, satis est verosimile, quæ à pueris ad vnguē obseruari nequiuerint: nè carnis petulantiam, absque manifesta testium probatione sanctis viris temerè imponere videar. Existimabit quispiam vestium quoq; apud Scithiotas inductam tunc fuisse mutationem; quod id indicare videantur verba illa Isaac Abbatis apud Pelagium l.6.n. 9. *Dicebat autem fratribus Abbas Isaac: Patres nostri & Abbas Pambo vetustis, & de multis partibus resarcitis vestibus, vtebantur: nunc autem pretiosis vestibus vtimini. Discedite hic: desertastis locum hunc. Quando autem profecturi erant ad messem, dicebat eis: Iam vobis nulla mandata dabo; quia non obseruastis.* Verùm ex numero præcedenti constat, hunc Isaac non Scithiotarum Presbiterum fuisse, de quo superiùs dictum est, sed Conuentus Cellarum, qui ad Nitriotas spectabat: nam ibi dicitur: *Venit aliquando frater aliquis in Conuentum Cellarum coram Abbate Isaac, vestitus modicum cucullum: & spectabat eum senex dicens: Hic Monachorum est habitatio, tu sæcularis es & non poteris hic esse.* Vbi illum perstringit Monachum in Cellis de deprauata cuculli forma: hos vero de qualitate, & materia. Et notantes distinxit Abbatem Pambo a Patribus eius loci, dum dixit: *Patres nostri & Abbas Pambo*; quod nimirum Pambo è Scithiotis esset, Pelagio teste libello 15.n.41. tametsi postea ad Cellas transiit Ruffino l.2. Hist.Eccl c.8. Patres vero Cellarum. Eo vel maximè quod videam Scithiotas etiam ad præsentiam puerorum melotis, & pellibus vsos; nō pretiosis, vt nunc S Macarij testimonio palā fiet.

51. III. Deliciæ. III. Causam apud S. Isaac rium ipsius sacri montis primum incolam leg. Is siquidem & diuinitus ministrans flagellum, & causas eius præsciuit, aperuitque fratribus, vt resipiscerent, & Dei placarent furorem: quod narrat Pelagius l.8.n.11. dicens: *Dicebat Macarius de desolatione Scithi ad fratres: Quando videritis cellam ædificatam iuxta paludem, Scitote quia propè est desolatio. Quando autem arbores videritis, iam ante ianuam est. Quando autem videritis pueros, tollite melotes vestras & discedite.* Multos ante vastationem Scithis annos hæc prædixisse Macarius oportet, si arborum plantatio & augmentum, & puerorum educatio expectanda essent. Phrasim Macariu ab Euangelio accepit Mathæi c.24. *Cum videritis hæc omnia, Scitote quia propè est in ianuis*: Et Luc.21. *Cum videritis circumdari ab exercitu Ierusalem, tunc Scitote, quia appropinquarit desolatio eius.* Sensus autē Macarij est: *Cum videritis cellam ædificatam iuxta paludem*: nimirum quod ibi fratres ædificare cœperint, vt ad manū aquam habeant, & labore quem in ea educenda impendere solebant, liberarentur. Seù quod ita multiplicati essent, vt ad paludem vsque Mareotim cellæ peruenirent; sic enim ipsa hominum multitudo confusionem pareret, & rigoris Monastici relaxationem. Rursus quod ait: *Quando videtis arbores*, eo tendit, vt vel vmbram ad se protegendum à Solis ardore, vel fructuum percipiendorum gratia per arbores intelligat, deliciasquē afferant à pristino rigore degeneres. *Quando autem videritis pueros, &c.* Cum videlicet ex eorum consortio Monachi repuerascere cœperint, & mores puerorum induere. Quibus sanè ignis ille semel, iterum, ac tertio in Scithi accendi à sane magno visus respondere ex æquo videtur; de quo Ioannes libel.1.n.5 hæc habet: Dicebant de quodam sene magno in Scithi: *Quotiescumque fratres ædificabant cellulam, egrediebatur cum gaudio, & ponens fundamentum non discedebat, donec commoraretur* (Hispanismus; *hastaque se moraſſe*) *Aliquando autem exiens ad fabricandam cellam, contristabatur valde. Et dicunt fratres: Quare tristis, ac mœstus es Abba? Qui dixit eis: Desolandus est locus iste, fili. Ego enim vidi quoniam accensus est ignis in Scithi; & accipientes fratres palmas, cadentes extinxerunt eum. Et verum accensus est, & accipientes fratres rursus palmas, cadentes extinxerunt eum. Tertio accensus est, & impleuit totam Scithim, & iam non potuit extingui*

extingui. Ideo ego contristor, ac mœstus sum. Plane ignis indignationem Dominicam denotabat in Scithim conceptam: quam humili manuum labore tempus terentes Monachi sæpius repulerunt. Cum verò à laboribus tandem abstinerent, & otio se dederent, supplicium euadere nequiuerunt. Vnde cum tertio accensus est, nulla de palmis mentio fit, ac proinde nec de ignis extinctione.

52. IV. Inobedientia.

4. S. Moyses Abbas generaliter inobedientiam mandatorum à senibus indictorum fratribus improperabat; publicéque, velut alter Ionas, pœnitentiam prædicabat, quâ futuram proximamque Scithis cladem ac subuersionem euaderent: prout Pelagius testatur lib. 18. num. 13. dicens: Dicebat Abbas Moyses in Scithi. *Si custodimus mandata Patrum nostrorum, ego præsumens de Deo spondeo vobis, quia huc Barbari non venient: si autem non custodieritis, desolandus est locus iste.*

53. Alia prophetia.

An hic referenda sit prophetia Scithiotarum de futuris Monachorum generationibus, iure hæsitabit quis. Ego non dissentiar, quod vetustissimam iudicem, vtpote à Palladio (vel si Rosuueydo assentiaris, à Ruffino) recensita lib. de verb. sen. n. 197. à quo procul dubio mutuatus est eam Ioannes libel. 1 n. 14. & aliàs nec dum perfectè completa sit. Quod enim Neothericus quidam ad suam familiam spectare contendat, gratis omninò dictum esse, omnes, quibus nihil interest, facilè indicabunt Prophetiæ textus hic est. *Sancti Patres congregati prophetauerunt de vltima generatione* (Ioannes addit: *Sancti Patres de Scithi*) *Ex quibus vnus præcipuus nomine Cyrion dixit: Nos quidem adhuc mandata Dei implemus. Interrogauerunt eum alij Patres dicentes: Quid hi, qui post nos futuri sunt? At ille respondens dixit: Media fortè complebunt mandata Dei, & æternum requirent Deum. Dixeruntque Sancti Patres: Post hos autem qui venient, quid facturi sunt? Respondens dixit. Homines generationis illius mandatorum Dei opera non habebunt, & præcepta Dei obliuiscentur. Superabundabit autem tunc iniquitas, & refrigescet charitas multorum. Veniet verò super eos tentatio, & qui inuenti fuerint in illa tentatione probati, & nobis, & patribus nostris meliores existent, & fœliciores.* Sunt qui velint Cyrioné Abbatem loqui de Monachis in consummatione mundi futuris; tum quia dicitur in fronte Prophetiæ, *Prophetarunt de vltima generatione*, scilicet Monachorum: tum quia de illis probabiliùs dicetur, quod primò quidem valde refrigescent; sed tentatione orta de prædicatione Antichristi ignoscent spiritu, & in eum insurgentes, magnos prædicationis & martyrij fructus sibi acquirent: ita vt cæteros maiores suos meritis prætergrediantur. Quibus sanè ego assentiar, dum tamen nulla specialis familia Monachorum à Cyrione denotata dicatur; & nomine *generationis mediæ* intelligatur vniuersus Monachatus à desolatione Scithis, vsque ad vltimam generationem exclusiuè: in qua *media* verum habeat illud: *Media fortè complebunt mandata Dei* (seu vti clariùs habes in Subdiacono) *Hi qui fuerint post nos, dimidium operis nostri operaturi sunt*: quod modo in reformatissimis familiis expleri conspicimus; quarum Monachi, si ad Scithiotarum feruorem comparentur, non vltra dimidium priscorum operantur: & nihilominus *æternum requirunt Deum*. Hæc de vniuerso Monachorum futuro statu, & generationibus in discessu Scithiotarum prædicta sunt. Sed quæ tunc in montis & Congregationis Scithis acciderint detractatione, accipe a Pelagio libello vlt. n. 14.

54. Moyses Æthiops Martyrium suũ & desolationem Scithis prædicit.

Sedentibus aliquando fratribus apud eundem Abbatem Moysem, dicũ eis: Ecce Barbari hodie in Scithim veniunt: sed surgite & fugite. Dicunt ei illi: Et tu non fugies Abba? Ille autem dicit eis: Ego per tot annos expecto diem istum vt impleatur sermo Domini mei Iesu Christi dicentis: Omnes qui gladium acceperint, gladio peribunt. Hoc ob id dictum credas, lector, quod olim Moyses ille latronũ fuerit dux, & homicida. O quã humiliter atque perspicuè suũ adumbrabat martyrium! Neque alter Moyses, quã Æthiops iste confingi valet in præsenti. Scio equidem tres alios eius nominis fuisse, quantum ex scriptorum lectione deprehendi potest scilicet qui genti Sarracenorũ Episcopus datus est; sed is nequaquam in Scithi, sed propè Arabiam deguit, Ruffino l. 2. Hist. Eccl. c. 6. Et Moyses, cuius gesta refert Theodoretus; & hic longius situs erat, videlicet in Syria, vt ipse l. 4. Hist. c. 16. & in Philotheo c. 22. Denique alius in Scithi, aut propè, de quo Palladius in Lausc 88. & ab eo Heraclides lib. de Paradyso c. 17. Sozomenus l. c. 38. Cassiodorus l. 8. Tripart c. 1. sed is nullius penè nominis fuit, nec aliud de eo scribitur, nisi tantum quod testis fuerit miraculi cuiusdam à Piore Abbate patrati. Quare mihi procul omni dubio est vniuersa, quæ sub Moysis nomine circumferuntur Apophtegmata, magni Moysis Æthyopis esse. Quod verò is quoq; Martyr Scithiota fuerit, eius verba prorsus indubitatum reddunt. Nam cum ad necem suam traxerit verbum Domini. *Omnes qui gladium acceperint gladio peribunt, &c.* Necessum est, vt is aliquando gladio aliquem necauerit: quod de Moyse Æthyope prodit Palladius in Lausc. c. 22. illis verbis: *Fuit quidam Moyses nomine, Æthyops genere, niger quem propter morum improbitatem, & latrocinij crimen proiecit eum Dominus. Dicebatur enim etiam vsque ad cædes progredi, &c.*

55. Cum aliis fratribus martyrium patitur.

Pergit Pelagius, & subdit: *At illi* (fratres) *dixerũt ei*) scilicet Moysi) *Neque nos fugiemus, sed tecum moriemur. Et ille dixit eis: Ego causam non habeo* (fugiendi) *vnusquisque vestrum videat, quomodo sedeat. Erant autem septem fratres cum eo, & dicunt ei: Ecce Barbari appropinquant ianuæ. Et statim intrantes barbari occiderunt eos. Vnus autem ex eis timore carnali perterritus fugit, & abscondit se post plectas de palmis: & vidit septem coronas descendentes, & coronantes, abbatem Moysem, & sex fratres, qui cum ipso fuerant interfecti.* Martyrij veritatem coronarum visio comprobauit, & ex sese satis est verisimile Mazices barbaros solo Fidei odio ductos eos necesse: cum præter sportulas paucas nihil in eorum mansionibus inuenire quirent, & fama paupertatis Scithiotarum vbique penetrasset. Porro ob similem barbarorum grassationem Monchos ab eis trucidatos in album Martyrum collocatos videre est 16. Maij de Monachis S. Sabæ: Et 28. eiusdem de Thecuitis: & 19. Febr. de Palestinis à Sarracenis occisis. Qua de re Baroniũ consule in Notis ad eos dies Rom. Martyrol. & Cassian. Collat. 6. Dolendum profectò, tantũ Christi Martyrẽ à compilatoribus Martyrologiorum, absque Martyrij elogio tabulis Ecclesiasticis insertum 28. Augusti: nisi forsan (quod equidem reor) ille etiam sit, cuius Martyrio coronati mentio fit die 14. Februar. apud Bedam, Adonem, Vsuardum, & Romanum; quoniam occisus asseritur cum Cyrione Presbytero, Bassiano, & Agathone, his Vsuardi, & Adonis verbis:

verbis: *Item Cyrionis Presbyteri, Moyseos, Bassiani, & Agathonis, qui omnes igne combusti sunt.* Vidimus vero Cyrionem & Agathonem Scithiotas fuisse, è quibus Agatho notissimus fuit, & Cyriō supra de vltima Monachorū generatione clara prædixit: & vti senex & Presbyter corā Patrum consensu locutus est. Agatho Exorcista à Romano Martyrologio dicitur, gradu ætati suæ conuenienti: liquet siquidem ex Pelagio libel. 15. numer. 40. iuniorem cæteris fuisse. Petrus in Cathalogo apud Alexandriam passos vult (lib. 3. cap. 124.) sed sine auctore: eo forsam ductus quod præcedentes Bassum Antonium, & Protolicum, omnes Alexandriæ occisos fateantur, & subdatur in Martyrologiis: *Item Cyrionis Presbyteri, Moyseos &c.* Facile vero fuit in deserto à Barbaris comburi.

56. *Mazici Scithim destituunt.* Porro de ipsa Scithis deuastatione hæc habet Palladius de Verb. Senior. num. 199. *Quodam tempore Mazices cum superuenissent in Scithi, & multos ex Patribus interfecissent, Abbas Pæmon cum alio Abbate seniore nomine Anub. & cum aliis quinque Patribus fugiens inde, venit in locum Therenthi, &c.* Et post quædam subdit: *Sic permanserunt per multos annos* (septem illi Patres simul) *cum multa humilitate, & patientia. In nocte quatuor horis dormiebant, & quatuor operabantur. In die vero vsque ad horam sextam operabantur, deinde vsque ad Nonam legebant, & post hoc victum sibi præparabant colligentes quasdam herbas terræ.* Idem refert Paschasius cap. 42. numer. 4. At Pelagius libel. 15. numer. 11. pro Pæmene ponit Pastorem, inquiens: *Narrauit Abbas Ioannes: quia Abbas Anub, & Abbas Pastor, & residui fratres eorum ex vno vtero nati Monachi fuerunt in Scithi: Et quando illic venit gens Mazicorum, & desolauerunt locum ipsum, primò discesserunt illic, & venerunt ad locum, qui vocatur Therenuthi &c.* Et infra: *Constituit Anub vnum ex nobis dispensatorem, qui, quodcumque nobis apposuisset, comedebamus: & impossibile erat, vt diceret aliquis ex nobis: Affer aliud aliquid: aut diceret. Nolo istud manducare. Et sic transiuimus omne tempus vitæ nostræ cum quiete, & pace.* Mazices Barbari erant Scithi satis vicini, & prope Oasim magnam incolentes ad littus maris, nec longè ab Alexandria ad Occidentem, vt prodit Ioannes libel. 3. num. 12. & Palladius Dialogo de Vita Chrysostomi, ex quo Baronius A. C. 406. num. 18.

57. *S. Arsenij constantia & modestia.* Quid vero Arsenius tunc fecerit, silentio dignum non est. Audiamus Metaphrastem in eius vita. *Cum Barbari aliquando in Scithi fecissent excursiones, alij quidem ex Patribus conuersi sunt in fugam, & ea ratione euaserunt, ex manibus barbaricis. Arsenium autem nullus inuasit metus. Quomodo enim qui ipsos superabat dæmones, & erat eis formidabilis? Sed sic manens in cella aiebat: Si mei Deus curam non gerit, quare ego velim viuere? Sic dicens, & sentiens, surrexit, & transiit per medios barbaros, & nihil passus, saluus euasit, cum eis nullum omninò sui sensum dedisset* (plane instar illius Domini, qui transiens, per medium illorum ibat.) *Deinde cum cogitasset hoc esse effecturum, vt fieret maior aliis, & maiorem aliam à Deo curam consequeretur, maluit propter modestiam vnà fugere cum aliis, & ad eos abiit.* Simul planè & insignis in Deum fiduciæ, & erga homines humilitatis egregium specimen edens.

58. *Scithiotarū Religionis duratio.* Sed quantum temporis Scithiotarum Religio permanserit, nunc videndum. Sanè cum sanctus Macarius Alexandrinus primus omnium montem illum incolere, & discipulos illic congregare, & erudire cœperit: reliquum est, vt ab eius conuersione, aut propè, exordium Scithis accipiendum sit. De anno autem conuersionis eius nemo hactenus quicquam scripsit: Verùm ex iis quæ Palladius & Heraclides de eo referunt, ita deducens à nobis est. Constans est apud omnes Palladium ad Ægyptum accessisse A. C. 388. videlicet sub Consulatu II. Magni Theodosij, vt ipse ait cap. 1. Lausi. (sic Baronius, & Rosuueydus) & cap. 19. & 20. testatur superiori anno decessisse Macarium Ægyptium, Antonij discipulum; superuixisse vero triennio Macarium alterum Alexandrinum; nam quod Heruetus vertit: *In quibus cellis ego nouem annos habitans, ex quibus tres annos mecum vixit ille Macarius &c.* Vetus interpres à Theodorico Loër in lucem datus clariùs reddit cap. 10. *Tribus annis post me superuixit.* Ex quo relinquitur vt obierit Macarius A. C. 391. Heraclides autem cap. 6. Paralysi sui auctor est, eum exegisse exercitationis suæ annos 60. cum 40. alios ante Baptismum in sæculo fecisset (his Librarij vitio *Marcus* pro *Macario* legitur, Palladio repugnante) quo loci quod noui Interpretes reddiderint, *Ex quo fuit baptizatus, humi non spuit* (quod minus dignè dicitur) vetus grauiùs transtulit: *Ex quo baptizatus est, non est locutus otiosum sermonem.* Fortè in Originali erat: *Non cecidit in terram verbum eius:* quasi diceret. *Seriò deinceps & dignè loquutus est.* Porro iuuenem adhuc recensque è sæculo conuersum in Scithim secedisse, & suo accessu Scithiotis exordium dedisse, narrat Pelagius libell. 15. num. 25. vti superius latius extendimus § 1. à num. 2. huius capitis. Quare consequens, vt id contigerit ad A. C. 331. plus minusvè, à quo nimirum vsque ad 391. Obitus sui 60. anni intersunt. Quòd si cui placet, non Alexandrinum, sed Ægyptum Scithiotis dedisse initium (liquet siquidem & ipsum in Scithi habitasse, tum Palladio & Heraclide testibus; tum Ioanne subdiacono lib. 2. num. 6. & libel. 5. num. 4. & forsam Pelagio lib. 7. num. 9. & 10.) quod tamen mihi vehementer displicet, ex fundamentis à cap. 3. huius libri praiactis; nihilominus de exordio habitationis Scithis parua est controuersia: enim vero Macarius Ægyptius, Palladio teste, *vixit 90. annos integros: ex his in solitudine annos 60. cum 30. annos natus ascendisset.* Cum vero eodem auctore de viuis excesserit A. C. 387. qui præcesserat aduentum Palladij eiusdem in Ægyptum, consequitur, vt is ipse Macarius ad solitudinem secesserit A. C. 327. à quo vsque ad 331. alterius Macarij accessū insignitum quatuor duntaxat intercedunt. Verùm adhuc huius partis assertor probare non poterit Ægyptum non aliam primum solitudinem habitasse, quod de Alexandrino certum est: quin potius cum Ægyptius nuncupatur, ex eo quod in interiori Ægypto natus fuerit, id est Memphis; probabilius est alibi potius anachoresim suam arripuisse? postmodum vero ad famam Scithiotarum in Scithim se recepisse: indeque ad Antonium rediisse, aliquot ante eius obitum annos: successisseque in eius locum. Ergò, vt fuerit, Scithiotarum exordium prope A. C. 331. assignandum est.

Sed vero annus Scithicæ subuersionis, ex quo eliciendum est quoto illud institutum tempore viguerit, aliundè solerti indagine deducendus à nobis est; videlicet ex certo annorum calculo, qui gestis vniuersis magni Arsenij adhibeatur. 59. *Quo anno Scithis subuersa discutitur.*

Cum enim Arsenius subuersioni interfuerit, liquearque annos quindecim superuixisse, reliquum est, vt annus obitu tanti viri illustratus certum nobis terminum Scithicæ expilationis ob oculos ponat. Id vero ex Pelagio libello 15. num. 10. & Metaphraste in eius vita deducendum. Et quidem Pelagius testimonio Abbatis Danielis præcipui discipulorum Arsenij nixus, hæc scribit: *Moritur autem annorum nonaginta quinque: Hic fecit in Palatio diuæ memoriæ Theodosij Imperatoris Maioris, qui fuit pater Arcadij & Honorij, annos quadraginta: & in Scithi fecit annos quadraginta: & decem annos in loco qui dicitur Trohen* (alias *Troben*, apud Metaphrastem *Stromen*) *supra Babilonem contra ciuitatem Memphis; & tres annis in Canopo Alexandriæ, alios duos annos reuertens iterum in Trohem fecit, consummans in pace, & timore Dei cursum suum: qui erat vir bonus, & plenus Spiritu Sancto, & Fide.* Verùm textum hunc aliquantisper immorati extergere cogimur, ab exscriptorum erratis. Et primò quidem in id quod Pelagius ait; *Moritur annorum 95.* Manifestus error irrepsit; nam constat ex Metaphraste, qui puriores nactus est codices de Gestis eius, centum ætatis annos consummasse: ait siquidem: *Sanctorum Angelorum manibus verè beatam tradidit animam, cum vixisset quidem inter Monachos quinquaginta quinque annos; omnes autem centum & viginti: nulla parte corporis vllo modo mutilatus:* Quinimo, quod nunc apud Metaphrastem legimus, excessisse, *cum vixisset inter Monachos 55. annos*, minus stare potest cum centennario vitæ, & reliquorum gestorum Chronologia, vt ex dicendis liquidum fiet. Quod autem Daniel apud Pelagium dixit: *fecit in Pelagio annos 40.* Non sic accipiendum est, vt totos apud Imperatorem exegerit; qui ad summum decem Constantinopoli apud Theodosium vixit: sed quod in Palatio existens ætatis suæ quadragesimum expleuerit annum: ita vt quadragenarius inde recedens in Scichim secesserit: vbi non quidem 40. vt ibi legimus, sed 65 omnino fecerit. Reliqua sibi & veritati consonant. Itaque legendum est. *Moritur annorum centum. Hic expleuit in Palatio annos 40. & in Scith. 65 & decem annos in Trohe, & tres in Canopo, & iterum in Trohe duos*, vbi est consummatus. Sed vnde hæc omnia constans, inquiris. Plane ex certis veritatis testibus; qui singulis subscribunt, vt iam exponam.

60\. Quo anno Arsenius Arcadio magister datus?

Principiò illud procul omni dubio sit, Arsenium Roma Constantinopolim euocatum, vt Cæsaris Arcadij magister esset A. C. 383. Enim vero eo anno sub Coss. Merobaude iterum, & Saturnino, *Arcadius à patre Theodosio Augusto consors Imperij coronatus est*; vt scribunt Marcellinus in Chron. Idacius in Festis Consularibus. Socrates lib. 5. cap. 10. Et Sozom. lib. 7. cap. 12. quibus Baronius subscribit, illud adiiciens quod iidem produnt, *pium Principem parum sibi visum contulisse filio, si Romanum illi tradens Imperium, non æque in eum transfunderet pietatem; ad Gratianum Imperatorem epistolam iam scripsisse agentem in Occidente, qua eum rogauit, vt egregium pietate virum, qui filium doceret, quæreret, inuentumque Constantinopolim mitteret. Scripsit ea de re Gratianus ad Damasum Romam Pontificem; qui misit ad eum Arsenium Ecclesiæ Romanæ Diaconum egregia probitate spectatum, & literis insigniter eruditum Cui, cum Constantinopolim peruenisset, Theodosius filios suos tradidit, moribus & litteris imbuendos, atque dixit. Posthac tu magis pater eorum, quam ego.* Erat eo anno Arcadius octauum ætatis suæ agens, vtpote natus sub Coss. Grariano IV. & Merobaudis A. C. 377. Pontificatus S. Damasi vndecimo. Oportuit verò Arsenij Constantinopolitanus accessus annum Domini 384. non excessisse: quod in eo diem suum obierit ipse Damasus, Baronio teste, à quo tamen electus, & missus est Augustorum Doctor. Porro Honorius Arcadij frater ipso anno 384. natus fuit, Ricomere & Clearco Coss. vt Marcellinus prodit in Chron. post Arsenij aduentum; nam eum è sacro fonte suscepisse scribit Palladius de Verb. Sen. numer. 37. vbi quod ait: *Arsenius Theodosij filios Augustos de Baptismo suscepit*, amplificandæ orationis gratia dictum sit, vt illa Hieronymi de Paula Epist. 27. *Quid ego narrem Macarios, Arsatas, Serapiones, & reliqua columnarum Christi nomina?* Et idcirco quod in vulgatis Palladij additur, *Cuius filios, id est Arcadium & Honorium Augg.* glossema est scioli alicuius, è margine perperam in textum transolutum. Et nihilominus verè à Metaphraste, Nizeph. lib. 12. cap. 23. ac cæteris scriptoribus vno ore vtriusque Cæsaris præceptor Arsenius asseritur, quia primum Arcadio datus, & Honorius postmodum accessit, primis literis ab eo erudiendus, dum per ætatem liceret.

Rursus à palatio recessisse Arsenium ante A. C. 395. illud manifestum reddit, quod eo ipso anno patri Theodosio decedenti Arcadius in Imperio successit, Marcellino, & Cassiodoro in Chronicis, Socrate, Sozomeno, & reliquis autoribus. Sed vero ante eius obitum Arsenius in Scithim relicto palatio subterfugit, insidias Arcadij fugiens, qui ob verbera sibi illata moliebatur ei necem. Ita Metaphrastes, & Nicephorus, qui subdunt: *Et viuente quidem Theodosio latuit. Postquam autem Arcadius ad Imperium peruenit, Angelicam eum consectari vitam innotuit: proinde Imperator ad eum scribens, cum precationem, benedictionemque eius, tum peccati gratiam ab eo petiit.* Proinde decem, seu vndecim, annos præceptorem Cæsarum egisse, par est, vt dicamus: id est ab A. C. 383. quo Constantinopolim perrexit, ad 393. vel 394. quo Monasticem in Scithim fugiens arripuit: paulò nimirum ante Theodosij decessum, qui (vti diximus) incidit in A. C. 395. Vide quam deprauatus esset Pelagij textus, vbi ait: *Hic fecit in palatio annos 40.* Si ad tempus palatinæ moræ respiciatur verissimè tamen quadraginta ætatis suæ in palatio compleuit, & quadragennarius sæculi pompam contempsit, & trigesimum agens Arcadio Præceptor datus est, tot siquidem ætatis anni exiguntur, & satis sunt ad 120. vitæ exactæ complementum, vti ex dicendis constabit. 61. Quot annos Cæsarum Præceptore egerit?

Sed illud difficilius deduci posse videtur, quot videlicet annos in Scithi exegerit ab eius conuersione, vsque ad Scithis desolationem: quod hoc loco præcipuè enodare intendimus. Verùm hoc duplici tramite haud difficulter deducemus. Primò ex prædicto 120. annorum ætatis eius numero: quindecim namque dumtaxat post Scithim deuastatam superuixisse, conceptis verbis asseritur à Pelagio; in quo nemo erratum inuenit; è quibus *fecit decem annos in loco qui dicitur Trohen supra Babilonem, contra ciuitatem Memphis: & tres annos in Canopo Alexandriæ* (est alterum ex Nili Ostiis, Alexandriæ vicinius, sed ad ripam aduersam oppidum eius nominis habens) *& alios duos annos reuertens iterum in Troben fecit, consummans in pace* 62. Quot annos exegit in Scithi.

pace &c. per omnes quindecim Quod si ab A.C. 393. quo quadragenarius in Scithim è palatio secessit Arsenius, ad perfectos ætatis illius 120. procedamus, recto calculo in A.C.473. incidamus necesse est, quem fateamur obitu magni Arsenij illustratum, videlicet post annos 80. Monachatus sui. Si vero ab A.C.473. quindecim demas splendebit illico A. C. 458. in quem Scithiotarum deuastatio, & in montem Scithim Barbarorum grassatio proculdubio inciderit. Denique asserere cogimur, Arsenium fecisse in Scithi totos 65. annos. Vide quam à vero abscesserit qui dixit, ac legit apud Pelagium: *In Scithi fecit annos* 40. cum his alias 25. super egerit.

63. Idem alia via examinatur. Nouam eiusdem veritatis inueniendæ viam suppeditant verba illa eiusdem Pelagij libel.2.num.6. de Arsenio agentis: *Quando in solitudinem redactus est locus, qui vocatur Scithi, exiuit plorans, & dicens: Perdidit mundus Romam, & Monachi Scithim*: quæ etiam verba recitat Metaphrastes. Cogunt vero nos asserere, recentem quoque tunc fuisse Romæ subuersionem, quam nimirum Arsenius paribus oculorum fontibus deplorabat. Et sicut ea verba, non multum post Scithim euersam, ad solam præteritæ calamitatis recordationem dicta sunt, sed quando desolato loco exiuit plorans: ita prorsus recentem quoque tunc fuisse Romanam cladem, ipsa indicat calamitatem comparatio. Cum autem duplex fuerit Romæ subuersio, prior ab Alarico cum valida Gothorum manu sub Varone solo Consule (is, iuxta probatissimam Baronij supputationem, A.C. est 410.) posterior à Genserico Vvandalorum Rege A.C.455. in quem incidit Consulatus Valentiniani octies, & Anthonij (vti vtrique subuersioni fidem adstruunt Marcellinus & Cassiodorus in Chronico, quibus cæteri scriptores vno ore subscribunt, Hieronymus Augustinus, Orosius, Sozomenus, Socrates, Zosimus, Sidonius, Præconius, Rutilius, Euagrius Nicephorus, Paulus Diaconus, Victor Vticensis à Cardinale Baronio vtrobique citati) reliquum est, vt cuius euersionis lachrymas Arsenius tunc fuderit, videamus. Et sanè Alariciana clades solos 17. Monachatus annos agentem reperit Arsenium, id est ab A.C.393. ad 410. hæc vero concidere nequiuit cum euersione Scithis, quæ inter Patres Scithiotarum Arsenium senissimum, & venerabilissimum inuenit: vt ea quæ de ipso totis de Verb. Seniorum libris scripta sunt, meridiana luce manifestiùs reddunt: quod 17. duntaxat annis perfici nequiuerunt. Vt omittam inde deduci toties Monachatus sui tempus non excessisse 32. annum, videlicet 17. ante euersionem, & 15. post: quod perridiculum prorsus est. Deplorabat igitur posteriorem Romæ cladem à Genserico inflictam A. C. 455. Atqui ab eo vsque 458. qui 15. postremos ætatis Arsenij præcessit, tres duntaxat intercedunt; vt vel inde liquidum sit, vtramque simul Arsenium deplorasse; vtpotè cum oculis nondum siccis delamentata Romana clade, noua post annos tres successerit Scithis; & illa quidem patriam, hac vero habitationis suæ solum lamentatus sit.

64. Idem ex scriptorum silentio comprobatur. Suffulcit hanc nostram, nouamque, sed veram calculationem perpetuum Scriptorum Veterum silentium, Ruffini, inquam, Palladij, Heraclidisve; qui cum de vniuersis Ægyptum incolentibus Monachis, sanctitate ac religione præstantibus, atque de egregiis eorum sententiis historiam ex professo texuerint, de subuersione Scithis, de quo Arsenij dictis, gestisve, nec vnum verbum scripserunt: cum præsertim Ruffinus quem cæteri sequuti sunt, autore Hieronymo, *ita librum scripserit, quasi de Monachis, vt multos in eo enumeret, qui nunquam fuerunt*, tantum abest vt Arsenium silentio obuoluerit. Verum cum ipse Ruffinus in Ægyptum concesserit A. C.372. & de his quos tunc viderit scribat; prorsus Arsenij meminisse nequiuit, qui nisi post annos 21. Scithim non vidit; & tunc Romæ adhuc S.R.E. agebat Cardinalem. Palladius ab A. C.388. vsque ad 9. annos, & Christi 397. in Nitriæ egit solitudine: quorum annorum interstitio accidit Arsenij in Scithim accessus; id est A.C. 393. coextititque proinde cum eo annos 4. quibus tyrocinium suum ille incognitus explebat. Quare multo minus de subuersione Scithis scribere potuerunt, quæ post annos 65. contigit.

65. Corrigitur quidam Hieronymi textus. At quid est quod Hieronymus in Epitaphio Paulæ adstruit, ipsam cum Ægyptum contendit, inuisisse Arsenium inter cæteras Christi columnas? ad calcem vero planè innuit, id accidisse A. C.384. nam ait: *Sepulta est V. Kal. Febr. Honorio Augusto VI. & Aristeneto Coss. Vixit in sancto proposito Monachatus Romæ annos quinque Bethleem annos viginti.* Ex quo liquet obiisse A.C. 404. & ante 20. cum profecta est Bethleem, obiter inuisisse Ægyptum, ac proinde A. C.384. vel vt plurimum 385. vt Baronius contendit. At nunc Hieronymus: *Quid ergo narrem Macarios, Arsenios, Serapiones, & reliqua columnarum Christi nomina? Cuius non intrauit cellulam? quorum pedibus non aduoluta est?* Ergo iam eo anno 384. Arsenius nominatissimus erat inter suos. Verùm in correctiori lectione vitarum Patrum, quam Rosuueydus adornauit, pro *Arsenios*, est *Arsatas*, quamquam Marianus Victorius in recensione Hieronymi perperam *Arsenios* legit. Rosuueydus in Notis hæc habet. *Existimo intelligi Arsatium, de quo Palladius Laus.hist.cap.7. vbi Serapionem ei iungit, vti hic Hieronymus; nisi intelligatur Arsisius de quo etiam Palladius cap.7. & 117. Sozomenus lib.3. cap.13. & lib.6. cap. 30. vbi etiam Serapionis iunctim meminere. Henricus Grauius diuinabat Arsenitas, an intelligit Arseniotas?* Et quidem Arsisium Abbatem proculdubio intelligere Hieronymum, de quo etiam Socrates sub A.C.374. apud Cassiod. lib.8. Trip. cap.1. ait: *Eo tempore fuit Arsisius Monasterij Præsul. Is delinquentes iuuenes non excommunicabat &c.* Moueor ex eo quod Paula solum inuisit Nitriæ montem, non Scithim, quod Hieronymus planè indicat, inquiens: *Venit in oppidum Nitriam; quod cum vidisset occurrente ibi Sancto Venerabili Episcopo Isidoro, & turbis innumerabilibus Monachorum &c.* Id vero *propter feruentissimos æstus, de Pelusio Maiomam nauigatione perueniens &c.* nimirum de Nitria rediit Pelusium Nili ostium Orientalius, & nauigauit in Palestinam, vt feruentissimos æstus declinaret. Sed verò omnes illi Patres, Macarius, Arsisius, Serapion, Nitriotæ erant, vt conceptis verbis pandit Palladius cap. illo 7. Laus. inquiens: *Veni in montem Nitriæ cum ergo toto anno in monte habitassem, apud Beatos, & Sanctos Patres magnum Arsisium, & Putuphastum, Hagionem, Cronium & Serapionem &c.* De Macario vero cap.20. *Hic Sanctus habebat diuersas cellas: vnam quidem in Scithi, & vnam in monte Nitriæ &c.* Potuit vero Paula A C.384. Macarium conuenire, qui scilicet ad A.C.391. superuixit, vt iam dixi. Arsenius verò nunquam Nitriæ habitauit, vt à Paula videri posset; nec ipse tam cito hospitibus, præsertim

præsertim fœminis accurrebat, vt notauimus num. 36. & 45. huius capitis vbi de eius silentio & hospitalitate: Et quod omnino deprauationem textus conuincit est, quod anno illo 384. erat Arsenio secundus à suo in palatium Theodosij accessu; quod euidentibus fundamentis stabilitum est à num. 60. & rursi post nouem alios in Ægyptum non est profectus. Vnde nec ipse Macarium valuit superstitem adhuc reperire, quippe qui è viuis excesserit A. C. 391 Arsenius vero vsque 393. Monachum non egit

66. Conclusio ex dictis. Ex quibus tandem quod de duratione Scithiotarum quærebamus, manifestissimum redditur; nimirum perseuerasse annos duntaxat 127. ab A. C. 331. quo à Macario Alexandrino sumpsit exordium, ad vsque 458. quo à Maxicorum gentibus in Scithim irruentibus, locus ille in desolationem redactus est, Moyse Cyrione Agathone, ac sociis martyrio coronatis, ac cæteris fratribus in fugam actis.

§. IV.

De Scithis restauratione, deque eius iterata euersione.

67. Iterata Scithis restauratio vnde autori nota? ET hoc ad complementum instituti à nobis suscepti facit: resque est scitu dignissima, & à nemine vel à limine salutata. Suspicatus equidem fueram nunquam amplius à Monachis Scithicam solitudinem habitatam postquam à barbaris locus ille sanctus miserabiliter euersus est: & quidquid memoria dignum de Scithiotis apud Veteres scriptum staret, gloriæ priorum Patrum adscribendum fore. Cum ecce nutu Dei, dum Moschi Pratum spirituale reuoluo, & calculo Geographico vniuersa perpendo; iterum Scithiotas in sua remeasse, Scithimque iterum floruisse multis sanctitatis exemplis, dignis sustollendæ præconiis; sed iterum quoque (proh dolor) desolationem suam gemuisse, subuertentibus eam ipsissimis barbaris, quos *Mazices* appellabant. Et quod acerbius est adhuc gemere; quod nunquam tertio à Monachis habitata reperiatur, quantumcumque tunc etiam temporis tota sub Sarracenico iugo gemente Ægypto, non defuerint Antonianæ Monasticæ professores, quos legatorum Alexandrinæ Ecclesiæ munere fungentes, Romæ temporibus adhuc nostris ad pedes Clementis Papæ VIII. deuolutos vidit.

68. quanto tempore euersa permanserit. Posterior igitur reparatio sanctissimi illius montis à nobis nunc enodanda est. De anno quo restaurari cæpit, & illic iterum Monachi congregari, non omnino liquet. Mihi illud est probabilius, spatio illorum 15. annorum quos Arsenius desolationi superuixit, factum non fuisse: quandoquidem toto eorum periodo profugi more sine certa sede vitam egit: nunc quidem inter Memphim & Babylonem in loco *Serome*, aut *Trobe*; nunc in *Canopo* Nili ostio versùs Alexandriam: nunc denique ad Stromen reuersus: repetiturus proculdubio cellam suam, si Scithis iterum à Monachis habitari cæpisset. Cæterum non valde post eius decessum id contigisse reor, cum videam easdem prorsus Monasticas Regulas, quas magni Scithiotæ ediderant, à successoribus obseruatas vt mox ostendam: quod sanè argumento est, eas per manus à maioribus suis accepisse verbo potius quam scripto: quamquam & ab his Seniorum suorum rectè gesta, dictaque chartis accipi curam fuisse, quæ modo dicturi sumus, manifestant. Quod si de duratione quæratur, ego centum annos, plus minus, restauratam Monasticem Scithiotarum viguisse reor: nam cap. 194. Prati spiritualis, quod vnicum nobis huius rei solatium residuum est, mentio fit sancti Senis, qui quinque supra quinquaginta annos in Scithi exegerit; & tamen nec exordij, nec finis habitationis eius dicitur metas attigisse. Et cap. 152. Marcellus Abbas inducitur triginta quinque annorum Scithicæ professionis; sed hic ipse vnus fuit eorum, quibus fugari secundo à Scithi contigit barbarorum furorem deuitantibus.

69. quo tempore secunda Scithis acciderit desolatio. Contigisse autem posteriorem hanc Scithis deturbationem A. C. 584. vel circa, annis duobus plus minusve, ex cap. 112. fit perspicuum; quo asseritur: *Cum venissent Mazices, & vniuersam Prouintiam deuastassent, ac diripuissent, venerunt in Oasim &c.* Scithi proximam solitudinem Magni Hilarionis habitatione & conuersatione insignitam. Et de tempore: *Temporibus Imperij Tiberij fidelissimi Cæsaris &c.* At Tiberius quatuor duntaxat annos rerum potitus est: videlicet ab A. C. 582. ad 586. iuxta Baronianam calculationem. Sed audi totius subuersionis seriem, cui quidem Ioannes cognomento Moschus, & Sophronius eius sodalis Prati huius spiritualis autores cap. illo 112. interfuisse dicuntur: nimirum accidisse, cum ij Ægyptias solitudines & Monachos in eis degentes deuotionis causâ inuiserent, & studiosè lustrarent: quò nimirum ex Palestina aduenerant. *Temporibus Imperij Tiberij fidelissimi Cæsaris ascendimus in Oasim, vidimusque illuc magnum in Diuinis rebus Monachum, genere quidem Cappadocem, nomine autem Leonem. De hoc multi multa digna admiratione narrabant nobis. Nos autem ad illius pertingentes familiare colloquium, magnumque experimentum capientes sancti huius viri, magnifice adificati sumus, & maximè in humilitate eius, & silentio, & nuditate rerum omnium, & charitate quam ad omnes habuit. Dicebat ergo semper venerabilis hic seneca: Credite mihi filij, quia regnare habeo. Nos autem dicebamus ei: Crede nobis Abba Leo, quia nullus ex Cappadocia vnquam regnauit: importunam ergo habes istam cogitationem, Ille verò rursus dicebat: Veraciter filij regnare habeo. Nemo autem poterat eum ab hac cogitatione remouere. Cum igitur venissent Mazices, & vniuersam prouintiam illam deuastassent, venerunt & in Oasim, & Monachos quidem plures occiderunt, plurimosque captiuos duxerunt. Inter quos acceperunt & Abbatem Ioannem (erat autem hic Lector Constantinopolitana Ecclesia) & Abbatem Eustachium Romanum & Abbatem Theodorum Cilicem. Erant autem tres isti infirmantes. Cum ergo vincti fuissent, ait Abbas Ioannes barbaris. Ducite me in ciuitatem, & faciam vt Episcopus det pro nobis numismata viginti quatuor. Accepit ergo illum vnus ex barbaris, & duxit prope ciuitatem. Ingressusque est Abbas Ioannes ad Episcopum. Inuentus est autem in vrbe & Abbas Leo, & alij quidam Patrum, atque adeo tami non fuerant. Ingressus igitur Abbas Ioannes capit orare Episcopum vt barbaro numismata daret. Episcopus autem non plura quam octo numismata habere inuentus est.* (Erat in planè sanctus Eulogius qui ab A. C. 581. sedere cæperat in Ecclesia Alexandrina, & 27. sedit annos, vt Baronius tom. 5. Annal. probat Euagrij Historici autoritate lib. 5. cap. 26. & Nicephori in Chron. Onuphrius vero ab anno Tiberij 2. sedisse

sedisse vult: sed longe in assignando Christi anno à vero aberrat quem fuisse ait 572.) Sed pergit Sophronius: *Voluerunt ergo dare barbaro octo numismata, & noluit accipere dicens: aut 24. numismata prebete mihi, aut Monachum date. Coacti igitur sunt, qui erant in ciuitate, rursus Abbatem Ioannem barbaro dare flentem, & eiulantem. Adduxit autem illum in sua tabernacula barbarus. Post tres ergo dies sumptis 8. numismatibus Abbas Leo in eremum exijt, vbi erant barbari: orauitque illos dicens: Accipite me cum octo numismatibus, & tres istos dimittite, qui infirmi sunt, neque pergere per eremum possunt: nam interficietis eos, & detrimentum facietis: ego vero sanus sum, & seruiam vobis. Tunc barbari acceperunt Abbatem Leonem & octo numismata, & dimiserunt illos tres. Abijt ergo Abbas Leo vsque ad quemdam locum; & cum præ debilitate pergere vltra non posset, barbari decollauerunt eum. Impleuitque Abbas Leo scripturam dicentem: vt ponat quis animam suam pro amicis suis.* Ioan. 15. *Tunc nos quoque cognouimus, quidnam esset, quod dixerat: Quia regnare habeo: Veraciter enim regnauit, qui posuit animam suam pro amicis suis.*

70. Captiuos Patres Scithiotas fuisse probatur.

Dices forsam, hos senes in Oasi detentos, non Scithi: vnde ergo suis fuisse Scithiotas? Planè ex tribus aliis capitibus, vbi id conceptis exprimitur verbis. Audisti Theodorum Cilicem vnum ex tribus captis fuisse: audi modo quid ipse Moscho & Sophronio dixerit de loco suæ habitationis cap. 183. *Dicebat Abbas Theodorus Cilix: Cum adhuc morarer in Scithi erat ibi senex Ægyptius nomine Dauid, qui die quadam ad metendum profectus est. Habent enim consuetudinem Scithiotæ, vt abeant ad villas & metant* Rursus cap. 152. aiunt: *Accessimus ad Abbatem Marcellum Scithiotham:* Et infra: *Et Christi gratia ista cogitatio fecit, vt de Scithi non egrederer per annos triginta quinque, donec venientes barbari apprahenderunt me, & vendiderunt Pentapoli, Scithimque desolauerunt.* Et cap. 113. *Ad Abbatem Ioannem de Petra perrexi, sumpto mecum & sodali Sophronio: Rogauimusque illum dicentes; Dic nobis verbum. Senex autem ait: Credite mihi dicenti: Cum adolescens morarer in Scithi &c.* Videntur igitur in Oasim proximam Scithi solitudinem Patres illos declinasse, cum à Mazicis fugati sūt: & illic nihilominus quæsiti, & retenti. Quare priusquam in Oasim Mazices venisse dicantur, vniuersam Prouintiam illam deuastasse referuntur, in qua vt minimum Scithis continebatur.

71. Secundi sæculi Scithiei fuisse probatur.

Ne valet quisquam dicere; hos forsam senes habitasse Scithim simul cum Arsenio, Macario, Pastore, & cæteris, & huc exempli gratia gesta eorum transcripta fuisse: quandoquidem sermo sit de Scithis deuastatione quæ temporibus Tiberij Principis facta est. Ab illa enim quam superiùs recensuimus sub A.C.458. ad hanc A.C.584. intercedunt anni 126. Quare nec valuit vna & eadem vastatio esse, neque senes isti cum superioribus habitare. Vt omittam Autoris propositum in hoc libro, vt in Prologo ipsemet aperit illis verbis. *Reperies in eo virtutes Sanctorum eorum qui temporibus nostris claruere.* Et cum de eo loquitur Photius Cod. 199. Biblioth: *Multorum* (inquit) *magnorumque virorum res præclaras aggregauit; quas partim oculis ipse spectauit, partim recenti tunc auditione didicit.* Additque librum istum Ioannis Moschi, & Sophronij, eiusdem esse subiecti; ac ille, quem Pelagius latinitate donauit: nisi quod eorum virorum dicta factaque imitatione digna colligit, qui post insecuti sunt. Vitas enim narrat eorum, qui iam inde vsque ad Heraclij Imperium, & deinceps virtute magis claruerunt. Inde est quod de Macario, Arsenio, Pastore, cæterisque prioris sæculi Scithicis, quantumuis celeberrimis Patribus, nec vnum verbum scribit.

Quinam autem Sophronius iste sit, qui cum Abbate Ioanne ægypti peregrinationē aggressus est, cum à Deo, & à Ioanne de conuersione monebatur, si roges: Respondeo; Cum multi eo nomine viri olim extiterint insigniti, è quibus alterum sugillat Hieronymius epist. 22. ad Eustochium, quod cum veræ Monastices osforem Roma passa aliquando sit, alterum vehementer laudet libr. de Scriptor. Eccl. in fine, vt qui eius opera in Græcum sermonem verteret, longè tamen hos à nostro extitisse, ipsa temporum ratio conuincit, cum liber iste scriptus ab eo sit vel ad ipsum post tempora S. Gregorij Papæ, & Imperatorum Tiberij, Anastasij, Zenonis, & Mauricij, quorum nimirum non semel meminit, & Gregorij expresse cap. 147. 151. & 192. qui ad A. C. 600. florebat; superiores autem annum Domini 406. præcesserunt. At Sophronius noster nobilis pridem & doctus vir, vnde ei Græcum *Sophista* cognomentum ab Interprete libri consultè seruatum; & à Ioanne cathechista suo (sic Moscum appello, quod eum ad Monasticum pertraxit) *Dominus suus*, & *Sophista* sæpe vocatus c. 66. 77. & 110. non alius fuit, quam ille toto Orbe notissimus insignis Christo Athleta; postmodum à cellæ quiete ad sedem Hierosolymorum Patriarchalem extractus, cuius Epistolæ, clarissima confessio Fidei, & Monothelitarum debellatio publicè coram venerando Sextæ Synodi Generalis Patrum consessu lectæ, & celebratæ sunt. Act. 11. Et vt paucis eius acta complectar, sub Tiberio Imper. à Ioanne Abbate de Monachorum instituto arripiendo (Moschum intelligo) sæpiùs conuentus, in Ægyptum adductus, & propè Alexandriam ad senem sanctitatis eximiæ; de quo cap. 110. ait ipse Ioannes: *Assumpsi Dominum meum Sophronium, & perreximus in Monasterium, quod ab Alexandria XVIII. P. M. distat, ad senem quemdam magnæ virtutis Ægyptium genere. Dixique seni: Dic nobis verbum Pater, quomodo debemus simul habitare: quia Dominus Sophista voluntatem sæculo renuntiandi habet. Aitque senex: Benefacis fili, renuntians sæculo &c.* Idem habet c. 69. *Perreximus vnà ego & Dominus Sophronius Sophista priusq; ā sæculo renuntiares in Alexandriam &c.* Arripuisse vero tandem Monasticum habitum, liquet ex cap. 101. *Cum interrogatus esset Abbas Sophronius Sophistas frater meus &c.* vbi nomen Abbatis ei impertitur à Ioanne, qui sæpe postea fratrem & sodalem eum appellat cap. 92. 111. & 113. Vitam igitur Monasticam simul duo ipsi Alexandriæ annos multos excoluere; conuixere namque S. Ioanni Eleemosinario, cuius & gesta posteritati tradiderunt, teste Leontio Neapoleos Episcopo in eius vita: vbi in Prologo: *Iam quidem & alij ante nos optima atque excellentissima de hoc admirabili viro, & summo Sacerdote Ioanne philosophati sunt, potentes existere in opere & sermone: Dico enim Ioannem & Sophronium Dei cultores, & amatores virtutum, & pietatis propinquatores &c.* quo loci eos de Monastice laudat sub titulo *Dei cultores*, Græcè *Terapeutas*. At cap. 31. eiusdem vitæ, *Sophistam* vtrumque *vocat*, inquiens: *Ad voluntatem igitur memorabilis huius, quæ tota in Deo erat, misit ei Deus viros sapientes, & semper memorandos Ioannem & Sophronium;*

72. Quinā Sophronius iste Moschi sodalis fuerit.

nium. *Consiliarij enim erant veraciter boni, &c.* pergit referre pugnas quas *cum Seuerianitis, ac cæteris circa regionem existentibus immundis hæreticis*, inierunt. Et cap. 5. Sophronium vocat *sanctum, ac diuinitus inspiratum*. Decessit è vita S. Ioannes Eleemosinarius A.C. 620. autore Baronio, cum Alexandrinum thronum ascendisset ante decennium.

73. Eius Monachatus quo tempore inciderit? Ex quo fit, Sophronium Alexandriæ in Monachatu perseuerasse à tempore Tiberij, & posteriori Scithis deuastatione, ad S. Ioannis Eleemosinarij mortem, seu A.C. 620. annos non minus 36. & rursus 13. alios vsque ad A.C. 633. quo Alexandriæ Monachum agens ad Hierosolymorum sedem est euectus. Monachatus mentionem egit ipse, epist. ad Sergium, siue Honorium, hunc Romæ veteris, illum nouæ Patriarcham illis verbis. *Quam mihi nunc Beatissime Papa optabilis est requies, & tranquillitas, & multo quam prius optabilior, ex quo à quiete à curis vacua in turbam negotiorum veni &c.* Vbi Baronius: *Hæc ipse quidem quòd ex silentio Monastico ad Episcopatum adductus esset.* At Sergius ipse de loco à quo abreptus Sophronius fuit (epist. ad Honorium quæ extat in 6. Synodo Act. 12.) *His itaque peruenientibus, Sophronius venerabilis Monachus, qui, vt ex nunc auditis didicimus, Hierosolymorum Præsul est ordinatus, apud Alexandriam tunc temporis positus &c.*

74. Simul cum Moscho Pratum scribit. Tantus igitur vir Scithicæ deuastationis pene interfuit, conuixitque sanctissimis illis Senibus Ioanni, Eustachio, Theodoro, Leoni, Marcello, & cæteris, qui à barbaris fugati, aut occissi sunt. Ipse itidem simul cum sodali suo Ioanne Mosco Prati spiritualis autor extitit, quem vterque simul exarauerint: quod sane in causa fuit vt sub eius nomine ab antiquioribus citetur: vt à Nicæna II. Synodo Act. IV. & à D. Ioanne Damasceno ad Calcem orat. 1. pro Imagin. & à Nicephoro lib. 8. cap. 41. qui tamen in Prologo Ioannis Moschi titulum præfert, cuius etiam nomen exprimitur cap. 77. & 134. Sic & gesta S. Ioannis Eleemosinarij pro indiuiso ediderunt. Scripsisse autem Pratum multo ante Pontificatum ipsius Sophronij, palam est: tum ex eo quod nihil referunt, quod excedat A.C. 600. tum quia nunquam toto libro Sophronius *Episcopus* dicitur, sed *Sophista*, aut *Abbas*. Sed iam quæ de perfectione & moribus Sanctorum Scithiotarum secundi sæculi memoriæ mandauerunt, videndum nobis est.

75. Scithiotarũ post reparationem mores. 1. Creuerat Monachorum numerus in Scithi restaurata ad 3500. Regnabat autem in eis imprimis mirus paupertatis amor. Quo circa senex quidam Scithiota ad Sophronium & Ioannem dixit, cap. 113. *Amate nuditatem rerum omnium, & continentiam. Credite dicenti mihi. Cum adolescens morarer in Scithi, quidam senum splene doluit, & modicum aceti quæsitum est in quatuor eius loci Monasteriis, & inuentum non est. Tanta erat apud eos paupertas, & nuditas & continentia. Erant autem ibi Patres quasi ter millequingenti.*

Charitas, abstinentias discretio. 2. De Charitate, abstinentia, & discretione hæc illis Theodorus Scithiota dixit cap. 54. *Filioli, multum reuera perdiderunt Scithiotæ Monachi, iuxta Sonum prædictionem. Credite enim mihi, filij, quia magna erat Charitas apud Scithiotas, magna abstinentia, magna discretio. Vidi ego illic senes, qui nisi quis ad eos venisset, nunquam sumebant cibum: inter quos erat senex quidam Ammonius nomine iuxta me manens, cuius ego sciens consuetudinem, per omne Sabbathum ad illum veniebant, vt propter aduentum meum sumeret cibum.*

Hospitalitas. 3. De Hospitalitate subiunxit senex: *Habebant hoc omnes generaliter: quod quacumque hora accederent ad eos aliqui, permittebant illos orationem facere, illisque orantibus ipsi mensam apponebant, & continuò cibum sumebant.*

4. Locabant itidem opera sua ad messem: Vnde c. 183. *Dicebat Abbas Theodorus Cilix* (erat hic si meministi alter ex captiuis ægrotis) *Cum adhuc morarer in Scithi, erat ibi senex Ægyptius nomine David, qui die quodam ad metendum profectus est. Habebant enim consuetudinem Scithiotæ, vt abeant ad villas, & metant. Ascendit ergo senex ad villam, & sub mercede operabatur. Conduxit autem illum agricola quidam. Cumque meteret senex die quadam circa horam septimam, æstus magnus factus est; & abiit senex in quoddam tugurium, & sedit. Veniens autem agricola, & videns sedentem senem, dicit ei cum iracundia: Cur non metis senex? Nescis quia mercedem tibi reddo? Dixit ei: Ita sanè; sed quia æstus magnus est, & grana tritici de spicis decidunt, idcirco paululum expecto donec transeat æstus, neque damnum patiaris. Dicit ei agricola: Surge, labora, & ardeant omnia. Cui respondit senex: Vis vt ardeant? Dixit ille cum iracundia: Ita planè. Tunc surrexit senior, & ecce continuò ardere cœpit ager. Currens autem agricola venit ad alios senes* (proculdubio Scithiotas) *qui in alia parte agri operabantur, & orabat eos vt venirent, & deprecarentur senem, vt oraret, & ignem extingueret. Venientes autem senes prostrauerunt se homini; Ille autem dixit eis. Dixit ipse vt arderet. Exoratus tamen ab eis abiit, & stans medius inter ea quæ arserant, & ea quæ non arserant, orauit: & continuò extinctus est ignis, & saluata est pars reliqua ruris.* Tanta erat religionis sanctitas, quæ tales viros alebat Nec minoris meritis senex alter fuit Daniel nomine, de quo ca. 114. refertur infantem 15. dierum loqui fecisse, & patrem suum propalare; nam maligni quidem è vulgo seni ipsi filium ad iudicabant, cuius tamen orationibus datus sterili fuerat. Hic vero Therenutim ex Scithi, vt Theodorus Alexandrinus, fuga lapsus fuerat. 76. Opera ad messem locabant.

5. Porro Horarum Canonicarum & Nocturnæ Psalmodiæ Scithiotarum Abbas Marcellus testimonium reddidit cap. 152. & quod dæmon insidiaretur illi bellicum strepitum noctu in illum edens, voce clara intonans. *Vtique bellum est; si ergo oppugnare; aut repugnare nõ vis, vade domum: & non oppugnaberis.* Eiusdem Marcelli extant vndecim documenta Monastica, quæ in eodem capite edita consulas, quæso. 77. Horæ Canonicæ.

6. Denique quod ad Mortificationes spectet passionum, digna relata est cæci illius senis, qui totos 22. annos non est passus, vt quis sibi aquam afferret, cum puteus mille ferè passibus à cella distaret: ad quem duce fune quem semel extenderet, accedebat. Et hic in Monasterio Abbatis Sisci morabatur (cap. 169.) quod tunc erat in Scithi. Mortificatio

7. Modestiæ imprimis deditos fuisse, ex cap. 194. liquet: vbi, *Senex qui morabatur in Scithi*, cum veniret Alexandriam opus manuum suarum vendere, & in iuuenem Monachum, quem vinum in caupona bibentem vidit, rigidè inueheretur, illeque respondisset: *Perge senior, Deus non quærit nisi cor mundum*: subiecit suspirans: *Gloria tibi Deus: Ecce ego habeo in Scithi annos 55. & mundum cor non habeo: hic autem in tabernis conuersans cordis munditiam possidet.* Modestia.

78. Vltima Scithis desolatio, cum tip. Tepuisse igitur successu temporis institutum ibi Monasticum exemplo iuuenis huius satis edocemur,

cernur, & ex eo simul quod c.55. scribitur: *Abbas Irenæus narrauit nobis de sene quodam commorante in Scithi, qui diabolum viderit noctu farculos, rastra, & caphionos prebentem fratribus. Dixitque diabolo senex: Quid ista sunt? respondit diabolus: Distractiones fratribus preparo; vt his occupati fiant negligentiores ad orandum, & glorificandum Deum.* Præcessisse autem Diuina oracula de montis & Congregationis huius iterata euersione, atque vltima deuastatione, conceptis expressit verbis Abbas Marcellus cum dixit: *Multum reuera perdiderunt Scithiota Monachi iuxta senum prædictionem.* Clarius autem senex ille etiam Scithiota, cuius præclaram desolationis Scithis prophetiam dedimus agentes de prima deuastatione supra à nu. 51. qui tertio iam in monte igne grassante, totamque Scithim implente: *Iam, inquit, non potuit extingui.* Sed nos lamentabili relicto Scithiotarum casu, ad Tabennesiotarum Religionem explanādam accedamus.

CAP. VI.

De Tabennesiotis Monachis, qui magno Abbate Pachomio autore coaluerunt.

§. I.

De eorum exordio, regularum distinctione, & autoribus.

I. Tabennesiotarum Religio nostræ simillima.

NVlla Monasticarum Congregationum tota Ægypto ita ad nostrarum Religionum formam accessit, vt Tabennesiotarum institutio, vtpotè in quibus habitus forma, & cæremoniarum copia peculiaribus legibus præscripta visebantur; multaque alia quæ nunc temporis specialissimè Religionis specimem ferunt. Id planè autor vitæ S. Pachomij eorum institutoris fassus est c.12. illis verbis: *Apparuit Angelus Domini, differens ei tabulam, in qua erat omnis forma Institutionis scripta, qua docendi forent, quicumque ad eius magisterij studia peruenissent. Quam regulam Tabennenses hodieque custodiunt, eodem cibo semper vtentes, & habitu: ipsam quoque disciplinam sollicita circumspectione seruantes. Nam Monachi qui ibidem commeant, non solum more, sed & robore corporis, & locorum situ præ cæteris longe diuersi sunt: & necesse est eos diuersam Regulam custodire.* Vnde Sozomenus lib.3. Hist. Eccles. c.13. *Pachomius præses fuit eorum, qui vocantur Tabennesiota. Quibus quidem habitus erat & vita institutio à reliquorum Monachorum disciplina in quibusdam rebus discrepans.*

2. Pachomius eorum institutor.

Ego autor eorumdem Pachomius fuit inferiori Ægypti Thebaida natus, velut ex spinis Rosa, qui A.C.315. & victori, ac militiæ valefaciens, in desertum secessit: vbi Palæmonis sanctissimi Monachi disciplinis eruditus, ab Angelo Regulas accepit Monasticas, quibus ad eum postmodum conuersionis gratia accedentes institueret, & erudiret. *Quodam siquidem tempore contigit* (actorum verba profero) *vt Pachomius procula cella sua progressus veniret ad quemdam vicum cui nomen est Tabennense, in quo tunc nullus penitus habitator*

Regulam ab Angelo accipit.

existebat. Vbi cum pro more diutius in orationibus perduraret, vox ad eum cælitus delata est dicens: Mane hic ô Pachomi, & Monasterium construe. Venturi sunt namque ad te quam plurimi tua cupientes institutione proficere, quibus ducatum præstabis iuxta Regulam, quam monstrauero tibi. Et protinus apparuit ei Angelus Domini afferens ei tabulam, in qua erat omnis forma institutionis adscripta. Hæc ibi cap. 12. ex versione Dionysij Exigui. Et c. 15. Subiungitur: *Inter hæc Pachomius iterum diuinitus admonetur, pro Regulis quibus deberent institui, qui erant per eum Domino credituri: cœpitque cum germano suo habitaculum, in quo manebant, capacius reddere, & ædificiis ampliare quam plurimis: eorum (vt diximus) gratia, qui facilo renuntiantes ad seruiendum Christo erant sine dubitatione venturi: quatenus essent spatia digna membrorum, in quibus eorum posset recipi multitudo.* Mira planè Pachomij fides, qui ad instar Veteris Patriarchæ Noë futuris hospitibus fabricauit arcam, seu domum de perituro mundo fugitantes in sese recepturam, & à peccatorum diluuio protectam: eamque iuxta monitum Angeli perfecit in 24. mansiones distributam, vt mox dicemus: quamquam ea de re velut delirus, & amens à fratre repræhensus fuerit aiente: *Desine ab hac intentione tua: quid agis rem superfluam, inaniter te ipsum dilatare contendens?* Sed cum æquò animo improperium sustineret, post patris germani mortem (Ioannes ei nomen erat) innumeros iuxta verbum Domini passus est sui magisterij successores.

At quænam ea Regula fuerit, iure disceptatur ab Alardo, sed non iure in vtramque partem, vt ipse disceptans hæret anceps inter vtramque. Existimabit quispiam in eam Regulam quæ vulgò circumfertur, omnes Pachomianas coincidisse, id est, eam quam dictauit Angelus, & quam Pachomius edidit, & quas Theodorus, & Orsiesius tradiderunt. Enim verò cum Pachomius Regula Angelica donatus sit, qua Monachos instrueret, fieri nequit, quin ea ipsa sit Angelica, quam D. Hieronymus Latinam fecit. Hac siquidem, quod ipse testatur in Prologo, illi regulabantur. Sed vero ea ipsa à tribus compacta fuisse liquet; tum ex tituli inscriptione qui habet: *Hæc sunt præcepta vitalia tribus à maioribus tradita:* tum ex Hieronymo asserentes: *Aiebat quod in Theba de habitarent plurimi latinorum, qui ignorarent Ægyptiacum Græcumque sermonem, quo Pachomij & Theodori, & Orsiesij præcepta conscripta sunt.* Loquitur vero de Regula quam ei Siluanus Alexandria detulerat, latinitati donanda: atque in eam sententiam putat inclinasse Baronium, dum Regulam, quam Rom. Martyrologiū asserit ab Angelo Pachomio donatam (14. Martij) extare ait typis Romanis expressam, & beneficio eruditissimi Chaconij lucidatam. — 3. An eadem Regula sit Angelica & Pachomiana.

Mihi tamen longè aliter dicendum videtur, nimirum Regulam Angelicam forma & numero præceptorum longè à Pachomiana differre: imò cum ea coincidere nequiuisse. Rursus Theodori, & Orsiesij institutiones diuersas prorsus à Pachomiana fuisse: quos tamen liquet institutionis suæ legibus nouas addidisse. Atque hæc omnia haud difficilè, vt reor, stabiliam: cum hodie adhuc extēt tres illæ Regulæ: Angeli, Pachomij, & Orsiesij, & sola Theodoriana periérit. Demus in primis Angelicam, quam ab ipsa cælitùs exarata tabella autor vitæ Pachomij extraxit, extatq; c.21. Actorum eius. Tabellam vero ad multos peruenisse sæculos, Nicephorus testatur dum ait. *Quæ sanè tabella ad hodiernum vsque diem seruatur.* Superuixit autem Nicephorus Leoni Imper. cognomento sapienti: vtpote de cuius tractauit obitu, qui contigit A.C. 911. iuxtà Baronij calculum. Adiiciam è regione Palladium & Heraclidem eundem ad verbum exprimentes, Lausiacæ cap.38. & Paradysi.19. — 4. Pachomij regula ab Angelica diuersa & ab Orsiesij & Theodori institutionibus.

REGVLA ANGELICA
Pachomio cælitùs missa.

Ita eam ex Actis S. Pachomij reddit Dionys. Exig.

I.

5. Labor viribus & alimentis commensurandus.

Singuli iuxta vires suas edere concedas, & bibere, & pro modo vescentium laborare compellas: & neque comedere modestè, neque ieiunare prohibeas. Validioribus quidem, & cõmedentibus validiora opera: leuiora vero infirmioribus, & abstinentibus imponas.

II.

Cellæ

Facies autem diuersas cellulas, & ternos per vnam cellulam manere constitues.

III.

Refectorium

Omnium verò cibus in vno loco paretur, atque consumatur.

IV.

Accubitus

Deesse videtur in Actis.

V.

Vestes

Induantur autem noctibus lebitones lineos præcincti lumbos: habeantque singuli melotem, id est, caprinam pellem confectam albam, sine qua neque comedant, neque dormiant.

VI.

Accedentes tamen ad Communionem Sacramẽtorum Christi & cingulos soluant, & melotem deponant, cucullis vtentes tantummodo.

VII.

Hoc etiam præceptum erat (*scilicet in tabula*) vt iuxta numerum elementorum & Græcarum literarum, viginti quatuor Monachorum turmæ constituerentur; ita vt singulis turmis imponerentur singularum nomina literarum id est ab α, & deinceps vsque ad ω, vt cum interrogaret Archimandritam de aliquo in multitudine tanta, facili responsione cognosceret. Vg. cum diceret, qualiter esset α, vel ζ, & rursus λ, vel ρ, vel σ, proprio quodam signo nominis literæ

Ita Pelladius Gentiano Herueto Interprete.

I.

Concede vnicuique vt comedat & bibat pro viribus, & pro viribus comedentium eis quoque manda opera, quæ proportione conueniant, ac correspondeant: & neque ieiunare prohibe, nec comedere. Sic quidem fratribus fortia manda opera, imbecilla autem, & leuia iis, qui se magis exercent, & sunt imbecilliores.

II.

Fac autem diuersas cellas in eadem aula, & tres in cella maneant.

III.

Ab omnibus autem cibus in vna domo capiatur.

IV.

Dormiant autem non recumbentes, sed extructis sibi sedibus paulo supinioribus; & illic suis impositis stragulis dormiant sedentes.

V.

Noctu autem gestent lebitones lineos succincti. Habeat vnusquisque ex his pellem ouillam albam laboratam, absque ea neque comedant, neque dormiant.

VI.

Ingredientes autem ad Christi Communionem Sabbato & Dominica, zonas soluant, & pellem ouillam deponant, & cum sola cuculla ingrediantur. Fecit autem eis cucullas molles; tanquam pueris, in quibus iussit imponi figuram Crucis purpuream.

VII.

Iussit autem esse 24. ordines fratrum ex numero viginti quatuor literarum, precepitque vnicuique ordini imponere nomen elementum Græcum ab α, β, & quæ deinceps sequuntur vsque ad ω, vt dum interrogat Archimandrita de aliquo in tanta multitudine, sciscitetur eum, qui est ab eo secundus; quomodo se habet ordo α? aut quomodo se habet ordo β. Rursus saluta ρ sequendo quoddam proprium nomen literarum, & simplicioribus quidem & sinceribus nomen α. difficilioribus autem

Ita Heraclides Incerto Interprete.

I.

Permittes vnicuique, vt tantum quantum poscit, & cibi sumat & potus: & iuxta manducantium & bibentium vires, paribus quoque operibus eos subiugabis: & neque quemquam ieiunare, neque manducare prohibebis, ita tamen vt fortioribus & magis edentibus, semper opus grauius iniungas. Infirmi autem & verè Monachi ad operandum leuiùs vrgeantur.

II.

Diuersas etiam intra atrium domus cellulas facies, & ternos per singulas manere præcipies.

III.

In vno tantum loco cibus omnium fiat.

IV.

Somnium verò capiant non iacentes, sed super instructas & paululum recliues cathedras, & velalatas palliis suis sedentes qui escant.

V.

Vtantur autem noctibus lineis vestibus, quas lebitonas vocant: cuncti, & singuli quique eorum pellibus caprinis bene confectis tegantur: quas pelles nec tunc quoque, cum voluerint cibum capere, vel somnum, deponant.

VI.

Quando ad Communionẽ Sabbati vel Dominici diei ingrediuntur, vnusquisque suum cingulum soluat, pellemque deponat, & cum cucullo tantum ingrediatur. Cucullos autem ipsos sine villo paruulos fieri, vt infantibus, ordinauit, in quibus & quædam signa de purpura fecit intexi. 6. Qualiter ad Communionem accedendum.

VII.

Iussit 24. esse ordines fratrum, iuxta 24. numerum literarum: & vnicuique ordini superposuit literam Græcam ab Alpha, & Beta, Gamma &c. vsque O mega. Dũ igitur interrogaret S. Pachomius & in tanta multitudine, singulorum requireret vitam, dicebat secundo illi, qui erat in suo ordine prior: Quemadmodum se habet Alpha? aut quomodo habet Beta? & iterum salutẽ per vnumquemque ex proprio signo & vocabulo Optima ratio discernendi Monachorum ordines.

literę vniuscuiusque turmæ, mores exprimeret, simplicioribus & innocentioribus, ι, nomen imponens, difficilioribus autem & tortuosis ξ competenter accommodans, ita vt pro modo conuersationis & propositi singulis turmis literarum elementa concinerent; solis spiritualibus hæc ipsa, quæ significarent, scire valentibus.

VIII.

7. Hospitalitas

Sed & hoc in illa tabula ferebatur adscriptum, vt peregrinus alterius Monasterij, si veniret habens habitum diuersum, nullus cum eo comederet, excepto eo qui iter agens id obseruare non posset.

IX.

Nouitij per triennium probantur.

Qui verò semel ad hoc intraret Monasterium, vt ibi iugiter permaneret, per tres annos à studiis sacratioribus arceretur: operaretur tantum opera sua simpliciter, & ita post triennium studium certaminis introiret.

X.

Comedens comedentem non videat.

Cum autem comederent, capita sua cucullis operirent, ne frater fratrem videret manducantem. Et vt nullus comedens loqueretur, nec præter mensam suos alibi circumferat aspectus.

XI.

8. Officium Diuinum.

Nec non ab Angelo, qui cum Pachomio loquebatur, hoc quoque constitutum est: vt diurnæ orationes 12. fierent & Vespertinæ 12. & Nocturnæ 12. Cumque Pachomius diceret, paucas orationes esse: respondit Angelus: Has constitui quas possent infirmiores absque labore perficere. Cæterum qui perfecti sunt hac lege non indigent. Apud se namque in propriis constituti cellulis orare non desinant, qui puritate mentis, & Diuina contemplatione pascuntur.

tem ξ: & sic conuenienter institutis eorum, & vita, & moribus vnicuique ordini elementum litera accommodabilis: solis spiritualibus intelligentibus ea, quæ significantur.

VIII.

Scriptum autem erat in tabula: Si venerit hospes alterius Monasterij, quod habet aliam formam, cum eis nec comedat, nec bibat, & nec ingrediatur in Monasterium, nisi fuerit inuentus in via.

IX.

Porro eum qui semel ingreditur, nec potest cum eis ad triennium sustinere certamen, non admittes: sed cum opera fecerit difficiliora, sic prodeat in stadium post triennium.

X.

Comedentes autem velent capita cucullis, ne frater fratrem videat manducantem. Comedenti non licet loqui, nec extra quadram, & mensam vsquam aliò oculos conuertere.

XI.

Constituit autem vt per totum diem facerent 12. Orationes, & in Nocturnis Vigiliis 12. & in Matutino 12. & hora Nona tres. Quando autem videretur comedendum esse multitudini, constituit, vt vnusquisque ordo in vnaquaque Oratione Psalmum prius caneret. Cum autem magnus Pachomius contra Angelum diceret, esse paucas orationes, ei dicit Angelus: Has constituit, vt parui quoque possint procedere ad perficiendam Regulam, nec eis sit molestum. Qui autem sunt perfecti, non opus habent vt leges eis ferantur: nam cum per se sint in cellis, totam suam vitam attribuunt contemplationi. His autem legem tuli, qui mentem minimè habent intelligentem, vt sicut serui contumaces metu Domini totum vitæ institutum implentes securè & liberè degant.

cabulo literæ requirebat. Et simplicioribus quidem perfectis Monachis, inquit Angelus Iota literæ nomen: durioribus autem & difficilioribus Xi literæ nomen impones. Itaque vnicuique ordini tales vocabulorum imprimes notas, vt mores per eas significentur animorum. Soli tamen spirituales nouerint viri, qualem supposita elementa vitam sui ordini indicare videantur.

VIII.

Scriptum autem & hoc in tabulis ipsis erat: Si quis, inquit, de alio Monasterio peregrinus aduenerit, aliam regulam sequens, ne manducet cum illis iste, nec potest, neque in mansionem eorum introducatur, nisi forte in itinere eisdem fuerit adiunctus.

IX.

Quicumque vero idcirco ad eos fuerit ingressus, vt cum ipsis permaneat; non illum nisi triennij tempus impleuerit, in loca Monasterij secretiora recipias: sed cum prius per triennium totum laboriosius opus duriusque perfecerit, tum receptum intrinsecùs iam eum esse permittendum.

X.

Edentes cucullis capita sua velent, ne alter manducantem alterum fratrem aspiciat. Nec loqui quicquam dum edit liceat, nec aspicere ad illam alteram partem, nisi ad solum catinum, & ad solam cui superponitur mensam.

XI.

Hoc etiam ordinauit, & iussit, vt orationes 12. numero per totum diem facerent: & rursus 12. alias quando ad vespertinum lumen venirent, in Nocturnis quoque vigiliis totidem preces effunderent; tres autem solas ad horam Nonam diei. Quando vero vniuersa multitudo conueniebat ad manducandum, vnicuique ordini in singulis orationibus statuit Psalmum præcinere. Tunc S. Pachomius quasi cōtradicere Angelo voluit, hoc dicens: Paucæ sunt istæ Orationes, cui respondit hoc Angelus: Has orationes fieri idcirco præcepi, vt & minores sine aliqua implere tristitia impositam sibi viuendi Regulam possint. Qui vero firmioribus, consummatioribusque sensibus viuunt, non est illis necesse aliena lege constringi: ipsi enim semetipsos intra cellas, vniuersamque vitam suam visioni & cultui Dei penitùs dederunt. His ergo, inquit, ista præcepi, qui nec inuenire possunt, nec implere quæ prosint; vt cum seruili quadam necessitate compulsi, ostenderint dignam in se

sub proposito disciplinam, tum demum ad fiduciam valeant Diuinæ notitiæ peruenire.

9. *Paucula à Nicephoro addita.* Hactenus Pachomio data ab Angelo Regula, vt à prædictis Autoribus recensetur: at Nicephorus dum eam scriptis suis attexuit, ordine præceptorum nonnihil immutato, paucula quædam addit, quæ in tabula illa (Palladio *ænea*, Heraclidi *cerea*) extitisse contendit, nimirum cum de mensis agit: *Signis autem quibusdam manuum impulsione, vel nutibus, rem necessariam ab eis quibus forte, vt mensæ præessent, obuenisset, insinuando peterent.* Et de domibus: *Domicilium porrò, vt ita sepimento circumuallaretur, vt id lectum cuiusque concluderet.* Cætera cum Palladio habet communia, vt & Sozomenus libr. 3. cap. 13. Quo fit perspicuum, vt in Actis sancti Pachomij, nonnulla ex eadem Regula interciderint, vt totus numerus IV. Et quod numerus VI. dicitur de purpureis Crucibus cucullarum & numerus XI. de tribus Orationibus Horæ Nonæ, & Psalmo ante cibum concinendo. Ex collatione verò liquet perfectus Regulæ sensus: nam quod in vna versione obscuriùs, in altera lucidiùs, faciliusque redditum habes. Nihil autem amplius tabulæ incissum fuisse, inde deducimus; quod statim ac prædicta scripsit, ac iussit cælestis Nuntius, dicitur in Actis sese in cœlum recepisse. Nec ibi aut alibi, vel leuiter innuitur plus aliquid ab eo preceptum: quare altissimum Scriptorum Omnium de eo silentium satis huic veritati fidem adstruit. Dicerent saltem hæc inter cætera in tabula scripta fuisse; sed nihil minus. Recensent potius sigillatim, quæ in ea contenta sunt.

10. *Angelica Regula Pachomio non Monachis data.* Sed verò cum verum sit quod subdit Nicephorus: *Eiusmodi sanè legibus Pachomius Monachos suos rexit*: & ea propter Regula ab Angelo ei data est: aliam nihilominus ipse fusiorem multo, & locupletiorem ab eis seruandam edidit: nam Angelica non tam Monachos in pietate instruere valebat, quàm ipsum Pachomium, qualiter erga subditos sibi Ascetas prudenter se gerere deberet: quare cum ad ipsum tabulæ illius verba dirigerentur, non ea forma digesta erat, vt publica Monachorum cætibus iure proponi posset; vt patet ex primo eius præcepto: *Singulis iuxta vires suas edere concedas & bibere*; & cætera, quæ de forma constituendarum & distribuendarum domorum & congregationum traduntur numer. 2. 3. & 7. nihil ad Monachos pertinebant, sed ad Magistrum: quinimo necessum potius esset quædam à multitudine celare, cum de eis Pachomius iussus fuerit sic Monachorum in 24 classes ordines accommodare, *vt pro modo conuersationis & propositi singulis litterarum elementa concinerent; solis spiritualibus hæc quæ significarent scire valentibus.* Et rursus, nouitet ad Monasterium accedentes *per tres annos à studiis sacratioribus arcere.* Cætera verò quæ Monachos scire & operari deceret, Regulis à se editis inseruit: nam numer. 11. opertis capitibus iubet vescentes consistere, nec alios circumspicere frates; numer. 13. siquid necessarium fuerit ad mensam, vt nemo audeat loqui, sed ministrantibus signi sonitum dare: numer. 28. agit de Hospitibus ad Xenodochium, non ad interiora domorum Monasticarum deducendis: numer. 50. vt nemo nisi sedens dormiat: & numere 44. vt edere moderatas escas Monachis in communi concedit, sic & ieiuniis sese exercere volentibus indulget, vt sigillatim pane tantum, & sale vescantur: vbi de communi coquina, sicut in tabula.

11. *Pachomiana regula ab ipso tantum exarata.* Cæterum hanc ipsam Pachomianam regulam, eius duntaxat manu, & ingenio exaratam fuisse, non Theodori etiam aut Orsiesij, ex eo fit manifestum quod Regula Orsiesij (si tamen eius sit, & non potius Theodori, vt mox aperiam) extet typis excussa tom. 5. Biblioth. VV. PP. sub titulo *ORSIESII REGVLÆ de Institutis Monasticis*: eiusque exordium est: *Audi Israel mandata vitæ &c.* in qua tamen ipse sui præceptoris Pachomij sæpe meminit; vt, cum ait: *Vigilemus attentius, & sciamus, quod magnam nobis Deus præstiterit gratiam per Patrem nostrum Pachomium, vt renuntiemus sæculo &c.* Et infra: *Nos inuicem amare debemus, & ostendere quod simus famuli Domini Nostri Iesu Christi, & filij Pachomij, & discipuli Cœnobiorum.* Innuit itidem, cum *Non ab Orsiesio.* hæc scripsit, iam Pachomium ad cœlos commigrasse: ne quis dicat eo viuente hanc Orsesium Regulam condidisse, & Pachomio in sua edenda fuisse comitem. Ait siquidem: *Nullam animam contemnamus, ne quisquam per nostram duritiam pereat quod quidem & Pater noster indesinenter nobis solebat inculcare.* Et paulò superiùs: *Itaque fratres charissimi, qui Cœnobiorum vitam, & præcepta sectamini, state in arrepto semel proposito, & implete opus Dei: vt Pater, qui primus instituit Cœnobia, gaudens pro nobis loquatur ad Dominum: sicut tradidi eis, sic viuunt.* Hunc verò non alium, quam Pachomium fuisse, titulus Pachomianæ Regulæ manifestat; qui habet: *Præcepta Patris nostri Pachomij hominis Dei, qui fundauit conuersationem Cœnobiorum à principio; per mandatum Dei.* Vnde Hieronymus Epist. 16. in Epitaphio Marcellæ inquit: *Hæc ab Alexandrinis priùs Sacerdotibus, Papaque Athanasio, & postea Petro, qui persecutionem Arrianæ hæreseos declinantes, quasi ad tutissimum communionis suæ portum Romam confugerant, vitam B. Antonij adhuc tunc viuentis, Monasteriorumque in Thebayda Pachomij, & Virginum, ac viduarum didicit disciplinam.* Vbi doctrinam Cœnobiticam præcipuè Pachomio accommodat, quamuis Antonius priùs discipulos Monasticem docuerit: nimirum quoniam ille vberiùs distinctiusque Cœnobiticam vitam instituit; vt Regula eius declarat. Denique sæpè Orsiesius Abbas in sua quasdam ex Regulis seu Constitutionibus Pachomianis in medium adducit, quæ tamen vel in editis, vel à nobis edendis ex vetustissimo & selectissimo Codice Coradignensi reperiuntur: & nihilominus soli eas Pachomio tribuit; vt cum agit de eo, qui delinquentem deffendit, vel de perfecta suppellectilis Monachi paupertate, vel de non recipiendo cõmodato absque Præpositi licentia, & aliis, quæ suis locis cum Pachomianis inseremus.

Hoc itaque firmum, atque stabile sit, Pachomij 12.

Regulam

Neq; Theodori.

Regulam eum solum cognoscere autorem; & tametsi, quæ Theodori fuerit Regula, hactenus non liqueat; negare nihilominus non possumus de Monasticis institutis aliquod opusculum scripsitasse, id maxime prodente Hieronymo; ex cuius tamen testimonio id solum habemus, cum dixit: Latinos Monachos Tabennesiotas fuisse suo tempore plurimos, *qui ignorarent Ægyptiarum, Græcumque sermonem, quo Pachomij Theodori, & Orsiesij præcepta conscripta sunt.* Ex quo nemo rectè inferret, hanc qua Pachomij fruimur Regulam, etiam illorum opus esse, cum alias ab hac diuersas edidisse, ipse Orsiesij Regula probet. Vtrum autem omnium illorum Opuscula Hieronymus latinitate donauerit, dicemus inferiùs. M.SS. Codices, Pachomianam tantummodo proferunt: & vbi editi habent: *Hæc sunt præcepta vitalia tribus à maioribus tradita*; Caragdinensis habet; *Nobis à maioribus tradita*: & eis quoque titulus a igitur: *Præcepta Patris nostri Pachomij hominis Dei &c.* Innuit verò, ea quæ prima illa sectione continentur, à maioribus suis ipsum accepisse; Palæmone videlicet, & vetustioribus Monachis: cætera verò quæ aliis sectionibus scripta extant, ab eo primum edita fuisse. Porro de Theodoro, & Orsiesio Pachomij discipulis in eius vita multa mentio fit: nam Theodorum à pueritia conuersum, & probè educatum Tabennensis Cænobij œconomum fecit. Orsiesius vero tertius à Pachomio totius eius Congregationis clauum tenuit, vt Metaphrastes apud Surium prodit.

13. Ex M.S. Caradignensi Regula Pachomij.

Reliquum ergo est, vt proferamus in medium ipsam S. Pachomij Regulam non quidem vt pridem Achiles Statius Lusitanus primus omnium Romæ typis hæredum Antonij Bladij A.C. 1575. iuris fecit communis, & iterum Petrus Chaconius Toletanus (eruditissimi planè viri) A.C. 1588. Romæ item ad calcem sui Cassiani, correctiorem publicauit; seu quam ab eo acceptam Gazæus Notis illustrem reddidit; sed vt extat in M.S. Codice membranaceo Ceradignensi, quem singulari Dei beneficio nactum me esse confido: deerat enim cæteris tertia præfationis Hieronymi pars, & Regulæ ipsius penè media: quas tamen nunc ex prædicto thesauro profero, vbi Gothicis caractheribus extat exorata: obiterque cætera denuò potioribus lectionibus recensebo. Extat vero sic ad verbum.

§. II.

INCIPIT PRAEFATIO B. Hieronymi de regula S. Pachomij hominis Dei.

14. Translationis huius occasio.

QVamuis acutus gladius, & leuigatus, si diu in vagina conditus fuerit, sordescit rubigine, & splendorem pristini decoris amittit. Vnde ego mærens super dormitione Sanctæ, & Venerabilis Paulæ (non a *quod contra præceptum Apostoli facerem, sed quod multorum incisa illius morte refrigeria suspirarem) accepi libros ab homine Dei Siluano Presbytero mibi directos, quos ille Alexandria missos susceperat vt* b *nobis iniungeret transferendos. Aiebat enim quod in* c *Thebaidis cænobiis, & in* d *Monasterio Metanæo, quod de* e *Canobo in Pœnitentiam felici nominis conuersione mutatum est, habitarent plurimi latinorum qui ignorarent Ægyptiacum, Græcum sermonem, quo Pachomij & Theodori & Orsiesij præcepta sunt, qui primi per Thebaidem & Ægyptum Cænobiorum fundamenta iecerunt, iuxta præceptum Dei & Angeli, qui* f *ad eos sub hanc ipsam institutionem missus fuerit.*

a In editis quò, & iterum quo.
b mihi
c Thebaide
d Metanea
e Tanabo.

f à Deo, & rectius, soli enim Pachomio Angelus missus est.

Itaque quia diu tacueram, & dolorem meum silentio deuoraram; vrgebant autem missi ad me; ob hanc causam Linontius Presbyter, & cæteri cum eo fratres, accito notario, vt erant de Ægyptiaca in Græcam linguam versa nostro sermone dictaui: vt & tantis viris imperantibus, ne dicam rogantibus, obedirem: & bono (vt aiunt) auspicio longum silentium rumperem: reddens me pristinis studiis, & Sancta fœmina refrigerans animam, quæ Monasteriorum semper amore flagrauit, & quod visura g *erat in cælo, hoc in terris meditata est. Venerabilis quoque Virgo Christi filia eius Eustochium haberet quod sororibus legendum tribueret, nostrique fratres Ægyptiorum, hoc est Tabennensium Monachorum exempla sequerentur; qui habent per singula Monasteria Patres, & Dispensatores, & Hebdomadarios; ac ministros, & singularum domorum Præpositos, ita vt* h *vna domo quadraginta, plus minusue, fratres* i *habeat, qui obediant Præposito: sintque pro numero fratrum triginta vel quadraginta domus in* k *Monasterio & ternæ, quaternæ ve domus in vnam tribum fœderantur; vt vel ad opera simul vadant, vel in hebdomodarum ministerio sibi succedant per ordinem.*

g erit.
Tabennensium Monasteria, cellæ, & Ministri.
h in vna domo.
i habitent.
k deest vna.

15. Ordo Congregationis.

Quicumque autem Monasterium primus ingreditur, primus sedet, primus ambulat, primus Psalmum dicit, primus in mensa extendit manum l *primus in Ecclesia communicat: neque ætas inter eos quæritur, sed professio. Nihil habent in cellulis præter* m *psiathum, &* n *quæ infra scripta sunt. Duo lebitonaria, quod genus absque manicis Ægypti vestimenti est, cum vno iam attrito ad dormiendum, vel operandum, & amicto lineo, cucullisque duobus, & caprinâ pellicula, quam melotem vocant, barteolo lineo, & caligis ac bacillo itineris* o *socio. Ægrotantes miris sustentantur obsequiis, & ad omnem copiam præparatis cibis: sani maiori pollet* p *continentia. Bis in hebdomada, quarta, & sexta Sabbati ab omnibus ieiunatur,* q *excepto Pascha tempore, & Pentecostes. Aliis diebus comedunt qui volunt post meridiem, & in cœna similiter mensa ponitur propter laborantes, seu senes, & pueros, æstusque grauissimos. Sunt qui* r *secundum parum comedunt; alij qui prandij, seu cenæ vno tantùm cibo contenti sunt; nonnulli gustato paululùm pane egrediuntur. Omnes pariter comedunt. Qui ad mensam ire noluerit, in cella sua panem tantum & aquam, ac sal accipit, siue* s *in vno die voluerit, siue post biduo.*

l prior
m psiathium.
Vestes.
n quæ infra scripta sunt desunt in excussis vbi quæ sequuntur sunt in nominatiuo.
Cura ægrotorum.
o sociis
Ieiunia.
p abstinentia
q excepta Pentecoste.
r secundo
s siue vno

16. Artifices Monasteriorum.

u *Fratres eiusdem artis in vnam domum sub vno Præposito coguntur, verbi gratia, vt qui lina texunt sint pariter: qui mattas in vnâ reputentur familiam, sarcinatores carpentarij, fullones, calligarij seorsum à suis præpositis gubernantur, & per singulis hebdomadis ratiocinia operum suorum ad Patrem Monasterij referant.*

u Ab hinc desunt in excussis.

Omnium Monasteriorum Principes vnum habeant caput, qui habitat in Monasterio BAVM, diebus Pascha; exceptis his qui in Monasteriis necessarij sunt, ad illud omnes congregantur; vt quinquaginta millia fermè hominum Passionis Dominicæ simul celebrent festiuitatem Mense EVI, cuius vocabuli vis est MESSORE, id est Augusto; instar iubilei, remissionis exercetur dies, & peccata omnibus dimittuntur, reconcilianturque sibi qui aliquam habuerint simultatem: & disponuntur Monasteriorum capita, dispensatores, Præpositi; Ministri, prout necessitas postulauerit.

Iubilei festum.

Aiunt autem Thebæi quod Pachomio, Cornelioque & Syro, qui vsque hodie vltra centum & decem annos viuere

Concilij & Syri donum linguarum.

viuere dicitur, Angelus lingua mystica scientiam dederit, vt scriberent sibi & loquerentur per Alphabetum, spiritualibus hymnis quibusdam, & Symbolis absconditos sensus inuoluentes. Quas nos Epistolas, ita vt apud Ægyptios Græcosque leguntur, in nostram linguam vertimus: eadem vt reperimus elementa ponentes, & quod simplicitatem Ægyptij sermonis imitati sumus, interpretationis fides est: Ne viros Apostolicos, & totius gratiæ spiritualis sermo rethoricus immutaret.

Cætera autem, quæ in eorum tractatibus continentur, prælibare nolui; vt in suis discantur autoribus, & de fontibus potius quam de riuulis bibant, quos sanctæ Congregationis studia delectarent.

EXPLICIT PRÆFATIO.

17. Pachumius Theodorus & Orsiesius quales vidi.

NOTA. Prælibauit vir eximiæ eruditionis & sanctitatis Hieronymus quidquid in Regula Magni Pachomij continetur, & in Epistolis vltro citroque scriptis, illius, & Cornelij, & Syri Abbatum discipulorum suorum; quas omnes Latinis vocibus reddidisse perspicuis verbis ad calcem præfationis indicat illis scilicet: *Aiunt Thebæi quod Pachomio, Cornelioque, & Syro, &c.* Gennadius in Cathal. Illud. Vir. Pachomij dumtaxat Epistolarum meminit ad Cornelium & Syrum, & alios scriptas: quas tamen ipsi respondentes ediderint, non aperit. Meminit & Epistolarum Theodori, & libri ab Orsiesio exarati. Et quoniam multam lucem præfationi D. Hieronymi afferant Gennadij verba, & his quæ dicturi sumus, operæ pretium nobis visum est ea in præsentiarum reddere: quæ sic habent c. 7.

Pachumij scripta.

Pachumius Monachus, vir tam in docendo quam in signa faciendo Apostolica gratia, & fundator Ægypti Cœnobiorum, scripsit Regulam vtrique generi (id est sexui) *Monachorum aptam, quam Angelo dictante perceperat. Scripsit & ad Collegas Præpositura sua Epistolas, in quibus Alphabetum mysticis tectum Sacramentis, velut humanæ consuetudinis excedentem intelligentiam, clausit, solis credo eorum gratia, vel meritis manifestum; id est ad Abbatem CORNELIVM vnam, ad Abbatem SYRVM vnam, & vnam ad omnium Monasteriorum Præpositos, vt in vnum antiquius Monasterium, quod lingua Ægyptiaca vocatur BAVM congregati Paschæ diem velut æterna lege concelebrent, epistolam vnam. Et ad fratres, qui foras Monasterium missi fuerant operari, Epistolam vnam.*

Theodori.

Theodoro autem cap. 8. *Theodorus Presbyter successor & gratiæ, & Præpositura supradicti Abbatis Pachumij scripsit ad alia Monasteria scripturarum Sanctarum Epistolas sermone digestas, in quibus tamen frequenter meminit magistri, & institutoris Pachumij, & doctrinæ eius, & vitæ præponit exempla, quæ ille, vt doceret, Angelo administrante didicerat: simul & hortabatur permanendum in proposito cordis, & studij, & redire in concordiam, & vnitatem eos qui post Abbatis obitum dissensione facta à cœtu semetipsos absciderant vnitatis. Sunt autem huius exhortationis epistolæ tres.*

Orsiesij.

Tandem de Orsiesij libro hæc cap. 9. *Orsiesius Monachus amborum id est Pachumij & Theodori, Collega, vir in sanctis Scripturis ad perfectum instructus, composuit librum diuino conditum sale, totiusque. Monasticæ disciplinæ instrumentis instructum; & vt simpliciter dicam, in quo totum penè Vetus & Nouum Testamentum, compendiosis dissertionibus, iuxta Monachorum dumtaxat necessitatem, inuenitur expositum, quem tamen vice testamenti propè diem obitus sui fratribus obtulit.* Hactenus de his Gennadius: qui tamen de Epistolis Cornelij, & Syri, quas ad Pachumium scripsisse in mystico Alphabeto constat Hieronymo teste, altum silentium.

Illud tamen mihi procul omni dubio est, Opusculum illud quod sub nomine *Regularum Orsiesij de institutis Monasticis* præ manibus est tom. 18.
5 Biblioth. Veter. PP. Theodori potius esse, & vnam ex eius Epistolis, vtpote cui notæ, & signa à Gennadio apposita conueniant, *in quibus* scilicet *frequenter meminit Magistri & institutoris sui Pachomij*: Septies siquidem eius meminit verbis à nobis modo relatis; *& doctrinæ eius, & vitæ præponit exempla*; vt cum ait non longè ab excidio: *sedentes in locis humilioribus, in quibus Pater noster præcepit penitùs non sedendum, &c.* Et rursus. *Scimus quia S.P.N. erudiuit nos esse reddituros rationem de singulis, quare non fecerimus ea, aut negligenter fecerimus, &c.* Monet etiam, & hortatur permanendum in proposito semel cordis studio, inquiens: *Itaque fratres Charissimi qui Cœnobiorum vitam & præcepta sectamini, state in arrepto semel proposito, & implete opus Dei, vt Pater, qui primus instituit Cœnobia, gaudens pro vobis loquatur ad Dominum: sicut tradidi eis, sic viuunt.* Eis verò, qui sic ab incepto, & vnitate strictæ obseruantiæ desciuerant, sic effatur: *Quæ nobis occasio relicta est, vt habeamus quicquam proprium à funiculo vsque ad corrigiam calceamenti, cum habemus Præpositos, qui pro nobis solliciti sunt, tam in cibo quam in vestitu, & corpusculi languore? Ad quos vsus superfluum palliolum, aut epulæ lautiores, aut melior lectus, cum omnia in commune sint paria, & Cruce Christi nihil durius? Sufficit nobis habere quod homini satis est; duo lebitonaria, & aliud attritum, & palliolum lineum, duos cucullos, Zonam lineam, Gallicam pellem, & virgam, cui ministerium aliquod & dispensatio est credita Monasterij* (Quæ prorsus. Pachomianæ Regulæ verba sunt) *Et si ex ea lucrum faciat, scelus putetur, & sacrilegium quicquam ex ea contingere, & in propriam vertere requiem, quasi despiciens eos, qui non habent*: Et multa alia in hanc, & similes sententias, quas si vel raptim, lector, percurreris, tute ipse iudicabis prorsus Theodori opus esse, non Orsiesij, cum in eo opusculo Veteris illa, ac Noui totius Testamenti, quod ad Monasticos mores & mysteria pertinet, perpetua expositio, quam Gennadius in Orsisio commendat, desideretur. Sed Regulam ipsam Pachomij demus, nunc tandem beneficio Cartadignensis Codicis omni ex parte integram, & emaculatam, raptimque eam, vbi expedire iudicauerimus, illustremus.

Opusculum de institutis Monasticis Theodori esse, non Orsiesij.

REGVLÆ S. PACOMII ABBATIS. PRIMA PARS.

PRÆCEPTA PATRIS NOSTRI PACHOMII HOMINIS Dei, qui fundauit conuersationem Cœnobiorum à principio per mandatum Dei.

CAPVT PRIMVM.

Id est totum hoc in excussis vsque numer. 6.

19. Tyrunculorum sessio; & exterioris hominis compositio.

1 *HOc est exordium præceptorum. Qui rudis Collectam Sanctorum ingreditur, & quem per ordinem Ianitor ab ostio Monasterij introduxit, & sedere fecit in Conuentu fratrum, non ei licebit sedendi locum, vel ordinem commutare, donec eum transferat. OIRAROC, id est Præpositus domus suæ, ad locum qui ei ritè debetur.*

2. *Sedebit autem cum omni decore, & mansuetudine; pelliculam, quæ super humerum hæret ex latere, ex inferiori parte subdens natibus; & vestimentum, id est tunicam lineam absque manicis, quam lebitonarium vocant, diligenter adstringens, ita vt genua operiat.*

3. *Cumque audierit vocem tubæ ad Collectam vocantis, statim egrediatur cellulæ suæ limen de Scripturis aliquid meditans, vsque ad ostium Conuentriculi. Et quando in loco Collectæ cœperit ambulare, & ad locum sedendi standique perueniet; non conculcauit iuncos, qui aqua infusi ad texendos funiculos præparantur, ne vel parum damni in Monasterium ex alterius veniat negligentia.*

4. *Sin autem nocte signum insonuerit, ne steteris ad focum quod propter calefacienda corpora, & repellendum frigus ex more succenditur.*

5. *Nec otiosus in Collecta sederis, sed funiculos in mattarum stamina celet præparabis, absque infirmitate dumtaxat corpusculi, cui cessandi tribuitur venia.*

6. *Cumque manu percusserit stans Prior in gradu, de scripturis quidpiam reuoluens memoriter, vt oratio finiatur; nullus consurget tardius, sed omnes pariter leuabuntur.*

Vide notationem sequentem.

7. *Nemo aspiciat alterum contorquentem funiculum, vel orantem, sed defixis luminibus opere sit intentus.*

Not. Quinque priores Regulæ cum suo titulo & sunt omnino in excussis. Sexta & septima perperam quasi præfationis calcaneus additæ sunt, cum superioribus Hieronymi verbis parum cohærentes. Et subditur non minus ineptè, &c. cum nihil ab vltimis illis verbis *sit intentus*, ad ea quæ iam sequuntur intersit. Sed & non nihil lectione ipsa discrepant à Caradignensi; nam habent: *Cumque maior vel stans Prior in gradu manu percusserit, de Scripturis quidpiam reuoluens memoriter, vt oratio finitur, nullus consurgit tardius, sed omnes pariter eleuantur. Nemo aspicit alterum operantem, sed defixit luminibus vnusquisque in suo opere intentus est, &c.*

Sequitur in Caradignensi sub miniato titulo, vt omnes Capitulorum sunt.

CAPVT II.

Hæc sunt præcepta vitalia nobis à Maioribus tradita. Falso in excuss. tribus.

Not. Hinc in excussis incipit Regula.

1. *SI acciderit vt psallendi tempore vel orandi aut in medio lectionis aliquis loquatur aut rideat, a illico soluet cingulum, & inclinata ceruice, manibusque ad inferiora depressis, stabit ante altare, & à Principe Monasterij increpabitur. Hoc b quidem faciet & in Conuentu fratrum, dum ad vescendum pariter conuenerint.* 20. Conceptionis Monasticæ forma.

a *Illico* deest in excussis.
b Idem.

Not. Vetustissimum correptionis Monasticæ morem exhiberi solitum, non solum ante altare in Ecclesia, cui nunc Capituli aula respondet, sed & iam in Refectorio, vt apud minores, & vniuersos reformatos est in vsu. De eadem corripiendi fratris habitudine agit iterum infra n. seq. 23.

2. *Quando ad Collectam tubæ clangor c increpuerit per diem, qui vna oratione tardius venerit, superioris increpationis ordine corripiatur, & stabit in loco conuiuij.* Collectæ signum.

c *insonuerit.*

Not. ad Collectam aliquando tuba, nonnunquam tabula, & sæpe tintinabulo concrepari solitum diximus, cum de Therapeutis Alexandrinis erat sermo lib. 2. cap. 12. num. 15. Nunc vero pro *increpuerit*, Sciolus aliquis librariorum apposuit *insonuerit*: quasi non Liuius dixerit lib. 1. *Vt primo statim concursu increpuere arma.* Et Virgil. lib. 9. Æneid.

At tuba terribilem sonitum procul ære canoro
Increpuit.

Sed Monachorum tubam fuisse corneam, Alardus coniicit.

d Noctu. 3. d *Noctu vero, quia corporis infirmitati plus aliquid conceditur, qui post tres orationes venerit, eodem & in collecta, & in* c *vescendo ordine corrigatur.*

c Vescendi loco.

Not. Hinc sumsit cap. 43. Regulæ hausit B. P. Benedictus. *De his qui ad opus Dei vel ad mensam tarde occurrunt.*

Prioris nomine quid significatur. 4. *Quando in Collecta orant fratres, nemo egrediatur absque iussione Maiorum, nisi interrogauerit; concessumque ei fuerit exire pro natura necessitate.*

Not. Maiores vocat eos qui Collectæ tunc temporis præsunt, quos alio certo vocabulo designare non potuit, cum non semper Præpositus interesse valeret. Hos D. P. Benedictus sæpè *Priores* vocat, vt cap. 20. 38 & 43. Errant qui hos vulgari idiomate *Priores* vertunt, cum longè alio nomine *Præpositorum* censeantur ab eodem c. 21. 62. & 65.

5 *Nullus diuidat iuncos ad texendum funiculos, præter eum qui ministrat hebdomeda; quod si ille iusto opere detentus est, Maioris imperium præstolabitur.*

Not. Deest hæc regula 5. in excussis, experte etiam deest. 6.

21. Oratio inter opera manuum. 6. *De hebdomadariis vnius domus non eligentur qui stent in gradu, & in conuentu omnium de Scripturis aliquid replicent: sed omnes iuxta sedendi ordinem memoriter retexent quæ sibi fuerint imperata. E quibus si quid oblitus, qui hæsitauerit in dicendo, negligentiæ & obliuionis correptionem sustinebit.*

Hebdomadariũ ordo. Not. Pro tota hac Regula 6. excussi Codices solum habent: *Omnes memoriter retexent quæ sibi fuerint imperata: de quibus, si quis oblitus aliquid fuerit, aut hæsitauerit in dicendo, negligentia, & obliuionis increpabitur.* Ita Librarij ex suo cerebro mutilabant Scriptorum paginas. Moris vero funiculos aut Sportulas texendi, submissa voce Psalmos canendo meminit Pelagius de Verb. Senior lib. 11. num. 29. Tollit hæc regula consuetudinem psallendi alta voce hebdomadarium, dum cæteri laborarent manibus; vt videlicet omnes corde psallerent, & labori insisterent, etiam hebdomadarium. Quod si qui memoria versus laberetur, iubetur culpam prodere, & publicè pœnitere.

7. *In die Dominica, vel oblationis tempore nullus deerit & Hebdomadariis sedens in loco embiasmi, psallentique respondens; Ex vna dumtaxat Domo, quæ in maiori seruit hebdomada. Altera enim est minor hebdomada, quæ per singulas domos à paucioribus exhibetur. Quod si maior est numerus necessarius de eadem Tribu, alij vocabuntur à Præposito Domus, qui ministrat hebdomada. Et absque iussione eius nullus de altera domo eiusdem Tribus ad psallendum veniet. Et penitus non licebit in alterius hebdomada de alia venire Domo, nisi forte eiusdem Tribus sit. Vocatur autem vna Tribus habens tres, vel quatuor domos, pro numero & frequentia Monasterij, quas nos familias, vel populos vnius gentis possumus appellare.*

Not. Deest etiam in excussis hæc Regula 7. *In loco embiasmi.* An forte ab ἐμβιβάω ortum nomen, quod significat *ascendere facio*, de ᾄσμα *canticum*, vt ἐμβασμὸς sit locus editus, vnde Hebdomadarius psallenti respondebat coram collecta fratrum caterua?

8. *In die Dominica* f *Collecta in qua offerenda est oblatio, absque Præposito domus, & Maioribus Monasterij, qui alicuius nominis sunt, nemo psallendi habeat potestatem.* f In excuss. in non &

9. *Psallente autem quolibet ex maioribus, id est* g *legente Psalterium, si quis defuerit, statim ante altare pœnitentia, & increpationis ordinem sustinebit.* g dicente Responsorio.

10. *De Collecta in qua offerenda est oblatio, qui sine præcepto Maioris exierit, statim increpabitur.*

11. *Mane per singulas domos finitis orationibus non* h *protinus ad suas cellulas reuertentur, sed conferent inter se quæ Præpositos* i *audierant disputantes, &* k *sic intrabunt in cubicula.* h Statim. i audierint. k in excuss. deest sic, & additur sua post cubicula.

12. *Disputatio autem à Præpositis domorum per singulas hebdomadas tertio fiat. Et in ipsa disputatione sedentes, siue stantes fratres, suum ordinem non mutabunt, iuxta domorum ordinem, & hominum singulorum.* 22. Disputatio de moribus vel S. Scripturis.

Not. Disputabant de S. Scripturis, aut moribus virtutibusque Monasticis. Consule quæ de Therapeutis diximus lib. 1. c. 12. n. 19. Has alij *Collationes* nuncupabant.

13. *Si quis dormitauerit sedens, Præposito domus, l. Monasterij Principe disputante, statim surgere compelletur, & tandiu stabit, donec ei* l *iubeatur, vt sedeat.* l Videbitur.

14. *Quando signum* m *intonuerit, vt conueniant & audiant præcepta Maiorum, nullus remanebit, nec succendetur focus, antequam disputatio compleatur.* m insonuerit.

Not. Nimirum & breuissima victualia parabantur, & nemo etiam coquinæ titulo à concione, seu disputatione à Collecta abesse permittebatur.

15. *Qui vnum* n *ex his præterierit, prædicta correctioni subiacebit.* n Vnum mandatum.

Not. An forte hic vitalia illa à Maioribus accepta finiuntur præcepta, de quibus in titulo huius capitis ? nam & caput ipsum vnica superaddita regula terminatur, quam nunc subiiciam. Etenim nisi canon iste totis quatuordecim applicetur, non videtur congruam habere significationem.

16. *Qui Hebdomadarius est, non habebit potestatem absque prædicto Principe Monasterij dare cuiquam funiculos, vel aliorum quid vasorum: & nisi ille iusserit, signum dare non poterit.* Deest in excussis Regula. 16.

CAPVT III.

Vt ad Collectam meridianam, vel ad Vespertinam Exorationum congregentur?

Desunt in Excussis vsque ad Regulam 5.

1. P*Ost orationem Matutinam minister hebdomadis, cui hoc operis fuerit iniunctum, interrogabit Principem Monasterij de singulis rebus, quas necessarias putat: & quando exire debeant operari in agrum. Et iuxta illius iussionem circuibit singulas domos, & discat quid vnusquisque habeat necessarium.* 23. Laboris manuum ratio reddenda.

2. Codicem

2. Codicem, si ad legendum petierint, accipient: & finita hebdomada, propter eos qui succedunt in ministerium, suo restituant loco.

3. Si mattas operabuntur, interrogabit minister ad vesperam Præpositos Domorum singularum, quid iuncorum singulis domibus necessarium sit: & sic infundet iuncos, & manè per ordinem vnicuique tribuet. Quod si mane viderit aliis quoque iunctis opus esse, infundet eos, & ad singulas domos perferet; tandiu, donec signum vescendi increpet.

Iunci quibus mattæ fiebãt qui?

Not. Qui inferiorem Ægyptum habitant Monachi, palmulis aqua infusis storeas, sportulas, funiculosve texebant, vt de Scithiotis, Nitriotis, & Arsinoitis satis vidimus de illis agentes, vbi Antonium, Paulum, Macarium, Arsenium, & Socios fecisse diximus. Nimirum iis regionibus passim palmæ frondebant. At superior Ægyptus vbi Tabenna insula, Nilo circumfusa Pachomianorum sedes erat, iunco abundabat, autore Plinio lib. 21. Hist. nat. cap. 18. iunco inquam, *quem Mariscon appellant, ad texendas tegetes aptissimo*, ex Theophrasto hist. plant. lib. 4. cap. 13. aiente: *Commodior ad texendum Mariscus, quia mollis, carnosusque est.* Et Plinius: Et iuncus *amplitudine iuxta maritimas Alpes tanta, vt inciso ventre, impleant penè vnciarum latitudinem: in Ægypto vero cribrorum longitudinem, non alias vtiliorem.* Porro

Matta quid?

Mattæ quas Tabennesiotæ operabantur, tegetes sunt, aut *Storea*, quæ infarciri solent stupa, fæno, aut rudiori lana; de qua Ouidius l. 6. Fastor.

.... In plaustro scirpea matta fuit.

Et varro de re rust. *Sicque fiunt de cannabi, lino, iunco, palma, scirpo, vt funes, restes, tegetes.* Hispanis *Xergon*, vt mollior *Colchon*, forsam à *Colchide vellere* voce deducta. Dicemus de matta iterum ab cap. 55. Regulæ S. P. N. Benedicti.

24\. Ratiocinia dati & expensi.

4. Præpositus domus, qui implet hebdomadem, & alius qui venturam suscipit Princeps Monasterij, habebit curam Videndi quid operis prætermissum sit, vel neglectum; & excuti facient mattas quæ super pavimentum expandi solent, numerabuntque funiculos, quos per singulas hebdomades torserint, & eorum summam describent in buxis, & seruabunt vsque ad tempus annuæ Congregationis, quando reddenda est ratio, & peccata omnibus dimittuntur.

Not. Ergo hebdomadatim (vt ita dicam) vicatimque per domos singulas sibi inuicem ministeria præstabant: & Præpositi domus tunc ea hebdomade inseruientis eius, quæ in ministerio proximè successura erat, operum rationem exhibebant ad cuiusvis hebdomadæ finem: ipsique in tabulis ratiociniorum appingebant, vt publicis Comitiis, quæ semel Paschatis tempore celebrabantur, rationem dati, & expensi totius anni Dispensatores redderent. Id Pachomius vocat, *eorum summam describere in buxis*: tabellæ enim dicebantur *Codicilli*, ex ligno, cera obducti, in quibus olim testamenta, actaque publica scribebant: vti ex Cicerone orat. pro Cælio, & Quintiliano lib. 5. cap. 7. Calepinus probat; ex ligno præcipuè duro, quod cariem non sentiret, quale *buxum* est, de quo Theophrastus lib. 1. cap. 8. *Grauis buxus ebenus, quia densa.* Ea propter ex buxo fiunt tibi multi toratiles, & pectines, & pyxides ad vsus varios. Consule Plinium lib 16. cap. 40. aientem *Buxum maximè æternam putant: quod scilicet cariem, vetustatemque non sentiat* & cap. 16. iterum de buxo, quo Pyrinæos asserit abundare. Ab hac Regula hausit Hieronymus quod in Præfatione scripsit: *In hebdomadarum ministerio sibi succedunt per ordinem.*

Buxi vsus apud antiquos.

25\. Disciplina in mensa seruanda.

5. Dimissa Collecta singuli ingredientes vsque a ad cellas suas, b vel vsque ad vescendi locum, de Scripturis aliquid meditabuntur.

a Cellulas in excuss. b &

Nota. Consonat cap. 1. reg. 7. & cap. 2. reg. 6.

Nullusque habebit opertum caput meditationis tempore.

Nota. Iuxta illud Apost. 1. Corinth. 11. *Omnis vir orans, aut prophetans velato capite, deturpat caput suum.* Et quoniam capitis operimentum libertatis insigne fuit, vt apud Pierium lib. 40. de *Pileo*: nos verò decet in conspectu Diuinæ Maiestatis instar seruulorum, & clientium reuerenter adstare.

Caput coopertire libertatis insigne.

7. Cum autem ad vescendum venerint, sedebunt per ordinem statutis locis, & operient capita. Statimque cum tibi à Maiori fuerit imperatum, vt c ad aliam mensam d transire e debeas; in nullo penitus f contradices. Nec g audeas ante Præpositum domus tuæ extendere manum in mensam; nec circumspicias vescentes alios.

c de alia mensa ad aliam. d transeas e ire debebis f contradicens g deest in

Nota. Hoc vltimum ad præscriptum Regulæ Angelicæ stabilium est n. X. ipsius.

8. h Vnusquisque Præpositorum docebit in domo sua, quomodo debeant cum disciplina, mansuetudine comedere. Quod si h aliquis vel locutus fuerit, vel riserit in i vescendo, aget pœnitentiam & in eodem loco K protinus increpabitur: l stabitque donec surgant alij m vescentes.

h Quis. i vescendi tempore K mox. l & stabit m de vescendo.

Not. Et hoc de eadem Regula X. Angeli desumptum est.

9. Si quis ad comedendum tardius n venerit, excepto Maioris imperio, similiter aget pœnitentiam, aut ad Domum ieiunus reuertetur.

n aduenerit.

Not. D. Benedictus c. 43.

10. Si aliquid necessarium fuerit o in mensa, nemo audebit loqui, sed ministrantibus signi sonitum dabit.

o. Ad mensam.

Not. Hoc etiam de Angeli tabula acceptum est, si qua fides Nicephoro habenda lib. 9. cap. 14.

11. Si egressus p fuerit à cibo, non q loquatur in redeundo, donec ad locum r suum perueniat.

p fuerit q loquarit r suum perueniat.

12. Ministri absque his quæ in commune fratribus præparata sunt, nihil aliud comedant, nec mutatos cibos sibi audeant præparare.

Nota. Vt omnes eodem obsonio degant.

13. Qui percutit s ad vescendum t congregat fratres, meditetur in percutiendo.

Signum refectionis. s in excuss. deest & t dum congregantur.

Not. Prius ad Collectam tuba fratres conuocari dixerat cap. 1. reg. 3. & cap. 2. reg. 2. nunc percussione inuitari ad vescendum, nimirum tabulæ malleo ictæ, quale est illud Palladij in Laus. de Adolio Abbate: *Excitatorio malleo pulsabat cellas omnium eos congregans, &c.* Vtrum vero sigillatim cellarum fores Tabennesiotarum malleis ab eis pendentibus percuterentur: vel potius è loco edito percutiens Hebdomarius tabulam conuocaret vescituros, diuinare non valeo. De tabulis, seu lignis sacris in templis pulsari solitis mentio fit in II. Nicæna Synod. Act. 4 De Campanorum, Nolarumvè nouo vsu lege Durandum lib. 1. Rational. c. 4 vbi de *Squilla*, cuius etiam meminit Petrus Venet. l. 1 Miracul. c. 12. *Scillam* eam vocitans.

14\. *Qui*

26. Tragema quid? u dulciamina.

14. *Qui ante fores conuiuij egredientibus erogat fratribus u tragemata, in tribuendo meditetur aliquid de Scripturis.*

Not. perperam in editis *dulciamina* legimus, quæ scitè in Coradignensi Græca voce retenta, τραγήματα nuncupantur. Sunt autem propriè Italis *secunde viuande*, Hispanis *Postres*, à verbo Græco τρώγειν, cui Hispanum est *tragar*. Dicebantur & *Trogalia*, vt ab Abbate Serenio se accepisse Cassianus Collat. 8. cap. 1. narrat. *Apposuit salem frictum, oliuas ternas, cicer frictum, quod illi trogalia vocant, ex quibus quina tantum sumpsimus grana, mixaria bina* (Plin. lib. 15. cap. 11. pruna) caricas singulas, quod genus fici est Plinio lib. 13. cap. 5. Et tametsi apud sæculares secundæ mensæ *dulciamina* sint, cibi scilicet sacharo aut melle conditi; absit tamen à priscorum Monachorum puritate & pauperie, vt illis dulciamina quotidie impertirentur, aut bellaria. Sat fuerit fructuum dessicatorum hyeme, vel æstate viridium aliquid eis dari. Quamobrem verò à Pachomio tragemata egredientibus de Ref.ctorio iuberentur exhiberi, ad regulam 17. aperiam.

x In excuss. deest *ante*. y *peruenerit*.

15. *Qui suscipit ea quæ dantur, non in cucullo, sed in pelle suscipiat. Nec x ante gustabit de his quæ acceperit, donec ad domum y perueniat.*

Not. Sermo esse videbatur & his qui extra domum facti, eleemosinis donabantur. Hi siquidem non extra Monasterium edere permittebantur, vt de more Veterum accepit B. Benedictus cap. 51. Excipere autem xenia in pallij ora iubebantur, non in cucullo, ne Monachus eo deposito incederet. Verùm de excipientibus tragemata ad egressum triclinij sermonem esse, dicam ad Reg. 17.

Minister alijs diuidés nihil sibi accipiat.

16. *Ipse autem qui cæteris diuidit, suam partem à Præpositio accipiet. Quod & cæteri ministri faciant accipientes ab alio, & nihil sibi suo arbitrio vendicantes.*

Not. Plane notatione dignissima regula, ab propriam ministrorum voluntatem penitus abolendam.

27. Tragemata singulis sensim labātur.

17. *Ea quæ acceperint per triduum eis sufficient. Quod si cui residuum fuerit, reportabit ad Præpositum domus; & ille reponet in cellario, donec misceatur cum aliis, & cunctis fratribus præbeantur.*

Not. Deest tota hæc regula in excussis, at absque ea tres superiores ad plenum intelligi nequeunt. Ergo ex ea fit manifestum de tragematis continuum in his quatuor regulis esse sermonem; id est, a. 14. quæ egredientibus erogari præcipiuntur: & in 15. in pallij ora, non in cucullo recipienda fore ab ipsis, quæ nemo tamen gustabit, priusquam domum suam perueniat. Nemo autem (in 16.) sibi ea ministrari permittebatur, sed cæteri à ministris hebdomadariis, hi vero à Præpositis. Tandem in 17. quarto quoque dumtaxat die dari solere planè innuitur, cum dicitur: *per triduum eis sufficient.* Cur vero ea illis concederentur, dum mente reuoluo, varij sese offerunt fines, & commoda. Existimabam hac ipse. Regula innui quarto dumtaxat die ad obsonia condita vescenda cogi solere, cæteris verò diebus seorsim vnumquemque in cella sua tragematis tantum victitare: & *Xerophagiam* eis in pretio esse: est autem ξηροφαγία aridorum esus. Sed obest quod in vita Pachomij lego cap. 43. quingentas mattas, quas coquus quidam texerat, ipsum igne cremasse, quod non quotidie cibos Monachis coqueret: in quo traditam ei circa dispensationem fratrum regulam despexisse, conquestus est. Rogatus siquidem: *Quantum temporis habes, ex quo non coxisti fratribus olera vel legumina?* Respondet: *Sunt ferè duo menses.* Et S. Pachomius ait: *Quare contra præceptum facere voluisti, vt tanta fratrum negligeretur vtilitas? Qui sub humili satisfactione respondit: Optaueram quidem, Venerabilis Pater, quotidie implere ministerium meum: sed quia quidquid coquebam non consumebatur à fratribus, quia omnes abstinent (soli quippe pueri aliquid coctura percipiunt) ne tanto labore parata proiicerentur expensa, propterea pulmentum non coxi.* Palladius itidem cap. 20. Lausiacæ dum agit de S. Macario ad Tabennesiotas effecto habitu declinante ait: *Aduenit Quadragesima, & vidit senex Macarius vnumquemque suscepisse diuersa viuendi rationes, alium quidem comedere vespere, alium vero post duos dies, alium post quinque.* Non ergo omnes semper ad ♀ diem ieiunabant: nec mirum, cum potius ab Angelo Pachomius iussus est, neque comedere modestè, neque ieiunare, aliquem prohibere regula 1. Suspicabar rursus dari eis tragemata pro cœnis, ne scilicet iterum ad cœnandum conuenire cogerentur. Sed audio Hieronymum in Prologo aientem: *In cœna similiter mensa ponitur propter laborantes, senes, & pueros æstusque grauissimos.*

Cur singulis tragmata concedebātur.

Xerophagia quid?

Quapropter illud mihi proculdubio est quod ex interpretatione B.P.N. Benedicti accepi, qui hunc Pachomij locum planè & luculenter exponit suæ Regulæ cap. 39. vbi postquam disposuit, quod pulmenta cocta duo fratribus omnibus sufficiant, de tragemetis subdit: *Et si fuerint inde nascentium legumina, aut poma, addetur tertium:* quod tamen Benedictus intra refectorium suos edere decreuit; sed Pachomius in cellis; non aliò, vt credo, nisi ob nimiam fratrum multitudinem, quos semel trichinium vnum capere nequibat, vtpotè 1300. vel etiam 1400. Tabennæ commorantes, Palladio Sozomeno, & Nicephoro testibus, ac proinde necessum erat calidis æstatis breuiter omnes se expedire, & acceptis crudis, aut aridis, in domum suam se recipere aliis dantes locum. Seriò tamen prouisum, ne in itinere ea gustarent, quasi dedecens; prouisum & quod semel data triduò sufficerent, labori ministrantium indulgendo: prouisum vt cui aliquid superesset, nihil vltra necesse de his gustasset, sed in cōmune iterū reponeret, ne distributionis vniformitas impediretur. Cæterum in aliis Monasteriis, vbi minor Monachorū erat numerus, tragemata in ipsis mensibus apponebantur: de quibus illud Palladij intelligendum non ambio cap. 39. Laus. *Manè ergo surgentes, ij quibus sua vice hoc munus obtingit, alij quidem sunt occupati in culina, alij vero versantur in mensis parandis, mensæ imponentes panes & olera agrestia* (Græcè est ἐλαίας) *oliuas, caseos, & comminuta olera* (Græc. [illegible]) De hora refectionis diuersorum hæc Heraclides cap. 19. Parad. *Quibus in hunc ordinatis modum, alij sexta diei hora ingredientes sumebant cibum, alij septima, alij octaua, alij nona, alij decima, alij vndecima, alij profunda iam nocte vesci consueuerant.* Ne quis miretur, cum audiat, egredientibus, tragemata, seu secundas mensas ministrari. Sed reliqua prosequamur. Consule Notam in regula 24.

28. Exponitur ex Regula B. Benedicti.

18. *Nemo*

29. 18. z *Nemo plus alteri dabit, quam alter acceperit.*

Æqua portio cunctis tribuenda & quare? a Nemini.

NOT. De tragematis simul & pulmentis intelligo. Censebat omnes æqua portione donandos, vt abstinentiæ bonum ex libera voluntate procederet, vti expresse docuit ipse Pachomius cap. 43. vitæ suæ. *Cum plures escæ appositæ fuerint, si fratres parcius his vtuntur propter Deum, tunc apud Deum sibi maximam spem reponunt. De cibis autem quos non vident* (vt non vidissent quibus minus apponeretur) *nec eis ad percipiendum facultas vlla tribuitur; quomodo pro parsimonia præmium conceditur? Itaque propter exiguos sumptus tanta fratrum non debuit intermitti commoditas.*

19. *Quod si* a *obtendetur infirmitas; Præpositus*

30. *domus* b *pergat ad ministros ægrotantium, & ab his quæ necessaria sunt accipiet.*

Ægrototum Cura. a obtenditur b perget. c Ægrotauerit. d In coquinam. e permittitur. f desiderabat. h Et ab aliis. In excuss. deest in. f Domui ducetur.

NOT. Vt nemo arbitrio suo aliquid sumat.

20. *Si de ipsis ministris aliquis* c *languerit, non habebit licentiam introeundi* d *coquinam, vel cellarium, & sibi aliquid auferendi, sed cæteri ministri id, quod ei necessarium viderint, dabunt. Nec* e *permittatur coquere sibi, quod* f *desiderauit, sed Præpositus* g *domum, quæ necessaria viderint ei,* h *ab aliis ministris accipient.*

NOT. Eodem tendit & hic Canon, & valde consonat. 16.

21. *Nullus introeat* i *in locum ægrotantium, qui non ægrotat.*

NOT. Visitantes etiam arcebit inferius reg. 28. Nunc vero prohibet, ne quis ægritudinem fingeret, aut valetudinarij more in loco ægrotantium vesci vellet.

22. *Qui ægrotauerit, à Præposito* f *ducitur in triclinium ægrotantium. Quod si opus habuerit palliolo, aut tunica, quæ ad operiandum, vel ad vescendum necessaria sunt, ipse Præpositus accipiat à ministris: & dabit ægrotanti.*

23. *Nec poterit languidus ingredi cellam vescentium, & comedere quod desiderat; nisi à ministro, qui huic rei præpositus est, ducatur ad vescendum.*

24. *Non ei licebit de his quæ acceperit in loco ægrotantium ferre ad cellam suam, nec pomum quidem.*

NOT. Cur ægri pomum in cellam ducere prohibentur, cum sanis tragemata illuc inducenda darentur, nisi quia ægrotorum numerus paruus erat, quos facile vna aula simul reficiendos caperet: vnde ibidem etiam tragemata edere iubebantur. Sanis ob multitudinem, vt cæteris locum darent, sola in triclinio escitare pulmenta permissum tragemata domi, in quibus poma sunt. Vide notata ad Reg. 17.

25. *Qui* g *pulmenta coquunt, ipsi* h *vicissim ex vescentibus ministrabunt.*

g Pulmentaria. h vide Notam.

NOT. Aliis verbis in excussis: *Qui pulmentaria coquunt, ipsi nihil gustantes edentibus ministrabunt.* Sensus ex vtraque lectione integer coalescit. Vetantur ministri, ne more sæcularium de cibis condiendis iterato gustatu periculum faciant, sed bona fide, quæ apparantur & condiuntur, apponant. Sale vt plurimum olera, & legumina condiebantur. Rursus vt iidem ipsi qui coquunt, cocta ministrent, vicissim tamen mutati, id est quidem eorum hodie coquant, quidam ministrent, & è conuerso cras. Inde est vt B. Benedictus de solis coquinæ hebdomadariis egerit (cap. 35.) nihil de Architriclinus, seu Refectorariis aut mensarum seruitoribus discernens; quod eiusdem prorsus hebdomadæ totus labor incumberet.

26. *Vinum, & liquamen absque loco ægrotantium nullus attingat.* 31.

Vinum, & liquamen prohibita. Liquamen. quid?

NOT. De vini prohibitione sæpius dictum: *Liquamen vero* (teste Isidoro lib. 10. Ethimol. cap. 3.) *dictum eo quod soluti in salsamento pisciculi, eundem humorem liquant: cuius liquor appellatur salsugo vel muria* An Hispanè *Salmuera* complexa voce ex *salsugo* & *muria*? Quæ autem de eiusmodi liquaminibus piscium scribat Plinius lib. 31 cap. opere pretium duxi tibi pendere, ait enim *Nunc è Scombro pisce laudatissimum in Carthaginis spartaria cetariis* (*pesquerias*, vel *almadrabas*) *sociorum id appellatur, singulis millibus nummum permutantibus congios penè binos. Nec liquor vllus penè præter vnguenta maiore pretio esse cœpit, nobilitatis etiam gentibus: Scombros quidem* (inde Insula proxima *Scombraria* dicta Strab. lib. 3. Geogr.) *& Mauritania Bæticaque ex Occeano intrantes capiunt, ad nihil aliud vtiles: Laudantur & Clezomenæ garo, Pompeiique & leptis; sicut iniuria Antipolis, ac Thurijs iam vero & Palmatia. Vitium huius est halex imperfecta, nec colata fex. Cœpit tamen & priuatim ex inutili pisciculo, minimoque confici. Apnam nostri aphyen Græci vocant, quoniam is pisciculus è pluuia nascitur. Transiit deinde in luxuriam, creueruntque genera ad infinitum, sicuti garum, ad colorem mulsi veteris, adeoque dilutam suauitatem, vt bibi possit, Aliud verò ad castimoniarum superstitionem; etiam sacris Iudæis dicatum, quod sit è piscibus squama carentibus, sic halex peruenit ad ostreas, echinos; vrticas, cammaros, mulorum iocinera. Innumerisque generibusque generibus ad saporem gulæ sal tabescere.* De halece Martialis lib. 11. Epigr. 28. ad Flaccum.

Cui putat gaudens ancilla paropside rubra.
Halecem, sed quam protinus illa voret.

Et Plautus in Aulul.

Qui mihi olera cruda ponunt halecem dabunt. Salsamenta

Erant ergo salsamentorum præcipua genera ex quædam.

piscibus confecta *Scombrus, muria, garum, halex*; viliora liquaminis nomine censebantur, iuxta illud Cassiani Collect. 8 cap. 1. de Abbate Sereno eum hospitio excipiente: *Pro muria modicum liquaminis miscuit.* Video Calepinum contendere omnium *animaliū pinguedine ad ignem liquefactam; & in vsum coquinarium seruatam ad condiendos cibos*, liquamen vocari: tametsi etiam fatetur *genus esse condimenti liquidi, ex putrefactis piscium intestinis confectum, & in vsum coquinarium seruatum ad condiendos cibos.* De quo planè hoc loco mentionem fieri ex regula seq. palam fiet. Quamquàm suillam pinguedinem non semper ægrotantes Tabennesiotas renuisse coniicio ex illo Heraclidis c. 19. Parad. *suas etiam pascebant; quod cum ego reprehendendum putarem, hoc quoque ex traditione Maiorum se suscepisse dicebant; quia id circo in Monasteriis esse oportet sues, ne cribatarum excrementa frugum perirent, & purgatorum folia olerum, & cætera quæ damnum, si proiicerentur, inferrent. Occidi igitur sues ipsos iubebant, & carnes quidem ipsas ementibus vendi, vngulas tamen ac minimas partes earum in ægrotorum, ac senum epulas deputari* (reor & liquatam pinguedinem) *eo quod in regione illa grandis esset inopia rerum, & frequentia hominum videretur.*

Sues cur alebant?

27. Si

32. De infirmitatibus in via, vel in naui. i In via. K aliquid eorum quæ. l Non consueuerunt. m Concupiscetur.

27. *Si aliquis eorum qui peregrè mittuntur, in itinere, vel in i naui ægrotauerit, & habet necessitatem, siue desiderium comedendi liquamen de piscibus vel K aliarum rerum, quæ in Monasterio comedere l consueuerunt; non manducabit cum fratribus cæteris, sed separatim ei dabitur à ministris ad omnem abundantiam, ne in vllo frater languidus m tristetur.*

Not. Hæc ex superiori plana est. Perperam in excussis pro *in naui* quod est in Caradignẽsi habetur *in via*, cum precedat *in itinere*. Tabennesiotis vero nauigandi, & mos & necessitas fuerit, cum in insula Nili vitam agerent. De scaphis, ac nauiculis eorum inferius mentio fiat. Vter verò codicum rectiùs habeat, *qua in Monasterio comedere consueuerunt*, vt est in nostro, vel *non consueuerunt*, vt in excussis, non facile quis iudicabit: quamquam in hac parte pronior pro excussis stem, motus ex subinducta ratione, *non manducabit cum fratribus cæteris, sed separatim*: quæ tamen non omnino conuincit, cum adhuc non eisdem sani comites, ac frater recens ægrotus obsoniis ederet.

Ægrotorum Visitatio.

28. *Ægrotantem absque concessione Maioris nullus audeat visitare; nec propinquus quidem, atque germanus sine imperio Præpositi domus ministrandi habebunt potestatem.*

Not. Consule reg. 21. huius cap.

Regularum obseruantia.

29. *Si vnum ex his ab aliquo fuerit prætermissum, atque neglectum, increpatione solita emendatur.*

Not. De quâ scilicet actum cap. 2. reg. 1. respondet vero reg. 15. quæ huic similis calcem suo capiti imposuit.

CAPUT IV.

Not. In M.S.S. caret titulo: agitur tamen in eo *de accedentibus ad Ostium Monasterij.*

33. Ordo suscipiendi nouitios. a Discere. b Aliquid. c contemnere.

1. *Si quis accesserit ad ostiũ Monasterij volens sæculum renuntiare, & fratrum aggregari numero, non habebit intrandi libertatem, sed prius nuntiabitur Patri, & manebit paucis diebus foris ante ianuam. Hic docebitur orationem Dominicam, & Psalmos quantos potuerit a ediscere; & diligenter experimentum dabit; ne forte b aliud quidpiam fecerit, & turbatus ad horam discesserit; aut sub aliqua potestate sit; & vtrum possit renunciare parentibus suis, & propriam c relinquere facultatem.*

Not. Mirum profectò sanctum Pachomium in suis olim voluisse periculum facere de his omnibus, quæ post annos 1200. Sixtus V. à modernis tyronibus exigenda constituit.

d Et

2. *Si eum viderint aptum ad omnia, tunc docebitur & reliquas Monasterij disciplinas, quas facere debeat, quibusque seruire, siue in Collecta omnium fratrum, siue in Domo cui tradendus est, siue in vescendi ordine: d vt instructus atque perfectus in omni opere bono fratribus copuletur.*

Not. De hoc Basilius in suis Instit. cap. 7. & 48.

e Habitum. f Traditur. g Conspectũ. h Deest in excuss.

3. *Tunc nudabunt eum vestimentis sæcularibus, & induant e habitu Monachorum f traditurque Ostiario, vt Orationis tempore adducat eum in g conspectu omnium fratrum; h sedebitque in eo loco, in quo ei præceptum fuerit.*

Not. Sessionis modestam habitudinem exposuit cap. 1. reg. 1. Nos autem de antiquissimo more mutandi vestes eum, qui Monasticam profitetur, latè egimus lib. 2. cap. 10. numer. 8. 17. & 15.

i deest aut in excuss. k Inferentur. l Repositorio. m Et erunt.

4. *Vestimenta i autem quæ secum detulerat accipiat qui huic rei præpositi sunt: & K inferantur in l repositorium, m eruntque in potestate Principis Monasterij.*

Not. Hæc sibi hausit B. P. Benedictus præcipienda suis c. 58.

n Habet. o Et

5. *Nemo manens in Monasterio suscipiendi quempiam ad vescendum n habeat potestatem; sed mitte o eum ad ostium Xenodochij, o vt suscipiatur ab iis, qui huic rei præpositi sunt.*

34. Qualiter hospites suscipiebantur.

Not. Oppositum solemnissimum erat inter eius temporis Monachos, quibus nihil vsitatius, quam hospites lautiusculè cibare. Ortum procuIdubio ex eo, quod non semper omnes in commune vescebantur, sed quisque in cella sua, vt superius de Scithiotis, & Nitriotis ostendimus. Sed verò Pachomius & commune triclinium, & commune Xenodochium fratribus aut hospitibus omnium primus constituit; quod id Cœnobij vitæ congruentibus existimaret: cuius posteri omnes decretum imitati sunt; præsertim Basilius reg. 49. & Benedictus cap. 55.

Pachomius Xenodochij & Cœnobij institutor.

Qualiter Monachi, & Clerici. p Suscipiantur. q Seruabit. r Præcepta.

6. *Quando ad ostium Monasterij aliqui venerint, si clerici fuerint, aut Monachi maiori honore p suscipientur, lauabuntque pedes eorum q iuxta Euangelij r præceptum, & deducent ad locum Xenodochij, præbebuntque omnia, quæ apta sunt vsui Monachorum.*

Nota. B. P. Benedictus id pariter præcepit cap. 53. Desumptum planè ab Apost. 1. Tim. 5. illis verbis. *Si Sanctorum pedes lauit* ad quæ multa in laudem Monachorum declamauit Chrysostomus tum ibi; hom. 14. tum & hom. 59. ad Repul. Antioch. quæ tu consulas.

s Si. t deest in excuss.

7. *Quod si voluerint orationis tempore atque Collecta venire ad Conuentum, s & eiusdem fidei fuerint, t Ianitor, vel minister Xenodochij & sic deducentur ad orandum.*

Not. Recole quæ dixerat Angelus in sua Regula numer. 8. *Si venerit hospes alterius Monasterij, quod habeat aliam formam* (habitum, vel Regulam, penes diuersas interpretationes) *cum eis nec comedat, nec bibat, & nec egrediatur in Monasterium.* Hic tamen de licentia Abbatis in Oratorium duntaxat admitti posse decernitur Redditurque vtriusque ratio à Pachomio in eius vita c. 33.

u Si sæculares. x vel. z Suscipiant. Sæculares & mulieres. y Tribuent. z Accipient.

8. u *Sæculares homines, aut debiles, aut vasa infirmiora, id est mulierculæ, si venerint ad ostium, x suscipiant singulos, in diuersis locis, iuxta ordinem Præpositi, & sexus sui. Præcipuè fœminas maiori honore, & diligentia curabunt, cum omni timore Dei, & locum separatum ab omni virorum vicinia eis y tribuant, vt nulla sit occasio blasphemandi. Quod si ad vesperam venerint, abiicere eas nefas est: sed z accipiant, vt diximus, separatum, & clausum locum, cum omni disciplina atque cautela: grex fratrum liberè suo officio seruiat, & nulli detur offendiculum detrahendi.*

Not. In hoc etiã à cæteris Monachis Pachomius discrepabat, quod fœminas hospitio suscipiebat, quarum abloquium, ne dicam commertium refugiebant cæteri, vt multis exemplis è Vitis Patr. petitis comprobatur. Verum præter humanæ naturæ pietatem, & multis periculis

culis expositum videbatur Pachomio fœminas, quæ ad vesperum ad Monasterium accederent, noctis exortu desertis locis committere, ne dicam feris, aut prædonibus rerum & pudicitiæ. Id circo detineri eas in Xenodochio Monasterij voluit, ita tamen separatæ, & clausæ remanerent cum omni cautela, vt nullum fratribus offendiculum darent.

CAPVT V.

Nota. Caret titulo. Agitur in eo *de propinquorum visitatione.*

35. Propinquorum visitatio quibus permittẽda. a Si apud, &c. b Mittitur. c In excussis deest ei. d Suscipiet. e Ab hinc desunt in excussis vsque finem huius regulæ. f Perperam tragemata.

1. *SI quis ante ostium steterit Monasterij, dicens velle se videre fratrem suum, vel propinquum. Ianitor nuntiabit Patri Monastery, & ille accitum interrogabit Præpositum domus,* a *vtrum nam apud eum sit? Et permittente eo accipiet comitem egressionis suæ, cuius fides probata est; & sic* b *mittetur ad fratrem videndum, vel ad proximum.*

2. *Si forte aliquid* c *attulerit ciborum, quibus in Monasteriis vesci licitum est, suscipere ipse non poterit, sed vocabit Ianitorem, & ille allata* d *suscipiat, quæ si talia fuerint, vt cum pane vescenda sint, nihil eorum is cui allata sunt accipiet, sed cuncta ad locum agrotantium deferentur.* e *Si vero sunt* f *tragemata, vel poma, dabit ei Ianitor ex his comedere quæ poterit, & cætera ad cellam languentium deportabit: ipse autem nihil de eis, quæ allata sunt gustare poterit, sed reddet ei qui attulit, siue lapsanas (quod genus herbarum est vilium) siue panes, siue olera permodica. Eos autem cibos quos allatos à parentibus vel propinquis diximus, qui comedi cum pane debeant, is, cui allata sunt, deducetur à Præposito domus ad cellam ægrotantium, & ibi semel tantum ex his comedet: cætera autem erunt in manu ministri agrotantium. Ipse quoque minister de his comedere non poterit.*

Lapsana quid?

Nota. Desunt in excussis ab illis verbis: *Si vero tragemata, &c.* De Tragematis diximus superius num. 26. huius cap. De re agunt Basilius cap. 26. & Benedictus cap. 54. Porro Lapsanas condiebat olim Pachomius cum iuuenis esset, pro Paschatis deliciis: dicitur enim cap 8. vitæ eius: *Præter sollitum parum per accipiens olei, cum salibus tritis admiscuit. Lapsanas enim, id est agrestia olera, & herbas alias præter oleum consueuerant edere, &c.* De eisdem agit Dioscorides lib. 2. cap. 141. & Plinius lib. 20. cap. 9. *Inter siluestres brasicas* (vulgo *coles*, aut *berzas*) *& lapsana est pedalis altitudinis, hirsutis foliis, napi simillimis, nisi candidior esset flore. Coquitur in cibo: aluum leniter mollit.* Et lib. 9. cap. 8. *Olus quoque siluestre est trium foliorum, D. Iulij carminibus præcipuè, iocisque militaribus celebratum: alternis quippe versibus exprobrauere, Lapsanaque vixisse apud Dyrrachium, &c.* Itaque lapsana caulis est siluestris, trium foliorum. De eadem Cassianus lib. 4. de Instit. Errat Gazæus eo loci notans: *Erat igitur lapsana pulmentum quoddam ex oleribus sale conditis, & aqua dilutis confectum;* quod pro magnis deliciis *inter illos Monachos habebatur.* Planè non rectè Cassiani verba interpretatus, qui non vocat pulmentũ *lapsanum;* sed inquit; *herbarum, quam Lapsanem vocant, sale condiri, & aqua dilui solere:* quod totum simul acceptum pulmentum est. Sanè Scriptores omnes eam herbam siluestrem fuisse dicunt. Vide &c. de Lapsana Iterum Cassianum eo l. c. 22.

35. Quid Monacho liceat propinquos & Consanguineos visitanti. Vicinis clausa desunt in excussis. g Ianitor primus nuntiabit. h Deest quæ. i Accipiet. k Hos non faciet. l Et. m Nec. n Edere. o Aliud. p Sufficit. q Deest ea vsque in excussis.

3. *Si fuerit nuntiatum quod de propinquis [eorum, atque cognatis, qui in Monasterio commorentur, ali] quis agrotet: Ianitor* g *nuntiabit Patri Monastery, & ille accitum interrogat Præpositum domus,* h *videbuntque virum, cuius fides & disciplina probata est, & mittent cum eo vt visitet agrotantem: tantumque* i *accipiet viatici, quantum Præpositus domus decreuerit.*

4. *Quod si necessitas impulerit, vt foris maneat, & vescatur in paterna, siue propinquorum domo,* k *nequaquam hoc faciet, sed manebit vel in Dominico, vel in Monasterio eiusdem fidei. Quod si* l *eis affines & cognati præparauerint cibos, & apposuerint,* m *non accipiant omnino, nec vescantur, nisi his, quæ in Monasterio* n *comedere consueuerant: non gustabunt liquamen, non vinum bibant, nec* o *aliquorum quidpiam, quorum edendi non habent consuetudinem, Si à parentibus quidpiam acceperint, tantum comedant, quantum in via* p *sufficiat. Cætera quæ remanserint, dabunt Præposito domus suæ, & ille deportabit* q *ea vsque in cellam languentium.*

Not. Sic charitati & pietati occursum vult, vt Monasticæ parsimoniæ & modestiæ nihil derogatum eat. Nemo vnquam tam prouide de singulis, peculiarissimisque rebus disposuit. Porro quod nemo cum ad ægrotos, parentes seu consanguineos egreditur alibi pernoctet, nisi *in Dominico, seu alio Monasterio, quod tamen eiusdem fidei sit;* eo tendit, vt prouideat ne Monachi cum sæcularibus permisti à solitis nocturnarum orationum studiis arceantur: sed aut ad Ecclesiam se recipiant, vtpote aptissimum orationis locum ea enim *Dominicum* nuncupari olim solere, multis probat Card. Baronius in Notis ad 25. Decembr. Roman. Martyrol. ad illa verba. *Cum in Christi Natali ad Dominicum conuenissent,* testimonio S. Cypriani serm. *de Eleemosina:* Ruffini lib. 1. Hist. Eccl. cap. 2. Eusebij orat de *laudibus Constant.* Vvalafridi Strabi de Rebus Eccl. cap. 7. & Can. 28. Concilij Laodiceni: vbi quod vulgò legimus, & apud Gratianum D. 42. C. Non oportet: *Non oportet in Basilicis seu Ecclesiis agapem facere,* Græce est ἐν τοῖς κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Siue vero reciperent se ad aliud Monasterium quod tamen non esset Origenistarum, vt quædam, sorde infectum, seu cuiuslibet alterius, à quibus omnibus vir Catholicissimus vehementer abhorrebat, & suos abhorrere monebat, vt dicitur in eius vita.

Dominicum quid?

5. *Si propinquus alicuius* r *& consanguineus mortuus fuerit, prosequendi funus non habebit licentiam, nisi Pater Monasterij præceperit.*

r Aut.

Not. Vt implerent illud Dominicum luc. 9. *Sinite mortuos sepelire mortuos suos:* & à turba omnium coeuntium ad funus segregarentur.

6. *Nullus solus foras mittatur ad aliquod negocium nisi iuncto* s *& altero. Quando autem reuersi fuerint in Monasterium, si ante ostium viderint aliquem quærentem suorum affinium, de his, qui in Monasterio commorantur, non audebunt ire ad eum,* t *vel nunciare, vel vocare.*

s Et. t Et

Not. Ne officium aliorum vsurpent.

7. *Et omnino quidquid foris gesserint, vel audierint, in Monasterio nuntiare non poterunt.*

Not. Ita quoque decreuit Benedictus c. 67.

CAPVT VI.

NOTA. Caret titulo. Agitur in eo *de labore manuum, deque lauandis vestibus hebdomadatim.*

36. Quo ordine ad opus manuum egrediendum.

a Deest in excussis *domus.*

b *Et qui vadunt quo pergunt non interrogabunt.*

c Desunt vsque *sed vnusquisque* in excussis.

1. *SI signum datum fuerit, vt egrediantur ad opus, Præpositus* a *domus antecedet eos, & nullus in Monasterio remanebit, nisi is cui Pater præceperit.* b *Et ij qui pergunt, non interrogabunt, quo vadunt.* c *Cumque vniuersa domus in vnum fuerint congregata, prioris domus Præpositus omnes antecedet. Et pergens iuxta ordinem domorum, & hominum singulorum. Nec loquentur mutuò; sed vnusquisque de Scripturis aliquid meditabitur.*

NOT. Multa desunt in excussis, quæ notaui ad marginem. Recole ex præcepto Angeli Monasterium Pachomij coaluisse ex 24. domibus, & primã vocatam *Alpha.* secundam *Beta, &c.*

d Desunt in excussis vsque ad *Præpositus, &c.*

e Deest in excussis *domus vel alius.*

2. *Si forte eis aliquis occurrerit, & voluerit cum aliquo eorum loqui,* d *Ianitor Monasterij cui hoc operis fuerit delegatum, occurret, & respondebit ei, eoque vtentur internuntio. Si Ianitor coram non fuerit. Præpositus* e *Domus, vel alius, cui hoc fuerit iniunctum respondebit.*

NOT. Truncata est valde sententia in excussis, vbi deest quidquid de Ianitore dicitur.

f *Loquentur.*

g *Meditentur.*

Inter operandum quid faciendum.

3. *Operantes nihil* f *loquentur sæculare, sed aut* g *meditabuntur ea quæ sancta sunt: aut certe silebunt.*

NOT. Plinius in Arte Gramm. quàm in præfatione Natur. hist. se scripsisse refert, inter *meditare, & meditari* hanc statuit differentiam. *Meditare est secum cogitare; meditari voce dicere:* Ita ex Diomede Grammatico lib. 1. adducit. Ambros. Calep. Hoc loco planè *meditari* quæ sunt sancta, est voce dicere Psalmos & Scripturarum aliquid: nam qui id non fecerit, silere iubetur, & solum ne quid sæculare loquantur operantes, vt vides; vetabantur.

Meditare, & meditari, quo differant.

h *Nemo pallium.* i *tollat*

k Deest *forte.*

l Desunt vsque ad *vtetur.*

4. *Nemo* h *lineum palliolum* i *tollet secum videns ad operandum, nisi & forte concessione Maioris;* l *ipso quoque pallio in Monasterio ambulans post Collectam nullus vtetur.*

37. Pallio inter laborandum non vtendũ.

NOTA. In excussis media deest regula ab *ipso quoque, &c.*

5. *Operans non sedebit sine Maioris imperio.*

NOT. Quid quiescere sine iussione quis posset, cum nec laborem arripere absque eo quiret?

m Aliter in excussis vt in Not.

n Hæc omnia desunt ibi.

6. m *Doctores fratrum in itinere, si necessarium habuerint aliquem mittere, sine Præpositi iussione non poterunt. Quod si ipse, qui doctor est, cogetur necessitate ire ad aliquem locum, officium suum ei, qui post se est in ordine, delegabit,* n *missis fratribus vel foris constitutis.*

NOT. In excussis Canon iste sic concipitur. *Absque Præpositi iussione nemo fratrum, si necessarium habuerit, aliquem mittere poterit. Quod si ipse, qui maior est, cogitur necessitate ire ad aliquem locum: officium suum ei, qui post se est in ordine, delegabit.* Sed planior est sensus in nostro, vbi *Doctores* poni rebar. Verùm cum de Præposito præsente agatur, qui ad Collectam ducit; de magistris operum planè sermo est, qui mittere aliquem laborantium absque Præpositi licentia prohibentur.

o Deest hæc regula in excussis, & seq. vsque ad finem capitis.

7. o *Si absque Monasterio vescentur; hebdomadarius qui eos sequetur, dabit cibos absque coctione pulmenti: & ipse aquam circumferet iuxta ritum Monasterij. Nullusque surgendi, & hauriendi aquam, vel bibendi habeat potestatem.*

8. *Quando reuertentur ad Monasterium, nemo ex ordine remanebit.*

9. *Cum ad domos suas peruenerint, ferramenta quibus apud fecerant, & calliculas credent ei, qui secundus est post Præpositum domus: & ille fero ea ad Vesperam in cellulam separatam, ibique concludet. Omnia autem ferramenta hebdomade completa, reportabuntur in vnam domum, vt rursum qui succedunt hebdomadis singulis domibus, nouerint quid distribuant.*

Ferramentorum custodia.

NOT. Cum tres istæ regulæ à septima desint in excussis, solum loco vltimæ habent: *Omnia autem ferramenta post operationem ad domum reportabuntur.* Hausit hinc Benedictus cap. 32. suæ *de Ferramentis Monasterij.* Quod vero *calliculas,* seu *calligulas* de agro redeuntes seruandas reddere iubentur, cum ex inferioribus liqueat *calliculis* omnes munitos incedere, & eas apud se habere; videntur alias duriores ad laborem habuisse, quas opere absoluto cum ferramentis redderent ad destinatum locum.

10 *Lebitonarium, & quidquid in veste est Monachorum, nemo lauet, nisi die Dominica: præter nautas, & pistrinarios. Nec vadant ad seruandum, nisi omnibus vnum signum insonuerit, sequenturque Præpositum suum, & lauabunt tacitis cum disciplina.* 38.

Ordo lauandi vestes

NOT Solos ergo festos, siue Dominicos dies à labore feriatos habebant; quibus, vt domum verrere, ita & vestes abstergere in vsu erat. Nautæ, & Pistrinarij, quibus operari festiuis etiam diebus conceditur; cum integrum eis esset, licentia maioris habita lauare poterant. De Pistrinario agit Vlpianus D.l.16.tit.3.l.1.

11. *Nemo lauet retractis in altum vestibus plusquam statutum est: cumque lauerint, omnes pariter reuertentur.*

NOT. Quousque statutum est? Forte respondet reg 2.cap.1. *Diligenter adstringens, ita vt genua operiat.*

12. *Si quis remanserit eo tempore, quo ibunt ad lauandum; vel in præsenti non fuerit: commonebit Præpositum suum, & illa mittet cum eo alterum, & sic loto vestimento reuertentur domum vespere.*

13. *Sicca vestimenta tollent, & dabunt secundo, id est, ei qui post Præpositum est; & ille reponet ea in cellula. Quod si sicca non fuerint, altera die expandentur ad solem, donec siccentur. Nec dimittentur in ardore solis, plusquam in horam tertiam. Cumque collecta fuerint, leuiter mollientur, nec tenebunt ea singuli apud se; sed dabunt, vt reponantur in cellula vsque ad Sabbatum.*

NOT. Desunt in excussis septem superiores Canones, id est à septimo inclusiuè, & deinceps, & cũ tam multa de lauãdis vestibus disponantur, solũ habent hæc: *Si quis lauare voluerit vestimentum commonebit Præpositum suum, & ille mittet cum eo alium & lota veste reuertentur domum, & siccatum reponet ille, cui hoc iniunctum est.* Tanta librariorum licentia fuit.

CAPVT VII.

NOT. Caret titulo. Agitur in eo *De Præceptis ad veram obedientiam, & paupertatem pertinentibus.* 39.

Obedientiæ & paupertatis exempla.

a *Tollet.*

b *Vnde.*

c *Tollat.*

1. *NVllus de horto* a *tollit olera, nisi ab hortulano acceperit.*

2. *Palmarum folia* b *quibus texuntur sportæ, nemo iure suo* c *tollet, absque eo, cui palma credita sunt.*

NOT.

Nor. Simile quid de iuncis præcipitur reg. 12. cap. 8.

d vnas vel. e Pomario. f Pater ex-hibear. g audebunt edere.

3. *Nullus d vuam, & spicas adhuc immaturas comedere audeat præter ordinem disciplinæ. Et omnino de omnibus quæ in agro sunt, vel in e pomariis nemo comedat separatim, antequam* cunctis fratribus *f* pariter exhibeantur.

4. *Qui coquent antequam fratres comedant, non g gustabunt.*

Nor. Excussi habent, *Non audebunt edere.* Aliter D. Benedictus instituit cap. 35. de *Septimanariis coquinæ* inquiens: *Septimanarij autem ante vnam horam refectionis accipiant super statutam annonem singulos biberes & panem: vt hora refectionis sine murmuratione, & graui labore seruiant fratribus suis.* Longè aliud intenditur Canone isto, quam supra cum coquis non permititur cibum gustare.

h Arbores pomarias, & super vineas sunt. i Pomarum vel vinearum.

5. *Qui super h palmas est, non comedat de fructibus earum, nisi fratres prius comederint.*

6. *Si iussi fuerint i palmarum fructus colligere, Præpositus colligentium dabit in eodem loco singulis adnascendum modica: & cum ad Monasterium venerint, inter ceteros fratres & partes suas accipiant. Si autem inuenerint sub arboribus poma cecidisse, comedere non audebunt; sed inuenta in transitu iuxta radices arborum collocabunt. Ipse quoque qui ceteris colligentibus distribuit, gustare non poterit, sed portabit ad Dispensatorem: qui cum ceteris dederit* K *fratribus* l *etiam ipsi tribuat partem suam.*

K Deest in excuss. fratribus. l Et.

Nor. Plane eo ordine quo tragemata diuiduntur reg. 14. vsque ad 17. c. 1.

m Cella.

7. *Nullus in* m *cellula sua reponat aliquid ad vescendum, absque his quæ à d spensatore acceperit.*

Nor. Id est tragematis pro vna hebdomade.

40. Idem prosequitur.

8. *De paruulis autem panibus qui dantur, Domorum Præpositi eos distribuant.*

Nor. Deest in excussis. Dabantur ieiunaturis; cæteri simul in triclinio edebant, de quibus subditur.

9. *Qui nolunt in commune vesci cum ceteris, quasi maiori se abstinentiæ dedicantes, ita obseruare debebunt, vt nulli dent iuxta gratiam, nec proficiscenti quidem peregrè; nec ponantur in medium; sed quando comedere voluerint, cum disciplina dabuntur in cellulis, & cum his nihil aliud comedant, nisi sal tantum.*

Nor Aliter est in excussis. De panibus paruulis ieiunantium loquitur, qui non pro cuiusque arbitratu dandi sunt, vel vt ipsi tollant, in commune ponendi. *Et cum his* (scilicet panibus) nihil aliud comedant nisi sal tantum. Excussi codices sic habent hos duos canones confusos: *Qui nolunt in commune vesci cum ceteris, quasi maiori abstinentiæ se dicantes; quando edere debuerint, quod eis vna die sufficiat, panem & sal accipient tantum.*

n Nulli. o Habeat.

10. *Præter Monasterij autem coquinam* n *nullus coquendi cibos* o *habeat potestatem.*

11. *Et si quando foras vadunt, id est in agros, ad operandum accipiant olera sale, acetoque condita, & in loco vsus æstatis tempore præparata.*

Nor. Deest in excussis. Qui ergo cum hac regula stabit quod dicitur c. præced. reg. 7. *Si absque Monasterio vescentur, hebdomadarius dabit cibos absque coctione pulmenti?* Planè quod olera cruda, sale tamen & aceto condita (vulgo *ensalada*) licebat extra Monasterium propinare, quod hoc canone conceditur: non verò ad ignem decocta in modum pulmenti, quod illo prohibetur. Neutrum tamen extra coquinam parari poterat.

13. *Nemo in domo & cellula sua habeat præter ea, quæ in communi Monasterij lege præcepta sunt: non tunicam lineam, non pallium, non pellem intonsis arietum lanis molliorem; non paucos nummos, nec puluillum quidem ad caput, aut aliud variæ supellectilis: exceptis his, quæ à Patre Monasterij per Domorum Præpositos diuiduntur. Id est armatura sua lebitonariis duobus, & vno attrito ex vsu; Sabano longiori, quod collo humerisque circumdatur; pellicula quæ pendet ex latere, caligis, & cucullis duobus, Zona, & baculo. Præter hæc quidquid inueneris absque contradictione auferes.* 41.

Quas vestes habere liceat?

Nor. Pro his multo breuius editi habent. *Nemo in cella sua habeat præter ea quæ Monasterij lege præcepta sunt; nec paucos nummos, nec proprium aliquid, extra habitum suum. Si quid inueneris absque contradictione auferes.* De re autem agit Benedictus c. 33. & 55. & Basilius cap. 12. & 25. Plumbo ponderosiot videtur librario fuisse manus, qui vniuersæ Monachorum supellectilis syllabum intactam pertransit, cum iniuria tamen posteritatis, & literariæ rei. Formam vniuscuiuscumque vestis prædictarum, ex antiquitatis pœnu eruere nos curauimus in superioribus lib. 1. cap. 11. a. n. 11. Porro *Lebitonarium* teste Isidoro lib. 19. Orig. c. 21. idem est atque *collobium sine manicis* de quo Cassianus lib. 1 Instit. c. 5. Alcuinus de Diuin. offic. c. 37. & 35. Vnde *Sabanum* illud longius quod collo, humerisque circumdabatur, alterum ex colobiis, seu lebitonariis fuisse credo. *Sabanum* vero vox est Hispana *Sindonem* significans, quæ an etiam Ægyptia fuerit, & à Hieronymo conseruata, an vero à Gotho aliquo librario addita explicationis gratia, non temerè definierim.

Quid lebitonarium? Sabanum.

14. *Nullus habeat separatim mordacem paruulam ad euellendas spinas, si forte cal p...... absque præposito domus & secundo: ponetque in fenestra, in qua Codices collocantur.*

b hæreo ar. scriptum fuerit, calcaneo hæserit.

Nor. Deest in excussis. Vide reg. 33. huius cap.

15. *Si quis de altera domo transfertur in alteram exceptis his quæ superius diximus, secum transferre nihil poterit.*

Nor. In excussis dicitur: *exceptis his, quæ vsui quotidiano necessaria sunt.*

16. *Nullusque r exeundi in agrum; neque ambulandi in Monasterio, neque extra murum Monasterij procedendi s foras, habeat facultatem, nisi interrogauerit Præpositum domus.* t

r Deest in excuss. exeundi in agrum. s Deest foras. t Additur in excuss. & ille concesserit.

Nor. Vide Basil. in Instit. Dorotheum ser. 9. Benedictum. c. 67.

17. *Cauendum* u *ne quis de domo in alteram verba transferat, nec de Monasterio in Monasterium,* x *de agro in Monasterium.*

u Additur est autem. x Additur, nec de Monasterio in agrum.

18. *Si quis ambulauerit in via, vel nauigauerit, aut operatus fuerit foris, non loquatur in Monasterio, quæ ibi y agere vidit.*

y Geri. Ne alio gesta transferantur.

Nor a. Vide Benedictum c. 67.

19. *Nedormiat præter vel in sellulam suam, quæ ei fuerit mancipata, nec in cellula, nec in domibus, in quibus vicanderum æstuum causa, noctu requiescant; nec in agris.*

42. Accubitus ad somnium.

Nor. Excussi solum habent: *Non dormiat præter reclinem sellulam.* Gazæus perperam legit *reclinem*, quod in vsu non est, vt *reclinis* de quo Naso lib. 10. Metamorph.

Inque sinu iuuenis posita ceruice reclinis.

Et Martial is lib. 9. Epigr. 92. ad Flaccum.

Sic in gramine floreo reclinis.
Qua gemmantibus hinc & inde riuis,
Curua calculus excitatur vnda, &c.

Explicuit vero rem ipsam Angelus apud Palladium reg. IV. *Dormiant autem non recumbentes, sed extructis sibi sedibus paulo superioribus.* Pro quo Heraclides habet : *Somnum vero capiant, non iacentes, sed super instructas & paululum reclines cathedras.* Super has psiathia, aut singulos suos componebant recliuiter (vt sic dicam) expositos : Vnde Palladius : *Et illic suis impositis stragulis dormiant sedentes* : quod Heraclidis Interpres non fuit assecutus; nam vertit : *& velatas palliis suis sedentes quiescant*, perperam *palliis* pro *psiathis* reddens. Porro *Sellula* diminutiuum *Sella* est, quo vtitur Cornel. Tacit. l. 20. Annal. imò & *Sellariola* Martialis l. 5. Epigr. 66.

In Sellariolis vagus popinis, &c.

20. *Cumque ad dormiendum se collocauerit, alteri non loquatur.*

21. *Postquam obdormierit, si post somnum nocte euigilauerit, & sitire cœperit, ieiunij autem instat dies, bibere non audebit.*

Not. Editi duas ex vna regula sic constant. *Postquam obdormierit, si post somnum nocte euigilauerit, oret, si ieiunij instat dies, & sitire cœperit, bibere non audebit* : Non improbabiliter.

22. *Præter psiathium, id est mattam, in loco sellulæ ad dormiendum, nihil aliud omnino substernat.*

43. Lectulus. Not. Desunt in excussis vsque ad reg. 29. Vide Notationem reg. 19. huius cap.

23. *Cellam alterius, nisi prius ad ostium percusserit, introire illicitum est.*

Not. Hunc canonem solum, sed infra, ac inter alios his verbis proferunt excussi : *Ad alterius cellulam intrare nullus audebit* : exceptis nimirum tribus, qui eam habitabant, vt Hieronymus prodidit in Prologo Regulæ huius: supra num. 14.

Qualiter in Monasterio ambulandũ.

24. *Ad cibum non pergant, nisi generali sonitu conuocentur.*

25. *Nec ambulabunt in Monasterio priusquam commune signum intonuerit.*

26. *Absque cucullo, & pelliculo nemo ambulet in Monasterio; nec pergat ad Collectam, nec vescendi locum vespere.*

Not. Honestatis ergo.

44. Manus oleo mollire qualiter liceat.

27. *Ad perungendas, & molliendas ab opere oleo manus, absque altero ire non poterit. Totum autem corpus non perungebit, nisi causa infirmitatis.*

Not. Vide n. 29.

Totum corpus neque aqua lauare licebat. Neque aliũ in vngere. z Nemo.

28. *Nec lauabitur, aut aqua omnino nudo corpore perfundetur, nisi languor perspicuus fuerit.*

Not. Consule sequentem Notationem.

29. z *Nullus lauare poterit alterum, aut inungere, nisi ei fuerit imperatum.*

Not. Hic solus, post lacunam sex aliorum canonum, est in excussis. Quod in his tribus, de vngendis & lauandis corporibus, asseritur, inualescentem olim morem supponunt, de quo Plutarchus lib. de *Tuenda valetudine* vbi cum reprobasset *frigidis vti balneis*, quod hoc ambitiosum *magis est, ac iuuenile, quam salubre; nam dispositio* (inquit) *quæ agrè externorum læsioni obnoxia est, & durities corporis, quam efficere videtur, ea plus mali gignit in intimis, cum meatus occupat, & humores condensat, cum exhalationes sistit, quæ semper laxari cupiunt, ac resolui* : Calida mirè balnea commendans, subdit : *Verùm in calidis balneis multum est venia : neque enim ea res tantundem adimit vigoris, ac roboris, quantum adiumenti confert ad sanitatem; dum ea subministrat, quæ commoda sunt, & antica concoctioni; ea verò quæ concoqui non possunt, nisi planè cruda fuerint, & in summo hæreant stomacho, citra molestiam diffundit, ac dissipat, & occultas lassitudines refocillat, ac mitigat tepore.* Balnea infirmis permissa. Ea propter Benedictus cap. 36. *Balneorum* (inquit) *vsus infirmis quoties expedit offeratur, sanis autem, & maximè iuuenibus tardius concedatur.* Quod itidem concessere August. in Reg. cap. 31. Isidorus in sua cap. 21. & ante omnes Athanasius in Regula Monialium numer. 43. quam dedimus, cap. 4. huius lib. n. 35.

Sed de vnctione subiungit Plutarchus : Corporis vnctio prohibita. *Vbi natura significante senseris corpus temperatè satisque rectè affectum esse, satius erit omissis balneis, vngi ad ignem, si corpori tepore fuerit opus. Nam calor ipsius, prout libet distribuitur: Verum sol, neque magis, neque minus sed prout ad aërem temperatus est, vsum sui præbet.* Atque in eandem sententiam Plinius lib. 23. cap. 4. inter cætera, quæ olei vsum commendant, inquit : *Omni autem oleo mollitur corpus, vigorem & robur accipit & venena omnia hebetat & lassitudinum perfectionem; ne refectio est, faciem purgat, inflationem sedat; Vetus autem magis excalfacit corpora, magisque digerit sudores, duritias magis diffundit, capitis doloribus remedium est, idem ardoribus in febri cum aqua. Lethargicis magis auxiliare, & inclinato morbo.* Quid mirum si Ægyptij eo vterentur remedio ad ægritudines medendas, seu etiam lassitudines subleuandas? Maxime cum oleo cicino abundet Ægyptus : *è cici arbore* (ait isdem lib. 15. cap. 7.) *in Ægypto copiosa* : quam & *in Hispania repente prouenit altitudine oleæ, &c.* Est & de manuum à labore vulneratarum vnctione, oleo facta exemplum Zachæi illustris Pachomij discipuli in eius Actis cap. 52 Longè igitur à Monachis vnguentorum inunctio, quæ autore Xenophonte in Symposio mulieribus, non viris in vsu facit. Vnde illud Esther cap. 2. vt *Sex manibus oleo vngerentur myrrhino, & aliis sex quidusdam pigmentis, & aromatibus vterentur*, puellæ scilicet quæ thalamum Assueri Regis ascensuræ erant. Longè & capitis vnctio, quæ apud Iudæos in vsu fuit, iuxta illud Domini Matth. 6. *Cum ieiunas, vnge caput tuum, & faciem tuam laua.* Et capitis. Et luc. 7. *Oleo caput meum non vnxisti.* Vnde Hieronymus : *Palæstini diebus festis solent vngere capita* : nimirum quoniam Plinio lib. 23. cap. 4. oleum *capillum fertiini natura euocat* & Rodiginio lib. 30. lect. antiqu. cap. 25. Cum *Lana oleo irrorata candidiores euadant, pili vero vncti nigriores* : cuius ipse ibidem rationem subdit. An & Monachi, quod Agonistæ, & pugiles quoque sint, corpus itidem vngere consueuerunt, videlicet vt labori & exercitationi corporali habiliores redderentur? Absit : imo vt corpora sua magis ac magis mortificarent, vnctionis remedium contra lassitudinem non cohibebant: oleo autem exultationis animas eorum spiritus refouebat. Quamquam non defuit. (Quintus) qui percunctanti Gymnastæ, *quam vnctio vim haberet* respondenit. *Vestis submouenda.* Rodig. l. 30. c. 25. sed de his satis.

30. Nemo

45. 30. *Nemo alteri loquatur in tenebris.*

In tenebris loqui non licebat. NOT. Hinc Benedictus instituit cap. 42. *Vt post Completorium nemo loquatur:* & Cassianus lib. 2. cap. 15. & lib. 4. cap. 16. Et id ratio ipsa quietis expostulat.

Nec cũ alio dormire. 31. *Nullus cum altero* a *in psiato dormiat.*

Nec manum tenere. 32. *Manum alterius nemo teneat. Sed si vel* b *steterit, siue ambulauerit, siue sederit, vno cubito distet ab altero.*

Nec spinam euellere. 33. *Spinam de pede alterius, excepto Domus Præposito & secundo, & alio cui iussum fuerit, nemo audebit euellere.*

a In excuss. deest in psiathio. b Tria hæc sunt trãspo. sita in excuss.

NOT. Deest in excussis. Consule reg. 14. huius cap. vbi de mordace ad euellendas spinas. At vtrobique de pede: tamen frequentius, præsertim in agro calligis vtebantur. Cur hoc? Planè e simplici pelle fuisse necesse est, quas tam facile spinæ perforassent, vt pedem pungerent. Vnde & per diminutiuum semper in hac regula *calligula*, vel *callicula* nuncupantur. Consule reg. 41. seq.

Nec caput attendere. 34. *Nullus attondeat caput absque maioris arbitrio.*

NOT. De barbæ tonsione nulla mentio. Innuitur planè quod promissam gestabant. Diximus & de modo tonsionis seruata coronæ forma lib. cap. 10. a. n. 1.

Nec aliquid permutare. Nec vestimento nouũ super inducere. 35. *Mutare de his, quæ à Præposito acceperit, cum altero non audebit: nec accipiet melius, & dabit deterius; aut è contrario dans melius,* c *& deterius accipiens.*

c deterius accipiet.

36. *Et vestimento, & in habitu suo nihil noui præter cæteros, causa decoris inueniet.*

NOT. Quam radices omnis abusus præcidit sanctus iste Legislator! Hic, ne quis formam habitus, vel qualitatem mutare audeat, præcipit. Vnde & *vestimenta splendida* defuncti aliquando exuri iussit à corpore eius ablata. De quo in vita ipsius Pachomij c. 34.

Pachomij vestes. 37. *Omnes pelles ligatæ erunt, & pendebunt ex humeris.*

NOT. Hinc & de B. Iona Pachomij discipulo, qui 85. annos in monasterio egerat, refert Metaphrastes in Actis *Cum tres solas ouis pelles coniunxisset, iis solis fuit contentus ad omne amictum corporis; nihil aliud inducens, nec hyeme nec æstate, &c.* Deest in excuss. hæc Regula.

47. Cruce rubra in cucullis vsi. 38. *Cuculli singulorum habebunt & Monasterij signa, & domus.*

NOT. Palladius in Regula Angeli, n. VI. quamquam verba Angelum minimè referri videantur: *Fecit autem eis cucullas, in quibus iussit imponi figuram Crucis purpuream.* Hæc quidem Monasterij signum esse potuit: cum vnum & idem omnibus esset: addi tamen oportuit & literam domus vnuscuiusque, quod vt significaret Heraclidis Interpres, scitè vertit, *in quibus* (cucullis) *& quædam signa de purpura fecit intexi.* Deest etiam hæc regula in excussis.

d In congregationem. e Deest in excuss. aut. Riscus, quid? 39. *Nemo vadens* d *ad Collectam* e *aut ad vescendum, dimittit codicem non ligatum.*

40. *Codices qui in fenestra id est in risco parietis, reponuntur ad vesperam, erunt sub manus secundi; qui numerabit eos, & ex more.*

NOT. Deest in excussis. Donæus *riscum* cistulam esse interpretatur, & Pollux inter arculas memorat: & Vlpianus in mundo muliebri enumerat l. 25. §. 4. de auro & arg. Sed quadrat regulæ huius instituto, quod seruius ait, esse fenestram paruam in pa... Nam & Terentius in Eunuch ait: *Abi, cistellam domo effer, cum monumentis. P. Vbi sita est? T. In risco:* neque longe absunt voces Hispanæ *Resquicio* (nam *risco* durum, & magnum lapidem denotat) & *Rixa*, quæ fontanella quædam est, seu rimula oculi in extremo palpebræ facta, non parum afferens doloris & molestiæ.

41. *Nullus vadat ad Collectam, vel ad vescendum habens calligulas in pedibus, vel palliolo linteo circumdatus.*

NOT. Deest etiam. Aliquando ergo nudis pedibus incedere iubebantur. Vide superius reg. 33. & reg. 9. cap. 6. Et de tempore, quo pallio vti deberent, vide reg. 4. eiusdem capitis.

42. *Siue in Monasterio, siue in agro, qui vestimentum suum plusquam ad meridiem, quando fratres conuocantur ad cibum, in sole esse permiserit, negligentia increpabitur. Et si vnum de his, quæ supra dicta sunt constitutum preterierit, correptione simili corrigatur.* 47. Cur lineis vestibus vsi.

NOT. Etiam deest. Superiùs reg. 13. cap. 6. permittuntur Monachi vestimenta ad solis ardorem tenere vsque ad horam tertiam. Iam qui ad Sextam finit ea exurere, correptione dignus dicitur. Quod quidem de pellibus reor, quæ solis ardoribus rugant; non de lineis, quibus à sole nullum accidit nocumentum. Cur vero Tabennesiotæ lineis vterentur, proculdubio vilitas pretij ex abundantia proueniens in causa fuit (vt regionis illius æstus prætermittam) quæ tãta est, non tota Ægypto solum, sed precipuè diœcesi Tentitorum sub qua Tabenna (constat ex actis Pachomij) vt Plinius scribat lib. 19. cap. 1. *Ægyptio lino minimum firmitatis, plurimum lucri. Quatuor ibi genera; Taniticum, ac Pelusiacum, Buticum, Tentyriticum, cum regionum nominibus, in quibus nascuntur. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens* (Tabenæ proxima est) *gignit fructicem cuius ex interiori bombyce lanugo netur. Nec vlla sunt eis in candore, mollitiáve præferenda. Vestes inde Sacerdotibus Ægypti gratissima.* An Monachi à Plinio inter Sacerdotes computati? eius tempore iam ibi Therapeutæ florebant. Sed & copia Ægyptiaci lini. *Ignoscat aliquis Ægypto serenti, vt Arabiæ, Indiæque merces importet, &c.* Lino Ægyptus abundat.

43. *Calligulas, & si quid aliud vngendum est, vel componendum, absque eo, qui in hoc Monasterio delegatur, & Præposito domus, ferre nullus audebit.*

NOT. Deest etiam in excussis. De Calligarum vnctione vide quæ diximus lib. 2. cap. 11. numer. 51. & 52.

44. *Si quis fratrum læsus fuerit, aut percussus, & tamen lectulo non decumbit, sed ambulat inualidus, & aliqua re indiget, vestimenta videlicet, vel palliolo, & cæteris vtensilibus,* f *Præpositus vadet ad eos, quibus fratrum vesticula commissa sunt; & accipiat: cumque sanus fuerit, reportabit absque vlla mora.* De valetudinarijs. f aliter in excussis, vt in NOTA

NOT. In excussis pro illis verbis, *Præpositus vadet, &c.* est, *Præpositus accipiet & dabit, &c.*

45. *Nemo ab altero* g *accipiat quicquam, nisi Præpositus iusserit.* 48. Claudere cellam non licet. g accipiet.

46. *Clausa cella nullus dormiat; nec habebit cubiculum, quod claudi possit; nisi forte ætati alicuius, vel infirmitati Pater Monasterij concesserit.*

NOT. Duæ causæ claudendi portam cellæ, infirmitas

mitas,& Senectus; quæ tamen in idem recidunt, nam *Senectus ipsa est morbus*. Terent.in Phorm. Aliàs totis his regulis Ægyptiorum de Institutorum laxamento, vel ad horam, vel de personarum acceptione (vulgò *recreationibus*, vel *iubilationibus*) verbum nullum, si vnum demas Antonium, de quo Pelagius lib. 10. num. 2.ait: Venator *viderat Abbatem Antonium gaudentem cum fratribus,& displicuerat ei.* Et cum iuberet sæpius arcum intendere,& ille ne frangeretur, renueret, subintulit: *Ita est in opere Dei; si plus à mensura tendimus, fratres citò deficient; expedit ergo vna laxare rigorem eorum.*

Artifices Monasterij. h Desunt sequentia in excussis.

47. *In villam nullus vadet, nisi missus*, h *exceptis armamentariis & bubulcis,& agricolis.*

Not. De opificibus Tabenensis cœnobij hæc habet Heraclides Paradys. cap.19. *In ipsis erant & operæ diuisæ: alij enim agriculturæ inseruiebant, alter hortum colebat, ille officinæ fabricæ vacabat, ille pistoris, alter carpentarij, alter verò fullonis arte clarebat: alter pellium, alter coriorum confectione sudabat: alius codicum conscriptione gaudebat; alter spatellas grandes intexere solitus erat, alter minores: omnes tamen simul memoriter spirituales libros tenebant.* Quibus consentientia, vel eadem scribit Palladius cap. 39. Lauf. qui & fabros ferrarios, seu æreos, inter cæteros enumerat:& modo adduntur in Regula armamentarij,& bubulci.

49. Æquitatura sanis prohibita. i Desunt sequentia in excuss.

48. *Super nudum dorsum asini duo pariter non sedebunt; nec super temonem plaustri,* i *Si asino sedens aliquis venerit excepta infirmitate desiliet ante fores Monasterij,& sic asinum præcedens, funiculo ducet ad manum.*

Not. En equitaturam à Pachomio sanis Monachis prohibitam sub pœnis hic assignatis; prohibitum magis, ne duo simul super asini dorsum ascenderent, indecentiam remouendo. Concessum vt ægroti equitarent, sed in asino; proculdubio cæterorum animalium equitatura vetita.

k Officinas. l Quod. m Desunt in excuss. sequentia.

49. *Ad tabernacula diuersarum artium soli pergent Præpositi, vt accipiant* l *quod necessarium est.* m *Ipsique ante meridiem, quando fratres ad vescendum vocantur, ire non poterunt, nisi grauis incumbat necessitas; & consilio Patris Monasterij mittetur Hebdomadarius, vt deferat quod necesse est. Et omnino absque iussione maioris in alteram cellam intrare nullus audebit.*

Not. Omnes istas regulas valde in excussis mancas esse, in margine notauimus. Galæus existimat, quod in calce huius exprimitur: *Omnino absque iussione,&c.* coincidere cum eo, quod D.Benedictus cap. 48 præcepit; *Neque frater ad fratrem iungatur horis incompetentibus.* Sed abs re, aliud enim est, loquutionem horis silentio destinatis euitare (quod Benedictus intendit) aliud cellam alterius nunquam absque Maioris licentia introire, quod hic præcipitur. Cum verò obtenta ea quis in sua cella fratrem conuenire cupit, superiùs reg. 23. nisi prius ostium percusserit, introitus ei prohibetur. De cellis diuersarum artium diximus supra in Not. ad regulam 47.

50. Commendatum à fratre non accipiendum. n Aliquid etiam. o Accipiat.

50. *Commendatum* n *à germano fratre nullus* o *accipiet.*

Not. Super hac re Abbas Orsisius (aut certe Theodorus) hæc grauissima in sua Regula verba concepit: *Hoc quoque maximè prouidendum est, ne quis in alteram domum & in alterius cellulam commendet aliquid, & contra Monasterij disciplinam. Qui talis est, non est de numero fratrum, sed mercenarius, & aduena; nec Pascha Domini inter Sanctos debet comedere quia factus est lapis scandali in Monasterio. Si enim lebitonaria quando lauamus,& sicca non fuerint, vsque ad vesperam non habemus potestatem apud nos tenere damusque Præposito, cui crediti sumus, vel ei cui creditum est cellarium, vt deferat ad eum locum vbi ad vestimenta pariter omnium seruantur, & manè nobis dantur, vt expandamus illa ad Solem,& cum sicca fuerint, non apud nos tenemus, sed damus in commune seruandum iuxta præceptum Maiorum.* (ita reg. 50 vsque ad 13.cap.6.) *quanto magis ea quæ propriè visus es possidere, si alteri commendaueris, aut in tua volueris esse potestate, peccas in Monasterij disciplinam? Sciat quoque ille qui ab alio suscipit commendatum, vt rem se arbitratur facere piam, vt fratrem refrigeret, quod peccat contra animam suam, subuertens regulam Monasterij. O stulte, anima tua commissa est Præposito tuo, & qui animam tuam corpusque custodit, indignus habebitur, vt perituram conseruet?* Hæc ille Pachomij discipulus.

51. *Nihil in cella sua absque Præpositi iussione* p *quispiam condet: nec poma* q *quidem vilissima, & cætera huiusmodi.* Proprietatis vitium omnino amputat. p quidpiam. q Desunt hæc.

Not. Perperam librariis Gothus in Caradignensi pro *condet*, scripsit *comedet*, quod ad rem non erat, cum de ea superius decretum esset reg.7. Prosequitur intentam proprietatis vitij amputationem, & qui superiori canone vetuerat, ne quis alteri rem quampiam commendaret, hic ne condat, seu abscondat in cella sua prohibet. Qua de re hæc quoque scribit suis Tabennesiotis Orsiesius. *Vigilemus attentius, & Sciamus quod magnam nobis Deus præstiterit gratiam per Patrem nostrum Pachomium, vt renuntiemus sæculo,& omnem solitudinem mundi, vt curas rerum sæcularium pro nihilo poneremus. Quæ nobis occasio relicta est, vt habeamus quidquam proprium à funiculo vsque ad corrigiam calceamenti; cum habeamus Præpositos, qui pro nobis soliciti sunt, tam in cibo, quam in vestitu, & corpusculi languore? Ad quos vsus superfluum, aut epulæ lautiores, aut mollior lectus; cum omnia in commune sint parata, & Cruce Christi nihil durius? Sufficit nobis habere quod homini satis est; duo lebitonaria,&c.* Et facto Monasticæ supellectilis Cathalogo, addit: *Et si ex ea lucrum faciat, Scelus putetur, & sacrilegium quidquam ex ea contingere, & in proprium vertere requiem.*

52. *Si præpositus domus alterius quidquam profectus fuerit, alius Præpositus duntaxat eiusdem gentis & Tribus gerat curam proficiscentis, & eius vtetur partibus, ac solicitè faciat: doctrinamque duorum ieiuniorum ita diuidet, vt vnum in sua domo, alterum in proficiscentis exerceat.*

Not. Valde aliter in excussis sic: *Si Præpositus profectus fuerit, aut alter Præpositus, aut qui secundus est, curam proficiscentis exerceat, vel quem ipse Præpositus elegerit de fratribus, & curam ei suam iniunxerit.* De doctrina duorum ieiuniorum nec verbum, quando præcipuè de Scripturis SS. disputatio instituenda erat, vt dicet infra c.8.reg.19.

CAPVT

CAP. VIII.

Dicamus & de Pistrinariis.

NOT. Sic est titulus in M. S. Sed agit in hoc capite *de multis*, & est quasi altera pars capitis procedentis.

51. Pistrinariorum disciplinas.

a *Loquatur* b Deest in ex cus *manè quoque.* c Deest *vel ad clibanos.* d *Meditabuntur.* e Fuerit. f *Dent.* g *Necessaria sunt.* h *Resideat.* i *Sufficient.*

1. *QVando farinam conspergunt aqua, & massam subigunt, nemo* a *loquitur alteri.* b *Manè quoque quando stabulis ad furnum* c *vel ad clibanos deportant panes, simile habebunt silentium, & tantum de Psalmis, aut de scripturis aliquid* d *decantabunt donec opus impleant.*

NOT. Durè obiurgat fratres tunc loquentes c. 47. vitæ eius.

2. *Si quid necessarium* e *habuerint, non loquantur, sed signum* f *dabunt his, qui possunt afferre* g *quibus indigent.*

3. *Quando ad miscendam farinam vocati fuerint, nullus* h *resedeat in loco panes coquentium, exceptis his, qui coctioni* i *sufficiunt, & quibus iussum est.*

k Nauigantium.

4. *In nauibus quoque similis disciplina est. Nemo à terra soluet funiculum absque iussione Patris, nec mouebit nauigium* k *nec lembum quidem.*

Lēbus quid?

NOT. Lembus nauigij exigui & velocissimi genus est; de quo Virgil. 1. Georgic.

Non aliter, quam qui aduerso vix flumine lembum
Remigiis subigit.

De eo Polibius. lib. 1. Liuius Dec. 4. lib. 4. &c.

5. *In loco sentina & interiore parte nauis, cæteris fratribus super transtra & tabulata quiescentibus, nullus dormiat.*

Transtra quid?

NOT. Nimirum vt omnes etiam positi quiescant, neque aliquis latibulum amet. *Transtra* sunt super quæ remigas sedent Virgil. 4. Æneid.

Præcipites vigilate viri, & considite transtris.

6. *Et seculares homines dormire secum in naui, nemo patiatur.*

7. *Vasa infirmiora cum eis non nauigabunt; nisi forte Pater Monasterij præceperit.*

NOT. Sic Petrus 1. epist. cap. 3. Mulieres vocat, inquiens: *Quasi infirmiori vasculo muliebri impertientes honorem.* Vide Reg. 8. cap. 4. superioris.

8. *Nullus in domo sua audebit focum facere, nisi in commune omnibus succendatur.*

52. Pœna tarde occurentium ad Dei laudes.

l Deest *sex Orat. Vesp.*

9. *Qui vna oratione* l *de sex Orationibus vespertinis tardius venerit, vel qui ministrauerit, & locutus fuerit ad alterum, vel subriserit in reliquis Orationibus, consueto ordine aget pœnitentiam.*

NOT. An potius *de duodecim*? Nam Angelus duodecim iussit vesperè fieri, & duodecim nocte numeri. 11. Sed & sex locis Vespertinis, & sex Completorio deputabantur.

m *Si quis* n *Quas.*

10. *Quando domi sedebunt, non eis liceat loqui aliquid sæculare, sed si* m *quid Præpositus de scripturis docuerit, vicissim inter se ruminent, & referant quæ quisque audierit, vel* n *quæ memoriter tenent.*

NOT. Superiùs id laborantibus præscripserat, Reg. 1 & 3. cap. 6. Hic etiam quiescentibus.

11. *Nemo quidquam operis faciet, nec scyphos plenos aquæ circumferet, nec funiculum quidem contorquebit, nisi Præpositus iusserit.*

NOT. Deest in excussis.

12. *Nemo iuncos infusos aquæ sibi tollet ad operandum, nisi minister hebdomadarium ei dederit.*

NOT. Etiam deest. Non otiosus canon, tametsi superius cap. 7. Reg. 2. similis esset: quia hic de iuncis præparatis ad funiculos faciendos, ibi de foliis, quibus texuntur sportæ, sermo est.

o Aliter in excuss. vt in Not.

13. *Qui vas fictile fregerit,* o *& iuncos tertio infuderit, aget pœnitentiam vesperè in sex orationibus.*

NOT. Longè aliter in excussis, videlicet desunt, *& iuncos tertio infuderit*; pro quo habent quasi explicandi gratia, *vel aliquam vtilem rem ad vsum Monasterij:* generaliùs. Crediderim tertia infusione iuncos vsui ineptos reddi in Ægypto. Desunt etiam verba illa *Vespere in sex orationibus*, quo nomine Completorium innui sequentia indicant. Vide not. ad Reg. 9. huius cap.

14. *Post sex Orationes, quando ad dormiendum omnes separantur; nulli licebit, excepta causa necessitatis, egredi cubiculum suum.*

NOT. Deest in excussis.

15. *Si frater dormierit, omnis eum fraternitas prosequatur.* 53.

Funera Monachorum & Virginum

NOT. Scilicet ad tumulum. Sic in vita Pachomij cap. 34. *Fratres ipsius Monasterij funus prosequebantur honorifice psalmos solitos concinentes.* Et cap. 28. de sororibus sanctimonialibus. *Si defuncta esset virgo, curantes funus eius reliqua, cunctaque, quæ ad sepulturam pertinent, adimplentes deferebant vsque ad ripam fluminis, quod vtraque Monasteria diuidit, psalmos ex more canentes. Tunc transeuntes Monachi* (nauigiis) *cum ramis palmarum, & oliuarum frondibus psallentes transuehebant eum, & in sepulchris suis cum hilaritate condebant.* Idem refert Palladius in Laus. cap. 38. & Heraclides cap. 20. Parad.

16. *Nemo remaneat absque Maioris imperio; nec psallat nisi ei iussum fuerit: nec post alterum sine Præpositi voluntate.*

NOT. Adhuc de funere est sermo. Hæc valde aliter habent excussi, id est. *Nemo exeat foras, nemo loquatur; nemo remaneat excepto Maioris imperio. Audito signo excitantis, aut voce psallentis, omnes surgant currentes ad orationes. Nullus ante psallat, nisi ei missum fuerit; nec completo Psalmo alterum sine Præpositi iussione audeat iungere.*

17. *Duo simul tempore luctus non psallent: nec palliolo circundabuntur lineo; nec quisquam erit, qui psallenti non respondeat; sed iungentur & gradu, & voce consona.*

NOT. Deest in excussis. Vide antiquam psallendi in exequiis defunctorum consuetudinem, vbi vni psallenti accinebant cæteri. In festiuitatibus non ita, sed duo psallere consueuerunt cæteris respondentibus.

18. *Qui est infirmus, in funere habebit ministrum, vt eum sustentet omnino.*

NOT. Etiam deest. Cum debilis ferettum portare nequiret adiutorio prouidebatur.

19. *Ad quamcumque locum missi fuerint fratres, habebunt de hebdomadariis eos, qui ægrotantibus seruiant: si forte in itinere, vel in agro languor obrepserit.*

NOT. Non de itinerante fratrum biga sermo est; sed cum Conuentus aliquò it.

20. *Nemo ante Præpositum suum, & Ducem ambulet. Nullus remaneat ab ordine.*

Nor. Meminit *Ducum* quoque Orsiesius, aiens: *O Duces & Præpositi Monasteriorum &c.* Sed vt puto non alij sunt à Præpositis, vel forte eo etiam nomine comprætenditur, qui absentiam Præpositi supplet.

21. *Si quis aliquid perdiderit, ante altare publicè concipietur.*

Nor. Vide cap. 2. Reg. 1.

22. *Si vero de propriis vesticulis fuerit, quod perditum est; tribus hebdomadis non accipiet, & in quarta acta pœnitentia dabitur ei, quod p amiserit.*

p Amisit

23. *Qui inuenerit aliquid, per dies tres ante Collectam fratrum q suspendet, vt tollat qui cognouerit.*

q Suspendat

54.
Quæ correctiones Abbati referuntur.

24. *Cunctis increpationibus, atque doctrinis, quarum scripta est & constituta conceptio, Præpositi sufficient. Si quid autem fuerit in delicto, refertur ad Principem Monasterij.*

Nor. Deest in excussis. Ergo maiores causæ ad Abbatem spectant, de minoribus etiam Præpositi iudicare poterunt.

r Lotum

25. r *Lutum in domo nullus absque eo faciat; & omne quod nouum est, illius sententia disponatur.*

Nor. Pro luto *lotum* habent excussi, sed perperam. Coradignensis *lutum* perspicuè legit. Et quidem *lotio* satis singulis superiùs prohibita erat cap. 6. Reg. 11. 12. & 13. *Lutum* pro reficiendis cellulis fieri absque Maioris permissu, hactenus in specie non erat cautum.

26. *Omnis conceptio ita fiet; vt discincti sint, qui concipiuntur, stantque in maiori Collecta, & in vescendi loco.*

Nor. Rectè addictur in excussis. *Et demissis manibus, & humiliato capite, emendaturos se promittentes vitia, in quibus arguuntur, veniam deprecantur*, vt ita aliquid noui dicatur supra id quod cap. 2. Reg. 1. fuerat constitutum.

s Ordine

27. *Qui absque s communione fratrum recesserit, & postea acta pœnitentia venerit, non erit in ordine suo absque Maioris imperio.*

Fugitiuorum Pœna.

Nor. Fugitiuis eadem statuitur pœna à D. P. Benedicto cap. 29.

28. *Præpositus quidem Domus, & dispensator, qui vna nocte absque fratribus foris dormierit, & postea acta pœnitudine venerit ad Conuentum fratrum, non ei permittitur, vt introeat domum, aut stet in ordine suo absque Maioris imperio.*

Nor. Deest in excussis. Agit itidem de fugitiuorum pœnis.

55.
De studiis litterarum.

29. *Omne quod in Conuentu fratrum audierunt disputatum, necessitudine coguntur, vt inter se replicent ieiuniorum maximè tempore, quando à suis docentur Præpositis.*

Nor. Hæc post 30. ponitur, sed manca. Hoc autem, vt plane necessarium sæpe inculcat, id præcipiens laborantibus in agro, & in quouis opere; & tunc absolutè, vt nullum sit opus, nullum otium huius studij expers. Sed præsertim *tempore ieiuniorum*, quo à Præpositis erudiendi sunt: iuxta id quod diceret ad calcem cap. 7. Reg. 52.

Quid saltem quisque scire tenebemur?

30. *Qui rudis Monasterium fuerit ingressus, docebitur prius quæ debeat obseruare. Et cum doctus ad vniuersa consenserit, dabunt ei viginti Psalmos vel duas Epistolas Apostoli, aut alterius Scripturæ partem. Et si litteras ignorauerit, hora prima tertia & sexta vadit ad eum qui docere potest, & qui ei fuerit delegatus: & stabit ante eum, & discet studiosissimè cum omni gratiarum actione. Postea vero scribentur ei elementa, syllaba, verba, ac nomina, etiam nollens legere compellatur. Et omnino nullus erit in Monasterio, qui non discat litteras, & de scripturis aliquid teneat. Qui minimum vsque ad Nouum Testamentum, & Psalterium.*

Nor. Excussi habent: *quod minimum est*: Vbi Gezæus absque luto hæsit. Sensus planus est in Caradignensi: Qui minimum de scripturis sacris memoriæ mandauerit, in Nouum Testamentum, & Psalterium addiscet, Iuxta Chrysost. Basil. Hieronymum, & Cassiodorum ab ipso citatos. Piissima Pachomij cura erga suorum eruditionem pro animarum profectu; quam tamen non omnes successores recepere, vt quorumdam humilitati succurrerent. Nam de Conuersis nostri Cistercienses ita statuere dist. 14. cap. 2. sub titulo, *De Conuersis, ne discant literas*: videlicet: *Nullus Conuersus habeat librum, nec discat aliquid, nisi tantum Pater noster, & Credo, & Miserere, Aue Maria, & cætera quæ de B. Maria dici statutum est infra, & hoc non litera, sed corde teneat.* Cæterum sub Pachomio nulli erant Conuersi à Monachis differētes, sed omnes ad Chorum habiles, & destinati, quod valde diuersum est. Pro his autem, qui ex professione chori seruitio addicuntur, Psalterij studium disposuit R.P. Benedictus Regulæ cap. 8. vbi: *Hyemis tempore, id est à Kalendis Nouemb. vsque ad Pascha iuxta considerationem rationis octaua hora noctis surgēdum est, vt modico amplius de media nocte pausetur, & iam digesti surgant. Quod vero restat post vigilias, à fratribus qui Psalterij vel lectionem aliquid indigent meditationi inseruiatur.* Idem credo voluisse Macarium in Regula Can. 24. supra cap. 3. huius lib. nu. 15. Quod quidem vsque in hanc diem inuiolabiliter obseruatur; præsertim apud Cistercienses nostros, quibus studij tempus post Matutinas laudes celebre satis est, atque laboriosa vigilia, sub nomine *lamperilla*, non solum nostris, sed & lippis & tonsoribus notum. Cum primum enim insinuerit Primæ horæ signum, statim iuxta Pachomij atque Benedicti regulis, reuerentur stantes iuniores ante Nouitiorum Magistrum, aliumvè ad docendum ab Abbate delegatum, memoriter recitant Psalmum, vel Psalmos quos silentio studij tempore dicto memoriæ commendare potuerunt, dataque negligentibus pœna recedunt: quod quidem studium quinquennio post susceptionem habitus iunioribus (quos nostri *Hermanos* vocant) impositum est. Perseuerat autem inter Nostros Pachomiana adhuc disciplina circa studium Noui Testamenti: postquam enim Iuniores aliqui cæteris habiliores totum Psalterium, Hymnosque memoriæ commendauerint, eodem tempore, ordine, & disciplina Epistolas Diui Pauli, vel alium Nouæ Paginæ librum, memoriæ commendare iubentur.

Lamperilla Cisterciensis.

31. *Ad Collectam & psallendum, & orandum, nullus sibi occasiones inueniat, quibus x quasi ire non possit. Et si in naui fuerit & in Monasterio, & in agro, & in quolibet ministerio, y orandi atque psallendi tempora non prætermittat.*

w Deest Ad Collectam &
x Quibus se dicat occupatum quasi &c.

Nor. Penè ad literam hausit R.P. Benedictus cap. 50. suæ Regulæ.

y Additur detentus.

CAPVT

CAPVT IX.

Dicamus & de Virginum Monasterio.

66.

Discip'ina in visitatione Virginum seruanda.

1. *NEmo ad eas vadat visitandas, nisi qui habet ibi matrem, vel sororem, aut filiam, & vel propinquas, & consobrinas, siue matrem filiorum suorum.*

Not. Ne *vxorem Monachi* diceret, matrem filiorum suorum vocauit.

2. *Si autem [necessitas fuerit, vt videant eas, & ante quam renuntiarent sæculo, & intrarent in Monasterio] paterna eis deberetur hæreditas, aut aliqua causa manifesta est; mittent cum his probatæ virum ætatis, ac vitæ, a videbunt eas, & pariter reuertentur.*

a Addunt &

Not. Pro his quæ vncinis continentur, excussi solum habent, *& ante conuersionem.*

3. *Nemo vadat ad illas, nisi ij, quos superius diximus b [si eas videre voluerint] primum facient renuntiari Patri Monasterij, & ille mittet ad seniores, qui Monasterio Virginum delegati sunt: qui occurrunt eis, & cum ipsis videbunt, quas necesse c habuerint cum omni disciplina & timore Dei.*

b Pro his [ ] est itaui.

c Habebant.

4. d *Cumque eas viderint, non eis loquentur de rebus sæcularibus.*

d Deest cūque eas viderint.

5. *Quicumque de his mandatis e præterierit, absque vlla f retardatione negligentia, atque contemptus ages publicè pœnitentiam, vt possidere valeat regna cælorum.*

e Aliquid.

f Dubitatione.

g Valeamus.

Not. Nihil amplius Sacra Petri sedes Tridentina Synodus, & DD. Cardinalium Congregatio post multa sæcula, & longas de remediis adhibendis frequenti sanctimonialium visitationi, statuisse comperiuntur, vt mira Pachomij eniteat prouidentia. De institutione earum inferiùs agemus.

SECVNDA * PARS.

* Hæc pars in excussis vltima ordine est, non secunda.

PRÆCEPTA, ET INSTITVTA PATRIS NOSTRI *Pachomij hominis Dei qui fundauit ab exordio sanctæ victæ communionem, iuxta præceptum Dei.*

NOTA Ita ad verbum in Codice Caradignensi hoc loco. Excussi habent. *De Collecta fratrum.* Sed perperam, cum de aliis multis hic sermo sit; præsertim *de emendandis delictis.*

1. *Quomodo Collecta fieri debeat, & fratres congregandi sunt ad audiendum a sermonem Dei, iuxta præcepta Maiorum, & doctrinam Sanctarum Scripturarum, vt liberentur de errore animæ, b & glorificent Deum in luce viuentium: vt sciant quomodo oporteat in domo Dei conuersari sine ruina & scandalo: vt non inebrientur aliqua passione, sed stent in mensura veritatis, & traditionibus Apostolorum & Prophetarum; & solemnitatum ordinem teneant imitantes c Congregationem eorum in domo Dei; & ieiunia atque orationes ex more complentes, qui enim benè ministrant, sequuntur regulas scripturarum.*

67.

Vtilitas audiendi verbum Dei.

a Verbum

b Animæ Conuersari.

c Conuersationem.

Not. Vtilitates audiendi verbum Dei, breui proloquio recapitulat, quibus ipse motus sequentes edidit regulas; quas ex iteratione, seu nouitate tituli diuerso à prioribus tempore editas colligimus.

2. *Hoc est ergo ministerium quod Ecclesiæ ministri d exercere debebunt. Congregent fratres Orationis tempore, & omnia faciant, quæ rite complenda sunt, vt nullam e detractionis occasionem tribuant, nec sinant ambulare quempiam f contrarium disciplinæ.*

d Implere

e Detractioni.

f Contrarium.

Aliquarum negligentiarum correctio.

3. *Si codicem postulauerint deferant eis. Si quis de foris venerit vesperè, & non occurrerit accipere opus, quod g altera die facturus est, manè ei tribuant. Si h defecerat opus, quod habebat in manibus; i referant ad Maioris k scientiam, & quod ille præceperit, l faciant.*

g Postea.

h Defecerit.

i Referant.

k Sententiā faciat.

4. *Qui minister est, habeat studium, ne quid operis pereat in Monasterio in nulla omnino arte, quæ exercetur à fratribus. Quod siquidem perierit, & negligentia fuerit dissipatum, increpabitur à Patre minister operum singulorum, & rursus ipse increpabit alium, qui opus perdiderit, duntaxat voluntate & sententia Principis, absque m quo nullus increpandi fratres habebit potestatem.*

m Quo.

Not. Nomine *Patris* aut *Principis*, etiam *Præpositus domus* oportet intelligi cum ei increpandi facultas omnis delegata sit ex Reg. 26. cap. 8. 1. p.

5. *Si vestimentum ad solem expansum tertius inueneris dies, dominus vestimenti pro eo increpabitur, & agat pœnitentiam publicè in collecta, stabitque in vescendi loco.*

Not. Hac noua Constitutione mitigari videtur Regula 3. cap. 6. quæ vsque ad horam tertiam solum vestes soli esse oppositæ, & Reg. 41. cap. 7. quæ vsque ad meridiem impunè permittebantur. Modo ad diem tertium extenditur, quamquàm modò de siccis agi, de madidis pridem explicare possemus: & palam est, minus à solis radiis siccas, quam madidas accipere nocumentum: præsertim pelle.

6. *Pellicula, & calliga, & cingulum, & si quid aliud perierit, qui perdiderit, increpabitur.*

Not. Renouantur regulæ 11. & 12. cap. 8. prioris partis. Sextæ & septimæ Regulæ sedes mutarunt in excussis, scilicet post nonam sequentem.

7. *Si inuentus fuerit n aliquis de fratribus per contentionem agens, vel contradicens Maioris imperio; increpabitur iuxta mensuram peccati sui.*

n Vnus.

8. Qui

o Aliquem.

8. *Qui mentitur, aut odio o quemquam habere, fuerit deprehensus, aut inobediens, aut plus loco, quam honestum est, deditus aut otiosus, aut durè respondens, aut habens fratribus detrahendi consuetudinem, vel his qui foris sunt: & omnino quidquid contra Regulam scripturarum est, & Monasterij disciplinam, audiet Pater Monasterij, & vindicabit iuxta mensuram opusque peccati.*

58. Grauiter delinquantium punitio.

9. *Si quis tulerit rem non suam, ponetur super humeros eius, & aget pœnitentiam publicè in Collecta; stabitque in vescendi loco.*

Furtonis. Fugitiui.

Not. Excussi addunt. *Si autem in furto fuerit deprehensus, triginta nouem verberabunt eum, & foris dabunt ei edere panem & aquam tantum: & opertum cilicio, & cinere per singula orationum tempora cogent eum agere pœnitentiam. Eademque lex in fugitiuis obseruabitur.*

Not. Hinc incipit de delictis emendandis certis impositis pœnis agere: quod plane in prima regularum parte omissum erat: eo quod nondum fortè, vt assolet, in ipso institutionis exordio, in peccata fratres prolapsi essent. Quod vero 39. scilicet *plagis* fur verberari decernatur, ex Iudæorum moribus desumptum est, à quibus Paulus *quinquies quadragenas vna minus accepit* 2. Corinth. 11. id est vnde 40. plagas. Vbi Chrysostom. hom. 25. *Quare vna minus? Lex erat vetus ignominiosum fieri eum, qui supra 40. accepisset. Ne igitur percutientis impetus supra numerum plagas inferens, ignominia notaret, decreuerunt vna minus inferri, vt licet verberans multiplicet, nè supra 40. excidat, sed intra constitutum numerum maneat: verberatusque ignominia non notetur.* Lex vero vetus hæc erat Deuterom. 25. *Sin autem eum, qui peccauit, dignum viderint plagis, prosternent, & coram se facient verberari. Pro mensura peccati erit & plagarum modus, ita duntaxat vt 40. numerorum non excedat, ne fadè laceratus ante oculos tuos abeat frater tuus.*

40. Plagarū num eius ignominio sui.

59. Præpositorū correctio.

10. *Præpositus domus culpæ & increpationi subiacebit, si ante tres dies non nuntiauerit Patri, siue in agro, siue in via, siue in Monasterio, quid perierit: p agatque pœnitentiam iuxta ordinem constitutam.*

p *& aget.*

q *fuerit* sed praue.

11. *Quod si homo q fugerit, & ante tres horas non nuntiauerit, reus erit perditionis eius; nisi tamen eum rursus inuenerit.*

Not. Non ergo integrum cuique erat statum Monasticum semel arreptum deserere.

12. *Hæc est vltio in eum, qui fratrem de Domo perdiderit. Tribus diebus agat publicè pœnitentiam. Quod si eadem hora in qua fugit, nuntiauerit Patri, reus non erit.*

Not. Excussi aliter. *Quod si eadem hora qua fugerit, non nuntiauerit Patri, reus erit peccati.* At vndenam sciret frater fugam alterius? aut fratrem custodire alterum teneretur? Sanè cum tres in qualibet cella agerent, fugientem duo reliqui prodere tenerentur: nam semper, & vbique comites erant.

13. *Peccatum si in domo sua Præpositus viderit, & non statim increpauerit delinquentem, nec nuntiauerit Patri Monasterij, ipse increpationi subiacebit.*

Not. Aliter editi habent, sed in idem recidit: *Si in domo sua Præpositus viderit delinquentem, & non nuntiauerit Patri Monasterij, ipse increpationis ordini subiacebit.* Verùm si ipse delinquentem increpauit, non tenebitur Patri nuntiare: quod plane addit Caradignensis.

14. *Per Domos singulas vespere sex Orationes, psalmosque complebunt, iuxta ordinem maioris Collectæ, quæ à cunctis fratribus in commune celebratur.*

Collectæ maiores minores & mediæ.

Not. Rectè Alardus obseruat, minores Collectas à fratribus eiusdem domus celebrari solitas quotidie, orationis gratia, vel eruditionis: vbi 30. vel 40. fratres coibant: maiores vbi omnium domorum in vnum cogebantur, id est 1300. plus minusue. Ego medias Collectas dicerem, quæ ab vna Tribu celebrabantur, nimirum à fratribus trium Monasteriorum.

15. *Per singulas hebdomadas bina disputationes r Catecheses à Præpositis complebuntur.*

Concio bis in hebdomade.

r Deest *Catecheses* in excuss.

Not. Bis in hebdomadas concio habenda ad fratrum instructionem.

16. *Nullus in domo quidpiam faciet, nisi quod Præpositus iusserit.*

Not. Rem vnicè necessariam sæpius inculcare oportuit.

17. *Si omnes fratres, qui in vna domo sunt, viderint Præpositum nimirum negligentem, s aut durè increpantem fratrem, & mensuram Monasterij excedentem, referent ad Patrem, & ab eo increpabitur.*

s Deest *aut durè incr. frat.*

Not. B. Benedictus c.65. Regulæ.

66. Virtutum Præpositi syllabus.

Ipse autem Præpositus nihil t faciet, nisi quod Pater Monasterij iusserit: maximè in re noua: nam in his quæ ex more accidunt u seruabit regulas Monasterij.

t *Faciat.* u *Obseruabit.*

Not. Sequitur exactissimus virtutum Præpositi cathalogus: cui similem texuit B. Benedictus cap.4. pro omnibus Monachis, & cap. 31. pro Cellerario, & cap.64. pro Abbate.

18. *Præpositus non inebrietur. Nec sedeat in humilioribus locis iuxta vasa Monasterij. Nec rumpat vincula, quæ Deus in cœlo condidit, vt obseruentur in terris. Nec lugeat in die festo Domini saluatoris.*

Not. *Non sedeat &c.* id est grauitatem seruet & decorum personæ conuenientem: *Iuxta vasa Monasterij*; hoc est propè vasa vinaria, & similia. *Non lugeat &c.* Petrus Chaconius ita interpretatur, vt solet: *Ne ieiunet Dominicis diebus*: ne videlicet festiuos cum cæteris dies confundat. Ego actiuè intelligo: Ne ieiunare faciat fratres Dominicis diebus. *Nec rumpat vincula &c.* id est vota fratrum frangat.

19. *Dominetur carni suæ iuxta mensuram Sanctorum.*

Not. vetat ne Præpositi nobiliores sibi cellas extruant, & cubilia; quod propriè Gentilium esse ait; non Christianorum non habentium hic ciuitatem permanentem, sed inquirentium futuram, non manu factam æternam in cælis.

20. *Non sit duplicis fidei. Non sequatur cordis sui cogitationem, x sed legem Dei. Non resistat sublimioribus tumenti animo potestatibus. Non fremat, neque y inhiet super humiliores. Non transferat terminos. Non sit fraudulentus, nec in cogitationibus z versidolus. Ne negligat peccatum animæ suæ a nec vincatur carnis b sua luxuria.*

x Deest *sed legem Dei.* y *Irruat.* z *Verses dolos.* a *Extirpare nec &c.* b Deest *sua.*

21. *Non ambulet negligenter. Non cito loquatur verbum otiosum. Non ponat scandalum ante pedes cæci. Non doceat c voluntatem animam suam. Non soluatur risu stultorum, ac ioco. Non rapiatur cor eius*

c *Voluptates.*

ab

ab his, qui inepta locuntur, aut dulcia. Non vincatur muneribus. Non paruulorum sermone ducatur.

d Eminentem. 22. *Ne affligatur in tribulatione. Ne timeat mortem, sed Deum. Ne preuaricator sit propter* d *imminentem timorem: Non relinquat lumen verum propter modicos cibos.*

Not. Alia lectio habet apud Chaconem: *Ne relinquat verum flumen propter modicos riuos:* vt sit allusio ad illud Hierem. 2. *Me dereliquerunt fontem aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas dissipatas &c.* Sed nihil modò sub ænigmate Præposito dicitur. Itaque sto dictis: & sensus est: Ne grauetur cor eius in crapula, quæ aciem rationis hebetat.

e Vacillat, & f Veram. g Firmus. h Iusta. i Appetitu. k Deo & hominibus. l Elongans se. 23. *Non* e *nutet, aut fluctuet in operibus suis. Non mutet sententiam* f *sed* g *firmi sit, solidique decreti:* h *iustus considerans cuncta, iudicans in veritate, absque* i *appetitione gloriæ: manifestus* k *apud Deum, & homines, & à fraude* l *procul.*

m & personam. 24. *Ne ignoret conuersationem sanctorum; ne ad eorum scientiam cæcus existat. Nulli noceat per superbiam. Ne sequatur concupiscentias oculorum suorum. Non eum superent incentiua vitiorum, veritatem nunquam prætereat. Oderit iniustitiam.* m *Secundum personam nunquam iudicet pro muneribus. Nec condemnet animam innocentem per superbiam.*

n Seductus. o Lautioris. 25. *Non rideat inter pueros. Nec deserat veritatem timore superatus. Non comedat panem de fraudulentia. Non desideret alienam terram. Non opprimat animam propter aliorum spolia. Nec despiciat eos qui indigent misericordia. Ne falsum dicat testimonium* n *seducens lucro. Ne mentiatur propter superbiam, Ne contendat contra veritatem ob timorem animi. Ne desperet iustitiam propter lassitudinem. Ne perdat animam suam propter verecundiam. Ne respiciat dapes* o *lautiores mensæ. Ne pulchra vestimenta desideret. Ne senes negligat, ne inebrietur vino, sed humilitatem iunctam habeat veritati.*

26. *Quando iudicat, sequatur præcepta maiorum, & legem Dei, quæ in toto Orbe prædicata est.*

Not. Illud *Quando iudicat,* in excussis finis est superioris sententiæ vbi sequens incipit sic: *Sequatur præcepta &c.* Sed nostra Cardignensis lectio magis ad rem.

61. Imprecatio in Præpositũ negligentem. p Reddetur ei mensura. q Animi. Falso. r Desideriis temporalibus. s Et audiuit

27. *Si quidquam de his præterierit,* p *reddent ei mensuram iuxta quam mensus est, & recipiet secundum opera sua: quia mœchatus est in ligno & lapide, & propter splendorem auri, & fulgorem argenti dimisit iudicium:* r *& desiderio temporalis lucri laqueis se induit iniquorum.*

28. s *Vt eueniat ei contritio Heli & filiorum eius* 1. Reg. 4. *Maledictio Dauid quam imprecatus est Doeg.* Ps. 51. *Signum quo denotatus est Cain* Genes. 4. *Sepultura asini de qua loquitur Ieremias* cap. 48. *Perditio quæ peccatores terra hiatus absoluit.* Numer. 16. *Et interitus Chananæorum* Ps. 138. *Et contritio hydriæ ad fontem:* Eccles. 12. *Et arenarum comminutio in littoribus, quæ salsis fluctibus verberantur: Et confractio virgæ gloriosæ de Isaia:* cap. 14. *Vt sit quasi cæcus palpans manu parietem* Isai 59. *Hæc omnia ei eueniant, quia non seruauit veritatem in iudicio, & iniquè egit de omnibus quæ ei credita sunt.*

Not. Elegantem collegit maledictionum manipulum: quas in iudiciorum corruptores seuerè vibrauit. Vbi tamen in editis duæ illæ maledictiones Doeg, & Cain confunduntur sic: *Maledictio Dei quam imprecatus est Cain:* multò elegantius Catadignensis Codex, maledictionem Doëgo tribuit, signum Caino, quo scilicet à Domino in facie insignitus, est. Porro in libris Regnorum quando Dauid Doëgo maledixerit non reperitur. Verùm Psalmum 51. totum in eum composuit: vbi inter alia maledicta: *Propterea* (inquit) *Deus destruet te in finem, euellet te & emigrabit te de tabernaculo tuo, & radicem tuam de terra viuentium, &c.* Quo Pachomium respexisse credo: cum maledictiones ibi à Propheta in Doëg iactatæ in pœnam eorumdem criminum imprecatæ fuerint, à quibus proximè Præpositum abstinere præcipit; videlicet quia lingua eius iniustitiam cogitauit, quia sicut nauacula acuta fecit dolum, quia dilexit malitiam super benignitatem, iniquitatem magis quam loqui æquitatem: quibus contraria prorsus in hoc syllabo sanctus legislator à Præposito exigit.

Sed verò vnde tibi putas Pachomium tot criminum scelerumque Præpositos domorum fissiarum reos esse præscripserit, Qui sanctissimos viros ei muneri adaptasse dicitur cap. 24. vitæ ipsius, &c. 25. Sanè non in viuos vibrauit stilum, sed in discolos, qui post multa annorum curricula futuri erant, de quibus Domino reuelante præsciuit. (cap 45.) *quæ nouissimis erant euentura temporibus, cæcitatemque mentis eorum, qui post futuri sunt; & errorem cordis bonorumque defectum valde doluit. Maximè verò* (hoc maximè ad rem) *quod Præpositi tunc negligentes ac desides forent; nec in Deo confiderent, sed concordia discordiosi vterentur, placentes stultè multitudini; & ostentantes habitum Monachorum, nullaque bona opera præferentes. Semel autem pessimis primatum tenentibus, ipsumque nomen sanctæ conuersationis ignorantibus, necesse est æmulationes ac iurgia generari: & quis præsit, ac maior sit, ambitiosa litè contendere &c.* Ergo vt hos à longe salutaret, prophetico plenus spiritu superiores dictauit canones in Præpositos nequam. Et quoniam sub iniquis Præpositis eiusdem farinæ homines fore oportebat, in eos etiam sequentia tela contorsit. 62. Cur & quisnam Pachomius talia imprecatur.

TERTIA PARS.

Item præcepta Sancti Pachomij, atque iudicia.

Nota. Ita Caradignensis: pro quo editi habent: *Præcepta & Instituta P.N. Pachomij hominis Dei qui fundauit ab exordio sancta vita communionem iuxta imperium Dei.* Sed magis ad rem titulus noster, cum de punitione scelerum his tantum agatur.

Proœmium 63. LENITVDO *legis charitas,* a *scientibus tempus, quod iam instat horam è somno consurgamus;* b *& vicinior sit salus, quam eo tempore* c *quo credidimus. Nox præcessit, dies autem appropinquauit;* Pene grauiter peccatium.

a *scientes* b *quod* c *cum* *pinquauit, deponamus opera tenebrarum, quæ sunt contentiones, detractiones, odia, & tumentis animi superbia.*

Detractoris. d *qui* e *contempserint.* f *separabunt eum.*
1. *Qui facilis est ad detrahendum, dicitque quod non est; d si in hoc peccato fuerit deprehensus, monebunt eum secundò, & si audire e contempserit, f separabitur extra Conuentum fratrum septem diebus, & panem tantum cum aqua accipiet, donec polliceatur, atque confirmet, se ab hoc vitio recessurum, & sic dimittetur ei.*

Not. De eiusmodi pœna pro grauioribus culpis infligenda agit Benedictus cap. 23. & 25.

Iracundi. g *si quis iracundus &c.*
2. g *Iracundus, & furiosus, si frequenter irascitur sine causa, & propter rem inanem, & vacuam, per sex vices commonebitur: in septima facient eum consurgere de ordine sessionis suæ, & inter vltimos collocabitur, docebuntque eum, vt ab hac mentis perturbatione mundetur. Cumque tres testes dignos testimonio, qui pro eo polliceantur, nequaquam simile quid esse facturum, h adduxerit, recipiet sessionem suam: alioquin si ipse remanserit in vitio, moretur inter vltimos perdito priore loco.*

h verbum hoc est post ly *testimonio.*

Not. De fratrum degradatione iustis ex causis ab Abbate infligenda agit R. P. Benedictus c. 63. & quod ea fugitiui mulctentur, decernit cap. 29.

Calumniatoris. i *priori loco fuerit, siue de infer.*
3. *Qui falsum cupit probare contra alterum, vt opprimat innocentem, tertio commonebitur, & postea reus erit iniquitatis, siue de* i *prioribus sit, siue de inferioribus.*

Peruersoris fratrum. k *suo* l *animos*
4. *Qui habet pessimam consuetudinem, vt fratres* k *suos sermone sollicitet, & peruertat* l *animas simpliciorum, tertio commonebitur; si contempserit, & obstinato animo in duritia perseuerauerit, separabunt eum extra Monasterium, & verberabunt ante fores, dabuntque ei ad vescendum foris panem solum, & aquam donec mundetur à sordibus.*

Not. Excussi habent: *Et verberabunt ante fores triginta nouem*, id est vna minus quadraginta de quo superius dictum 2. p. can. 7. numer. 58. Vbi tamen non dicitur quod extra fores infligantur verbera, quæ maximæ ignominiæ pœna est.

64.

Murmurationis pœna. m *pessimam* n *perspicuè*
5. *Qui habet* m *consuetudinem murmurandi, & quasi graui opere se opprimi queritur; docebunt eum quinquies quod sine causa murmuret, & ostendent ei* n *perspicuam veritatem. Et si post hoc inobediens fuerit, & est perfectæ ætatis, ita eum habebunt vt vnum de ægrotantibus & ponetur in loco infirmorum, ibique aletur otiosus, donec redeat ad veritatem. Sin autem iusta est illius querela, & à Maiore iniquè opprimitur, qui cum scandalizerit, eidem sententiæ subiacebit.*

Not. Pœna plane verecundiam ingerens, quam dolorem, & quæ sæpè prudentissimè & cum magno fructu infligeretur verecundioribus.

Inobedientis & mendacis. o *alterius culpa.*
6. *Si inobediens quis fuerit, aut contentiosus, aut contradictor, aut mendax, & perfectæ ætatis decies commonebitur, vt desistat à vitiis: Si audire noluerit, Monasterij legibus increpabitur. Quod si* o *per alterius culpam ad hæc vitia deuoluetur, & hoc fuerit comprobatum, ille qui causa extitit, reus erit vltionis.*

Puerorum amatoris.
7. *Si deprehensus fuerit aliquis de fratribus libenter cum pueris ridere, & ludere, & habere amicitias ætatis infirmæ, tertio commonebitur, vt recedat ab eorum necessitudine, & memor sit honestatis, & timoris Dei. Si non cessauerit, concipient eum, vt dignus est, correptione seuerissima.*

Not. Mirum est eiusmodi enormissimorũ scelerũ purissimum virum Pachomium meminisse, cũ longè ab eius temporibus & discipulis fuerint: nam de perditione futurorum anxium, ita eum Angelus alloquutus est: *Modo qui præsentia tua se continent tuarum sequentes exempla virtutum, maxima gratiæ luce resplendent.* Discoli multo post eum extinctum tẽpore futuri erant, & nihilominus iterum Monasticem flores pristinos recepturam, his docuit. *Post te quoque qui in huius sæculi caligine fuerint immorati, quia prudenter intelligent quæ petenda sunt, quævé fugienda; & spontanea voluntate nullo humanitus vtentes exemplo, de tantis exilierint tenebris, omnemque iustitiam seruantes æternam vitam toto corde dilexerint; amen dico tibi quia cum istis erunt, qui nunc tecum in summa continentia, & sanctitate præclari sunt, eamdemque salutem, ac requiem sortientur.* Itaque de malis futuris anxius hæc dictabat homo Dei.

Præceptorũ contemptoris.
8. *Qui contemnunt Maiorum, & regulas Monasterij, quæ præcepto Dei constituta sunt, & paruipendunt seniorum consilia, corripientur iuxta ordinem constitutum, donec corrigantur.*

Not. Iterum hinc ad Præpositos reddit.

65.

Iniqui Præpositi conceptio.
9. *Qui index est peccatorum omnium, & peruersitate mentis vel negligentia reliquerit veritatem, viginti viri sancti & timentes Deum, siue decem; & vsque, de quibus omnes dent testimonium, sedebunt, & iudicabunt eum, & degradabunt eum in vltimum gradum, donec corrigatur.*

Not. Non dissimiliter puniendos Præpositos nequam decreuit D. P. Benedictus cap. 71. quem tu consules.

Seminantis discordias.
10. *Qui conturbat fratrum animos, & facilis ad loquendum est, lites ferens ac iurgia, decies commonebitur. Si non fuerit emendatus, corripietur ordine Monasterij corrigatur.*

Præpositi personarum acceptoris. p *anima sua*
11. *Qui viderit de Maioribus & Præpositis fratrem suum in tribulatione, & noluerit causam tribulationis inquirere, eamque contempserit: quæratur causa à supradictis iudicibus inter fratrem, atque Præpositum: & si deprehenderint negligentia Præpositi, vel superbia coangustatum fratrem, & indicasse eum non secundum veritatem sed secundum personam, degradabitur de solio donec corripiatur, & ab iniustitia sordibus emundetur; quia non considerauit veritatem, sed personas; & seruiuit prauitati* p *animi sui, & non Dei iudicio.*

Not. In margine Caradignensis M.S. minio notatur *De iudicio iniusto.*

q *regulas.* Proprio vitio exeuntis de Monasterio. r *apta*
12. *Si quis promiserit obseruare se* q *regulam Monasterij, & facere cœperit, eamque dimiserit: postea autem reuersus egerit pœnitentiã ostendens infirmitatem corpusculi, per quam non possit implere quæ dixerat; facient eum inter languentes commorari, & pascetur inter otiosos, donec* r *apta pœnitentia impleat quod promisit.*

Not. Ad marginem Caradignensis est: *De Vitioso.* D. Benedictus de his agens cap. 29. *Frater,* ait *qui proprio vitio egreditur de Monasterio, &c.* Ex taxatione penæ huius regulæ elicio, neminem debilitatis obtentu Monasterium posse relinquere, cum is inter ociosos, & languidos degere possit obedientiæ militans.

Præpositi pueros non corripientis.
13. *Pueris, si in Domo fuerint dediti lusibus & otio, & correpti non poterint emendari, debet Præpositus vsque ad dies 30. ipse eos monere, & corripere. Si viderit in prauitate persistere, & non nuntiauerit Patri,*

Matrimonij. *Patri, si & aliquod peccatum in eis fuerit deprehensum, ipse pro his culpa subiacebit, iuxta quod peccatum in eis fuerit deprehensum. Qui iniuste iudicauerit, iuste ab illis condemnabitur.*

Puerorum impudentium. Not. In excussis additur ante illud: *Qui iniustè &c.* hoc: *Omnes autem pueri qui non timent confundi pro peccato, & per impudentiam iudicium Dei non cogitant, & correpti verbo non emendauerint, verberentur quamdiu disciplinam accipiant, & timorem. Qui iniustè &c.* De educatione puerorum in Monasterij agit R.P. Benedictus c. 30. & 37. & 59.

66. Scandalizantium pœna. 14. *Si vnus de fratribus, aut duo vel tres scandalizati ab aliquo recesserint de domo, & postea venerint, ventilabitur inter eos, & scandalizantem iudicabunt: Qui reus inuentus fuerit, Monasterij regulis emendabitur.*

Not. Deest in excussis.

Præceptorē defendentis. 15. *Qui consenserit peccantibus, & defendet alium delinquentem, maledictus erit apud Deum, & homines, & Corripietur increpatione seuerissima.*

Not. Hæc spectat illa Orsiesij lex in suis Institut. *Nos inuicem amare debemus & ostendere quod simus famuli D.N. Iesu Christi, & filij Pachomij, & discipuli Cœnobiorum. Si Præpositus Domus aliquem corripuerit ex fratribus, qui subiecti sunt, erudiens eum in timore Domini, & cupiens ab errore corrigere: & alius voluerit pro eo loqui, & eum defendere, subuertens cor illius; qui hoc facit, peccat in animam suam, quia subuertit eum qui corrigi poterat, & consurgentem deiecit in terram, atque ad meliora tendentem mala persuasione decepit; errans ipse, & alios errore faciens.* D. Benedictus cap. 69. idcircò vetuit; *Vt in Monasterio non præsumat alter alterum defendere.*

Præpositi nō rectè iudicantis. 16. *Quod si per ignorantiam deceptus est, & non ita putauit vt verum est, ignoscetur ei.*

Not. Adhuc de Præposito non rectè iudicante agit.

Peccantis ex malitia, & opusque peccati detandus. 17. *Et omnis qui peccat per ignorantiam, facile accipiet veniam qui autem sciens peccauerit, sustinebit increpationem iuxta mensurā operis. FINIS.*

QVARTA PARS.

Nota Quæ sequuntur desunt in Codice Caradignensi; extant vero in excussis à Petro Chacone qui ea è M.SS. extraxit.

Postquam pro discolis tot tantaque iudicia S. Pachomius perscripserat temporibus futuris profutura: nunc ad pietatis professores, probosque alumnos conuertitur, quibus quæ sequuntur edicit.

Præcepta, & leges Pachomij.

67. Labor manuum moderandus. a deesse videtur, quàm ferre queāt. 1. *Ne plus fratres facere compellantur, a sed moderatus labor omnes ad laborandum prouocet.*

Not. Ita Angeli Regula, & Benedictus cap. 48. Metaphrastes in vita Pachomij: *Regula hæc continet, vt vnusquisque frater vnam in die faciat stoream.* Et qui duas vana gloria ductus fecit, durè ab eo corripitur.

2. *Sit inter eos pax, & concordia, & libenter maioribus subiiciantur.*

3. *Sedentes, & ambulantes, & stantes inuicem de humilitate decertent.*

4. *Si quis peccatum fecerit, Patres Monasteriorum emendare poterunt, & constituere quid sequi debeat.*

Præpositi autoritas. 5. *Præpositus autem domus, & qui secundus ab eo est, hoc tantum iuris habebunt, vt compellant fratres in punctis singulis, vel Collecta domus, siue in Collecta maiori, hoc est omnium fratrum, subiacere pœnitentiæ.*

Not. De his Collectis diximus supra 2. p. Reg. 14. De Præpositi autoritate in puniendo vide 1. p. c. 8. Reg. 14.

Præpositus primus & secundus Cistercienſibus supprior. 6. *Quod si Præpositus peregrè fuerit; qui secundus est, locum eius implebit, tam in pœnitentia fratrum recipienda, quam in quocumque alio eorum, quæ in domo necessaria sunt.*

Not. Secundus à Præposito, nunc à Cisterciensibus nostris *Supprior*, à Benedictis Hispanis *Prior, seu Præpositus secundus,* qui tamen Præpositi absentis omnes numeros explet. Videtur hæc regula reformari 52. cap. 57. quā alterius Domus Præposito id committebatur, quod tamen ægrè posset perficere.

7. *Si quis absque conscientia duorum ierit ad alteram Domum, vel ab alterius Domus fratre codicem ad legendum mutuum postulauerit, vel quodlibet aliud; Monasterij ordine increpabitur.*

8. *Qui vult sine macula & contemptu in Domo in qua deputatus est viuere, omnia quæ præcepta sunt coram Deo obseruare debebit.*

9. *Quidquid necessarium est, siue in agro, siue in Monasterio, Præpositus, etiam non postulatus impleat.*

10. *Sex orationes facient vespertinas, iuxta exemplum maioris Collectæ, in qua omnes fratres pariter congregantur.*

Not. Dictum de eisdem 2. p. Reg. 14. & 1. p. cap. 8. Reg. 9. & 14.

11. *Summæ dilectionis est, etiam si difficile fuerit, vt multum onus habeant, nec ex onere nascatur tædium.*

12. *Si quis de foris venerit; & æstu laborauerit, aliique fratres orationem celebrauerint; si ire non potest, non cogatur.*

13. *Quando Præpositi Domorum fratres de conuersatione sancta vitæ docebunt, absque grauissima ægritudine nullus aberit.*

Not. Diebus ieiuniorum. 1. p. cap. 7. Reg. 52. & bis in hebdomada 2. p. Reg. 15.

68. Extra Monasterium qualiter absoluendæ controuersiæ. 14. *Maiores, quicumque ei fratribus mittuntur foras, quando ibi fuerint, habebunt ius Præpositorum: cuncta gerent arbitrio eorum docebunt fratres per constitutos dies. Et si forte aliquid inter eos ortum fuerit simul*

simultatis, audient ipsi Maiores, & indicabunt causam, & dignum culpa increpabunt: & ad imperium eorum statim ad pacem pleno corde consentient.

Not. D. Franciscus cum iter agebat, obedientiam comiti præstabat, vt narrat Bonauentura in eius Actis cap. 6.

Controuersia inter Præpositum & fratrem qualiter absoluenda.

15. *Si quis de fratribus contra Præpositum Domus suæ tristitiam habuerit, aut ipse Præpositus contra fratrem aliquam querimoniam, fratres probatæ conuersationis & Fidei audire eos debebunt, & iudicabunt inter eos. Si tamen absens est Pater Monasterij, vel aliquò profectus, primum quidem expectabunt eum: si autem diutiùs commorari viderint, tunc audient inter Præpositum & fratrem, ne de suspenso iudicio maior tristitia oriatur. Et ille, qui subiectus est, & hi qui audiunt, iuxta timorem Dei cuncta faciant, & in nullo dent occasionem.*

Not. Videlicet detrahendi. De his iudicibus superius actum 3. p. Reg. 9. Sequens habet titulum, *De vestibus. Monachorum.*

16. *Si quis de his quæ præcepta sunt amplius habuerit absque concessione Maioris, deferentur ad custodiam vestrum; & introeundi illic vel postulandi, non habebit potestatem, sed erunt sub Præpositi arbitrio, aut qui secundus est ab eo.*

Not. Satis de his dictum supra 1. p. c. 7. Reg. 13. sed replicare libuit consequenti tempore, ne res tanta memoria in posterum laberetur.

FINIS REGVLARVM S. PACHOMII De quatuor partitionibus eorum iudicium.

69. Integra Pachomij Regula in prima parte côtinetur.

POstquam seriò eæ à me discussæ sunt, & Notulis vtcumque collustratæ, illud pro comperto habeo, primam partem esse integram S. Pachomij Regulam, quam suis promulgauit discipulis; in ea enim nouem distincta capitibus continetur quidquid optimi Cœnobitæ obseruare tenentur. Sequentes duæ, id est secunda & tertia, postmodum reuelatione de Religionis deliquio habita, corde tremulus exarauit: quas tamen crediderim secretò Orsiesio, Patronio, Theodoro, Syro, & aliis talibus perfectis vitis tradidisse suo tempore in lucem dandas; neque enim vtile piis esset, eiusmodi scelera, quæ in eis taxantur, vel aure tenus percipere. Atque hæc causa fuerit, vt sub nouis titulis æditæ reperiantur. Quarta potuit publicè, quasi secundæ æditionis lex, ab eo promulgari, & primæ superaddi: quamquam non tam necessaria contineat Instituta, vt prætermitti non possit; quod & fecit M. SS. nobilis atque irrefragabilis Caradignensis Codex.

Iam reddamus eiusdem sancti Pachomij Epistolam ad Syrum Abbatem, seu Patrem Monasterij *Cenum*, & ad Ioannem Præpositum eius Domus vt in eodem extat Caradignensi Codice, magno Dei beneficio conseruata. Porro de Syro, cui data est, egit Hieronymus in Prologo, Regulæ. Ioannis vero meminit autor vitæ Pachomij cap. 24. cum inter præcipuos eius, discipulos enumerans. Epistola autem Pachomij sic habet.

EPISTOLA

PATRIS NOSTRI PACHOMII.

AD SYRVM PATREM MONASTERII cenum, & Ioannem præpositum domus eiusdem Monasterij, Ita & titulus M. SS.

TRANSIVIMVS *per te, & non potuimus præ nimia festinatione, Diuinum tecum conferre sermonem. Ideo nunc per Epistolam loquimur. Omni virtute contende, vt impleas consuetudinem Monasterij, & facias quod præceptum est: ne correctioni futuri temporis prepareris, seruerisque in peccatorum vinculis condemnandus, & offerendus Deo propter negligentiam: non tuam solum, sed & fratrum, qui tecum sunt, & cooperantur tibi. Sciendum quod ea, quæ nobis dedit Deus, illis fidelissimè tradere debemus: & memineris ministerij, laborisque sanctorum, tu, & amici tui, qui cognouerunt æternam voluntatem, vt & ipsi fiant cohæredes eiusdem repromissionis, & habeant immortalem à Deo, quæ creata est per Spiritum Prophetarum, & Apostolos roborata, qui sustinuerunt pro ea omnes angustias, & persecutiones. Crediderunt enim promissioni eius & idcirco fragrantia boni odoris sibi parauerunt. Consideremus ergo eos, quos Deus domininatioae donauit, si forte eis seruire mereamur, & eorum adhærere doctrinæ, relicta omni superbia, & peccato fortissimè resistentes. Alpha quod absque timore operatur in corporibus: absorta est enim mors in victoria. Et quomodo rursum infirmi sumus in hoc tempore, scientes quod statura sit Ecclesia, & dirigenda in bonum, sicut & prædixi tibi. Non est timendus interitus in loco peregrinationis nostræ, sed pugnandum quomodo pacem cū his, qui Dei iustificationes custodiunt, habere possimus. Si lucreris totum mundum, & habeas contra Deum inimicitias, quæ est vtilitas? Decet igitur, vt quæ dicuntur nobis, aliquando intelligamus, scientes quod mundus prætereat, & concupiscentia eius. Vigilate, & videte quomodo ambuletis. Nouimus quod ineruditis occurrat mors: & ideo intelligite tempora, in quibus erit error, & seductio. Considera horas atque momenta, & mensium spatia, quorum cursu humana vita deuoluitur: & eorum numero scies, quanto tempore vnusquisque vixerit* (in M.S. est *viscuerit*: an forte, *vir fuerit*) *vt possit colligere fruges suas, & implere ex eis horrea, & sementem futuris mensibus* (an *futuris messibus?*) *præparare: vt cultura studia tempore messionis inueniat, & coram Deo & hominibus possideat necessaria. Mortis timore superato, & transeunte mundo, non celebret festos dies in veteribus vestimentis. Ciuitates destructæ sunt, & repleta alienis. Qui autem pij sunt, sapient inire consilium. Fluxit in deserto aqua, & exultauerunt momenta, & volatilia: homo non vngetur vnguento, quod demolita sunt muscæ morientes: & quod compositum est filij agri. Ideo vigilare debemus, & omni solitudine futuris dapibus prouidere: ne confundamur in tempore, quando venerint tempora refrigerij, & ne conueniamur subditi seruituti, sed vt simus noua conspersio, scientes quod* 70. Eius Epistola.

quod pulchritudo agri nobiscum est. Loquitur aliâ sermo Diuinus. Numquid comedam carnes taurorum, aut sanguinem hircorum bibam? Quamobrem non circumferamur omni vento doctrinæ, quia venit tempus, vt sancti regnum accipiant. Expandit Sion manus suas, non est qui consoletur eam. Iuuenes infirmati sunt in plagis lignorum, dispergens aquas itineris sui. Mirmicollem periit, eo quod non haberet escam. Qui cum fure patitur, odit animam suam. Prophanas & varias doctrinas è vita. Aduena, sicut indigena sint inter vos. Occidit in grandine vineas eorum, & siccamina eorum in pruina. Acceptabilis Regi minister intelligens. Mel inueniens comede quod sufficit, ne forte satiatus euomas illud. Memento iudicij, & misericordiæ, per quam glorificatus est Deus, fideique fundamentum atque viuorum; vt per hac spem possidere valeamus: pugna, atque contende tu, & qui tecum sunt fratres. Quia scripsi vobis in figuris & in parabolis, vt quæratis sapienter, sequentes sanctorum vestigia, ne incurratis iudicium Dei. Doctos sermonibus eius omnipotens præsenti sæculo nos ambulare non prohibeat, sed incessabiliter iustitiam Dei semper operemur. Recordatio illius testimonij: Donec pertranseat dies, & pluuia abeat, & recedat sibi. Deus adiutor sit nostri in pace, qua mensuram non habet largitatis quæ sit in omnibus vestris donec vespertinum tempus pertranseat. Hæc scripsi vobis omnia, vt nunc laborantes, requiem in futuro habere possitis. Amen.

Explicit Epistola. R.P. N. Pachomij Hominis Dei.

71. Alias eiusdē mysticæ dictionis scripsit. Vide quæso quàm verè de Pachomij Epistolis Gennadius scripserit: *Scripsit & ad Collegas Præpositura sua Epistolas, in quibus Alphabetum mysticis tectum Sacramentis, velut humana consuetudinis excedens intelligentiam, clausit; solis, vt credo, eorum gratia vel meritis manifestum.* Vnde & fallus est ipse: *Scripsi vobis in figuris, & in parabolis*; & illud: *Alpha quod absque timore operatur in corporibus.* Suspicor & cætera Alphabeti elementa in exemplari eiusdem Epistolæ à Pachomio inserta, quæ tamen à librario omissa sunt. Et non tantum Suspicor, cum audiam eius interpretem Hieronymum hæc in Prologo aientem. *Quas nos Epistolas, ita vt apud Ægyptios, Græcosque leguntur, in nostram linguam vertimus; eadem vt reperimus elementa ponentes.* Sed quæ? *Aiunt*, ait, *Thebæi quod Pachomio, Cornelioque, & Syro Angelus linguæ mysticæ scientiam dederit, vt scriberent sub, & loquerentur per Alphabetum, spiritualibus Hymnis quibusdam, & symbolis absconditos sensus inuoluentes.* Planè dictio ipsa Apostolicum redolet pectus. Alterius vero erit eam elucidare, nam Instituti nostri metas exilire non audemus ad alia properantes: nostrumque, cum omnibus Monasticæ disciplinæ alumnis, thesaurum Epistolarum Pachomij temporis iniuria rerum omnium edacis amissum, lamentari.

§. III.

Pachomiani Instituti ratio amplius aperitur, de eiusque successione, ampliatione, & duratione.

72. Integra Monasterij & Domus œconomia. NVnquam satis mirari possum Diuinum Pachomij spiritum, qui nunquam antea Cænobiticam sectatus vitam, sed cuiusdam Anachoretæ discipulus, subitò tam perfectus Cœnobiticæ magister euasit, vt nemo ad tam minima prouidè descendere vi us sit, nihilque, quod ab aliquo vn-quam tactum fuerit prætermiserit: Insuper non solum Monasteriorum exactissimam docuerit œconomiam, vt regulæ ipsius manifestant, sed & magnæ cuiusdam Religionis corpus tanta subornauit politia, vt sua nihil deesse dicas eorum, quæ pro modernis moderandis post tot temporum curricula excogitatæ sunt, & innumeras remediorum excogitandorum occasiones. Quod ad Monasteriorum œconomiam spectat, qui Regulas has callere cupit, præ oculis habeat necessum est perpetuam distinctionem domorū à Monasteriis: quodlibet namque Monasterium plures habebat domos, vt Tabennensæ 24. & quælibet domus cellas plus minus 11. quarum quælibet ternos capiebat Monachos, vnde singulæ domus 30 vel 40. Monachos habebant. Monasterio vniuerso vnum duntaxat erat caput, quod nunc *Pater*, id est Abbas, nunc *Princeps*, seu etiam *Maior* Monasterij nuncupabatur. Singulis Domibus singuli erant *Præpositi* constituti: vnde nunquā *Præpositus Monasterij* dictum reperies, sed *Præpositus Domus*: sicut è conuerso, nunquā *Pater*, *Maior*, aut *Princeps Domus*, sed *Monasterij*. Toti etiam Monasterio vnus œconomus deputabatur, quem D.P. Benedictus *Cellerarium* vocitauit. Is omnem rationem accepti & expensi apud se habebat, emptionumq; & venditionum erat Præfectus. In Domibus post Præpositum erat & à Præposito *secundus*, qui post illum cuncta disponebat Domus suæ. Erant & alij officiales inferiorū munium, vt Præfecti singularū artium, etiam Vestiario, ac ostiario Monasterij: nā Domorum Ostiarij nō erant, cum omnes Domus sub eisdem continerentur Monasterij muris, & qui hebdomadatim & vicissim fratribus ministrabant, & coquinæ, triclinij, ac officinarū reliquarum curam gerebant. Quibus omnibus & singulis leges accommodatissimæ latæ sunt; quas & recensuimus iam, & tantisper illustrauimus. Atque vndecumq; & exactissimè Monasteriorum gubernatio, qua nihil amplius desiderari queat, expensa mansit. Si tamen dictis adiungas, nihil in illis absque seniorum consilio disponi solitum, etiam in Nouitiorum receptione, vt planè indicat illud Palladij in Lauf c 20 & Heraclidis in Paradiso c 11. *Persuadet fratribus Magnus Pachomius, vt eum admittant.* Macarium scilicet, qui ementito laboratoris habitu Tabenn accesserat Monasticē à principio professurus, & senectutis causabatur obstaculo.

Distinctio Domus à Monasterio.

Consilio cūcta disponebantur.

Sed quod amplius mireris ex multis magnisque Monasteriis Tabennesiotarum Religio ita coalescebat, vt nunc temporis singulæ nostræ: atque ita numeris omnibus absoluta gubernabatur politia, corpus vniuersum, vt omnibus simul *Generalis* Pater, *Abbas*, aut *Princeps* vnus præesset, cui ex officio incumberet munus vniuersa Monasteria visitandi & reformandi, tam in capite, quam in mēbris. Eius electio ad ipsos subditos vt expectaret, Pachomius ipse decreuit, vt Acta eius produnt c. 53. & vltimo quæ sic habent: *Ante duos ergo dies dormitionis suæ conuocans vn[...]os fratres, ait ad eos: ego quidem charissimi viam Patrū securus ingredior, nam video me à Domino p otius euocari. Eligite vobis fratrem, me præsente, qui post Deum præsit omnibus; curamque vestrarum agat animarum. Quantum vero mea discretione perpendo, Petronium ego ad hoc opus idoneam iudico: vestrum autem est, quod expedit vobis, eligere.* Consilio duntaxat vsus est ad suos, eligendi illis iure ac libertate retentis. Sed quod i'li: *Receperunt ergo, & in hoc, obedientissimi filij consilium Patris*, mentis eli-

73. Omnia Monasteria sub vno Generali capite.

Petronius Pachomij successor qualis vir.

gendi moti; *Erat enim Petronius potens in fide, humilis in conuersatione, intellectu prudentissimus, bonis moribus, discretione perfectus. Pro quo precem Domino S. Pachomius fudit, quia & ipsum in Monasterio cognomento Chinobosciorum agrotare compererat. Cui licet absenti cunctam fraternitatem commendauit in Domino, mittens ad eum protinus vt veniret.*

47\. Abbas Generalis bis Petronius eligitur.

Dices: Vndenam habebimus Petronium Abbatem Generalem totius ordinis (loquor modernis vocibus) & non potius solius Monasterij Tabennensis? Planè ex multis id planum reddentibus. Primo quia vniuersam fraternitatem illi dicitur commendasse, in quo nullus Pachomij subditorum excluditur, & de viro eligendo actum est, qui in omnibus Pachomio succederet, & totum munus eius expleret. Secundo: quia vniuersa Monasteria eius Regulis addicta, ita in vnum coaluerant corpus, vt ad præceptum Pachomij omnium Monasteriorum Præpositi bis in anno vna conuenire cogebantur ad Monasteriorum *Baum* Paschatis festiuitatem celebraturi, & de rebus suis acturi, vt in Prologo Regulæ apertè inquit Hieronymus à nobis adductus n. 16. quod proculdubio Capituli Generalis specimen habebat. Nec dubium tibi ingerat, quod duo singulis annis Capitula cogi difficile videretur, cum id ad exemplar vniuersalis Ecclesiæ statutum à Pachomio sit. Enimvero 38. Apostolorum Canone sic decretum fuit: *Bis in anno Episcoporum Concilia celebrentur, vt inter se inuicem dogmata pietatis explorent, & emergentes Ecclesiasticas contentiones amoueant. Semel quidam quarta septimana Pentecostes, secundo vero 12. die mensis Hyperberetei, id est iuxta Rom. 4. Idus Octobris.* Confirmauere hoc idem decretum Nicæna Generalis Synodus, & Antiochæna. Can. 20. Refertur à Gratiano D. 18 c. Propter, & à S. Martino Duniensi in Collect. Canon. num. 18. Idque Hispanis nostris scribens Hormisda iterum idem statuit c. 3. Epist. ad ipsos data. Pachomius autem Ecclesiæ Patrum vestigia secutus, tantumdem suis decreuit, vt Gennadius lib. de Vir. Illustr. prodit c. 7. inquiens: *Pachomius scripsit ad omnium Monasteriorum Præpositos, vt in vnum antiquius Monasterium, quod lingua Ægyptiaca Parum vocabatur, congregati, Pascha diem velut æterna lege celebrent, Epistolam vnam. Similiter & diem remissionis, qua mense Augusto agitur, vt in vnum Præpositi congregarentur, Epistolam vnam.* Quare non semper ipse, postquam eius institutio dilatari cœpit, in Tabennensi Cœnobio degebat, sed in alio, vnde cunctorum facilior administratio erat: quod Tabenna insula in superiori Ægypti angulo existeret. En Metaphrastem tibi profero, in Actis Pachomij hæc aientem: *Theodorum, qui satis habebat spiritus, & poterat multis prodesse, constituit Dispensatorem* (seu Præfectum) *Monastery quod est in Tabennisse: Ipse autem habitauit in alio Monasterio, vbi erat aconomia* (id est dispensatio seu gubernatio) *aliorum Monasteriorum*, nimirum in Baum: vt sic ad occurrentias omnes gubernationis omnibus præsto esset.

Capitula generalia bis in anno celebrata in Monasterio Baum.

Sequtus Pachomius Ecclesiæ morem.

Pachomius in Baum commoratur.

Theodorus Tabennensi Monasterio præficitur.

75\. Succedit Pachomio in Generali Præfectura.

Tertio denique argumento prætensi Generalatus fit, quod Theodorus egit, scripsitque post Pachomij mortem ad Monasteriorum quorumdam Præfectos, qui conabantur pristinum vitæ consortium rescindere: de quo hæc habet Gennadius c. 8. *Theodorus Presbyter successor gratia, & Præpositura supradicti Abbatis Pachomij, scripsit ad alia Monasteria simul & hortatur permanendum in proposito cordis, & studijs, & redire in concordiam & vnitatem, eos qui post Abbatis obitum discessione facta à cœtu semetipsos absciderant vnitatis.* Sunt autem eius exhortationis Epistolæ tres. Porro non Petronium dumtaxat vniuersæ fraternitati Tabennesiotarum post Pachomium liquet fuisse præfectum, sed eo decedente etiam Orsiesium: de quo sic scriptum in Actis c. 53. *Qui* (Petronius) *paucis diebus totam fraternitatem gubernans, & hic in pace defunctus est, relinquens post se virum iunctum, & acceptum Deo Orsiesium nomine*, cuius nimirum sæpe superius mentionem egimus. Ei verò Theodorum itidem in munere successisse, satis expressit Gennadius illis verbis: *Successor gratia & Præpositura supradicti Abbatis Pachomij.*

Orsiesius Petronio accedit.

76\. Ab Athanasio Generalis confirmatur.

Accedit testimonium Metaphrastis, qui vult S. Pachomium à Magno Athanasio Alexandrino Tabennense Cœnobium inuisente ad petitionem Aprionis Tentyrorum Episcopi Generalem Patrem electum, ac confirmatum fuisse; erat enim vtrique subiectus; huic vt proprio Episcopo, illi vt Patriarchæ: ait siquidem Metaphrastes ex Gentiani versione: *Tentyrorum Ecclesiæ Episcopus pro ipso rogabat S. Athanasium dicens: Habeo Patrem Monachorum in locis mihi subiectis virum mirabilem, & magnum Rogo tuam sanctitatem, vt eum constituas Patrem omnium Monachorum:* Verùm cum hoc refert amor vitæ ipsius c. 27. non de superioritate vniuersali, quæ iam pollebat, sed de Ordine Presbyteratus intelligit: *Orabat vt ad honorem Sacerdotij dignissimè promoueret.* At cui potius credendum? Ego Metaphrasti assentiar, vtpote qui rem multo magis rationi consonam referat; namque Presbyteri gradus ad Episcopum proprium expectabat: quare non pro eo Patriarcham rogaret, sed ipse dignum agnitum promoueret: ergo quod Patriarchæ proprium erat precabatur: videlicet, vt Archimandritæ vniuersalis munus illi impertiretur, seu confirmaret; quòd Monasteria ipsa subiecta per varias diœceses erant dispersa, & Patriarchæ præditus facultate à nemine Episcoporum Ægypti Prælati Generalis functio impediri posset.

77\. Visitat sibi subdita Cœnobia.

Cæterum de Visitationis munere, quod Pachomius in sibi subiectis Monasteriis implebat, multa in eius vita extant præclara testimonia; nam c. 15. dicitur: *Omnia quoque Monasteria sollicitè circuibat, vsque dum rursus ad eosdem filios suos paterno repedaret affectu: quos inueniens in opere Dei sollicitè vigilare, gaudebat: multumque profectum eorum latabatur augmentis.* Rursus c. 34. *Cum multis ex causis precibus acquieuisset Episcopi* (videlicet Panopolitani, qui eum ad extruenda noua in sua diœcesi Monasteria conuocabat) *dum properat ad eum, iussum credidit, & per iter omnia Monasteria, quæ ab eo curabantur inuiseret*, &c. Extat & quorumdam Visitationum exemplar. In hoc ipso itinere, *cum vni ex ipsis Monasteriis appropinquasset, cuiusdam fratris occurrit exequiis, qui vitam negligenter consumpserat.* Ea re cognita, *præcipit defuncti vestimenta splendida auferri, & coram omnibus fecit exuri: & ita adauet* (nullum scilicet) *efferri, ac præter aliquam psalmodiam sepeliri, renuentibus eius consanguineis, qui funeri intererant. Moratus est autem sanctus ibidem cum Monachis duobus diebus: docebatque imprimis singulos timorem Domini: deinde qualiter aduersus diabolum dimicare deberent, & insidias eius per Christi possent declinare gratiam.* Egregia planè visitationis forma de singulorum agere profectu, & breui se alio subtrahere.

Vestes pretiosæ taxantur.

Tunc

Tunc nuntiatur ei quod frater quidam de Chenobosciorum Monasterio graui infirmitate detentus benedictionem precis eius vltimam postularet. Hæc audiens homo Dei confestim secutus est eos, qui hæc sibi retulerant. Deinde extructis prope Panopolim Monasteriis, *in ijsdem nuper extructis diebus plurimis immoratus est : Ex inde profectus est.* ita cap. 43.) *atque ad aliud Monasterium, quod sub eius erat ditione, peruenit. Quem cum fratres omnes in occursum eius properantes summa veneratione susciperent: infantulus quidem de ipsa Congregatione, qui inter alios occurrerat, clamare cœpit : Verè, Pater, ex quo hinc ambulasti, nullus nobis olera, nec legumen aliquod coxit.* Retulimus rem hanc in superioribus ad regulam 3. cap. 3. qua quingentas vnius coqui mattas combussit dicens: *Sicut vos traditam vobis erga dispensationem fratrum regulam despexistis, sic ego passim labores vestros incendio concremaui: quæ enim cognoscatis, quam periculosum sit Patrum instituta conuellere, quæ pro animarum salute prouisa sunt.*

78. *Addam & aliam Visitationem eius ex Metaphraste hac aiente: Cum Magnus Pachomius studiosè ac diligenter in vnoquoque Monasterio constituisset fratres potentes spiritu ad reliquos gubernandos* & hoc Generalis Præfecti muneris esse, quis nesciat? *Ipseque certis interiectis interuallis Visitaret Monastria, & illuc quoque venisset* (vocabatur Muchonse) *dum ipse ingrederetur Monasterium, stabat ficus alta admodum, in qua solebant quidem pueri clam ascendentes ex ea sumere fructus, & comedere. Cum hoc autem vidisset vir ille magnus, & ei appropinquasset, videt spiritum quemdam immundum, qui sedebat super ipsam, Cum verò cognouisset hunc esse dæmonem gulæ, & exploratum habuisset hunc esse qui maximè decipiebat iuuenes; vocat prædictum fratrem, qui erat hortulanus Monasterij, & dicit ei: Excinde frater hanc ficum: est enim indecorum eam stare in medio Monasterij, propterea quod ea afferat offensionem in his, qui cognitione nequaquam sunt stabiliti. Is autem cum hoc audisset, magno dolore est affectus, & dicit illi magno: Nequaquam, ô Pater; magnum enim fructum solemus ex ea percipere. Cum autem eum vidisset affectum molestia, sciretque eius vitam admirabilem, & vtilem, noluit eũ amplius cogere, ne afficeretur maiori tristitia,* (*erat is tantus vir, quod cum solus horti curam gereret, & frugiferas ipse plantasset arbores, nullum vnquam omnino fructum gustauit vsque ad mortem; sed ea fratribus, & hospitibus seruabat. Vixit vero in Monasterio 85. annos* (Sed quod? *Sequenti die visa est arbor adeo sicca, vt nec folium viride, neque fructus in ea omnino inueniretur. Cum id ergo vidisset B. Ionas (ita enim vocabatur senex) maiorem accepit dolorem ex inobedientia, quod cum dixisset sanctus, non eam statim omni studio & alacritate animi excidisset.* Adiicit & aliud, quo fratrem ob ostentationem duas vno die storeas contexentem, & eas coram Pachomio dissimulanter constituentem, ita de iactantia mulctauit; vt palam edito ex imis visceribus suspicio fratrum vniuersitati dixerit: *Videte hunc fratrem qui a manè hucusque laborauit, Diabolo totum suum donauit laborem, & sui operis nihil reliquit, quô suam recrearet animam: quoniam magis amauit hominum gloriam quam Dei: & labore quidem corpus suum consumpsit, fructu vero laborum vacuam reddidit animam.* Vocatumque illum fratrem increpauit, *& præcipit, vt orantibus fratribus* (id est dum in oratione essent) *duas tenens storeas, ponè eos diceret. Rogo vos fratres, vt oretis pro infelici mea anima, vt summè misericors Deus vestris precibus eius misereatur; quæ has duas storeas eius regno prætulit. Et eius dum fratres comederent, iussit eum eodem modo stare in medio eorum cum storeis; donec fratres à mensa surgerent. Et postea iussit eum includi solum in cella, & tempore quinque mensium quotidie facere duas storeas, & panè vesci cum sale; & nullum fratrem conuenire.* Obserua seuerissimam eiusdem vanæ gloriæ animaduersionem.

Alia Visitatio.

Gulæ occasio reformatur.

Vanæ gloriæ seuera punitio.

Neque silentio decretum aliud dignum est absoluamus, de pulchritudine ædificiorum vitanda, quod in visitationem eiusdem Cœnobij Muchonse edidit sanctus vir: quod quidem ita refert Metaphrastes: *Cum in hoc Monasterio oratorium sanctus ædificasset Pachomius, porticusque & columnas numerosè construxisset lapidibus* (porticus nos *Naues* vocamus) *delectatus est opere, propterea quod id pulchrè ædificasset. Cum autem apud se considerasset, non oportere hominum opera admirari, & delectari specie pulchrorum ædificiorum, recenti adhuc opere, acceptis funibus & columnis alligatis, iussit fratribus, vt eas traherent totis viribus, donec inclinatæ; non fuerunt amplius decoræ.* Futilis planè fabrica ædificij, cuius columnæ funibus trahi potuere, & nihilominus de pulchritudine arguitur à Pachomio, & emendatur. *Deinde vero cœpit dicere: Nec vos quoque fratres multum commendatis iactare, & magnificare opus manuum vestrarum; sed orate potius; vt gratia Christi & dono S. Spiritus integra maneant opera vestra, & ne mens lapsa propter laudem artis fiat præda diaboli: sunt enim multæ eius insidiæ.* Subditque Metaphrastes: *Ita in vnumquodq; e veniens Monasterium eis præderat; & sedens, eis sanctas exponebat Scripturas, & hortabatur vt nulli essent affines reprahensioni, &c.* 79.

Alia visitatio.

Ædificiorũ pulchritudo vitanda.

Porro Monasteriorum sibi subiectorum quædam ab eo ædificata sunt, quædam ab antiquis retro temporibus erecta, famâ suæ institutionis id operante sponte sese illi subiecere. Vniusque rei profert Metaphrastes testimonium, inquiens: *Iam vero cum vidisset Dei prouidentia multiplicari fratres, & in arctum cogi Monasterium* (Tabennæ) *traduxit ex eis aliquos in vicum qui dicitur Pibi; & extructo illic Monasterio, eis præfecit œconomum, vt dispensaret quæ opus erant fratribus. Cum autem eis scripsisset Regulas, & arrham dedisset orationem, & plurimas spirituales adhortationes, &c. curam gerebat senex, visitans assiduè hæc duo Monasteria.* Rursus *Post aliquod tempus ad eum venit senex quidam, qui se maximè exercebat, nomine Eponychus, qui ipse erat Præfectus alterius Monasterij* (nomine Chenobosciũ) *antiquissimorum fratrum, & perfectorum. Is magnum rogabat Pachomium, vt ipsum assumeret, & sibi coniungeret. Ille vero ei acquiescens* (quo eum suis melius legibus instrueret, vt & non facimus) *illuc quoque fratres adduxit ex proprio Monasterio. Cumque Deum pro illis orasset, & præcepisset* 80.

Monasteria Pachomio subiiciuntur.

pisset fratribus, qui prius illic erant, vt hi suas omnino regulas sequerentur & eis quoque formas pro more præbuisset, & eis constituisset, vt viuerent conuenienter regulis primi Monasterij; Ipse Domino agebat gratias, &c. Et quid plura? *Eodem modo rogatus à fratribus, qui degebant in Monasterio Muchonsi, vt eorum curam post Deum susciperet, cessit Pater, & cum eis quoque fecisset easdem Constitutiones; & eos cooptasset inter proprios fratres, ipsos quoque commendauit Deo, & tradidit, & commisit suis Sanctis.* Suis, inquam, fratribus, quos Tabenna accersitos eis præfecit. Neque aliter inter nos hisce temporibus contingere video in reformatione Religionum recentissimarum aggregari Monasteria in Congregationem, & vni subiici Prouinciali, vel Generali Prælato ius Visitationis acquirenti ex noua Monasteriorum subiectione, omniaque eisdem institutionibus gubernanti. Egimus supra de Monasteriis ab eo denuò extructis in diœcesi Panopolitana, ad Episcopi petitionem: meminimusque aliorum propriis nominibus, id est *Baum*, vbi ad Comitia omnes inuitabantur; *Canum*, cui S. Syrus præerat; *& Tanobo*, quod in *Metanaa* nomen translatum est, vti Hieronymus dixit in Prologo Regulæ Pachomij.

81. Tabennasiotæ quot numero fuerint

Creuit autem Tabennesiotarum numerus, vt ipse Hieronymus pro Comitiis congregari solitos testatur ad quinquaginta millia. Sed an error in numeri notam irrepserit, videndum. Sanè Codex Caradignensis literis manifeste id expressit, non Arithmeticæ notis. *Ad illud omnes congregantur* (ad Baum) *vt quinquaginta millia ferme hominum Passionis Dominicæ simul celebrent festiuitatem.* Huic consonare videtur autor lib. 1. de Verb. senior: quem alij Ruffinum, nos Palladium credemus, dum numer. 34. inquit de S. Pachomio: *Qui fuit Pater infinitæ multitudinis Monachorum, multorumque Monasteriorum in partibus Thebayde.* Cæterum numerum haud satis verosimilem sic limitat Palladius cap. 38. Laus. *Sunt autem hæc Monasteria quæ formam hanc obtinuerunt, habentia virorum circiter septem millia.* Et Heraclides cap. 19. *Plurima igitur sunt Monasteria, in quibus ad septem millia sunt virorum, quæ eiusmodi instituta custodiunt.* Vnius vero Tabennensis incolæ ad mille quadringentos fratres ascendisse, vterque profitetur eisdem locis: & Palladius quoque alibi id est cap. 20. Vbi de S. Macario agit Tabennam ascendente: *Est autem vnius Monasterij Conuentus mille quadringentorum virorum vsque in hodiernum.* Atqui Cassianus cum de eo agit, valde ab eis dissentit, nam lib. 4. de Instit. cap. 1. sic ait: *Quædam de Tabennesiotarum regulis admiscens, quorum in Thebaide est Cœnobium quanto numero populosius cunctis, tanto conuersationis rigore districtius. Siquidem in eo plusquam quinque millia fratrum sub vno Abbate reguntur: tantaque fit obedientia is tam prolixus Monachorum numerus, omni æuo seniori suo subditus, quanta non potest apud nos vitus vni, vel obedire pro modico tempore, vel obedire pro modico tempore, vel præesse.* Neque in numero quinque millium mendum esse videtur; nam contuli textum hunc cum M. SS. 800. annorum vetustatis, qui clarissimis ei concinit literis, non numerorum notis scriptus. Sed planè Cassianus hallucinatus est, nam numeratis 30. lib. 40. Domibus de quibus constabat Hieronymi testimonio, quarum singulæ 40. fouebant fratres, fit vt ex eis resultet numerus 1200. velut plurimum 1400. à Palladio & Heraclide notatus; vel ex iis medius 1300. quem Sozomenus lib. 3. cap. 33. & Nicephorus lib. 9. cap. 14. amplectuntur. Quamquam haud sciam, quomodo id quadret Angelico præscripto, quo in 24. ordines, seu turmas vniuersa Monasterij multitudo distribuenda erat: ex quo totidem domus concedendas esse, nec plus nec minus, palam est cunctis, & Regulæ planè conforme. In has vero 24. si 1300. distribuas, 54. Monachos cuiuis Domui accommodare opus erit: si 1400. Monachos 58. & pluscoulum quid, qui sanè calculus mihi multò magis arridet.

82. Virginum Monasteris & numerus.

Augebat etiã numerum subditorum, & supremi Præfecti autoritatem, sanctimonialium sacra Cœnobia, quorum dumtaxat Tabennense in aduersa Nili fluminis ripa constructum quadringenta, & eo amplius, Virgines alebat, Palladio & Heraclide autoribus. Primum earum soror Magni Pachomij iecit fundamenta, de qua cap. 28. Actorum eius scribitur, quod cum fama ducta sanctimoniæ fratris ad eum inuisendum accederet, & ille renueret (vt postmodum Bernardi mei contigit sorori) corde compuncta est: & pedem ad sæculum retrahere nolenti, Monasterium à Pachomio extructum est; multisque ei Virginibus adiunctis, *Pachomius descripsit Regulas, quibus vtentes, iugiter conuersationis suæ momenta dirigerent. Exceptis enim melotis, quæ fœminæ non habent, omnis institutionis earum forma Monachis probetur esse consimilis.* Consule quæ de earum institutione, & modo ad eas inuisendas accedendi in Regula ipsa dictum est. 1. p. cap. 9. De ordine funeris Virginum diximus ibidem cap. 8. reg. 15. Primum earum Præfectum ipse itidem Generalis Pachomius constituit Petrum nomine, ætate grandæuum, & venerandâ senectute conspicuum: de quo autor vitæ eius cap. 28.

83. Discipulorũ serapionis numerus.

Quodnam verò iudicium ferre æquum erit de serapione Presbytero, & Archimandrita, quem Ruffinus refert habuisse, *sub cura sua plura, & diuersa Monasteria, quasi decem millium Monachorum, qui omnes ex laboribus propriis partem plurimam ad vsus pauperum destinabant?* Ita ille lib. de Vit. PP. cap. 18. An forte ex Tabennesioris vnus erat? aut error in numeri nota? Errorem omnem abesse, certum faciunt Palladius cap. 76. qui id expresse asserit: *Serapionem, patrem multorum Monasteriorum, & qui præest multa fraternitati, vt qui sit decies mille numero:* Et Græcus scriptor de Verb. senior, quem Paschasius latinitati reddidit cap. 43. *Serapionem Abbatem habentem sub regimine suo decem millia Monachorum.* At ex Tabennesioris non fuisse, numerus ipse indicat, multis millibus copiam eorum excedens: præsertim quia hunc in Arsenoite regione degere scripsit Ruffinus ipse, & Palladius; non in Tabenna, aut Thebaide superiori, vbi erant Pachomij discipuli. Planè huiusmodi decem millia Monachorum de illorum numero sunt, quorum de hoc Ruffini opere agens meminit Hieronymus Epist. ad Ctesiphontem: *Librum scripsit quasi de Monachis, multosque in eo enumerat, qui nunquam fuerunt.* Sunt & de illis,

An Tabennasiota fuerit.

quos

quos cap. 5. in vna Ægypti ciuitate non valde frequenti, id est Oxyrincho, degere dixit, inquiens. *Requirentes enim à Sancto Episcopo loci illius viginti millia Virginum, & decem millia Monachorum ibi haberi comperimus*: Quod Palladius in suam Lausiacam transferre veritus est; tametsi alia quoque incredibilia ab eo hauserit. Tale est quod Ruffinus de vbertate eleemosinarum sub ditorum Serapionis ait: *Neque intra Ægyptum sufficiunt pauperes qui possint misericordiæ eorum fructus & largitates absumere.* Numerus item Monachorum sub Or Abbate Origenista à Palladio c. 9. *Factum est vt ad eum conuenirent tria millia Monachorum.*

84. *Monachorum totius Ægypti numerus.*

Vt igitur hæ Monachorum copiæ incredibiles & falsæ sunt, ita quoque vitandum est aliud exiguitatis extremum, quo nimirum Theodoretus in calce Philothei inquit: *In Ægypto autem, inquiunt, etiam plusquam millia virorum habere Monasteria, qui operantur, & interim Dominum laudant, hymnisque celebrant.* Constat siquidem discipulos Antonij, quibus Macharius ægyptius Regulam exarauit, ad quinque millia excreuisse; & Nitriotas, sub quibus & Cellarum habitatores semper intelligo, sub Amone totidem fuisse autore Hieronymo Epist. 22. ad Eustoch. Scithiotarum numerum ad mille trecentos, Moschi testimonio probatum à nobis est: quingentos quoque habitasse in mente Pherme, (qui inter Scithim & Nitriam iacet) sub Theodoro Patre prodit Palladius in Laus. cap. 23. Admittimus & alios quingentos sub Patre Apolonio coaluisse in finibus Hermopolis; ad quam ciuitatem saluatorem nostrum cum Maria & Ioseph de Iudæa aduenisse tradunt: admittimus inquam testimonio eiusdem Palladij cap. 7. Sed & Or non exiguam discipulorum manum corrupisse (vtpote Origenista) non renuimus. Liquet & alia multa virorum Monasteria, vt S. Heleni, & aliorum per Ægyptum sparsa extitisse, & floruisse, nulli certæ Regulæ, aut peculiari instituto addicta; id est nec Antonij, aut Macharij, Ammonis, Arsenij, & sociorum, aut tandem Pachomij Regulis regerentur, quos enumerare possibile prorsus non est. Denique Pachomiani cæteros multitudine, & ordine superarunt; vt qui in vno dumtaxat Cœnobio mille quadrigenti extiterint, & in vniuersum septem millia superarint. Atque vltra hos fœminarum non minora forte floruere contubernia, cum Tabennense quadringentas aluerit, & Theodoretus citato loco scribat: *Ducenta & quinquaginta, & plures & pauciores simul viuunt, vno vescentes cibo &c. Sunt autem huiusmodi innumerabilia sapientiæ gymnasia, non solum in nostra regione, sed etiam per totum Orientem. Iis autem plena est Palestina, & Ægyptus, &c.* Numerum autem nouit solus Deus, qui numerat multitudinem stellarum. Illud Ambrosij afferre sit satis lib. 3. de Virginibus. *Discite quantas Alexandrina, totiusque Orientis & Africana Ecclesia quotannis sacrare consueuerint. Pauciores hic homines prodeunt, quam illic Virgines consecrantur.*

85. *Quoque Pachomij se se extenderit institutio?*

Superest vt tandem dicamus, quousque Pachomij se extenderit institutio? Qua de re autor vitæ eius cap. 45. refert ita ab Angelo fuisse edoctum: *Veruntamen anima quior esto, & confortetur cor tuum, quia posteritas tua manebit in sæculum, nec vsque in finem mundi deficiet: ipsique qui post te futuri sunt, de profunda illa caligine liberabuntur, quotquot vixerint abstinenter, & curam salutis propriæ gesserint.* Quod sane de Cœnobitico Instituto dictum credo, quod Pachomius præcipuè statuere intendebat. Hoc siquidem Basilius in Asia, Hieronymus in Syria, Augustinus in Africa, ac tandem Benedictus in Occidente datis legibus restituere enixè curarunt. Aut quid aliud sibi Benedictus voluit cap. 1. cum dixit. *Ad Cœnobitarum fortissimum genus disponendum adiuuante Domino, veniamus.* Et tamen nihil penè Regularum Pachomij omisit, quod suis non inseruerit, vt suo loco adiuuante Domino demonstrabimus, & ex parte in Notis superioribus ad Pachomianas mõstratum est. Quamquam si de ipsismet numero Pachomij Regulis agitur, vt ab eo elaboratæ sunt, Hieronymus suis eas proposuerit in Palestina, verba illa indicant eas latinitate donantis: *Vt nostri fratres Ægyptiorum, hoc est Tabennensium Monachorum, exempla sequerentur.* Et Cassianus eas libris suis *de Institutis renuntiantium* ex professo intexuit. (vt ille lib. 4. cap. 1.) vt Monachi Galliarum, quos Castorius Episcopus inibi congregare cœperat, ad præscriptum illarum instruerentur: eo dumtaxat habito temperamento, vt si quæ illarum *pro asperitate aerum, seu pro difficultate ac diuersitate morum, impossibilia in iis regionibus, vel dura, vel ardua comprobasset, institutis Monasteriorum, quæ per Palestinam, vel Mesopotamiam habentur, aliquatenus temperaret*: vt verbis eius vtar ex Prologo ipsius operis de Instit. ad Castorium. Quousque autem in Galliis Regula S. Pachomij in vsu fuit, satis Bernardus meus aperit lib. de Præcepto & Dispens. cap. 7. cum ait: *Proinde si professio secundum illam Regulam Abbas meus mihi aliud forte imponere tentauerit, quod non sit secundum ista instituta, verbi causa Basilij Augustini, PACHOMII: quanam mihi, quæso, in hac re necessitas imminet obsequendi? solum quippe id à me posse exigi arbitror, quod promisi.* Quod quomodo intelligendum sit, in Commentariis ad cap. 1. Regulæ S. P. N. Benedicti conabimur, Deo dante, explicare: sat sit modo quod Pachomij Regulæ meminerit S. P. Bernardus. Est & aliud eiusdem persistentiæ argumentum, quod nobis Codices Caradignensis, & S. Petri de Arlanza suppeditant; dum inter cæteras Monachorum vsibus & instructioni pernecessarias Regulas, Pachomianas dignissimo loco constituunt Magni Benedicti Nostri Discipuli.

In calce annotarim plures absque dubio Ægypti regiones præter annumeratas à nobis Monachis atque Monachorum Doctoribus fuisse adeo refertas CONTINVATOR, vt vix commentario quantumuis prolixiori earum Monastices comprehendi queat: atque huius rei impossibilitate victum verba ista crediderim scripsisse Palladium cap. 40. Laus. *Vidimus autem alios quoque Patres & Monachos per totam Ægyptum multas virtutes & signa facientes quorum non meminimus propter multitudinem: sed pauca pro multis narrauimus* (quod & nos fecimus) *Quid enim dixerit aliquis de superiori Thebayde quæ est per Sienem, in qua sunt viri admirabiles, & multitudo Monachorum infinita, quorum non crediderit aliquis vitæ instituta & quæ vitam humanam superant, qui etiam mortuos in hodiernum vsque diem suscitant, & super aquas ambulant sicut Petrus? & quidquid* 86. *Ægyptus Monachis referta.*

seruator per Sanctos efficit Apostolos, ea nunc quoque efficit. Sed quia magnum imminebat periculum, si vltra loco transiremus propter latronum irruptionem non ausi sumus videre illos sanctos.

87. Thebaydæ Monachi Tabennesiotæ.

Sed quæris cuius Instituti fuerint Thebaydenses Monachi quorum disciplina vsque ad stuporem & prouerbium peruenit quoties de veterum Monachorum districtione agitur. Respondeo ex dictis numer. 81. & 83. huius capitis Monachos in Thebaydæ superioris partibus degentes, quorum Palladius meminit, Magni Pachomij fuisse discipulos, ac proinde eiusdem Regulis vixisse, ac professione extitisse Tabennesiotas: Quod expressè testatur Cassianus totius Ægypti Monachatus oculatus testis de Instit. Renunt. cap. 1. Vbi Regulam Monachorum scribere aggressus, eam ex diuersorum moribus concinnare proponit, inquiens: *Quædam de Tabennesiotarum Regulis admiscentes, quorum in Thebaide est Cœnobium, quanto numero populosior cunctis, tanto conuersationis rigore districtius, siquidem in eo plusquam quinque millia fratrum* (de certitudine numeri huius vide dicta in hoc cap. a. n. 81.) *sub vno Abbate reguntur.* En celebris Thebaydæ Monachatus. Quapropter quidquid toto præsenti capite de Thabennesiotarum districtione, Institutisque Pachomij collustrauimus, de Thebaydæ mirabili Monachatu dictum putas. Aliarum autem regionum Monachi Ægyptij alij Arsinoitarum, alij, Nitriotarum, alij Scithiotarum moribus proculdubio conuersati sunt: atque hoc pacto quosquos in aliis Ægypti regionibus Monachos repereris, alicui ex his quatuor præcipuis annumera, Lector, Institutis. Sed iam tempus est vt ad alias regiones, Ægypto relicta, sese transferat oratio.

Hactenus Continuator.

Finis Tomi Prioris de Veteri Monachatu

INDEX

INDEX

IN PRIMVM TOMVM DE VETERI Monachatu.

A

F

G

Galaction

Ioannes

Mauorte

Mona

N

T

V

indispen

LAVS DEO.